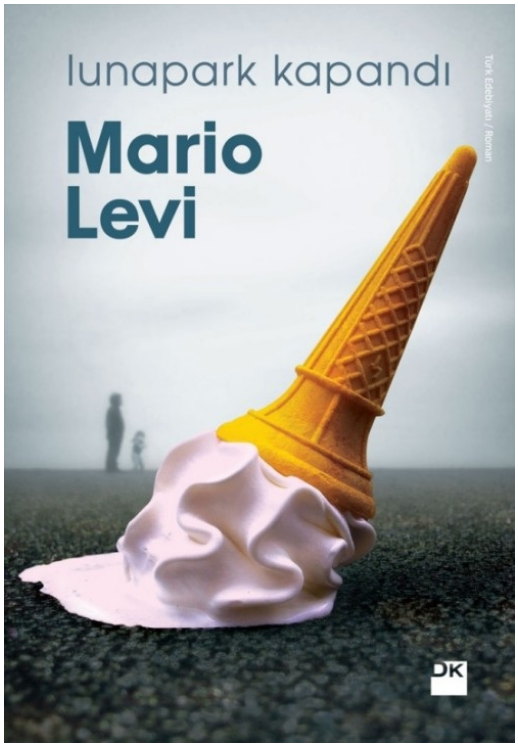
lunapark kapandı
Mario
Levi
Türk Edebiyatı / Roman
DK

LUNAPARK KAPANDI

Yazan: Mario Levi

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş. Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dijital yayın yarihi: Eylül 2012/ ISBN: 978-605-09-1065-0

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Lunapark Kapandı

Mario Levi

Hayatım, ardımda bıraktığım büyük kayıplar ve ölümlerle dolu... Ben seri cinayetler işleyen bir suikastçıyım!.. Bugüne kadar sadece kendime ve kurbanlarıma, o da tarihimden ve bana gösterilenlerden yeterince kaçamadığım için yakalandım. Hoş, o zamanlarda kurbanın da, celladın da rolleri tam anlamıyla belirlenmiş değildi. Kendimi bir cellat gibi gördüğüm anlar, bir kurban durumuna düşürüldüğüm anlardı da bazen. Onları öldürürken ben de biraz ölüyor, çok değerli bir parçamı içimden koparıyordum... Katil gömleğini giymekten bu nedenle hiç hoşlanmadım. Tüm bu cinayetlerin, her birinin zorunlu, kendini savunma cinayeti olduğunu bilsem de... Cehennemimden ve içimdeki şeytandan kaçmayı tercih edebilirdim. Bunu çevremdeki hemen hemen herkes yapıyordu. Bir kıyıda kalmak ve o kıyının verebildikleriyle yetinmek de vardı. Durmuş oturmuş bir iş, bir aile; bana, yalnızlıklarımı, yan çizmelerimi, daha açık bir deyişle de beni unutturacak bir konfor... Bu unutuş, ya da teslimiyet beni rahatlatabilirdi, evet... Ama ben önce öldürmeyi seçtim. Seri cinayetler de böyle başladı işte. Başlangıçta korkuyorsunuz, o tuhaf suçluluk duygusunun sizi kemirmesine fazlasıyla izin veriyorsunuz. İçinizde adını koymak istemediğiniz bir şeyler sarsılıyor. Ama zamanla buna da alışıyorsunuz. Sonra da... Sonra da daha kolay çekip gidebiliyorsunuz... Çekip gittikten sonra nereye mi gidiyorsunuz?.. Bu sorunun cevabını vermek kolay değil işte. Denemeye değiyor ama inanın, ödenen tüm bedellere rağmen değiyor. Çünkü sonuçta kendinizi kazanıyorsunuz, cinayet işlemenin, kendine yalan söylemekten ve ihanet etmekten daha hafif bir suç olduğunu anlıyorsunuz. Tabii o da suç varsa, gerçekten suçlu varsa... Kendini kazanmanın bedeli, birilerini kaybetmeyi, daha da doğrusu kaybetmeyi bilmeyi göze almak...

Romanıma böyle başlamam mümkün. Ama bunu yapmayacağım. Çünkü bu duygular başka bir zamanın duyguları... O ayrılığı yaşadığım akşam, hayatımın en büyük kumarlarından birini oynadığımın farkında değildim henüz... Hayır hayır, şimdi böyle bir ilk cümleyle de karşınıza çıkamam. Paylaşmak istediklerim, hikâyeme böyle bir andan başlamamı engelliyor. Buna vakit var... Adama iyiden iyiye çekildiğim ve yaşadıklarıma biraz daha uzaktan bakabildiğim bu zamanımda, içimdeki depremin yıkıntılarıyla daha kolay yürüyebilmek için, daha derinlere inmem gerekiyor üstelik. Fırtına dinmiş görünüyor... Şimdi ne olacak peki?.. Şehrimin denize inen sokaklarına sığınarak kendimi yeniden avutabilir miyim?.. Gül kokulu bir sokakta geçmişti yaz çocukluklarım... İpekböcekleri kozalarından ne zaman çıkardı?.. En son hangi yaz, ağaca çıkıp dut yemiştim, evde bahçe eriklerinden marmelat yapılmıştı, ellerimizi taze cevizin yeşiliyle lekelemiştik?.. En son ne zaman beklemediğim bir yerde boy vermiş o erguvan çiçeklerinde yeni bir yaz aşkının filizlenebileceğini hayal etmiştim?.. O kozalaklar ile içindeki fıstıklar nerede kaldı?.. Şimdi bu sorular da bu adaya geri dönüyor... Hikâyemdeki insanların sesleri ve gölgeleri gibi... Akşamların laciverdini daha çok seviyorum artık... Yeni doğan günün ilk ışıklarını da... Sabah ezanının hakkını veren bir müezzinin sesini de... En iyisi hayallerden söz etmek öyleyse... Şöyle bir soru da takılıyor örneğin aklıma: Hayalleri, hataları ve yenilgileri olmayan insan, yaşadığını gerçekten söyleyebilir mi?.. Soruyu boşuna sormuyorum. Tüm yaşadıklarımız, bir yerlerde ve birilerinde bıraktıklarımız, inanmak istediğimiz bir hikâyeden ibaret çünkü. Sonuçta herkesin bir masalı var. O yıl, İnci'yle o aşk için karşılaştığım yıl, Fenerbahçe şampiyon olmuş, anneannem ölmüş, ülkem sanki bir iç savaşın eşiğine gelmişti... O yılı ve daha sonraki yıllarımı hep anlatmak istedim. Yazmak istediğim roman orada başlıyordu... O roman, uzun bir savaşın romanıydı... Ölümün hayatın ta kendisi olduğuna inanlardanım ben de, biliyor musunuz? Üstelik bu inanç, sizi belki şaşırtacak ama, beni yaşadığım günlere hep daha çok bağladı. En derin yerlerinize en çok böyle bir yerden yola çıkarak ulaşabiliyorsunuz. Asıl görebilecekleriniz, görmeniz gerekenler sanki böyle bir yerde gizleniyor... O yerden, tüm kaçışlarınıza rağmen kaçamıyorsunuz. Hikâyem, yaşadıklarım ve yaşayamadıklarımla ilgili sorular, beni kendime döndüren, kendimde sarsan sorular hep o yer için kapımı çaldı zaten. O soruları ilk kez nerede, ne zaman, kim için sorduğumu hatırlayamıyorum ama şimdi. İşler son yıllarda çok karıştı. İnci, hayatımı temelinden sarsan, bana günü geldiğinde en büyük acılarımı, günü geldiğinde de en unutamayacağım sevinçlerimi, heyecanlarımı tattıran İnci, çok,

hem de çok uzaklarda artık. O beni benle ve yıllarca göremediğim sınırlarımla karşılaştırmıştı. O beni yavaş yavaş bir hikâyenin, hikâyesinin parçası yapmıştı... Bu hikâyeden kurtulamıyorum. Bu hikâyeden belki de hiç kurtulamayacağım. Gördüklerim, görmek zorunda kaldıklarım içimde yürüyor. O tarih içimi kemiriyor...

Bu hikâyeyi bir tutku hikâyesi olarak anlatabilirim. Böyle hikâyeleri herkes kendine göre yaşar. Sizin de anlatmak, duyurmak istediğiniz, ya da kim bilir, belki de tam tersi, artık hatırlamak, yüzleşmek istemediğiniz, bir yerlerde bitirmeyi değilse de, terk etmeyi seçtiğiniz bir tutku hikâyeniz yok mu?.. Sadece bir dakika düşünün... Bir dakika... Nerede, ne zaman, kim için kaldığınızı gereğince söyleyemeyebileceğinizi düşünseniz de... Kimi karşılaşmalar zordur, çok yakıcıdır, biliyorum. Kimi karşılaşmalar bir matemdir; o sessiz, hiç kimseyle paylaşılamayan ölümlerin haberini verir. Tutku hikâyelerini taşımak bu yüzden kolay değildir. Tutku hikâyelerini yaşamak da, anlatmak da kolay değildir. Bu hikâye, eğer siz de böyle bir hikâyede yürümeyi denemişseniz, size kendi hikâyenizi hatırlatabilir bu durumda. Kimi fotoğrafların, başkalarının fotoğraflarının çağrıştırdıklarından güç bile alabilirsiniz hatta... İnci'nin bana yaşattığı hikâye sadece bir tutku hikâyesi değildi ama. Öyle olsaydı, size yaşadıklarımı anlatmak istemezdim... Onun hikâyesi... Onun hikâyesi çok derinlerinden yaralanmış bir kadının hikâyesiydi... Onun hikâyesi, bir laneti, gittiği her yere ve insana taşımanın ve bu lanetle savaşmanın hikâyesiydi... Duyacaklarınız sizi rahatsız edebilir. Duyacaklarınızı kabul etmekte zorlanabilirsiniz. Ne var ki size anlatacağım hikâye, kabul etsek de etmesek de, o çok alışılagelmiş söyleyişle, gerçek bir hayat hikâyesi. Gerçek, yaşanmış ve bedelleri ödenmiş bir hikâye... Hikâyenin içine girdikçe, insanın her yaptığının, ya da yapamadığının, bir nedene, kimi zaman da çok derinlerde kalan bir nedene bağlanabileceğini bir daha gördüm. İnci'ninki gibi bir hikâyeyi kaç kadın yaşayabilir? Kaç kadın böyle yaşamak zorunda bırakılıyor? Bunu bilmiyorum. Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Çevremizdeki birçok insan, birçok acısını ve hayalini gösterdikleriyle, gösterebildikleriyle örtüyor çünkü. Birçok insan gerçek hikâyesini duyuramadan yaşıyor, yaşamak zorunda bırakılıyor. Birçok ilişkimizi belki de bu yüzden, kendimizi yeterince gösteremediğimiz, anlatamadığımız için beklediğimizce yaşayamıyoruz, yaşatamıyor ve sürdüremiyoruz...

Şimdi sadece İnci değil, uzun yıllarımı paylaştığım karım da çok uzaklarımda kaldı. Onunla ilişkim de, heyecanı, hayata ve geleceğe dair bir tasarıyı barındıran her ilişki gibi umutlarla başlamıştı oysa. Bizim ilişkimiz, aslına bakarsanız, her anlamda bir öğrenci ilişkisiydi. Onunla üniversite sıralarında tanışmıştık. İlk öğrenciliğimiz buradan, ikinci öğrenciliğimizse, birbirimizde kalabildiğimiz yıllarda, kimi gerçeklerimizi birlikte öğrenmemizden kaynaklanıyordu. Bu gerçekler arasında ertelemelere sığınmanın çıkmazları da vardı, konuşmayı, gerçekten konuşmayı göze alamamanın götürdükleri de... Bunları size zamanı geldiğinde anlatabilirim... O benden iki yaş büyüktü. Beni çok etkileyen uzun bal rengi saçları ve masmavi gözleri vardı. Beni tüm bu özellikleriyle, belki de içimdeki eski bir masalın kalıntıları yüzünden, daha ilk günlerimde etkilemeye başlamıştı. Günün birinde yazmayı düşündüğüm romanımda, bu uzun hikâyenin romanında, onu nasıl anlatacağımı bilemiyorum henüz. Ama geldiğimiz bu yeri hatırladığımda, ne gizleyeyim, içimi derin, hem de çok derin bir sızı kaplıyor. Onunla karşılaşmamı düşündüğümde kader tasarısına inanasım geliyor bir de. Artık bu inanca da adımlarımın sesini duydukça daha çok sığınıyorum. Bu sığınma, bazen bana bir haz bile veriyor... Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okuyorduk. Has bir ebebiyatçıyım anlayacağınız!.. Henüz bir roman yazamadım, o romancılık hayalimi gerçekleştiremedim ama, benim diyen birçok yazar gibi, bu işe başka mesleklerden gelerek soyunanlardan da değilim yani. Ne bir iktisatçıyım örneğin, ne bir psikiyatr, ne bir inşaat mühendisi, ne de üniversiteden terk!.. Ben okulluyum!..

Neyse, gelin biz yine Selin'e, eski karıma dönelim. Ona ilk adımı ben attım. Önce durduğu yerde kaldı, hatta kendini geri çekmeyi yeğledi. Direndim; direnmekten bir süre sonra vazgeçti, tüm tereddütlere rağmen bir ilişki yaşamaya başladık. Güzel bir ilişkiydi. Hayatımın ilk özel kadınını onda, onunla yaşadım. Deyiş yerindeyse, bekâretimi ilk onunla yitirdim. Zamanın akışında başka kadınlarla başka bekâretlerimi

de yitireceğimi henüz bilmiyordum o günlerde. Sonra ayrıldık... Ben bir panelde tesadüfen tanıştığım genç bir Alman okutmana âşık oldum; o, yirmi yaş dişini çektirdiği diş hekiminin etki alanına girdi. İkimiz de yeni aşklarımızda yıllarca yol alabileceğimizi sanmıştık. Gelgelelim bir müddet sonra, çok farklı, hiç beklemediğimiz gerçeklerle de karşılaştık. Benim sevgilim gerçek bir entelektüeldi, ama yine de entelektüellik adına, özensiz giyinmeyi, kısa saçlarını yağlı yağlı bırakmayı, koltukaltındaki kılları uzatmayı marifet sayan o tuhaf solculardan değildi. Tam aksine zor bulunur bir zarafeti ve etkileyici bir parfüm koleksiyonu vardı. Wagner'den nefret etmek, Kurt Tuholsky'yi çok sevmek gibi meziyetlere sahipti; sevişirken tütsü yakmak gibi alışkanlıklar bile edinmişti ama ben yine de onun, sadece milliyeti nedeniyle, bir Nazi ailesinin kızı olabileceği saplantısından bir türlü kurtulamamıştım. Bir Nazi'yle uzun süre yaşayamazdım. Bunun bir başka ırkçılık anlamına geleceğini bilsem de... Ona Almanya'nın, yetmiş yaşın üzerindeki tüm Almanlar ölmeden asla temizlenemeyeceğini söyledim bir gün. Çok kızdı. Dedesini çok seviyormuş meğer. Umurumda değildi. Birbirimizden çok sıkılmıştık zaten. Dahası Almanya'dan getirdiği tütsüler de bitmişti. Bir daha oraya ne zaman gideceği de belli değildi. O tütsüler, o günlerde şimdiki kadar kolay bulunmuyordu, işporta tezgâhlarına bu kadar düşmemişti henüz. O günlerde sevişmeler dahil, pek çok yaşadığımız, yaşayabileceğimiz bu kadar düşmemiş, bayağılaşmamış, sıradanlaşmamıştı... Ben öyle görüyordum, benim dünyam bu kadardı en azından. Ben kimi aşkların, beraberliklerin yüceltilebileceğine, bir büyü taşıyabileceğine daha çok inanıyordum bir zamanlar... Alman sevgilimden ayrıldığımda hayatın böyle bir yerindeydim. Çözülme başlamıştı aslında. Ama ben bu gerçeğimin de ayırdında değildim henüz...

Selin'e gelince... O da ciddi bir şekilde evlenmeyi düşündüğü adamın, günün birinde, kel kafalı, göbekli, diş çekmekten ve dolgu yapmaktan başka hiçbir özelliği kalmayacak bir adama dönüşebileceği endişesine kapılmış ve hayatı süresince böyle bir ilişkide kalmamayı, kendi ifadesiyle, daha sağlıklı bulmuş. Sağlıkla ilgili meselelerde başarı gösterme çabalarını, bir başka hayat başarısızlığı olarak gördüğümden, bu söyledikleri üzerine, doğrusunu söylemem gerekirse, pek kafa yormamıştım. Ama bana göre çok yanlıştı, hem de çok yanlıştı böyle düşünmesi. Böyle bir şekilcilik savunulamazdı, insanları böyle kalıplar içinde değerlendirmek, en azından insanca değildi. Onun diş hekimi sevgilisinden vazgeçişinin mutlaka başka nedenleri vardı. Ancak tüm bunları öğrendiğimde, kendi payıma, bu nedenleri irdelemeyi pek istemedim doğrusu. Bu tercihin de anlatabilecekleri vardı elbet. Ne var ki, bu anlatılanları duyabilmek için de başka çözülmeleri yaşamak gerekiyordu... O günler için görülen, daha da doğrusu görülebilen şuydu: Denemiş, görmüş, öğrenebileceğimizi öğrendiğimiz duygusu ve inancıyla birbirimize dönmüştük... Uzun uzun konuşmuştuk o günlerde. Konuştuğumuzu, gerçekten konuştuğumuzu sanarak... Evlenmeye de bu yüzden karar vermiştik herhalde... Haliyle, ailelerimizi tanıştırmak zorunda kaldık. Aslında istemediğimiz bir durumdu bu. Bize kalsaydı, birkaç kişilik basit bir nikâh töreniyle yetinir, yüzüklerimizi alır, sonra da evlendiğimizi herkese bildirirdik. Bu tanıştırma ve kabullenme bu yüzden bizi pek memnun etmedi. Sonuçta kalabalık bir düğün bile yaptık. Düğünde çok sıkıldım, bir tek an bile kendimi istediğim gibi yaşayamadım; kimi insanların eğlenmek için neden kendilerini bu kadar yorduklarını yine anlayamadım. Yaşadıklarımı bir yerlerden seyrediyordum sanki... Sinagogdaki ilahiler her zamanki gibi kulağa hoş geliyordu ama. Bu ilahileri, sözlerini hiç anlamadığım halde hep çok sevmiştim zaten. Bir ara, tören gereği, haham beni yanına çağırmış bir şeyler söylemişti. Söylediklerini dinler görünmüş, ama hiç dinlememiştim. O sıralarda oraya en pahalı giysilerini ve mücevherlerini göstermek için gelmiş kadınlara yine sinirlenmekle meşguldüm çünkü. Hayatın gerçeği adına hiçbir önem taşımayan basmakalıp laflardı herhalde söyledikleri. O da yaptığını pek önemsemiyor gibiydi zaten. Çok büyük bir olasılıkla, o anlarda kendisine ne kadar ekstradan para verileceğini düşünüyordu. Ancak bu iş benim işim değildi. Bu konudaki yeteneksizliğimi ister istemez tescil etmek zorunda kalan amcam gerekeni yapacaktı, hatta belki de yapmıştı, emindim. Böyle bir günde alanın aldığıyla, verenin de verdiğiyle mutlu olması gerekiyordu ya... Size o günler adına bir de drahoma pazarlıklarının yapılmadığını söylemeliyim. Selin'in babasının drahoma verecek parası yoktu çünkü. Amcam bu duruma da çok kızmış, daha doğrusu kandırıldığımın bir türlü farkına varamadığım için özellikle bana çok sinirlenmişti. Böyle devam edersem, hiçbir işte ve yerde dikiş tutturamayacaktım. Onun anladığı şekilde dikiş tutturmayı pek

anlayamadığımdan tartışmanın da dışında kalmıştım. Daha önce dediğim gibi, ben yaşadıklarıma daha çok bir seyirci gibi bakmıştım zaten o günlerde. Selin'in bana yepyeni, bambaşka bir kapı açtığına çok inanıyordum üstelik... Benim o günlerde en çok böyle bir hayata ihtiyacım vardı... Böyle bir hayatın beklentisiyle, böyle bir seyirciliğe bile sessizce katlanabilirdim... Katlandım da... Benim evliliğim de bu tuhaflıklar, daha da doğrusu gereksiz sıkıntılarla başladı işte... Sıkıntılarla başlayan evlilikler, sıkıntılarla mı sürer?.. Bilmiyorum, gerçekten bilemiyorum artık. Ama doğru dürüst dikiş tutturamamakla amcamı haklı çıkardığımı biliyorum en azından. Evlendikten sonra bir sürü işe girdim çıktım çünkü. Kovuldum, ayrıldım, kendimi kovdurdum. Bir ithalat şirketinde çok önemli ürünler sattığını sanan işadamlarıyla birkaç yılımı harcadım. "Ciddi" bir gazetede yazılar yazarak, o bildik söyleyişle hayatımı kazanmaya çalıştım. Sahaf olmayı hayal ettim, ama sonra topladığım kitapları kendime tahsis etmeyi daha doğru buldum. Bir lisede Fransızca öğretmenliği bile yaptım. Size belki, zamanı geldiğinde, bu yaşadıklarımı da anlatabilirim. Selin, isterseniz kaderin garip cilvesi deyin, önce bizim üniversitenin Diş Hekimliği Fakültesi'nde bir Fransızca okutmanlığı işi buldu, sonra bu dili öğrenmek isteyen birkaç hevesliye özel dersler verdi, sonra da öğretmenlikten erken emekliliği seçti. Bir ara neden bilmem, tarihçiliğe de soyundu, gitti Osmanlıca öğrendi. Onun hep böyle tuhaf merakları vardı zaten. Öğrencilik yıllarımızda da Latince öğrenmeye heves etmişti. Ancak zamanla tüm bu sevdalardan vazgeçti. Şimdilerde bildiğim kadarıyla, sadece kızımızın dersleriyle değil, babasından kalan sorunlu bir mülkün tapu işleriyle de ilgileniyor. Artık konuşmuyoruz. Hemen hemen hiç konuşmuyoruz. Onunla, o evlilik günlerimizde de, hiçbir zaman gerektiği gibi konuşamamıştık zaten. Suç daha çok bendeydi galiba. O hep konuşmak istemişti çünkü, biliyorum. O konuşmak istemiş, ben kaçmıştım. Ertelemelerin insanıydım ya... Konuşsaydık daha mı iyi olurdu?.. Gerçekten konuşmayı, konuşurken de birbirimizi birbirimize çıplaklıklarımızla da göstermeyi başarabilseydik, bir şeyleri değiştirebilir miydik?.. Bu yaşadıklarımı yaşar mıydım?.. Bu hikâyenin yoluna, kendime, korkuma ve yüreksizliklerime rağmen çıkar mıydım, çıkmaya ihtiyaç duyar mıydım? Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum...

Yıllardır anlatmak istediğim hikâyeme nereden başlayacağımı da bilmiyorum şimdi bu yüzden, bu hikâyeyi gereğince anlatmayı başarıp başaramayacağımı da... Buna, uzun süredir, insanın bir hikâyeyi, bir masalı, ölmemek için, hayatta kalmak için anlattığını sürekli kendime hatırlatarak hazırlanıyordum oysa. Bu mirasın önemini son yıllarda daha iyi kavradım. Yürüdüğümüz zemin, zaman zaman o kadar kayganlaşabiliyordu ki... Yaşananlar, o ölüm duygusunu, o anlatamadan kaybolma, yok olma korkusunu, bize en gizli odalarımızda bile o kadar derinden hissettirebiliyordu ki...

Rüyalarım, hiç kimseye anlatamayacağım karanlıklarıma ışık tutuyor. O karanlıklarda artık hiç karşılaşmayacağımı sandıklarımla karşılaşıyorum. Onlar başka bir yere gitmişti oysa... Onlar öldürdüklerim arasındaydı, ya da ben hep onları öldürdüğümü sanmıştım... Ancak gelin görün ki, o karanlıklarda bir daha dönmek istemediğim hikâyelerimi yaşamaya da devam ediyorum bazen...

Kırk beş yaşındayım. Ardımda bugüne dek birçok masal, ülke, yol ve ıssızlık bıraktım. Hikâyeme nereden, nasıl başlamam gerektiğine belki de bu nedenle bir türlü karar veremiyorum. Tedirginim... Beş yıl sonra simgesel bir yaşa varacağım. Burada böyle ölmek istemiyorum. Hayır hayır, bir orta yaş bunalımı değil yaşadığım. Bunları hiçbir şiirin, şarkının, romanın etkisiyle de söylemiyorum. Sizin adınıza elbette düşünmek istemem. Ama böyle bir dönemeçte yanlış anlaşılmayı da istemem doğrusu. Yanlış anlaşılmaktan hep korktum zaten. Yanlış bir yere konulmaktan, dahası gereğince görülememekten, duyulamamaktan hep korktum. Bu korkunun kaynaklarına da bu uzun hikâyede birlikte inebiliriz... Ama ben inanın, yirmili yaşlarımda da böyleydim. Yirmili yaşlarımda da bu duyguya sık sık kapılırdım. Yaşadıklarıma, bu gerçeğimi de göz ardı etmeksizin yaklaştığımda, hiç yaşlanmadığımı bile söyleyebilirim. Karşınıza, bir de "Yirmili yaşlar çok uzaklarda kaldı artık ve ben birçok tasarımı, hayalimi gerçekleştiremedim" gibisinden ucuz duyarlılıklarla çıkmaya hiç niyetim yok anlayacağınız. Yirmili yaşlarımdan nefret ediyorum üstüne üstlük. O günlere, o içi

boşaltılmış söyleyişle, bugünkü aklımla bile dönmek istemiyorum. O günler bir kâbustu. Geçti gitti, iyi ki de gitti. O yaşlarının yalanlarıyla yaşayan yaşıtlarım var. Onlar için üzülüyorum, sadece üzülüyorum. Hikâyemin başladığı yer, belki de burası olabilir...

Kendime Selin'le yeni bir ev kurmak için taşındığım mahallenin, doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbir özelliği yoktu. Bu mahalleyi size anlatmak istemezdim. Gelgelelim hayat, beni böyle bir yere getirmişti işte. Oturduğum sokak, içimde defalarca doğurup öldürdüğüm şehre katılmaya çalışan, ışıklarını yavaş yavaş bulacak, kendimi bir türlü yakıştıramadığım o sokaklardandı. Benim o yeni sokağım, tarihime, tarihlerime yabancı, dahası duyarsız bir sokaktı... Sorun da buradaydı zaten, yeni yerimi böyle görmemdeydi, daha da doğrusu, böyle görmekten kendimi bir türlü kurtaramayışımdaydı. Bu sokakta yaşadıklarıma da seyirci gibi bakıyordum bu yüzden. Seyrediyordum evet, sadece seyrediyordum... Kendime başka hayatlar, olasılıklar ve hikâyeler adına, hâlâ birçok yalan uydurabiliyordum çünkü o günlerde. O olasılıklar benim efsanelerimdi aslında. O zamanımda da yaşadığım oyunun oyuncusuydum elbet. Ancak seyretmek, seyretmekle yetinmek daha kolayıma geliyordu galiba. Bunun da bir başka oyunculuk anlamına geldiğini ancak yıllar sonra anlayabildim. Yıllar sonra... Kendimi, başkalarında da görmeyi, tarihlerimin ve sınırlarımın elverdiğince yaşamayı bir nebze göze alabildikten sonra... Ben galiba biraz da sıradanlaşmaktan, o yazar adayı kimliğimle, yanılsamalarımla ve yalanlarımla içimde büyüttüğüm hayatları yaşayamamaktan da korkuyordum. Her insanın yaşayamadıklarıyla da kendi gerçeğini yaşadığını nerden bilebilirdim ki?.. Ne var ki benim bir başka gerçeğim daha vardı... Durmak istemiyordum; kalmak, efsanelerimi, acılarımı, hak edilmiş sevinçlerimi yaşayamadan, hayatımı sadece önerilmiş değerler üzerine oturtmak istemiyordum. Hikâyemin akışında, bu yangını da konuşmaya, hem de uzun uzun konuşmaya vakit bulacağız... Ama size önce o günlerdeki duygularımı daha iyi dile getirebilmem için, oyunun dekorunu ve oyuncularını anlatmalıyım. O sokakları tanıyor musunuz?.. Yaklaşın, biraz daha yaklaşın... O mahallede öncelikle yaşadıkları şehre tutunmanın savaşını veren insanlar vardı. Hepimiz oraya çok farklı tarihlerden gelmiştik. Karşılaştığımız yerde, geçmişimin bir yerlerinde bıraktığım tarih pek bilinmiyordu. Bunun için hiç kimseyi suçlamamalıydım.

Gelgelelim, yaşadığım, ya da daha doğrusu kendime yaşattığım, yaşatmayı tercih ettiğim yabancılık, beni bu kabullenişten de uzaklaştırıyordu. Öteki olmak beni öfkelendiriyordu, ama bu duruş, asıl yaşadıklarımı daha iyi görmemi de engelliyordu. Ötekileşmek ve başkalarını ötekileştirmek bir kaçıştı, başka bir yalana sığınıştı... Buralara gelmem, size şimdi bunları söyleyebilmem için uzun ve zorlu bir yolu kat etmem gerekti. Yolun neresine geldiğimi hâlâ bilmiyorum. Kimi gerçeklerimi biraz daha iyi görebildiğimi sanıyorum sadece. Arayışım sürecek elbet. İstesem de istemesem de sürecek. Çünkü bu arayış, benim kendimi ifade etmeye, duyurmaya, dahası yeniden doğurmaya çalıştığım dildeki var olma savaşım da aynı zamanda. Bu arayışı da, bu savaşı da sizlerle paylaşmaya çalışacağım. Hâlâ kurtulamadığım dilsizliklerime rağmen... Artık daha çok vaktim var. Daha çok vaktim ve yüzleşmeyi kendi ölçülerime göre başarabildiğim gerçeğim... İnsan zamanla, görmek istemediklerini görmek zorunda kalıyor...

Benim size anlatmak istediğim, artık çok uzak bir zamanda kaldığına inandığım o akşamlarda en çok görebildiğim, oturduğum mahallenin yaşamasızlığıydı. Neden mi?.. Çünkü o mahallede, o mezecilerden hiçbiri yoktu örneğin. Kendilerine mezeci diyenlerse, ne lakerdayı biliyordu, ne likorinoyu, ne taramayı, ne de biberli kaşarı. Hiçbir manavla okka gülünü konuşamazdım. Hiçbir balıkçıyla lüferin palamudu nasıl kaçırdığını da konuşamazdım. Orada bir balıkçı yoktu çünkü. Balıkçısız bir mahalleyi düşünebiliyor musunuz?.. Ben düşünemezdim. Ne var ki ben o günlerde bunu da yaşamak zorunda kalmıştım. Tüm bunlar bir yana, apartman bir de kuyrukyağı kokuyordu kimi akşamlar... Daha da kötüsü, kimi komşularım ayakkabılarını kapının hemen önüne bırakıyorlardı...

O günleri sevemeyişimi sadece bu eksikliklere ve yabancılıklara bağlamam doğru mu peki?.. Değil, elbette değil... Hikâyeme böyle bir yerden başlayarak, bu sarsıcı zaman yolculuğuma biraz hazırlanmak istiyorum sadece. Kendimi, sınırlarımın elverdiğince

yeniden görmeye ve göstermeye gayret edeceğim tabii. Bunu yaparken de bir daha çırılçıplak soyunmaya hazır olduğumu söyleyeceğim. Ama inanmayın, böyle söylesem de inanmayın. Size bu sefer de yalan söyleyeceğim. Sizi bu sefer de kandırmaya çalışacak, ama sadece kandırdığımı sanıp kendimi kandıracağım. Bu çıplaklığa inanmaya çalışacağım yine de. Bu çıplaklık için bugüne kadar çalışmadığım kadar çalışacağım. Hikâyem öncelikle böyle bir inançla başlamalı çünkü. İnsanın, tüm çabalarına rağmen, bir yerlerini hep karanlıkta bırakacağını bilmiyor değilim artık. Savunmasızlıkların sadece bir rüyada yaşanabileceğini bilmiyor değilim...

Beni böyle bir yere, kimler, nasıl getirdi?.. Ben nerede, hangi duyguları öldürdüm?.. O mahalleye taşındığım günlerde bir başka umuda sarılıyordum. Bir şeylerin beni er ya da geç başka yerlere çekebileceğine tüm benliğimle inanıyordum. Bu umut o sürgün duygusunu içimden atmama yetmiyordu ama. Ne var ki o günlerimde, o olasılığı sürekli doğurabilmek için, yavaş yavaş inşa ettiğim, ya da sessiz bir dirençle korumaya çalıştığım sığınaklarım da vardı. O sığınakları hatırlamak bana şimdi buruk bir sevinç veriyor. Geride, o sığınakların duvarlarında, gereğince yaşanamamış birçok gecemi de bıraktım çünkü... Şimdi o sığınakların yerini başka sığınaklar aldı. Başka sığınaklar... Yaşamak zorunda kaldıklarımı ve kendimden beklediklerime rağmen yaşayamadıklarımı daha taşınır kılabilmem için...

Sürgün duygusuna gelince... Eski, çok eski, anlatmaktan bir türlü vazgeçemeyeceğim, belki de son nefesime kadar tüketemeyeceğim bir tarihti bu... Birçok ilişkimde, istesem de istemesem de hatırlamak zorunda kaldığım bir tarih... Bu tarih, birçok hikâyeyi yazmayı hayal etmek için yeterli zemini hazırlıyordu. Üniversitedeki yıllarımda yaşatmaya başladığım, birçok farklı ilişkime taşıdığım bir hayaldi bu. Günün birinde ben de bir roman yazacaktım. Günün birinde benim romanım da, sevdiğim yazarların kitaplarıyla birlikte, kitapçı raflarındaki yerini alacaktı... Sığınaklarımdan biri, size şimdi anlatabileceğim sığınaklarımdan biri, böyle bir sığınaktı işte. Gelgelelim ben o günlerde yazdıklarımla, görebildiğim ve göremediğim insanlara sadece mutlu hayatların reçetelerini dağıtıyordum... O mahalledeki günlerimde, bir romancı değil, bir reklam yazarıydım çünkü. Işıltılı, renkli dünyaların anahtarları ellerimdeydi. Seçtiğim hayatın bana armağanıydı bu!..

Bu işe bir rastlantı sonucu başlamıştım. Uzun yıllar süresince böyle bir mesleği de hayal etmiştim aslında. Beni oraya çeken bir dünya vardı. Rahat kıyafetli insanlar, güzel, bakımlı kadınlar ve o kadınlarla paylaşılacak geceler, sarhoşluklar, sevişmeler... Size sözünü ettiğim o işler farklı bir dünyanın işleriydi sanki... Çocukluğumun ve ilkgençliğimin eksiklerini ancak böyle giderebilirdim... O günlerden kalma çok kaybım vardı çünkü. Reklam yazarlığı hayalimde, işte bu görülememiş hesaplar yüzünden de ısrarla ilerledim. Günün birinde de, hiç beklemediğim bir zamanda bu hayalimi gerçekleştirdim. İnsan isteyince, gerçekten isteyince ve beklemeyi bilince kimi amaçlarına bir şekilde ulaşabiliyor. Kendimden sıkıldığım günlerin birinde bir gazete ilanına rastlamıştım... Büyükçe bir ajans, her zaman olduğu gibi hazıra konmak istediği için, deneyimli bir reklam yazarı arıyordu. Reklam metinleri konusunda beklendiğince deneyim sahibi değildim. Ancak yine de gözümü karartıp şansımı denedim. Telefon edip durumumu anlattım. Bu işi çok istiyordum ve deneyimsizliğimi hiç önemsemiyordum. Sözlerim ilginç bulunmuştu galiba. Görüşmeye gelebileceğimi söylediler. Ben de verilen saatte gittim. Görüşmeyi siyah, dar mini etekli, dar pembe gömlekli bir kadın yaptı. Üstündekilerin tümü dardı, evet. İnsan böyle dar giysilerin içine neden girmek isterdi? Zamanla daha iyi anlayacaktım. Böyle kadınlar için asıl önemlisi tahrik etmekti, sadece tahrik etmek. Onlar cinselliklerinin en çok bu aşamasından haz duyarlar, kendilerini de ancak böyle tahrik edebilirlerdi üstüne üstlük. Ama yatakta hemen hemen her zaman çok kötü olurlardı. Sevişmekten, hele hele uzun uzun sevişmekten sıkıntı bile duyarlardı. Onların hikâyesi de böyle bir hikâyeydi işte. Şimdi, böyle kadınlara baktığımda sadece içimden gülümsüyorum. Cinsellikleri adına bir erkeğe ve kendilerine yalnızca bu kadarını verebildiklerini hatırladığımda, onlara bu kadar zaman ve umut ayırdığım için kendime öfkeleniyorum. Gelgelelim o günlerde bu gerçeklerin de henüz bu kadar ayırdında değildim. İşte bu nedenle o görüşmede, o hayallerimin de etkisiyle, doğru bir yere geldiğim duygusuna kapıldım birden. Büyük bir odadaydık. Kadın odanın, ajans başkanının odası olduğunu söyledi. Pahalı bir zevkle döşenmiş bir odaydı. Bordo, deri bir kanepeye oturduk. Bacak

bacak üstüne attı, beni tanımak için sorular sormaya başladı. Sordukları umurumda değildi. Hakkımda bir araştırma yaptıklarını, o gazetede yazdığım yazıları bildiklerini, beni deneyebileceklerini, ancak ajanslarında çok çalışılması gerektiğini söylüyordu. Söylediklerinin çoğunu dinlemiyordum. Dinler gibi yapıyor, ama dinlemiyordum. Benim o andaki tek düşüncem, onunla o kanepede sevişmekti. Acaba nasıl orgazm oluyordu? Orgazm olurken çığlık atıyor muydu? Dahası orgazm olabiliyor muydu?.. Görüşmeden sonra ajansa kabul edildim, ama bu sorularımın yanıtlarını hiçbir zaman alamadım. Kadın, ajans başkanının metresiydi çünkü. Bu gibi ilişkiler böyle yerlerde çok yaşanır. Ajanslarda da yetenekler farklıdır ve farklı şekillerde değerlendirilir. Bütün bunları öğrendikten sonra, kadına hiçbir şekilde bulaşmamam gerektiğini anladım tabii. Onu, o çıplak haliyle hayal ederek, duşun altında mastürbasyon yapmayı tercih ettim sadece. Arada sırada mastürbasyon yapmak benim de hoşuma gidiyordu. Böylelikle ne yapıyorsam kendimle yapmış oluyordum. Ancak, doğrusunu söylemem gerekirse, bu iş de çok uzun sürmedi. Çünkü ajanstaki hallerini gördükten sonra, onu bir kadın olarak bile göremedim artık... Bir yıl kadar sonra da, kendine küçük bir ajans kurmak için çekti gitti zaten... Birikimlerini iyi değerlendirdiğine ve değerlendireceğine inanıyordu herhalde... Şimdi bende en çok size anlatmaya çalıştığım bu ilk görüntüsüyle yaşıyor. O bordo deri kanepede otururkenki haliyle...

Neyse, bunların, size anlatmak istediğim hikâyede ancak bir yere kadar önemi var zaten. O görüşmeden sonra işler yolunda gitti. Zamanla, kendilerini gereğinden çok önemseyen birçok “müşterinin”, değiştirte değiştirte içini iyiden iyiye boşalttığı, sonra da çok beğenip yaratıcılığını takdir ettiği sayısız reklamın altına imzamı attım. Çok beğenildim. Aldığım paranın karşılığını da, o insanlara, bekledikleri ve inanmak istedikleri o renkli mutluluk dünyasının görüntülerini vererek aldım. Bir kadın, yıllarca kullandığı margarinle ne kadar lezzetli yemekler yaptığını, ailesini, dolayısıyla da kendisini böylelikle ne kadar mutlu ettiğini söylüyordu. Bir başkası, bluzunun vişne suyuyla lekelenmesinden nasıl büyük bir üzüntü duyduğunu, sonra da o çok güvendiği deterjan sayesinde hayatını altüst eden bu sorundan nasıl kurtulduğunu anlatıyordu. Diş macunlarıyla o sağlıklı gülüşlere kavuşan, tenlerindeki o hayranlık duyulası pürüzsüzlüğü ve yumuşaklığı benzersiz kremleriyle elde eden, ya da şampuanlarıyla erkekleri şaşkına çeviren genç kızların ve kadınların yüzlerindeki o mutluluk ve güven ifadeleriyse gerçekten görülmeye değerdi.

Mutluluğu yakalamak bu kadar kolay ve basitti işte... Mutlu sahneler hep bunun için vardı ve gösterilmeliydi zaten... Mutlu zamanlar bunun için vardı, mutlu aileler, mutlu beraberlikler bunun için vardı... Dekorun, en görkemli ve insanın aklını çelici biçimde kurulması gerekiyordu. O kadınlar ile o adamlar, bizi biz yapan gerçekler hatırlandığında, bir kukla oyununun, ya da basit bir hayal perdesinin insanlarıydı. Onlar asla sarsılmaması gereken bir konforun insanlarıydı. Ötekilere, bu konforun dışında kalanlaraysa sadece o hayatlara imrenmek ve özenmek kalıyordu... Oyun herkesçe böyle oynanmalıydı. Bugünü unutturacak vaatler için böyle oynanmalıydı, perdenin ardında tutulmak istenenleri daha iyi tutmak ve her an yıkılabilecek yalanları daha iyi cilalamak için böyle oynanmalıydı... Bu konforun sürmesi için de tüm orospuluklar yapılabilirdi. Bu sözleri orospuluğu aşağılamak için söylemiyorum. Tam aksine hak ettiği yere koymak için söylüyorum. Orospuluğu da tüm meslekler gibi, tıpkı doktorluk, avukatlık, marangozluk gibi, iyi yapılması gereken, sadece o genel geçer ahlak kalıplarıyla değerlendirilemeyecek mesleklerden biri olarak görenlerdenim ben. Ancak orospuluğun, ne yazık ki kötü bir anlamı da vardır bu arada, bilirsiniz. O ışıltılı, durmuş oturmuş dünyaları hatırladığımda, bu kötülüğün çağrışımları daha çok ilgilendiriyor beni. Çünkü gerçek orospular, daha çok o ilişkilerden ve konforlarını böyle korumaya çalışanlardan çıkıyor bana sorarsanız. Gerçek orospular, en bayağı orospular, o ahlak bekçiliği yapan, kendilerininkinden farklı bir yol seçenleri derhal yargılamaya, harcamaya ve dışlamaya çalışanlardan çıkıyor, evet. Onların bacakaraları değil, zihinleri ve ruhları orospudur çünkü. Ahlaklarına ve yerleşikliklerine bu yüzden sahip çıkarlar. Onlar, gerçek kimliklerini bir türlü bulamadıkları, ya da kimliklerini kimliksizliklere sığınarak yaşadıkları için böyledirler. Kendilerininkinden farklı bir yolda yürüyenlere, daha da doğrusu, kendilerine farklılıklarıyla olamadıkları kadınları gösterenlere bu nedenle kolaylıkla, acımasızca ahlaksızlık ve orospuluk giysisini giydirirler. Amaçları, gerçekler karşısındaki çıplaklıklarını örtmektir elbet, hayatlarındaki çatlakları kendilerine ve

birbirlerine göstermemektir. Benzerleriyle birlikte, grup halinde yaşadıkları için de, bu amaçlarını gerçekleştirmekte o kadar zorlanmazlar...

Benim hizmet ettiğim dünya böyle bir dünyaydı işte. Kısa sürede anlamıştım. Bu dünyanın renklerini ne kadar ortaya çıkarabilirsem, o kadar başarılı görünecektim. Ben de öyle yaptım, o insanları o hayalleriyle buluşturarak, kendimi iyi işler çıkardığım yanılsamasına kaptırdım. Haz veren tüm buluşturma mesleklerinde görüldüğü gibi, bu işte de iyi para vardı üstelik. Çevremdeki insanların hayatını, sadece ihtiyaç duydukları ve duyabilecekleri ürünlerle değil, hayal ettikleriyle de doldurmak için haklı nedenlere kolaylıkla bağlanabilirdim anlayacağınız. Onların, daha yaşanılır bir hayat adına, sürekli arayışlar içinde çırpınmalarına hiçbir lafım yoktu aslında. Herkes kendine göre ve kendince ararda; herkes aradığı ve bulduğuyla kendine uygun bir yol çizerdi. Tüm bunlar bir yana, o sözlerimle ve görüntülerimle, o buluşmaları yaşattıklarımın tümü, anlatmaya çalıştığım o ahlak zabıtalarından değildi elbet. Komşumuz İffet Hanım harika kek yapardı örneğin. Koşullar iyi bir eğitim almasını engellemişti ama, bana sorarsanız, hayata bakışı düşünüldüğünde, gerçek bir aydındı o. Dini inancını hayatı süresince tüm içtenliğiyle yaşadığı, örneğin ramazanda oruç tutmaya büyük özen gösterdiği, bayramlara hepimiz için dolma sararak hazırlanmayı vazgeçilemez bir gelenek haline getirdiği halde, genetik bilimi okumak için Amerika'ya giden tek kızının, Meksikalı bir Katolik'le evlenmesine hiç karşı çıkmamıştı örneğin. İffet Hanım bu olaydan sonra hacca gitti. Kendisinden yirmi iki yaş büyük albay emeklisi kocasının çoktan öldüğü günlerdi. Dönüşünde dine daha çok sığındı. Günde birkaç saat Kuran okumadan artık rahat edemediğini söylüyordu. Evine kapanıyordu, biz de onu kendi dünyasında bırakıyorduk. Ancak tüm bunlara rağmen, kızıyla da, bizimle de ilişkisini hiç kesmedi. Dahası, yine dini bütün babaannemle daha da yakınlaştılar. İkisi de çok yaşlanmıştı ve birbirlerine devamlı aynı Tanrı'ya gideceklerini söylüyorlardı. Kızı, kocasıyla onu her sene ziyaret etti. O da bu ziyaretlerde hep en mutlu günlerini yaşadığını söylerdi. Evinde, bu günler için, inançları gereği ağzına tek bir damla alkol almadığı halde, şarap bulundurmaya bile özen gösterirdi. Bunu biliyorum, çünkü şarapları ben alırdım. O sadece çok sigara içerdi. Akciğer kanserine yakalandığını öğrendiği günden sonra da içmeye devam etti. Sofrasında herkes onun sağlığına kadeh kaldırabilirdi. O da hiç kızmaz, kendisine kadeh kaldıranlara sigarasını göstererek karşılık verirdi. İffet Hanım öyle ilginç ve doğru bir aile kadınıydı işte. Nur içinde yatsın. Öldüğü gün, ben de onun cenazesinde, sevenleri ve geride bıraktıklarıyla saf tuttum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama yine de öyle, orada bulunmak, bir gönül borcu gibi gelmişti bana. Fazla kalabalık değildi. Herkes birbirini tanıyordu. Onu ne kadar sevdiğimi biliyorlardı...

Babaannemin de çarşafları bembeyaz, alüminyum tencereleri pırıl pırıldı ama o da, zamanı geldiğinde bu maskeleri düşürmek için beklenmedik çıkışlar yapar, sözünü hiç sakınmazdı. Birçok komşumuzun gözünde, bu özelliği nedeniyle hem saygı duyulacak, hem de çekinilecek bir kadın olmuştu. Onun bu tavrında, hiç kuşku yok ki, genç yaşta dul kalmasının; babamı önce okutmak, sonra da kuracağı işte birkaç kuruşluk sermayeyi bir araya getirebilmek için, parmaklarındaki maharetten de yararlanarak, ev işlerinden artakalan zamanlarında, geceleri geç vakitlere kadar dantel örtüler örüp satmaya mecbur kalmasının; üstelik bu işi yıllar yılı büyük bir sabır ve mücadele ruhuyla yapmasının büyük bir payı vardı. İşe kuaförleri bir bir dolaşarak başlamış. Önceleri zaman zaman oralardan küstahça kovulmuş, buna rağmen diretmiş, kendini kabul ettirme çabasından vazgeçmemiş. Onu daha iyi anladığım yıllarda, bu direnişinin karşılığını almış görünüyordu. Hatırı sayılır müşteriler edinmişti. O müşterilerinin telefon numaralarını ve bilgilerini bulundurduğu bir defteri bile vardı. Sarı sayfalı ucuz bir okul defteriydi bu. Ucuz okul defterleri sarı sayfalıydı çünkü bir zamanlar. Onun böyle bir defter seçmesinde, henüz on altı yaşındayken, okuldan alınıp evlendirilmesinin de bir payı var mıydı?.. Kim bilir... Arada sırada o defteri karıştırır, kendi kendine konuşur, hesaplar yapardı. Biz de onunla, bakkal defterine bakıyor diye alay ederdik. O defterin bir ailenin ayakta kalmasına büyük bir katkısı olmuştu oysa... İnsanların acımasızlığı da böyle bir acımasızlık işte... O defterle ilgili tek bildiğim ve hatırlayabildiğim bu... Babaannemin kuaförlerle başlayan serüveninde, o kadınlar adına çok, hem de çok öğrendiği vardı. Benim fark edebildiğimden, görebildiğimden de çok... Keşke ondan daha fazlasını öğrenebilseydim. Öğrendiklerim bugün de çok işime yarardı, eminim. Bazı olanaklar, zamanın ve başka tercihlerin akışında böyle kaçırılıyor

işte... Benim, onun bana bıraktığı, ya da bırakabileceği miras düşünüldüğünde, kaçırdığım, artık asla edinemeyeceğim daha birçok bilgi var zaten. Ondan pırasa köftesi ve ıspanaklı kuru fasulye yapmanın inceliklerini de öğrenemedim örneğin, Yusuf ve Süleyman peygamberlerin, hayata dair, zaman zaman da bayağı erotik olabilen masallarını da... Kaçırılanlar kaçırılıyor, geriye de içimizde daha çok duygularıyla yaşanan anlar, kokular ve silik fotoğraflar kalıyor... Babaannem de ev işlerine çok büyük bir özen gösterdiği ve aile değerlerine sonuna kadar sahip çıktığı halde, size anlatmak istediğim o kadınlardan değildi... O da İffet Hanım gibi, bu toprakların kendini yaşamayı bilen kadınlarındandı. Gördüğünüz gibi, ben sadece ruhları ile zihinlerini, tehlikeleri ve konforlarını bozmayı göze alamadıkları için satan, kelimenin tam anlamıyla satan, erkeklerinin ardında kalmayı seçerek, o sahte ahlak zırhının ardına sığınan, bunu yaparken de hayat adına somut tek bir gerçek bile üretemeyen, gerçek ahlaksızlardan söz ediyorum. Benim meselem, doğdukları ve yaşamaya mecbur kaldıkları yerlerde, bir erkeğin gölgesinde yaşamayı bir kader olarak yaşamak zorunda kalanlarla da değil. O da bizim ayrı bir yaramız, biliyorsunuz. Benim bu tercihi yapanlarla bir alıp veremediğim var... Neyse... Dert, benim derdim sonuçta... Neden bunu dert edindiğimi sormayın ama... Bu konuyu en azından şimdilik burada kapatmak istiyorum çünkü... Yaşananları böyle görmemin ve yorumlamayı tercih etmemin nedenleri vardır mutlaka. Zamanla, hikâyemizde ilerlerken, bu nedenleri de keşfedebiliriz belki. Lafı açıldı, söylemek istedim, hepsi bu kadar... İnsan kendini bazen göstermek ister ya, hikâye bu hikâye anlayacağınız... Hem, tüm bu meseleler kaç kişinin umurunda ki?.. Herkes yaşayacağını yaşıyor işte... Bir yerden sonrası tam bir sağırlık ve körlük zaten... Neyse, biz iyisi mi o reklam yazarlığı günlerime dönelim şimdi. O günlerde, kime, nasıl sesleneceğimi iyiden iyiye öğrenmiştim, evet. Hayat bana böyle bir yer tanımıştı... Bu gerçeğe kendimi yıllar boyunca inandırmaya çalıştım. Kendimi kendime inandırmaya çalıştım bir başka deyişle. Doğruyu, yaptığım işin yanlışını da bilerek yaşıyordum... Sakinleşmek için iyi bir yöntemdi bu... Sonuçta, size daha önce de söylediğim gibi, benim de aldanmalarım vardı... Bir şeylerin, er ya da geç, beni başka hayatlara çekebileceğine de bu yüzden inanıyordum. Ne var ki bu inanç, şimdi düşünüyorum da, bir hikâyede yaşamak gibiydi de biraz o zamanlarda. Yeni hayatlara bugünkü kadar gitmeye hazır değildim aslında, başka olasılıkları da hayal ederken... İnsanın, hayatını günün birinde sıfırlayabileceği, dahası sıfırlamaya da mecbur kalabileceği düşüncesine de bu kadar hazır değildim, her sıfırlamanın bizi, başka sıfırlamalar için daha güçlü kılabileceği inancına da... Tüm bunlara inanmak için, kaybetmeyi, gerçekten kaybetmeyi de öğrenmem gerekiyordu... Kaybetmeyi, gerçekten kaybetmeyi öğrenebildim mi peki?.. Bilmiyorum. Bugüne kadarki tüm çabamın, bir kendini bulma çabası olduğunu biliyorum sadece. Bir yaşama uğraşıydı bu, içimizdeki derin fay kırıklarıyla da yaşamayı öğrenme uğraşıydı... Uzun, hiç bitmeyeceğe benzeyen o yolculuklardandı bu da. Bu duyguyu yıllarca yaşadım, daha uzun yıllar da yaşayacağa benziyorum. Daha uzun yıllar... Kendime rağmen... Kendimden yorulduğumu kabullenene, en azından hissedene kadar... Size rüyalarımda, uzun süredir karşılaşmadığım, hayatımın çok uzağına düştüğünü sandığım insanları yeniden gördüğümü söylemiştim ya, bu karşılaşmaların sarsıntısını bu yolda yürürken de hissediyorum bazen. Hayatımda kimlerin yer ettiğini, nasıl, neden yer ettiğini daha iyi görüyorum o zamanlarda. Her sarsıntının kaynağına her zaman inemiyorum elbet. Ancak kimi görüntüler, kimi bölük pörçük parçalarla yavaş yavaş birleşebiliyor yine de. Kendinizdeki keşfin nasıl bir zorluğu gerektirdiğini daha iyi anlıyorsunuz o zaman da. O karşılaşmalarda, o insanlara söyleyemedikleriniz, söylemekte geç kaldıklarınız da geliyor aklınıza. O insanlara ne kadar geciktiğinizi de, nasıl uzak düştüğünüzü de anlıyorsunuz o anlarda, sizi oralara götürebilecek, bağlayabilecek köprünün o uzaklığı hiçbir zaman ortadan kaldıramayacağını, örtemeyeceğini de... O anlar, içinizde, tüm ıskalamalarınızla, bir yara gibi taşıdığınız zamanlara açılıyor bu durumda... O anlar, o insanların ardınızdan birer hayalet gibi geldiği zamanlar oluyor... Uzakta kalan insanlarınızın yüzlerinde kendinize tutsaklıklarınızı görüyorsunuz... Kendinizi, kendiniz için acıtıyorsunuz öyle olunca da, kendinizi, kendiniz için terk edemiyorsunuz...

Size tüm bunları anlattıktan sonra, İnci’nin hayatıma nereden, nasıl, hangi duygularla girdiğini de anlatabilirim artık. Bir rastlantı sonucu çalışmaya başladığım o reklam ajansında, rastlantıların giderek azaldığı bir hayata tutunmaya çalışıyordum...

Tekdüzeliklerle de yaşamayı öğrendiğim günlerdi. İstenilenleri yapıyor, daha da doğrusu yapabiliyor, ama yaptıklarımdan da, bu yaptıklarım sayesinde yaşadıklarımdan da hiç haz alamıyordum. Başlangıçtaki o büyü de çoktan bozulmuştu üstelik. Kendimi, o eski mesleklerimden birine dönmek zorunda kalmadığım ve "başarılarım"ın karşılığını iyi bir maaşla alabildiğim için, bir şekilde avutabiliyordum yine de. Reklam yazarlığının en kötü yanı, size iyi bir gelir sağlamasıdır zaten. Kime, neden hizmet ettiğinizi, kendinizi neye teslim ettiğinizi düşünmek bile istemezsiniz bu durumda. Hayatın sizi zorlayan koşulları da vardır çünkü. Haritada bir yerde bulunmak, kalmak istemenin, daha rahat ve özgür bir meslek yanılsamasını sürdürmenin diyetleri vardır çünkü... Tüm bunlar bir yana, evli, ailesini kurmuş bir adam kimliğiyle ben de o herkesin bildiği zorunluluklara kaptırmıştım kendimi. Yaşadıklarımı bir zorunluluk şeklinde algılamam da bir başka sorundu kuşkusuz. Dahası, belki de en önemli sorun oradaydı, beraber yaşadığım insanları yanımda bulundurmaktan çok, omuzlarımda taşıma duygusundan bir türlü kurtulamamamdaydı, bu insanlarımın yanımda ancak böyle kalabileceğini hissetmemdeydi... Onları seviyordum, hep sevmiştim oysa... Sekiz yıldır evliydim... Beş yaşında bir kızım vardı. Ona Ada adını vermiştik. O, hayallerimizi yaşamak ve yaşatmak istediklerimizin adasıydı... Selin'le arama birçok yanlış ve yalnızlık da girmişti ama artık. Birlikteliğimizi, her anlamdaki birlikteliğimizi çok az yaşayabiliyorduk... Birileri, bir yerlerde bir şeylerden sıkılmıştı, kopmuştu, o yürek kıpırtısını yeterince hissedemiyordu... Birileri, bilmediği, aslında görmediği, ama sadece varlığını hissetmek istediği bir şeyler için bir yerlere kaçıyordu... Daha ne diyebilirim ki... Bildiğiniz, sık sık görülen o evlilik sahnelerindendi yaşadıklarımız. Evliliklerin çoğu böyle sürüp gitmiyor muydu sonuçta?.. Eskisi gibi konuşmuyorduk bile... Daha doğrusu o, yalnızlık zamanlarımda, kendime çok kapandığımı hissettiği zamanlarda, konuşmak istiyordu ama ben, kim bilir, belki de yaşadığımız yalnızlıkla yüzleşmemek için, bu konuşmalardan bile kaçıyordum. Bu kaçışımdan size daha önce de söz ettim, farkındayım. Şimdi, sırası gelmişken yeniden söz etmek isteyişimin kaynağında bir pişmanlık mı var?.. Sanmıyorum, yaşadıklarımı sadece bir pişmanlıkla açıklayabileceğimi sanmıyorum en azından... Böyle uzaklıkları siz de yaşadınız mı?.. Yaşadıysanız bilirsiniz... Kendinize, "Hayatım hep böyle mi devam edecek, ben böyle mi öleceğim?" gibisinden sorular sorarsınız böyle zamanlarda. O olasılıklar bir yerlerdedir, hissedersiniz, yaşamayı hayal ettiklerinizi yaşayamamak sizde müthiş bir ölüm duygusu uyandırır... Tüm bunları hissederken hâlâ size anlattığım o sokakta ve mahallede yaşıyordum o günlerde. Hâlâ yazacağım, ama bir türlü yazamadığım o romanın hayalini kuruyordum. Kendimce bir şeyler çiziktirmiyor değildim. Ama istediğim, beni derinlerimden sarsacak, inanabileceğim o hikâyeyi de bulamıyordum bir türlü. O zamanımda, hiç kuşkusuz yaşadığım o boşluğun, ya da "ara"nın etkisiyle, bir aşkın, bana o geceleri ve yerleri yaşatacak büyük bir aşkın açlığını da duyuyordum üstüne üstlük. Gerçek aşk var mıydı? Büyük aşk var mıydı? Dahası aşk var mıydı? O aşk derken ne demek istiyorduk aslında, o aşktan kimleri ve neleri bekliyorduk?.. O bekleyişi içimizde neden bu kadar çok besliyorduk, koruyor, ya da korumakta direniyorduk?.. Kendime bu soruların hiçbirini sormamıştım, sormayı düşünmemiş ve gereksinmemiştim o günlerde. Bir yanılsamanın kapısını çalıyordum aslında bir kez daha. Çaldığım kapı, bir eksikliğin, bir yaşanamamışlığın kapısıydı... Kapıyı çalan, o oyuncaklarını yaşayamamış, başkalarına dilediğince gösterememiş bir çocuktu... Buralara, hikâyemizin izini sürerken, zamanı geldiğinde döneceğiz. Zamanı geldiğinde... Kimi kelimelerin hakkını daha çok verebilmek için... Ben, o ilişkileri ve doğurduklarını yaşarken, bu söylediklerimi henüz dillendiremiyordum çünkü... Ancak işin en ilginç yanlarından biri, tüm bunları bir şekilde hissederken, kapımı bir "oyuncakçı"nın çalmasıydı... Tesadüflerin büyüsüne mi inanmam gerekiyordu bu durumda, kimi yaşadıklarımızı bir tesadüf gibi görmek isteyişimizdeki ısrara mı?.. Belki ikisi, belki de hiçbiri... Belki de... Belki de ben bu yaşadıklarımı bir hikâye gibi görmek istediğimden böyle düşünüyorumdur... Ama kapımı çalan bir "oyuncakçıydı", bundan eminim en azından...

Ajansa her sabahki gibi gittiğim bir sabahtı. O reklam yazarlarının, daha da doğrusu "yaratıcı takım" içinde yer alanların çok sık giydiği o yeleği yine giymemiştim. Benim böyle bir yeleğim yoktu çünkü. O "yaratıcıların", bu kıyafetleriyle daha "entelektüel" ve "sanatçı" gibi görünmek istemeleri sinirime dokunuyordu üstelik. Başka boşluklar doldurulmak isteniyordu kuşkusuz bu tercihlerle. Herkes kendini kendine göre bir yerlere asıyordu ya... Herkes kendine göre bir kaçışa tutunmaya çalışıyordu ya...

Vakit, ajans havası için erken bir vakitti. Yelekliler de gelmemişti henüz, mini etekliler de, “boyalı”, özgürlüğü oynayan kuşlar da... Kendime bir kahve aldım, günün birinde yazacağım romanı bir daha düşündüm. Kısa bir süre sonra bir başka dünyaya geçecektim. Grup direktörümüz Emel o anda odama girdi. O gün çok güzel makyaj yapmıştı. Kalçalarına yapışan dar pantolonu tahrik edici hatlarını iyiden iyiye ortaya çıkarıyordu. Neşesi yerinde gibiydi. Kendine her zamankinden daha güvenli görünüyordu. Onun bu hallerinden pek hoşlanmazdım aslında. Gece, kocasıyla iyi sevişmiş miydi acaba? Bunu çok düşünmek istemedim. Onu, kitap okumaktan hoşlanmadığını söylemeyi marifet sayan, hani neredeyse bir kimlik gibi taşıyan, vaktinin çoğunu da internet ve bilgisayar oyunları karşısında geçiren elektronik mühendisi kocasına hiç yakıştıramıyordum çünkü. Odama arada sırada, başı ağrıdığında, bir de masaj yaptırmak için gelirdi. Ne gizleyeyim, bundan ikimiz de gizli bir haz duyardık. İş ilişkimiz bu kadar güzel değildi elbet. Sonuçta o da kampanya katilleri takımından sayılırdı. Çekişmelere dayalı bir ilişkimiz de vardı onunla anlayacağınız. Bilinen çekişmelerdendi bu da. Yaşanamayanları kolaylıkla örtebilen çekişmelerden... Gizli bir tahrik edicilikle de canlı tutulan çekişmelerden...

O sabah karşıma, işte bu alışkanlığımıza uygun bir şekilde oturdu Emel... Mutlu ve kendine güvenli kadın gülümsemesini de eksik etmedi tabii.

“Hayrola?.. Erkencisin bugün!..”

Bazı kampanyalar öncesindeki gecikmelerime sitem ediyordu. Söylediklerine kışkırtıcı, hafiften alaycı bir karşılık vermeyi tercih ettim bu yüzden.

“Ya evet... Belki gelir masaj yaptırırsın diye düşündüm... Gerginsindir, rahatlamak istersin, ne bileyim...”

Tahrike kapılmadı. Arkadaş maskesini takmakta kararlı görünüyordu.

“Aslında böyle erken gelmen iyi oldu... Ya, bir ricam var, hazır seni böyle yalnız yakalamışken...”

Seni yalnız yakalamışken... Dilek’i, odamı paylaştığım sanat yönetmeni arkadaşımı kastediyordu elbet. Hakkında bir yorumda bulunmamı beklediği nasıl da belli oluyordu. Oyuna gelmedim. Böyle yerlerde her düşündüğümü söylememeyi, dahası her önüme gelene sırtımı dönmemeyi çoktan öğrenmiştim. Dilek hakkında söyleyeceklerimin o odada kalmayacağını biliyordum. Aslında söylenecek pek kötü lafım da yoktu. O, yaptıklarına ve yapabileceklerine güvenebileceğim kızlardandı. Onun da kendine aşırı güveni ve sık sık sevgili değiştirmesi sinirime dokunurdu, ama en azından, o alışılagelmiş söyleyişle, çok sevdiğim, dobra dobra, harbi bir yanı da vardı. Zekiydi de üstelik. Zeki kadınların beni hep etkilediğini söylememe ise gerek yok herhalde... Hiç unutmam, ona bir keresinde, iş arasında, sevgilisiyle telefon görüşmesini bitirdiken sonra, “Baksana... Sen orgazm olurken bağırır mısın?” diye sormuştum da, böyle cüretkâr bir soru karşısında kızmayıp bana meydan okurcasına, tüm kadınsılığıyla, aynı zamanda da o zekâsından kaynaklanan şirinliğiyle bakarak, “Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin!..” cevabını vermişti... Haklı çıktı. O gün bugündür, tüm girişimlerime rağmen, bu sorumun cevabını hiç alamadım. İlginç bir kızdı Dilek, evet. Sık sık sevgili değiştirmesinin, ha bu arada söylemeyi unuttum, çok açık saçık giyinirdi, çok açık saçık giyinmesinin kuşkusuz birçok nedeni vardı. Bir keresinde o odada benimle bir sırrını paylaşmıştı. Uzun yıllar, babasının ve ailesinin baskısıyla türbanlı bir genç kız olarak yaşamış, sonra da kendi deyişiyle istediği insanlarla istediği gibi yaşamak için o türbanı çıkarmış ve bir daha takmamak üzere çekmecelerinden birine bırakmıştı. Bu isteğini gerçekleştirmek için her anlamda yaralayıcı, hatta öldürücü bir savaşı göze alarak... Ama direnmiş ve sonuçta, hayatının belki de bu en büyük savaşını kazanmayı bilmiş, kendisini böyle de kabul ettirmeyi başarmıştı. Tüm bu yaptıkları dini inançlarını hepten yitirmesine de yol açmamıştı ama. Her ramazanda oruç tutardı örneğin. Bunu da bir geçmişten tam anlamıyla kopmadığını çevresine göstermek, böylelikle de bir hayata o kadar da ihanet etmediğini söyletmek için değil, tüm içtenliğiyle, istediği için yapardı; bilirdim. İşte bu nedenle de bazı iftar vakitlerinde ona sürpriz yapıp odamıza mantarlı pizza getirtmekten çok hoşlanırdım. İlerleyen günlerimizde o da benim birçok sırrımı

paylaşacaktı... Onunla başka bir beraberliğimiz vardı. Başka ve insanda vazgeçilemeyecek bir şeyler bırakan bir beraberlik... Emel'in oyununa gelmem biraz da bu nedenle söz konusu değildi. Kimi kadın davranışlarının her zaman açığa vurulamayan bir kıskançlıkla da açıklanabileceğini, bu kıskançlığın ardında da gizli bir iktidar kaygısının yattığını bir daha hatırlamam gerekiyordu...

Emel'in söylediklerini önce önemsemiyormuş gibi yaptım.

"Tırnakların çok güzel..."

O da aynı önemsemezlik tavrını takındı. Gülümsedi, iltifatı kabul eder göründü. Aynı dost tavrıyla konuşmasını sürdürdü.

"Bir arkadaşım var... Büyük bir oyuncak mağazasının pazarlama müdürü... Bir broşür yapacaklar. Büyük bir iş değil ama... Yani araya sokabilirsen... İstiyorsan sizi tanıştırabilirim..."

Söylediklerini, ilgilendiğim halde, küçümser gibi yaptım.

"Brief alacağız yani... Güzel mi bari?"

Neden böyle bir tavır içindeydim?.. Daha doğrusu neden böyle davranmaya ihtiyaç duyuyordum?.. Böyle davranmak bana ne kazandırıyordu, ya da benden aslında ne götürüyordu?.. Bu tavırlar o kampanyaları ortaya çıkaranların, kendilerini daha yaratıcı göstermek için kullandıkları bir tavırdı, biliyordum. Kendimi bu kadar sıradanlaştırmak zorunda mıydım peki?.. Soruları çoğaltabilirim. Farklı yanıtlarla bir daha idare etmeyi deneyebilir, bazı gerçeklerle yüzleşmemeyi yine tercih edebilirim. Ama bunu yapmayacağım. Meselenin temelinde eski bir tedirginlik vardı. Kendimi yine bir güvensizlik ortamında hissediyordum... Güçlü görünmek isteyişim, kaybetme ve beğenilmeme korkumdan; kayıtsızlığım, her karşı karşıya kaldığıma fazla duyarlı olmamdan kaynaklanıyordu... Çevremizdeki birçok insan da ancak böyle anlaşabiliyor ve bir aradalıklarını sürdürebiliyordu ne yazık ki... Bu çıkmazımız üzerine o günlerde bu kadar kafa yormuyordum ama. Nasıl yorabilirdim ki... Ben birçok olasılığa ve hayalin gerçeğine hazır olmadığım gibi, kendime de hazır değildim o günlerde... Emel bunları görüyor muydu peki?.. Sanmıyorum. Görüyorsa da ilgilenmiyordu, eminim. Hayatın daha kolay taşınabilir kaygıları, o günlerde de ayakta kalmak isteyenlerin tercihiydi... Sorum karşısında belki de bu yüzden sadece yine gülümsemekle yetinmişti. Çok hoş bir gülümsemesi vardı. Bu gülümsemeyi saatlerce aynanın karşısında çalışmıştı herhalde.... Beklediğim cevabı vermekte zorlanmamasında da bu çalışmanın izlerini arayabilirdim.

"Fena sayılmaz."

Bana yine o çekici kadını hissettirmek ister gibi görünmüştü... İçimi küçük bir heyecan sardı.

"Tanışalım öyleyse."

O da heyecanlanmış gibiydi.

"İşi alacak mısın yani?"

Heyecanın hakkını vermem gerekiyordu.

"Kızı beğenirsem alırım!.."

Bu cümlenin başka bir şekilde anlaşılmasını da istemiştim elbet. Nasılsa bir oyun oynuyordum. Kendimle oynadığımın henüz gereğince ayırdına varmaksızın... Baktı, yine o gülümsemesiyle başını iki yana salladı.

"Sen belanı arıyorsun ama..."

Kimi düşünmüştü böyle söylerken?.. Beni mi, arkadaşını mı?.. Bu sorunun yanıtını bugün bile veremiyorum. Ama bu cümleyi kurmak isterken, kadın sezgisiyle

dokunduğu bir yer vardı galiba. Bunu ancak zamanı geldiğinde anlayacaktım. Cümlesini tamamlayamamış, deyim yerindeyse, kestirip atmıştı.

“Seni aramasını söylerim... İstediğiniz gibi buluşur, konuşursunuz artık...”

Yerinden aniden kalktı, konuşmamız süresince elinde tuttuğu kılıç şeklindeki mektup açacağını masama fırlattı. Bu davranışta kadınca bir tahrik edicilik, ama aynı zamanda, bir başka anlam da vardı sanki... Tuhaf bir duyguya kapılmıştım. Bir hikâyenin beni çektiğini ilk o anda hissetmiştim sanırım.

O sabah ajansa erken gelmem ve Emel’in benden böyle bir işi yapmamı istemesi basit bir tesadüf olmayabilirdi. Kimi hikâyelerden belki de gerçekten kaçamıyorduk... İçimde bir şeyler kıpırdamıştı... Bu şeylerin adını koymama yine gerek yoktu... Kendime hayatımın o döneminde duyurduklarım, bu kıpırtıyı o kadar haklı gösteriyordu ki...

Hikâyeye ilk adımı atmam için fazla beklemem gerekmedi... Aynı gün, öğleden sonra, o sıradan işlerin akışında, bu konuşmayı bütünüyle aklımdan çıkardığım bir anda telefonum çaldı. Beklediğiniz kimi insanlar, sizi beklemediğiniz, ya da bazen artık beklemediğiniz zamanlada arar zaten, bilirsiniz. Telefonu açtım. Karşımdaki ses, şirin, zekâsını hemen belli eden, aynı zamanda da kendine güven duyan, dahası biraz fazla güven duyan bir kadının sesiydi.

O oyun birçoğumuzundu, kim bilir, belki de hepimizindi sonuçta. Bu ilk konuşmayı şimdi yine kendime göre anlatacağım. Aradan onca zaman geçtikten sonra tüm söylenenleri hatırlamam imkânsız çünkü. Size hikâyeyi gerektiğince verebilmem için ayrıntıları elimden geldiğince hatırlamam da gerekiyor ama. Elimden geldiğince, yaşadıklarıma bir kez daha inanabilmem için... Günün birinde yazacağım ve bu yaşadıklarımın hikâyesini anlatmayı hayal ettiğim o romana, bu ayrıntıların ne kadarını taşıyabileceğimi henüz bilmesem de... Kimi yaşananlar o zaman bir değişikliğe uğrayabilir; roman, benden başka ayrıntıları ve renkleri isteyebilir. Bunu da zamanı geldiğinde düşünürüm artık. Göreceğiz, bir hayatı yeniden, bu kez de sözcüklerle yaşamanın nelere yol açtığını göreceğiz...

Telefondaki ses, lafları fazla döndürüp dolaştırmaktan hoşlanmayan, gittiği her yerde kendisini hemen fark ettirmek isteyen bir kadının sesi gibiydi...

“Merhaba ben İnci... Emel benden bahsetmiş. Bizim bir broşür işimiz vardı... Yardımcı olabileceğinizi söylemişsiniz...”

Yine o kalkanın ardında kalmayı seçerek cevap vermeyi tercih ettim.

“Tabii, neden olmasın?.. Ben oyuncakları hâlâ severim!..”

Söylediklerimin hoşuna gittiğini hissettim. Bu duyguyu da sesindeki davete borçluydum kuşkusuz.

“Size ne istediğimizi anlatmak isterim... Nasıl yapalım?”

Madem niyetlenmiştim, oyunu götürebileceğim yere kadar götürmeliydim.

“Ajans dışında konuşalım...”

Karar vermekte tereddüt etmedi. Hem o şirinlik hem de biraz tedirgin edici o özgüvenle teklifini getirdi...

“Çok iyi olur... Bu akşam buluşmaya ne dersiniz?..”

Şaşırmış ve heyecanlanmıştım. Sesimdeki titremeyi hissettirmemeye çalıştım.

“İşten çıkar gelirim... Cafe Marmara, saat yedi nasıl?”

Yine o kararlı sesle cevap verdi.

“Bana uyar... Yedide ordayım!”

Konuşma giderek renkleniyordu. Bu rengin hakkını vermeye çalıştım.

“Sizi nasıl tanıyacağım peki?”

Gereken katkıyı sağlamakta fazla zorlanmadı.

“Ben sizi bulurum!.. Benim kızıla çalan saçlarım ve kahverengi gözlerim var. Üstümde lacivert takım olacak...”

Havaya girmiştim.

“Beni gerçekten bulabilir misiniz?”

O da girmiş görünüyordu.

“Bulurum...”

Sesindeki, güvenin de ötesindeki bu pervasızlık, kendisine duyduğum ilgiyi daha da artırmıştı.

Tek bir kelimeyle, biraz da tahrik etme maksadıyla, yanıt verdim.

“Göreceğiz!..”

Oyunun gerektirdiği karşılığı aldım.

“Saat yedide!..”

Telefonu kapattık... Bir hikâyeye kendimi bile isteye kaptıracağımı göstermeye yetiyor muydu bu konuşma?.. Kim bilir... O anlar adına şimdi tek söyleyebileceğim, bir hazırlığın, daha da doğrusu yılların birikimini taşıyan bir hazırlığın yaşandığıydı belki... Şehrimin o çok iyi bildiğim “cafe”sine işte bu hazırlık duygusuyla da gitmiştim o akşam. Kiminle karşılaşacağımı bilmiyordum. Neler konuşacağımızı bilmiyordum. Bizi buluşturan nedenin yaşanabileceklere bir köprü olacağını da bilmiyordum. Ama, böyle bir buluşma, karşılaşma düşüncesi beni heyecanlandırıyordu, bunu biliyordum işte. Bu heyecana o günlerde o kadar çok ihtiyacım vardı ki... Size anlatmak istediğim hikâye, böyle bir heyecan adına, aslında o kadar çok yaşanmak istenmişti ki... Taksim’e bu duyguyla gelmiş, çevreme bu duygunun gözleriyle bakmıştım. Şehir her zamanki gibi, farklı insanlarıyla farklı yerlere akıyordu... Herkes kendi şehrini, bir şekilde, sınırları, umutları, surları, kalabalıkları ve yalnızlıklarıyla kendine ve birbirine götürüyordu... Bu yolculuklar üzerine sayısız hikâye hayal etmiştim. Benim daha çocukluk yıllarımdan başlayan en eski oyunlarımdan biriydi bu. Tanımadığım, belki de bir daha hiç karşılaşmayacağım insanlara, yüzlerine, duruşlarına, yürüyüşlerine bakarak, hikâyeler ve hayatlar yakıştırırdım... Yaşayamadıklarımın uyandırdığı eksiklikleri daha mı kolay taşımak istiyordum bu yaptıklarımla?.. Bilmiyorum. Bu soruyu bile ancak şimdi sorabiliyorum zaten. O akşam, bu oyuna kısa bir süreliğine döndüğüm o anlarda, içimden bambaşka bir duygu da geçiyordu ama. Bu “kaçak buluşma”yla, o yaşayamadıklarım adına yeni bir adım attığımı hissediyordum. Yavaş yavaş inşa ettiğim efsane, bu duyguyu kaçınılmaz kılıyordu. Birçok insan için önemsiz, değil anlatılmaya, üzerinde durulmaya bile değmeyecek bir adımdı belki. Gelgelelim, bir kozayı kırmanın, en nihayet kırmanın ve dışarının tehlikelerine açılmanın tarihini de herkes kendine göre yaşıyordu, yaşayabiliyordu... Kendine göre, evet... Yaşadıkları ve yaşatıldıklarıyla... İçimde bir şeyler, bir yerlerde kaybettiğim bir hayat için kıpırdıyordu sanki... Başka bir yerde, başka bir hayat var mıydı?.. Başka bir zaman var mıydı?.. Bu soruya, yaşamadan yazdığım ve bir türlü bitiremediğim o çocukluk ve gençlik hikâyelerimde birçok karşılık bulmuştum. O odada, kendimi sık sık bilerek, isteyerek kapattığım, kilitlediğim o odada okuduğum kitaplar vardı. Onlar da beni birçok yanıta götürmüştü. Başka yerlerde yaşanabilecek başka bir hayat vardı belki de gerçekten. O hayat, içimizde yitirdiğimiz, bir türlü bulamadığımız başka hayatlara mı açılıyordu yoksa?.. O hayat, yeterince göremediğimiz, keşfedemediğimiz, dolayısıyla da yaşayamadığımız kimliklerimizle mi alakalıydı?.. O aşklara belki de bu nedenle en yumuşak yerlerimizle her zaman dokunamıyorduk. O aşklarda bile belki de bu nedenle birçok kez güvenli sınırlarımızda kalıyorduk, kalmayı tercih ediyorduk... Düşünmek,

sadece düşünmek, sadece anlatmak ve hayal etmek, yaşamaktan, yaşamayı göze almaktan çok daha kolaydı çünkü. O adımın doğurduğu heyecanın kaynağı buradaydı, bu duraksamadaydı işte... Neye, nereye dokunacağımı bile bilmiyordum oysa henüz. Hangi kapıyı çaldığımı bilmiyordum, kapının ardındakileri bilmiyordum... Her şey orada başlayıp orada bitebilirdi üstelik... Buluşma saatimize on beş dakika vardı. Cafe Marmara kalabalık akşamlarından birini daha yaşıyordu. Kendime, içeri girenleri daha iyi görebileceğim bir köşe seçtim ve beklemeye koyuldum. Yazmayı hayal ettiğim roman elbette bir daha geldi o anda aklıma. İçinde bulunduğum mekânı ne kadardır bir buluşma mekânı olarak düşünüyordum. Kahramanlarımın tümünün bu mekânla bir şekilde bağları vardı. Buraya; kimi beklediği, kimi bir türlü bulamadığı bir insan, kimi yalnızlığını kalabalık içinde unutmak, kimiyse bir anısı için geliyordu. Tek ortak yanları böyle bir yere hep dönmek istemeleriydi. Onların biraz da tutsaklığıydı bu. Ne var ki tümünün hikâyesi farklı insanların etkisinde ve kaderindeydi. Tümü farklı hayallerin ve kırgınlıkların yolundaydı. Aynı yere geldikleri halde birbirlerini hiçbir zaman göremeden, tanıyamadan yaşayıp gideceklerdi ama. Birbirlerine kendilerini bir anlığına bile fark ettiremeden... Yaşadıkları, bu yabancılıkları hatırlandığında, bir türlü terk edemediğimiz hayatlarımıza o kadar çok benziyordu ki... Sizinle günün birinde, başka bir zamanda, bu hikâyeleri de paylaşmayı göze alabilirim belki... Onun sesini ilk kez o anda, hayalimde gezdirdiğim bu hikâyelerin bir yerlerinde duydum işte... Hayalimde gezdirdiğim, kimi zaman konuğu, kimi zaman seyircisi, kimi zaman da yazarı, oyuncusu olduğum hikâyeler ve onun sesi... Hayaller ve gerçekler... Sınır neredeydi?.. Kim neredeydi?.. Basit bir tesadüf müydü bu da?.. Kim bilir... Bu hikâye de gerekliliği veya gereksizliği tartışılabilecek birçok soruyla dolu zaten...

Beni o andaki gerçeğime çağıran sesi tanımıştım. Karşımda bana gülümseyerek bakan, şirinlik ile pervasızlık arasında bir yerlerde duran genç bir kadın vardı.

“Merhaba ben İnci!.. Affedersiniz siz...”

Kendisini tarif ettiği gibiydi. Kızıla kaçan kumral saçları, renklerini o ışıkta pek iyi seçemediğim iri gözleri ve lacivert takımıyla karşımda duruyordu. Aşırıya kaçmayan ama özellikle dudaklarının kırmızılığını ortaya çıkaran bir makyaj yapmıştı. Bu kırmızılık çok çarpıcıydı, boynundaki beyaz benekli kırmızı fularla daha da belirginleşiyor, dekolte beyaz gömleğiyle büyük bir uyum sağlıyordu. Mini eteğinden bacaklarının güzelliğini hemen görmek mümkündü. Kısa bir süre sonra da aynı kırmızılığı bakımlı ve uzun tırnaklarında da görecektim... Gülümsedim.

“Beni nasıl tanıdınız?”

Daha sonraki günlerimizde birçok kez karşı karşıya bırakılacağım, gerçek anlamınaysa ancak çok sonraları ulaşabileceğim o kendine fazla güvenli bakışlarıyla gülümsedi.

“Sizi bulacağımı söylemiştim...”

Çok etkileyici bir gülümsemeydi bu. Ben de gülümsedim. Ama etkilendiğimi, nasıl gülümsersem gülümseyeyim, gizleyemeceğimi biliyordum. Böyle bir gizlenmeye de gerek yoktu zaten. Ayağa kalktım, elini sıktım. Çok yumuşak bir eli vardı. İnsanın fazla sıkmaya kıyamayacağı kadar yumuşak... Oturmasını işaret ettim. Oturduk. Kendisinden etkilendiğimi gizleyemeyeceğimi biliyordum, ama en azından heyecanımı bir nebze örtmek için gülümsemeye devam ettim. O da gülümsüyordu. Onun neler hissettiğini anlayamamıştım. Ben insanları hiçbir zaman öyle hemen, kolayca anlayamadım zaten. Kapıyı ben açtım.

“Bu başlangıcı sevdim.”

“Neden?” diye sordu.

“Bana bir takip hikâyesi gibi geldi, ya da ne bileyim, bir dedektiflik hikâyesi gibi...” diye cevap verdim.

“Pek anlayamadım ama...” dedi bunun üzerine.

Gözlerinin içine baktım, o andaki duygumun bana nasıl bir hikâyeyi hatırlattığını anlatmaya çalıştım.

“Gizemli bir kadın birdenbire bir adamın hayatına girer. Adam, başına geleceklerden habersiz, sık sık gittiği lokantada akşam yemeğini yemektedir. Kadın işte oraya gelir ve adama, ‘Sizi burada bulacağımı biliyordum’ der... Adamın hayatını allak bullak edecek hikâye de böyle başlar işte...”

Hikâyeye devam etti.

“Ya da adam kadından bu sözleri duyunca hiç şaşırmaz görünür ve ‘Ben de geleceğinizi biliyordum’ der...”

“Havaya çabuk girdiniz” dedim.

Bu sefer de biraz tahrik eder bir gülümsemeyle yanıt verdi. Bu gülümsemede hayata bir meydan okuma da vardı sanki.

“Öyleyimdir... Çok çabuk girerim...”

Aynı meydan okumayı ben de bakışlarıma taşımak istedim.

“Her şeye mi?”

Devam etti. Gözlerindeki ve gülümsemesindeki tahrik edicilik daha da artmış gibiydi.

“Her şeye!..” Sonra, “Siz yaşadıklarınızı hep böyle hikâyelerle mi düşünürsünüz?” diye sordu.

“Dahası var... Ben sık sık hikâyelerle yaşarım” diye yanıt verdim.

Biraz şaşırmış, biraz da söylediklerimi yadırgamış gibi göründü. Sorusu, anlamaya çalışan bir kadının sorusuydu bu kez.

“Nasıl yani?”

İlgisi hoşuma gitmişti. Bu ilgiyi artırabilecek yanıtı bulmakta çok zorlanmadım.

“Çok sık kaçarım da ondan.”

Aldığım karşılık irdeleyici ve sorgulayıcıydı.

“Hikâyeler gerçekleri anlatmaz mı peki?”

İnsan kaçmak isteyince kaçmanın yollarını bir biçimde bulabiliyordu. Anlatmak istediklerime ters düşmeyen bir soruyla yanıtladım.

“Kaçışların gerçek olmadığını kim söyledi?”

Oyuna gelmedi.

“Ama kaçışlar yaşanamayanlardır” dedi.

Haklı görünüyordu. Gelgelelim ben yaşananlara bir de böyle bir yerden bakmaya kararlıydım.

“Hikâyeler yaşanamayanları da anlatır. Üstelik birçok hikâye yaşanamayanlar için yazılır... Bazı gerçekler yaşanamadığı için...”

Daha da ileri gitmekte tereddüt etmedi. Ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı.

“Siz de öyle mi yapıyorsunuz?”

Bu soruya beklediği yanıtı veremezdim. Ben de kendimce tahrik edici görünmek istedim.

“Belki de birçoğumuz gerçeklerimizi bulamadığımız hayatlar yaşıyoruzdur...”

Pes edecek gibi değildi.

“Onu sormadım” dedi.

Daha fazla direnemezdim.

“Bir roman yazıyorum... Kaçışlar için... Kaçabildiğim yere kadar kaçabilmek için...” dedim.

Konuşma birdenbire hiç de beklemediğim bir yere gelmişti.

“Konusu ne?” diye sordu.

Ne diyebilirdim? Ben de tam anlamıyla ne yazdığımı bilmiyordum ki... Ama bir yanıt vermeden de edemezdim. Bu bilinemezliğin gerektirdiği yanıtı verdim ben de.

“Bilmem... Pek bir konusu yok aslında... Ya da belki birçok konusu var. Birçok konusu ve birçok hikâyesi...”

Yanıtım yeterli gelmemişti galiba. Bir adım ileriye gitti.

“Nerede geçiyor?”

Cevabımın onu biraz şaşırtacağını biliyordum. Gülümseyerek yanıt verdim.

“Burada!..”

Yanılmamıştım. Şaşırmıştı. O da gülümsedi. Gözlerindeki ışıltıyı o anda bir daha gördüm.

“Yani bu oturduğumuz yerde, öyle mi?”

Soru sorma sırası bana geçmişti bu kez. Ben de onunla ilgili bir ipucu yakalamaya çalıştım.

“Çok mu şaşırtıcı?”

Yanıtıyla, dikkatimi yine görmezlikten gelemeyeceğim bir yere çekti.

“Yoo... Ama ilginç...”

“Neden?..” diye sordum.

“Beni de buraya davet ettiniz de...” dedi.

Çekilmek istendiğim yer burasıydı işte. Kendimi neden bilmem, küçük bir suç işlemiş ve yakalanmış gibi hissettim o anda. Tek çarem durumu sahiplenmek ve işi, kendimi biraz da rahatlatmak için şakaya vurmaktı. Gözlerinin içine bakarak, o an için söylemem gerektiğine inandığımı söyledim.

“Kim bilir, belki sizin de hikâyenizi yazmak istiyorumdur.”

O da gözlerimin içine baktı. Başını bir çaresizliği dile getirmek istercesine, sağa sola sallayarak cevap verdi.

“Benim hikâyemi yazmak kolay değildir.”

Bu sefer de ben onu biraz sıkıştırmak istedim.

“Çok mu uzun?”

Başını önüne eğdi. Dudaklarından neredeyse fısıltı halinde birkaç sözcük çıktı.

“Uzun, yorucu ve çok karışık...”

Hassas bir yere istemeden dokunduğumu hissettim o an. Gözleri hâlâ masadaydı. Elim eline gitti, elini tuttum hafiften. Bunu nasıl yapabilmiştim bilmiyorum, ama tutmuştum işte. Kendimden beklemediğim bir doğallık vardı ama burada, biliyorum. Bunu hissetmiş olmalıydı ki o da elimi sıktı. O kadar doğaldı, bana o kadar içtenlikli gelmişti ki elimi böyle sıkışı... Birbirimize dokunduğumuz, gerçekten dokunduğumuz ilk andı bu. Birkaç dakikada böyle bir anı yakalayabilmiştik... Şimdi bu dokunuşu hatırladıkça, kimi insanların, yaşadıklarının ve yaşayamadıklarının izinde, birbirlerine yavaş yavaş hazırlandıklarını bir kez daha söylemek geliyor içimden. Söylediklerinden, bu andan ve hissettirdiklerinden cesaret alarak, biraz dostça, biraz da o zekâ oyunumuzu sürdürme adına, gülümseyerek cevap verdim.

“Ben de asıl böyle hikâyeleri severim.”

Elini hafifçe çekti bu sözlerim üzerine. Başını kaldırdı, o da gülümseyerek baktı. Gülümsemesindeki o meydan okumaya, biraz hüzün, biraz da gizem karışmıştı sanki. Birçok yerde, birçok insana başka bir zamanda çok basitmiş gibi görünebilecek, ancak o anda, orada, bana çok anlamlı, ne gizleyeyim, biraz da ürkütücüymüş gibi gelen bir soruyla karşılık verdi.

“Öyle mi?..”

Öyle mi?.. Evet, hepsi bu kadardı... Öyle mi?.. Bu sorunun ardında neler gizleniyordu?.. Zaman bana bu gizlenenleri fazlasıyla gösterecekti. Fazlasıyla ve tüm çıplaklığıyla... Hayatın başka çıplaklıklarını ve ürperişlerini de görmem için...

Burada durmam gerekiyordu ama o anlarda. Ellerimle pes ettiğimi ifade eder bir işaret yaptım. Sonra da konuyu çok daha kolay konuşulabilir bir yere getirdim.

“Ya, bu arada sormayı unuttum... Ne içeriz?..”

“Ben bir cappuccino alayım” dedi.

İçimden nedense yine ona takılmak geldi bu isteği duyunca. Buna gerek yoktu belki, ama bir küçük zekâ oyununa kendimizi kaptırmış bulunuyorduk bir kere. Benim tavrımda da bir pervasızlık vardı.

“Çok çağdaş bir istek oldu!”

Söylediklerimi ciddiye aldı. Ellerini nereye koyacağını bilmeyen küçük, mahcup bir kıza dönüştü birden. Bu tavrı da, verdiği yanıt da ileriki hayatımızda önemli bir yer tutacaktı.

“Benim böyle takıntılarım yok... Aslında ben çayı çok severim. Ama böyle yerlerde pek hoşuma gitmiyor...”

Ne demek istediğini anladığımı sanmıştım. Söyledikleri üzerinde bu yüzden fazla durmaya gerek görmedim. Garsonu çağırdım, siparişleri verdim. Kendime de şekerli bir kahve istedim. Garson genç ve sevimli görünüyordu. İsteğimi duyunca beni her zaman sinirlendiren o soruyu o da sordu ama.

“Türk kahvesi mi?”

Bu artık çok sık sorulmaya başlanan soru karşısında tepki göstermemeyi başaramıyordum. Yine öyle yaptım.

“Başka şekerli kahve var mı?”

Sorusunun anlamsızlığını fark edebilecek kadar eğitimli bir gence benziyordu garson. Belki bir üniversite öğrencisiydi. Sorum karşısında bocaladı, mahcup, gülümsedi. Birden onu böyle utandırdığıma üzüldüm. İşte ben birçok kez böyle çıkışlar yapıyor, sonra da kimi insanları üzdüğüm için üzülüyordum. Birini durup dururken dövmek gibi bir şey bu. Kimi yumruklarını, kimiyse sözcüklerini konuşturuyor. Ama sonuç bir

yerden sonra aynı. Dayağın acısını içinizde ister istemez siz de hissediyorsunuz... Gelgelelim bu tepkimde de haklıydım, kimi yanlışlar da sessizlikle karşılanmamalıydı artık. Ülkemin dilini konuşurken Türk kahvesi denmesine dayanamıyordum. Şekerli kahve denince, sadece tek bir kahveden söz edildiği anlaşılmalıydı. Böyle bir yabancılaşmayı da içime sindiremezdim.

Kahvelerimizi fazla beklemedik. Biraz sustuk, birer yudum aldık. Yeni tanıdığım bir kadınla bu kadar kısa bir süreye bu kadar çok duyguyu sığdırabildiğime inanamıyordum. "Şimdi bunu birine anlatsam inanmaz" dedim kendi kendime. Neler oluyordu?.. Bana bunları yaptıran ve yaşatan neydi?.. Zamanı geldiğinde bu soruların da yanıtlarını verecektim. Ancak o an için, konuşmayı daha kolay sürdürmemi sağlayacak başka bir sorum vardı. Biz zaten başka, çok daha kolay taşınabilir bir konu için bir araya gelmiştik. Suskunluğumuzu, bu nedenle, bu gerçeğimizi unutmadığımı belirtir bir soruyla bozdum.

"Evet... Şimdi söyleyin bakalım, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümsedi, kahveme bakarak, artık biraz alıştığım kışkırtıcılığıyla karşılık verdi.

"Soru fazla 'Amerikan' olmadı mı?"

İyi bir çıkıştı. Bu ilişkinin aynı zamanda bir çekişme üzerine de kurulacağını kabul etmeliydim artık.

"Haklısınız... Ama yine de yaptığımla, yardım ettiğim duygusunu yaşamak istiyorum" dedim.

Gülümsemesi daha da arttı. Sol kaşı havaya kalktı. Bu yüzü, zamanın akışında defalarca görecektim. Bu yüz, günü geldiğinde, beni rüyalarımda da takip edecekti...

"Neden?" diye sordu.

Bu da iyi bir çıkıştı.

"Bilmiyorum" diyebildim sadece. Gerçekten bilmiyordum. Ya da... Ya da bilmediğimi sanıyordum. Bilmediğimle kendimi biraz kandırmak istiyordum. O da cevabıyla bu duyguyu kurcalamak ister gibiydi zaten.

"Belki bir gün bilirsiniz..."

Bakışlarımla ve ellerimle söylediklerini onaylar bir ifade takındım... O çok iyi bildiğim, zaman zaman nefret ettiğim, zaman zaman da çok tahrik edici bulduğum işkadını kimliğine büründü bunun üzerine. Anlatmaya başladı...

"İyi... İşimize gelelim şimdi. Büyük bir oyuncak mağazası için bir broşür yaptırmak istiyoruz. Ben size söyledim galiba, bu mağazanın pazarlama işlerini yürütüyorum. Bütçemiz yeterse belki radyoyu da düşünebiliriz."

Nasıl bir işle karşı karşıya olduğumu anlamıştım. Konuya hemen girmek için o an aklıma gelen önerileri sıraladım.

"Kurum kimliğini düşünüyorsanız, 'sticker'lar ve dön kartlar da düşünebiliriz..."

Sözümü kesti. Çok hızlı düşünüyordu. Kestiği yerden devam etti.

"Tabii birkaç küçük PR faaliyeti de... Promosyonlara da girebiliriz. Ama önce broşür... Bize bir şemsiye fikir gerekli..."

Bildikleri karşısında şaşırmıştım. Bu şaşkınlığımı ifade etmek istedim.

"Ooo!.. Bayağı çalışmışız, hazırlıklı gelmişiz!.."

Takdir edilmek hoşuna gitmişti, hissetmiştim. Biraz da gururla cevap verdi.

“Ben işletme yüksek lisansı yaptım... Bizim pazarlama ve reklamcılık derslerimiz vardı.”

Cevap vermeye gerek duymadım. Sustum. Anladığımı, neyi anladıysam artık, hareketlerimle belirtmekle yetindim. Benden bekleneni daha iyi verebilmek için, görünürde konunun dışına taşan bir soru sormayı tercih ettim bunun yerine.

“Neden böyle bir işte çalışıyorsunuz?”

Sorumu yanıtsız bırakmadı. Kullandığı sözler, görünürde biraz yuvarlak bir yanıtın sözleriydi, ama sesinin tınısı başka bir gerçeğe değinmek ister gibiydi sanki.

“Koşullar... Ama yaptığım işi de çok seviyorum.”

Bunu anlamıştım.

“Farkındayım... Heyecanınızdan anlaşılıyor” dedim.

Bu onay da hoşuna gitmişti.

“Sizin oyuncaklarla aranız nasıl?” diye sordu.

Sorusunun ne kadar önemli bir soru olduğunun farkında mıydı?.. Bunu o anda anlamam mümkün değildi. Ama ben yine de bu sorunun hakkını vermek istedim.

“Fazla oyuncağım olmadı... Trenlerim vardı... Ama elektrikli değil... Bir elektrikli trenim olmasını çok istedim ama bir türlü olamadı... Çocukluğumdan en çok onları hatırlıyorum. Bende hiçbir zaman unutamayacağım hikâyeleri var. Size günün birinde anlatmak isteyebileceğim bir hikâye...”

Söylediğim ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Bu ilgi de benim hoşuma gitmişti. Verdiği cevapla, gelecekteki günlerimize yönelik çok önemli bir yere daha dokunmuştuk.

“Dinlemek isterim... Gerçekten... Ama bakın, burada iyi bir çıkış noktası var galiba... Konseptimiz için buradan hareket edebiliriz... Yani bence...”

Haklıydı... Oyuncaklarımıza yüklediğimiz duygu iyi bir ipucu gibi görünüyordu. Bu duygunun izinden gidebilirdim. O anda onun, reklamın ruhuna ne kadar yakın bir yerde durduğunu da fark etmiştim. Bu farkındalığı da paylaşmak istedim.

“Siz reklamı da bayağı seviyorsunuz galiba...”

Beni giderek etkileyen pervasızlığını yeniden kazanmıştı. Birçok insanın kabul etmekte zorlandığı bir gerçeği tüm doğallığıyla dile getirdi.

“Sevmeyen mi var?..”

Beni nereye çekmek istediğini anlamam o kadar da zor değildi. Yine ellerimle ve bakışlarımla, söylediklerine itiraz edemeyeceğimi ifade etmeye çalıştım. Anladığım kadarıyla, birçok gerçeği görmüş bir kadınla karşı karşıyaydım. Oyun yazılıyordu, kaçamayacağımız gerçekleriyle yazılıyordu, bendeki anlamlarıyla yazılıyordu... Bu oyunun da bir “yazı”sı vardı... Bu “yazı”nın yoluna o akşam, birçok hayalim, umudum ve eksikliğimle çıktığımın gerektiğince farkında değildim elbette o anlarda. İçimde bir şeyler, nasıl anlatılacağını bilemediğim bir şeyler kıpırdamıştı ama. Bu kıpırtı büyük bir depremin habercisiydi. Ama ben bunun da farkında değildim henüz... O akşam, oradan ayrılırken, yaşadığım bu heyecanın beni hayatımın en zorlu yolculuğuna çıkaracağını nerden bilebilirdim ki... Hayat karşısındaki kimi yolculuklarınızda, beklemediğiniz sınavlar da vermek zorunda kalırsınız bazen, bilirsiniz... Bu sınavlar da size öncelikle sizi sorarlar. O akşam başlayan sınav böyle bir sınavdı... Sorularıysa, farklı kılıklara girmiş, tahmin ettiğimden çok insan soracaktı...

O akşamdan sonra bu kıpırtıların uyandırdığı tereddütler ve olasılıklar arasında çok gittim geldim. Broşürü de, mağazaya önerdiğim p.o.p. malzemelerinin metinlerini de çok kısa bir süre içinde hazırladım ama. Reklamcılık hayatımın en kolay ve zevkli işlerinden biriydi bu. Neler yaptığımı size burada uzun uzun anlatmayacağım. Belki bir gün, yeri gelirse, bunları da konuşuruz. Size asıl anlatmak istediğim, yaptığım bu işler değil, İnci'yle yaşadıklarım, daha da doğrusu yaşayabildiklerim ve yaşayamadıklarım. Ancak hazır sözünü etmişken, bu metinleri yazmak için, öneriye uyup çocukluğumun trenleri ile bu trenlerin bende uyandırdığı duygudan hareket ettiğimi söyleyebilirim. O trenlerin bende bıraktığı izler çok derindi gerçekten. Bu izleri size günün birinde mutlaka göstereceğim. Bu izleri gerekirse birlikte bile sürebiliriz belki. Ancak buna vakit var. O trenlerin bu hikâyedeki yerlerini hak ettiklerince almaları için, yaşadığımız günleri o uzaklardaki duraklarından dönüşlerini daha iyi anlatabilmem için, başka duraklardan da söz etmem gerekiyor. İlk günler başka duyguların beslendiği günlerdi. O günlerin birinde onu çalıştığı mağazada da görmüştüm. İşini gerçekten çok severek yapıyordu... Sonra dışarı çıkmış, biraz gezmiş, bir pastanede oturarak birer limonata içmiştik. Ne düşünürsünüz bilmem. Bir pastanede limonata içmeyi pek de öyle romantik bulmayabilirsiniz. Sizi bilmem, ama benim için bayağı romantik ve nostaljikti bu. Duygumu ona da anlatmaya çalışmıştım. Yıllar, çok uzun yıllar önce, babamla pazar günleri, Beyoğlu'ndaki sinemaların on bir matinelerine giderdik. Sinemadan önce de o pastanede birer limonata içer, bazen de içi kestaneli, fare şeklinde bir pasta yerdik. O pastaneye annemle birlikte profiterol yemeye de giderdik. Babamla sinemadan önce o pastaneye gidişimiz küçük bir törene dönüşmüştü. Hayatımın unutamadığım küçük törenlerinden biriydi bu. Babamla birlikte geçirdiğim ender zamanlardı onlar. O birliktelik zamanları giderek azaldı yılların akışında, derin bir kırgınlığa, özleme ve öfkeye dönüştü. O pastanede limonata içmenin duygusunu bir hikâyede hep anlatmak isteyecektim. Bu hikâye bana zaman zaman, kaçamayacağımı bildiğim bir hikâye olarak dönecekti. Oncasına sevdiğim o pastaneye annem ve babamla birlikte hiçbir zaman gidememiştim çünkü. Sonraları o pastaneye başka insanlarla da gittim. Ama hiçbir gidişimde onlarla birlikte limonata içmedim, o fare şeklindeki pastadan yemedim. Onunla daha bu ikinci buluşmamızda bu duyguyu yeniden yaşamak istemiştim ama. Dahası vardı. İstanbul'un bu anlatmaya çalıştığım yüzünü biliyorsanız, kolaylıkla tahmin etmişsinizdir. O pastanenin de adı İnci'ydi. Bir tesadüftü belki bu da, kim bilir... Ancak ben, kendi payıma, tüm bunları hatırladıkça, İnci'yle yaşadıklarımın size daha önce de dediğim gibi, sadece bir tesadüfle açıklanamayacağını her geçen gün biraz daha iyi anlıyorum. Bu duyguya, Emel'in bana ajansta İnci'den ilk söz ettiği günü sizinle yeniden hatırladığımda da kapılmıştım, biliyorsunuz. Bu duyguyla yaşamayı öğrendikçe, insanları birbirlerine getiren, dahası yazgılı kılan kader tasarısına da her geçen gün biraz daha çok inanıyorum.

Yaşadıklarımı ve o limonatanın bende uyandırdığı duyguyu bildikten sonra, onunla o pastanede paylaştığım o kısa zamanı neden gerçek bir buluşma olarak algıladığımı da anlamışsınızdır herhalde. Bunu o da anlamış mıydı?.. Bilmiyorum... Onu elbette her insan gibi ancak zamanla gerektiği gibi tanıyacaktım. Onu bu hikâyemi dinlemek ve o romanda, o romanın gereklerine göre, daha "edebi" kaygılarla değiştirilmeden duymak isterseniz, siz de eminim, daha iyi tanıyacaksınız. Bu arada belirtmekte fayda var. "Edebi" derken, karmaşık, hayranlık uyandırabilecek uzun cümlelerden, insanda özel çağrışımlar uyandırabilecek imgelerden, sözcüklerden, metni gündelik hayattan daha "üst" bir düzeye çıkarabilecek üslup kaygılarından söz etmek istemiyorum sadece. Bunları seviyorum. Bu kaygıların günün birinde yazmayı hayal ettiğim bu hikâyenin romanını yönlendireceğini biliyorum. Ancak ben "edebi" derken, asıl kaynağa inmeye çalışarak, gerçek anlamda edepli olmaktan söz etmek istiyorum öncelikle. Gerçek anlamda edepli, terbiyeli, ölçülü ve genel geçer değer yargılarımızın istediği, beklediği gibi olmaktan, evet!.. Romanı yazarken bu talebe boyun eğmekten kurtulamayabilirim. İnci'yle yaşadıklarım, birçok insana göre, birçok açıdan "ahlaklı" sayılamayacak bir dizi olay, tercih, dahası ihanetle dolu çünkü. Ama durun bakalım. Henüz o romana vakit var. Bu yüzden de ben size, ileride kaybedilebilecekleri, yolun bir yerinde

bırakılmak istenecek “ağırlıkları” bildiğimden, hikâyeyi tüm çıplaklığıyla anlatmak istiyorum.

Onun o akşam, limonatayla ilgili bu anılarım ve duygularım adına anlattıklarım karşısında takındığı tavır, bana bu ilişkinin ilk ipuçlarını da vermişti aslında. Bu ipuçlarının beni çektiği yeri, hayatımın o zamanında yaşadıklarım yüzünden yeterince görememiş, ya da görmek istememiştim. Ben o zamanımda, kim bilir, belki de her zamanki gibi, çok beklenmiş, çok özlenmiş bir aşkta yürümek isteyen her yalnız gibi, kendi yolumda, sadece kendi yolumda ilerleyebiliyordum çünkü. Anlattıklarımdan pek etkilenmemiş görünmüştü. Gülümseyerek dinlemiş, ama birileriyle limonata içmeyi, bu kadar önemsediğim halde, böyle yıllarca ertelememe bir anlam veremediğini söylemişti. Bu onun gerçek duygusu muydu, hayat karşısındaki gerçek duruşu muydu?.. Yaşadıklarım bana şimdi bu soruyu da sordurtuyor. Onun o anlarımızda söylediklerimi istediğimce anlayıp anlamadığını da bu yüzden düşünüyorum hâlâ. Ancak, asıl hissedilenleri dile getirsin veya getirmesin, bu tavrımı kendine göre yorumlayışında, bir haklılık payı da yok değildi bu arada. Kimi insanlardan isteseniz de istemeseniz de günün birinde kopmak, ayrılmak zorunda kalabiliyordunuz sonuçta. Kendinizi bu durumda, bir yerlerden, ya da bir şeylerden, o yerleri ve o şeyleri artık yaşayamadığınız için mahrum bırakmanız doğru değildi belki. Bir sevgilinizle sık sık gittiğiniz bir yere tek başınıza bir türlü gidemezsiniz ya, benim bu hikâyemle kendime yaşattığım biraz da buydu galiba. O yer sizi sürekli iter, korkutur, tedirgin eder. Hele hele bir de içinizde derin bir yara açan bir ayrılık yaşamışsanız... O yer, o sevgiliyle paylaştığınız yer kadar, sizin de yerinizdir oysa. O yeri, o sevgilinizden ayrıldığınız için hayatınızdan çıkarmak, kendinizle anlamsız bir savaşa girmek değil midir?.. O yerden, o aşka ihanet etmemek için kopmak, biraz da kendinize ihanet etmek anlamına gelmez mi?.. Neyse... Ne yaşıyorsak yaşıyor, yaşadıklarmızla da hayat adına neyi kazanıyorsak kazanıyor, neyi kaybediyorsak kaybediyoruz işte... Ama siz benim bu soruları sorduğuma bakmayın. İnci’yle tanıştığım günlerde hayata böyle bakamıyordum henüz. Onun bütün bunları dinledikten sonraki bu uzaklığını, daha da doğrusu bir uzaklık gibi görünen bu tavrını biraz yadırgamış, dahası rahatsız edici bulmuştum. Yaşadığım zaman ancak bu kadarını görmeme izin veriyordu...

O akşam o pastanede sık sık limonata içtiğini de söylemişti İnci... Bunu tekrarlayabilirdik... Açığı kapatmak için... Öneri ondan gelmişti. Bu cümle de onun cümlesiydi... Şimdi buradan bakınca, bu çağrıyı, o anlardaki kadar duyarsızlıkla yüklü görmüyorum. Yıllar geçtikçe bazı cümleleri de başka bir şekilde duymayı ve okumayı öğreniyorsunuz... Sohbetimiz keyifli bir sohbetti yine de... Keyifli olmasına keyifliydi de, ben oradan bu yaşadıklarıma rağmen bir kez daha bir eksiklik ve yaşanamamışlık duygusuyla ayrılmıştım. Beni o ilişkiye çeken sorularım da vardı artık üstelik. Yeniden görüşebilecek miydik örneğin?.. Daha ileriye gidebilecek miydik?.. Ayrılırken birileriyle buluşması gerektiğini söylemişti. Nereye gidiyordu?.. Kimle, neden buluşacaktı?.. Bir hikâyenin içindeydim işte. Savaş başlamıştı. Bu sorularımın yanıtlarını fazlasıyla alacaktım zamanla. Fazlasıyla ve beklemediğim kadar... Ancak bunun için gerçek savaşların yaşanması gerekecekti. Ayrılırken elimi iyice sıkmıştı. Onun elini ikinci tutuşumdu bu... Yeniden görüşüp görüşemeyeceğimizi sormuştum. Bu soruyu beklediğini ifade etmek istercesine gülümsemişti. Ben bakışlarını öyle yorumlamıştım en azından. Yeniden buluşmamız mümkündü. O da bunu istediğini söylemişti... O günün belki de en anlamlı ve heyecanlı anlarıydı bunlar... Umudu besleyebilmek için bir nedenim vardı artık...

Şimdi, tüm bu anlattıklarımdan sonra hâlâ, bu iki buluşmanın da, o alışılagelmiş fotoğrafların da etkisiyle, o aşk hikâyelerindeki dokunuşlara çok uzak kaldığını söyleyebilir misiniz?.. Örneğin “Bu iki buluşmada da içkili, yemekli, loş ışıklı, mumlu bir sohbet yok” diyebilirsiniz. Bu durumda hayal ettiğimce bir yakınlaşmanın zaten yaşanamayacağı yorumunu bile yapabilirsiniz... Size üçüncü buluşmamızı da anlatmam gerekiyor bu durumda. Üçüncü buluşmamız, o reklam işinin hayata geçmesinden iki ay sonra gerçekleşti. Hayatımın seyrini değiştiren buluşma, bu buluşmaydı işte. O kadar ki bu hikâyeyi o romanda anlatmaya, “Her şey o lokantada, o gece konuştuklamızla başladı...” gibisinden bir cümleyle bile başlatabilirim.

Gecelerin, bir aşkı doğurmada, gündüzlerden çok daha etkili olduğunu düşünenlerden misiniz siz de?.. Ben hep böyle düşündüm. O gecelerde kaybettiklerime ve bırakmak zorunda kaldıklarıma rağmen de hâlâ böyle düşünüyorum. Hayallerinin ardına düşmüş insanların kaderidir sanki bu biraz da. Hayallerimizden yana yaptığımız seçimler bizim hep kaderimizdir zaten. O günlerde hayatlarımızın bu yüzünü de hatırlamıştım. İnci'yi o yemeğe davet etmeme de bu duygu yol açmıştı. Mesleklerimizin ortak bir yanı vardı. İkimiz de sıradan hesapların yönettiği o ilişkilerin ağında, kendimize göre küçük hayaller satıyorduk. Ben gündelik hayatların içine, o gizli hayalleri uyandırarak, teknolojinin ustaca cilaladığı görüntülerle ve her anlamdaki örtülerle pervasızca giriyordum. Cilaladığım hayatların insanları hep daha güzel görünerek birilerini kıskandırmak zorundaydılar. Mutlu aile fotoğrafları onları bekliyordu. O makyaj malzemeleri, o kadınlar adına, erkekleri daha kolay etkileyebilmeleri için bir yerlerde tasarlanıyordu. O erkekler, o iktidarlarını o arabalarıyla yaşamaktan kaçamıyorlardı... Bu hayaller onlar için gerekliydi, hayatlarındaki, itiraf edebildikleri, ya da edemedikleri boşlukları, tekdüzelikleri taşımaları için gerekliydi. Biz bu hayalleri kurduranlar, bu tuzakları çok iyi biliyorduk. Bu hayallere bizim de ihtiyacımız vardı elbet. Hepimiz oyunun bir parçasıydık. Hepimiz hayallerimizin ve yalanlarımızın gerçeğini yaşıyorduk. İnci de sattıklarıyla, kendi adına bir hayal tacirliği yapıyordu. Oyuncakların bizi hangi hayallere çağırdığını uzun uzun anlatmama gerek var mı?.. Siz de o oyuncaklarla o hayallerde kaybolmak istememiş miydiniz zamanında?.. O oyuncakların bazıları hâlâ derinliklerimizde ve hiçbir zaman silemeyeceğimiz anılarımızda dolaşmıyor mu?.. Biz bu hallerimizle, o duvarın arkasına saklanan iki çocuk gibiydik. Bir başka saklambaç oyunuydu bu... Yıllardır oynadığımız bir başka saklambaç oyunu... İyi de kimden, neden saklanıyorduk bu kez?.. Bunları anlamam kolay olmayacaktı. Bunları İnci'ye anlatmam da, kendime anlatmam da kolay olmayacaktı. Yanıtları yavaş yavaş bulacaktık. Yavaş yavaş... Yaşadıkça... Birbirimizi görebildikçe... Ortaya koyabildikçe... İnci'den çok etkilenmiştim. Kendimi, bir türlü yaşayamadığım o anların etkisiyle, beni hayatına her geçen an biraz daha çok çağıran bir kadının sularına bırakmıştım. Onda, hayatımın bu dönemecini düşündüğümde, bir başka kadını görmem, beklediğim kadını da görmem doğaldı. Tarih öğretiyordu... Tarih ustalıkla, ustalaşmanın beklediği bedelleri, istesek de istemesek de, acımasızca ödeterek öğretiyordu... Bunu anlamak için de bu tarihin nasıl bir tarih olduğunu bilmek, daha iyi anlamak gerekiyordu ama... İkinci kez görüştüğümüz akşam, birbirimizi yeniden görme umuduna küçük bir kapı aralığı bırakmıştık. Bu aralık benim aralığımdı, bu umut benim umudumdu elbet... O ayrılık anında bu umudun onda da yeşermesini o kadar çok istemiştim ki... O akşam o, başka bir yere gitmişti. Bu umudu besleyebilmek için o yeri kendime fazla sormak istememiştim. Benimse o akşam döneceğim, ardımdan daha sonraki günlerde, farklı sesleriyle, renkleriyle, kokularıyla ve duvarlarıyla gelecek bir ev vardı. O eve yıllarca tutsak kalacaktım. O evin kapısından gerçekten çıkabilmem; başka evlere, daha da önemlisi kendi evime, en nihayet kendimin diyebileceğim eve o adımı atabilmem için önümde uzun, çok uzun bir yol vardı. Herkes kendisine daha doğru bir hayat verebileceğine inandığı o evin özlemini taşıyordu hiç kuşku yok ki... Herkes kendini bulabileceği o evi arıyordu, biliyorum. Bizim hikâyemiz belki de en çok bu yüzden hayata bir şekilde sarılmak isteyen birçok insanın hikâyesiydi. Çocukluğumuzun evlerinden bu arayış adına ayrılmak istemiyor muyduk?.. Birçok insan, başka bir hayat için, başka bir evde, başka bir aile kurmak istemiyor muydu? Birçok insan, birçok beraberliğe bu umudun izini sürerek son vermeyi seçmiyor muydu; birçok acıya katlanarak, birçok yalnızlığı ve reddedilişi göze alarak, birçok evden ve aileden kendini sürgün etmiyor muydu?.. Bu adımlar doğru adımlar mıydı peki?.. O adımlar hep doğru evlere mi atılıyordu?.. Öte yandan birçok insan da, içinde başka evlerin özlemini yıllarca beslediği halde o adımı atmıyordu, atamıyordu. Eksikliklerimizle yaşattığımız o ev, böyle durumlarda hep ardımızdan geliyordu, ama o ev bizi hep orada bekliyordu. Bekleyişler bu yüzden vardı belki, umutlar, ertelemeler hep bu yüzden vardı. Ancak, tüm bunların yanı sıra, hayal kırıklıkları da bu yüzden vardı galiba. Söylenemeyenler ile yaşanamayanlar bu yüzden vardı. Gidemediğimiz o evler bizlere gündelik hayatlarımızın, sıradan, beklenmedik zamanlarında da kendilerini hatırlatabilirlerdi. O evleri, örneğin bulaşık yıkarken, bir bardağı dolaba yerleştirirken, yıkanırken, tıraş olurken, ağda yaparken, yatağınızı toplarken, yemek pişirirken, komşu dairelerin birinden gelen bir sesin etkisiyle de hatırlayabilirdiniz... Böyle anlar sizi yalnızken de yakalayabilirdi, bir odayı bir başkası, ya da başkalarıyla paylaşırken de... Böyle anlar yıllarca yaşanabilirdi, odalardan

odalara sessizce taşınabilirdi. O şarkılar birçok insanda, birçok duyguyu, o hep yinelenen hikâyelere rağmen uyandırmaya devam edebilir miydi aksi halde? O şarkıların bizi çağırdığı yalan, hepimize zaman zaman doğrularımız, günün birinde yaşayacağımız hayatlarımız gibi gelir miydi?.. O şarkılar, bu yalanlara bu kadar inanmasaydık, bize kaderimize yıllarca sığındığımızı, sığınmayı tercih ettiğimizi unutturabilir miydi?.. O hep yinelenen şarkılar, bize hep yeni gibi gelir miydi biz hep böyle olmasaydık?.. O akşam, o ikinci buluşmamızdan sonra gittiğim ev, bende bu duyguları uyandırmıştı işte. Adını koyamadığım bir hikâyeye doğru yürüyordum sanki. Bir çeşit sürüklenişti bu. Kendimi bu hikâyeye tüm tarihlerimle bırakmak istiyordum. O zaman da bizi hep sınayan, günü geldiğinde yargılayan, günü geldiğinde de tutsak kılan zamanlardandı elbet. Ne var ki ben o zamanımda, bu zamanla, hiç yüzleşmek istemiyordum... İnci hayalimde doğurup büyüttüğüm o aşktaki yerini alıyordu yavaş yavaş... Bunu hissediyordum. Bunu hissediyor, ama yine de kendime söylememeyi tercih ediyordum...

Onu, o buluşmadan yaklaşık iki ay kadar sonra, bu duygularla aradım işte. Kapıyı, yaptığımız işin başarısını kutlamayı bahane ederek açmayı düşündüm ilkin. Ama sonra vazgeçtim. Buna hiç gerek yoktu. İnci de bu bahaneyi, birçok kadın gibi, inandırıcı bulmayabilirdi. Telefonda, bu sıradan hayat bilgisinin verdiği özgüvenle konuştum...

“Merhaba... Umarım yanlış bir zamanda aramadım...”

Sesimden beni tanımasını istemiştim. Hayal kırıklığına uğramadım. Hemen havaya girdi. Aradan böyle uzunca bir süre geçmemişti sanki. Oyun devam ediyordu. Oyun benim açımdan da, onun açısından da devam edecekti. O da o alışılagelmiş cümlelerle halimi hatırımı sormaya gerek duymamıştı.

“Yoo... İyi ettin aradın. Biraz sıkılıyordum zaten...”

Neden sıkıldığını sordum.

“Ödemelerle ilgili sorunlar... Sevimsiz şeyler, boş ver... Eee, sen nasılsın?” dedi.

“Fena sayılmam... Ben de sıkılıyorum” dedim.

“Sen neden sıkılıyorsun?” diye sordu.

Aklımca nükteli bir cevap verdim.

“Benim de ödemelerle ilgili sorunlarım var. Ama bu ödemeler bildiğin gibi değil...”

Bir karşılık alamadım. Bu sessizliği bir cevap vermekte zorlanmasına bağlayabilirdim. Sesim biraz da bu nedenle hafif alaylı çıkmıştı.

“İyi anlatamadım galiba...”

Ne var ki durum hiç de beklediğim gibi değildi. Aldığım cevap o anda nereye konduğumu hiç istemediğim halde gösteriyordu.

“Ne?.. Ha, yok yok... Şu anda önüme bir evrak getirdiler de, imzalamam gerekiyordu, ona baktım... Ha, ne diyordun?.. Senin de ödemelerin var...”

Söylenenler aşağı yukarı böyleydi. Sözcükler biraz daha farklıydı belki, ama ses buydu en azından. Böyle bir dumumda ne yapabilirdim? Önemsenmediğim duygusuna kapıldım elbette. Bunu kasten yapmış olabilir miydi?.. Bilemezdim, en azından o anda böyle bir sorunun cevabını veremezdim. Onu henüz o kadar az tanıyordum ki... Ancak asıl önemlisi, onun böyle bir cevabı kasıtlı verip vermemesinden çok, benim neden böyle düşündüğümdü galiba. Bu önemsenmeme duygusunu sık sık öne çıkaran oyun da bizim gelecekteki oyunlarımızdan biri olacaktı. O kadar gerginleşmiştim ki, telefonu birdenbire kapatmak ve bu işe hepten son vermek geldi o anda içimden, ama tahmin edebileceğiniz gibi, bunu da yapamadım. Kendime istediğimce yaşatamadığım anlardan biriydi bu da. Tepkimi konuya değinmemeyi seçerek dile getirmek istedim.

“Aramama şaşırdın mı?”

Cevap bu kez beklediğim gibiydi.

“Yoo... Bekliyordum... ‘Mutlaka arar’ diyordum hatta... Ama beklediğimden biraz geç aradın doğrusu!..”

O tahrik edici, içinde hem zekâyı, hem fettanlığı, hem de şirinliği barındıran sesi geri dönmüştü. Söyledikleri hafiften gururumu da okşamıştı üstelik. Demek telefon etmemi bekliyordu... İşin kötü yanını, daha açık bir söyleyişle, kendisinden etkilendiğimi fark ettiği için böyle bir telefonu beklediği olasılığını aklıma getirmek bile istemedim elbet. Haliyle, bu meselenin de üzerine gitmedim. Onu, ona bir adım daha atma umuduyla, o geceye davet etmekle yetindim yalnızca.

“Şu yaptığımız işi kutlamayı bahane ederek, bu sefer de bir akşam yemeği yeseydik diyorum.”

Cevap kesin, yalın ve yine kışkırtıcıydı.

“Çok iyi olur!.. Ne zaman?..”

Nereye gideceğini bilemediğim bir ilişki için, yeterince umut verici bir karşılıktı bu. Bu umudun verdikleriyle ben de kendime göre kışkırtıcı bir cevap vermek istedim.

“Yarın akşama ne dersin?”

Bu kışkırtıcılık oyununda kimle sahneye çıktığımı yeterince bilmiyordum henüz. Aldığım cevap bunun işaretiydi.

“Neden bu akşam olmasın?”

Onunla nereye gitmek istediğimi biliyordum. Önerimi yapmakta zorlanmadım.

“Bu akşam sekizde, Taksim Postanesi’nin önünde buluşalım. Yıllardır gitmediğim bir lokantaya gideceğiz.”

Artık alışmaya başladığım o kararlılığıyla cevap verdi.

“Sekizde orada olacağım.”

Bundan sonrası, fazla düşünülmeden söylenen o alışılmış sözcüklerindi. Telefonu birbirimize iyi bir gün dileyerek kapattık. O günün o beklentiyle kolay geçmediğini söylememe gerek yok herhalde. Bir geceden bir kez daha yeni bir olasılık bekleniyordu... O gece o kadar çok soruya açıktı ki...

O akşam o postanenin önünde, onu biraz beklemek zorunda kaldım. Böyle beklemeleri pek sevmezdim. Ancak o anlarda bekletildiğime kızamayacak kadar heyecanlıydım. İstanbul yine bir yaz akşamını yaşıyordu... Gün yeni batıyordu... O saatlerde gökyüzü çok özel bir maviye bürünür, bilirsiniz. Kimi insanların, hele hele bir aşk da yaşanıyorsa, hep bir yerlere, uzun bir geceye gittiği saatlerdir de aynı zamanda bunlar... Bu duygu benim için hiç değişmedi. Zaman zaman heyecanlar, zaman zaman sevinçler, zaman zaman da hüzünlerle beslendi, zenginleşti, ama hiç değişmedi. Bu renkten yola çıkarak da size uzun bir hikâye anlatabilirim. Böyle bir hikâyeden yola çıkarak da size kimi gülüşlerin içimdeki fotoğraflarını anlatabilirim. Denizin laciverdi de güzeldir elbet böyle saatlerde... Denizin laciverdi derinliklerimize inen uzun bir tarihtir...

İnci’yi böyle bir İstanbul akşamı için, Boğaz’da bir yerlerde bu tarihi konuşabileceğimiz bir yemeğe davet etmeliydim belki bu durumda. Ona o akşam, yaşayabileceklerimizin umuduyla, hiçbir zaman kopamayacağım bu denizden söz etmeyi tercih edebilirdim. Her insanın bir beklediği vardı sonuçta. O suyun hem doğumumuz hem de ölümümüz olduğunu biliyordum. O suya hep dönmek isteyişimin

bende neleri temsil ettiğini de biliyordum... Ancak o akşam bu hikâyemi paylaşmayı da ertelemiştim. Bu hikâye de benim için başka bir zamanın hikâyesiydi... Onunla o akşam yaşamak istediğim lokantanın, yıllardır beklenmiş bir başka hikâyesi vardı çünkü. Zaman o hikâyenindi. O akşam öyle hissetmiştim en azından. O lokantaya yıllar önce, yeri geldiğinde elbette tanıyacağınız psikiyatr dostum Emre'yle gitmiştik... Alman sevgilimden ayrıldığım günlerdi. Yeni bir boşluğun içindeydim. Emre'yle bizi hep izleyen, kadınlarımıza istesek de istemesek de taşıdığımız çaresizliklerimizi konuşmuştuk... Kendimizi gerçekten yaşayabileceğimiz ilişkiler de var mıydı?.. O ilişkiyi, bizim diyebileceğimiz o ilişkiyi günün birinde bulabilecek miydik?.. Emre, bu soruların yanıtlarını, rüyalarımla daha büyük bir yüreklilikle baş etmeyi öğrendiğimde bulabileceğimi söylemişti. Ne demek istediğini belki de gereğince anlayamadığımdan, günün birinde o lokantaya ancak bir aşkı, yeni bir aşkı yaşadığıma, yaşayabildiğime inandığım zaman döneceğimi söylemiştim ben de ona... O küçük lokanta beni böyle bir dönüş için bekleyecekti. Sizin de böyle, günün birinde istediğinizce yaşamak için, özenle sakladığınız bir yeriniz var mı?.. O lokanta, biraz da bir yerlerde seyredilmiş akşamların, başkalarının akşamlarının etkisiyle, bendeki kimliğini böyle korumuştu işte. Oyunlarla da yaşamayı sevenlerdendim ben de sonuçta...

İnci'yi o akşam davet ettiğim lokanta, bu lokantaydı işte... O buluşmanın konuşmalarını da şimdi çok iyi hatırlıyorum. Kimi sözler, insanın içinde yavaş yavaş, günün birinde asıl anlamlarını bulmak için yürüyor...

Çevreme, bu anılarıma ve sorularına fazla daldığımdan olacak, boş gözlerle bakıyordum... Geldiğini bu nedenle fark etmemiştim. Beni şimdiki zamanıma, size ilişkinin başından beri anlatmaya çalıştığım üslubuyla döndürmüştü o da...

"Alo alo!.. Çok uzaklara gittik galiba!.."

Bu sözler onu yeterince görmeme yetmişti kuşkusuz. Gülümsedim. Bir açıklama yapmama fırsat vermeden kendi açıklamasını yaptı.

"Biraz geciktim, kusura bakma... İş güç işte. Eh, biraz da güzelleşmem lazımdı... Biz kadınlar için çok önemlidir bu..."

Üstünde tüm hatlarını, biraz genişçe kalçalarını ortaya çıkaran siyah bir kot pantolon ile pembe bir gömlek vardı. Gömleğinin yakaları göğüs arasını iyiden iyiye gösterecek kadar açıktı. Dudaklarına yine, ilk karşılaşmamızda beni çok etkileyen o kırmızı ruju sürmüştü. Burnu çok şekilliydi, fazla şekilliydi... O akşam, onun bu özelliği de dikkatimi çekmişti... Onu bütün bunları gördükten ve duyduktan sonra iltifatsız bırakamazdım. Hal hatır sorma faslını da kendiliğinden atlatmanın verdiği rahatlıkla gülümsedim.

"Manzaraya bakılırsa beklediğime değmiş!"

Söylediklerimde önemli bir doğruluk payı vardı. Onu öyle görünce gerçekten çok güzel bulmuştum. Ancak bu sözlerde çok hafif bir alay da vardı kuşkusuz. Onun bu alayı daha çok görmeyi tercih etmemesi mümkün değildi. Verdiği cevap ona o kadar yakışmıştı ki...

"Hadi ordan numaracı!.. Beklediğin için kızmışsındır şimdi sen!.. Neyse, beni nereye götüreceksin söyle bakalım?"

Hafiften güldüm. Sonra da yine hafiften sert erkeği oynadım.

"Sadece sus ve tek kelime söylemeden beni takip et!"

Oyuna hemen uyum sağladı. Azarlanmış küçük bir kız gibi cevap verdi.

"Tamam!"

Lamartin Caddesi'ne doğru yan yana yürümeye başladık. Yolda bir açıklama yapma gereği duydum.

"Buralarda çok sevdiğim bir lokanta var... Yıllardır gitmiyorum. Bile bile gitmedim

aslında. Belki sana neden gitmediğimi de anlatırım.”

Duyduklarını yine gülümseyerek karşıladı. Böyle bir yere konmak hoşuna gitti sanmıştım. Ancak o kendinden emin tavrıyla söylediklerini duyunca bu gülümsemenin başka bir nedeni olduğunu anladım.

“Ben nereye gideceğimizi biliyorum.”

Şaşırmış ve heyecanlanmıştım.

“Tahmin et öyleyse!” dedim.

Yürümeye devam ediyorduk. Kollarını kavuşturmuştu. Durdu, gözlerimin içine bakarak yanıt verdi.

“Çin Lokantası.”

Doğruydu!.. Basit bir tesadüftü bu belki de... Ama bu tesadüf, büyünün daha da artmasına yetiyordu. Bir köprüden geçiyorduk, bu köprü beni yıllardır beklediğim o dokunuşa götürüyordu sanki... Köprünün altında henüz göremediğim, görmek istemediğim bir uçurum vardı...

Lokantaya varmak için çok yürümemiz gerekmemişti. İnsanı, biraz da aşırı nezaketiyle hemen çarpan garson hâlâ oradaydı. Beni tanımamıştı elbette. O gizemli hikâyelerdeki gibi, bizi ne kadardır beklediğini de söylememişti haliyle... Ancak masamız yine o hikâyeleri hatırlatır bir şekilde, birçok bakıştan ırak, kuytu bir köşedeydi. Yerlerimize oturduk, siparişleri benim vermemi istedi. Şarap içmeye karar verdik. Yemeklerimizi beklerken, o akşamın havasına yavaş yavaş girme umuduyla, bu tahmini nasıl yapabildiğini öğrenmek istedim.

“Buraya geleceğimizi nasıl anladın?”

Cevap hiç de şaşırtıcı değildi.

“Sezgilerim sandığından çok daha güçlüdür...”

O geceki konuşmamız böyle bir yerden başladı. Sezgilerden, örselenen duygulardan, hayal ettiklerimizden, çatırdayan evliliğimin bende uyandırdığı kederden söz ettim bu konuşmanın akışında. Dışarıdan baktığınızda, size kelimesi kelimesine anlatamayacağım, şarabın ve gecenin ilerleyen saatlerinin etkisiyle, giderek koyulaşan bu sohbetin de, çok görülmüş, çok duyulmuş bir ilişkinin sınırları içinde kaldığını söyleyebilirsiniz. Sonuçta hikâye şöyle de görülebilirdi: Yaşadığı hayattan sıkılan kırklı yaşlarında evli bir adam, genç, alımlı bir kıza rastlar... Mutluluk oyununun başladığı yerdir burası... Herkesin kendi mutsuzluğuna bir çıkış kapısı aradığı, kimi parıltıların aldatıcılığıyla örtülen o mutluluk oyununun başladığı yer... İnci kendisini pek de o kadar anlatmamayı, daha çok beni dinlemeyi seçmiş, yaşadığım yalnızlığı herkesin bir şekilde yaşayabileceğini söylemekle yetinmişti. Birçok ilişkinin böyle bir yere gelme tehlikesi vardı. Evlilik insanın doğasına aykırıydı belki de. Bunlar da o bilinen, insanın hiçbir tehlikeyi göze almadan, rahatlıkla yapabileceği yorumlardandı. Ne var ki o geceden beklediklerim, bana bunları söyletmiyordu, söyletemiyordu. İnci’nin bir ara, göründüğünden çok farklı bir kadın olduğunu söylemesini bile gerektiğince önemsememiştim bu yüzden. Anlatmak ve dinlenmek, galiba benim o gece tek istediğimdi. Oyunun o perdesi de böyle bir perdeydi. O perdede tüm söyleyebildiklerime rağmen söyleyemediklerim de vardı elbet. O boşluk yine oradaydı. O karanlık da yine oradaydı. Asıl anlatmak istediklerimi anlatamamıştım; o dokunuşlara henüz gelememiştik çünkü. Ama yine de onda, geriye dönüşsüz bir yol için ilerlediğimi hissedebiliyordum. Bir kadın beni dinliyordu... Bir kadını etkileyebiliyordum. Böyle bir yalana inanabilme adına gereken ortamı hazırlamıştım. Hangi duvara dokunduğumu, ya da hangi odadan henüz çıkamadığımı yeterince fark edemezdim tabii böyle bir durumda. O gece onun da hissedip söyleyemedikleri vardı elbet. Onu oraya ne getirmişti? Onun oraya gelmesi de bir değişiklik arayışına bağlanabilir miydi? Eğer öyleyse, bu arayış nasıl bir arayıştı?.. Bu soruları o gece sormamam, yaşadıklarımı da gereğinden fazla abartmamam gerekiyordu belki. Ancak

o gecenin büyüsünü de böyle bir olasılıkla gölgelemek istemiyordum. Ben onun söyleyemediklerini hayal etmek istiyordum daha çok. Birbirimizden sessizce, insanlarımız ve tarihlerimiz için kaçıyorduk... Sessizce... Suskunluklarımızın seslerini içimizde gizleyerek... Bir ara elini tuttum. Hafif bir karşılık verdi. Gözlerindeki parıltıyı daha çok sevdim o an. Bir ara da, havayı dağıtma maksadıyla, çevreme şöyle bir bakarak ve tedirgin bir erkeği oynayarak, oynadığımı da gizlemeden, "Bak, herkes bize bakıyor" dedim. Gülümsedi. Gülümsedim. Birbirimize mi gülümsemiştik, orada, o anlarda paylaştıklarımıza mı?.. Yaşadıklarım; bize öğretilenler ve o geceye yüklediğim anlam dikkate alındığında, bir yasaktı sonuçta. Bu yasak benim yasağımdı öncelikle, beni ben yapan insanların bana dayattığı bir yasaktı... Bu yasak benim hep taşımak, kendime sık sık hatırlatmak zorunda kaldığım yasağımdı... Herkesin bize baktığını, bir şakanın ardına gizlenerek söylemek istememin bir doğruluk payı yok değildi bu durumda. O herkes biraz da bizdik elbet. Onlar bu ilişkide, daha o geceden yanımıza gelmişlerdi. Onlar yine oradaydılar... Daha önce, başka yerlerde ve zamanlarda oldukları gibi...

O gece de böyle tedirgin ve ürkek dokunuşlarla yaşandı işte... Zaman çok çabuk geçmişti. Tüm masaların boşaldığını fark edemeyeceğim kadar çabuk... Lokanta kapanmak üzereydi. Oyunun dekoru kırmızı siyahtı. O lokantanın bende hiç ölmeyecek renkleriydi bunlar... En sevdiğim renk birlikteliğiydi bu. Bu oyunda, o yanılsamanın büyüsüne hazır bir hikâye kahramanı için, aşk adına tüm arananlar vardı anlayacağınız... Parçalar eski bir yalanın ışıklarında birleştiriliyordu...

Sonra kalktık, dışarı çıktık.

Yan yana, yine birbirimize dokunamadan, ya da yalnızca sessizliklerimize dokunarak yürüdük. Taksim Meydanı'nın bile uykuya yatmaya başladığı, o gece insanlarının bile odalarına yavaş yavaş çekilmeye yüz tuttuğu saatlerdi... Evlerimize dönecektik yine... Ayrı evlerimize... Bir daha görüşebilecek miydik? Başka bir gecede birbirimize gerçekten dokunabilecek miydik?.. Bu soruları ondan ayrılırken soramamıştım. Bazı soruların dışa vurulmadıkları halde duyurulabileceklerine inanmak istemiştim sadece. O geceden son kaçışımdı, daha da doğrusu son yalanımdı bu. Gece henüz bitmemişti, gecenin en azından benim için süreceğini biliyordum, ama kendime o zamanım için, bir yalan daha söyleyemeyeceğimi de biliyordum artık... İkimiz de arabalarımızı Atatürk Kültür Merkezi'nin otoparkına bırakmıştık. Otoparkın girişinde birbirimize ayrılma vaktinin geldiğini söyledik. Çok heyecanlanmıştım. Onda o gece daha çok ilerlemek istemiş, ama o adımı bir türlü atamamıştım. Elini tuttum, sıktım. O da elimi sıktı. Bu sefer iyice sıktı üstelik. Ona, ayrılırken, yaşadığımız bu geceyi hiçbir zaman unutamayacağımı söyledim. Aslında, "Bu gece yıllardır beklediğim geceydi" demek istemiştim, ama o anda böyle bir yürekliliği de gösterememiştim. "Dışarı"ya atmaya çalıştığım adım yine içimde kalmıştı... Bu da benim o geceki son korkumdu...

Bu korkuyu hissetmiş miydi?.. Gözlerime, buruk bir gülümsemeyle bakarak, söylediklerime, söyleyemediklerimi de duymuşçasına, yorgun bir sesle karşılık vermişti.

"İstersen arayabilirsin... Bakarsın ben de ararım... Ama şunu bil ki beni hiç tanımıyorsun... Ben çok zor taşınır bir kadınım..."

Karşımda yorgun bir kadın vardı bu kez, evet... Benim de içime bir burukluk çökmüştü. Ancak bu sözler bana, belki de karşımdaki kadında kendime göre bir yeniklik gördüğümden hafif bir yüreklilik de kazandırmıştı. O kadar ki, yanıtımı verirken, elimi omzuna koymaya bile cesaret etmiştim.

"Bence denemeye değer..."

Bunu duyunca başını sağa sola, bir çaresizliği, ya da imkânsızlığı dile getirmek istercesine yavaş yavaş sallamış, elini sırtımda şefkatle gezdirerek, aynı yorgun sesle yanıt vermişti.

"O kadar emin olma..."

Bu sözler beni ona daha da çekmişti. Gizemli, dahası, tehlikeli bir hikâyeye bir yerlerde durdurularak çağrılıyordum sanki. Karşımda yenik bir kadın yoktu aslında, belki çok sarsıcı yenilgiler yaşamış, ancak her şeye rağmen ayakta kalmayı bilmiş bir kadın vardı daha çok. Bunu anlamıştım. Bunu anlamasına anlamıştım da, henüz bilmediğim, bambaşka bir cinayetin yolcusu olduğumu henüz anlayamamıştım... Nasıl insanlardık biz?.. İçimizde hangi katiller dolaşıyordu?.. Bunları elbette bilemezdim. Nerden bilebilirdim ki... Yolun bir yerlerine, o güne kadar kullanmadığım, tanıyamadığım o kadar çok silah saklanmıştı ki...

Bundan sonra konuşmadık ve bizi odalarımıza götürecek arabalarımıza doğru ilerleyerek birbirimizden sessizce ayrıldık...

Uzun yolculuğumuz başlamıştı... Şehrin öteki yakasındaki sessiz, uzak evime döndüğümde, gecede enikonu ilerlediğimi daha da iyi anladım. Evde hiç kimse yoktu. Selin, aynı çatıyı yedi yıldır paylaştığım kadın, bu yaşananların çok uzağında, Ada'yla birlikte, babasının Sapanca'daki yazlığındaydı. Yine dışarıdan baktığınızda, oyunun bu bölümünün de birçok yerde, birçok insan tarafından oynandığını söyleyebilirsiniz. Evli bir adam, karısının şehirdeki yokluğunu fırsat bilerek, kendisini geçici bir gönül serüveninin kucağına atmıştı... Hikâyemi devamlı böyle yaparak sıradanlaştırmak istemiyorum kuşkusuz. Gelgelelim kendimi kendime göstermek de istiyorum, tüm bu yaşadıklarımı sizinle şimdi yeniden hatırlarken. Yeniden... Yapabildiğim kadarıyla... Bu savaşın getirdiği kaygıların birilerince hep rahatsız edici bulunacağını bilsem de... O gece, tüm olası sıradanlıklarıyla, özel tarihimde ilerliyordu... Yıllardır uzak kaldığım yere, kendimi biraz daha yakın hissediyordum. Bu olasılığa, o uzak yere henüz çok uzak olduğum için inanmıştım belki, ama inanmak, inanabilmek umut vericiydi, en azından umut vericiydi sonuçta. O gece yine, benim o unutamadığım şarkılarımın gecesiydi. O şarkılar, hayalleri ve sürdürdükleri yalanlarla bende yıllarca yaşamışlardı... O şarkıları yeniden dinleyebilirdim... Gece ilerliyordu. Gece, o zamanında hiç bitmeyecek gibiydi... O gecenin o zamanında hiç uyuyamayacak gibiydim artık... O zamanımda, o anlarda, o uzaklıktaki bu yakınlığın doğurduğu heyecanla kimi duygularımı da uykuya yatıramayacak gibiydim... Ona, işte bu duygunun etkisiyle, gecenin o ilerlemiş vaktinde telefon ettim. İyi kötü, neler söyleyeceğimi, söylemem gerektiğini biliyordum, ama sözlerimi nasıl toparlayacağımı, dahası toparlayıp toparlayamayacağımı bilemiyordum. Onun uyuyup uyumadığını da bilmiyordum. Yaşanabilecekleri kendi doğal akışlarına bırakmak istedim. Gidebileceğim yere kadar gidecektim...

Telefon üç kez çaldı, sonra da açıldı. Sesi uykulu değildi sanki... Ama yine de emin olmak istedim.

"Merhaba... Sesini duymak geldi içimden. Uyandırmadım inşallah!"

Duyduğum ses, otoparktaki o sese çok benziyordu.

"Yoo, uyumadım... Çay içiyorum... Biraz düşünüyordum."

Ne düşündüğünü öğrenmeden edebilir miydim? Edemezdim elbet. Heyecanıma hâkim olmaya çalışarak sordum.

"Ne düşünüyordun?"

Aynı sesle yanıt verdi.

"Çok şeyi... Ne bileyim... Seni, bu geceyi, yemekte anlattıklarını, kendimi..."

Asıl söylemek istediklerimin kapısını yavaşça, o eski ürkek dokunuşumla açmam gerekiyordu.

"Ben de seni düşünüyordum."

Sesinde, kendini uzaklaştırma çabası da vardı bu kez.

"Boş ver, beni o kadar düşünme... Pek iyi bir kadın bulamazsın."

Bu uzaklaştırılmaya direnmeye çalıştım.

“Kim bilir... Belki de bulurum... Belki de ben bulurum.”

Bir karşılık vermedi. Söylediklerimin karşılığı bir sessizlikti sadece. Bu sessizliği bozmak zorunda kaldım.

“Sana... Sana bir şey söyleyeceğim.”

Dostça, rahatlatıcı bir sesle yanıt verdi.

“Söyle...”

Neler söyleyeceğimi anlamış gibiydi. Ok yaydan çıkmıştı artık... Artık.. Artık istesem de geri dönemezdim.

“Bak... Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ben... Ben sadece bilmeni istiyorum... Ben sana âşık oldum galiba...”

Bunu böyle söylemek anlamsızdı belki. Biraz beklemem, ona bu duygumu başka bir zamanda, başka bir yerde gözlerine bakarak açmam gerekiyordu belki. Ne var ki o gece, beni bu duygumu dile getirmeye zorlayan bir çağrı vardı... Çok uzaklardan gelen, bana böyle bir anı ertelememem gerektiğini hatırlatan bir çağrı...

O dost sesi yine duydum.

“Bunu anlamıştım, ben de bundan korkuyordum.”

Böyle bir karşılığa hazırlamıştım kendimi. Bu karşılıkta bir reddediliş vardı. Bu reddedilişi kabullenmek zorundaydım. Yitirilecek bir şeyim kalmamıştı bu durumda. Kendimi gerçeklerimle karşı karşıya bırakmaktan çekinmek için de bir nedenim kalmamıştı. Bir adım daha attım.

“Sen bana karşı aynı duyguları beslemiyorsun galiba... Bundan korktuğuna göre...”

Biraz sessiz kaldıktan sonra yanıt verdi. Başlangıçta, o bilinen reddediş adına, o bilinen açıklamaları yapacağını sandım. Ancak kısa bir süre içinde çok farklı, varlığını hep hissettiğim, ama ısrarla göz ardı etmeyi tercih ettiğim o gerçekle de karşı karşıya bırakılınca, konuşma benim için, kaçınılmaz bir biçimde, bambaşka bir yere gitti...

“Senden çok hoşlanıyorum... Vakit seninle inanılmaz güzel geçiyor... Ama benim hayatımda başka biri var şu sıralar... Üstelik...”

Cümlesini devam ettiremedi. Kısa bir sessizlikle daha karşı karşıya kaldım. Bu cümleyi yalnızlığımda, sayısız olasılığı dikkate alarak, çok farklı şekillerde sürdürebilirdim. Bu olasılıklar beni çok farklı kadınlara ve hayatlara götürebilirdi. Bunu yapmamalıydım, böyle bir kapıyı araladıktan sonra yapmamalıydım. Direttim...

“Üstelik?”

Fazla direnmedi.

“Üstelik ben daha önce evli bir adamla beraberdim. O ilişki çok ağırdı ve çok kötü yaşandı. Bunu bir daha yaşamak istemiyorum.”

Hikâyesine beklenmedik bir anda, beklenmedik bir yerden girmiştim... O da odalarından birinin kapısını aralamıştı artık. O odada yaşananları, hayatın bana öğrettiklerinin ışığında hayal edebilirdim. Ne var ki bu söylediği, onun ilişkimizdeki ilk büyük yalanıydı da aynı zamanda. Bu yalanın derinliklerine de ancak kendimi büyüttükçe inebilecektim. O günlerdeki bakışlarımla yalnızca o odada yaşananları hayal edebilirdim, bu yalana yol açan başka, hiç tanımadığım odaları değil. Onun o anda söylediklerine bu nedenle hiçbir tereddüde kapılmadan inanmıştım. Ben hep kolay inanırdım zaten... Ben, doğrusunu söylemek gerekirse, hâlâ kolay inanırım. Bu nedenle de vakti geldiğinde, bir yerlerden hep hayal kırıklıklarıyla dönmek zorunda

kalırım... Neyse... Bu konuya da zamanı geldiğinde döneriz artık.

Söylediklerine bu sefer de ben kısa bir sessizlikle karşılık vermiştim. Sessizliği kısa, sevecen bir soruyla bozdu.

“İyi misin?”

İyiydim. Konuştuğum, duygularımı açabildiğim için iyi olduğuma inanıyordum en azından... Bu yanılsamanın da yabancısı değildim. Bu yanılsama, yılların akışında beni başka bir hikâyeye de götürmüştü. İçimden, işte bu yüzden, günün birinde bir başka geriye dönüşümde hayatımdaki yerini yeniden bulacak bir duygunun sözleri döküldü...

“İyiyim... Biliyor musun, böyle bir karşılık alacağımı biliyordum... Bunu taşıyabilirim, herhalde. Ama şimdi... Şimdi en azından söylemem gerekenleri söyleyebildiğim için kendimi hafiflemiş hissediyorum.”

Bu sözler karşısında dostluğunu sürdürmesi kaçınılmazdı elbet. O da sanki biraz hafiflemiş gibiydi.

“Çok iyi ettin... Ben de senden bunu beklerdim... Keşke herkes senin gibi olsa...”

Bir başka kırgınlığını mı dile getirmek istemişti?.. Sorsaydım, neden böyle bir cümle kurmaya ihtiyaç duyduğunu söyler miydi?.. Söylerdi belki... Gelgelelim ben o anda daha çok kendi hayata kırgınlığımı anlatmak istiyordum.

“Bunu taşıyabilirim herhalde dedim ya, aslında çok da kolay olmayacak... Gittiğim birçok yerde seni göreceğim artık. Ya da seninle paylaşamadıklarımızı, yaşayamadıklarımızı düşüneceğim. Yokluğun bende hep bir eksiklik olarak yaşayacak... Neyse... Gecenin bu vaktinde lafı uzatarak seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Zaten yeteri kadar ettim...”

Devam edebilirdim. Sözümü kesti, tedirginliğimin yersiz olduğunu anlatmaya çalıştı.

“Yo yo... Neden öyle diyorsun ki? Sen böyle yaparak benim için çok büyük bir değer kazandın. Hem ben bundan büyük bir onur da duydum. Yani bu söylediklerin... Tamam, çok klasik oldu ama, öyle yani...”

Aynı içtenlikle yanıt verdim.

“Onur duyman yetmiyor.”

Hafiften gergin, ama galiba bir o kadar da mahcup bir ifadeyle yanıt verdi. Hafiften gülümsüyor gibiydi...

“Eee... Evet...”

Size çok basit bir yanıt gibi gelebilir bu. Ancak bu durumda verilecek başka bir yanıt da yoktu belki. Duygu vurgudaydı bu sefer de. Bu vurgunun bir anlamı vardı. Özellikle zaman zaman kabuğuna kapanmayı seçen bir kadın için... Onun bu özelliğini yeterince görememiştim henüz. Onu biraz deşmek için sorduğum soruyla ne yaptığımı da yeterince görememiştim haliyle.

“Sana bir şey soracağım... Madem hayatında biri var, neden o zaman benimle yemeğe çıktın?”

Sorum size anlamsız gelebilir. “Bir insan, sevgilisi varken de bir başkasıyla bir akşam yemeği yiyebilir” diyebilirsiniz. Bunu tartışabilirim. Ancak ben o gece bir haksızlığa uğradığımı da düşünüyordum galiba. Sanki... Sanki duygularım önemsenmemişti. Sorumla bu önemsenmemişliği ifade etmek istemiştim daha çok. Ancak aldığım yanıt yine, “Ne var bunda, iki arkadaş olarak çıkamaz mıyız?” gibisinden sıradan bir yanıt değildi. Yeterince önemsenmeseydim bu yanıtı almazdım herhalde. Önce biraz sustu, sonra da çok kırgın bir ifadeyle cevap verdi.

“Boş ver... Bu konuya hiç girmeyelim istersen...”

Hikâyeyi daha da çekici kılan bir giz vardı benim için burada. Ancak bu giz, aynı zamanda, bir başka sınırdı da. Bu sınırı geçemeyeceğimi anlamıştım. Israr etmedim.

“Peki... Sen bilirsin” dedim.

Teşekkür etti, konunun böyle kapanmasına sevindiğini hissettim. Ben de ona beni dinlediği için teşekkür ettim. Bunu nezaketen değil, gerçekten böyle hissettiğim için söylemek istemiştim. Sonra birbirimize iyi geceler diledik. Tam telefonu kapatacaktık ki, yine o can alıcı sorularından birini sordu.

“Ya, bu akşam romanını konuşamadık... Nasıl gidiyor?”

Yazının böyle zamanlarda, bana bambaşka bir çağrıyla döndüğünü biliyor muydu?

“Şimdilik durgun... Ama yakında hareketlenebilir” dedim.

Ben de bunları söyleyerek, kendime göre bir şeyler anlatmak istemiştim. Aldığım karşılık bana sözlerimin yerini bulduğunu söylüyordu.

“Bundan kuşkum yok...”

Telefonu böyle bir küçük ışığın ardına düşme umuduyla kapattım. Bu ışığı, belki de bu konuşmadan sonra nerelere gidebileceğimi hissettiği için yakmıştı. Öyleyse, bundan, bu kadar kısa bir süre içinde, çok önemli bir yanımı keşfettiği sonucunu çıkarabilirdim. Böyle bir sonuç beni avutamazdı, dahası, bendeki onu kazanamama duygusunun yol açtığı acıyı artırabilirdi sadece...

O anda, herkesin aslında kendine ve kendi yerine yazgılı olduğunu da bir daha hatırladım. Ben o gece, yine şarkılarımla uyuyacaktım...

İstanbul bir yazı daha yaşıyordu... Böyle zamanlarda yaşanan yaz, size yalnızlıklarınızı da, kaybettiklerinizi de, o günler adına beslediğiniz o dinmeyen hasretlerinizi de başka türlü hatırlatır. Bunu biliyordum. O yazı, daha önceki birçok yaz gibi, böyle bir duyguyla yaşayacağımı biliyordum. Bilmediğim, o gece için henüz gereğince bilmediğim, çok özel bir odanın kapısını çaldığımdı galiba. Bu kapı, İnci’nin yaşadığı, ya da yaşadığına inandığım odanın kapısı değildi yalnızca, benim yıllardır yaşadığım odanın kapısıydı da aynı zamanda. O odanın korunaklığına inanmıştım. O oda beni hep içinde tutabilecek gibiydi. Ben de birçok insan gibi, içimdeki ülkeyi başkalarından öğrenmiştim çünkü. Sınırlar başkalarının çizdiği sınırlardı. Duvarlar başkalarının ördüğü duvarlardı. Yılların, yüzyılların sırrı saklıydı bu duvarlarda. Bu miras da yavaş yavaş, sabırla öğretiliyordu, aktarılıyordu. Başka yerlerde başka sınırlar, başka sınırların ötesi de vardı ama. Başka yerler de başka duvarlar için inşa edilmişti. Odalar odalara açılıyordu. Bunları görebilmek için de, her seferinde, bir başka odanın kapısını sadece çalmak değil, açmayı bilmek de gerekiyordu. Kapının ardında neler bulacağınızı her zaman bilemeyebilirdiniz. Bir ışık gözlerinizi kamaştırabilirdi, hatta bir süreliğine körleştirebilirdi. Ya da tam tersi, bir karanlık, derin bir karanlık, size değil çevrenizi, sizi bile gösteremeyebilirdi. Ne var ki zamanla, tüm yaşadıklarınıza alışabiliyordunuz. Yürüdüğünüz yol böyle bir yoldu işte, hep böyle bir yoldu...

O gece, bir sınırda durdurulduğumu hissetmiştim. Bir sınırda durdurulma hissi de yeni değildi benim için. Çocukluğum böyle durdurulmaların tanığıydı; ilkgençliğim, gençliğim, beni bana tanıtan, bende yürüten tüm yıllarım bu durdurulmaların tanığıydı. Bireysel tarihim içimde biraz da böyle yazılmıştı. Bu tarihte geleneklerimin, hiçbir zaman kurtulamayacağım, aynı zamanda da vazgeçemeyeceğim kimliğimin de izleri vardı. Farklılıklarınız sizi er ya da geç, bir yerlerde mutlaka durduruyordu. Bunları biliyordum... Bu gerçekleri siz de bir şekilde hissetmişsinizdir mutlaka. Siz de... Bazen durduranlardan, bazen de durdurulanlardan biri olarak... Bunları biliyordum, evet... O gece tüm bildiklerimle, bildiklerime rağmen o odalardan birinin kapısını çalmıştım işte. Hikâyenin çok derinlerimde bir yerleri sarsması bundandı. O gece o eski şarkılara dönüşüm de bundandı, o şarkılardaki yalana bir daha inanmak isteyişim de...

O gecenin ertesinde, elbette beni beklentileriyle kendisinden her geçen gün biraz daha çok uzaklaştıran işime döndüm. İçimdeki sarsıntıdan hiç kimsenin haberi yoktu. Bu sarsıntıyı, uzun, çok uzun bir süre duyan olamayacaktı. Beni o sabah, size anlatmaya çalıştığım başka bir dünyanın parıltıları bekliyordu. Benim orada anlattığım dünyanın insanları yine o mutluluk oyununu oynayacaklardı. Onların dünyasında böyle sarsıntılara yer yoktu. Onlar, o parıltılı hayatlarıyla, seslendikleri insanları, sürdürülmesi gereken o hayatlara bağlamalıydılar. Bunları yaparken, beni başka, günün birinde mutlaka yazacağıma inandığım uzun bir hikâyenin beklediğini de biliyordum ama. Bu hikâyeye sığınmayı bir daha deneyecektim. O güne kadar, adını her seferinde farklı şekillerde koyduğum bir şeylere, ya da bir yerlere sığınmaktan hiç kurtulamamıştım zaten. O güne kadar, bu sığınmalarda kendimi gizlemekten hiç vazgeçmemiştim.

O günlerdeki evime döndüğüm akşamlarda bu sığınmanın tarihini de anlamaya çalışmıştım. Yaşanamayacak bir aşkın sınırında kalmıştım sanki. Bu sınır hem geriye dönmemi engelliyor, hem de beni korktuğum, ama kaçamadığım bir yerlere çekiyordu... Kimi şarkılar başka türlü dinlenecekti artık...

Kendime, ilerleyen günlerde, beni giderek içine çeken bu tutku adına, yeni sorular da sormaya başladım. Sorun, İnci'yi hayatımda koyduğum yerde miydi?.. Onu ilk gördüğümde, size daha önce de dediğim gibi, "o kadın"ın yerine koymuştum elbet. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bütün tutkular böyle başlardı. Ama asıl sorun burada aranmamalıydı bence. Asıl sorun, onu, görebildiğim özelliklerinin ışığında, çok kolay ulaşılabilir, elde edilebilir bir kadın olarak görmemdeydi de biraz galiba. Başlangıcımıza, yeterince ayırdında değildim, ama ne yazık ki, böyle bir gerçek de damgasını vurmuştu. Aramızda büyük bir deneyim ve kültür farkı vardı. Bunlar benim görebildiklerimdi, benim ondan istediklerim ve beklentilerimdi. Bunlar yine benim yanılsamalarımdı. Ama bunlar benim o günlerdeki gerçeklerimdi de aynı zamanda. Onda neden böyle bir kadını görmek istemiştim? Böyle bir kadınla daha önceki birçok yenilgimi yaşamayacağıma inandığım için mi? Onda daha önce hiçbir kadında bulamadığım bir saflığı bulduğum duygusuna kapıldığımdan mı? Böyle "çocuksu" bir kadınla "çocukluklarımda" yaşayamadığım bir aşkı, tüm "çocukluğumla" yaşamak istediğimden mi? Bu soruların hepsine farklı yanıtlar bulabilirim. Her bir yanıt size farklı yüzlerimi gösterebilir. Size bu yanıtları, beni derin bir kuyuya çeken hikâyemi anlatırken mutlaka vereceğim. Şimdilik tek söyleyebileceğim, onu o geceye kadar, böyle bir saflıkla, beni ben yapan o saflıkla görmekten hiç vazgeçemediğim. Bu sefer yenilmeyecektim, evet. Bu seferki rakibim daha kolay bir rakipti. Sorunun; ilişkinin bir savaş, sevgilinin de bir rakip gibi görülmesinden de kaynaklandığını henüz kavrayamadığım günlerdi. Onunla o aşkı yaşayarak, hem yeni bir odaya adımımı atacak, o duvarın ötesine geçecek, hem de eski yenilgilerimin, deyiş yerindeyse, rövanşını alacaktım. Gerçeğimin beni sürüklediği yalan buradaydı biraz da. Ancak, gelin görün ki, yine reddedilmiştim, bir yerlerde durdurulmuş ve bir yenilgi duygusuyla bir kez daha karşı karşıya bırakılmıştım işte. Bu yenilgi duygusu, biraz da bu sözde üstünlüğün birdenbire yitirilmesinden de mi kaynaklanıyordu yoksa? Eşit insanlardık artık. Dahası bu reddediliş nedeniyle üstünlüğün ona geçtiğini bile düşünebilirdim. Savaş bir daha kaybedilmişti... Bir savaş daha kaybedilmişti... Nedendi ama bu savaş, neden hep yinelenip duruyordu? Neden her aşk böyle algılanıyordu? O sevgiliyi elde etmek, neden, kim için bir zafer olarak görülüyordu? Zafer neydi, savaş neydi? Siz de kendinize bu soruları sordunuz mu? Bu soruları bu sözcüklerle sormadıysanız da, en azından bir kereliğine böyle duydunuz mu?.. İçimizde yavaş yavaş büyüyen, bizi yavaş yavaş büyüten sorulardandı bunlar kuşkusuz...

O geceden sonra, ilerleyen günlerimizde, onunla iki uzun telefon görüşmesi daha yaptım. Her iki konuşmada da beni söze çok az karışarak, sessizce, sabırla dinledi. Bu telefonları kendimi dinletmek için ettiğimi anladığından mıydı bu suskunlukları, duygularıma bir karşılık veremeyişinin yol açtığı eziklikten mi, dışa vurabileceklerinin kendisinde uyandırdığı korkudan mı? Sorunun yanıtını ancak şimdilerde verebiliyorum kendime. Şimdilerde, uzun, çok uzun bir savaştan çıktıktan, çıkabildikten sonra... Ama bu yanıtı size şimdi veremem. Bu yanıtımla dile getirmek istediklerimi sizinle gereğince paylaşabilmem için, önce bu savaşta aldığım başka yanıtların hikâyesini anlatmam gerekiyor çünkü. Ona ikinci konuşmamızda, beni kabul etmediği için

kendisine öfke duymadığımı söylemiştim. Bir kırgınlık duyuyordum yalnızca. Bu kırgınlığı da kendisinden çok hayata duyuyordum aslında. Artık görüşmemeliydik, birbirimizi unutabileceğimiz kadar unutmalıydık... Oyunu daha fazla sürdürmenin bir anlamı yoktu... Ben bu oyunu iyi biliyordum çünkü... Sahneden kendi isteğimle çekiliyordum. Geriye kalan perdeler daha güzel oynanabilirdi. Ancak ben bu perdelerden çok korkuyordum artık... Bu sözler, benim onu etkilemek için "kullandığım" son sözlerdi. Söylediklerimin onu bana getirmeyeceğini biliyordum. Ama kendimi, böyle konuşarak biraz rahatlatmak istemiştim işte. Kendimi, kendimden ve yaşadıklarımdan biraz uzaklaştırmıştım böyle yaparak. Paylaştığım, derinlerimde kanayan o eski yara değildi aslında; acımın, nasıl desem, basit bir akıl oyunuyla, birkaç sözde parlak sözcükle soğutulmuş şekliydi. Kısa bir süreliğine susmuştu söylediklerim karşısında; önce tüm bunları hissetmeme yol açtığı için çok üzüldüğünü, sonra da en doğru kararı aldığıma sevindiğini söylemişti. Bu koşullar altında görüşmemiz sadece benim için değil, onun için de çok ağırdı. Ben bu sözlerde, bir kaçıştan çok, bir incelik görmek istemiştim. O konuşmanın yapıldığı akşamın doğrusu da buydu. Ona kimi insanların yanlış zamanlarda karşılaştığını söylemiştim sonra. Daha iyisini yaşayabilirdik... Gülümsemişti... Ben o anda yine bir gülümseme duymuştum en azından. Bu gülümseme de birçok anlama gelebilirdi hiç kuşku yok ki. Bu gülümsemede başka perdeleri yaşayamayacak olmanın üzüntüsünü duyabilirdim. Ancak ben ayrılığı seçmiştim... O akşam işyerlerimizdeydik... Birçok insan için "mesai"nin çoktan bittiği bir vakitti. Böyle uzun bir konuşmayı bu nedenle bu kadar kolay yapabilmiştik. O akşam oyuncaklarımızı da bir daha konuşmuştuk. Oyuncaklar hayatımızdı... Gelgelelim bu oyuncaklar çok farklı oyuncaklardı, çok farklı zamanların ve hikâyelerindi artık... O akşam da, günün birinde yazacağım romanın umudunu besleyerek, kendimi yazgılı hissettiğim o eve ve odaya dönecektim... İçimdeki depremi yine içimde yaşatacaktım. Yine her şey yolundaymış gibi yaparak, ya da her şeyin, o yol neyse, yoluna gireceğine inanarak... Yine susarak, yine bekleyerek... Yine ikibaşına bir yalnızlığı sürdürerek... Yine kaçarak... Yine yaşadıklarımı daha çok anlamaya çalışmaksızın, yanlışlarımın akışına kapılarak... Yine... Yine kederime sığınarak... Kendimi kederime hapsederek, kederimde sakinleştirerek, dahası kederimden buruk bir sevinç çıkarmaya çalışarak... Kederimden bir çıkış kapısı arayarak... Çünkü... Çünkü benim bir "yazı"m vardı...

Sonra o yaz da yaşandı... Herkes bir daha kendi yoluna gitti... Birbirimizin izini bir süre sonra kaybettik, ya da kaybetmiş gibi yaptık... Aynı şehirde, çok yakın yerlerde yaşamaya devam ediyorduk oysa... Ama, bildiğiniz gibi, her yakınlık, her zaman yakınlık olamıyordu...

O yazın fotoğraflarını hatırlamakta çok zorlanıyorum şimdi. Onu, gittiğim birçok yerde görecek gibi oldum. Kendimi bu tutkudan uzaklaştırmak için mektuplar yazdım. Bu mektuplar yavaş yavaş metinlere, hikâye dokunuşlarına dönüştü. Bu dokunuşların ışığında, bir süre sonra, yazmayı düşlediğim o romanın dışında, yeni bir kitaba, uzun bir hikâyeye doğru ilerlediğimi fark ettim. Ortaya hiç beklemediğim bir zamanda kendini yazdırmış kısa bir roman, ya da uzun bir hikâye çıkmıştı. Bu kitap benim o kederdeki yeni oyuncağımdı. Bu yeni oyuncağımı ona da göstermek istemem elbette kaçınılmazdı. Kendimi yine oyuncağımla fark ettirmek istiyordum. Bu duygunun da yabancısı değildim. Bu oyunu kimle, nerede, ne zaman oynadığımı biliyordum. Ben böyle bir kitapla kendimi duyurmak isterken, yıllar sonra, çok uzaklarda bıraktığım bir çocuğun da bedenine girmek istemiştim sanki. O çocuk bir daha o dokunuştan ve ilgiden yoksun bırakılmıştı... O çocuk o bedenin, o derin sessizliğin içinde bir çığlık atıyordu... Bu derin sessizliğin birçok çocuğun kaderini anlattığını biliyorum. Bu derin sessizliğin birçok çocukluğu öldürdüğünü de biliyorum. Bu sessizlik sizin de sessizliğinizdi belki... Bu sessizliği duyduysanız, beni de şimdi duyuyorsunuz demektir. Hatırlayın... Eğer yaşadıysanız, bu sessizliği hatırlayın. Ne derin bir sürgündü, bir tek başınalıktı aslında yaşadığımız... O görülemeyişlerimiz, kendimizi, sesimizi duyuramayışlarımız, bizi nasıl da o aşklara ve hayallere çağırıyordu... O sessizlikte, nasıl da çoksesli bir terk edilmişlikti aslında yaşadığımız... Reddedilme korkusu peşimizi bu yüzden bir türlü bırakmıyordu. Zırhlarımızı bu yüzden kuşanıyorduk. Birbirimize bu yüzden o duvarları örüyorduk. Birbirimize, sözde kendimizi korumak için, bu yüzden birçok zindan veriyorduk, gereğince konuşulamayan birçok anın acısını bırakıyorduk. Kendisini beklemediğim bir zamanda yazdırtan o uzun hikâye bu yalnızlıkları anlatıyordu işte. Kendimi kendimde yeniden doğurmak istiyordum. Kendimi kendimde yeniden doğurmak... Bunu başarabilecek miydim?.. Bunun için daha kaç anlatamayışın, kendini duyuramayışın “yazı”sında yürümem gerekecekti?.. Bu sorunun yanıtını, birçok dokunuşu henüz göze alamadığım o zamanımda yeterince veremezdim. O günler adına en çok gördüğüm ve kendime söylemek istediğim, o uzun hikâyeyi yazabildiğimdi. Roman gibi de okunabilecek bir kitap yazmıştım işte... Hem de beklemediğim bir zamanda... Beklemediğim bir hızla... Yaramı sözcüklerimle sarmak için...

Sonra da bekleneni yaptım tabii. Önce onu aradım, hâlâ aynı yerde çalışıp çalışmadığını öğrenmek istedim, sonra da kendisine küçük bir sürprizim olduğunu söyledim. Şaşırmıştı, hiçbir sır vermedim. Gizemli ve biraz mesafeli görünmek hoşuma gitmişti. Kitabı ona üstüne bir not düşerek gönderdim. Not, tek bir cümleden ibaretti: “Bu senin hikâyen...” Hikâyenin aslında benim hikâyem olduğunu, onun gerçek hikâyesinin çok uzağına düştüğünü nereden bilebilirdim ki o zamanımızda...

Birkaç gün sonra telefon etti, kitabı aldığını ve okuduğunu söyledi. Nasıl bulduğunu sordum. “Çok hoş” dedi. Çok hoş... Hepsi bu kadardı... Bu sözlerin anlatılamayan bir duyguyu dile getirmek için söylendiğini yıllar sonra anlayabilecektim. Bu hikâyenin onun için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını da yıllar sonra anlayabilecektim. Ondan başka sözler de beklemiştim bu nedenle. Bir şeylerin değişmesini mi beklemiştim?.. Beklemiştim, her şeye rağmen beklemiştim, evet... Yollarımız iyiden iyiye ayrılmıştı ama artık... O kısa telefon konuşmasından sonra, onunla yaşayabildiklerimi de düşünmüştüm. Geriye sadece, beni birçok eski duyguya götürmüş, yaşanamamış, ancak yazılabilmiş bir hikâye kalmıştı... Yaşanamamış, sadece yazılabilmiş bir hikâye... Böyle bir hikâye için miydi yoksa tüm yaşadıklarım?.. Bu sorunun yanıtını öyle kolay kolay veremezdim...

Ona sonraları hiçbir yerde rastlamadım. Birbirimizin izini, yürüdüğümüz yollarda

gerçekten kaybettirmiştik. Başka insanlarındık artık... Kitabın bir nüshası da bende kalmıştı... Bu kitabı günün birinde, eğer o romanı yazabilir ve yayımlatabilirsem, yeniden gün ışığına çıkarmayı deneyebilir, ya da çekmecelerimin birinde, gizleyebileceğim yere kadar gizler, dahası unutabilirim. O kitabı o günlerde o çekmeceye, unutmak için koymuştum zaten. Kitap sadece iki insan tarafından bilinsin, okunsun diye yazılmıştı. O kitabın hikâyesi, yazacağım romanda, kaybolan bir kitabın hikâyesi olacak. Bunu romanımın bir yerlerine yazabilirim. Birilerinin, günün birinde, tüm bu yaşananlardan çok uzun yıllar sonra, bu kitabı aramaya çıkacağını düşleyebilirim... Benim hayatım da böyle bir oyundu işte... Ben biraz da bu oyunlar sayesinde ayakta kalabiliyordum... Oyunlar... Oyunlarımız... Siz bu oyunların neresindeydiniz?

Aradan iki yıla yakın bir zaman geçti... Herkes bir daha kendi yolunda yürüyordu. Bu hikâyeyi de biliyordum. Bu hikâyeyi hepimiz biliyorduk. Bu hikâyenin duygusunu, o karşılaşmaları yaşayan herkes kendi sözcükleriyle yaşıyor ve dile getiriyordu. İnci bir ayrılıktı artık... İnci'nin bendeki şarkıları, o ayrılıkların ve yaşanamayan hayatların şarkılarıydı... O oyuncak mağazasının yakınlarına yolum birkaç kez düşmüştü, ama içeri girmeye, kendisini görmeye bir türlü cesaret edememiştim. Herkes hayalleriyle, korkaklıklarıyla ve tutsaklıklarıyla kendi yolundaydı ya... Hayallerimiz, korkaklıklarımız, tutsaklıklarımız... Bu sözcüklerin beni götürdüğü yerler, yaşadığım yerleri anlatıyordu... O reklamların o parıltılı dünyasını anlatmaya devam ettim bu süre içinde... O insanların, o parıltılara, o derin odalara girmemek için neden bu kadar çok ihtiyaç duyduklarını anlamam o kadar da zor değildi artık. Hepimiz bu oyunda giderek ustalaşıyorduk. Ustalaştıkça, gerçek sözlerimizden uzaklaştıkça da ödüllendiriliyorduk... Sustukça o hayatın ödüllerini elde edebiliyorduk... Ondan, aradan geçen bu iki yılda böyle uzaklaşmış, ya da uzaklaştığımı sanmıştım... Onu işte bu parıltıların ışığında, hayatımın bir yerlerine gömmüştüm. Gömdüğüm o yerde ben de vardım...

Evliliğim giderek çözülüyordu. Bu gerçeğin ayırdındaydım. Selin de bu gerçeğin ayırdındaydı. Konuşmak, daha çok konuşmak, anlatmak ve anlamak istemişti birkaç kez. Ne var ki ben o günlerde bu konuşmalardan da kaçmıştım. Bana bir dost gibi davranıyordu. Bir dost gibi... Yıllardır bir aradaydık sonuçta... Bu tavır daha sonraki günlerimizde de devam etti. Bu tavrın gizlediklerini de, bir başka deyişle, onun bana neden bir dost gibi davrandığını da, bu davranışta neden bir dostluğu görmeye bu kadar ihtiyaç duyduğumu da zamanla daha iyi anlayacaktım. Zamanla... Yaşadıkça ve yeni sorular sormayı öğrendikçe... Yaşadığım günleri yeni renklerle boyamaya çalışıyordum yine de. O uzun hikâye hâlâ o çekmecede duruyordu. Bu hikâyeyi başkalarına okutamazdım. Orada atamadığım o adımların izleri vardı çünkü... Bu adımlar beni çok anlatıyordu, çok ele veriyordu... Şimdi yazdığım romanaysa o hikâye ince ince sızıyor, yavaş yavaş akıyor... Orada anlattıklarım, bu romanın hakikiliği için kendini dayatıyor. Size o duygularımın ne kadarını anlatmayı başarabileceğim?.. Bunu şimdiden bilemem. Bildiğim, zamanın akışında, çekmecemdeki o hikâyemi aşan, hatta bir yerden sonra önemsizleştiren başka birçok sınava girmek zorunda kaldığım. Bir de kendi adımlarımı daha çok hissediyorum artık galiba. Bu adımları attığım yola sizin için döneceğim. Bu adımları size duyurmaya çalışacağım. Ancak daha önce size o günler için, İnci'yi kendimce bir yerlere gömdüğüm, Selin'den giderek koptuğumu hissettiğim, babalığı daha iyi öğrendiğim o günler için bulduğum bir başka rengi de anlatmalıyım. O renk de o günlerin duvarlarını başka türlü görebilmek içindi. Hayatımda hiç beklemediğim bir zamanda yeni bir sayfa açılmıştı. O parıltılı dünyaların karanlığını başka karanlıklara girmeyi deneyerek delme olanağını bulmuş gibiydim...

O karanlığı o seslerle görmeye ve hissetmeye çalışıyordum... O günlerde, yaşadığım şehrin dinleyici kitlesini her geçen gün biraz daha çok artıran özel radyolarının birinde, bu sesler için bir program hazırlamaya başlamıştım. Programın adı "Ay Çocukları"ydı. Her pazartesi gecesi saat on ikide yayına giren ve sabahın ikisine kadar süren bu programda gece sohbetleri yapıyordum. Bir canlı yayının küçük tehlikelerine açık bir programdı. İsteyen, telefonla programa bağlanarak, hikâyesinden, yaşadıklarından, o anda hissettiklerinden söz ediyor; isteyen birilerine, gönlünce bir mesaj gönderiyordu. Geceye gönderilmiş seslerdi onların sesleri. Gecede bir yerlerde kaybolan, ya da birilerinde bir yer arayan sözcükler... Daha önce birçok insan tarafından denenmiş, hatta eğer şimdi yanlış hatırlamıyorsam bir filme bile konu olmuş, zaman zaman çok derinleşen, içinize dokunan o sohbet programlarından biriydi bu. Öneri, radyonun sahibi ve yöneticisi arkadaşımdan gelmiş, ben de başlangıçtaki tüm tedirginliklerime ve tereddütlerime rağmen bu işe soyunmuştum. Programda aynı

zamanda şarkılar da çalıyor, sevdiğim şiirlerden, hikâyelerden bölümler okuyordum. Amacım, bir yerlerde yaşadığını, ama varlığını duyuramadığını düşündüğüm kimi insanları o sohbetlere çağırmaktı elbet. Kendimi de duyurmaya çalışıyordum kuşkusuz. İnsan, ne yaparsa yapsın, öncelikle kendisi için yapıyordu ya... Kısa bir süre içinde birçok insan aramaya başlamıştı. Geceleri uyuyamayan ve sesini duyuramayan o kadar çok insan vardı ki bu şehirde de... O kadar çok insan, o kadar çok güne, o kadar çok farklı yüzüyle çıkmak zorunda kalıyordu ki... Altmış yaşlarında olduğunu söyleyen, artık çok yaşlanmış annesiyle birlikte Cihangir'de, eski bir apartman dairesinde yaşayan, hayatındaki tek dosta, derin, hiçbir zaman dile getiremediği ve getiremeyeceği bir aşkla bağlı, resimlerini çevresine bir türlü kabul ettirememiş bir adam aramıştı örneğin bir keresinde... Bir başka gecenin kahramanı, sevdiği adamla, kendi deyişiyle, "bir bacağı aksadığı için" evlenemeyen, çok yumuşak sesli genç bir kadındı... Bir gece de, bu şehirde unutulamayacak bir hatıra bırakan Struma gemisinin hikâyesini yıllardır yazmayı hayal eden bir mali danışman vardı...

O programlar böyle birçok farklı hikâyesi olan gece yolcusunu konuk etmişti... Onlar benim coğrafyamın insanlarıydı... Onlar benim yalnızlarım ve yalnızlıklarımdı... Yaşananlar, yaşananların uyandırdığı duygular, beni de kendimle karşı karşıya bırakıyordu çünkü. Kimi programlar, pek belli etmemeye çalışıyordum ama, nefesimin daralmasına bile yol açıyordu. Anlatılanlar, söylenebilenler, bizim her zaman paylaşamadığımız, dile getiremediğimiz hikâyelerimizin başka yüzleriydi... Bu hikâyeleri günün birinde yazabilirdim. Bu hikâyeler, "o cafe"de bir araya gelen, zamanlarını geçiren, ama asla karşılaşmayan, birbirlerini fark etmeyen o insanların hikâyeleri arasında yer alabilirdi. Bu insanlar aramızda yaşıyordu sonuçta. Kendi ellerimizle inşa ettiğimiz bu şehir, bizden, o insanları yeterince göremediğimiz için, o kıyılara daha kolay buluşulabilir, sorunsuz yaşanabilir bir merkezin çekiciliği adına uzak kalmayı tercih ettiğimiz için bizden uzaklaşıyordu. Biz bu tercihlerimizle şehirlerimizi, tüm teknolojik harikalarımızın ışıltılarında, sağırlıklarımızla da inşa ediyorduk. Şehir medeniyet demekti, evet... Ama bu medeniyet kimin medeniyetiydi? Bu medeniyet merkeze onca uzak insanı doğurduğuna göre ne kadar medeniydi, kim için medeniydi?.. Sorular, sorular, sorular... O kitap hayalim o günlerde de devam ediyordu anlayacağınız. O sohbetler sayesinde, kendimi o romana daha da yaklaşmış hissediyordum. O insanlar beni çağırıyordu... Ancak, tam da bu taşlı, tozlu patikalarda yürümeye çalıştığım bir zamanda, hayat beni başka bir yere de çağırdı. Anayola yeniden çıkmak zorunda kalmıştım...

Bir cumartesi akşamıydı... Evimde yalnızdım. Televizyon seyrediyor, kanallar arasında amaçsızca dolaşıyordum. Yaşadıklarınızdan uzaklaşmak istediğiniz zamanlar için, en etkili ve güvenli yollardan biridir bu. Oralarda mutlaka kendinizi avutacak, ya da kandıracak bir şeyler bulursunuz. Futbol maçları bu çözümlerin en güzelidir. O saatlerde en ilkel yanlarınızı doyasıya yaşarsınız. Kimilerine çok aptal görünen kimi beyaz dizilerse sanıldıkları kadar aptal değildir aslında. Çünkü o karelerde dile gelenlerde, bazen küçük ve gizli hayalleriniz de depreşir. O filmler sizin yeni masallarınızdır. Filmler sizin hep yeni masallarınızdır zaten. O filmler, kim ne derse desin, masallarınızı anlattıkça güzeldir, kalıcı ve unutulmazdır. Tartışma programlarındaysa, "Orada ben konuşsaydım neler söylerdim neler" deme olanağını tanırsınız kendinize. Kameraların önüne geçtiğinizde neler söyleyemeyeceğinizi aklınıza bile getirmezsiniz. Eleştirmek hoşunuza gider. Orada bulunamamanın kendinize bile itiraf edemediğiniz öfkesini en çok böyle örtebilirsiniz. Tabii bu arada o çok hoş kadın sunuculara bakarak, onlar size önemli dünya meselelerinden söz ederken, o çok dikkate değer ekonomik, siyasi haberleri verirken ve yorumlarını yaparken, başka hayallere kapılıp kendi kendinize çok gizli fantezilerinizi de harekete geçirebilirsiniz. Birçok kadının da aynı "suçları" erkek sunucular için işlediğinden zerre kadar kuşkum yok. Varsın o gerçek sunucular, istedikleri kadar dünyanın gerçeklerinden söz edip dursunlar... Anlatılan gerçeklerin, gerçekleri ne kadar yansıttığını şimdi ben de sormak istemiyorum. Bu konuyu uzun uzadıya tartışmanın bir anlamı yok artık. Ben, o anlar adına yalnızlıklarımızda, kalabalıklarımızın içinde bile yaşadığımız yalnızlıklarımızda soluk alıp veren daha derinlerdeki gerçeklerimizden söz etmek istiyorum. O ekranlara yansıtılan o gerçeklerin de, tıpkı o reklamlardaki gibi,

birçok gerçeğinizi, asıl gerçeğinizi fazlasıyla ıskalamadığını kolaylıkla iddia edebilir misiniz? Yalnızken, kendinize tek başınıza yaşattığınız sevişmelerinizin, gündelik hayatlarınızda akıp giden, daha da doğrusu eriyip giden o görünen sevişmelerinizden daha gerçek bir yerlerinizi harekete geçirmediğini, hiçbir tereddüde kapılmaksızın itiraf edebilir misiniz?.. O kadın sunucular benim için o akşam da o "yüz kızartıcı suçlar"ın kahramanlarıydılar anlayacağınız. Bundan şikâyetçi değildim. Yaşadıklarımızın sunuluşundaki ve yansıtılışındaki yüz kızartıcılıkla böylece daha kolay eğlenebiliyordum... Neyse... Bunları şimdilik başka bir yere koyalım... O akşam bu zararsız, sessiz sedasız eğlencelerimle sıradan bir cumartesi akşamını yaşıyordum işte... Selin, Ada'yla beraber sinemaya gitmişti. Birden telefonum çaldı. "Telefonlar genelde birdenbire çalar zaten" diyebilirsiniz. Ancak bu telefon gerçekten birdenbireliği hak edecek, hayatımın akışını beklenmedik bir zamanda değiştiren telefonlardandı. Arayan oydu, İnci'ydi... Aradan iki yıla yakın bir zaman geçmişti... Ses, eski bir zamanda bıraktığım sesti...

"Meraba!.. N'aber?.."

Bu sesi tanımakta elbette zorlanmamıştım. Yürek atışlarım aniden hızlanmıştı, tahmin edebileceğiniz gibi. Ağzımdan da bu yüzden tek bir söz çıkabilmişti.

"İyiyim..."

Böyle sözler insanı zaman zaman korur, örter, daha güçlü gösterir. Ancak ben onun, ne yaparsam yapayım, heyecanımın sesini duyacağını biliyordum. Onca zaman sonra, üstelik böyle bir ayrılığın ardından, neden arardı bir kadın? Sorunun birçok cevabı vardı kuşkusuz. Cevaplardan birini hemen aldım. Konuya, o günlerdeki gibi hemen girdi.

"Son programını dinledim..."

Heyecanım daha da artmıştı. Birbirimizin izini o kadar da yitirmemiştik demek ki... Ya da ben farkına varmaksızın, izim sessizce sürülmüştü. Sesinde sanki birkaç gün önce konuşmuşuz gibi bir hava vardı. O iki yıllık ayrılık yaşanmamıştı, aramıza o boşluk, o karanlık girmemişti sanki. İnci biraz da böyle bir kadındı işte. O bunu, zor konuşmaları ve soruları göğüslemek zorunda kalmamak için sık sık yapardı. Onun bu özelliğini de zamanla gereğince görebildim. O anda bu tavrını, ne yalan söyleyeyim, biraz yadırgamıştım. Bu ayrılık zamanımızda, kendi kendime, günün birinde gerçekleşebilecek bir konuşmanın hazırlıklarını yapmıştım. Beklediğim konuşmanın başlangıcı böyle değildi. Gelgelelim her anınızda, hele hele böyle yaşanmamışlıklarla taşıdığınız ilişkilerde her istediğinizi bulamıyordunuz. Dahası, İnci'yle her an beklemediklerinizi yaşayabilirdiniz, ya da beklediklerinizi her zaman yaşayamazdınız. O anda kendimi çok savunmasız hissetmiştim. Kırılan, kabul edilmeyen bendim. Bir yerde durdurulan bendim. Bu rol, yaşadıklarım adına, kendime çok uygun bulduğum bir roldü. O anda bu nedenle içim titriyordu, içimdeki titreyişi bu nedenle hissettirmemeye çalışıyordum. Proramımın dinlendiğini öğrenmek bana küçük bir güven de kazandırmıştı ama. Sesine ve onun beni çektiği yere uyum sağlamayı deneyerek konuşmayı sürdürdüm. Benim sözcüklerim de daha dün yapılmış bir konuşmadan çıkmış gibiydi.

"Nasıl buldun peki?"

İstediğim, bir övgüydü, beğenilmekti elbette. Ben o çocuktan hiçbir zaman vazgeçememiş, dahası kurtulamamıştım ki... Beklediğim karşılığı vermekte gecikmedi.

"Çok ağladım."

"Amacıma ulaştım öyleyse..." diyerek karşılık verdim.

"Ama sen de ağladın, duydum" dedi. Ama buna bir karşılık veremedim. Sözlerini bir çağrı gibi algılamak istedim çünkü. Bu duygunun verdiği cesaretle bir adım daha attım.

"Ne yapıyorsun?"

Cevabı kısa ve biraz kaçakçaydı.

“Bildiğin gibi... Oyuncak...”

Böyle bir cevapla yetinemezdim. Tehlikeyi, ya da bir daha üzülmeyi göze alarak, onu daha çok konuşmaya zorladım.

“Hepsi bu kadar mı?”

Sesimdeki heyecanı duymuştu bu kez, eminim. Beklediklerimi, oyunu gereksiz yere uzatmadan, belki de bu heyecana değer verdiği için söyledi. Söylemek istedikleri için daha uygun bir zaman da bulamazdı zaten. Sesi ve seçtiği sözcükler haklılığımı gösterir gibiydi.

“Hepsi bu kadar diyeceğim, ama beklediğin cevap bu değil, biliyorum. Turgut’tan ayrıldım. Bir yıldır yalnız yaşıyorum.”

Beklediğim açıklama böyle bir açıklamaydı kuşkusuz. Bu arada, bana gelmesinin engellerinden biri gibi görünen sevgilisinin adını da öğrenmiştim. Ona beni neden aradığını sormayı düşündüm o anda. Ancak böyle hallerde, bana kalırsa en son sorulacak sorudur bu. Ona artık yalnız kaldığı için beni aramaya ihtiyaç duyduğunu söylemeye de cesaret edemedim. Birileri onca zaman sonra aramışsa, dahası arama ihtiyacı duymuşsa, mutlaka bir nedeni vardır. Arayan bu nedeni açıklamak da isteyebilir, açıklamamak da. Tercih ona kalmıştır. Hem tüm bunlar bir yana, hangi nedenle olursa olsun, aranmıştım işte. Nereye gittiğimi, ya da çekildiğimi bilmiyordum henüz. O yeri o anlarda düşünemezdim bile. En çok istediğim o heyecanın izini sürmekti.

“Seni çok özledim” dedim.

Gördüğünüz gibi, benim bu söylediğimde bir oyun yoktu. Başka türlüsünü yapamazdım. İçtenliğin böyle zamanlarda hep kazandığına inanmıştım çünkü. Cevabından, yanılmadığımı bir daha anladım.

“Ben de... Onun için aradık herhalde!..”

O da bu içtenliğe aynı içtenlikle karşılık vermişti. O adımı da atabilirdim artık bu durumda.

“Görüşelim mi?..” diye sordum.

“Çok iyi olur...” karşılığını aldım.

Hem hafta sonunu onu düşünerek geçirmek, hem de haftaya onunla başlamak istemiştim. Yaşadıklarımı daha iyi anlamak için biraz vakit kazanmak istiyordum. Sorum böyle bir tereddüdün izlerini de taşıyordu anlayacağınız.

“Pazartesi akşamına ne dersin?”

Tereddüdüm onu hemen görmekle, biraz bekledikten sonra görmek arasındaki tereddüttü. Koşulları zorlamadan uyumlu bir kadının sesiyle cevap verdi.

“Tamam.”

Bu seste, aradan geçen zamanda biraz olgunlaşmış gibi görünen bir kadının sesi de vardı sanki. O küçük aşk oyunumuzu, tüm konuşmaların bile bile yapıldığı o gizli sevişme oyunumuzu, yeniden başlatmaya cesaret edebilirdim bu durumda.

“Yeri ve saati söylememe gerek var mı?”

Aldığım cevap, doğru adımı attığımı gösteriyordu.

“Cafe Marmara... Yedide...”

Ses, sadece daha olgunlaşmış değil, davetkâr bir kadının sesiydi de sanki artık. Benim o anda duymak istediğim ses, böyle bir sesti en azından. Oyun beklediğim gibi oynanıyordu. O günler öyle başlamıştı... Demek ki o da unutmamıştı... İyi de, bütün bunlar aslında ne anlama geliyordu? Sorunun yanıtını almak için çok beklemem gerekmedi...

Onunla o pazartesi akşamı, o "cafe"de, o saatte buluşmaya giderken, bir şeyleri bir daha gösterebileceğime inanmanın heyecanı içindeydim. Programımı dinlediğini öğrenmekten çocukça bir gurur duymuştum. Hoş, o bana sadece son programımı dinlediğini söylemişti, ama ben başka programlarımdaki başka sohbetlerimle de ona ulaştığımı hissediyordum. Bunu o gecelerin birçoğunda hayal etmiştim. Bu küçük, çocukça gururun, birbirimizle yeniden yakınlaşmamıza yol açan bu gururun, beni aslında ondan ne kadar uzaklaştırdığınıysa ancak zamanla anlayacaktım. Bu gerçeği o akşama giderken göremezdim. Kimi gerçekleri ancak o gerçeklere gerçekten dokunabildiğinizde görüyordunuz ya... Kimi gerçeklerinize ancak uzaktan bakabildiğinizde yaklaşabiliyordunuz ya...

Onunla, bu yeni karşılaşmamda, bunu söylemek pek hoşuma gitmiyor ama, görmek istediğim bir hesap da vardı sanki. Bu hesap bir zamanlar tercih edilmemiş olmanın getirdiği kırgınlıkla ilintiliydi. Hesap benim hesabımdı elbet. Hesap, içimde beslediğim, kaynaklarına inebildikçe anlayabildiğim, beni bana daha çok gösterebilecek bir hesaptı. Gelgelelim o buluşmaya giderken, sesimi yeniden duyurmayı ve kendimi bir daha göstermeyi umut ederken, bu gerçeği de göremezdim.

Buluşma yerimize vardığımda saat yediyi beş geçiyordu. Oradaydı. Ona, çok kısa bir süreliğine, kendimi göstermemeye çalışarak baktım. Elinde bir kitap vardı. Okuduklarına kendini iyiden iyiye kaptırmış görünüyordu. Bıraktığım gibiydi. Sadece saçlarının rengi biraz koyulaşmıştı galiba. Yanına yaklaştım. Gördü. Gülümsedi. Elini tuttum. İyice sıktı. Oturdum. Gülümseyerek baktı. Bakışlarıyla biraz ilerimizdeki masayı işaret etti. Hafiften alaycı bir sesle açılışı yaptı.

"O masaya oturmak isterdim, ama gördüğün gibi dolu..."

İşaret ettiği masa bizim o akşam oturduğumuz masaydı. Hafif alayının nedenini çok iyi anlayabilirdim. Ama madem o küçük aşk oyunuydu oynadığımız, söylediklerine hiç cevap vermeme yolunu seçebilirdim. Öyle yaptım. Masanın üzerine bıraktığı kitabı işaret ettim, ne okuduğunu sordum.

"Çok hoş bir kitap... Bir üçlü aşk hikâyesi... Adam evli, genç bir kadına âşık oluyor."

Tam da yerine gelmiştik!.. İçimden, belki de yaşadıklarımızı savunma adına, tek bir cevap vermek geldi.

"Aman ne kadar ilginç!"

Gülüştük.

"Bu konu hiç bitmiyor" dedi.

Gülümsemekle yetindim. Bazı konular hiç bitmemişti, bitmeyecekti çünkü, biliyordum. Bazı konular tüm romanlara, şarkılara ve şiirlere rağmen tüketilemeyecekti... Kimi insanlar hep başka hayatları arayacaklar ve özleyeceklerdi çünkü. Kimi insanlar hep kimi hayatlara yazgılı kalacaklardı... Sustuğumu görünce devam etti. Sesinde, gülümseyen gözlerinin ardında gizlenen, nedenini tam anlayamadığım bir kırgınlık da vardı sanki.

"Bari birinin sonu iyi olsa..."

Söylediklerinden kendimi nedense sorumlu hissettim. Buna hiç gerek yoktu belki, ama o andaki duygum da böyle bir duyguydu işte. Verdiğim yanıtta, beni zamanla istemediğim yerlere de götürecek, birçok kez tekrarlanacak bu duygunun izleri vardı.

“Kim bilir... Belki de birininki iyi olur.”

İlişkimiz adına paylaşmak, anlatmak istediklerim de vardı kuşkusuz bu sözlerde. Bakışlarındaki kırgınlık daha da belirginleşmişti o anda. Susmuştuk... Bir süreliğine birbirimize bakamamıştık. Sessizliği ben, sıradan, ancak böyle durumlarda etkisini her zaman gösteren o soruyla bozdum; iyi olup olmadığını sordum. Kollarını masanın üzerinde kavuşturarak, bana bakmadan konuştu. Konuşurken gülümsemeye çalışıyor, sağ elini hafiften sol koluna vuruyordu.

“İyiyim... Bugünlerde biraz daha iyiyim... Zor günler geçirdim... Geride kaldı.”

Zor günler tamamıyla geride kalabilir miydi, hepten aşılabilir, unutulabilir miydi?.. Bunu sormadım, soramadım. Konuşabileceklerimizin, asıl konuşmak istediklerimin çevresinde dolaştığımızı hissediyordum. Kaynağa yavaş yavaş inme umuduyla, onu bir başka oyuncağımla oynamaya çağırdım bu yüzden. Konuştum, konuşabildiğimce konuştum. Hayalimde henüz yazılmamış bir hikâye daha vardı. Ona, bu yeni buluşmamızda, bu hikâyemi anlatmak istedim. Dinledi... Masalım için dinledi... Masalımı masal yapmak için dinledi... Bir masalın her zaman bir dinleyiciye ihtiyacı vardı ne de olsa...

“Romanımda ilerledim... Bu hikâyede de bir adam genç bir kıza âşık. Ancak bu seferki evli değil. İlişkiler çok karışık aslında. Adamın yaşı da tam belli değil. Hikâyeyi bize o anlatıyor. Anlattıklarından otuzlarını yaşadığını söyleyebiliriz. Kız ise çok genç. Henüz yirmilerinin başlarında. Olayların içine girdikçe ilişkilerin karmaşıklığını daha iyi anlıyoruz. Kız, bize bu hikâyeyi anlatan adamın arkadaşının kızı aynı zamanda. Kızın babası ile anlatıcı arasında büyük bir yaş farkı var, ama yine de çok iyi arkadaşlar ve hayat adına çok özel ayrıntıları paylaşabiliyorlar. Anlatıcının, arkadaşının karısıyla da çok özel bir ilişkisi var. Onlar da hayatları adına çok önemli anları, kendilerine göre bir gizlilik perdesinin ardında paylaşıyorlar. Kadın bir dönem tiyatro oyunculuğuna heves etmiş. Okul yıllarında Pirandello’nun bir oyununda çok büyük bir başarı göstermiş ama hayat onu, yılların akışında, o hayalini kurduğu sahneden çok farklı, bambaşka bir sahneye sürüklemiş. Kabuğunu bir türlü kıramamış anlayacağın. Evlenmiş ve o evin dışına dilediğince çıkamamış, hayat adına yaptığı bu seçimi, o evde başkaldırısını gerçekleştirememe duygusuyla yaşamış. Bir kız çocuğu doğurmuş. Kızına da Nora adını vermiş. Bu onun tek başkaldırısıymış. Çünkü Nora, onun o başkaldırıyı göze alabilen, gelenekler adına koparıldığı sahnelerinin kahramanıymış. Bu ad bir başkaldırının ifadesiymiş, çünkü o ailelerin geleneğinde, çocuklara annelerin ve babaların annelerinin ve babalarının adını vermek varmış. Onun başkaldırısı da ancak bu kadarmış işte... Kadının adı Jülyet, ama bu sadece bir tesadüf, yani bu adın herhangi bir oyunla ilgisi yok. Onunla anlatıcı arasında özel bir ilişki var dedim ya, bu sadece bazı anları paylaşmaktan kaynaklanan bir duygudaşlık değil. Anlatıcı onda eksikliğini hep duyduğu bir ablayı arıyor. Aralarında, bu arayışın getirdikleri bir yana, hiçbir zaman yaşanamayan, o geleneklerin sınırlarında hiçbir zaman yaşanamayacak, konuşulamayan, ama varlığı hep hissedilen bir cinsel etkilenme de var. Burası iyiden iyiye karışık. İşin birçok insana çok yadırgatıcı gelebilecek yanlarından biri bu. Ama ben böyle görmüyorum. Çünkü tüm yaşananlar kendi doğallıkları ve kaçınılmazlıkları içinde gerçekleşiyor. Bunlar, bana sorarsan, birçok ilişkimizdeki yasaklı, ama aynı zamanda da gerçek isteklerden ve rüyalardan. Belki de bu kadar gerçek oldukları ve çok derinlerimizde bir yerleri harekete geçirdikleri için yaşanamıyor ve konuşulamıyorlar. Bir an geliyor mesela, bir gün, birlikte bir fotoğraf albümüne bakarlarken, tam da o albümdeki bir fotoğraf hüzünlü bir hikâyeyi hatırlatacakken, birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Anlatıcı, Jülyet’in eteğinin sıyrılıp bacağının görünmesinden ve yanı başında duyduğu sigara kokan nefesinden çok tahrik oluyor. Aralarında atılacak tek bir adım kalıyor sanki. Yasağı delecek, sarsıntıyı yaşatacak tek bir adım. Ama o adımı elbette atamıyorlar. Atılamayan o adımın kendilerinde, ama sadece kendilerinde yıllarca atılacağını bildikleri halde... Hikâyenin burasını neden böyle kurduğumu ve yazmak istediğimi soramıyorum kendime... Belki benim de izinden gittiğim böyle gizli anlar vardır...

Anlatıcının Nora’yla ilişkisiyse, bambaşka bir anın ve zamanın kapısını açıyor. Bir akşam vakti bu sefer de onunla baş başadır. Nora piyano çalmaktadır. Bu ilişkide de açığa çıkmayan, çıkarılamayan, adı bir türlü konulamayan bir şey vardır. Ne var ki

yaşanan, özellikle anlatıcı açısından, cinselliğin biraz geride kaldığı, duygusal ve çok hassas bir dokunuştur bu kez. Hani bir yere çok dokunmak istersin de, bozulacağı korkusuyla bir türlü dokunamazsın ya, öylesine... Hani bir söylemek istediğin vardır da, sözler içinde, kim bilir yine hangi korkular yüzünden düğümlenir ya... Nora o anlarda piyano çalmayı keser, bir adama âşık olduğunu ve çok yakında onunla, başka bir şehre, başka bir hayat için gideceğini söyler. Kararını vermiştir artık. Annesine babasına rağmen vermiştir. O, birileri için istediklerini yaşayamayacak, ya da istemediklerini yaşayacak insanlardan değildir. O kendisini yaşayacaktır. Annesiyle babasının da, sevgilisinden, beraber yaşamayı seçtiği adamdan çok, bu gidişi, bu başkaldırıyı kabullenemeyeceklerini çok iyi bilmektedir. Onlar hayatları adına bu adımı atamamışlardır çünkü. Bunları görmüştür Nora. Ne var ki bu seçimini yine de yapacaktır. Anlatıcı içinse bir yaşanamayacak daha vardır. Nora aslında onun için de durdurulmak isteneceklerdendir. Onun da atılamayan adımları vardır çünkü. Sürekli tekrarlanacak, farklı sahneleriyle hep yeniden yaşanacak bir oyundur bu üstelik. O, Nora'yı biraz da bu yüzden kaybetmek istemez. Ona bu yüzden böyle bir yola çıkmamasını söylemeye çalışır... Ama söyleyemez, bunu da söyleyemez. Bir yanda Nora, diğer yanda Berti, ha bu arada söylemeyi unuttum, Nora'nın babasının adı Berti, bir diğer yandaysa Jülyet... Anlatıcı bu ailede hep yitirdiklerini, rüyalarını, yasaklarını ve korkularını mı aramaktadır yoksa?.. Bunu düşünmem gerekiyor. Ancak sonuçta görünen sadece Nora'nın, adının hakkını verircesine, o ailede kendi başkaldırısını gerçekleştirdiği ve sahiplendiğidir. Geriye kalanlar, çevrelerindeki binlerce, on binlerce aile gibi yaşamaya devam edecektir. Daha çok aile olmanın kuralıdır bu...

Neyse... Devam edelim... Aradan yıllar geçer. Nora o uzak şehirde yaşayacaklarını yaşar ve günün birinde İstanbul'a dönmeye karar verir. Döner dönmez de anlatıcıyı arar. Hikâye ancak böyle devam edebilecektir çünkü. Ona 'Geri döndüm, gel Şile'de buluşalım, seninle konuşmaya ihtiyacım var' der. Anlatıcı, aradan geçen bu uzun zamanda hem bu ailenin hem de başka birçok insandan kendisinde kalanların romanını yazmıştır. Bir İstanbul masalı gibidir sanki bu roman. Artık iyi kötü tanınan bir yazardır. Tutkuyla bağlandığı şehrinde, başka insanlarla, başka anları, yerleri ve hayatları paylaşmıştır o da. Aradan geçen yıllar onu da farklı dokunuşlarla karşılaştırmıştır...

Anlatıcı Şile'ye hemen gider, Nora'yı otobüs garında karşılar. Birbirlerine tek kelime bile söylemeksizin sarılırlar. Nora, 'Şu anda ölecekmişim gibi bir his var içimde' der. Anlatıcı, buna karşılık, 'Ne garip, ben de sana, seni görmeden ölmekten çok korktuğumu söyleyecektim' der. Nora sevgiyle anlatıcının koluna girer. Yanında sadece küçük bir çanta vardır. Anlatıcı, 'Başka eşyan yok mu?' diye sorar. Nora, 'Her şeyi orada bıraktım... Tıpkı bir zamanlar burada bıraktığım gibi...' der. Sesi hafiften çatlar. 'Sus... Bunları konuşmak için çok zamanımız var' der bunun üzerine anlatıcı. Nora, 'Konuşmak mı, yaşamak mı?' diye sorar fısıltı halinde bir sesle. Bu soruyu anlatıcıdan çok, kendine sormuş gibidir. 'Konuşmak, sadece konuşmak bile, hayatın bir yerini zorlamayı göze almak değil mi?' diye sorar anlatıcı. Nora, başını sağa sola, bu söylenenlere itiraz edercesine sallar, tek bir kelime bile söylemeden çevresine bakar. Gözleri dolmuştur. Biraz öyle kol kola, nereye gittiklerini bilmeksizin yürürler. Sonra da 'Haydi gel, kumsala inelim' der Nora. Yolda bir pamukhelvacı görürler, giderler çocuklar gibi kendilerine pamukhelvası alırlar. Kumsalda ikisinin de hatırlayacağı farklı çocukluklar vardır... Nora o anda, 'Sorun da burada belki... Konuşmanın anlamında bile anlaşamıyoruz' der. Kumsalda yürümeye devam ederler. Bir eylül günüdür. Hafta arası bir gün... Pek az insanın onca 'önemli iş' arasında, o kumsalı gezmeyi düşünebileceği, yazın da artık iyiden iyiye uzaklaştığı bir güz günü... Kumsal neredeyse bomboştur bu yüzden. El ele tutuşurlar. Uzunca bir süre konuşmadan yürürler. Anlatıcı, sessizliği, ne kadardır vermek istediği haberi vermek için bozar; Nora'ya, 'Annen çok hasta' der. Bir cevap alamaz, durumun üzerine fazla gitmemeyi seçer. Herkes kendi sınavından geçiyordur elbet... Çevrelerine bakarlar. Dalgalar her zamanki gibi ürkütücü, etkileyici ve davetkârdır... Nora, 'Bu gece burada kalalım... Seninle yatacağım... Ama sadece birbirimize sarılacağız. Sevişme yok, sadece sarılmak var, tamam mı?' der. 'Tamam, sadece sarılmak...' der anlatıcı. Yine susarlar, yürümeye devam ederler. Sarılmak, sadece sarılmak... İyi de, o gece, hayatlarının o zamanında, kime, neden, nereye kadar sarılabileceklerdir? Roman bu soruyu sormadan edemiyor..."

Hikâyem burada bitiyordu. Başka hikâyelerden gelip başka hikâyelere gidecek bu hikâyeye de romanımda yer verebilecek miydim? Sorunun cevabını o akşam bilmiyordum. Cevabı, romanı henüz istediğimce yazamadığım için, hâlâ bilmiyorum. Anlattıklarımın çok derinlerimdeki kimi özlemlerimi harekete geçirdiğini biliyorum ama en azından. Hikâyemi anlatırken İnci'ye bazen bakmış, bazen de bakamamıştım. Göz göze geldiğimizdeyse beni sabırla, gülümseyerek dinlediğini görmüştüm. Gülümseyerek ve hemen hemen hiç sesini çıkarmadan... Hemen hemen diyorum, çünkü bu arada kahvelerimizi de içmiştik tahmin edebileceğiniz gibi. Yine tahmin edebileceğiniz gibi, konuşma bu durumda küçük, kısa kesintilere de uğramıştı. Ben size bu konuşmayı, kesintisiz haliyle, akışı bozmamak için böyle anlattım. Yaşananların gerçeği, yazının gerçeğine aktarıldığında, bazı kaçınılmaz değişimlere uğruyor ya... Hikâyemi bitirdiğimi anladığında, önemsizmiş gibi görünen, ama aslında kendisi için çok büyük önem taşıyan bir ayrıntının üzerinde durmayı seçti. Bu ayrıntıyı paylaşmak istemesi, sandığımdan, o anda anlayabildiğimden çok daha önemliydi.

"Nora'nın pamukhelvası almasını sevdim."

Onun böyle bir ayrıntıyı yakalamasını da ben sevmiştim. Ancak benim için hikâyenin çok daha can alıcı, yakıcı bir yeri vardı. Ben de o yer üzerinde durmak istedim.

"Onun kendisini bu kadar çok sevmiş bir adama, gerçekleri fark ettiği halde, sadece sarılma maksadıyla yatmayı teklif etmesini çok haince buluyorum yine de."

Bu teklifin hiçbir özelliği yoktu aslında. Bunu, o sınırı geçer, ya da geçmeye yeltenirken, ya da çok istediği halde geçemezken, duyduğum, gördüğüm birçok kadın yapıyordu. Bu yorumum karşısında onun da bu gerçeğe dikkatimi çekeceğini sandım. Ancak o, Nora'yı, özeline inerek, sahiplenmeyi seçti.

"Korkuyor... Herkes gibi o da korkuyor... Tüm yaşadıklarına rağmen korkuyor... Yeniden yaralanmaktan korkuyor... Yarası henüz kabuk bağlamamış, bu apaçık ortada..."

Bu duruşu anlayabilirdim. Ancak ben adamın yarasının, hem de yıllarca taşıdığı yaranın da görülmesini istiyordum.

"Yaralanmaktan korkar ve bu yüzden de kendisini geri çekerken, neden aynı zamanda yaralayabileceğini, üstelik yeniden yaralayabileceğini düşünmüyor peki?"

Başını öne eğdi bu söylediklerim üzerine.

"O da kendini korumak zorunda..."

Sustuk... Yine ona bakamadım. Yine kısa bir süreliğine birbirimize bakamadık. Yine sessizliği bozmaya, hikâyemizde bir adım daha atmaya çalıştım. Sesinde, bakışlarında, görmeden edemeyeceğim bir hüzün vardı sanki. Başlangıçtaki sorumu yinelemekten başka çarem yoktu.

"Sen iyi misin gerçekten?"

Gülümsemeye çalışarak cevap verdi.

"Şimdi iyiyim... Ama çok zor günler geçirdim."

"Belki anlatırsın" dedim.

Bakışlarında, o hüzünlü gülümsemeyi derinleştiren, biraz da ürkütücü hale getiren bir meydan okuma da algıladım bunları söyledikten sonra. Bu algılama ilişkimize birçok kez yön verecekti. Bu duruş da bir kendini savunma ihtiyacından kaynaklanıyordu belki. Ne var ki, algılama da böyle bir algılamaydı o anlarda. Söyledikleri bu duyguyu güçlendirmeye yetiyordu zaten.

"Bilmem... Belki dinlemek istemezsin..."

Ne diyeceğimi bilemedim. Birkaç saniyeliğine öyle durduğum yerde, sessiz, kaldım.

İçinde bir isyan gizleniyordu sanki. Bakışlarını yine benden kaçırarak, alçak bir sesle konuşmasına devam etti.

“Ya da istersin... İnsan bazen zaferini kutlamak ister.”

Bir karşılık vermedim. Zafer derken ne demek istiyordu, kime, neden, hangi yenilgisini anlatmak istiyordu? İlişkilerde, hele hele böyle ilişkilerde zaferlerden ve yenilgilerden söz etmenin öyle sanıldığı kadar kolay olmadığını bir de onunla konuşmak istemedim o anda. Başımı önüme eğdim ben de. Sustum... Havayı değiştirmek için daha konuşulabilir bir konuya geçmeyi denedi bunun üzerine.

“Radyo programların çok güzel. Biliyor musun, ben onların birçoğunu banda aldım.”

Dinlediği, sadece son programım değildi demek. Bunu ondan beklemiyordum. O kıpırtıyı yeniden hissettim. Bu kıpırtı da yeterince tahrik ediciydi. Oyun aynı aldanma oyunuydu, biliyorum. Ne var ki o zamanımda bu oyuna kendimi kaptırmaktan başka türlüsünü de yapamazdım. Sorum bu kapılmanın izlerini taşıyordu.

“Sadece böyle mi kayıtlıyım?”

Güldü, çok kadınca baktı. Kısa ve kışkırtıcı bir yanıt verdi.

“Buna da sen karar ver artık...”

Yine bir karşılık veremedim. Bu cevap, bu yeni karşılaşmada görmek istediklerimin ışığında, yeterince davetkârdı zaten. Bu çağrının verdiği cesaretle söylemek istediklerimi söyledim. Sözlerim içimden, uzun bir bekleyişten sıyrılırcasına çıkıyordu.

“Bak sana ne diyeceğim... Aradan epey bir zaman geçti. Sen bir seçim yaptın, ne yaşadıysan yaşadın. Ben de kendi yolumda yaşayabileceklerimi yaşadım. Şimdi kendimi gizlemeden şunu itiraf etmek istiyorum: Sana o günlerde seni çok sevdiğimi söylemiştim ya, geride bıraktığımız bu zamana rağmen benim duygularım hiç değişmedi. Ben seni hâlâ seviyorum. Hem de çok... Aynı o günlerdeki gibi... Kendime, ‘Ona, beni reddettiği için iktidarını yeniden yaşatmamalıyım’ diyebilirdim. Benim bildiğim, bugüne kadar tanıdığım kadınların bu iktidara ihtiyacı olmuştur. Erkekler de bunu ister kuşkusuz. Ama ben bunu kendi yolumda, daha çok kadınlarda gördüm. Senden sonra, üzerinde durulmaya bile değmeyecek bir iki ilişki yaşadım. Hâlâ evliyim. Tüm yaşadıklarımdan sonra hep sana döndüm ama. Bende bir türlü dolduramadığım bir boşluk bıraktın.”

Beni yine sözümü kesmeden dinlemişti. Gözleri dolmuştu. Bu kez çok farklı bakıyordu.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu.

Sesi çatlamıştı. Bu duygunun içimde doğurduğu o sesle yanıt verdim.

“Seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum da ondan.”

Söylediklerime pek inanmamış görünüyordu. Bir yalanımı yakaladığını ifade etmek istercesine gülümsedi. Sesinde yine o tahrik edici kadını duyuyordum.

“Hayır, bunun için yapmıyorsun. Ama yine de sağol. Bu günlerde böyle sözlere çok, ama çok ihtiyacım var.”

Bu sözlerde, bu duyarlılığa rağmen, bir küstahlık da gizleniyordu sanki. Böyle olunca ben de biraz saldırganlaştım.

“Belki de buraya bu sözleri duymak için geldin. Benim sana bunları söyleyeceğimi bildiğin, ya da söylememi beklediğin için...”

Haksızlığa uğradığını ifade etmek istercesine cevap verdi.

“Sadece seni yeniden görmek istedim.”

“Neden?” diye sordum üsteleyerek, bu soruyu gerçekte neden sorduğumu kendime sormadan.

Başını önüne eğdi yine. Kederli bir sesle cevap verdi.

“Seni çok üzdüm... Elimden başka türlüsü gelmezdi, bunu sana belki bir gün anlatırım. Ama seni çok üzdüğümü biliyordum. Bunu bu iki yıl boyunca nasıl zor taşıdım, bir bilsen.”

Bu dolaylı özür, ne reddedilmenin, ne de başkasına verilen o zamanın acısını ve öfkesini hafifletebilimişti. Saldırganlığımdan vazgeçememem kaçınılmazdı.

“Kendini rahatlatmak için beni aradın öyleyse.”

Baktı. Yüzünde gerçekten derin bir keder vardı. Derin, ama örtmeye çalıştığı, her zamanki o kendine güvenli duruşuyla, göstermemeyi tercih ettiği bir kederdi bu. Onun bu yüzünü ilk kez o akşam böyle görmüştüm. Yine de bana o kendine güvenli halinden güç alarak cevap verdi.

“Kendini rahatlatmak... Hepimiz bunu yapmıyor muyuz?”

Haklıydı. Sözlerimle, o uzun konuşmamla sadece sevgimi dile getirmek istememiştim aslında. Gizli bir iktidar savaşıydı aynı zamanda verdiğim. Gizli, kaynağını önünde sonunda o reddedilmede bulabilecek bir iktidar savaşı... Ona iktidarını yeniden vermekten söz ederken, kendi iktidarımı istiyordum, kabul ettirmeye çalışıyordum. Amacım onu en nihayet etkileyebildiğimi görmekti, ona bir pişmanlığı yaşattığımı bir şekilde söyletebilmekti. Bütün bunlara hakkım var mıydı peki? Yoktu, bir başkasından, kendim için böyle bir duyguyu istemeye hakkım yoktu belki. Hele hele bu insan yaralı bir insansa... Hele hele bu insanın, yarasını sarmak için bana doğru bir adım atmaya çalıştığını iyiden iyiye gördükten sonra... Bir başka hainlikti, ilişkilerimize, en derin, en hassas ilişkilerimize bile zaman zaman yön veren hainliklerden biriydi belki bu da... Hayat biraz da böyleydi işte... Biz suçlarımızdık... Bunu biliyordum. Bunu şimdi daha da iyi biliyorum artık. Gelgelelim o andaki duygularım beni sadece bir kazanma isteğine kilitlemişti. Kazanma arzumun bir kaybetme tehlikesine de açık olabileceğini fark edememiştim bu yüzden.

O akşam orada bir şeyler de atıştırdık. “O cafe” de bizim kaybetmek istemediğimiz köşelerimizdendi ne de olsa. Bir tekrar gecesiydi o gece anlayacağınız. Bir tekrar, ya da tekrar yaşamayı deneme gecesi... Birbirimizde farklı adımlarla ilerliyorduk ama sanki bu kez. Bu sesleri ve adımları duymak istemiştim. Gecenin bitmeye yüz tuttuğu o zamanda, yeniden görüşüp görüşemeyeceğimizi bu yüzden sormuştum. “Olabilir... Eğer istersek...” dedi. Telefon numarasını hatırladığımı, daha doğrusu hiç unutamadığımı söyleyince gülümsedi. O telefonun değiştiğini söyledi. Artık başka bir evde oturuyordu. Tek başına... Ailesinden çok uzakta.... Yeni telefon numarasını verdi. İstediğim zaman arayabilirdim, işyerinden de arayabilirdim. O numara aynıydı. Ben o numarayı da hatırladığımı söyledim. Yine gülümsedi...

Yeni, nasıl yaşanacağını hayal bile edemediğim bir hikâyenin başlangıcındaydım... Yaşayacaktık... Bu ilişkiyi de yeteneklerimizin ve sınırlarımızın elverdiğince yaşayacaktık... Bir kez daha birbirimizi gizlendiğimiz yerlerden görmeye çalışacaktık... Bu bizim hikâyemizdi, evet. Bu, kimi çıkış kapılarımızı, içimizdeki surlara rağmen, yeniden aramanın hikâyesiydi... Eve dönerken, belki de hiçbir zaman anlatamayacağım hikâyelerimle yaşadığım, bana zaman zaman kendimi bulduran, zaman zaman da kaybettiren şehrimin, o gece ışıklarında ne kadar bağlayıcı olduğunu bir kez daha fark etmiştim. Her eski şehir gibi, benim şehrimin de çok gizli, ya da gizlenmiş tarihleri vardı. Kimi evlerin ışıkları gecenin o ilerlemiş saatlerinde hâlâ yanıyordu. O evler de kendi ışıklarındaydı, kendi karanlıklarında ve seslerinde soluk alıp vermeye çalışıyordu. Her ev kendi sesini yaşıyordu. Tıpkı benim o günlerdeki evim gibi... Hayatımdan hiçbir zaman atamayacağım, başka birçok evime açılan evim gibi... Yeni programıma nasıl başlayacağımı biliyordum artık...

Onu o geceden birkaç gün sonra, yine bir gece vakti yeni telefonundan aradım. O gece, kendisine iki yıl kadar önce aşkımı anlatmaya çalıştığım geceden çok farklı bir geceydi. Buna inanmak istiyordum. O geceye inanmak istiyordum. Son programımda da yeni başlayan hikâyelerin heyecanından, tedirginliğinden ve buruk sevincinden söz etmiştim zaten. Programı, uluslararası bir deniz şirketinde yıllardır kaptanlık yaptığını, birkaç güne kadar da emekliye ayrılacağını söyleyen bir adam aramıştı. Kendi deyişiyle, yarım asırlık bir hayat hikâyesinin en önemli seferine çıkmaya hazırlanıyordu. Günün birinde onu da bir yerlerde, hayatlarının seferini yapanlar ve yapamayanlar için anlatacaktım... Telefonun tuşlarına basarken, bu adamı ve onunla konuştuklarımızı da düşünüyordum. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra açıldı. Sesi yine uykulu gelmiyordu.

“Merhaba... Aradım işte...” dedim.

Beklediğim, tanıdığım, hep duymak istediğim o sıcaklık ve davetkârlıkla karşılık verdi.

“Merhaba... Ben de seni düşünüyordum. İçimde bir ses vardı. ‘Bu gece telefon edecek’ diyordum, ettin.”

Bu çağrıyı duymamam mümkün değildi. Sözü daha fazla döndürüp dolaştırmak istemedim. Duygumu dile getirmemin o anda tek bir yolu vardı, ben de o yolu seçtim.

“Seni görmek istiyorum.”

Onun da bu doğallığı, doğrudanlığı duymaması mümkün değildi. Verdiği cevap yanılmadığımı gösteriyordu.

“Ben de... Yarın akşam buraya gelmek ister misin?”

İstiyordum elbet. Bu daveti iki yıldır bekliyordum. Adresini verdi. Yeşilköy’de, eski İstanbulluların sayfiye olarak kullandıkları o evlerin birinde oturuyordu. Çiçeklerle dolu bir balkonu vardı. Benim için şehrin öteki yakalarından biriydi orası... O coğrafyanın da duygusunu öğrenecektim yavaş yavaş... Bu duygu da başka gece yolculuklarının duygusuydu... O geceyse sadece bir yola çıkış vardı. Bir yola çıkış ve bu çıkışın heyecanını artıran birkaç son söz... Onun telefonu kapatırkenki o cümlesini belki de hiçbir zaman unutamayacağım.

“Senin için iki yıldır sakladığım bir Fransız şarabı var.”

Artık kaçamayacağım, dönemeyeceğim bir yolda yürüdüğümü o anda daha iyi anlamıştım. Bu cümlenin de, uyandırdığı görüntünün de birçok insan için çok sıradan olmasıysa hiç umurumda değildi... Saat yedide orada olacağımı söyledim. Beni bekleyecekti.

Telefonu bu beklenişin uyandırdığı duyguyla kapattım. Önümüzde bir gece daha vardı. Gece içimizde ilerliyordu... Selin ile Ada çoktan kendi uykularına dalmıştı. Ertesi gün ajansta çok zor geçti. Bir ara dışarı çıktım, nasıl yaşanacağını bilmediğim o gece için bir konyak aldım. Küçük oyunlarımdan biriydi bu da, biliyordum. Küçük ve kendimi bir daha göstermeye ve fark ettirmeye yönelik oyunlarımdan...

Sonra akşam geldi. Verilen adrese doğru yola çıktığımda, saat altıya geliyordu. Evi çok kolay buldum. Bir haziran akşamıydı. Şehir yeni bir yazı yaşıyordu. O eve ilk adımımı böyle bir zamanın uyandırdığı o çağrıyla atmıştım. Size bu çağrının içimdeki yerini anlatmaya çalışmıştım, hatırlıyor musunuz?.. Bu çağrının, tarihinde birçok özlemi barındıran her insan gibi, bende de çok sarsıcı bir yeri vardı... O evin kapısını çalarken, sadece o yazın değil, bir yerlerde bıraktığım o eksik yazların kapısını da çalıyordum bu yüzden. Zil, o çan sesli zillerdendi. O anda bu ince ayrıntıyı da anlamlı

buldum... Sonra kapı açıldı. Karşımdaydı... Gülüyordu... Zihnimdeki İnci'yi doğrulayacak İnci gibi konuştu.

"Tam zamanında geldin. Kendime, 'Şimdi bu kaybolur, yolu bulamaz' diyordum."

Bana takılmak için böyle konuşmuştu kuşkusuz. Bu cümlenin, zamanla, ilişkimizin akışında çok anlamlı bir yere oturacağını bir bilebilseydi... Ama bunu ben bile bilmiyordum o akşam. Ben bile... Kimi sözlerin, kimi anlamları tesadüfen gizlemediklerini daha önce başka yerlerde, başka insanlardan öğrendiğim halde...

Uzun, siyah, kadife, dekolte bir elbise giymişti. Boynuna da koyu kırmızı bir fular bağlamıştı. Gülümsedim. Böyle bir görüntü karşısında bu takılmaya ben de, başka bir takılmayla, ama aynı zamanda, kimi ayrıntılara dikkat ettiğimi göstermek isteyen sözlerle karşılık verdim.

"Kırmızı ve siyah... En sevdiğim renkler..."

Bu renkleri benim için giydiğini fark ettiğimi belirtmek istemiştim. Beni daha ilk anlarımızdan etkilemeye başlayan o kadın gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Biliyorum."

Böyle durumlarda, kendisine duyduğu o biraz da pervasız özgüveni, en azından bana pervasızca gelen özgüveni pekiştiren, bu gülümsemeyi daha da kışkırtıcı bir hale getiren sol kaşını bir kaldırışı vardı. Yine öyle yaptı. Bu cevabıyla, kıyafeti benim için bilerek seçtiğini de söylüyordu. Geriye, bu renkleri bu kadar çok sevdiğimi nereden bildiğini sormak kalıyordu. Sorum karşısında, aynı yüz ifadesiyle, bu kez beklemediğim bir yanıt verdi.

"Çin Lokantası'nın renkleri de öyleydi... O zaman söylemiştin..."

Bu ayrıntının hatırlanmasından çok etkilenmiştim. Onun bazı ayrıntılara çok dikkat ettiğini ilk fark ettiğim andı bu.

Tek kelime söylemeden gülümseyerek konyağı uzattım. Oyuncağımı getirmiştim... Yorum, kapıyı açan o kadını daha da çekici kılan bir yorumdu.

"Bunu getireceğini de biliyordum."

Bu sefer de ben hafiften takılır bir sesle karşılık verdim.

"Yine Çin Lokantası'ndan mı?"

Daha iyi bir soru bulabilirdim belki. Ne var ki, insanın aklına her zaman en iyi sorular gelmiyor. O anlarda çok heyecanlıydım ve bu heyecanımı örtmeye çalışıyordum üstelik. Cevap yine o parıltıyı hissettiren bir cevaptı.

"Hayır... Ama senin için bir şarap sakladığımı söyledim ya..."

Buna cevap veremezdim. Sadece bir eve değil, bir masala da adım atmıştım sanki. Tüm bu konuşmaları evin girişinde yapmıştık. Durumu ilk o fark etti. Koluma girdi, sesini alçaltarak beni içeri davet etti.

"Haydi gel... Akşamı burada geçirecek değiliz herhalde..."

Salona doğru yürüdük... Ev beklediğim, günün birinde o romanımda anlatmak isteyebileceğim gibiydi. Mumlar, saksılar, çeşitli yerlere serpiştirilmiş biblolar, rahat koltuklar...

Sofra kurulmuştu. Birçok ayrıntıya özellikle dikkat edilmişti sanki. Canlı renkleriyle göze çarpan tabaklar, kâğıt peçeteler, iki şarap kadehi, o şarap şişesi, mumlar... Bir masaldan fırlamış gibiydi sanki her şey, evet. Bir masaldan fırlamış gibi... O günlerde görmediğim, göremediğim sorunu tüm yanılsamalarıyla besleyebilmem için... Bu sorun da yıllardır yaşadığım o mahalleyi kendimden bilemeyişim, kabul edemeyişimle

ilintiliydi... Bu gerçeğimden size söz etmiştim. Bu yaşadıklarımın tümü benim tarihimin parçalarıydı. Masal birçok gerçeği örten eski bir masaldı. Ne var ki o zamanımda bu gerçekle yüzleşemezdim, kendimi karşı karşıya getiremezdim. Ben başka bir kadına ve akşama hazırdım çünkü o akşam. Ben kendime değil, hayalimde dokunmak istediklerime hazırdım...

Çevreme bu duyguyla baktım. O evdeki ilk fotoğraflarımı çekiyordum.

“Evin çok güzelmiş... Sade ve beklediğim gibi...” dedim.

Ne bekliyordum? Sorsaydı doğru cevabı verebilir miydim? Sanmıyorum. Doğru cevabı bilmiyordum çünkü. Doğru cevabı bugün bile bilip bilmediğimi bilmiyorum. Ancak o, bu söylediklerime, sadece o çocuksuluğu ve cilveli kadınlığıyla karşılık verdi.

“Sağol... Bu ev, benim evim işte...”

Yanağını, saçlarını okşamak geldi o anda içimden, ama yapamadım, ellerimi ceplerimden çıkaramadım. O ellerle nerelere, ne kadar dokunabileceğimi kendime yine söyleyemiyordum. Ayakta öyle kalmıştık. Yürek atışlarımı duyduğundan emindim. Kadınlar duyardı çünkü, böyle zamanlarda hep duyarlardı. Sesindeki titremeyi belki de bu nedenle, yine şirinliğiyle örtmeye çalışmıştı o anda.

“Otursana... Koltuklar rahattır. Ben hep böyle pofuduk koltukları severim.”

Sessizce oturdum. Ben de gülümseyerek heyecanımı gizlemeye çalışıyordum.

“Bir içki ister misin? Ev yapımı vişne likörüm var... Ben yaptım...” dedi.

Hikâye yazılıyordu... O büyüde ilerlemeye devam ediyordum. Vişne likörünün bende de uzun, bir yerlerde bekleyen bir hatırası vardı çünkü. Bu hatıra da kendince bir küçük efsaneye dönüşmüştü. Sözlerim bu duyguyu ancak bir yere kadar dile getirebilirdi bu durumda. Yine de denedim, o anda söyleyebileceklerimi söyledim.

“Vişne likörü ha... Ne yaptığını bir bilsen... Yıllar oldu içmeyeli...”

“İyi öyleyse...” dedi; gitti, bir şişe ile yıllanmışlık kokan iki küçük kadeh getirdi. İçkiyi kadehlere yavaş yavaş döktü. Sonra kadehlerimizi kaldırdık. O evdeki ilk içkilerimizi içiyorduk. Birbirimize yine gülümseyerek baktık. İçimizde giderek artan bir heyecan vardı. Birer yudum aldık. O koku da, o tat da o kadar tanıdıktı ki...

“Likör çok güzel... Ama kadehler de çok güzel...” dedim. Gülümsemesine belli belirsiz bir hüzün de karıştı sanki o anda.

“Bu kadehlerin de bir hikâyesi var. Yazacağın romanda onlara da bir yer vermek isteyebilirsin” dedi.

Anlatmak isteyip istemeyeceğini sordum. Elindeki kadehe bakarak anlattı.

“Bu kadehler anneannemindi... Anneannem Giritliydi... Vişne likörü yapmayı da ondan öğrendim... Aslında... Aslında sadece vişne likörünü değil, başka birçok şeyi de öğrendim ben ondan... Bazen... Bazen onu çok özlüyorum...”

Boğazında anlatamadığı, ama çok anlatmak istediği bir şeyler düğümlenmişti sanki. Bu şeylerin uyandırdıklarında biraz ilerlemeye çalıştım.

“Öleli çok mu oldu?”

Çok hassas bir yerine dokunduğumu fark etmiştim o an. Elindeki kadehe bakmaya devam ederek yanıt verdi.

“Çok... Ama bana dün gibi geliyor... Sanki her an kapımı çalacak gibi... Sanki şimdi bizi seyrediyor...”

Biraz sustuk. Artık ikimiz de elimizdeki kadehlere bakıyorduk. Duygusunu,

hayatımdaki bir başka izden söz ederek paylaşmak istedim.

“Ben de dedemi çok severim. Onun da bende çok önemli bir yeri var. Şimdilerde çok yaşlandı, ama en azından ona ulaşabiliyorum. Hikâyesini bir gün sana anlatırım belki... Bir gün belki sen de anneanneni anlatırsın...”

Gözlerini kadehinden kaldırdı, baktı. Ben de ona bakıyordum.

“Anlatırım... Onu tanımanı çok istiyorum” dedi.

“En çok nesini anlatmak istersin?” diye sordum.

Yine bakışlarını benden kaçırarak, bu kez de dışarıya bakarak cevap verdi.

“Girit’le ilgili hatıralarını... Adalar bana hep ölümleri hatırlatır. Yani bence o, adasından ayrılırken zaten biraz ölmüştü. Çok önemli bir parçasını orada bırakmıştı çünkü... Orayı hiç unutamadı, hep özledi ama bir daha hiç göremedi...”

Ne demek istediğini anlıyor gibiydim. O güne kadar öyle çok göç hikâyesi duymuştum ki... Yaşadığımız, kendimizin bildiğimiz bu toprakların tarihi biraz da bu göçlerle yazılmamış mıydı?.. Bu göçler bizim iç göçlerimiz de değil miydi aynı zamanda?.. Sözlerim o anlarda bendeki bu tarihi anlatmak istiyordu...

“Göçler... O göçler biraz da ölmekti, haklısın.”

Sustuk.

Daha özel bir yere geldik sonra. Dışarıya bakmaya devam ediyordu. Sesini hafiften alçaltarak sürdürdü konuşmayı. Benimle bir sırrını paylaşmak ister gibiydi.

“Adalar bazen beni çok çekiyor.”

“Beni de...” dedim. Gülümsedim. Baktı.

“Neden gülüyorsun?” diye sordu.

“Hiç... Yani bunları konuşmamız çok ilginç...” dedim.

“Neden?..” diyerek üsteledi.

“Zamanı geldiğinde daha iyi anlatabilirim belki...” dedim. “Bu arada benim kızımın adı ne biliyor musun?” diye sordum sonra.

Beklemediği bir durumla karşı karşıya kalacağını hissetmişti. Tüm şirinliğiyle bakarak sordu.

“Ne?.. Çabuk söyle!..”

“Ada... Tesadüf diyeceksin ama...”

“Adaları çok mu seviyorsun?”

“Çok... Zaman zaman senin gibi ürkütücü bulsam da...” dedim.

Gülümsedi. Bu sefer de gözlerini gözlerimden ayırmadan konuştu.

“Birbirimize anlatacak amma da çok hikâyemiz varmış.”

Ben de gülümsedim.

“Ya bizim hikâyemiz?” diye sordum.

Biraz ciddileşti, bana daha kadınsı göründü.

“Cevabını bildiğin bir soruyu neden soruyorsun?” dedi.

O adımı atmamı istiyordu sanki. Bense, o adımı atmaya, neler yaşayacağımı bilmediğim, kestiremediğim için, çoktan hazırdım zaten. O adımı o anda atamasaydım, belki de hiç atamayacaktım. Anlatmaya başladım...

“Son konuşmamızda seni sevdiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Hafiften gülümsedi, hatırladığını belirtircesine başını salladı. Devam ettim.

“Bak ne diyeceğim... Ben... Ben en kısa zamanda kitaplarımı ve plaklarımı alıp sana gelmeye hazırım... Beni kabul edersen...”

Bu sözlerimden sonra bana o ana kadar görmediğim bir ifadeyle baktı. Yüzünde karşı koyamayacağım bir çağrı vardı. Kollarını açmıştı... Yerimden kalktım, yanına gittim, birbirimize sarıldık. Kalbimin atışlarını duyuyordum, böyle bir heyecanı yıllardır yaşamıyordum sanki. Elini avuçlarımın arasına aldım, öptüm, kokladım, yanağıma götürdüm. Gözlerimi kapadım ve ona, içimdeki titreyişi artık bütünüyle serbest bırakarak seslendim.

“Elimi tut!.. Elimi tut!..”

Sesim ancak bir fısıltı halinde çıkabilmişti. Tırnaklarını ensemde hissettim o anda. Artık duramayacaktık. Dudaklarım önce boynunda, sonra da kulakmemesinde gezindi. Harika bir kokusu vardı. Sonra dudaklarımız birleşti. Onu uzun uzun öpmek, dilimi ağzına sokmak istedim. Kendini çekti. O da benim gibi, fısıltı halinde bir sesle, boynuma sıkı sıkı sarılarak konuştu.

“Ben uzun süre öpüşemem!.. Nefesim tıkanıyor, yapamıyorum işte... Neden olduğunu bilmiyorum ama yapamıyorum. Kendimi bildim bileli öyle. Seninle bir ilgisi yok. Biri beni boğacak gibi oluyor...”

Ona daha sıkı sarıldım. Sonra elinden tuttum, az önce oturduğum kanepeye çektim. Yine birbirimize sarıldık. Aynı fısıltıyla kulağına konuştum.

“Ne önemi var ki...”

Önemi yok muydu gerçekten?.. Cevap vermedi...

Fısıltılar... Söylediklerimizi hiç kimsenin duymamasını istiyorduk sanki. O anda sanki ilk sırrımızı paylaşıyorduk. İlk sırrımızı... O odadaki herkesten kaçmaya çalışarak...

Onu tekrar öptüm. Bu sefer de dudaklarının kıyısında, yanağında, boynunda dolaştırdım dilimi ve dudaklarımı. Daha da sokuldu. Göğsünün giderek artan bir hızla inip kalktığını göğsümde hissediyordum. Eli önce dizimde, sonra bacağımda gezindi, sonra da kasığımda durdu. Pantolonumun düğmelerini yavaş yavaş, biraz da zorlanarak açmaya çalıştı. Yardım ettim. Elini içeri soktu.

“Haydi gel, içeri gidelim...” dedi.

İçeri gidelim... Bu sözler, zamanla hayatımızdaki yerini daha çok bulacaktı; yatak odası, o evin içinde daha çok içeri girmek anlamına gelecekti. Gittik. Açık pencereyi rüzgârın esintisiyle, hafiften sallanan bir tül örtüyordu. Dışarıdan içeriye hafif bir ışık sızıyordu.

“Soyun!” dedim.

Soyun!.. Gerçekten soyunabilecek miydik?.. Bunun için de zamanın, çok daha uzun bir zamanın geçmesi gerekecekti. Soyunmak, daha çok soyunmayı başarabilmek için, birbirimizi daha çok görmeyi, kendimizle ilgili o aynaları, kendimize ve birbirimize daha çok tutmayı göze almamız gerekecekti. Ancak, bütün bunlara zaman vardı, yıllar vardı, yeni hayatlara ve insanlara dokunmaya gerek vardı... Kendimizi yatağa attık. Nasıl soyunduğumuzu hatırlayamıyorum.

“Uzan!” dedi.

İyice büyümüş organımı önce okşadı, sonra da ağzına aldı, emmeye başladı. Dayanamıyordum.

“Dur! Geleceğim!” dedim.

Durdu. Yanıma yattı, beni üstüne çekti. Boynunu öptüm, omuzlarını, göğsünü öptüm. Sonra döndü. Üstüne çıktım. Sarıldım. Sırtını göğsüme dayadım. Göğüslerinin yanlarını okşadım, sonra da sıkı sıkı kavradım. Organım kalçalarına değiyordu. Çılgına dönmüş gibiydik. Doğruldu. Kalçalarını yukarı çekti, organımı tuttu, orasına götürdü. Çok ıslanmıştı.

“Gir artık, içime gir, haydi!” dedi.

Hızla girdim. İnledi. Gidip gelmeye başladım. Giderek hızlanıyordum. Sonra kendimi çektim. Sırtüstü yattı. Üstüne çıktım. Yine içine girdim. Yine hızla, eskisinden daha da hızlı gidip gelmeye başladım. O da gidip gelmeye başladı. Hayatımın o ana kadarki en güzel dansıydı bu!.. Gittim geldim, gitti geldi, gittik geldik. O doruk anına yaklaşıyorduk... Gelmek üzereydim...

“İçine akabilir miyim?” diye sordum. İnilti halinde bir sesle cevap verdi.

“Ak! Haydi!..”

Beni kendine iyice çekti. Kendimi onun içine iyice bıraktım ve aktım, aktım, aktım...

Sonra durduk. Uzun süre öyle kımıldamadan, nefes alışverişlerimiz iyice yavaşlayıncaya kadar kaldık. İçinden çıkmadan ona sıkı sıkı sarıldım. Boynunu öptüm, dudaklarını yine kıyısından öptüm. Kulağına o fısıltıyla konuştum.

“Senden kopmak istemiyorum.”

O da fısıltılı bir sesle karşılık verdi.

“Kopma öyleyse...”

Üstünde, ona sarılarak ne kadar kaldığımı hatırlayamıyorum. Gözlerimi kapadım. Geride bıraktıklarımızdan, kendisiyle ilgili hayallerimden, birbirinin içine girmiş birçok fotoğraf geçti zihnimden. O fotoğrafların tümünde bana gülümsüyordu. O fotoğrafların tümünde bana uzaktı. O fotoğrafların tümünde onun özlemini duyuyordum. O anlarda, tüm bu fotoğrafları zihnimden geçirdiğim o anlarda, çıplak bedenlerimizle birbirimize sarılı duruyorduk oysa...

Sonra birden, kulağımın dibinde, hafiften hıçkırıklarını duydum. Yanağım ıslanmıştı. Ağlıyordu... Gözlerimi açtım, doğruldum, baktım. O da bana baktı. Yüzünde bir suç işlemiş, masum, küçük bir kızın havası vardı. Bu yüz, benimle daha birkaç dakika önce sevişen kadının yüzü değildi sanki. Dudaklarından o çocuk yüze yakışır birkaç kelime döküldü.

“Ben bu durumlarda hep ağlarım.”

Gülümsedim, yanağını okşadım.

“Belki de bir doğum sızısıdır bu...” dedim.

Kederle baktı, sadece baktı, karşılık vermedi. Bir karşılık bekliyordum oysa. Üsteledim.

“Ya da tam tersi, içinde belki bir şey daha ölüyordur...”

Yine kederle baktı. Başını sağa sola, söylediklerimi kabullenmediğini, ya da yaşadıklarını anlamadığımı belirtmek istercesine hafifçe salladı. Daha ileri gitmemem gerektiğini hissettim. O da benim durmayı tercih ettiğimi hissetmişti sanki. Hafiften gülümsedi. Gözlerini kapadı. Kollarını boynuma doladı.

“Sarıl bana, sarıl...” dedi.

Sarıldım. Kulağına birçok hayatı geride bıraktığına inanan bir adamın sesiyle fısıldadım.

“Hayatımızda yer etmiş hiçbir acıyı, hiç kimseyi öldüremeyiz aslında... Sadece zamanla onları bir yere koymayı öğreniriz.”

Başını söylediklerimi onaylarcasına salladı bu kez. Kollarını boynuma daha sıkı sardı.

“Başımı göğsüne koymak istiyorum” dedi.

Üstünden indim, yanına uzandım. Yatak sperm kokuyordu, onun sıvısı kokuyordu, sevişme kokuyordu. Bu kokuyu, kendimi verebildiğim sevişmelerden sonra hep sevmişimdir.

Saçlarını okşadım.

“Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum” dedi.

Gülümsedim.

“Bekliyordun!” dedim.

Başını kaldırdı, tüm şirinliğiyle, çok sinirlenmiş gibi sesini yükseltti.

“Beklemiyordum işte!”

Güldük... Tekrar başını göğsüme koydu.

“Biraz öyle kal” dedim.

“Zaten kalıyorum ki...” dedi.

Zaten kalıyorum ki... Kuşağının yerleşmiş, hatta deyiş yerindeyse, doğrulaşmış yanlışlarından biriydi bu. Üstelik onda çok doğal ve şirin duruyordu. Bir süre öyle yattık.

Odanın ayrıntılarını o anda fark ettim. Ilık bir haziran akşamıydı... Duvarda Egeliymiş gibi görünen bir adanın fotoğrafı ile Venedik’in o bildik, yüz binlerce, milyonlarca kartpostalda yerini bulmuş görüntülerinden biri vardı. Yatağın yanlarında iki komodin, sağ komodinin üstünde de yarılanmış bir su bardağı duruyordu. Yatak başındaki rafta bir iki dergi vardı. Duvarların rengi açık sarıya benziyordu...

Birden bir süredir sustuğumuzu fark ettim.

“İyi misin?” diye sordum.

Başını yine olumlu bir yanıt verircesine salladı. Bu soruyu sessizliği kırmak için de sormuş olabilirdim; kendime, kendimi sormak için de... Başkalarına yönelttiğimiz birçok soru, kendimize de yönelttiğimiz, sormak istediğimiz sorulardandır sonuçta...

Bir süre daha o sessizlikte kaldık.

Sonra tırnaklarını göğsümde dolaştırmaya başladı. Karnımı okşadı, yavaş yavaş aşağı indi, organımı okşamaya başladı. Organım hızla büyüdü. Onun da nefes alışverişleri hızlandı. Üstüme çıktı. Kulakmememi ısırdı, dilini kulağımın içinde dolaştırdı. Dikilmiş organımı tuttu, içine soktu. Yine inledi, üstümde gidip gelmeye başladı. Kalçalarını sıkıca kavradım. Ben de gidip gelmeye başladım. Gittikçe hızlanıyorduk. O doruk noktasına durmadan çıkıyorduk. Hem o yere hızla çıkmaya çalışıyor, hem de uzun, daha uzun, daha uzun sürmesini istiyorduk. Sonra birden iniltiyle bağırdı.

“Ben geliyorum!.. Ben geliyorum!... Haydi sen de gel!”

Ben de gelmeye hazırdım. Kendimi bıraktım. Geldim. Geldi. İkimiz de aynı anda geldik. Bu sefer de o üstüme yığıldı, kaldı. İyiden iyiye bitkin düşmüştük. Kalçalarını kavradım, okşadım. Sırtını okşadım, saçlarını okşadım. Birbirimize bir daha kenetlendik. Birkaç dakika sonra da bizi gecenin bir başka bölümüne çağırdı.

"Karnın acıkmıştır, bir şeyler yiyelim artık."

Harika bir zamanlamaydı.

"Tamam... Bunun üzerine her yemek iyi gider" dedim.

Kalktık, giyindik. Uzun, siyah elbisesinin yerine beyaz bir gömlek ile tüm vücut hatlarını gösteren, dar açık mavi bir kot pantolon giydi. Tekrar salona geçtik. Güneş batmıştı, gökyüzünü yine o çok sevdiğim lacivert kaplamıştı... Pencereden dışarıya uzun uzun baktım. Yanıma geldi, boynuma sarıldı, yanağımdan öptü.

"Otur dinlen, yemekler birazdan hazır olur" dedi.

Sonra bir CD koydu. Çalmaya başlayan Mahler'in *Birinci Senfoni*'siydi... Şaşırmıştım. Şaşkınlığımı görünce gülümsedi.

"Artık dinleyemedik diyemeyeceksin" dedi.

İlişkimizin en önemli, bende hâlâ yer etmeye devam eden dokunuşlarındandı bu. Nereye çağrıldığım belliydi. Ona o zorunlu ayrılığımızın ardından, o uzun hikâyeyi, ya da roman denemesini göndermiştim ya, Mahler'i birlikte dinleyememek orada geçiyordu işte. Sevgilisine o uzun mektupla seslenen adam, o aşkı yaşayamadıkları için neler yapamadıklarını anlatmıştı. Salaş bir deniz lokantasında midye tava yiyememenin eksikliği de duyuluyordu o mektupta, bir gece vaktinde arabaların camlarına sakız yapıştıramamanın, Zingo Kosoviç'i okuyamamanın, sevgiliye İspanyolca küfür öğretememenin, pipolarını temizlettirememenin eksikliği de... O uzun mektupta o gecelerin birinde, beraber Mahler dinleyememenin acısı da dile getirilmek istenmişti. Ne kadar gerçek duygular ve beklentilerdi ama bunlar? Bir ilişkiye Mahler dinleme beklentisiyle girmenin birçok kadına çok anlamsız görüneceğini de biliyorum artık, her ilişkinin Mahler dinlemeyi kaldıramayacağını da. Ne var ki o akşamki zamanımda, ben bir kadından hâlâ bir ilişkinin veremeyeceklerini bekleyebiliyordum. O akşam, İnci'nin o senfoniyi çalması bu yüzden çok etkileyiciydi.

O dokunuşu bir başka açıdan anlamlı kılan, bir de bir radyo programının bizde bıraktıklarıydı. Bir sevgiliyle Mahler dinleyememenin eksikliğinden, kendisini çok özlediğim gecelerin birinde programımda da söz etmiştim. Sonra da "O ayrılıklarınızdan sonra, uzağınızda bıraktıklarınızla neleri paylaşamadığınızı düşünün... Bu gece bu kaybettiklerinizi hatırlayın. Orada kendinizi bulacaksınız..." demiştim. Beni o gece dinlemesini istediklerim arasında o da vardı elbet. O programımı da, birçok programımı da, ona sesimi duyurmak için yapmıştım zaten...

Senfoni yemeğin bir bölümünde de devam etti. Yemekte ızgara biftek, tereyağlı pilav, kıvırcık salata ve zeytinyağlı kereviz vardı. Ben daha fazlasını ummuştum doğrusu. Ama gece güzeldi... O gece her ayrıntı kendine göre güzeldi, özeldi, unutulamayacak gibiydi...

"Bana Mahler'i anlatsana" dedi bir ara.

Nereden başlayacağımı bilemedim. Kaçtım.

"Bir gün anlatırım, mutlaka anlatırım" dedim.

Ona *Beşinci Senfoni*'nin o unutulmaz addagietto bölümü ile o bölümün filminden de söz edebilirdim; *Altıncı Senfoni* ile *Dokuzuncu Senfoni*'nin o müthiş trajik bölümünden de... Ama vazgeçtim. Kendimde o gücü bulamadım.

Bu da benim ilk kaçışımdı, ilk ertelememdi. Birbirimizde çok, çok uzun bir süre kalacağımıza iyiden iyiye inanmaya başlamıştım ne de olsa. Birbirimizde belki de son

nefeslerimize kadar kalacaktık. Aşklar hep böyle başlamalıydı çünkü...

O gece, o yemekte, aradan geçen iki yılı hiç konuşmadık. Ayrı kaldığımız zamanlarda kimlerle, neleri doğurmaya çalıştığımızı birbirimize anlatmadık.

Biz o gece sadece oyuncakları ve oyuncaklarımızı konuştuk. Gecenin büyüsüne en uygun konu buydu. Bu konuşmada öncelikle hayallerimiz hayat buluyordu çünkü...

Şarap güzeldi. Yemekten çok daha güzeldi... Gecede öyle ilerledik işte. Vaktin geceyarısını çoktan geçtiği bir zamanda da, biraz çekinerek, istemediğim bir suçu işlemişim duygusuyla, o sözleri söylemek zorunda kaldım.

“Artık gitmem gerekiyor.”

Gülümsedi... Sözlerinde yıllanmış bir keder vardı sanki.

“Biliyorum... Hikâyenin bu kısmı da var.”

“Bu kısmı pek sevmedim” dedim.

“Yeni kısımlar yazmak, hatta bu kısmı hiç yazmamak bizim elimizde... Hem bak, henüz konyak bile içmedik...” dedi aynı kederli gülümsemeyle. Bakışlarında belli belirsiz bir sitem, dahası bir tehdit de vardı sanki. Bu bakışlara hazırlıklı değildim. Suçlu bir çocuk gibi karşılık verdim.

“Farkındayım. Ama bunu da başka bir sefere bırakalım artık.”

Bu sitem, bu tehdit, eğer gerçekten varsa kime yönelikti, kimin tehdidi ve sitemiydi? Yoksa... Yoksa o bakışları da ben yine, içimdeki bakışların etkisiyle mi öyle görmüştüm? Bu bakışların doğurduğu o suçluluk duygusu vardı bir de... Bu duyguyu zamanın akışında, daha çok konuşacağız... Söylediklerim karşısında aldığım cevap, bu bakışların ve uyandırdıklarının etkisini taşıyordu.

“Nasıl istersen... Ben buradayım, biliyorsun...”

Bu sözlerde de hem oradan gidişim için bir onay, hem de yaşayacaklarımız, yaşayabileceklerimiz adına, kışkırtıcı bir davet vardı sanki... Bu karmaşık duygular arasında sadece o gece gidip gelmeyecektim... Kapıda birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Gecenin son sorusunu kulağıma fısıldadı.

“Bir daha ne zaman geleceksin?”

Davet aynı davetti. Duygu aynı duyguydu. Kendimi bu duruma fazla bağlamaktan korkarak yanıt verdim.

“Yakında... Çok yakında...”

Ben de onun kulağına fısıldamıştım. Fısıldayarak konuşmaya devam etti.

“Gecenin bu vaktinde apartmanda fazla gürültü yapma!..”

Fısıltılı konuşmamızı sürdürdüm.

“Tamam!.. Ayaklarımın ucuna basa basa yürürüm merak etme!..”

Kulağımın dibinde gülüşünü duydum. Çok tahrik edici bir gülüştü bu. Onunla bir daha o yatağa kendimi atmak istedim o an. Ama gitmem gerektiğine de inanıyordum. Bu küçük suç ortaklığını, bu çocukça gizlenişi de çok sevmiştim üstelik. Merdivenleri, oyunun gereklerine uyarak sessizce indim, son kez başımı çevirdiğimde, onun da gülerek bana baktığını gördüm.

Dışarı çıktım. Sokak ıssız, karanlık ve bomboştu. Karanlığın bu sessizliği ürkütücüydü biraz. Gördüklerim yaşadıklarıma çok uygun düşüyordu...

Arabama bindim, evime doğru yavaş yavaş yol almaya başladım... Evime doğru yavaş yavaş... Yeni bir gecenin ıssızlığında... Sorular peşimi bırakmıyordu... Gittiğim ev, benim evim miydi artık örneğin?.. O ev, benim evim, o evim olabilmiş miydi?.. Yavaş yavaş ardımda bıraktığım ev, benim evim olabilecek miydi?.. Pencerem açıktı. Rüzgâr yüzüme vuruyordu. O yolda, hayatımın o zamanında, aklıma ilk gelen sorulardı bunlar... İyi de, o geceye neden ilkin bu soruları sormuştum? Neden giderek uzaklaştığım, ama mutlaka döneceğimi, tekrar tekrar döneceğimi hissettiğim o evi, İnci'nin evini, sadece o aşkın evi olarak görmüştüm?.. Anahtar yine bir çekmecede gizliydi... Yürüyecektik. Kendimizi daha iyi tanımak için yürüyecektik. Yürüyecektik... Kimi zaman daha ilerisini görmeyi göze alabildiğimiz, kimi zamansa kendimizden utanmak istemediğimiz için yürüyecektik... Korkaklıklarımız ve sınırlarımızla, kalabalıklarımız ve yalnızlıklarımızla yürüyecektik... Olmak istediğimiz insana ihanet etmek istemediğimiz için yürüyecektik... Zaman bizi, bize rağmen, bizim için sınayacaktı...

Kadıköy'ün ışıklarına yaklaştığımda, kendime, "Topraklarıma, sularıma geldim" dedim. İçime sanki bir huzur dolmuştu. Ancak bu huzur aniden bir sıkıntıya da dönüştü. Gecenin o vaktinde geldiğim yer topraklarımsa, o aşkı yaşayacağımı bildiğim topraklar nasıl topraklardı, kimin topraklarıydı?.. Neden o kadar kopmak istediğim, bana yıllardır o tutsaklığı yaşatan topraklar güvenli; o aşkı yaşayabileceğim, kendimi bulabileceğim, özgürleştirebileceğim topraklar bana uzak ve yabancı geliyordu? Bir yıllanmış, tarihsel yanlış mı vardı burada, hayatı daha iyi görebileceğim bir doğru mu? Yanlışın da doğrunun da zamanla değişebileceğini bilmiyor değildim aslında. Yanlış da yoktu, doğru da... Sadece yaşananlar ve yaşanabilenler vardı. Sadece yaşananlar ile yaşanamayanlar vardı... Yazacağım romanda mutlaka söyleyecektim, biliyordum, evet. Bilmesine biliyordum da, bu bölünmeyi yaşamaktan yine de kurtaramıyordum kendimi. Evlerini o sokaklarda yitirmiş, ya da bir türlü bulamamış çocukların hikâyesi, çoksesli bir hikâyeydi aslında...

Eve geldiğimde o gecede hiç beklemediğim kadar ilerlemiştim. Herkes kendi uykusunda, belki de rüyasındaydı. Fazla gürültü yapmamaya çalıştım. Salona geçtim. Aydınlık bir gökyüzü vardı. Ay ışığı içeri vuruyordu. Lambaları yakmadan kanepeye uzandım. Bir sigara yaktım. Düşündüm... Ertesi gün cumartesiydi. Ajansa gitmem gerekmiyordu. Yaşadıklarımı Selin'e anlatmaya karar verdim. Nereye gideceğimi hâlâ bilemiyordum...

Yorgundum... Yorgundum ama yine de uyuyamıyordum. Daha bir saat öncesinde bambaşka bir iklimdeydim sanki. O iklim, tarihimin bana verdiği iklimden o kadar da farklı mıydı gerçekten? Bunu bilemezdim, dahası o zamanımda kendime bu soruyu henüz sormamıştım, soramazdım. Çünkü beni o iklime çeken bir ses vardı. Orası şehrin öte yakasıydı... Şehrin belki de her anlamdaki öte yakası... Bu yaka beni birçok kez sınırlarımla karşı karşıya bırakacaktı. Ancak o gece, o sınırın ötesine en nihayet bir adım, küçük, ürkek de olsa, bir adım atabildiğime de inanıyordum. Buruk bir sevinç vardı içimde. İçinde korkuyu, kederi, üşümeyi de barındıran bir sevinç. Bir çıkmaza, kendi çıkmazıma sürüklendiğimi de hissediyordum işin kötüsü. Orada, hayatımın masalını yaşadığıma, yaşayabileceğime inandığım o evde, kendimi yaşayabilmiş miydim? Bu soru da bana birçok kez dönecekti. Bu soru da bana hem aşkımı, hem tarihimi, hem de kendimle ilişkimi anlatacaktı. Tedirgindim. Bir dönemeçteydim sanki. Geçmek zorunda olduğum bir dönemeçte... Bu gelgit içimde ne kadar sürdü, hatırlayamıyorum. Ama uyku, işte tüm bunları düşünürken, yavaş yavaş bedenimi sardı. Yaşadıklarımdan bir süreliğine, uzaklaşabildiğimce uzaklaşmak istemem de kaçınılmazdı ne de olsa. Daldım... Uykumda, kendimi uzun, bende derin izler bırakacak bir rüyada buldum...

O rüyada çocukluğumun sokağına, Sıracevizler Sokağı'na iniyordum. Beni oraya bir yokuş götürüyordu. Sadece sokağıma değil, kendime de inmeme yol açan bir yokuş... Oraların hiçbir zaman unutamayacağım sokaklarındandı bu da. İskete Sokak'taydım... İskete Sokak... İsketenin çok güzel sesli bir kuş olduğunu, o sokaktan geçen, dahası o sokakta oturan kaç insan biliyor acaba? Ya da o sokağı kesen, Sıracevizler'e paralel Perihan Sokak'a adını veren kadın kimdi? Ya Hanımefendi Sokak? Gerçekten de bir sokağa adını verecek kadar ünlü, unutulmaz bir hanımefendi mi oturmuştu orada, yoksa bu sokak bir zamanlar sadece hanımefendilere mi yaraşır bulunmuştu? Bunları bilmiyorum. Hangi kadınların kaç İstanbul sokağına adlarını verdiklerini de... Bırakalım... O rüyada, İskete Sokak'tan inerken tuhaf bir sevinç vardı içimde. Neden bu kadar sevinçliydim, bilmiyordum. Tek bildiğim, uçarcasına, âdeta havada yürürcesine sokağıma indiğimdi. Sokak bomboştu. Etrafta hiç kimse yoktu. O sokak günün her saatinde kalabalık olurdu oysa. Çok yakınımdan, ama göremediğim bir yerden, daha da doğrusu bakmaya cesaret edemediğim için göremediğim bir yerden, hareketli, bana birçok şarkıyı hatırlatabilecek bir şarkı duyuluyordu. Şarkıyı çok iyi tanıdığımı düşünüyor, ama yine de nereden çıkardığımı hatırlayamıyordum. Bu şarkıya uyum sağlamak için, tek başıma dans etmeye başladım birden. Hareketlerim bana çok güzel geliyordu. Buna şaşıyordum ama dansın da tadına varmaya çalışıyordum. Ancak çok da koşuyordum sanki aynı zamanda, o yokuşu o sessizlikte sanki fazla hızlı iniyordum. Bunu yokuşun bitimine doğru fark etmiştim. Duramıyordum. Çocukluk sokağıma kendimi durduramadan çıkacaktım. Bir korkuya kapılmıştım aniden. Bir araba bana birdenbire çarpabilirdi. Bundan neden bu kadar korkmuştum? Yolda, karşıdan karşıya geçerken, sağıma soluma bakmam sık sık tembihlenirdi. Bir yerden bir yere giderken bir arabanın bana çarpmasından çok korkardım. Bir araba bana başka bir yerde çarpmıştı da zaten. Anlatılanlara bakılacak olursa, kelimenin tam anlamıyla ucuz kurtulmuştum. O yolda, karşıdan karşıya geçerken elimdeki kitabı okuyormuşum... Bunları pek iyi hatırlayamıyorum şimdi... Yokuşun bitiminde, bir araba gibi fren yapmıştım. Bedenim o çizgi filmlerdeki gibi, bu freni yaparken, komik bir hal almıştı. Buna o anda çok gülmüştüm. Etrafta hiç kimse yoktu nasılsa... Bu halime, o günlerdeki birçok halime gülen hiç kimse yoktu... Onları belki de oradan ben atmıştım. Onları orada, belki de bu komik durumlara artık düşmek istemediğim için görmemeyi tercih etmiştim. Orada kendimi ancak böyle özgürleştirebilirdim. Sokak bu yüzden ıssız ve kimsesizdi. İskete Sokak'ta neden bu kadar mutluydum?.. Kim bilir... O sokakta, yıllara rağmen unutamadığım küçük sevinçleri saklamıştım belki de, babamla şişeden ilk gazozumu içmek gibi, annemle sobanın korunda kızaracak bir et paketini eve taşımak gibi... Bu görüntüler de benim duygu coğrafyamın hikâyeleriydi. Bu hikâyeler de tarihime, ben henüz bir hikâye yolcusu değilken yazılmıştı. Sobalı evlerde büyüyenlerdendim ben çünkü. Salonun sıcağını, yatak odalarının buz kesen soğuğunu

bilenlerdendim... İskete Sokak işte en çok bu anılarla yürüyor şimdi belleğimde. O rüyada, o sevincimin kaynağında, belki de bu görüntülerin izleri vardı... Sokağa indiğimde, garip bir ürperti de kaplamıştı içimi. Sonra aniden, birinin bana seslendiğini duymuştum. Biri beni çağırmıştı. Biraz alaycı, biraz da sanki ürkütücü bir sesti bu. Ses çok yakınımdaydı ama, ben yine de kimseyi göremiyordum. Evime gitmek için sağa dönmem gerekiyordu. Ben soluma bakmıştım. Bakmamla da yıllardır görmediğim iki tanıdığımı görmüştüm. Bunlardan biri, hep çok yaşlı bir adam olarak hatırladığım, Harbiye'de çok şık ve büyük bir apartman dairesinde tek başına yaşayan büyük dayım; diğeriyse, onun tam tersi, Karaköy taraflarında küçük bir elektrikçi dükkânında yıllarını tüketen, ailenin yoksul akrabalarından biri olarak hatırladığım Kuzen Mordo'ydu. İkisi de her karşılaşmamızda bana sevgi gösterir, kendilerini ziyaret etmemi isterdi. Ancak ben onlara gitmeyi hep ertelemiştim. Sonunda, zamanı geldiğinde, ölüp gitmişlerdi tabii... Onların cenazelerine bile gidememiş, bundan da yıllar boyunca çok büyük bir pişmanlık duymuştum. Çocukluk sokağımda bana kendilerini duyurmak istemelerinde bu pişmanlığın izleri mi vardı? İkisi de bana gülümsüyordu. İkisi de birbirlerini, "seni o çağırdı" dercesine işaret ediyordu. Gülümsemelerinden çok korkmuştum. Onların oradaki varlıklarından çok korkmuştum. Onların öldüğünü, hem de yıllar önce öldüğünü o rüyada da biliyordum çünkü. O rüyada o sokaktaki çocuk değildim. Büyümüştüm. Hayatımın hangi dönemini yaşadığımı söyleyemiyordum ama, o çocuk değildim artık. O sokağa neden döndüğümü de bilmiyordum haliyle, o evime niçin gittiğimi de... Ancak, başka hikâyelerimde mutlaka anlatacağım çocukluk evime gidiyordum sonuçta, bunu biliyordum. İskete Sokak'ı indiğim sıralarda hava yarı aydınlıktı. Muhtemelen bir akşamüstüydü. Sıracevizler Sokağı'na girdiğimdeyse ortalık iyiden iyiye kararmıştı. Dahası, gecenin ilerlemiş bir vaktiydi sanki. Bu sokak da sakindi, ama bütünüyle boş değildi. Etrafa tuhaf bir ışık yayılıyordu. Bazı yerler, insanın gözlerini bir süreliğine neredeyse kör edecek kadar aydınlık, bazı yerlerse bir körlük hissi uyandıracak kadar karanlıktı. Çok ürkütücü bir karşıtlıktı bu. Sokak da başlı başına ürkütücüydü zaten... Korkmaya başlamıştım. Karşıma, bir iki kez yönümü değiştirmeme yol açan, daha önce hiçbir yerde görmediğim çok değişik, bol ve büyük dallı ağaçlar da çıktı. Birden hâlâ bu sokakta yaşadığım duygusuna kapıldım. Geri dönmeyeceğime, başka yerlerde kalacağıma inandırmıştım oysa kendimi. Eve yaklaşırken artık karşılaşmak istemediğim birkaç insanın sesini de duydum. Kimileri fısıldayarak konuşuyor, anlaşılmaz bir şeyler söylüyor, kimileriyse kıs kıs gülüyordu. O anlaşılmaz sesler arasında "Döndün işte, döndün!.." ve "Yeşil pantolonlu deli çocuk!.." diyenleri duyabildim yalnızca. Soğuk, çok soğuk bir geceydi. Üşüyordum. Üstüme bir battaniye sarmıştım. O sokakta, bu battaniyeye sarınmış, öyle ürpererek yürüyordum. Birilerinin beni böyle görmesinden çekiniyordum elbet. Ancak başka türlüsünü de yapamıyordum. O rüyalarda, dışarıda bir yerlerde, bir sokakta, çırılçıplak gezdiğini birdenbire fark etmek ve bunu değiştirememek gibi bir durumdu bu. O battaniyeye orada neden öyle sarınmıştım? O battaniye bana neyi anlatıyordu?.. Sorumun yanıtını veremeyecektim. O rüyada o eve, o çocukluk evime de gidemeyecektim. Şükran'ı aniden o tuhaf dalların birinden bana gülerken görmüştüm çünkü. Yaşlanmıştı. Saçlarını kızıla boyatmıştı. Eteğinin altından bacak arasındaki kıllar görünüyordu. O da çoktan ölmüştü oysa, biliyordum. Şükran bizim kapıcımızın kızıydı. Bir gün taksi şoförü sevgilisiyle evden kaçmış, sonra da geneleve düşmüştü. Günün birinde de gazetede, bir üçüncü sayfa haberinde, salaş bir otel odasında, yasak aşk yaşadığı bir adamla ölü bulunduğunu okumuştuk... Şükran'ı böyle görmeye dayanamamıştım...

Derin bir ürpermeyle uyandım. Üşüyordum. Bedenim neredeyse kaskatı kesilmişti. Kanepede sızmış kalmıştım. Birkaç saat öyle geçmişti. Salona günün ilk ışıkları düşüyordu. Kalktım. Yüzümü yıkadım. Aynaya baktım. Çok yorgun görünüyordum. Kendime bir kahve yaptım. Bu cümle ile bu cümlenin doğurduğu küçük tören, hayatımın birçok zamanında yer almıştı... Bu cümle benim en vazgeçilemez yalnızlık cümlelerimden biriydi...

Sonra Selin uyandı. Salonda öyle kahve içtiğimi gördü.

"Yine sabahladınız galiba... Dün gece yorgundum, seni bekleyemedim, yattım, uyudum" dedi.

Cevap vermedim. Üsteledi.

“Çok bitkin görünüyorsun. Çekim nasıl geçti?”

Ona çekime gideceğimi, çok geç dönebileceğimi söylemiştim.

Biraz daha sessiz kaldıktan sonra, kararlı ama biraz da titrek bir sesle cevap verdim.

“Çekimde değildim.”

Anlamamışçasına baktı. Devam ettim.

“Sana söylemem gerekiyor. Ben bir kadının yanındaydım... Hayatımda başka biri var...”

Bu kez de o cevap vermedi. Mutfağa geçti. Yanına gittim. Hiç tepki vermedi. Bekledim. Sakin sakin, o da kahvesini yaptı. Sonra da bana bakmaksızın, yutkunarak, ama öfkesini de gemlemeye çalışarak konuştu.

“Böyle olacağını biliyordum. Günün birinde böyle bir halt yemeni, bize bunu yapmanı bekliyordum.”

“Salona geçelim mi?” diye sordum.

“Geçelim” dedi.

Sesinde yine gizlemeye çalıştığı o öfke vardı. Salona geçtik, geceyi geçirdiğim kanepeye oturduk. Baktı. Konuşmayı o başlattı. Söze çocuğunu azarlar bir anne edasıyla girdi.

“Anlat... Her şeyi bilmek istiyorum.”

O anda kendime en çok bezginlik maskesini uygun bulmuştum. Söylediklerine, bu maskeye uygun sözlerle karşılık verdim.

“Ne anlatabilirim ki... Sıradan bir hikâye işte... Adam yaşadığı hayattan sıkılıyor ve karşısına tam da o sırada genç, alımlı bir kadın çıkıyor... Tıpkı yüzlerce, binlerce kez yazılmış o ucuz piyasa romanlarında olduğu gibi... O çok bildik filmlerdeki gibi...”

Kaçıyordum... Hikâyenin sıradanlığını konuşuyor, konuşmak istiyor, ama asıl sıradanlıkla karşı karşıya gelmeye, yüzleşmeye yanaşamıyordum sanki. Bir suçluluk, bir insanı hak etmediği bir şekilde yaralamaktan kaynaklanan bir vicdan azabı duyuyordum. Asıl haksızlığı kendime yaptığımın farkında değildim oysa. Dahası bu duyguyu ne kendime yaşatmam, ne de İnci’ye taşımam gerekiyordu, ama o zamanı böyle yaşamamak da elimde değildi. Bu çıkmazda, köklerini yine tarihimde bulacak o sesler ve fotoğraflarla daha çok ilerleyecektim...

Hikâyemi anlattım. İnci’yle iki yıl kadar önce nerede, nasıl karşılaştığımı, neler yaşadığımı, kendisi için yazdığım o uzun hikâyeyi, radyo programlarımdaki gizli mektuplarımı, beni aramasını, yeniden bir araya gelişimizi ve o eve gidişimi anlatabildiğimce anlattım. Beni, susarak, sözümü kesmeden ve bana bakmaksızın dinledi.

“Seviştiniz mi?” diye sordu sonra.

“Hayır” dedim.

Bu benim, Selin’le ilişkimizdeki, İnci’nin hayatımıza girmesiyle başlayan ilişkimizdeki ilk büyük yalanımdı. Ona bu ilişkim adına, daha birçok yalan söyleyecektim. Bu ilişkide ona da, İnci’ye de, kendime de birçok yalan söyleyecektim. Birçok yalan... Kaybetmemek için... Asıl kaybetmenin ne olduğunu bilemeden, yeterince anlayamadan... Gerçeklerimle karşı karşıya gelmemek için... “Kötü” bir insan olarak görülmemek için... Sevilmemekten korktuğum için... Bir daha sürgün edilmemek için... Kimde, kim için yaşamak istediğimi bir türlü bulamadığım için... Duvarlarımı

yıkamadığım için... Duvarlarımı yıkmanın güçlüğünü o eşikte daha iyi hissettiğim için... "Başkalarının" bende neleri, kimleri temsil ettiğini kendime bile söyleyemediğim için... İnci'nin, belki de yine o duvarlar yüzünden, bende neleri, kimleri temsil ettiğini anlamakta ve kabullenmekte, gereğinden çok zorlandığım için... Selin'e, işte tüm bu nedenler yüzünden İnci'yle seviştiğimi söyleyememiştim. Bu yalanıma inanmış mıydı? Sanmıyorum. Ama en azından o sabah inanmak, ya da inanmış görünmek istemişti galiba. Bu olasılık üzerine belki de bu yüzden o anda gitmedi.

"Nasıl göremedim?" diye sordu bunun yerine.

Soruyu sadece kendisine değil, bana da, bize de soruyordu elbet.

"Nasıl göremedik?" diye sordum ben de.

Sitemkâr bir gülümsemeyle bakarak cevap verdi.

"Aslında ben görmüştüm... Hatırlıyor musun, sana birçok defa, 'Bana çok uzaksın, ilişkimizde yürümeyen bir şeyler varsa söyle' dedim. Sense hep kaçtın, sadece yaşadıklarından, işinden, istediğin romanı bir türlü yazamamaktan çok sıkıldığını söyledin. Hep erteledin, hep görmemeyi seçtin..."

Haklıydı, en azından görünürde haklıydı. Bu sefer bir yalandan medet ummadan karşılık verdim.

"Doğru... Hep kaçtım... Belki... Belki şimdi de kaçıyorum..."

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu.

"Bir anlatabilsem..." dedim.

Yine zorlamadı. Kahvesinden bir yudum aldı. Bir sigara çıkardı. Yakmak istedim, kendini çekti.

"Ben yakarım!" dedi.

Sigarasını yaktı. Sesi ve parmakları titriyordu. Derin bir nefes çekti, bıraktı... Sigarasının dumanına bakarak, kararlı, yine öfkesini dizginlemeye çalışan bir sesle konuştu.

"Bir tercih yapmak zorundasın... Bu böyle devam edemez..."

Bu öfkeyi duymuştum. Benim sesimdeyse yine o suçluluk vardı.

"Bana bunu yapma... Gel birlikte karar verelim..."

Öfkesini, kırgınlığını biraz daha çok hissettim bu sözlerim karşısında.

"Bunu tercihini yaparken düşünseydin!.. Hayat senin... İkimizden birini seç. Kararına uyacağım. Daha fazlasını da bilmek istemiyorum artık!"

Ağlamamak için zor tutuyordu sanki kendisini. Bu sözleri söyler söylemez kalktı ve yatak odasına giden koridora yöneldi. Ancak tam da o anda Ada, o koridordan hızla çıktı, bana doğru koştu, kucağıma çıktı, boynuma sarıldı. O günlerde yedi yaşındaydı. Yaşananlardan elbette habersiz, neşe içinde, hatırlatması gerekeni hatırlattı.

"Babacım, bu akşam lunaparka gidiyor muyuz?.. Bak söz vermiştin!"

Selin bana baktı. Yutkundu. Gözleri doldu. Kırıldığı, hem de çok kırıldığı belliydi. Bu kırgınlık, onun o andaki hakkıydı kuşkusuz. Ancak o bakışında bir zafer edası da vardı sanki. Ben suçluluğumu yaşamalıydım, suçluluğumla karşı karşıya gelmeyi bilmeliydim... Onun bana bu duyguyu yaşatmak istemesi de doğaldı, benim o bakışı böyle algılamam da. Bu oyun da oynanacaktı. Bu oyunda da oynamamız gereken roller vardı, kuşanmamız gereken kıyafetler, taşımamız gereken diller ve tarihler vardı. Sahne, o yıllanmış yok olma ve yok edilme korkularını dekorun birçok ayrıntısında

gizliyordu. Bize, doğduğumuz günlerden başlayarak dayatılan bu rolleri, dilleri ve kıyafetleri, kendimizi daha çok bulabileceğimiz roller, diller ve kıyafetlerle değiştirmek için, o uzun ve zorlu savaşa bu yüzden ihtiyacımız vardı. Bu savaşın neresinde kaldığımı o günlerde bilmiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu bugün de gerektiğince bilmiyorum. O günlerde tek bildiğim, yeni bir denizde yüzmek istediğimdi. Korkuyordum, elbette korkuyordum. Duvarlarım, tarihimin bende yaptığı insandı, istediğim halde yaşayamayacaklarımdı, varlığımı koruma geleneğimdi, varlığımı koruma adına, sessiz sedasız cinayetlere katlanışımdı... Bir sıcaklık da yayılmıştı ama o anda içime. Kimi çok kederli zamanlarınızda, beklenmedik bir şekilde, buruk bir sevinç de yakalayabildiğiniz olur ya bazen, benim o anda yaşadığım da buydu biraz. Bu duyguyu kızımın varlığına borçluydum. Orada... Orada başka, size günün birinde anlatabileceğim çok daha derin bir kırılganlık hayat buluyordu çünkü... Kızıma bu duygunun uyandırdıklarıyla baktım ve o çok derinlerimdeki adada korumak istediğim sevecenlikle yanıt verdim.

“Sözler tutulur! Gideceğiz, hem de her şeye bineceğiz... Çok eğleneceğiz!..”

Boynuma sarıldı.

“Çarpışan arabalara üç kere binelim!” dedi.

“Tamam, üç kere!” dedim.

Selin’e baktım. Sigarasının külünü, evi yavaş yavaş döşediğimiz günlerde, bir eskiciden büyük bir sevinçle satın aldığımız o sehpanın üzerinde duran, dedemin evinden getirdiğim Morano küllüğe sinirli sinirli, aynı zamanda da ağlamamak için kendini zor tutan bir yüz ifadesiyle silkiyordu. Yaşamak zorunda kaldıklarını, geçmişinde bıraktıklarını ve bizi böyle bir karşılaşmaya getirenleri mi düşünüyordu?.. Duruş aynı duruştu. Suçluluk aynı suçluluktu. Bana bir tercih yapmam gerektiğini söylemişti. Bu tercih yapılmalıydı kuşkusuz. Gelgelelim, yapmak zorunda kaldığım tercihin, sadece iki kadın arasında yapılacak bir tercih olmadığını o da biliyordu... Deprem başlamıştı...

O günün akşamı elbette lunaparka gittik. Çarpışan arabalara da bindik haliyle, dönme dolaba da, kadırgalara da, tırtıla da, ahtapota da, etekli kadına da... Korku tüneline bile iki kez girdik. Selin yanımızdaydı. İçimde bir deprem vardı, evet. Bir yandan İnci'nin beni çağırdığı hayatın doğurduklarından, öte yandan kendimi yıllar yılı yazgılı hissettiğim o güvenlik alanının çatırdamasından kaynaklanan bir depremdi bu... Bir kapı sanki birdenbire açılmıştı. İçeri soğuk giriyordu... Kimin, kimlerin güvenlik alanıydı yıllar yılı yaşadığım? İçeri giren rüzgâr hangi rüyamdan geliyordu?.. Bu ve buna benzer sorular, yaşadığım günlere çok sık dönecekti; beni bana birçok kez sordurtacaktı zamanla...

Bir ara tuvalete gideceğimi söyleyerek onlardan ayrıldım. Bir telefon kulübesi bulup İnci'ye telefon ettim. Sesini duymak istemiştim. Sesini duymak istediğimi bilmesini istemiştim. En eğlenceli zamanımda bile sesini duymak istediğimi, kendisini düşündüğümü... Nerede olduğumu sordu.

"Lunaparktayız" dedim.

"Biz"in kimleri ve neyi anlattığı belliydi. Bir yalan uydurup durumu geçiştirebilirdim. Ne var ki insanlar, kimi zamanlarda, dürüstlüklerine kendilerini nedense inandırmak isterler. Ortada, ya da derinlerde başka bir gereksinim yatmaktadır belki. Dürüstlüğüne inanmak, ya da inandırmak istemek bir başka kaçıştır belki de bu durumda. Bu kaçış, insanı bir süreliğine rahatlatabilir, hatta kandırabilir, ama ne yazık ki her seferinde ödüllendirici değildir, hatta bazen cezalandırıcıdır da... Hiç kimse göstermeyi dilediğimiz dürüstlüğü istediğimizce görmek zorunda değildir sonuçta. O konuşmada da bu gerçekle karşılaşmak zorunda kalmıştım işte. "Lunaparktaki biz" İnci'yi elbette ilgilendirmişti. Sitemli sesi bu ilgiyi fazlasıyla açığa vuruyordu.

"Eğleniyor musunuz bari?"

Bu sitem, bir kırgınlığı da dile getiriyor gibiydi. Kapısını çaldığım odanın karanlığını, bilinmezliğini, ama aynı zamanda da çekiciliğini hissettiren ilk sarsıcı soruydu bu. Buna benzer sorular da beni bana gösterecekti zamanla. Bir parçalanmışlıktı yaşadığım, evet... Bu sözlerin ardından pek fazla konuşmamıştık. Ona kendisini düşündüğümü, aklımdan bir türlü çıkaramadığımı söyledim; bir karşılık vermedi, daha doğrusu beklediğim karşılığı vermedi, bana sadece iyi eğlenceler dilemekle yetindi. Bu sözleriyle ne demeye çalıştığını fazla deşmek istemedim o anda. Böyle bir yüzleşmeye hazır değildim henüz. Telefonu kapattığımda, içimde işte bu nedenle, hem onunla konuşmuş olmanın sevinci, hem de istediklerimi duyamamanın burukluğu vardı...

O gece lunaparkın ışıkları bana çok farklı görünecekti... Lunaparkların ışıkları, size belki garip gelecek ama, bana nedense hep biraz hüzünlü görünmüştür zaten. Oradaki eğlencenin ardında, anlatılamayan, dışa vurulamayan, paylaşılamayan başka bir keder soluk alıp verir; birçok "büyük", bir şeyleri yeniden bulmak, ya da kendinden biraz daha çok kaçmak için oradadır sanki. O lunaparklara tek başlarına eğlenmeye gelenleri hiç gördünüz mü? Neyi arar, kimi arar aslında o yalnızlar? Yaşayamadıkları, herkes gibi bir yerlerde yitirdikleri çocukluklarını mı, bir türlü kuramadıkları ailelerini, ya da ailelerinin hayalini mi? Oradaki birçok aile de birçok yalnızlığı barındırır, sessizce sıkılır oysa. Oradaki birçok ailede de her zaman gerektiğince konuşulmaz, konuşulamaz; sessiz sedasız ölümler, cinayetler, intiharlar yaşanır. Birileri o ışıkların bir yerlerinde mutlaka bırakılmıştır çünkü. Ancak, bunu hiç kimse gerektiği gibi söyleyemez, anlatamaz. O ailelerde öyle yerlerde ve anlarda eğlenilir, sadece eğlenilir. Gülünür, sadece gülünür. Herkesin yaptığını yapmak, oyunun gereğidir artık. Herkesin yaptığını, o sınırın ötesine geçmeye yeltenenleri acımasızca dışlayarak yapmak da o oyunun gereğidir. Lunaparkların ışıltısı da, hayallerle beslenen birçok ışıltı gibi, tıpkı o şarkıların doğurduğu umutlar gibi, bu yalnızlıkları örter. Soruların bir türlü sorulamaması, ışıltıların oyununda biraz da bir alın yazısıdır...

Bu duygular o gece, İnci'yle o telefon konuşmasını yaptıktan sonra, bir daha içime düştü. Bana sık sık dönecek o hikâyenin duymadan edemeyeceğim seslerini barındırıyordu bu duygu.

O gece, orada, Selin ve Ada'yla beraber, o oyundaki rolümü gereğince oynamaya çalışırken, lunaparklardaki birçok baba gibi ben de bir ara çocukluğuma dönmüştüm... Benim de o ışıltılarda hem yaşanmış hem yaşanamamış, kimi insanlarda kalmış bir hikâyem vardı. O hikâye de benden yavaş yavaş uzaklaşmış, farklı görüntülerle birilerine akmıştı. O geriye çekilişler bundandı, o bir yere tutunma çabası, o bakışlara yüklenen farklı anlamlar bundandı. Hikâyem, binlerce, yüz binlerce, milyonlarca lunapark hikâyesinden biriydi, biliyorum. Ama sonuçta benim hikâyemdi, istesem de istemesem de, yolumdaki insanlara getirdiğim, yaşadığım hikâyelerimdendi... Bu hikâyeyi hatırladığımda, lunaparkları hep bir eksiklikle yaşadığım gelir aklıma. O hikâyede yalnızca dedem var, annem ve babamla paylaştığım tek bir fotoğraf bile yok... Yok mu gerçekten?.. Yok, gerçekten yok... Babamla çarpışan arabalara hiç mi binmemiştim?.. Anneme korku tüneline girerken hiç mi sarılmamıştım?.. Hatırlayamıyorum, bunları yaşadıysam da hatırlayamıyorum artık. Tek hatırlayabildiğim, silik, çoktan solmuş, belli belirsiz bir fotoğraf. O fotoğrafta çarpışan arabalara dedemle biniyorum. Arabayı dedem kullanıyor ve hiçbir arabaya çarpmamamız gerektiğini söylüyor. Bense tam aksine, arabalara çarpmak istiyorum. Ancak bunu bir türlü söyleyemiyorum. Kendi kendime, "Belki bunu da yanlış anlamışımdır" diyorum. Çarpılmaması gerekiyorsa, bu arabalara neden çarpışan arabalar deniyordu, anlayamıyordum. "Arabalara çarpmamalı" diyordu dedem. Dahası benim gibi düşünüp bize çarpanlara, pek belli etmemeye çalışıyordu, ama içten içe kızıyordu da... Bense en çok o çarpanları seviyordum. Onlarla küçük, sessiz bir suç ortaklığına girmiştim. Bu çarpmama kaygısı, dedemin hayattaki duruşunun da ipuçlarını veriyordu sanki... Bu duruşta hep sakınımlı olmak vardı. Sakınımlı olmak... Daha çok, hayatta kalabilmek için... Bu hikâyeyi hiç sevmemiştim. Ne var ki o zamanlar çocuktum, henüz çocuktum. Sevmediğim bu hikâyenin izlerini kendi hikâyemde de duyacaktım. Bu hikâye tarihimin hikâyesiydi çünkü... Bu tarihi yaşamak da zordu, gereğince anlatabilmek de...

İlerleyen yıllarda, tüm yaşadıklarıma rağmen, küçük, alçakgönüllü, lunaparkları gerçekten yaşayabilecek, kendini birçok sakınımsızlığa bırakabilecek bir ailenin hayalini kurdum yine de. Çocuğuma, sakınımsızlıkları da gösterebilen, dahası telkin eden bir babayı verecektim. Ona bu sakınımsızlıklarla yanında olma duygusunu yaşatacaktım... Çarpışan arabalara, başka arabalara çarpmak için, özellikle çarpmak için binecektik... O gece, o lunaparkta, o arabalara çarpabildiğimiz kadar çarpmıştık bu yüzden. Bir yerlerde bıraktığım o yaşanamamışlığın eksikliğini ancak böyle aşabilirdim... Bu adımı atmayı başarmıştım, bu adım önemli bir adımdı belki, ama yaşadığım ve yaşattığım, bir oyun, sadece bir sakınımsızlık oyunu değil miydi aslında? Asıl sakınımsızlık, gerçek bir yola çıkışın sonuçlarına katlanmak değil miydi; insanın başka, kendisini daha çok bulabileceğine inandığı bir hayat adına bir bedel ödemeyi bilmesi, kaybetmeyi göze alarak dayatılan bir oyunu bozmak istemesi değil miydi?.. Asıl sakınımsızlık, insanın bir insana almamayı da bilerek bir şeyler vermesi, en azından vermeyi denemesi değil miydi?..

O gece, eve dönerken kendime bu soruları sormamıştım. Sormasına sormamıştım, ama içimde yine de bir rahatsızlık vardı. Bu rahatsızlık bir güvenin bir daha sarsılmasından da kaynaklanıyor olabilirdi...

Ertesi gün pazardı... Birlikte kahvaltı ettik. Ben neredeyse hiç konuşmadım. Sonra da tek başıma bir yürüyüş yapmak istediğimi söyleyerek evden çıktım. Bu bahane inandırıcı değildi tabii. Ben o zamanımda hiç yürüyüş yapmazdım çünkü. Ne var ki Selin benimle bir sessizlik savaşına da girmişti artık. O anlıyordu, sadece anladığını bilmemi istiyordu. Amacım İnci'ye telefon etmekti elbet, biliyordu. Bunları düşünerek yürüdüm. Yürüyebildiğimce yürüdüm. Sonra da bir telefon kulübesi bularak o evi aradım. Telefon uzun uzun çaldı, sonra da açıldı. Sesi huzur doluydu sanki; evindeydi, sakin bir gün geçiriyordu, balkonda çiçeklerini suluyordu, bu yüzden telefonun çaldığını duymamış, biraz geç açmıştı.

Zihnimde o anda bir fotoğraf uyanmıştı. Benim hiçbir zaman vazgeçemeyeceğim

fotoğraflarımdan biriydi bu... Fesleğen daha da büyüyecek, o balkonun masasında, gerçek bir aşkı yaşayabilecekler için bekleyecekti. Akşamsefalarının tutup tutmayacağı henüz belli değildi... Fesleğen ve akşamsefaları... Yaza dokunmak gerekiyordu, evet... Ama bu bir fotoğraftı, sadece eski, yine bir yerlerde bırakılmış bir fotoğraftı... Doğrusunu söylemem gerekirse, çiçeklerini suladığını söylerken, ne fesleğenden ne de akşamsefalarından söz etmişti İnci. Onun sardunyaları ve aşk merdivenleri vardı. Fesleğen ile akşamsefalarını ben uyduruyordum. Tıpkı o ev için uydurduğum ve uyduracağım birçok ayrıntı gibi... Fesleğenler ile akşamsefalarının hikâyesi benim hikâyelerimdendi... Anlatan kimdi ama o hikâyeleri? Dinleyen kimdi, dinleten kimdi? Ben o hikâyeleri anlatmayı da, dinlemeyi de çok sevmiştim... Kaybetmelerin yaşattıkları da bir başka kazanmak değil miydi?.. Neyse, uzatmayalım... İnci, o telefon konuşmasında, sadece sardunyaları ne kadar çok sevdiğinden söz etmişti. Onun gerçeklerinden biri de o sardunyalarda gizliydi, onlarda soluk alıp vermekteydi... Bu gerçeğin nasıl bir gerçek olduğuna siz karar verin artık. Ben kararımı zamanın akışında çok değiştirdim. Ancak, belki de sadece İnci için, içimde hep bir yerlerde birkaç sardunya büyütmek, yaşatmak ve saklamak istedim...

Sonra eve döndüm. Selin'e, o yürüyüşüm için sadece bir yalnızlık fotoğrafı vermek istedim.

"Yolda giderken bir apartmanın balkonunda çiçeklerini sulayan bir kadın gördüm... Sardunyalarını çok sevdim..."

Bu benim, bu ilişkideki ikinci büyük yalanımdı...

İnci’yle, o geceden birkaç gün sonra, yine Cafe Marmara’da buluştuk. Yine bir akşam vaktiydi. İstanbul farklı yerlerinde, farklı gecelerini, farklı gündoğumları için yaşayacaktı. Tüm bunlar bir yana, manolyaların da mevsimiydi artık. Şehrin sularına yakın yaşayanlar bunu iyi bilirdi. Bunu, her geçen gün biraz daha çok yitirdiklerine rağmen, İstanbul da iyi bilirdi... Benim de bir umudum vardı artık, benim de bekleyeceğim, daha da doğrusu yaşayabileceğim gecelerim vardı...

Buluşma yerimize biraz erken gitmiştim. Akşama, yine o roman için yazacağım hikâyelerimle başlamak istiyordum. Bulunduğum yer, o kahramanlarımın birbirlerini görmeden, fark etmeden bir araya gelecekleri yerdi ya... Radyo programlarımın bana kazandırdıkları da vardı üstelik. Şehrim, sürgünlerini de bir yerlerine gömmüş bir şehirdi aynı zamanda... Bu şehir, sürgünlerin, bir umut adına bu limana, bu sokaklara gelenlerin, ama aynı zamanda da, o dilleri yüzünden o limanda ve sokaklarda barınamayıp başka umutlara gidenlerin şehriydi de, evet... Farklı tarihleriyle büyüyen şehirlerin kaderiydi bu... Romanım bu buluşmaların ve ayrılıkların, bu dönüşlerin ve kaçışların hikâyelerini de anlatabilir miydi? Bunu zaman gösterecekti. Bu yazmak istediklerimin ne kadar kaçışım, kaçışlarım anlamına gelebileceğini de zaman gösterecekti. İşte böyle bir hayalde, kendimi başka yerlere götürdüğüm bir anda sesini duydum.

“Çok uzaklardasın galiba!”

Karşımdaydı. Size daha önce anlatmaya çalıştığım o gülümsemesiyle bana bakıyordu. Üstünde, yazı çok veren, beyaz, çiçekli, kolsuz, dekolte bir elbise, boynunda iri taşlardan, kehribar renginde bir kolye vardı. Dudaklarına yine o çok tahrik edici kırmızı ruju sürmüştü. Saçlarını yaptırmış gibiydi... Bu kadın, benim daha birkaç akşam öncesinde, çılgıncasına seviştiğim kadındı... Varlığının beni ne kadar heyecanlandırdığını bakışlarımla ifade etmeye çalışarak yanıt verdim.

“Hoş geldin... Romanımı düşünüyordum yine...”

Karşıma oturdu. Kollarını masanın üstünde kavuşturdu, o gülümsemesini sürdürerek konuştu.

“Bir gün yazarsın belki... Yazacaklarını gerçekten yaşayabilirsen...”

Sesinde bir sitem vardı... Bu sesi zamanla çok duyacak, ya da duyar gibi olacaktım. Siteminin nedenini tahmin etmek zor değildi. Rahatsız olmuştum, ama kendimi konuşmanın akışına bırakmayı tercih etmiştim yine de. Birbirimizi görmediğimiz süre içinde neler yaptığını sordum. İşe gidip geldiğini, evinde akşamları bira içip müzik dinlediğini, beni düşündüğünü, günlerini yaşayabildiği kadarıyla yaşamaya devam ettiğini söyledi. Ben de ona, onu uzun uzun düşündüğümü ve varlığıyla değişen hayatıma uyum sağlamaya çalıştığımı söyledim. Bu söylediklerime, yine sitemkâr bir sesle karşılık verdi.

“Öyle mi?.. Peki ne düşündün?”

“Aslında seni pek tanımadığımı fark ettim... Kimsin sen?” dedim.

Bir bezginlik yayıldı o anda bakışlarına. Sesinde örtmeye çalıştığı bir hüzün de vardı sanki artık.

“Zamanla tanırsın... Belki... Belki de gördüğün gibi değilimdir... Zor bir kadınımdır ben... Bu yüzden de bir süre sonra erkekler benden kaçar, bana tahammül edemez...”

Duyduklarım, onu benim gözümde daha da çekici kılmıştı. Cevabımda bu çekiciliğin de etkisi vardı kuşkusuz.

“Denemeye değer... Ben zor kadınları severim...”

Söylediklerime inanmaz göründü. Sesinde ve bakışlarında başka yerlerden getirdiği bir güvensizliğin izlerini taşıyordu sanki.

“Öyle mi dersin?.. Zor kadınları gerçekten bilir misin?”

Bildiğimi sanıyordum. Ancak ben yine de bilip bilmediğimi bilmediğimi söyledim. Sustu... Kısa bir süreliğine öyle suskun kaldık. Bu suskunluk birçok anlama gelebilirdi... Sessizliği o bozdu. Sorusu, ertelenmek istenmeyen bir çağrıyı andırıyordu.

“Ne yapacağız şimdi?”

Çağrıyı duymuştum. Nasıl bir cevap verebileceğimi bulamadım ama o anda. Biraz vakit kazanmak istedim.

“Nasıl ne yapacağız?.. Bu akşam mı, bundan sonra mı?”

O zekâ oyununa girmedi bu kez, konunun daha çok üzerine gitmeyi tercih etti.

“Bu akşam, bundan sonra, başka akşamlar...”

Sorunun bu şekilde sorulmasından hoşlanmamıştım. Bir kadın neden düşüncesini söylemeden önce karşısındakinin düşüncesini almayı tercih ederdi ki?.. Zor kadınları o günlerde yeterince tanımadığım, belki de en çok bu sorundan ve bu sorunun bana verdiği rahatsızlıktan anlaşılabilirdi. Soru çok bildik, hep yinelenecek bir kadın sorusuydu çünkü. Tavır bir kadın tavrıydı, belki de hiçbir zaman değişmeyecek bir kadın tavrı... Rahatsızlığımı, aslında hiçbir şey söylemeyen, ya da tam tersi, biraz deşildiğinde çok şey söylemeye çalışan bir yanıtla örtmeye çalıştım.

“Bu ilişkiyi yaşayacağız.”

Konunun ucunu bırakmaya niyetli değildi. Beni hiç girmek istemediğim bir tartışmanın tam ortasına çekmek istedi.

“Gerçekten yaşayabilecek miyiz?.. Hafta sonu yaptıklarına bakılacak olursa...”

Karım ve kızımla birlikte lunaparka gitmemi, hafta sonunu kendisini sadece telefonla arayarak ailemin yanında geçirmemi kastediyordu belli ki. Rahatsızlığım daha da artmıştı. Aşk adına, işlediğim bir suçla karşı karşıya bırakılmıştım. Bir haksızlığa uğradığımı hissediyordum. Duygumu, rahatsızlığımı elimden geldiğince belli etmemeyi seçerek ifade etmeyi tercih ettim.

“Bunları söylemek için erken değil mi?”

Geri adım atmadı; rahatsızlığımı, o suçluluk duygumu daha da artıracak bir yanıt verdi.

“Yaşamak istiyorsan, hiçbir şey için erken değildir.”

Bir karşılık veremedim. Amacına fazlasıyla ulaşmıştı. O oyuna gelmiştim. Farkında değildim ama gelmiştim. Ya o?.. O da bir oyuna, bir başka oyuna geldiğinin farkında mıydı?.. Bu soruyu yanıtlayabilmek için İnci’yi çok yakından tanımak gerekiyordu. Bunun için de başka anlara ve dokunuşlara, başka zamanlara ve başka yerleri görmeye ihtiyacımız vardı... O anlarımızda bir süreliğine suskun kalmayı tercih ettik ama. Kahvelerimizi de o suskunlukta yudumladık. Suskunluğu yine o bozdu. Kahvesine bakarak, fısıltı halinde bir sesle, ama aynı zamanda da âdeta çığlık atarcasına konuştu.

“Kaçalım buralardan!”

Ne diyeceğimi bilemedim. Yine sakinliğini korumaya çalışarak yanıt verdim.

“Kaçmak mı?.. Nereye?..”

Kaçmaya tüm benliğimle inanamadığım için de sormuştum kuşkusuz bu soruyu. Kaçmaya, hele hele o zamanımda hiç inanamazdım. Ne var ki o, o anlarda söyledikleri ve anlattıklarıyla, bu inanca çok bağlanmak ister görünüyordu.

“Nereye olursa... Aşk kaçmaktır, herkesten uzağa gitmektir.”

Sağlam, samimi bir inanç mıydı bu gerçekten? Bunu, onu o kadar az tanıdığım o zamanımızda nereden bilebilirdim? Onun beni, bunları söyleyerek, farkında olamadan kendi çıkmazına sürüklemek istediğini nereden bilebilirdim? Sorum bir düşüncede, sadece bir düşüncede kalmıştı bu yüzden.

“Kimden, neden kaçmak?”

“Bilmiyorum... Her şeyden, herkesten...” dedi.

“Sen hiç kaçabildin mi?” diye sordum bunun üzerine.

“İşte burdayım... Otuz iki yaşındayım... Aslında hiçbir şeyim yok...” dedi.

Sustu, yutkundu, sesi çatlar gibi oldu. Hayatının, durup dururken, yumuşak yerlerinden birine dokunmuştum. Nereye, nasıl gideceğimi bilmiyordum. Biraz daha ileriye gitmeyi denedim.

“Ne kadardır tek başına yaşıyorsun?”

Beklemediğim bir yanıt aldım.

“Asırlardır... Kendimi bildim bileli...”

Bir isyanını, yıllardır gemlediği bir öfkesini mi dile getirmeye çalışıyordu?.. Havayı biraz yumuşatmayı denedim.

“Sen çok yaşlısın öyleyse!..”

Gülümsedi. Bana küçük bir çocukmuşum gibi baktı. Bakışlarında hem hafif bir küçümseme hem de bir sevecenlik vardı sanki.

“Aileni hiç tanımıyorum... Mesela annen, baban... Hayattalar mı, neler yaparlar, nerede yaşarlar?..” dedim.

Bakışlarını kaçırdı.

“Onları artık hiç görmüyorum. Ara ara telefonlaşıyoruz, ama hepsi o kadar... Birbirimizden her geçen gün biraz daha uzaklaşıyoruz... Öyle olması gerekiyor...”

O seste hem bir öfke hem de bir keder vardı. Çok derinlerdeki bir acıyı, bir kırgınlığı dile getirmek isteyen bir sesti bu. Anlatmak isteyen, ama bir türlü anlatamayan bir ses... Paylaşmak isteyen, ama aynı zamanda da kaçan, hep kaçan bir ses... Bunları o anda nereden anladığımı sormayın. Bazı gerçekler sadece hissediliyor, ancak hissedilerek anlaşılabiliyor...

Bu mesele üzerinde durmadım o anda. “Nasılsa bir gün konuşuruz” dedim kendi kendime. Ama ne gizleyeyim, zamanla nasıl bir yere varacağımı, onda nasıl bir kadını, ne kadar derin bir yarayı keşfedeceğimi, o akşam değil tahmin, hayal bile edemezdim. Yapbozun parçaları birleştiğinde, yerli yerine oturduğunda, fotoğrafı çok daha iyi görebilecektim elbet. Bu fotoğraf ondaki önleyemediği, zaman zaman gizlediği, zaman zaman da gizleyemediği, ilişkimizi hep sarsan, dahası zedeleyen o saldırganlığı da açıklayacaktı. Onun bu duruşunun karanlıklarına birlikte inmek zorunda kalacaktık. Kendisini farklı zamanlarımızda, farklı yüzleriyle gösteren bu saldırganlık, ilişkinin, en azından benim açımdan, gereğince yaşanamamasının nedenlerinden biri olacaktı, ama bu gerçeği görmek, daha iyi görebilmek için de, ilişkimize sık sık ördüğümüz dikenli tellerden iyiden iyiye uzaklaşmamız gerekecekti... Ne var ki o zaman farklı bir yerdeydik. Konuşmamıza o yerin gereklerine göre devam edebildim öyle olunca da.

“Ailenin tek kızı mısın?.. Başka kardeşlerin var mı?”

Önüne baktı. Bakışlarını benden bir daha kaçırarak yanıt verdi.

“Bir ikizim varmış... Ben doğarken ölmüş... Çok gariptir, ama onu bazen çok özlerim, biliyor musun? Benim... Ne bileyim, sanki bir parçam hep eksik kaldı... İkizleri gördüğümde kendimi çok kötü hissederim ben... Onu ararım... Bazen de... Yani bana belki deli diyeceksin, ama ben bazen onunla konuşurum. Yalnızken, yaşadıklarım karşısında çok zora düştüğümde... Onu o zaman çok yakınımda hissederim... O beni hep dinler... O dinler, anlıyor musun?.. Cevap vermez ama dinler... O beni... Hiç yalnız bırakmaz...”

Gözleri dolmuştu.

“Affedersin...” diyebildim sadece.

“Boş ver... Nerden bilebilirdin ki...” diye yanıt verdi.

Yine durmak istedim. Bu konuyu da zamanla uzun uzun konuşabileceğimizi düşündüm. Her konuşmamızda, kaçamayacağımız bir ilişkiye giderek ilerlediğimiz duygusuna kapılıyordum. İki yıl önceki zamanımızda yaşadığımız o ilişkide birbirimize aslında ne kadar az dokunduğumuzu o anda bir daha fark ettim. Ona dokunabiliyordum artık, ona tereddütlerimle ve yanılsamalarımla da olsa dokunabiliyordum; ellerim, duygularım ve hikâyelerimizle dokunabiliyordum... Bu dokunuştaki gerçeği de günü geldiğinde daha iyi görebilecektim, ama o dokunma, yine de bir dokunmaydı işte... Gelgelelim, vardığımız o yerde, dokunmanın ancak bu kadarını kaldırabilirdim. Konuyu değiştirmeye çalıştım bu yüzden.

“Oyuncaklar nasıl gidiyor?” diye sordum.

Yüzüne küçük bir sevinç yayıldı bu sorum karşısında. O biraz muzip, biraz da kederli küçük kız sesiyle yanıt verdi.

“İyi... Onlarla kendimi buluyorum ben biraz... Şimdi sana bir sır vereceğim!.. Ama kimseye söylemek yok, söz mü?..”

Söz verdim tabii! O alışılagelmiş söyleyişle, yalandan bugüne kadar kim ölmüştü ki... Devam etti.

“Ben iş arasında, odamdayken, bazı oyuncakları yanıma alıp Meri’yle oynuyorum!..”

Şaşırmıştım biraz. Meri’nin kim olduğunu sordum.

“İkizim işte!..” diye yanıt verdi.

“Ha... Tamam...” dedim ben de hafiften alaycı bir sesle.

Hemen bu alayın üzerine giderek o üzerinde çok iyi duran, kızgın, şirin kız çıkışını yaptı tekrar.

“Bana deli muamelesi yapma!”

Bu çıkıştaki sıcaklığa kendimi kaptırmadan edemezdim. Hazır böyle bir sıcaklık yakalamışken, tadına varmak istedim.

“Rica ederim!.. Aslında bunu romanımda kullanabilirim!.. Anlattıkların çok hoşuma gitti...”

“Bak!..” dedi sesini yine o şirinliğiyle yükselterek.

Tehdit edercesine parmağını kaldırdı. Onun, yaşadıklarımıza renk katan böyle kızmaları hep olacaktı... Ben de bunun üzerine, iki kolumu havaya kaldırıp teslimiyetimi ifade ettim. Bunlar da bizim tekrar etmeyi hep gereksineceğimiz küçük oyunlarımızdandı...

Sonra biraz sustuk, birdenbire ciddileşti. Önündeki, boşalmış kahve fincanının kenarında beni az önce tehdit eden parmağını gezdirerek konuşmayı sürdürdü.

“Bazen çok sıkılıyorum halimden, biliyor musun?.. Arada bir, ben de şöyle küçük bir yere yerleşsem, hayatıma orda devam etsem, diyorum... Herkesten uzak bir yere gitsem...”

Bu hayalin ardından ben de kendime göre gitmeye çalışmıştım bir zamanlar. Cevabı bulmakta pek zorlanmadım.

“Bizim gibi büyük şehirlerde yaşayan yüz binlerce, milyonlarca insan senin gibi düşünüyor. Herkesin kendine ait küçük bir yer hayali var. Doğadan sürgününe son vermek için... O derin kuyudaki düşüşünü hayatının bir yerinde durdurmak için... Ama devamlı ertelenen bir hayal bu. Yaşanan günlerin iç sıkıntılarını daha dayanılır kılıyor, ama bir türlü gerçekleştirilemiyor. Bu hayal, ne bileyim, bir çeşit... Bir çeşit güvenlik supabı aslında. Ben, kendi adıma bir büyük şehir insanı olduğumu çok iyi biliyorum ama artık. Yaşadığım bu karmaşayı seviyorum da galiba; üstelik, bu karmaşanın hayatı daha yaratıcı kıldığına inanıyorum.”

Söylediklerim karşısında direnmeyi seçti. Verdiği cevaptan bunu anlamamak mümkün değildi.

“Ama bu hayali gerçekleştirenler var!.. Ben biliyorum.”

Asıl anlatmak istediklerimi yeterince anlatamadığımı hissetmiştim o zaman. Söylediklerimin bir kısmı karanlıkta kalmıştı sanki. Ben de kendi bakış açımda direndim.

“Elbette var. O insanlar arasında benim de bildiklerim, tanıdıklarım var. Yine de... Yine de öyle bir yerde yaşamak bana, birçok olasılığın kapısını kapatmakmış gibi geliyor. Böyle hayatları yeni hikâyelere kapalı hayatlar olarak görüyorum ben.”

Sorgular, beni daha çok düşünmeye zorlar bir ifadeyle baktı.

“Belki de yeni hikâyelere gerek yoktur. Belki de her yeni sandığın hikâye, aslında aynı hikâyedir...”

Bu duruş önemliydi, sorgulayıcıydı gerçekten. Bu cümleler de önemliydi. “Bu cümleleri unutmamalıyım, romanımın bir yerlerinde, bir şekilde mutlaka kullanmalıyım” dedim o anda kendime. Artık çok küçük bir direnme alanım kalmıştı. Sözlerim belki de bir başka teslimiyeti dile getiriyordu.

“Haklı olabilirsin... Ama ben şimdilik bu duyguyla karşı karşıya gelmek istemiyorum.”

Yine başını hafiften sağa sola sallayarak cevap verdi. Daha ileri gitmem gerektiğine inanıyor gibiydi.

“Çünkü kaçıyorsun... Bu da senin kaçışın...”

Bir kışkırtıcılık mı vardı burada, varmam, görmem gereken bir gerçek mi? Bir gerçekse bu eğer, çekildiğim gerçek nasıl bir gerçekti, daha çok kimin gerçeğiydi?.. Soruyu sadece sormakla yetindim. Sonra sustum. O da sustu. Bu konuşma, içimde, size anlatabileceğim bir çağrının, eski bir çağrının uyanmasına da yol açmıştı ama. İlişkimizde, bu kıpırtının uyandırdıklarıyla, yeni bir kapıyı aralayabilirdim. Nasıl bir karşılık alacağımı, bu kapının yeterince aralanıp aralanmayacağını bilemiyordum. Çağrımı bu yüzden biraz da çekinerek dile getirdim.

“Seninle Bodrum’a birkaç günlüğüne gitsek, diyorum... Şöyle bir hafta sonu...”

Söylediklerimi heyecanla karşıladı.

“Gidelim... Ben Bodrum’u çok severim.”

Tüm adımlar, birbirimizi birbirimize ve kendimize gösterecek tüm adımlar, beklendiği, bilindiği ve belki de atılması gerektiği gibi atılıyordu. Evli bir adam, genç bir kadınla "yasak" bir ilişkiye girmişti... Gerisi tahmin edilebilirdi... Ne var ki, tüm duyduklarıma ve öğrendiklerime rağmen, kendimi bu ilişkinin sularına kaptırmıştım artık. Yaşamak istediğim, bulduğuma kendimi inandırmak istediğim bir aşkım vardı benim de. Bulduğuma kendimi inandırmak istediğim bir aşkım... Bu cümle bile beni bana yakalatmaya yetebilirdi aslında. Bir aşkı yaşayabileceğime kendimi inandırmak istiyordum ben, evet. Sorun bu inancın kendisinde miydi yoksa? O ilişkinin de gerçekleri vardı sonuçta. O ilişkinin de her ilişki gibi başka yüzleri vardı. O ilişkide de her ilişkideki gibi başka bir insan vardı, başka bir insanın tarihi vardı. O tarih benim tarihimden farklı bir tarihti kuşkusuz. Birbirimize bambaşka yerlerden geliyorduk. Birbirimize birbirimiz için emek vermemiz gerekiyordu. Ne var ki ben de, birçok insanın yaptığı gibi, o ilişkiye sadece kendimi getirebileceğimi sanıyordum. Ben... Ben daha çok, inanmak istiyordum çünkü... Bir başka yalnızlıktı bu, doğrusunu söylemek gerekirse. İnci'yle Bodrum'a gitmek isteyişimde de bu yalnızlık vardı. Kendimle yeni bir savaşa girmiştim. Bu savaş, eski, istendiğince yaşanamamış bir hikâyeyle, bende derin izler bırakmış bir hikâyeyle ilgiliydi. Bir türlü bitiremediğim bu hikâyenin devamını farklı bir şekilde yaşamak istiyordum artık...

Size üniversite yıllarımda, hayatımın bir dönemecini paylaştığım o Alman sevgilimden bir ara söz etmiştim ya, bu eksik, yaşanamamış hikâye, onun bende bıraktığı sesle ilgiliydi işte. Size bu ilişkiyi, sıradan, kolay, kısa bir oyundan söz edermiş gibi anlatırken yalan söylemiştim; en azından kendimi, dile getirmek istediklerimin akışını bozmamak için, biraz gizlemiştim aslında. Ondan ayrılmak, doğrusunu söylemem gerekirse, beni çok yaralamıştı. Bunu şimdi biraz daha kolay itiraf edebiliyorum. Sizinle artık birçok sırrımı paylaşmayı başardım çünkü. Hayatımın ilk büyük hüsranını yaşıyordum o günlerde. Sadece ayrılmakla da kalmamıştık üstelik. Onun bu ayrılıktan iki ay kadar sonra bir başkasına gittiğini de öğrenmiştim. Bu oyunun da sıradan, hep tekrarlanacak bir oyun olduğunu bilemezdim o zamanımda. Ayrıldığımıza sevinmiştim; kendime, "Bir aşk yaşandı gitti işte, şimdi sıra başka aşklarda" demiştim ilkin. Sonra bir akşam, bir sinemanın fuayesinde karşılaştık. Yanında her açıdan sevgilisiymiş gibi görünen bir adam vardı. Ayaküstü konuştuk. Ben gördüklerim karşısında üzülmemiş gibi yaptım, en olgun erkek maskemi taktım. Birlikte çay içiyorlardı. O hiç çay içmezdi aslında. Ama hayatındaki o yeni adamla çay içiyordu işte. Bu ince ayrıntı, deyim yerindeyse, içime çok oturmuştu. Kendimi, nasıl desem, fazlasıyla dışlanmış hissetmiştim. Yeni alışkanlıkların yolunda ilerlemeye başlamıştı demek ki... O adamın sevgilisi değil de, arkadaşı olabileceğine inanmak istedim yine de bir ara. Bu inancımı güçlendirme umuduyla da o gecenin sabahında, saat beşe doğru evine telefon ettim. Bir erkek sesi yanıt verdi, kapattım. Anlamıştım. Fazla hayal kurmama ve gereksiz bir iyimserlikle kendimi kandırmama gerek yoktu. Onun hayatında başka bir sevgili vardı artık. Oyunun bu perdesinin çok acıklı olduğunu görmüştüm. Oyunun eski, dahası hep aynı oyun olduğunu bilmeksizin...

Kendimi bir daha dışarıda bulmuştum, bir yerlerden sürülmüş gibi hissetmiştim... Bodrum'a ilk kez tek başıma, bu duygularla gitmiştim işte. Yeni bir soluk arıyordum, yeni bir solukla yeni bir oyuna çıkmam gerektiğine inanıyordum, yaşadıklarımdan uzaklaşabildiğimce uzaklaşmak istiyordum. O oyunda yeni bir aşkı yaşamak vardı... Yeni bir aşkı, bu eski sürgün duygusunu bir daha unutmak için yaşamak; bir başkasına giden eski sevgilime benim de bir başka aşkı bulabileceğimi göstermek için yaşamak vardı... Tüm bunlar aşkın, asıl aşkın ne kadar dışında duygular değil mi? Gelgelelim, bunu hep söylerim, insan ancak bazı yaşadıklarından yeterince uzaklaştıkça, uzaklaşmayı başardıkça gerçeklerini daha iyi görüyor, ya da en azından gördüğünü kendine söyleyebiliyor. O günlerin doğrusunda bu duygular vardı... Kendimi yeniden göstermeliydim... Gerçeklerimden ve yabancılıklarımdan bir daha kaçabilirdim artık...

Bodrum, bugünkünden çok farklı bir Bodrum'du o zamanlarda. Her yer gibi orası da farklıydı. Her yer gibi orası da günlerin akışında değişecek, talan edilecek, yeni kimlikler ve insanlar edinecekti. Bunu bir geçmişe, yitirilen ve bir daha yaşanamayacak "eski günler"e övgüler düzmek için söylemiyorum. Geçmişimin, geçmişlerimin yaşadığım günlerden daha güzel olduğuna, daha önce de anlattığım gibi, hiçbir zaman inanmadım. Bir yerlerde bıraktıklarımın neredeyse hiçbirini

özlemedim. Dahası o yerlerden çoğu kez uzaklaşabildiğimce uzaklaşmak bile istedim. Bodrum'u, en azından o Bodrum'u özlemle hatırlamamı sağlayacak bir anım, bir yaşantım da yok üstüne üstlük. Bodrum, bugünkü Bodrum değildi derken, tıpkı şehrimin artık yaşayamadığım denizini özleyişlerimde de hep söylediğim gibi, birkaç insanla paylaşmak istediğim sessiz sedasız birkaç ölümü anlatmak istiyorum ben sadece. Birkaç ölüm, birkaç cenaze... Tüm çabalarımıza rağmen bir türlü gömemediğimiz parçalarımız için... Yalnızca rüyalarımızda, hayallerimizde ve sözcüklerimizde yaşatabildiğimiz parçalarımız için... Bodrum bugünkü Bodrum değildi...

Oraya tek başıma, yeni bir aşkın umudu için, bir aşkın yarasıyla gitmiştim. Uzun bir gece yolculuğu yapmıştım. Otogara vardığımızda gün çoktan ağarmış, dahası güneş iyiden iyiye yükselmişti. Elimde bir adres vardı. Bodrum'u iyi bilen, o yıllarda üniversitede aynı sıraları paylaştığımız, Efrahim adında, hayatı süresince hep akordeon çalacağını söyleyen bir arkadaşımın verdiği bir adresti bu. Ona göre bu adreste, bulabileceğim en iyi pansiyon vardı. Çok başka bir çocuktu Efrahim. Bana akordeon çalmayı, Paris'te yaşadığı yıllarda, Şah rejiminden kaçmış İranlı bir ressamdan öğrendiğini söylemişti. Onun en çok sevdiği yalanlarından biriydi bu aslında. Bir gece, asıl akordeon hocasının annesi olduğunu öğrenecektim çünkü. O gece, bu gerçeği ağzından kaçırdığında çok sarhoştu ve çok ağlamıştı. Zaten sarhoşken hep ağlar, bunu da çok iyi bir insan olmasına bağlardı. O gece annesinden nefret ettiğini, onu günün birinde mutlaka öldüreceğini de söylemişti. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, bir de şiir yazıyordu Efrahim. Sonra bağlarımız koptu, birbirimizin izini tümüyle kaybettik. Günün birinde onun hikâyesini de yazmak isteyeceğimi çok iyi biliyorum. Çünkü bu hikâye, benim için, her geçen gün biraz daha zor taşıdığım pişmanlıklarla da dolu biraz. Neyse... Bu hikâye için de doğru zamanı bulabilirim belki günün birinde...

Efrahim'in beni gönderdiği pansiyon, eski Bodrum'da, orayı bilenlerin Halikarnas dedikleri yerdeydi. Bir taksi çevirdim, adresi gösterdim.

"Bin abi!" dedi.

Bindim. Takside, o günlerde çok sevilen bir şarkı çalıyordu. "Gittiğinde her şey bitti sanmıştım... Ama bak hayat sensiz de yaşanıyor..." gibisinden sözleriyle insanı hemen içine alıyordu. O şarkıya bu kadar kolay kapılmam doğaldı. Şarkının sözleri, yaşadıklarımı ve yaşamak istediklerimi dile getiriyordu sonuçta. Kalıcı, bir yerlerinize dokunan şarkılar hep öyledir zaten, bilirsiniz. Buluşma beklemediğiniz bir anda gerçekleşiverir. Oradaki duygular sizin duygularınızdır artık. Bazı şarkılardan da bu yüzden yıllar geçse de kurtulamazsınız. Bazı şarkılar size bu yüzden döner.

Taksi şoförü gençti. Çivit mavisi gömleği, siyah pantolonu, ucuz güneş gözlükleri ve o günün tercihlerine uydurmaya çalıştığı saç şekliyle, o da elbette bir yerlere tutunmanın savaşını veriyordu. Şarkıyı dinlerken gülümsüyordu. Neye, kime gülümsüyordu? Gözleri o siyah camların arkasında kalmıştı... Bu soruyu da kendime sadece sormakla yetinmeliydim bu durumda. Ama bu şarkı, o ne hissederse hissetsin, benim için tam bir hoş geldin şarkısı olmuştu doğrusunu söylemem gerekirse. İçime buruk bir sevinç yayılmış, dahası bir umut doğmuştu. Benim o günlerde en çok bir yalana ihtiyacım vardı çünkü. Taksi şoförü, bu duyguya iyiden iyiye kapıldığım bir anda beni "dışarıdaki" gerçeğime döndürdü.

"Abi geldik, burası..." dedi.

Onunla görünürde, sadece dört sözcük paylaşmıştık. Ama o şarkının duyurdukları ve uyandırdıkları adına, bende çok daha fazlası kalacaktı... Parayı ödedim, indim. Birbirimizi bir daha göremeyecektik... Bu duygu da bildiğim duygulardandı. Efrahim'in adını verdiği pansiyon, o günlerde Bodrum'da çok yaygınlaştığını duyduğum ev pansiyonlardan biriydi. Evin girişinde küçük bir dükkân, dükkânda da bana ayakkabı tamiri yapıyormuş gibi görünen, ellilerinde, esmer bir adam vardı. Pansiyonu sordum.

"Burası... Buraya ben bakıyorum" dedi.

"Beni Efrahim gönderdi" dedim.

Gülümsedi.

“Hoş geldiniz... Sizi bekliyorduk” dedi.

Bir kadına seslendi. Kadının adı Yasemin’di. Karısıydı, kendisinden bir hayli genç görünüyordu. Adam ona Efrahim’in arkadaşı olduğumu söyledi. O da tüm sıcaklığıyla beni karşıladı.

“Odanızı şimdi hazırlarım. Ama gelin önce bir çay içelim. Yoldan geldiniz, acıkmışsınızdır, size bir şeyler getireyim” dedi.

“Efrahim buralarda seviliyor demek ki” dedim o anda kendime. Buna şaşmıştım. Efrahim bilinmekten de, sevilmekten de pek hoşlanmazdı çünkü.

Yasemin birkaç dakika sonra, eski bir demlikte taze çay ile eski bir tepside kalın kesilmiş birkaç dilim ekmek, biraz turunç reçeli ve birkaç zeytin getirdi. Olağanüstü bir andı o an benim için. O çayın tadını da, o reçelin ve zeytinlerin tadını da o gün bu gündür hatırlarım. O ikramda bir saflık, her zaman her yerde rastlayamayacağınız bir insan sıcaklığı vardı çünkü... O Bodrum yolculuğu, benim evimden, ailemden ayrı, tek başıma çıktığım ilk yolculuktu. O anları böyle bir duyguyla yaşamam bundandı belki de. Kendime yine sıcak bir ev arıyordum... Bu duygu, beni daha sonraki ilişkilerimde de kolay kolay kopamayacağım sokaklara çağıracaktı... O Bodrum’daki ilk anlarım böyle anlardı işte. “Yeni bir hikâye başlıyor” demiştim kendime. Umutluydum dediğim gibi, sevinçliydim... Ne var ki, saatler ilerledikçe, yavaş yavaş, daha önce başka yerlerde karşılaştığım ve hep kaçmaya çalıştığım gerçeklerimle de buluşmaya başlayacaktım. Bu buluşma için akşamın çökmesi gerekiyordu...

Bir yaz tatili için bir yere tek başınıza gittiğinizde ve hemen uyum sağlayamadığınızda, çevrenizdeki insanların sizin dışınızda, o hep aradığınız ve özlediğiniz mutlulukları paylaştığı duygusuna, zaman zaman siz de kapılmışsınızdır belki. Ben bu duygunun aslında çok sıradan bir duygu olduğunu o günlerde henüz keşfedememiştim. Benim o günlerde sadece kendim için yarattığım küçük bir efsanem vardı. Bir aşktan yaralı çıkmış ve oraya yeni bir aşkı yaşama umuduyla gitmiştim dediğim gibi. Aşk hiçbir zaman bu kadar yakın değildi oysa. Aşk, o aşk, aslında her zaman uzaktı... Yeni keşfetmeye başladığım Bodrum’un sokaklarına doğru ilerlerken, bu gerçekle de yavaş yavaş karşılaşacaktım. İnsan, kaçamayacağı hikâyesini, denedikçe, yaşadıkça öğreniyordu. O akşam yaşadığım eski bir yitimin sancısıydı. Aradığımsa bir aşktan çok bir aşkın duygusuydu... Bir restorana gitmiş, bir şeyler içmiş ve atıştırmıştım. Sonra yürümüştüm. Biraz çarşıda, biraz mendirekte, sonra da Barlar Sokağı’nda; asıl yürüyüşümü unutmak için yürümüştüm. Sonra yine aynı yollardan pansiyona dönmüştüm.

Ertesi gün, günübirlik motor gezintileri olduğunu öğrenmiş, oradaki kıyılara bir daha yinelediğim o umutlarla gitmiştim. O kıyıların neredeyse hepsini unuttum bugün. Sazlardan yapılmış bir restoran var şimdi sadece aklımda. Orada, geziye katılmış genç bir çiftle siyasi bir konuşmaya da dalmıştım. Bu konuşmalar yapılabilirdi, o kadar da zorlayıcı ve irdeleyici değildi; hiç kimsenin kendini gerçek anlamda ortaya koymadığı konuşmalardandı sonuçta. Birçok “aydın” gibi ben de o günlerde itiraz etmeyi ve muhalefette görünmeyi seçmiştim. Ben de günün birinde daha insani bir düzen kurulması gerektiğini söylüyor, böylelikle de ne kadar doğru bir yeri seçtiğimi göstermeye çalışıyordum. Benim asıl doğrum farklıydı ama. Ben insanın içindeki kötülük eğiliminin daha insanca bir düzeni hiçbir zaman getiremeyeceğine inanıyordum. Ne var ki o günlerde, en azından bu duruşumla bir yerlere tutunabilmek için, bu maskeyi de takmak zorundaydım. Bu maske birçok “aydın”ın da maskesiydi. Herkes kendi varoluş savaşını veriyordu, ama aslında herkes doğru yeri seçtiğine öncelikle kendisini inandırmak istiyordu... Savaş, bu savaşa gerçekten inanmış birçok insan için bu yüzden yanlış bir savaş olmuştu. Birçok insan bu yüzden çok ağır bir bedel ödemek zorunda kalmıştı. Savaşın asıl yöneticileri, o insanların göremeyeceği yerlerde gizlenen çok usta yöneticilerdi çünkü. Bir sağırlık, daha da önemlisi bir başka dilsizlik oyunuydu bu biraz da... O günler başka kahramanlarındı; başka bekleyişlerin

ve yıldızların, başka umutların ve yarın yanılsamalarının günleriydi anlayacağınız...

Oradaki günlerimde, mendireğin yakınlarındaki bir bankta tek başına oturarak sessiz sessiz denize bakan, Maliye Bakanlığı'ndaki uzun çalışma yıllarının ardından, emekliliğini alır almaz, bir süreliğine kalmak için Bodrum'a gelen altmışlarına yakın, her sözünü sanki çok uzaklara bakarak söyleyen, geriye kalan yıllarını çocukluğunu geçirdiği kıyı kasabasında gemi maketleri yapmaya adamak isteyen bir adam da tanımıştım; tatilini senelerdir bu yeni tanıdığım pansiyonda, avukat eşi ve iki yetişkin çocuğuyla geçirdiğini daha ilk günden öğrendiğim, güneşin altında çok uzun süre kalarak, ikinci derecede yanık ölçüsünde yaktığım kollarımın ve omuzlarımın tedavisi için beni apar topar doktora götüren, anlattıklarından kırklarının ortasını sürdüğü anlaşılan eski hemşire Nükhet Hanım'ı da...

İstanbul'a tüm bunları yaşadıktan sonra dönmüştüm ve bu yaşadıklarım sadece dört güne sığmıştı. Bodrum'da sadece dört gün kalabilmiştim daha doğrusu. Şehrimin sularına bir gece otobüsüyle döndüğüm saatlerde, bir cehennemden çıktığım duygusu içindeydim. Bir şeyleri daha yaşadığım yanılsamasına sığınabilirdim. Öyle yaptım da... Ancak o gece kendime bir söz de vermiştim. Bodrum'a o aşkı yaşayan bir insan olarak dönecektim. İnci'yi bu "kaçak tatil"e çağırırken yaşadığım duygunun kökeninde, yıllar öncesinde bıraktığım bu yolculuk vardı işte...

Derinlerime yaptığım bu yolculuktan, elbette İnci tarafından koparılmıştım. Orada, tüm bunları hatırladığım anlarda tek başıma değildim ne de olsa. İçimdeki Bodrum fotoğrafları hızla akıp gitmişti. Aradan ne kadar zaman geçmişti, bilmiyorum. Belki bir, belki de birkaç dakika... Zaman yeniden, çok farklı renklerle ve soluklarla inşa edilir sonuçta...

İnci'nin beni o geçmişten aniden uzaklaştıran sesi, artık çok iyi tanıdığım bir sesti.

"Nerdesin sen bakayım!"

Öyle birdenbire kendime gelmem o kadar kolay değildi.

"Uzaklarda, çok uzaklarda..." diyebildim bu yüzden yalnızca.

Her zamanki gibi üsteledi.

"Onu anladık... Nerelerde?.."

Söylemek zorundaydım, söyledim.

"Bodrum'a yıllar önce gitmiştim. Orada yaşadıklarımı şöyle bir hatırladım da..."

Peşimi bırakmadı. Belki de daha çok anlamak istedi.

"İyi şeyler miydi?.."

Ne diyebilirdim. Dürüst olmayı seçtim.

"Pek sayılmaz."

"İyi olsaydı şaşardım..." dedi.

"Neden?.." diye sordum.

Bakışlarında ve sözlerinde bir saldırganlık vardı sanki. Bunu biraz da o aşamadığı önyargılarına bağlayabilirdim. Ama söylediklerini duyduğumda, bir haksızlığa uğradığım duygusuna kapılmaktan kurtaramadım yine de kendimi.

"Sen daha çok kötü şeyleri hatırlıyorsun da ondan... Hatta sen mutsuz olmak için kasıyorsun, mutsuzluğunla mutlu oluyorsun..."

Bu saldırganlığı ancak hafif bir saldırganlık, ya da kışkırtıcılıkla taşıyabilirdim. İçimdeki bu sesi duydum.

“Her zaman değil... Ama neresinden bakarsan bak, asıl bu mutsuzluklar ve bu kötü şeyler yaratıcıdır. Üstelik sadece sanat adına değil, aynı zamanda hayat adına da...”

Karşılık vermedi. Bir süre daha sustuk. Sessizliği yine o bozdu.

“Gel bu gece sabaha kadar İstanbul’u yaşayalım... Yemeğe gidelim, barlara gidelim, doyasıya dans edelim... Deniz kıyısında bir yerlerden de güneşi doğuralım...”

Onda beni çeken, hayatın sıradanlığını bozan böyle beklenmedik çağrılardı işte. Onu benim gözümde, o günlerimde özel kılan, o güne kadar hiç kimseden duymadığım bu farklı sesti... Çağrının ondaki eski bir yere dokunduğunu bilemezdim tabii... Şaşkınlığımı gizleyememiştim... Böyle bir geceyi ne ondan, ne de kendimden bekliyordum. Yanıtım bu şaşkınlığı fazlasıyla dışa vuruyordu.

“Bu gece olmasın... Belki bir başka gece...”

Korkmuş muydum? Bir daha korkmuş, beklemediğim o yere çekildiğim duygusuna mı kapılmıştım?

“Neden?..” diye sordu.

“Bilmem... Bu gece eve geç dönmek istemiyorum da...” dedim.

Saldırganlığı daha da belirginleşti bu sözlerim karşısında.

“Karını bekletmek istemiyorsun galiba!..”

Bir tartışmayı alevlendirmek istemiyordum. Olabildiğince sakin kalmaya çalıştım.

“Öyle değil... Yani bu gece içimden gelmiyor... Çok kadınca bir neden gibi görünecek, ama ne bileyim, buna bu akşam hazır hissetmiyorum işte kendimi.”

Devam etti. Ben ne kadar geri çekilsem, o kadar üstüme geliyordu o da.

“Neye hazırsın?”

“Bilmiyorum... Bunu birlikte anlayacağız galiba... Zamanla...” dedim.

Cevabım elbette yeterince tatmin edici değildi. Daha da zorladı.

“Zamanla... Kaybedilecek vakit var mı ki?..”

Onu bir yerde durdurmam gerektiğini düşündüm. Sakinliğimi bozmak için elinden geleni yapmıştı. Bu sözlerden sonra kendi çıkışımı yapmaktan başka çarem yoktu.

“Anlamsız bir acelecilik içindesin... Ne yaptığının farkında mısın?” diye sordum.

“Neymiş yaptığım?” diyerek karşılık verdi.

“Beni çarmıha geriyorsun” dedim.

Söylemek istediğimi anlatabilmiş miydim? Tavrından ve bu söylediklerim karşısındaki sorusundan bunu anlamam kolay değildi.

“Nasıl bir çarmıhmış bu?.. Yani karınla benim aramda bir karar veremiyorsun; çarmıhın bir ucunda karın, bir ucunda da ben varım, öyle mi?”

Meseleyi bu kadar basitleştirme yoluna gitmesinin amacı, beni daha çok kışkırtmak ve harekete geçirmek de olabilirdi. Onun, bu çarmıhla neyi dile getirmek istediğimi anlayıp anlamadığını kendime bu nedenle sormuştum. Tartışmayı yine biraz soğutmak istedim. Bu kez anlamak, gerekirse de anlatmak istiyordum ama.

“O kadar basit değil...”

Ne var ki o anlamak ve dinlemek istemiyordu. O anda bir kızgınlığa kilitlenmişti sanki.

“O kadar basit!.. Yazık... Senin hiç fark etmediğim bir yüzünü gördüm şimdi!..”

Buna benzer tartışmalar o akşamdan sonra da tüm kırgınlıklarıyla ve kızgınlıklarıyla, daha da ileri gitmek gerekirse, tüm cehennemiyle yaşanacaktı. Bir öfke büyümeye başlamıştı içimde... Uğradığıma inandığım haksızlığı haykırmak istiyor, ama bir türlü haykıramıyordum. Bir cevap vermeliydim yine de, onun bende gördüğü bu yüzü kendime yakıştıramadığımı söylemeliydim. Ancak o, bu cevabı vermeme bile fırsat bırakmadan devam etti.

“Aslında bu senin çarmıhın... Benim yaptığım bir şey yok. Ben sadece seninle bir aşkı yaşamak istiyorum... Doyasıya...”

Aslında bu senin çarmıhın... Adını koyamadığım, ya da koymaktan kaçtığım bir şeylerin beni böldüğünü, içimdeki bir gerçeği sarstığını, dahası parçaladığını hissediyordum. Haklı mıydı yoksa? Bu benim çarmıhım mıydı gerçekten? Kendimi bir çarmıha gerilmiş hissetmenin bedelini tüm kayıplarımla göze almak zorunda mıydım? Bu duygudan kurtulmak için nasıl bir bedel ödemem gerekiyordu?.. Bu çarmıha gerilmişlik duygusu yeni bir duygu değildi aslında. Bir ölüm oyununun, insanın kendine bile kolay kolay anlatamayacağı bir ölüm oyununun devamıydı bu. Tercihimin, sadece iki kadın arasında yapmam gereken bir tercih olmadığını biliyordum. Bunu bilmesine biliyordum da, o adımı atmamı engelleyen duygunun karanlığına yine de bir türlü inemiyordum. O karanlığa da inebildiğimce inecektim tabii günü geldiğinde, o karanlığı tanımam, yaşamam gerektiğini kabullenecektim. Yürümeyi, kendimde yürümeyi bir daha öğrenmeliydim ama bu uzun yolculuk için, gerçek evlerim ile hayalimdeki o ev arasındaki yolda, neleri ve kimleri öldürmek zorunda kaldığımı daha iyi hatırlamalıydım... Bu karanlığa dokunabilmek için, duvarlarıma da dokunmam gerekiyordu. Duvarlarım arkamdan hep gelmişti, yaşadıklarımın izlerini hep taşımış ve bana taşıtmıştı çünkü... İnci’yle yaşadığım “ilk günler”in, birçok kez yaşayacağım o “ilk günler”in gerçeği biraz da buydu işte. “Senden bunu beklemezdim...” Bu sözler karşısında, belki de tek bir söyleyebileceğim vardı.

“Sen bu ilişkiyi sürdürmek istemiyorsun artık galiba...”

Korkuyordum. Kaybetmekten, özellikle de onu, böyle bir neden yüzünden kaybetmekten korkuyordum. O “başkası” yanımdaydı, yanımızdaydı yine... Sesim titriyordu... Bu titremeyi duymasını istiyordum... Gülümsedi... Gülümsemesinde biraz öfke, biraz keder, biraz da meydan okuma gördüm. Bu bakışta onun tarihini arayabilirdim. Bu bakışı böyle görmemde kendi tarihimi de arayabilirdim. Ama sonuçta, bu tedirginliğimi dile getirişim hakkında söyledikleri, onu, o anda benim karşıma ancak böyle çıkarabilirdi.

“Bodrum’u yaşayacaksın... Bodrum’u benimle de yaşayacaksın...”

Bodrum’u yaşayacaktık... Yaşayabildiğimiz kadar yaşayacaktık... Fırtına daha da yakınımızdaydı artık. Yaşamak istediklerim ile yaşayabileceklerim arasında kaldığımı bir daha hissediyordum o günlerdeki evime dönüş yolumda. Bir fırtınanın etkilerine çok açıktım belki, ama o kadar da korunmasız değildim galiba. Eve adımımı attığımda, işte bu nedenle yaşadıklarımı yaşamamış, o soruları kendime hiç sormamış gibi yapmış, oyunumu oynamaya çalışmıştım. Bu oyun da kendi sözcükleriyle götürülebileceği, taşınabileceği, maskelerini artık taşıyamayacağım yere kadar götürülecekti, biliyordum... Selin’e İnci’yle buluştuğumu söyleyememiştim bu kez. Oturup birlikte televizyon bile seyretmiştik. Sonra da yatmadan önce, işten çok bunaldığımı, hafta sonunu İstanbul’un dışında bir yerlerde tek başıma geçirmek istediğimi söylemiştim. “Sen bilirsin” demekle yetinmişti o da. Ses tonu, bir şeyleri hissettiğini belirtiyordu. Bu hikâye de o günlerdeki hikâyelerimden biriydi...

İnci'yle Bodrum'a bir gece vakti gittik. Beni oraya yıllar sonra, yine bir gece otobüsü götürüyordu... Kendime, o yolculuk için yeni bir oyun yazdığımın farkında bile değildim. Gittiğimiz otel, Bardakçı'da, hemen ısınamayacağınız, sevemeyeceğiniz, ama "denize sıfır" dedikleri o otellerden biriydi. Denize girmek için, herkesin eğlenme zorunluluğu hissettiği, o sıkıcı günübirlik motor gezintilerine katılmak zorunda kalmayacaktık. İyi bir başlangıçtı bu.

Bodrum'a ilk adımlarımızı sabahın ilk saatlerinde attık. Otel yeni uyanıyordu henüz. Odamız hazır değildi. Önce kahvaltı ettik. Sonra da, hazırlandığını söylediklerinde, odamıza çıktık. Oda uzun bir merdivenin sonundaydı, koya tepeden bakıyordu. Yatağa uzandık hemen, birbirimize sarıldık. Sonra seviştik, biraz uyuduk. İçimde anlayabileceğiniz bir heyecan vardı. Yeni, en nihayet adım atabildiğimiz, nasıl yaşanacağını bilmediğimiz bir zamandaydık. Bu zamanı çok beklemiştim. Bu zamanı, sonuna kadar, gidebildiğim yere kadar yaşamak istiyordum.

Sonra kalktık, denize girdik. Ona, plajda güneşlenirken, bendeki Bodrum'u, o aşkı o akşam sokaklarında boş yere arayışımı, o pansiyonu ve orada tanıdığım insanları anlattım. Kim bilir nereye, hangi hikâyelere gitmişlerdi... Hiç sesini çıkarmadan dinledi. Aramızda kapanamayacak bir uzaklık vardı sanki. Bu uzaklığı çok düşünmek istemedim. Yaşadığımız zamanı hiçbir duygu gölgelememeliydi çünkü.

Güneş iyiden iyiye yükseldiğinde restorana geçip hafif bir öğle yemeği yedik. Orada da herkesin dinlemekten hoşlandığı, ya da hoşlandığı sanılan şarkılar çalıyordu. İngilizce şarkıların birinde bir adam "tüm yaşadıklarımızdan sonra, ayrıldığımıza hâlâ inanamıyorum" diyordu. O şarkı bende beklemediğim bir hüzün uyandırmıştı. Böyle bir zamanda, böyle bir hüznün yeri olmamalıydı, biliyorum. Böyle bir zamanda, o sevince kendimi tüm benliğimle kaptırabilmeliydim. Ama o hüznü yine de duymuştum, durup dururken paylaşmak istemiştim işte.

"Bu şarkının bizim şarkımız olmasından korkuyorum" dedim o anda.

"Her şey senin elinde..." dedi.

Her şey benim elimde miydi, sadece benim elimde miydi gerçekten? Bir ilişki hep iki insanın elleriyle inşa edilmez miydi? Bu sorular o anların soruları değildi. Bu sorular da zamanlarını bekleyecekti... İnci'nin bu sözleriyle, farkına varmaksızın, hem bana hem de kendisine ne kadar kötü bir oyun oynadığını bu nedenle görememiştim o zamanımda. Hissettiğim, bir hayat karşısında sınanma duygusuydu daha çok. Ben ilişkiyi omuzlarımda taşımanın çıkmazını da yaşıyordum o günlerde. Duyduklarıma bu yüzden bir cevap verememiştim.

Yemekten sonra biraz denize girmiş, sonra da odaya çıkıp bir iki saat uyumak için yatağa uzanmıştık. Yaz günlerindeki öğle sonralarının da bende bir hikâyesi vardı... Ona, çıplak vücutlarımızla uzandığımız o yatakta, yeni bir çıplaklığa soyunmak için bu hikâyemi de anlatmak istemiştim. Açık pencereyi örten tül, içeri giren esintiyle yavaş yavaş sallanıyordu. Dışarıda başka bir hayat akıyordu... Bu görüntünün duygusunu onunla başka bir odada da yaşamıştım. Birbirimize, ilk sevişmemizden sonra, çıplak bedenlerimizle sarılmıştık. Benim, hatırladığım hatırlamadığım, yaşadığım, ya da yalnızca hayal etmekle yetindiğim birçok hikâyemin izlerini taşıyan, birçok kez döndüğüm görüntülerimden biriydi bu sonuçta. Bu izler beni zaman zaman çocukluğumun yazlık evlerine de götürürdü. O günlerde annem de babaannem de yemekten sonra mutlaka uyumam gerektiğini söylerdi. O saatleri hiç sevmezdim. Başka çocukların dışarıda oyun oynadığını bilirdim çünkü. Ben de bu durumda kendi oyunumu oynar, annem ile babaannemden intikamımı sık sık uyuma numarası yaparak alırdım. Uyumadığım zamanlardaysa hayal kurardım, sadece hayal kurardım. Okuduğum kitapların etkisi de vardı kuşkusuz bu hayallerde. Kaptan Nemo'yu çok sevmiştim örneğin. Ona duyduğum sevgiyle herkesten uzak, yıllarca denizlerin altında

yaşamayı da. Oyunlarla yaşamaya daha o günlerden başlamıştım anlayacağınız... Uykuya böyle yatırılmak pek hoş değildi, ama kimi uyanışlar zaman zaman çok güzeldi, çok sıcaktı. Hiçbir zaman unutulamayacak kadar güzel ve sıcak... Babaannemin Erenköy Pazarı'ndan aldığı mısırları pişirdiği saatlerdi o saatler. Eve anlatılamaz bir mısır kokusu yayılırdı. Mısırlar "dışarı"nın mısırlarına göre daha sertti, ama evde pişerdi, evin mısırlarıydı...

İnci'ye, o ilk öğle sonramızda, onunla daha çıplak olabilmek için, bu hikâyemi de anlatmış, daha da doğrusu anlatabildiğimi sanmıştım. Sanmıştım... Hikâyemi bitirdiğimde onun uyuyakaldığını fark etmiştim çünkü. Başını omzum ile göğsüm arasında kalan o boşluğa koymuştu. Bu küçük hikâyenin neresinde uyumuştu? Bunu bilemezdim. Başımı yavaşça kaldırıp ona baktım. Derin, çok derin bir sevgiyle, içimden yıllardır akmamış bir şefkatle baktım. Her uyuyan gibi o da korunmasız ve savunmasızdı... Nasıl bir kadınla beraberdim? Kimle, neyi paylaşıyordum ben?.. Birden, onu hâlâ çok az tanıdığımın ayırdına vardım. Hep ben anlatıyordum. Ben bir yerlerde yitirdiklerimi, tüm benliğimle dokunabileceğime inanmak istediğim bir kadınla yeni bir yolda bulmak için anlatıyordum; o dinliyor, daha çok dinliyor, arada sırada da yorumlar yapıyordu. Benim bu ilişkiye istesem de istemesem de getirdiğim bir çocuk vardı çünkü. O çocuk, kendini gösterebilmek için hep anlatmak istiyordu. O çocuk, bir zamanı yeniden inşa etmek istiyordu... Benim o günlerde gördüğüm, görebildiğim İnci'yse, geçmişleri çok düşünmeksizin bugünleri yaşamak istiyordu. Ona göre, geçmişleri bu kadar canlı tutmak, bugünlerden bir kaçıştı; şimdiyi gerçekleriyle göğüslemekten korkmaktı. Yaşadıklarımıza böyle baktığı için ona çok kızmıştım ilkin. Bizi birbirimize istediğimce yaklaştıramayan, bir türlü yaklaştıramayan nedenlerden biriydi bu. Ben göstermeyi tercih ediyordum, İnci göstermemeyi... Ben birbirimizi daha iyi görmek ve anlamak için deşmeye, tarihlerimizde kazılar yapmaya da gönüllüydüm, İnci ise anları, sadece anları yaşamaya... Kimin neye, ne kadar, nereye kadar hakkı vardı bu durumda? Bu soruyu sadece zamanın akışında yaşadıklarımızın, yaşayabildiklerimizin ışığında yanıtlayabilirdik. Bunu, doğrusunu söylemek gerekirse, bir yere kadar başardık da. Ancak, zamanın akışında giderek ortaya çıkacak bir gerçek daha vardı. İnci'nin bu ısrarında yalnızca bir hayata bakış dile gelmiyordu. O, geçmişi adına bir şeylerden gerçekten kaçıyordu. O da yaşanan günlerde yakalanabilecek anlara, sarhoşluklara sığınıyordu. Onun bu yüzünü o zamanlarda, belki de beni yeterince görmediği duygusunu çok yoğun bir biçimde yaşadığım için, yeterince görememiştim. İlişkimizin, ilişkilerimizin kaderi miydi bu? Biz ilişkilerimizi hep bir türlü aşamadığımız bencilliklerimiz yüzünden mi gereğince taşıyamıyorduk? Bu soruları son zamanlarda çok soruyorum kendime. Yanıtların, gizlendikleri yerlerden çıktıklarını göreceğim günlere kadar da sormaya devam edeceğim galiba...

Sonra, bunları düşünürken, ben de uykuya daldım. Uyandığımızda, akşamı karşılayabilecek bir zamana gelmiştik. İçime yeni bir sevinç yayılmıştı o anda. O akşam, en azından o akşam, o sevincin buruk bir sevinç olmasına izin vermeyecektim. Bu sevince inanmalıydım. Kendime inanmalıydım. Bize inanmalıydım... Kalktık, giyindik... O akşama ikimiz de kendimizi daha güzel görmek için hazırlandık. Bu özeni onda da görüyordum... Otelin hemen yakınındaki iskeleden Bodrum'a, o eğlencenin içine giden motorlar vardı. İstanbul'un dışındaki ilk gecemize oradan gittik...

Bindiğimiz motor küçük bir motordu. Bizimle birlikte "merkez"e gidenler arasında, motora daha önce başka iskelelerden binenler de vardı. Herkes bir daha kendi Bodrum'una gidiyordu. Çevreme uzun uzun bakmıştım. Artık tanıyamadığım, dahası ilk kez geldiğim bir yerdeydim sanki. Gördüğüm kıyılar başka bir toprakla örtülmüş gibiydi. Başka bir deniz, başka bir zamanda bıraktığım kıyıları başka seslerle yutmuştu. Sizin de başınıza gelmiştir, eminim. Hayatınızda derin izler bırakmış bir yere, yıllar sonra, adını koymak istemediğiniz bir şeyleri bulmak için gidersiniz. O yere gitmeyi birçok neden yüzünden defalarca ertelemişsinizdir. Oraya gitmeye bir türlü hazır hissetmemişsinizdir kendinizi. Oradan kaçmış, belki de korkmuşsunuzdur. Sonra o gün gelir. Ardınızda birçok yeri, zamanı ve insanı bırakmışsınızdır artık. O yer sizin için yaşamıştır, içinizde sizin için, sadece sizde yürümüş ve büyümüştür. O yerlerin fotoğrafları sizin fotoğraflarınızdır. Vakit geldiğinde yeniden gittiğiniz yerin, tıpkı sizin gibi değiştiğini, isteseniz de istemeseniz de görmek zorunda kalırsınız. O yer sizden enikonu uzaklaşmıştır. O yer sizi beklememiştir aslında... Benim o eski Bodrum'la ilgili

hikâyem bu hikâyelerdendi işte. Anlamıştım, bir kez daha anlamıştım. Yolun bir yerlerinde, birilerinden fazla konuşmaya gerek duymaksızın, sonsuza kadar ayrılmıştık... Görülecek bir hesap kalmamıştı bu durumda. Hesap, zamanın akışında, bir şekilde kapatılmıştı. Ben o Bodrum'u bir yerlerde, ayırdına varmaksızın öldürmüştüm... Ancak o akşam, bende yavaş yavaş öldüğünü hissettiğim, sadece o Bodrum değildi. Bunu anlayabilmek için, o gecede biraz daha çok ilerlemem gerekiyordu...

Motor Marina'ya yanaşmıştı... Biraz yürümüş, sahildeki restoranlara bakmıştık. Oraları da var mıydı o yıllarda? Hatırlayamamıştım. O kıyılara hayatımda ilk kez geliyordum sanki, evet... Bu duygu çok güçlü bir duyguydu. Bu duygu o yolculuğun ruhunda vardı biraz da...

"Gel, Barlar Sokağı'na gidelim" dedim o anda.

O, bu yeni Bodrum'un yabancısı değildi. Kendimizi kısa bir süre sonra Barlar Sokağı'nda bulduk. O sokakları o kadar yadırgamamıştım bu kez. Bir şeyler yaşamaya, hiç ölmemesiye soluk almaya devam ediyordu sanki... Size söylemeyi unuttum. Benim o ilk Bodrum yolculuğumdan sakladığım, bu sokaklarda çekilmiş ve bu sokaklar için saklanmış bir fotoğrafım daha vardı. Bu fotoğrafta, hikâyelerini ve romanlarını büyük bir zevkle okuduğum, yazdıklarıyla hayatımda her zaman derin izler bırakmış, Bodrum'un cehennemini o yıllarda, içimdeki birçok kederi uyandırarak anlatmış çok sevdiğim bir yazar ile ilerleyen yıllarda, özel televizyon kanallarındaki dizileri sayesinde çok geniş seyirci kitlelerine ulaşacak "devrimci" bir aktör yer alıyordu. Bana bu fotoğrafı bırakan gecede yine çok az konuşabilmiştim. İçimdeki fırtınayı kendime hapsettiğim yıllardı o yıllar... O kareye genç bir kadın da girmişti. Eşiyle birlikte karşımda oturuyordu. O çok sevdiğim yazar, biraz yazdıklarımı bildiğinden, hikâyelerimi okuduğunu ve çok sevdiğini söylemişti. Bu hikâyeleri ona günün birinde, tüm cesaretimi toplayarak, kendim götürmüştüm. Yola devam etme gücünü bulabilmek için, birilerinin onayına ben de ihtiyaç duyuyordum... O suskunluğumda, içime yayılan ve dışa yansıdığından kuşku duymadığım o sıcaklık anlarında, o kadına bakarak, sadece bakışlarımla hikâyelerimi okumak istemiştim. Daha fazlasını yapmam mümkün değildi. Kendimde çok gerilere gitmiştim çünkü. Kadının o anlarda bana sevgiyle gülümsediğini görmüştüm. Bu sevgide, bir yerlerde yitirdiğim o şefkat de var mıydı?.. Kadından çok etkilenmiştim elbet. O gece onun içine her anlamda girmek istemiştim. Ama aradığım, o yatak odasının çok ötesinde bir yerdi, bunu da biliyordum... Fırtınam böyle bir fırtınaydı işte... Bu fırtınayı da günün birinde gerektiğince dile getirebilirim belki... Yeni Barlar Sokağı'na, zihnimdeki bu fotoğrafın çağrıştırdıklarıyla, bu fırtınayı da tüm hasarlarına rağmen atlattığımı hatırlayarak dönmüştüm o akşam. Bir kadının elini tutabiliyordum artık, bir kadının elimi tuttuğuna inanabiliyordum...

Ancak gece ilerledikçe, asıl geceyi, kendi gecemin gerçeğini de yavaş yavaş görmeye başlamıştım... Oradaki meyhanelerden birini rasgele seçmiş, iki kişilik küçük bir masaya oturmuş, "Bu gece rakı içelim" demiş, ona göre de meze istemiştik. Asıl geceme sessizce ilerliyordum... Vakit ilerledikçe, konuşabileceğimiz konuların yavaş yavaş tükendiği duygusuna kapıldım birden. Yıllar önceki o sokakta yaşadıklarımı, o masaya, o eski aldanmaya kendimi bile bile kaptırarak, yine küçük bir zafer kutlaması için getirmiştim. İlişkimiz ilerliyordu. Birbirimizde bir aşk için giderek ilerliyorduk. Görünürde bir sorun yoktu. Ne var ki sorun, asıl sorun da burada kendisini yavaş yavaş hissettirmeye başlamıştı. Şimdi bu duyguyu sizinle paylaşmak, ne yalan söyleyeyim, beni fazlasıyla rahatsız ediyor, dahası üzüyor. Hissettiklerimden gurur duymuyorum. O kadar ki, yazacağım romanda, ilişkimin o zamanını bu şekilde yaşadığımı söylememeyi bile tercih edebilirim. Ben o romanda ölümsüz bir aşkı anlatmak, kendimi, tıpkı o şarkılardaki ve hikâyelerdeki gibi, hayal edilesi bir aşkın kahramanı kılmak da istiyorum çünkü. Gelgelelim o anların gerçeği, yaşadığım o aşkın verdiği heyecanın yanı sıra, başka bir yerde de hayat buluyordu. Ben o anlarımda, yıllardır hayalini kurduğum aşka ulaştığım için, öteki hayallerimi yitirdiğimi, ya da öteki hayallerimden uzaklaştığımı da hissetmeye başlamıştım. Bir odanın kapısı aralanırken, kimleri barındırdığını bilmediğim öteki odaların kapısı kapanıyordu sanki. Girdiğim oda, başka hayalleri, başka odalara kilitliyordu. Başka odaları yaşayamama korkusuysa, başka bir

ölüm anlamındaydı. Böyle mi yaşanıyordu o aşklar da? O romanlardaki, şarkılardaki, filmlerdeki aşkların sesinde de böyle gizli bir ses var mıydı? Yoksa bu sadece, o eksikliklerden gelenlerin aşk hastalığı mıydı? Birçok erkek ile birçok kadın, ister tek başınayken, ister birileriyle bir ilişkiyi bir şekilde sürdürürken, birçok yere başka, çoğu kez geçici, bir daha yaşanmayacak geceler ve tatiller için gitmiyor muydu? Böyle geceler hep hatırlanmak istenmeyen birilerinden, ya da bir şeylerden kaçma adına yaşanıyordu elbet, biliyorum. Çevremizdeki birçok insan belki de bu nedenle bu kadar kalabalıkken bu kadar yalnızdı, bu kadar zırhlıyken bu kadar savunmasızdı. O ilişkilere asıl gerçeklerden çok, kitaplarda okunmuş, filmlerde seyredilmiş hayallerin taşınmasının, hep başkalarının giysileriyle girilmesinin nedeni de buydu. Bu sessiz ölüm oyununun oyuncuları kendilerinden ve birilerinden hep birilerini kaçırıyordu. Buralara nasıl, nerelerden, hangi öfkelerden ve kırgınlıklardan gelmiştik?.. Bu kadar yalan mıydık, bu kadar eksik, yalnız ve terk edilmiş miydik?.. İnci de bu sesi duymuş muydu o gece?.. Başka bir ses, kendi seslerinden biri, ona başka sözcüklerle bu duyguyu yaşatmış mıydı?.. O gece bunları o masada elbette konuşmamış, hep bir yerlere şöyle bir dokunmayı, ya da deyim yerindeyse, teğet geçmeyi seçmiştik. Teğet geçmeyi seçmek... O dokunuş noktasıyla, sadece o ürkek dokunuş noktasıyla yetinmek... Bu kaçış da birçok ilişkimize için için yön veriyordu galiba. İşte belki de bu nedenle çoğu kez duygularımızla, öncelikle duygularımızla yaşamamız gerekenleri düşüncelerimizle yaşamayı tercih ediyorduk. Kimi gerçekleri düşüncelerle yaşatmak, hayatta tutmak daha kolaydı çünkü. Eliniz yanmıyordu, içinizde bir şeylerin kanamasına bir kez daha set çekebiliyordunuz böylelikle; kendinizi, yaşadıklarınızın, ya da yaşamanız gerekenlerin seyircisi kılabiliyordunuz; sizi siz yapan insanlarınıza dışarıdan bakabiliyordunuz. Böyle yaşamak elbette bir şeyleri örtebiliyordu. Örtünün ederi kendinden uzaklaşmaktı ama. Bu kaçışın bedeli kendini kendinden sürgün etmekti...

Tüm bu gidişler gelişler İnci'yle yaşadıklarımı da, yaşayamadıklarımı da, yaşayacaklarımı da, yaşayamayacaklarımı da bana daha o geceden gösterebilirdi. O gece, beni bir başka gerçeğimle karşılaştıran, kendisini deyiş yerindeyse beklenmedik bir zamanda ortaya çıkaran bir duygumla da anlam kazanmıştı. Ben o gece farklıydım, başka bir insandım da ama aynı zamanda, bu doğruydu. Ben o aşkı, yıllardır yolunu gözlediğim o aşkı da yaşıyordum artık. Âşık olduğum kadına dokunabiliyordum, âşık olduğum kadının bana âşık olduğunu görebiliyordum. Bu aşkı yaşayacaktım, İnci'nin dediği gibi, yaşayabildiğimiz yere kadar yaşayacaktık. Cinselliğimi bile ilk kez keşfediyor gibiydim. Bu hak edilmiş sevinç anlarımın tadına varacaktım, sonuna kadar varacaktım... Ancak... Ancak o anlarımda, tüm bu yaşadıklarıma rağmen, yanlış bir yerde durduğum duygusundan da bir türlü kurtulamıyordum ne yazık ki... Birilerine, bir şeylere ihanet ettiğime mi inanıyordum?.. Belki... Kimi insanlarımı yaralamak çok ağırıma gidiyordu örneğin. Selin'e, onu artık kadınım olarak göremediğim halde sıkı sıkı sarılmak istiyordum. Sarılmak istediğim o muydu ama gerçekten; yanaklarını, saçlarını öpmek istediğim o muydu? O değildiyse, yıllarımı paylaştığım kadın kime, kim için dönüşüyordu?.. Kapımı çalan, yine o yüzleşmekten kaçtığım suçluluk duygusu muydu yoksa?..

İnsanın öncelikle kendisini yaşaması gerektiğine inanıyor, ama bu temel duruşu yaşadığım günlere taşımayı bir türlü başaramıyordum. Kendi sorumluluğumu taşımaktan kaçıyordum belki de. Yaşayamadıklarımın doğurduğu eksikliklerle karşılaşmaktan kaçıyordum.

Kendimi bir yanlışın içine hapsetmiştim sanki. Bir adımdı atmam gereken. Bir adım... Bunu o zaman da biliyordum. Ama o adımda, öylesine çok insanın yükünü taşıyordum ki... Bu yük kendimi duvarlarımdan kurtarmamı da engelliyordu. Beni bana yılların akışıyla bulduran oyun, biraz da bu duvarların oyunuydu. Bu oyun hiç bitmeyecek, hep yeniden yaşanacak bir oyundu. O duvarlar, benim bu uzun hikâyemin kahramanlarına birçok coğrafyada ve tarihte farklı dillerle örülmüştü. O duvarın ötesi, onların farklılaştıkları ve farklılaştırıldıkları yerdi. O yer, onların aynı zamanda güvenlik alanlarıydı da ama. Onlar hayatta kalmak ve bu hayatta kalma mirasını kendilerinden sonra geleceklere aktarabilmek için, kendi duvarlarını isteseler de istemeseler de örmüşlerdi. Varlıklarının tehdit edildiğini hissedenlerin ortak kaderiydi paylaşılan. Bu duvarların seslerini, hangi dilden ve zamandan gelirlerse gelsinler, duyabiliyorum,

anlayabiliyorum. Bu duvarları birbirimize, o özlemlere, olasılıklara rağmen, böyle bir tarih yüzünden örmeye devam ediyoruz belki de. Duvarlar bizim duvarlarımız. Ama bu duvarlar dışımızda değil, içimizde artık. Duvarlar içimizde... Bana Bodrum'daki o ilk gecemizde, çok derinlerimde hissettiğim o suçluluğu yaşatan, bu duvarların hikâyesiydi biraz da.

Bu duvarlar benim kendimde doğurduğum, iç dünyamda inşa ettiğim duvarlar da olabilirdi ama. Hayal ettiklerimi yaşamamı yasaklayan o bakışlar, sadece benim gördüğüm bakışlar da olabilirdi. Ben, atamadığım o adımın suçunu başkalarına yüklemeyi tercih ediyor da olabilirdim. Hiç kimse hiç kimseyle o kadar da ilgili değildi; herkes kendi yolunda ve savaşındaydı sonuçta. Korkularıma yeni bir kılıf mı arıyordum öyleyse? Hoş, bu oyunda sadece ben yoktum, karım da vardı, annem de, o günlerdeki arkadaşlarımız da. Karım beni bir ihanetin kahramanı olarak görüyordu tabii. Ona, bir başka kadının yoluna, çok eski bir hayalim adına çıktığımı söyleyemezdim. Ona, bir ilişkiye üçüncü bir insanın, ancak o ilişkide bir boşluk varsa girebileceğini de söyleyemezdim; kendimi bulma adına verdiğim bu savaşta ne kadar derin bir yarayı deşmek zorunda kaldığımı da. Görünürde kırılan oydu, ihanete uğrayan da oydu. Tüm bunlar bir yana, benim onunla ilgili çok özel bir gerçeğim daha vardı. Bu gerçek bu ihanet duygusunu bende daha da perçinliyordu. Bizi karşılaştıran, bir yola çıkmamızı sağlayan geçmişlerimiz, günün birinde aşabileceğimizi umduğumuz uyumsuzluklarımızı ve isyanlarımızı da barındırıyordu çünkü. Birbirimizi henüz tanımadığımız zamanlarımızda, kendi yerlerimizde, pek de hatırlamak istemediğimiz çocukluklar ve ilkgençlikler yaşamıştık. Çok yalnız ve çok kıyıda kalmıştık... Karşılaştığımızda, birlikte yol almaya karar verdiğimiz günlerde, birbirimize, birbirimizin elini, kaybettiğimiz çocukluklar için tutma sözünü vermiştik bu yüzden. Ondan ayrılırken bu çocuğu terk ettiğim duygusuna kapılmam kaçınılmaz olmuştu böylelikle. Benim ihanetim buydu. Onun bu koşullar altında beni görmesini düşünebilmem de, isteyebilmem de mümkün değildi. O, oyunun bu kısmındaki rolünü, seyircilerini, seyircilerimizi yanına alarak oynamayı çoktan tercih etmişti zaten. O, benim bir yerlerdeki vicdanımdı artık. Ben de ona o zamanımda en çok bu rolü biçebilirdim.

Bu oyunda, toplumsal belleğimin oyunculuğuna soyunan annem de vardı; bu "aykırılığı" yaşayamadıkları için bu oyunu seyretmek istemeyen, ikimizden de bu nedenle uzaklaşan insanlarımız da. Onlar da sadece birer kavram olarak hayatımızdaydılar artık. Onlar da birbirlerine itiraf edemedikleri yalanlarıyla oradaydılar... Onlara, hayatlarını temellendiren değerlerin gerçekleri kadar yalanları da olduğunu anlatamazdım. Onlara kolayı seçmenin, aynı zamanda yalanı seçme anlamına da gelebileceğini söyleyemezdim. Hazır değerler, asıl yaşanması gereken değerleri yavaş yavaş, sessizce öldürüyordu. Görünürdeki konuşmalarla, daha kolay kabul edilebilir sözcüklerle sürdürülen oyunların, hiçbir zaman oynanamayan asıl oyunları da sinsice gizlediğini siz de düşündünüz mü? Bu sözcük saklambacında, asıl oyunların, o oyunların kahramanlarından neleri kopardığını siz de kendinize sordunuz mu? Soyunmakla, soyunurken de başkalarını soymakla hiçbir değerinizi yitirmiyorsunuz oysa. Dilinizin birçok yerinde sizin gibi yaşayan birçok insan var çünkü. Farklılıkları yüzünden yaralanmış birçok insan... Çıplaklık dediğiniz belki de bu yüzden o kadar yadırgatıcı ve utanç verici değil. Asıl utanç verici olan, sağırlıklarımız ve körlüklerimiz hatırlandığında, giysilerimizdir belki de, ne dersiniz?.. Giysilerimiz... Bizi, yaşadığımız günler adına daha uygar yapan giysilerimiz... Yaralarımızı da bu giysilerle, kendimizi daha çok göstermemek için, daha çok benimseneceğimiz rollerden medet umarak sarmıyor muyuz zaman zaman? Bu giysiler ilişkilerimizi yeterince yaşayamayışımızın nedeni değil mi biraz?.. O ilişkilerimizi o odalarımızda, daha da soyunarak daha yaratıcı kılamaz mıydık? Yaşadıklarımıza başka pencerelerden de bakmayı deneyerek, çocuklarımıza başka bir miras bırakamaz mıydık? Birçoğumuz konuşmamayı, konuşmadan yaşamayı bile bir erdem biliyor oysa. Geleceğe bırakılan miras, bu konuşmamalara dayalı belki. Bu konuşmamalara... Hem başkalarına, daha çok yakınlaşabileceklerimize, hem de kendimize sırtımızı döndüğümüz daha çok anlaşılmasın, duyulmasın diye... Ben işte biraz da bu fotoğraflardan çıkmak istemiştim...

İnci'yle Bodrum'da yaşadığım, paylaşmaya çalıştığım o ilk gece, beni ara ara bu

duygulara ve yalnızlıklara da götürmüştü. Bu duygulara ve yalnızlıklara sadece o gece değil, daha sonraki birçok gecemde de gittim. O geceler, kimi zaman İnci'nin evinde geçirdiğim; kimi zaman o evden başka bir eve, kendi iklimime, ya da kendi iklim yalanıma döndüğüm; kimi zaman da İstanbul'un dışına, yeni umutlar, beraberlikler, biraz da kaçışlar için çıktığım gecelerdi. O gecelerin tümünün bir anlamı vardı. O gecelerin unutulmaması gereken, belki de son nefesime kadar unutamayacağım kimi anları ve ayrıntıları vardı. O geceleri zamanla çok özleyeceğim belki...

O gece, o yemekten sonra, sahilde uzun uzun yürümüş, sonra da denize karşı bir banka oturup biraz da İnci'nin yönlendirmesiyle, olası bir evliliğin, "ev"lenerek, kendimiz için yeniden kuracağımız bir hayatın hayalini de kurmuştuk. "Kitaplarımı ve plaklarımı yüklenerek" kendisine geleceğim günün bize artık çok yaklaştığını söylüyordu bu hayalde İnci. Böyle hayallerde bir ev, tıpkı o filmlerdeki gibi bir ev hep vardır, bilirsiniz. O ev hep bir sığınaktır, bir kaçıştır, bir "başka yer"dir. Duygu aynı duygudur, sadece sözcükler farklıdır aslında. Bu ev onun için, bütün "tanıdık"lara uzak bir yerdeydi, evet. Bu hayatı, geçmişlerimize uzak bir yerde kuracaktık. Ancak düğün, düğün çok kalabalık olmalıydı işte... Oraya da onu bilen herkes gelmeliydi. Açılış dansını geleneksel tangoyla yapacak, gerekirse orada bulunanların hayranlığını kazanmak için önce gidip ders alacak, bu dansa iyice hazırlanacak, ama sonra da gecenin ilerleyen vakitlerinde mutlaka bol bol halay çekecektik... Bol bol halay... Hem de davullu zurnalı!.. Babası "Doğulu" bir babaydı çünkü. Bu kökeni ve değerleri dolayısıyla beni kabul etmesi pek kolay olmayacaktı ama, o bunun savaşını verecekti. Bu evliliği çok, hem de çok istiyordu çünkü. Tabii bu arada alyans da takacaktık.

"Alyans takacaksın, mutlaka takacaksın, değil mi?" diye sormuştu birden bunları anlatırken.

"Bilmem, takarım herhalde" demiştim.

"Takmalısın, evlilik bu, takman gerekiyor" demişti o da.

Annesi çeyizini düzmüştü. Kızı bu yaşına kadar evlenmediği için çok üzülüyordu, ama bu çeyiz en nihayet yerini bulacaktı.

Tuhaf, biraz da yadırgatıcı bir heyecan içindeydi bunları anlatırken. Konuşmamızın bir yerinde söyledikleri sadece bir heyecanı değil, gizlenmeye çalışılan, derin bir kırgınlığı da dile getirir gibiydi ama.

"Bunu yıllardır yaşamak istiyordum. Yıllarca evlilikten korktum, kaçtım. Ne demek istediğimi zamanla daha iyi anlayacaksın."

Sesi çatlamıştı o anda. Bu evliliği bu kadar erken istemesinin, beni yeterince tanımadan, kendisini yeterince tanıtmadan istemesinin nedenleri vardı kuşkusuz. Ne demek istediğini zamanla daha iyi anlayacaktım, evet. Bu yolda da kendi adımlarımızla ilerleyecektik. Bu yolda da başka yüzlerimizi görmek için yürüyecektik. Bu yol bizim o günlerdeki doğrularımızdandı. Ne var ki, İnci'nin bu hayalinin, bir evlilikle yeni bir hayat kurma hayalinin, bende, bir rahatsızlığın çok ötesinde, bir boğulma hissi uyandırması da benim o günlerdeki doğrularımdandı. Bu duyguyu öyle uzun uzun anlatmama gerek yok. Size biraz o kopmayı zorlaştıran köklerin nasıl direndiğinden söz etsem, o denetleyici gözün beni hep izlediği duygusundan bir türlü kurtulamadığımı bir daha hatırlatsam, ne demek istediğimi anlatabilmiş olurum herhalde. Bunu İnci de çok iyi görmüştü. O da sahnenin bir başka yerinde, tıpkı karım gibi vicdanımı oynuyordu çünkü. Sıradan bir hayatı; sıradan bir evliliği kabullenerek değil, bir aşk için yıkmayı başararak aşabilirdim ancak. O bunu hem benim için istiyordu hem de kendisi için... O bu adımı benden bekliyordu... O boğulma duygusunu böyle bir yere konduğum için de duyuyordum ben. İnci'ye kendimi tüm benliğimle bırakamıyordum, böyle bir evliliğe, tüm çağrılarına rağmen inanamıyordum bu yüzden.

Zamanın akışında, başka yüzlerimi de keşfedecektim üstelik. Mesele sandığımdan çok daha karmaşıktı anlayacağınız. Bu durum sadece benim için söz konusu değildi ama. Bu ilişkide, o zamanın akışında, İnci'nin de farklı yüzlerini görecektim. İnci'nin de... Üstelik bu hayali kurmaya çağrıldığım o gecede, hayal bile edemeyeceğim

hikâyeleriyle... “Nasıl bir kadın olduğumu, neler yaşadığımı bir bilsen, bana nasıl bakardın acaba?” demişti bir keresinde. Buna benzer sözler kimi konuşmalarımıza birkaç kez getirilecekti. Ama gidebildiğimiz yer, o karanlığın sınırı olacaktı yalnızca. İnci beni daha ileriye götürememişti, götürmek istememişti... O düğün hayalinin gidemediğimiz o yerle çok ilgili olduğunu söylemem size şimdi pek anlamlı gelmeyebilir. Size şimdi o düğünün, bir aşk evliliğiyle, benim varlığımla, halaylarıyla, davullu zurnalı türküleriyle, birileri için aslında bir mateme dönüştürülmek için hayal edildiğini söylemem de pek anlamlı görünmeyebilir. Bunun için, yıllarca silinmeye çalışılmış o izleri, hikâyemiz için sürmemiz gerekiyor. Ne var ki o gece, bu izlerin de çok uzağındaydım ben. Ben o gece korkuyordum, bir daha korkuyordum. Hem kendimden, yaşayabileceklerimden, durduk yerde göğüslemek zorunda kaldıklarımdan hem de İnci’nin beni çağırdığı bu hayalden korkuyordum. Korkumun tarihini size anlatmaya çalıştığım o yabancılıklarımın, her anlamdaki yabancılıklarımın ışığında yazıyordum biraz da...

Şimdi bütün bunları, o Bodrum yolculuğumda yaşadıklarımı, içimde istesem de istemesem de uyandırdıklarımı, eski, beni ben yapan, elimden geldiğince kaçtığım ama bir türlü kaçamadığım yüzlerimle karşılaşmalarımı, beni o ilişkiden hayallerime rağmen uzaklaştıranları, İnci'nin beni hayatına çağırışındaki ısrar karşısında duyduğum korkuyu hatırladığımda, "Bu aşk orada mı bırakılmalıydı, İstanbul'a hiç mi taşınmamalıydı yoksa?" diye de soruyorum kendime. Bu aşktan, orada, sınırlarımı kabullenmeyi bilerek kopabilir miydim? Yaşadıklarım bunu o kadar kolay başaramayacağımı gösterecekti. O yoldan dönemeyeceğimi, o karanlığa her adımımı atışımda daha iyi anlıyordum. Bir ses beni çağırıyordu. Daha önce duymadığım, ancak o karanlıkta, o karanlığın içine girdikçe duyduğum bir sesti bu. Bu ses sadece bir aşkın, bir tutkunun sesi değildi. O sesin beni nereye kadar götürebileceğini bilmiyordum elbet. Ama gitmek istiyordum, kendimi, tarihlerimi farklı gözler ve sözlerle yaşamak için gitmek istiyordum. İnci'yi bu yüzden o yolculuktan sonra da yaşadım. Bu yüzden... Yaşayabildiğimce ve hak ettiğimce...

İnci'yle sadece o Bodrum yolculuğunu yaşasaydım, bu hikâyeyi size anlatamazdım zaten. Size bu hikâyeyi sadece bir tutku hikâyesi olarak anlatmayı da içime bir türlü sindiremedim, biliyorsunuz. Yaşadıklarım bir tutkunun çok ötesini görmeme yol açmıştı çünkü. Bu hikâyeyi, eğer bu ilişkiyi Bodrum'da bitirseydim, bir aşkı taşımayı kendime yakıştıramadığım için, elimden geldiğince unutmaya, ya da içimde gizlemeye çalışırdım belki. O karanlıkta bulduklarım, o Bodrum yalnızlığımda yaşadıklarımdan çok, hem de çok farklıydı. O karanlıkta kolay kolay anlatılamayacak bir sır gizleniyordu. İnci de öyle yapmıştı, beni o karanlığa çağırırken o sırra da çağırmak, çekmek istemişti zaten. Bu sırrı size hemen verebilir, hikâyemi de böylelikle kısa yoldan bitirebilirim. Bunu yapamayacağım ama. Bunu ne kendim için yapabilirim artık, ne de İnci için... Anlatmalıyım. Tüm gördüklerime ve yaşamak zorunda kaldıklarıma en azından bir insanı, sizi ortak etmeliyim. En azından bir insanı... Tutkumun tüm karanlıklarıyla yüzleşmeyi yeniden göze alarak... Kendimi hatırladıklarımla onarmayı ve bir daha inşa etmeyi deneyerek... Hatırlamak, hatırlamayı bilmek, bir insanı tüm yaşananlara rağmen öldürmemeyi de başarmaktır çünkü...

İnci'yle ilişkim o fırtınalı Bodrum yolculuğundan sonra başka fırtınalar, gidişler ve dönüşlerle, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi devam etti. Tüm bu yaşananlar, size tuhaf, dahası yadırganası gelir mi bilmem, ilişkimizi zaman zaman bir kader tasarısı olarak algılamama bile yol açmıştı. Yeşilköy'deki o eve çok kez gittim. O evden çok kez, farklı evlerden getirdiğim, taşımak zorunda kaldığım parçalarımla döndüm. O evde onunla, belleğimde hep kazılı kalacak, zamanı geldiğinde başka ilişkilere istesem de istemesem de taşıyacağım birçok anı ve ayrıntıyı paylaştım. Onu yüreğimin derinliklerinde yaşatmayı ancak böyle başarabilirdim.

O evdeki temel duygumu hâlâ unutamıyorum. Haftanın en azından üç günü buluşmaya başlamıştık. Buluştuğumuz o akşamüstleri ajanstan çıkar, kilometrelerce yolu ona gitmenin heyecanıyla kat ederdim. Bir sevgiliye, o kadına gitmenin heyecanıydı bu. Farkında mısınız, size "bir sevgiliye, o kadına gitmenin heyecanı" dedim. Bu cümlenin gerçek anlamına biraz daha çok yaklaşabildiğime inanıyorum şimdi. Bu cümle bana, o evde birçok kez duyduğum o yabancılık duygusunu da daha iyi anlatıyor artık. Bu duygunun kapısını o evin kapısını ilk kez çalarken de araladığımı hissetmiştim hatırlarsanız. O anlarda hissettiklerimi hikâyemin bir yerlerinde size anlatmaya çalıştım. Gittiğim kadın; İnci'ye giydirmek istediğim, İnci'de İnci'ye rağmen aradığım, bulmak istediğim, ama sadece bende yaşayan, yüzünü belki de hiç göremeyeceğim, bedenine hiçbir zaman dokunamayacağım bir kadındı da aynı zamanda. Aşkımızın temelleri sadece böyle bir yalnızlık üzerine oturtulmamıştı kuşkusuz. Ama bu gerçek, o günlerin bir türlü yüzleşemediğim doğrularından biri olarak aramızdaydı, bizimle birlikte soluk alıp veriyordu yine de. Söylediklerimi çok yadırgamıyorsunuz, dahası hiç yeni bulmuyorsunuz değil mi?.. Her aşkın kendine göre böyle bir karanlığı barındırdığını düşünenlerdensinizdir belki siz de, kim bilir. İnci bu

uzaklığı o günlerde de görmüş ve konuşmak istemişti. Ne var ki ben, her ilişkimde yaptığım gibi, o zamanımda da bu dönemeci geçmeyi sürekli erteledim. Bunu neden yaptığımı biliyorum, söyleyebiliyorum artık. O günlerde onu kaybetmek, bir daha yaşayamamak korkunç bir olasılıktı. O günlerde onun, biz ayrıldıktan sonra başka bir ilişkiye gidebileceğini hayal etmek bile bir kâbustu. Size daha önce dediğim gibi, korkuyordum; daha açık konuşmak gerekirse, kendimi korkularıma tutsak etmiştim. Kendimi o akıntıya, içinde bulunduğum, yüzmeye çalıştığım suda daha çok kalmak istediğim halde, tüm benliğimle bir türlü kaptıramıyordum bu yüzden. Aşk korkularla yaşanmaz... Aşk, insanın tüm korkularından sıyrılarak, kendisini bir başkasına tüm benliğiyle vermeyi bilmesidir... Biliyorum biliyorum, aşkın bu yüzünü ben de çok seviyorum. Aşktaki bu duruşa ben de hep inanmak istedim. Ama aşklar, hayatlarımızın kaçamayacağımız gerçeklerinde, her zaman o filmlerdeki ve romanlardaki gibi yaşanamıyor ne yazık ki. Dahası var. O romanları yazanlar da, o filmleri çekenler, o hayal perdesine yansıtanlar da o aşkları gereğince yaşayamıyor; yaşayamadığı için de anlatmayı, sadece anlatmayı seçiyor bence zaman zaman. Romanlar da, filmler de, şarkılar da çoğu kez yalan söylüyor bence. O aşkları yaşayamayanlar da bu yüzden o yalanlara inanıyor, inanmak istiyor. Hepimizin gerçeği başka, tarihi başka oysa. Ya da... Ya da o aşkları yaşamak, o yalanlarda anlatıldığınca yaşamak için kaybetmeyi, gerçekten kaybetmeyi göze almak gerekiyor. Kaybetmekse o kadar kolay değil. Zamanla öğreniyorsunuz elbet. Zaman size, siz öğrenmek istedikçe öğretiyor. Kendimi bir aşktaki akıntının sularına bırakmayı ben de biraz daha iyi öğrendim yıllar geçtikçe. Ne var ki o günlerde, tam da o aşkı yaşadığım, yaşamak istediğim günlerde, kaybetmenin de aslında kazanmak olduğunu henüz bilmiyordum.

O eve ilk günlerimizdeki gidişlerimde ilk yaptığımız, doyasıya sevişmekti. Bedenlerimiz birbirine hep susamış olurdu. Çok güzel bir kadın değildi aslında İnci. Göğüsleri biraz küçük, kalçaları da bu göğüslere oranla iyiden iyiye iri sayılırdı. Ama ne yalan söyleyeyim, çok çekici bacakları vardı. Mini etek de bu yüzden ona çok yakışırdı. Beyaz teni, koyu kumral, dalgalı saçları, elaya kaçan kahverengi gözleri ve çilli suratı bu cazibeyi kendine göre tamamlardı. Burnu sıradan bir burundu. Bir estetik ameliyat ürünüydü çünkü. Yeterince anlatılmamış, daha doğrusu anlatılamamış bir hikâyeyi saklıyordu bu ameliyat. Yeterince anlatılamamış diyorum, çünkü bu hikâyenin üzerinden de öylesine geçmeyi tercih etmişti İnci. Bu hikâyeyi günün birinde uzun uzun konuşabiliriz sanmıştım. Zamanı geldiğinde size hikâyenin bu kısmıyla ilgili konuşmamızı da anlatacağım. Ancak araya bu konuşmamdan sonra birçok olay girdi. Bu hikâye de, birçok hikâye gibi, bir yerlerde kayboldu gitti... Anlayabildiğim kadarıyla bu ameliyatı sadece estetik kaygılarla yaptırmamıştı. Cazibenin, böyle bir olasılık karşısında artmaması mümkün müydü?.. Yanıtı size bırakıyorum artık. Yanıtı da size bırakıyorum, bir kadınla böyle bir şemsiyenin altına girerek yürümek istemenin ne anlama gelebileceğini düşünmeyi de... Bu arada, cazibe deyince önemli bir ayrıntıya da bir şekilde değinmem gerekiyor. Size tam da burada o “parıltı”dan, çoğu kez anlatamadığımız, vazgeçemeyeceğimiz o “parıltı”dan söz etmek istiyorum. Bizi o insana hep çeken, çoğu kez yalanlarımızla beslenen bir “parıltı”dır bu belki, ama yine de bir “parıltı”dır işte. Benim İnci’de bulduğum ve hiç kaybetmek istemediğim buydu. Adını vermeden, anlamaya çalışmadan yaşadığım, daha da doğrusu yaşamaktan kendimi bir türlü kurtaramadığım buydu. Onu benim gözümde, tüm bildik ve öğretilmiş güzelliklerin ötesine taşıyan, çok çekici, o güzelliklere sahip kadınlara çok daha tercih edilesi kılan da buydu. Bu “parıltı”nın içinde, zekâsından kaynaklanan mizah gücü de vardı, çok iyi baktığınızda yüzünden hiç gitmeyen o gizli keder de, size daha önce de sözünü etmeye çalıştığım o pervasızlık da, bana sık sık, aşk adına cesur bir adım atamamanın ezikliğini, dolasıyla da bitmek tükenmek bilmeyecekmiş gibi görünen bir suçluluk duygusunu yaşatan o tavır da.

Şimdi, tüm bunları günün birinde nasıl anlatacağımı da soruyorum kendime. Bilmiyorum, inanın bilmiyorum. Vakit çoktan geldi, bir yerlerden başlamam gerekiyor artık biliyorum. Bilmesine biliyorum da, hikâyeyi hatırladıkça, bir aşkı dile getiren bir roman yazmanın ne kadar zor olduğunu da görüyorum. O yazarlar, o aşk romanlarını nasıl yazdı? O unutulamayacak kadınları nasıl, derinliklerimizi bu kadar sarsarak anlatabildiler? Şimdi, bu soruları da sorunca, İnci’yi, bu anlattığım ve daha da anlatmak istediğim özellikleriyle, bu kadınların yanında düşünemeyeceğimi de görüyorum ne yazık ki. Benim âşık olduğum, uğruna yıllarımı verdiğim, bir roman

yazmak istediğim kadın, o kadınlar gibi değildi. Onun her geçen gün biraz daha çok içine girdiğim, kapıldığım bir hikâyesi vardı, ama ne bileyim, İnci, o kadar da bir roman kahramanı değildi galiba. Bu durum karşısında, birçok insanı etkileyecek bir roman yazmak için, yalan söylemeyi, kimi gerçekleri saptırmayı, ya da görmezlikten gelmeyi bile düşünüyorum arada sırada. Yazının gerçeği hayatın gerçeğinden farklıdır gibisinden hazır bir çözüme de sığınabilirim bunu yaparken, kimi insanların hayal dünyalarını yıkmamak için tarihi zaman zaman tahrif etmenin yasal olduğu iddiasına da... Onun yüzünün, bedeninin özelliklerinden, çok istediğim halde hiç söz etmeyebilirim örneğin. Romanlardaki kişi betimlemelerini hep gereksiz bulmuşumdur zaten. Herkesin kendi İnci'sini istediğince görmesini ve hayal etmesini sağlayabilirim böylelikle. Büyük bir aşk yaşadığıma birilerini ancak böyle inandırabilirim. Ama dahası var. Konuşmamızın akışında anlattıklarımdan göreceksiniz, İnci, öyle yemekle arası çok iyi kadınlardan da değildi. İlişkimizdeki önemli eksiklerden biriydi bu. Çünkü ben de, bir kadının iyi yemek yapması ile cinsel cazibesi arasında birinci dereceden önemli bir bağ kuran sıradan erkeklerdenim. Hemen hemen her erkeğin, farkına vararak veya varmayarak, bir kadında hem bir anneyi hem de bir fahişeyi aramasıyla ilgili bir bencillikti bu belki, ama o da, aynı birinci dereceden cazibe bağlantısını, erkeğin bakımlılığı ve iyi giyinmesiyle kurduğunu söylerdi sık sık. Bu tür bencilliklerde yeteri kadar eşittik anlayacağınız. Tüm bunların yanı sıra, onun sadece iyi yemek yapamaması, yapma konusunda hiç özen göstermemesi kadar, sofra süslemesiyle hiç ilgilenmemesinin de sinirimi çok bozduğunu söylemeliyim şimdi. Romanımda bu nedenle, bu tarihi tahrif etme planının bir parçası olarak, İnci'ye, okurun karşısında, olağanüstü yemek yapan bir kadın kimliği kazandıracağım. Bu romanda İnci, kalamar dolması ile çikolata suflesi bile yapabilecek. Unutulmaz aşklara nefes veren kadınlar, o romanlarda sevgililerine farklı kokular taşırlar ne de olsa. Onun büyük bir oyuncakçı mağazasının pazarlama müdürlüğünü yapması da çok sıradan değil mi bu arada? Meslekler arasında böyle bir ayrımcılık yapmam doğru değil biliyorum. Onu okura böyle tanıtırsam, oyuncaklar ile hayaller arasında bir bağ kurmanın, bu bağın o hayal oyununu oynayanlara çok yakıştığını, dahası bu hayalin yaşadığımız ilişkinin ruhunu verdiğini söylemenin iyi bir çözüm olacağını da biliyorum. Ancak, tüm bunları bildiğim halde, yine de, hayatını böyle bir meslekten kazanan bir kadının benim gibi aydın bir yazar adayının yanında pek iyi durmayacağını düşünüyorum. Bu koşullar altında onu bir ressam, ya da bir üniversite öğretim üyesi olarak da düşünmeliyim belki. Bizim buralardaki birçok erkeğin hayalini süsleyecek bir kadın çıkıyor ortaya yavaş yavaş, değil mi?.. Kadının dışa vuran özellikleri pek anlatılmadığından bir gizemi var; otuzlarında, özgür ve tek başına yaşıyor, bu yüzden de fazlasıyla davetkâr ve tahrik edici. Tüm bunlar bir yana, çok takdir edilecek bir meslek sahibi. Üstelik çok iyi yemek yapıyor. Bu özellikler, sadece erkeklerin gözünde değil, birçok kadın tarafından da gıpta, dahası hayal edilesi özellikler arasında yer alır bence, ne dersiniz? Geriye kalan önemli bir özellik daha var tabii. Anladınız, eminim. Sevişmekten, sevişmelerimizden de biraz söz etmek istiyorum şimdi de elbet. Şimdi size bir sır daha vereceğim. İlk sevişmemizi size ayrıntılarıyla anlatmıştım. O sahneleri de romanıma koyup koymayacağımı bilmiyorum henüz. Okuduğum, duyduğum birçok roman gibi, hani ne derler, böyle "cesur sahneleri" yüzünden, günün birinde yayımlanabilirse eğer, romanımın yasaklanmasını ve toplatılmasını istemem doğrusu. Bu soruna da bir çözüm bulmam gerekecek anlayacağınız. Ama duyduklarınızdan onun çok iyi sevişen bir kadın olduğu sonucunu da hemen çıkarmışsınızdır herhalde. Üstelik size bedenlerimizin birbirimize hep susadığını da söylemiş bulunuyorum. Ancak, ben şimdi size bu coşkunun her zaman için yaşanmadığını da itiraf etmek zorundayım. İnci, ilişkinin sorunlarını yaşamaya başladığımız günlerde, bu konuda tahammülü zor bir değişime uğradı. Ve bir süre sonra bu işe neredeyse bir görev gibi bakmak bir yana, en çok klitoral orgazmdan hoşlanır oldu. Önce parmaklarımla onu orgazma ulaştırmamı, sonra da içine girmemi, içinde olduğum anlarda da, artık orgazm olduğu ve ikinci bir orgazmla pek ilgilenmediği için, bir an önce gelmemi istiyordu. Onun parmaklarım sayesinde orgazm olduğunu görmek hoşuma gidiyordu kuşkusuz. Ancak bu durum, ne gizleyeyim, yine de çok sıkıcı bir durumdu. Bu sorunumuzu konuşmayı birçok kez denedim. Ancak o her seferinde kendisine yaşattığım sorunlar yüzünden tıkandığını ve bu nedenle tüm benliğini sevişmeye veremediğini söylemekle yetindi. Ona göre başlangıçta hiçbir sorun yoktu. Ne var ki o eve, o hayata gelmekte gösterdiğim kararsızlık, başlangıçtaki o heyecanı da gölgelemişti, kendisini kapatmasına yol açmıştı. Açıklama buydu, sadece bu... O suçluluk duygusunu bana yaşatması

gerekiyordu ya... Arada sırada bu soruna bilimsel açıklamalar getirecek kadar ileri bile gittim; ona, “Bir yatakta aslında sadece iki insan yoktur, başkaları da vardır, öyleyse kim bu insanlar, gel istersen onları konuşalım” dedim ama ne yalan söyleyeyim, bunun hiçbir faydası olmadı. O sorun, o kalabalık yalnızlık benim için de söz konusuydu zaten. Hatta kim bilir, belki de benim için ondan daha çok söz konusuydu. Dolasıyla bir çözüm bulamadık. Gerçek sorunlara başkalarının çözümleriyle, hazır reçetelerle çözüm aramak, çoğu kez bir başka çözümsüzlüktü sonuçta... Şimdi, “Bu sorun hep böyle mi yaşandı?” diye sorabilirsiniz. Bunun çok kolay bir cevabı var. Hayır böyle yaşanmadı... Hep böyle yaşansaydı, bu ilişkide, direndiğimizden çok daha az direnirdik kuşkusuz. Ancak, ne demek istediğimi daha iyi anlatabilmem için, hayatımızda beklenmedik zamanlarda kopan başka fırtınaları da bilmeniz gerekiyor. Bu yüzden de sadece o bir türlü tamamlayamadığımız gecelerimizi ve hafta sonlarımızı değil, çok farklı bir zaman adına yaşadığımız o kaçak tatillerimizi de bir daha hatırlamalıyım. O günler bize başka odaları da vermişti; o odalar bizim hep aradığımız, özlediğimiz odalardı ne de olsa...

O kısa süreli tatiller, İstanbul dışına kaçışlarımızdı biraz. O kaçışlar bizim için her anlamda bir tatildi sanki. Oralara gidişlerimizde tuhaf bir şekilde, kavgalarımıza da ara veriyorduk çünkü. Bu tatiller hep kısa süreliydi, gittiğimiz yerler hep İstanbul yakınlarındaydı, ama sizinle paylaşmak istediğim tüm anlamlarıyla birer tatildiler sonuçta. Oralarda, kendi tatillerini yaşamaya gelenlerin varlıklarından ve hallerinden yine rahatsızlık duymuyor değildim. O aileler, o hapishaneleriyle yine oradaydı örneğin. Yine aynı şekillerde uyanılıyor, kahvaltı ediliyor, günler geçiriliyor, ıskalanıyor, ya da öldürülebiliyordu. İnci yine o ailelerden birini kurmaktan söz ediyordu. Ben yine bir aileyi yıkıp bir başka aileyi kurmaktan huzursuzluk duyuyordum; başka kadınlarda başka olasılıkların gizlendiğini düşünüyordum. Bunlar benim en eski hikâyelerimdi. Ancak biz, o tatillerde, tüm bunlara rağmen, hiçbir zaman unutamayacağımızı bildiğimiz anları da paylaşmıştık. Biz, kavgalarımız bir yana, o anları birbirimize hep vermek isteyecek kadar tutkunduk çünkü. Bir kar tatili yapmıştık örneğin; karda doyasıya yuvarlanmış, çocuklar gibi kızak kaymış, herkes gibi mangalda pirzola ve sucuk yemiş, şarap içmiştik. İnci'yle işte o tatillerde kolay kolay unutamayacağım uzun sevişmeler yaşıyorduk... O tatillerde belki de İstanbul'daki hayatlarımızdan, iklimlerimizden bir süreliğine uzaklaşabilmeyi başardığımızdan, bu aşkı bir aşk gibi yaşayabiliyorduk anlayacağınız. Ancak, o günlerdeki en büyük kavgamızı da yine o tatillerin birinde yapmış, hayatımızda belki de için için hazırlanan bir fırtınanın esmesine yol açmıştık.

Karadeniz kıyısında küçük bir balıkçı kasabasıydı bu sefer gittiğimiz. İnci orayı gördüğünü ve hep iyi hatırladığını söylemişti. Hatırladıklarını benimle de yaşamak istiyordu artık. Bir cumartesi sabahı arabaya binmiş, erkenden yola çıkmıştık. Kasabaya vardığımızda, gün birçok insan için henüz başlamamıştı. Gittiğimiz otelde, görevliler dahil, herkes uyuyordu. Bir süre kıyıda gezdik, evde hazırladığımız sandviçleri yedik, termostan çay içtik. Sonra söz, dolaştı dolaştı ve bir daha ilişkimize geldi. İçimizde bir sıkıntı vardı. Gittiğimiz yeri pek sevememiştim. O da eskisi kadar sevmemiş görünüyordu. İlişkimize, gereken değeri ne zaman vereceğimi sordu. Verdiğime inandığımı söyledim. O da bunun üzerine yine, neden o evden, o "aile evimden" ayrılamadığımı sordu. "Biraz daha zamana ihtiyacım var" dedim. Bir yılı aşkın bir süredir beraberdik. Daha ne kadar beklemesi gerektiğini öğrenmek istedi. Sesindeki öfke giderek artıyordu. Bu öfke giderek bana da geçiyordu. Ona sorusunu yine zamansız bulduğumu söyledim. "Zaman kalmadı, artık kalmadı" dedi. "Zaman var, isteyen için var" dedim ben de. Dinlemedi. "Artık beklemeye tahammülüm kalmadı" dedi. Bir kez daha yeterince anlaşılmadığım duygusuna kapıldım. Ona, biraz da birikmiş bir öfkenin etkisiyle, "Bekleme öyleyse" dedim. Kıyıda, arabanın içindeydik, denize ve demirlemiş balıkçı teknelerine bakıyorduk. Direksiyonun başında o vardı. Ani bir hareketle, "Tamam öyleyse! İstanbul'a dönüyoruz!" deyip motoru çalıştırdı. Yaklaşık üç saatlik bir yoldan gelmiştik ve oraya varalı henüz bir saat bile olmamıştı. Cevap vermedim, hiç tepki göstermedim. Kendisini durdurmamı, geri adım atmamı bekliyordu, farkındaydım. Bir kadın böyle bir durumda bunu beklerdi, dahası böyle bir durdurulmayı, bir hak olarak bile görebilirdi. Bir kadın, "gelme" dedikten sonra içinden "gel", "beni arama" dedikten bir süre sonra da "neden aramıyorsun?" diyebildikten sonra, böyle bir beklenti içine haydi haydi girerdi, biliyorum. Ama, tüm bildiklerime rağmen, bu küçük adımı atmak gelmedi o anda içimden. Bu yüzden de sustum, sadece sustum. İlişkiyi o anda ben de bitirmek istiyordum belki. Bizim ilk kavgamız değildi bu. Daha önce de böyle ayrılma kararları almış, ancak bir iki gün sonra, o bilinen pişmanlıklar ve özleyişlerle birbirimize dönmüştük. Tutku ilişkilerinin doğasında vardır bu gidişler gelişler, bilirsiniz. Bu seferki ciddi görünüyordu ama. Artık benim de tahammülüm kalmamıştı sanki. Dönüş yoluna çıktık. Ağzımızdan tek kelime bile çıkmıyordu. Arabayı bomboş yolda, deli gibi sürüyordu. Kendimizi, tıpkı o filmlerdeki gibi, ölümcül bir kazaya hızla giden iki yasaklı sevgili gibi gördüm o anda. Tutku, yasak ve ölüm... Hikâye böyle bitebilirdi... Herkes gibi, böyle bir duyguya kapılan herkes gibi, geride bırakabileceklerimi de düşündüm, ama aynı zamanda birden, aklıma kızım, dedem, yaşayamadığım bu aşk ve yazamadığım o roman geldi...

“Burada ölmemeliyim” dedim kendime. Sessizliği, elimden geldiğince sakin kalmaya, korkumu sesime yansıtmamaya çalışarak bozdum.

“Biraz daha yavaş gitmeye ne dersin?”

Neredeyse yarım saattir konuşmuyorduk.

“Ne o, korkuyor musun?” diye sordu.

İçimdeki sesi duymuştu sanki. Kısa bir süreliğine sustum. Öfkemi gizlemeye çalışmaksızın yanıt verdim bu kez.

“Korkuyorum, hem de çok korkuyorum, var mı bir diyeceğin?.. Seni bilmem ama benim hâlâ kaybedebileceğim çok şey var.”

Gülümsedi. Verdiği yanıtta yine o çok iyi bildiğim meydan okumayı hissettim.

“Zaten meselemiz bu. Sen hep korkuyorsun... Korkmasaydın bunları yaşamazdık, hayatımızın içine böyle etmezdin!..”

Tavır değişmiyordu, bakış değişmiyordu. O suçlamayla yine o bir türlü yüzleşilemeyen duygular örtülmek isteniyordu. İkimiz de yalnızlıklarımız ve çaresizliklerimizle savaşıyorduk aslında. Sözlerini bu nedenle yanıtsız bırakmaya gönlüm elvermedi.

“Asıl sen korkuyorsun!” dedim.

Yüzünü benden yana döndü. Güneş gözlüklerini taktığından anlayamamıştım, ama sesi gözlerinin dolduğunu söylüyordu. Yola bakarak yanıt verdi.

“Neden korkuyormuşum?”

Sözümü esirgemedim.

“Yaşamaktan ve savaşmaktan...” dedim.

Sesi giderek değişiyor, çatlıyordu. Yine yola bakarak konuştu.

“Öyle mi dersin?”

O kadar öfkelenmiştim ki, üzerine gitmeden edemiyordum. Ben de yola bakıyordum. Sesim daha da sert çıktı.

“Öyle!..”

Sustu. Sonra da hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ağladıkça direksiyona sıkı sıkı sarılıyor, gaza basıyordu. İbre 230’a dayanmıştı. Her hızla solladığımız araba selektör yapmadan edemiyordu. Karşımıza o anda bir araç çıksaydı, imkânı yok, duramazdık... Yolu neredeyse bir cehennem yoluna çevirmiştik. Ağlıyor, gaza basıyor ve bağırarak hep aynı sözleri tekrarlıyordu.

“Allah senin belanı versin!.. Allah senin belanı versin!..”

Sakin olmaya çalıştım. Tüm korkuma ve öfkeme rağmen öyle olmam gerektiğini söylüyordum kendime. Bu durumda bir kişinin, en azından bir kişinin ipin ucunu kaçırmaması gerekiyordu. Söylediklerini duymamış gibi yaptım. Onu biraz da sakinleştirmek için, biraz sert, biraz da sevecen bir sesle konuştum.

“İstersen ben kullanayım...”

Gözlerini yine yoldan ayırmadan yanıt verdi. Sesi çaresiz bir kızın sesi gibiydi, bir fısıltı halinde çıkmıştı ama bu kez.

“Allah benim de belamı versin!.. Hayvan herif!.. Hayatımı altüst ettin!”

Bu sözlerin nerelere, ne kadar derinlere ulaştığını bilemezdim, bu lanetin nerelere uzandığını da göremezdim kuşkusuz o anlarımızda... Sonra sustu, yavaş yavaş sakinleşti, arabayı yavaşlattı, yolun kenarına çekti. Yine bana bakmaksızın, oyuncağını kavga ettiği arkadaşına kızgınlıkla veren küçük bir kız edasıyla konuştu.

“Al kullan!..”

Yerimden kalktım, kapıyı açtım. O şoför koltuğundan, oturduğum koltuğa arabadan inmeden geçti. Üstünde yine o çok sevdiğim mini eteklerinden biri vardı. Kısa, çok kısa bir elbiseydi bu daha doğrusu. Kollarını, boynunu, bacaklarını iyiden iyiye gösteren bir elbise. Yanındaki koltuğa geçerken bacaklarının tamamı meydana çıktı. Külotunu gördüm, beyazdı. Dışarıda duruyor, ona bakıyordum. Koltuğa geçtikten sonra, gözünde yine o güneş gözlükleriyle yola bakmaya koyuldu. Kendisine baktığımın farkındaydı, emindim. Neler hissettiğimi de hissetmişti mutlaka. Onu istiyordum, hem de çok istiyordum. Sonra sırtımı döndüm, birkaç adım attım. Yol ıssız ve çok sessizdi. Yanımızdan hızla bir iki araba geçti. Böyle durumlarda, buna benzer sahnelerin geçtiği filmlerde, kahraman, gerginliği ve hüznü artırmak için, gidip bir sigara yakar bazen. Ben de gittim bir sigara yaktım. İçimde kim bilir hangi karelerin etkisi vardı. Önümde bir koru uzanıyordu. Sigarayı bir iki nefes çektikten sonra attım, söndürdüm. Sonra döndüm. Öyle bıraktığım gibi, hareketsiz duruyordu. Yine bana bakmadan, bu kez de gergin, heyecanlı bir sesle sordu.

“Gelmeyecek misin?”

Yanına yaklaştım. Kapısını açtım. Biraz da şaşkınlıkla baktı.

“Ne?” dedi o heyecanla. Aslında anlamıştı. Elini sıkıca tuttum.

“Arka koltuğa geç!” dedim.

Kalktı. Elini tutmaya devam ediyordum. Arka kapıyı açtım. Daha da artmış bir şaşkınlıkla baktı. Koltuğu gösterdim.

“Geç!” dedim.

“Delisin sen! Hayır!” dedi.

Üsteledim. Sesimi yükselttim.

“Geç!..”

İçeri girdi. Yanına oturdum. Kapıyı kapattım. Öpüşmeye başladık. Elim bacaklarında dolaşmaya başladı.

“Dur!” dedi birdenbire ve hızla külotunu çıkardı. Pantolonumun düğmelerini çözdüm, ben de külotumu indirdim. İkimiz de iyiden iyiye hazırdık artık. Koltuğa uzandı. Üstüne çıktım. Hemen içine girdim. İnledi. Uzun süredir böyle çılgıncasına sevişmiyorduk. Çok fazla dayanamadım, geldim. O anda yanımızdan hızla bir kamyon geçti, geçerken de kornaya bastı. Güldük. Bizi görmüş müydü acaba? Kulağıma birkaç dakika öncesinden çok farklı bir sesle fısıldadı.

“Sapıksın sen, sapık!”

Bu seste başka, yine uzun süredir duymadığımız bir mutluluk da vardı sanki. Bu mutluluğu ben de duyuyordum tabii. Sesim bu duygumu fazlasıyla dışa vuruyordu.

“Yapana değil, yaptırana bak sen!”

Bunları söylerken hâlâ üstündeydim, hâlâ içindeydim ve ona sıkı sıkı sarılıyordum. Sırtıma vurdu, kızmış gibi yaptı.

“Defol git! İstemiyorum işte seni!”

Yine güldük. Bir iki dakika daha birbirimize öyle sarılı kaldık. Sonra kalktık,

toparlandık ve yine yola koyulduk. Yarım saat kadar, yine tek kelime konuşmadan gittik. Birden durmamı istedi, durdum. Arabadan inerken, bana da inmemi işaret etti. Gülümsüyordu. İndim, birlikte bir iki adım attık. Yol kenarında ballıbabalar vardı. Bir tanesini kopardı, ağzına o çiçeğin o çok sevdiğim balını götürdü. Bir tane de bana uzattı, bu sefer de o balı benim dilime bırakarak. Hanımelleriyle dolu bahçemi hatırlayabilirdim artık.

“Bunlar bizim kaybettiğimiz çocukluklarımız...” dedim.

Onaylarcasına başını salladı. Birbirimize sarıldık. Birkaç dakika öyle kaldık. Bu dakikalar da bizim unutamayacağımız o sonsuzluk dakikalarımızdandı...

“Bir süreliğine görüşmesek iyi olacak” dedim kulağına fısıldayarak.

“Bence de...” dedi.

Sonra yine arabaya bindik. Yeşilköy’e kadar çok az konuşarak gittik. Yoldan palamut aldık, ekmek, roka ve limon da aldık. Eve uzun bir tatilden dönmüş gibi girdik.

“Ben bir duş alacağım, sen de almak ister misin?” diye sordu.

“Sonra alırım” dedim.

Yine onaylarcasına başını salladı, cevap vermedi, yatak odasına doğru gitti. Çevreme baktım, o evi bir kez daha görmeye çalıştım. Kendimi bir kez daha bir yerlere koymak istedim. Vazgeçtim. Mutfağa gittim. Palamutları yıkadım, iyice temizledikten ve yağladıktan sonra kızarmaya bıraktım. Salatayı hazırladım. Duştan döndüğünde, balığın o benzersiz, tahrik edici kokusu etrafa yayılmıştı artık. Kısa bir süre sonra balıklar da hazır oldu. Hava bulutluydu, balkona fazla güneş vurmuyordu. Sofrayı oraya kurduk. İkişer kadeh rakı içtik. Çok az konuştuk. Ona yine romanımdan söz ettim. O insanların hikâyeleri yavaş yavaş geriye çekiliyor, ya da başka bir kitaba akıyordu... O hikâyelerden vazgeçemeyecektim, bu kesindi. Ancak elimde kendini yazdıran, daha da doğrusu yazdırtmakta dayatan başka bir hikâye de vardı artık... Artık bizi yazmayı düşünüyordum. Çünkü bu ilişki bende, çok daha derin ve hakiki hikâyeleri uyandırıyordu, daha açık bir deyişle, bende beni doğuruyordu, tüm sancılarıyla, istesem de istemesem de doğuruyordu...

“Sen olacağına bak...” dedi biraz da kederli bir gülümsemeyle, anlattıklarımdan sonra.

Ben de gülümsedim. Benim bu gülümsememde de bir keder vardı kuşkusuz.

“Bugün yaşadıklarımızı da anlatmazsın herhalde!..” dedi sonra. Sesinde biraz korku, biraz da tehdit vardı bu kez.

“Anlatmam, söz...” dedim.

Bu yaşadıklarımızı, ona verdiğim sözü tutarak, o romanda elbette anlatmayacağım. İki insan arasında kalması gerekenlere değer vermeyi ben de bilmeliyim. O gün, daha da doğrusu gecenin ilerleyen vakitlerine kadar uzayan o gün, balık yedik, rakı, sonra da kahve içtik, romanımdan söz ettik, yattık, birbirimize sarılarak uyuduk, birlikte televizyon bile seyrettik ama ilişkimizi hiç konuşmadık. Sevişmedik de... Müthiş bir gün geçirmiştik ve her anlamda çok yorgunduk çünkü. Dahası, aramızda çok güçlü, o güne kadar göğüslemek zorunda kaldıklarımızdan çok farklı bir ayrılık rüzgârı esiyor gibiydi. Ayrılığa hazır değildik, henüz hazır değildik belki. Ancak, bu rüzgâr bizi galiba ilk kez çok üşütüyordu; iliklerimize, bizi bulunduğumuz yerde donduracak kadar işliyordu. Yaşadıklarımızı, yaşayabileceklerimizi ve yaşayamadıklarımızı konuşamamamızın nedeni buydu belki de... Palamut iyiydi, rakı iyiydi, roka iyiydi, birbirimize bu rüzgâra rağmen, ya da bu rüzgâr yüzünden hâlâ sarılabilmemiz iyiydi... Hikâye burada bitebilirdi...

Televizyonda, o çok sık gösterilen, köpekli aile filmlerinden birini seyretmiştik. Ara ara gülmüş, ara ara da çok duygulanmıştık. Sonra da oradan ayrılma vaktim gelmişti.

“Çok geç oldu... Ben gideyim artık...” dedim.

Çok geç olmuş muydu gerçekten?.. Çok geç kalmış mıydım?.. O anda bu soruları yanıtlamak istemedim. Kalktım. Kapıya yöneldim. İçime bir başka yaşanamamışlığın da izleri düştü o anda. Bu duygumu birçok insan için belki de hiçbir anlam taşımayacak sözlerle dile getirebilirdim.

“Mahler’in dinlemediğimiz başka parçaları da vardı...”

Sustu, “Bu da senin elindeydi” der gibi baktı. Ben de, “Neyse boş ver” anlamına gelebilecek bir işaret yaptım cevap olarak...

Mahler’in böyle bir gecede ne yeri vardı? Bunu neden böyle bir zamanda söylemek istemiştim?.. Kim bilir... Kendime yeniden çekiliyordum belki de... Kapıya doğru yavaş yavaş ilerledim. Eve, bir daha dönemeyebileceğim duygusuyla baktım. “Bir yere dönmek istiyorsan, ayrılırken arkana bak” derdi babaannem. Bu bakışta eski bir efsanenin kalıntıları vardı, biliyordum. O anda, o sesi de duymuş olabilir miydim?..

Kapının önünde birbirimize uzun uzun baktık. İkimiz de ağlamamak için zor tutuyorduk kendimizi.

“Arayacak mısın?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedim.

Başını salladı. Durumu kabullendiğini de ifade etmek istemişti belki bu hareketiyle, aramamı, mutlaka aramamı beklediğini de... Daha fazlasını konuşmamamız gerekiyordu ama artık. Bir cevap vermedim, çıktım... Arabama bindim ve yine başka bir geceye doğru ilerledim...

O gece yol çok uzadı. Eve vardığımda, anahtarı kapının deliğine biraz da tedirginlikle soktum. Gecenin o ilerlemiş vaktinde hiç kimseyi ve hiçbir şeyi uyandırmak istemiyordum. Benden giderek uzaklaşan, kopan o eve bir yabancı, dahası bir hırsız gibi giriyordum sanki. Bu duygu içimde yeni bir hüznü doğurdu. Bildiğim, başka hikâyelerde, başka "dünler" ve "yarınlar" için duyduğum bir hüzündü de bu aslında. Yıllarımı verdiğim eve bir hırsız gibi girmek... Kimlerden neleri, hangi insanları ve "an"ları çalmıştım?.. O evde de kendi evimi inşa etmek istemiştim oysa, bunu biliyorsunuz. Ben o eve de inanmıştım. Neydi öyleyse bu kopuşun nedeni?.. Beni başka bir eve çağıran kimdi?.. Bana o başka evde, İnci'nin evinde o sürgünü yaşatan neydi?.. Bunlar, beni kendime, içlerime çeken, daha çok o iki ev arasındaki yolda hatırladığım ve sorduğum sorulardı. Beni benle sık sık karşılaştıran sorular... Bu ilişkiyi biraz da o yolda yaşamış ve yaşatmaya çalışmıştım demek ki. Evlerin, evlerimin masalı o yolda da peşimi bırakmamıştı.

Evde yine derin bir sessizlik vardı. Başka uykuların ve rüyaların seslerini örten bir sessizlikti bu belki de, kim bilir. O evde eskisi kadar beklenmediğimi biliyordum artık. Yolun bir yerlerinde adını koymak istemediğim bir şeyleri kaybetmiştim. Yeniden duyar gibi olduğum kimi çok eski sesler bana bir başka sürgünü yaşatıyordu bu yüzden. Kimi eşyalarımın yeri değişiyordu; ev beni, durduğu yerde yavaş yavaş terk ediyordu... Terliklerimi kolaylıkla bulabilmiştim ama en azından. Anlamlı bir işaretti bu sanki. Ya da... Ya da ben o zamanımda böyle ince ayrıntıları bile daha çok görür ve önemser hale gelmiştim...

Kızımın odasına doğru yürüdüm sonra. Bu arada tüm bunları yaparken, evin ışıklarını yine yakmadım. Dışarıdan vuran ışık bana fazlasıyla yetiyordu. Odaya girdim. Uyuyordu. Üstünü her zamanki gibi açmıştı yine. Örtüyü düzelttim, hafifçe küçük bedenine sardım. Sıcacık yanağına bir öpücük kondurdum, kıpırdadı. Kollarının arasında tuttuğu, çok özel bir bağ kurduğunu bildiğim o beyaz tüylü oyuncak köpeğine daha da sıkı sarıldı. Ona bir süreliğine öyle baktım. Gecenin ışığı yüzüne vuruyordu. Onunla ne kadardır konuşmak istediğimi, ancak bir türlü istediğimce konuşamadığımı bir daha hatırladım o anda. Konuşmak, uzun uzun konuşmak istemiştim oysa. Küçük bir kızla böyle bir hikâyeyi nasıl, nereye kadar konuşabilirdiniz ama? Bu kopuşu hangi çocuk sözcükleriyle dile getirebilirdiniz? O yalnızlık gecelerimde, o çocukken yaşadıklarım geliyor şimdi aklıma. Hiç kimseyle konuşamayışlarımı hatırlıyorum. Bu kopuş, bu aşamadığım suskunluk, daha o zamanlarda mı başlamıştı yoksa?..

Gözümde o anda bir sahne daha canlandı. Uyuyuşunu sessizce seyrettiğim bu kız, bir yıl kadar önce bir gece hüngür hüngür ağlayarak uyanmıştı. Yanına gitmiştim. Kötü bir rüya gördüğünü söylemişti. Anlatmasını istemiştim ona sarılarak. Önce direnmiş, sonra da anlatmaya çalışmıştı. Odasının penceresinde birdenbire daha önce görmediği bir kadın belirmiş, kollarını uzatarak onu zorla dışarıya çekmeye yeltenmişti. Gitmek istememişti tabii, yatağına var gücüyle tutunmuştu. İşte o anda, tam da böyle direnirken uyanmıştı. Tam da dışarıya çekilecekken... Ona sıkı sıkı sarılmıştım o anda. Sıkı sıkı, kendimdeki çocuğa da aynı zamanda sarılmak istercesine... Böyle sarılmaların içimde neler uyandırdığını biliyordum, daha önce de, başka yerlerde hatırlamıştım. Her baba gibi ben de, bir kâbus gördüğünü söylemiş, bir süreliğine, yeniden uyumasını bekleyerek yanına uzanmıştım. O gece ben de orada, yanında uyumuştum. Ancak kimi sorular, o gecenin sabahında da, daha sonraki birçok gecede ve sabahta da ara ara zihnimi kurcalamıştı. Örneğin, o kadın? Kızım o kadında kimi görmüştü, dahası bu rüyayı neden görmüştü? Bu rüyayı bu kadar önemsememi yadırgayabilirsiniz. "Sonuçta birçok çocuğun korkularını yansıtan bir rüya bu" diyebilirsiniz. Ancak ben bu rüyadan yine de çok etkilenmiştim. Bir suçluluğun yarası bir kez daha hayat bulmuştu sanki burada. Bu duyguyu da kendime yaşatmamalıydım, biliyorum. Bilmek, ya da bildiğine inanmak, bazı duygulara kapılmayı engellemiyor ama ne yazık ki... Onca yıl sonra bu anları sizinle paylaşmaya gereksinim duyuşumu başka türlü nasıl açıklayabilirim ki...

Ona öyle sessizce, bu rüyayı ve hatırlattıklarını düşünerek bakmış, sonra da yine ses

çıkarmamaya özen göstererek salona dönmüştüm. Işıkları yakmaksızın, bir şeyleri yeniden dinlemeye çalışarak, kendimle uzun uzun oturmak istiyordum. Rakının verdiği o hafif keyif hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. Yoldaki ışıkları bu yüzden mi çok sevmiştim?.. Köprü'yü geçer ve "sularıma" yaklaştığım duygusunu bir daha yaşarken, bu yüzden mi hızlanmak, daha da hızlanmak istemiştim?.. Anlatacaklarım, mutlaka anlatmam gerekenler vardı artık. Zaman o zaman mıydı?.. İnci'yle o filmi konuşmamıştım. O evde bir konuşmayı daha, belki de bile bile eksik bırakmıştım. Geceyi, giderek uzaklaştığım, ama hepten terk etmekte zorlandığım evde bitirmeyi tercih etmiştim. Hiçbir evde istediğimce, kendimi yaşayarak duramıyordum. Gerçekten ne istediğimi de bilmiyordum zaten. O evlerde, aslında kendimi yaşadığım için duramıyordum belki de bu durumda... Bu duygularla gittim, kendime bir konyak doldurdum, ne kadardır konyak içmediğimi birdenbire fark ederek... Çevreme baktım. Salonun, eşyaların belli belirsizliği o kadar çok anıyı barındırıyordu ki... Geçmiş zaman... Hangi yıldı, tam hatırlayamıyordum. Bir yılbaşı gecesinde birkaç arkadışımızla yeni bir yılı karşılamıştık... Ferdi, Canan, Zeynep, Niso, Viki, Selin, ben ve umutlarımızla, hep birlikteydik... Zengin bir soframız vardı... Niso çok içmiş, sonra da bir koltukta uyuyakalmıştı. Zeynep sevgilisinden ayrılmanın hüznündeydi, Fransa'ya gidip kendisine yeni bir hayat kurmaktan söz ediyordu. Ben günün birinde istediklerimi yapacak, o romanı yazacaktım... Hikâyelerimiz ve dileklerimiz vardı. Her insan gibi hikâyelerimiz ve dileklerimiz... Nereye gitmişti bu arkadaşlar, biz nereye gitmiştik?.. Bu fırtınadan sonra herkes kendi hayatına çekilmişti dediğim gibi... Bunlar da bizim ölümlerimizdi, birbirimizde ölümlerimizdi işte... O gece güneşi birlikte doğurmuş, sonra da birer sıcak çorba içmiştik. Birer sıcak çorba... Evlerimiz vardı çünkü, inanmak istediğimiz evlerimiz... Milli piyangodan hiçbirimize büyük ikramiye vurmamıştı. Ada henüz doğmamıştı. Ben o evde henüz bu kadar yalnız değildim, bu kadar üşümüyordum...

Gecenin en derin zamanlarındaydım artık. Yine yorgundum, yine uyumak istiyor, ama uyuyamıyordum. O karanlıkta, bende birçok hikâyeyle yaşamış plaklarıma gittim sonra. Aralarında başka evlerden, size yeri geldiğinde mutlaka anlatacağım, çocukluk, ilkgençlik evimden getirdiğim plaklar da vardı. O plaklarda yıllardır dinlemediğim şarkılar duruyordu...

Konyağımı yudumladım, bir sigara yaktım. Babaannem geldi birden aklıma. Birkaç gün önce onu yeniden rüyamda görmüştüm. O rüyada büyük, ahşap kapılı bir evden dışarıya çıkmaya hazırlanıyordum. Kapı bütünüyle ahşap değildi aslında, üst kısmında, önünde bir kafesin bulunduğu bir buzlucam vardı. Bu bölüm içeriden birinin, kapının zilini çalanı, o pencereyi açarak görmesini sağlamak için yapılmış gibiydi. Ancak bu arada dışarıdaki de içeridekinin gölgesini görebilir, ya da bulunduğu yerden içeridekini seçebilir, dahası tanıyabilirdi. İçerinin ve içeridekinin korunmasızlığıydı bu biraz da. Buna benzer bir kapıyı daha önce nerede görmüştüm?.. Mevsimliğine tuttuğumuz yazlık evlerimizi hatırlamaya çalışıyorum. Böyle büyük bir ahşap kapıyı ancak o evlerin birinden zihnimin derinliklerinde saklamış olabilirim. Babaannemle böyle bir kapının örttüğü bir evden çıkmaya hazırlanıyorduk. Ancak birden dışarıya yalnız çıkmaya karar veriyor; çıkar çıkmaz da kapıyı hızla kapatıyor ve kilitlemeye girişiyordum. Dışarının çok karanlık olduğunu fark ediyordum o anda. İçerisi buzlucamdan belli belirsiz görünüyordu. Babaannem oradaydı, kapının hemen ardında bekliyordu. Hiçbir şey yapmıyor ve söylemiyordu. Bense hâlâ kapıyı kilitlemeye çalışıyordum. Üç, dört, belki de beş kez çevirmiştim anahtarı. Kilitlemenin sonu gelmeyecek gibiydi. Yaptığımın ayırdına babaannemin seslenmesiyle varıyordum sonra. Fısıltı halinde çıkan, bir çaresizliği de dile getirmek isteyen, buruk, hafiften alaylı bir seslenişti bu sanki. "Mutfaktaki servis kapısı da kapalı, şimdi nereden çıkacağım?" diyordu babaannem. "Tamam tamam, kapıyı açıyorum" diyordum bunun üzerine. Bu kez de kilidi açmaya yelteniyordum. Ne var ki anahtar çok zor dönüyor, dönmesi de giderek zorlaşıyordu. Kilit direniyor, ben var gücümle zorluyordum. Anahtar yamulmaya başlıyordu. Daha fazla zorlasam kırılacak, böylelikle de kapıyı açmam sanki hepten imkânsızlaşacaktı. Paniğe kapıldığımı o buzlucamın ardından görüyordu babaannem. "Dikkat et, dikkat et!" diyordu o fısıltılı sesiyle. Bu sesten korkmaya başlamıştım. "Dikkat ediyorum ama olmuyor" diyordum ben de. Anahtarı zorlukla çıkartıyor, sonra bir daha sokuyor, kilidi açmayı deniyordum. Ancak anahtar her seferinde biraz daha çok yamuluyordu. Kırılması an meselesiydi artık. "Boş ver... Beni burada bırak ve git!.." diyordu

babaannem. Beni burada bırak ve git... İçime acı bir ses yayılıyordu. Neredeyse ağlayacaktım. İşte tam da o anda uyanıvermiştim.

Neden görmüştüm o rüyayı? Açılamayan o kilit bana hangi kilidi anlatıyordu? O anahtar hangi evin ve zamanın anahtarıydı? Ben o akşam nereye çıkmak, ya da gitmek istemiştim? Bugün hayatta olsaydı bu rüyayı nasıl yorumlardı, yorumlarını o toplumsal hafızanın hangi masallarıyla daha hakiki kılmaya çalışırdı babaannem? Bu soruların yanıtlarını bulacak gücüm yoktu o akşam... Benim o gece tek istediğim içine düştüğüm fotoğrafı farklı gözlerle görebilmekti, daha da önemlisi, farklı gözlere sahip olabilmekti...

O gece de öyle geçmişti. O geceden sonraki gecelerimi, uyanışlarımı ve uykuya yatışlarımı İnci'yi aramadan, görmeden yaşamaya başlamıştım artık. Bir ayrılık zamanıydı... Ne zaman biteceğini, dahası, bitip bitmeyeceğini bilmediğim bir ayrılık zamanı... Aslında inanamadığım, inanmak istemediğim bir ayrılık zamanı... İnci'nin hayatımda bir başka derin iz bıraktığı an da o zamanımda kapımı çaldı zaten... Ancak o anı daha iyi anlatabilmek için, sizinle bu aşka rağmen ayrılamadığım o evde yaşamak ve taşımak zorunda kaldığım başka anları da anlatmalıyım. Bu anları da hiçbir zaman unutamayacağım belki. Sadece beni değil, Selin'i de derinden sarsan ve deyim yerindeyse diken üstünde tutan bu anlar, o sessiz telefonların yaşattığı anlardı. İlişkimizde yol aldıktan bir süre sonra, o günlerde yaşadığım evi, arada sırada böyle ziyaret etmeye başlamıştı İnci. "Yasaklı" ilişkilerin göze alındığı başka hikâyelerde de böyle anlar çok sık yaşanmıştır kuşkusuz. Biz bilinen, çok sıradan bir hikâyenin kahramanlarıydık ya... Bu gerçeği şimdi çok daha kolay kabul edebiliyorum. İnci, benim o ilişkide gördüğüm İnci, o "yasaklı sevgili" rolünün tüm gereklerini yerine getirmişti. Tüm yaşananlar o tarihlerin insanlarınca yaşanması gerekenlerdi, evet... Biz bilinen, çok sıradan bir hikâyenin kahramanlarıydık, evet... Bilinen, çok sıradan bir hikâyenin kahramanları... Tüm yaşadıklarımızın yeniden anlam kazandığı "o an"a dek... Bana bu hikâyeyi anlattıran, beni bu yaşadıklarımı sizinle paylaşmaya çağıran, zorlayan "o an"a dek... Ancak "o an"ı size başka anları anlatmadan anlatamam, taşıyamam. O telefon anlarını bu yüzden sizinle birlikte yeniden hatırlamak istiyorum...

O telefonların bir sesi vardı. Derin, kışkırtıcı, bir "aile"yi sarsmak isteyen bir sesti bu sanki. İnci o telefonlarında tek bir kelime bile söylemiyordu; ama o sessizliğiyle durmaksızın, "Ben buradayım, kendi yalnızlığımda ve bu aşka rağmen bir türlü tercih edemediğin evimdeyim, hayatımdayım; sense, bana karşı tüm hissettiklerine ve hissettiğini söylediklerine rağmen oradasın, kopamadığın ve belki de hiçbir zaman kopamayacağın o evdesin" diyordu sanki. Benim duyduğum buydu. O günlerimde tek duyabildiğim buydu. Onun o sessizliğin içinde attığı çığlığı duyamazdım bu yüzden...

Erkeklerin acı çektiklerinde, kadınlarının acısını duyamadıklarını söylerler sık sık. Bu görüş ne kadar doğrudur, nereye kadar doğrudur, inanın hâlâ bilmiyorum. Ancak o sessiz telefon konuşmalarında işin iyiden iyiye çığırından çıktığını, yaşadıklarımızı bir süre sonra denetleyemez bir hale geldiğimizi biliyorum. Biz derken üçümüzü, kendimi, İnci'yi ve Selin'i kastettiğimi anlamışsınızdır sanırım. Bu telefonlar bu ayrılık zamanımızdan önce başlamıştı çünkü. Selin de ara ara, İnci'de olduğumu anladığı zamanlarda böyle telefonlar ediyordu. Bu telefonlar da onun intikamıydı, hem benden ve İnci'den intikamıydı, hem de kendini duyurmak isteyişiydi. Bu çığlık da onun çığlığıydı elbet. Kadınlarımın telefonlar karşısındaki tavrı aynıydı. İkisi de bana bakarak gülümsüyordu. İkisi de beni bir şeyler yapmaya çağırıyor, hatta zorluyordu. Bense hiçbir şey yapmıyordum. Sadece duruyordum, olduğum yere tutunmaya çalışıyordum. Nerede olduğumu tam anlamıyla bilmeksizin, kendime bile söyleyemeksizin... İki kadın arasında böyle kalmak, gizliden gizliye hoşuma mı gidiyordu yoksa?.. İnci bir aşkı, Selin'se bir aileyi, kolay kolay kopamayacağım değerleri korumanın savaşını veriyordu sanki. Bu durum da, bir yerden sonra bırakın o çarmıha gerilme duygusunu yaşamayı, kendimi iğdiş edilmiş gibi hissetmeme bile yol açıyordu. "Haz bunun neresinde?" diyeceksiniz belki de şimdi. Bir bilebilseydim... Bu iş buralara nasıl gelmişti? Bizi buralara kimler, nasıl getirmişti?.. Zamanla bu soruların da yanıtları bulunacaktı kuşkusuz... Ancak o günlerde durum bugünkünden çok farklıydı. Biz daha çok bir fırtınaya kapılmış, üstüne üstlük dümeni kırılmış bir teknedeydik sanki o günlerde. Ne yaptığımızı, ne yapacağımızı bilmeden o fırtınadan

çıkmanın savaşını veriyorduk. Hiç kimse hiç kimseyi, en önemlisi, kendini bile koruyamıyordu. Tek yapabildiğimiz, o konuşmaları o günlerin sesleriyle yaşamaktı sadece. Bu konuşmaları günün birinde yazacağım o romanda, nasıl anlatacağımı bilemiyorum şimdi. Kimi ayrıntıları kendime bir daha unutturmayı seçebilirim. Bunu, zamanı geldiğinde herkes yapıyor sonuçta. Hayat başka türlü taşınamıyor, insan kimi eski, çok derin anlarının uzantıları karşısındaki çıplaklıklarını da bir yere kadar kabullenebiliyor çünkü. Neyse, artık çok iyi bildiğimiz bu konuları durup dururken yeniden deşmeyelim. Ben tüm o telefon konuşmalarımızdan çok başka bir yere koyabileceğim o konuşmaya gelmek istiyorum artık. Hayatınızın akışını beklemediğiniz, dahası hazırlıksız yakalandığınız bir zamanda değiştiren bazı telefonlar vardır ya, bu telefon da o telefonlardandı işte. İnanın abartmıyorum. O telefonla gelişen olaylar hepimizin hayatına bambaşka bir akış getirdi.

Bir cuma akşamıydı. Ajanstan dönmüştüm. Kopamadığım o evin balkonundaydım. İnci'yle neredeyse iki aydır görüşmüyorduk. Bu seferki uzun sürmüştü, gerçek bir ayrılık gibi görünüyordu. O telefonlar da kesilmişti bir süredir. Herkes kendi yoluna gitmiş miydi sahiden?.. Buna, tüm bu yaşadıklarıma rağmen inanasım gelmiyordu. Benim asıl inanmak istediğim, onun beni düşünmeye devam ettiğiydi, benim onu düşünmeye devam ettiğimi bulunduğu yerden hissetmesiydi. Yeniden karşılaşacaktık bir gün, mutlaka karşılaşacaktık; nasıl, ne zaman, hangi koşullarda karşılaşacaktık, söylemek zordu, ama mutlaka karşılaşacaktık, biliyordum. Bunları biliyordum, o sessizlikte ara ara söyleyerek kendimi bir şekilde sakinleştirebiliyordum belki, ama ne yalan söyleyeyim, onun o cuma akşamı beni arayacağına pek de ihtimal veremiyordum doğrusu. Ben o akşam o hafta sonunu, İnci'nin sesini içimden uzaklaştırarak o evde nasıl geçireceğimi düşünüyordum. Orada kalarak, onun deyişiyle "karımın apış arasının sıcaklığında" yaşamaya devam edecek, kendisiyle kurabileceğim o "yaratıcı hayat"a bir daha ihanet edecektim çünkü. Çirkin ifadelerdi bunlar belki. Ne var ki bu ifadelerin beni çektiği yerden, daha da önemlisi kendimden rahatsızlık duymaktan yine de kurtulamıyordum. Biraz kitap okuyacak, biraz da o romanı yazmak için birkaç not alacaktım bu durumda. Selin'le hiçbir yere gidemiyorduk çünkü artık... Telefon işte tam da tüm bunları yeniden düşündüğüm bir anda çaldı. Hemen açtım. Oydu. Şaşırmış ve tahmin edebileceğiniz gibi çok heyecanlanmıştım elbet. Telefon sessiz bir telefon değildi bu kez. Karşımdaki ses, önce halimi hatırımı soran, ama aslında bir haber, sarsıcı bir haber vermek isteyen bir sesti. Bu sesi tanıyordum. Bu ses, benim kendi kendime inşa ettiğim kâbusumdu çünkü. O, bu kâbusun yol açtığı tehdidi de, bu tehdidi zamanı geldiğinde "kullanmayı" da çok iyi bilirdi. Hal hatır sorma faslından sonra, asıl konuya gelmekte bu yüzden fazla gecikmedi.

"Pek hoşuna gitmeyecek, ama sana bir haberim var..."

Gülümsediğini duyuyordum. Sesinde bir zaferin tadını çıkarma havası vardı sanki. Kendimi toparlamaya çalışmış, soğukkanlı, dahası mesafeli görünmek için elimden geleni yapmıştım. İçimdeki titreyişi gizleyemediğimin farkındaydım, ama korunmak için yine de çaba göstermiştim. Cevabım bu nedenle çok "ölçülü" oldu.

"Ya öyle mi?.. Neymiş bakalım?.."

O oyundaki sesini, o oyun için devam ettirdi.

"Bir tahmin et bakalım."

Kâbusun gerçekleşeceği zamanın geldiğini düşündüm birden. Aklıma ilk elden, belki de böyle bir haberi beklediğimden, onun artık bir başka sevgiliye gittiği olasılığı geldi. Yangının üstüne gitmem gerekiyordu. Sesimi korumaya çalışarak sordum.

"Başka biri mi var?"

Kısa bir süreliğine sustu. Olumlu bir yanıt alacağımdan kuşkum kalmamıştı. Devam etti.

"Yok... Ama ne söyleyeceğimi bilseydin, başka biri olmasını tercih ederdin... Yani

aslında başka biri var, bu doğru, ama düşündüğün gibi değil.”

Sustum. O da sustu. Benden bir karşılık alamayınca da konuşmaya devam etti.

“Çok yakında dünya sadece senin değil, ikinizin de başına yıkılacak.”

Sesinde sadece bir zafer havası değil, bir tehdit, derin bir öfke de vardı sanki. En iyi savunma saldırıdır ilkesini hatırlamaktan başka çarem kalmamıştı.

“Bilmece gibi konuşma!”

Sesine hafif bir alaycılık da katarak yanıt verdi.

“Peki, dinle öyleyse... İki aydır regl olmuyorum... Karın buna çok üzülecek... Üzgünüm. Hayatınıza yeni bir mirasçı geliyor...”

Hayatınıza yeni bir mirasçı geliyor... Öfkenin sesini siz de duyabiliyor musunuz?.. Kendisini maddi değerlerin tutsağı kılmış o kadınlardan değildi İnci. Onu bu sözleri söylemeye iten bambaşka bir yara vardı. Bu gerçeği o günlerde de görebilirdim. Ne var ki, o günlerin gözleriyle de ancak bir yere kadar ilerleyebilirdim. Onda, bu sözleri duyunca, terk edemediğim o hayatı çok derinlerden sarsmaya çalışan o kadını bir daha gördüm bu yüzden. O, bir “konfor”un dışında bırakılmıştı. Bir aile ondan bir aşkı çalmıştı. Şimdi de sesini yeni bir yerden duyurma zamanı gelmişti işte. Elinde bir “koz” vardı çünkü artık. Hamileydi. Karnında benim çocuğumu taşıyordu... Onu, bunları duyduğumda, böyle görmekten kaçamamıştım. Bir başka bencillik, gerçeklerden, yaşananlardan kaçma çabası vardı belki burada, ama insan kendisini böyle konuları milyonlarca kez işlemiş o sıradan televizyon dizilerinden birinin başrolünü durup dururken kapmış gibi hissedince her seferinde, ne yapacağını bilemiyor doğrusu... Dünya gerçekten başıma yıkılmış gibiydi. Ne diyeceğimi bilemez bir hale gelmiştim. Sesimdeki titremeyi örtemeyeceğimi biliyordum, ama yine de soğukkanlılığımı korumaya çalışarak sordum.

“Ne yapacağız peki?..”

Ne yapmak istediğim belliydi aslında. O çocuğu böyle bir durumda hayatımın içinde düşünmem mümkün değildi. Onun da, bendeki henüz dışa vuramadığım itirazı görmemesi mümkün değildi ama. İkimiz de farklı tercihlerin insanları olabilirdik üstelik. Cevabı tüm bu kaygılarımı fazlasıyla güçlendiriyordu.

“Ne mi yapacağız?.. Bu çocuğu doğuracağım tabii!.. Ne kadar çok çocuk istediğimi biliyorsun...”

Sesimdeki titremeyi gizlemeye gerek görmemiştim artık.

“Ne yaptığının farkında mısın?” diye sordum.

“Elbette!.. Ya sen?” dedi.

“Bilmiyorum” dedim.

Tek söyleyebileceğim buydu o anda. Bu yeni role, daha da doğrusu bu kadar zor bir role hazırlanmamıştım ki... Söylediklerim karşısında söyledikleri, bu hazırlıksızlığımı ve acemiliğimi dışa vurmaya yetiyordu zaten. Oyun, bana rağmen oynanması gerektiği gibi oynanıyordu.

“İyi... Bilsen fena olmaz... Pek yakında yeniden baba olacaksın da...”

Bir adım atmam, silkinmem, yangını bir şekilde söndürebileceğime, en azından denetim altına alabileceğime kendimi inandırmam gerekiyordu. O konuşmada, bu kaygının etkisiyle, ilk kez bir kararlılığı ortaya koyabilecek birkaç söz söyleyebildim bu yüzden.

“Yarın geliyorum!.. Oturup bu durumu etraflıca konuşalım...”

Yine biraz sustu. Sonra da aynı güvenli, ya da kim bilir belki de güvensiz sesle cevap verdi.

“Sen bilirsin... Hoşça kal...”

Telefonu kapattık. Düşünmeden edemedim o anda. Bana bu haberi veren o seste, sadece derin bir öfke değil, derin bir acı da vardı. O evde, o gülümsemeye gözyaşları da karışmıştı belki de. İlişkimiz yeni bir seyir kazanmıştı artık.

Selin bu konuşmanın yapıldığı anlarda evdeydi ama yanımda değildi. Karşımda, şehrin o betonlaşmış fotoğraflarından biri uzanıyordu. Bırakın ne yapacağımı, kime ne diyeceğimi de bilemiyordum. Selin’e ne diyecektim? İnci’ye ne diyecektim? Ada’ya ne diyecektim? Anneme, babama, çevreme, beni hep denetlediklerini sandıklarıma ne diyecektim? Kendime ne diyecektim?.. Yeni bir “felçleşme” durumuydu sanki yaşadığım. Bu kadar soğukkanlı kalabilmeme şaşmalıydım aslında. İnci’ye, durumu öğrenir öğrenmez, paniğe kapılıp “Hemen geliyorum” diyebilirdim. Yılların öğrettiği bir kendini savunma geleneği sakin kalmamı sağlamıştı ama. Durumu, önce bir süreliğine kendimle baş başa kalarak değerlendirmek istemiştim... O gece zihnimden birçok hikâye ve olasılık geçti. Kendimi o hikâyelerin içine koymaya çalıştım, yapamadım. Bir tarafım, yüzleşmek istemediğim bir tarafım, o hikâyelere direniyordu.

Arabadaki o sevişmenin beklenmedik sonuçlarından birini yaşıyorduk. Ne hikâyeydi ama!.. Çocuğumuz bir yol çocuğu olacaktı!.. Buradaki şiirle kendimi avutabilir miydim, bir şekilde sakinleştirebilir miydim?.. Avutamazdım, en azından o zamanımda avutamazdım. Avutamıyordum da zaten. Her yaşananın bir başka güzelliğe açılabileceğini düşünecek yerde ve yaşta değildim henüz. O kadar değildim ki, bir ara bir oyuna getirildiğimi bile düşündüm. Yaşadıklarımı, duyduklarımı, siz de farklı şekillerde değerlendirebilirsiniz şimdi. İnci’nin acısına, uğradığı haksızlığa sahip çıkmayı da seçebilirsiniz örneğin, bu yaptığının basit bir kadın numarası olduğunu düşünmeyi de. Bu farklı seçimler sizi farklı yerlere ve sorulara götürebilir. Zamanın akışında ben de kendime karşılaştığım bu durumla ilgili birçok soru sorabildim. İnci, bu soruların kimilerinde o koşullar altında o çocuğu doğurmak istediği, dahası, o yaşında hamilelikten nasıl korunacağını bilmediği için, hayata ve kendine karşı sorumsuz; kimilerindeyse çok yalnız ve terk edilmiş görünüyordu. Ama bunlar zamanın akışında sorulmuş sorulardı dediğim gibi. Ben o akşam, hayatımın bu yeni gerçeğiyle karşı karşıya kaldıktan sonra, bu soruların bile çok uzağında bir yerlerde kalmıştım. O akşam da her zamanki gibi görebileceklerimi görmüştüm. Çözümü bulunamayacak bir sorunun içine düşmüştüm sanki. Kendimi, o güne kadar, her soruna bir çözüm bulunabileceğine tüm benliğimle inandırmıştım oysa. Çıkış kapıları bu kez hepten kapalı gibiydi ama. O çocuğu elbette istemiyordum. O çocuğu bir aşkın çocuğu olarak bile istemiyordum. Bir yanlışlıklar koridorunda yürüdüğüm duygusundan kendimi kurtaramıyordum. İnci’yi böyle bir aşka rağmen, hep o sınırın ötesinde bir yerlerde mi tutmuş, ya da tutmak istemiştim gerçekten?.. Biz kimdik, kimlerindik, nerelerindik aslında?.. Bize öğretilen neydi?..

Selin’le o akşam yemek yerken neredeyse hiç konuşmadık. Televizyon seyrettik biraz ve yine hiç konuşmadık. Artık kanıksadığımız sahnelerdi bunlar da. Sonra yine kanepeye uzandım; uyumak istediğimi, ertesi gün, çok önemli bir iş için erken kalkmam gerektiğini söyledim. Susmakla yetindi. O gece, bu yalnızlığım adına sadece bu kadarı konuşulabilmişti...

Uyumadan önce yine o doğacak çocuğu düşündüm. O gece o çocuğun getirebileceği görüntülerle uyumak istiyordum. Neler yaşıyorduk? Daha neler yaşayacaktık? Böyle bir zamanda bu çocuğu dünyaya getirmeye hakkımız var mıydı? Bu soruyu İnci’ye de soracaktım. Nasıl bir yanıt alacağımı biliyordum, ama yine de soracaktım. Bu dünyaya, kendisinin de bir çocuk getirmeye hakkı olduğunu söyleyecekti elbet. Çocuk şefkat beklerdi. Hiçbir çocuk o şefkatin kendisinden esirgenmesini istemezdi. Çocuk zaman isterdi, bir çocuk zamanı isterdi. İyi de o zamanda ben nerede, kimde olacaktım? İlişkimizin çocuklu, bebekli bir ilişkiye dönüşmesi bana huzursuzluk veriyordu; aşk kokusuna mama ve bez kokularının karışmasından rahatsızlık duyuyordum. Ancak bu

rahatsızlığın beni daha uzaklara götüren başka bir nedeni de vardı. O gece Selin'le televizyon seyrederken, sıradan bir reklam, duygusallığıyla çok özel bir yerlerimi sarsmıştı. Orada genç bir anne bebeğine su veriyordu. Reklamı yapılan suydu bu. O suyun bir bebeğe verilebilecek kadar saf ve temiz olduğu vurgulanmak isteniyordu kuşkusuz. Gösterilenlere farklı gözlerle bakardım başka zaman olsaydı. Ne var ki o akşam başka bir yerdeydim. Eski, çok eski bir sarsıntıydı duyduğum. O bebekte büyük sorunlarla dünyaya gelecek çocuğumu, o kadındaysa İnci'yi görüyordum. O çocuk, bende başka bir çocuğu, terk edilmiş bir çocuğu uyandırmıştı. O anda o kadında, başka türlüsünü belki de göremeyeceğimden, hüzünlü bir kadını görmüştüm önce. Bunlar yine benim gördüklerimdi, görmekten kaçamayacaklarımdı tabii. İşin aslı öyle değildi oysa. Kadın tam aksine, sağlıklı, hayata bağlı, bebeğinin varlığından mutluluk duyan, yaşadıklarıyla barışık bir kadındı. O, çocuğunu, kendisi gibi rahat ve hayata bağlı bir insan olarak yetiştirecekti belki. Onlar aslında mutluydular... Ben onları böyle de görebilirdim. Bu cümleyi onlar için tekrar tekrar söyleyebilirdim. Tekrar tekrar... Kendileriyle, yaşadıklarıyla barışık insanların bir daha seyircisi olmak için... Tekrar tekrar... Bu cümlenin uyandırdığı çağrışımlar, benim hem bu ilişkideki, hem de birçok ilişkimdeki duruşumun ipuçlarını veriyordu çünkü. Onlar kendi hayatlarını istedikleri gibi kurabilmişlerdi ve ben bir kez daha böyle bir hayatın dışındaydım. Onlar atamadıkları o adımların, korkularının tutsağı değildiler. O reklamlardaki o genç kadın ile o bebeğin bende uyandırdığı bu çağrışımdan yola çıkarak, bir türlü gidemediğim ve bana artık yeni bir gelecek hazırlayan o evde, İnci ile doğacak çocuğumu, yeni, içimi daha çok acıtabilecek bir fotoğrafın içinde görebilirdim bu durumda. Onlar belki de bu hayatlarını bensiz kuracaklardı... Oyunun bir kez daha dışındaydım. O kadının yüzünde ilk bakışta gördüğüm hüzün, benim hüznümdü aslında. Ben o anda, benim dışımda kurulabilecek bir hayatın doğurduğu o ölüme ağladığım için hüzünleniyordum. Orada olabilirdim, orada olmak o kadar da zor değildi oysa. Orası bana, sizinle paylaşmaya çalıştığım bu gülüşün fotoğrafı akla getirildiğinde, her zamankinden çok daha yakın da gelebilirdi üstelik. Bir aşk ve bu aşk üzerine kurulabilecek, yeni, daha doğru, daha gerçek bir aile... Bu hayalin ardından gidebilirdim, evet. Bu ölümü, bu dışlanmışlığı kendime neden yaşatıyordum öyleyse?.. Sorun hep aynı sorundu. Sorun yine bende, ya da "bizde" kilitleniyordu bir kez daha. Sorun hep aynı soruları getiriyordu... Yaşadığımız neydi aslında, biz bu ilişkide kimi yaşıyor ve yaşayamıyorduk? Ben neden hep o sınırın ötesindeydim? İnci bana neden o sınırın ötesinden, "oradan" bakıyordu?.. Ya da ben neden onu hep böyle bir yerde görüyor ve başka bir zamana bırakıyordum? Neden hâlâ direniyordum?.. "Orası" olarak gördüğüm yerde benden artık bir parça hayat bulmuşken, yaşadığımız günlere gelmeye hazırlanıyorken, neden?.. Bir çocuk bir kez daha mı terk edilecekti?.. Bir çocuğun kaderinden bir kez daha mı kaçacaktım?.. Sorular, sorular, sorular... Bunlara hiç gerek yoktu belki de. Hiçbir sorunun içimizi bu kadar kemirmesine, ardı arkası gelmeyecekmiş gibi görünen başka soruları doğurmasına gerek yoktu. Sorularımızın bizi bugünlerimizden bu kadar uzaklaştırmasına gerek yoktu. Hiç kimsenin yanlışı gerçek bir yanlış değildi çünkü, biliyorum. Bunu o günlerde de söyleyebiliyordum, şimdi de söyleyebiliyorum. Gelgelelim, söyleyebilmek her zaman yetmiyor, bildiğiniz gibi. Söyleyebilmek de yetmiyor, düşünmek de. İnsan gerçeği buldum sanıyor ama, bir gün geliyor, tüm inşa edilenler aniden yıkılıveriyor, ya da en azından derin bir sarsıntıya uğruyor. Hayat hiç kimseye sonsuz, sınırsız bir güvence vermiyor çünkü. O akşamki duygum bana hem bu soruları sordurtan, hem de bu güvensizlik alanını bir kez daha hatırlatan bir duyguydu.

O gece o kanepede bu duyguyla uyuyakaldım. Fazla uyuyamadım. Erkenden kalktım, bir duş aldım, özenle giyindim. Sokağa çıkarken kendimi hissedebildiğimce iyi hissetmek istiyordum. Bir eylül sabahıydı... Yine hiç kimseyi uyandırmamaya özen göstererek, masanın üzerine kısa bir not bıraktım. "Akşam yemeğine beklemeyin. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum..." diyen bir nottu bu. Bir yerlere, hayatımın belki de en önemli sorunlarından birini çözmek için gittiğimi anlatabilmek istemiştim...

Sokak neredeyse bomboştu. Bakkal her zamanki gibi açıktı. Daha yerli yerinde duruyormuş gibi görünen evlere günün ilk servisleri için giden kapıcılar da ellerinde sepetleriyle kendi günlerine başlıyorlardı. Önce gazete, ekmek, sonra belki çay, sigara, sonra peynir, sabun, ya da çocuklar için gofret gerekecektir... Fırtınasız evlerin kaç farklı hikâyesi vardır? Büyük bedellerin ödenmediği ailelerde gerçekten de hep aynı kader mi paylaşılır?.. Bu soruların üzerinde fazla durmak istemedim. İçimde yanıtlanmamış yeterince soru vardı zaten. Bıraktım. Şehrin o öte yakasındaki eve yeniden yol almaya başladım. Oraya bir daha hiç gitmeyeceğimi sanmıştım oysa... Ne var ki hayat, günü geldiğinde, sizi hiç beklemediğiniz yerlere de çağırabiliyordu. Bu sefer çağrıldığım yolda, hayatımın en önemli dönemeçlerinden birini almaya hazırlandığımı da hissediyordum ama. İnci'ye neler söyleyebilirdim? Duygularımı onunla nasıl, nereye kadar paylaşabilirdim? Bu soruların yanıtlarını o yolda veremezdim. Konuşacaktım, kendimi gizlememeye çalışarak konuşacaktım. Ona bu olası doğumdaki yanlışları anlatacaktım; kendisinden, kendisi için en zor olanı, bu çocuğu dünyaya getirmemesini isteyecektim belki. Ona belki bu ilişkinin hakkını hiçbir zaman veremediğimizi, birbirimizde aradığımız o aşkı bir türlü yaşayamadığımızı söyleyecektim... Bu çocuk olmadan yaşamayı deneyebilirdik yine de, bizi yaşamayı deneyebilirdik, daha ötesini görmeyi deneyebilirdik. Bir çocuğu sahiplenme zamanında değildik ama henüz. Bunları söyleyecektim, söylemek istiyordum, ama çok derinlerimizde bir şeylerin içimizden koptuğunu da hissediyordum aynı zamanda...

İnci'nin evine vardığımda, saat dokuza geliyordu. Beni gecelikle karşıladı. Onu uyandırmıştım, bu kadar erken beklenmiyordum. Geceliği kısacıktı, şeffaftı, altından göğüsleri görünüyordu. Tek kelime bile söylemeksizin birbirimize sarıldık. Bir süre öyle kaldık. Sonra dudaklarımız birleşti. Öpüştük, giderek artan bir şehvetle öpüştük, beni yatak odasına çekti, kendimizi yatağa attık. O tutkunun ve o hasretin beklediği duyguyla, açlıkla seviştik. Birbirimizi o kadar özlemiştik ki... Birbirimize tutunmaya aslında o kadar çok ihtiyacımız vardı ki... Oraya ne duygularla gitmiş, neler yaşamıştım. Tutku ilişkileri böyledir işte... Bir an gelir, ne öfkeleri, ne aşağılanmaları, ne korkuları, ne de o kirlenmeleri hissedersiniz. Siz kendinizi o tutkuya, o tutku için, bilerek, ya da bilmeyerek tutsak aldırmışsınızdır çünkü. Sevişmemizin bir yerinde kulağıma fısıldadıkları, bu tutsaklığı fazlasıyla açığa vuruyordu bence.

"Yine içimde olman o kadar güzel ki..."

Ağladı, ağlayacak gibiydi. Ben de fısıldayarak yanıt verdim.

"İçinde erimek istiyorum..."

Belini sıkıca kavradım, böyle durumlarda sık sık yaptığı gibi, sağ elinin başparmağını kuyruksokumuma bastırdı.

"Gel, gel öyleyse!.." dedi.

Fısıltılarına bir inilti de karışmıştı. Gülümsedim.

"İçine akabilir miyim?" diye sordum.

O da gülümsedi. Bu gülümsemelerde bir hüzün de vardı elbet. Kaderimizle ilgili bir hüzündü bu. Yutkunmuştu, ağlamamak için zor tutmuştu kendini. İçine bu duyguyla boşaldım. Ondan ne kadar kopmak istemediğimi o anda daha iyi anladım. O anı bugüne kadar unutmadım. O anı belki de hiç unutmayacağım. Sonra yine birbirimize öyle sarılmış olarak kaldık. Sonra da ayrıldık, yanına uzandım. Başını yine göğsüm ile omzum arasında kalan o boşluğa koydu.

"Burası hâlâ benim yerim, değil mi?" diye sordu.

Sustum.

“Benim, hâlâ benim, biliyorum” dedi.

Ancak kısa süren bir suskunluktan sonra bir karşılık verebildim.

“Seni ne kadar sevdiğimi bir bilebilsen...”

Yüzüne bir sevinç yayıldı. Kendisine çok yakışan o sözleriyle cevap verdi.

“Bunu zaten biliyorum ki...”

“Yorgunum, çok yorgunum İnci...”

“Ben de...”

“Haydi gel biraz uyuyalım.”

“Ben burada uyuyacağım” dedi.

Başı hâlâ o çok sevdiği yerdeydi.

Öyle uyuyakaldık. O güne böyle bir sabahla başlamıştık işte...

Uyandığımda, günü hani neredeyse yarıladığımızı fark ettim. Dışarıda çok şiddetli bir sağanak vardı. “Yaz yağmuru, geçer...” dedim kendi kendime. Yaz yağmuru, geçer... Kimi çok bildik cümleler bile farklı zamanlarda öyle yeni anlamlar kazanıyorlardı ki... Çevreme baktım. İçinde bulunduğum odaya, başka odalardan taşıdığım o heyecanı ve gelecek umudunu hatırlardım, bu odada paylaştığımız ilk akşamı hatırladım. Kaç yıl geçmişti aradan?.. Hatırlamak istemedim. Bunun için istemediğim yerlerden bir daha geçmem gerekecekti çünkü. Hayatlarımız adına çok yol aldığımızı da düşünebilirdik artık, hep aynı sınır çizgisinde kaldığımızı da. Bu ilişkiyi böyle yaşadığımız için, hayat adına doğru bir adım attığımızı da söyleyebilirdik, bir yanlışta ısrarla direndiğimizi de... Çok yaralamış ve yaralanmıştık, çok hırpalamış ve hırpalanmıştık, ama birbirimize hiçbir zaman unutamayacağımız hazlar, heyecanlar ve sarhoşluklar da yaşatmıştık. Cennet ile cehennemin bir arada yaşandığı ilişkileri bilir misiniz?.. Bizim ilişkimiz böyle bir ilişkiydi işte. İçimizdeki bu kırılmaları da taşımayı öğrenecektik mutlaka. Bu kırılmaların bizi bize nasıl kazandırdığını bile görecektik. O sabah o odada bunları düşünmüştüm. İnci hâlâ göğsümde uyuyordu. Sırtüstü yatmaktan vücudum uyuşmuştu, ama yine de onu o anda uyandırmaya kıyamadım. Ne yapacaktık? Ona, bunları hissederken neler söyleyebilecektim? İlişkimiz; ertelemelerimiz, umutlarımız, aldanmalarımız ve yüzleşemediğimiz gerçeklerimizle sürüyordu hâlâ. Tüm çıkmazlarımıza rağmen birbirimizden ayrılamıyorduk. Tüm kaçışlarımıza rağmen bu ilişkide kaçırılmaması gereken bir şeyler olduğuna inanıyorduk. Birbirimizi kaybetmemeyi, bir başkasına bırakmamayı kendimizle bir savaşa da dönüştürmüştük. Bu savaş bizim biraz da ölmeme savaşımızdı. Birbirimizde bulduğumuz sevgiliyi başka hiçbir sevgilide bulamayacaktık sanki. O zamanımda bu duyguya da çok inanıyordum... “Bu sabah yağmur var İstanbul’da...” Bu şarkıyı siz de biliyorsunuz, değil mi? Bu şarkının anlattıkları içimde birçok ayrılığı ve yaşanamamış eski sevgiliyi, şefkati uyandırıyordu. Aramızda o sert ayrılık rüzgârlarının estiği günlerin birinde, “Bunu yapma!.. Birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu biliyorsun... Bunu bize yapma!..” demişti İnci. O zamanlar bu çığlığı yeterince duyamamıştım. İnci bende yavaş yavaş, ilerleyebildiği kadar ilerleyecekti...

Bu çığlık benim kendime ördüğüm duvara çarparak yankılanıyor, parçalara ayrılıyor şimdi. Bu çığlığın içimdeki yankılarını bu yüzden her aşkın ihtiyaç duyduğu o seyircilerle paylaşmak istiyorum... O sabah başkaydı... Yıllar önce okuduğum, gözleri bu dünyaya sadece bizim bildiğimiz gibi kapalı bir kızın hikâyesini anlatan romanın dilimdeki adıydı bu. O sabaha o kadar yakışıyordu ki bu sözler. O sabah yağmur sağanak halinde yağmış, sonra da güneş açmıştı... O odada bir süreliğine sarılı kalmıştık. Birbirimizden, kendimizi tutsak ettiğimiz bu odanın kapısını aralayacak bir söz bekliyorduk. Aramıza derin bir sessizlik çökmüştü ama sanki. Ne diyeceğimi, ne söyleyebileceğimi bilemezken sesini duydum. Söyledikleri yine sarsıcıydı, acıtıcıydı, düşündürücüydü.

“Birbirimize yaşatmamamız gereken şeyleri yaşatıyoruz...”

Uyandığını fark etmemiştim. Haklıydı, elbette haklıydı. Bu ilişkide birbirimize sık sık yalnızlıklarımızı ve karanlıklarımızı yaşatmıştık. Söylediklerine bir cevap verememiştim yine de. Cevap vermek yerine ona daha sıkı sarıldım.

“Bir çay demlesene... Senin çayını çok özledim...” dedim sonra da.

Başını kaldırdı, sevgiyle baktı, saçlarımı okşadı.

“Karnın aç mı?..” diye sordu.

“Aç... Evden çıkarken bir şeyler atıştırdım ama...” dedim.

Der demez de ne kadar dikkatsiz davrandığımı bir daha fark ettim. Bu sözlerimle evlilik evimi hâlâ ne kadar evim olarak benimsediğimi hiç istemediğim halde dışa vurmuştum. Gerçek bu değildi belki, ama içinde bulunduğumuz hassas durum dikkate alındığında, söylediklerim ona çok yaralayıcı gelebilirdi. Bir fırtına daha kopabilirdi. Ancak korktuğum gerçekleşmedi. Yeniden yakalayabileceğimiz o beraberlik adına bu sözlerimi dikkate almadı.

“İyi öyleyse... Biraz sucuk kızartayım, biraz da domates keseyim. Taze ekmek yok, ama kızartabilirim istersen...”

İlişkimizin en sıcak, hiçbir zaman unutamayacağım sıradanlıklarındandı bu da. Onun, hayata tutunmak için, o büyük aşk romanlarındaki özel anlara, örneğin, böyle bir durumda birdenbire hazırlanabilecek olağanüstü bir kahvaltı sofrasına ihtiyacı yoktu. Hayat onun için çok daha yalındı... Beni zaten o eve çeken bu yalınlıktı da biraz. Bu yalınlıkta bir hakikilik vardı çünkü, bir doğallık vardı. Biraz kızarmış sucuk, birkaç dilim domates... İlişkilerdeki asıl iddia, iddiasızlıkta mı hayat buluyordu yoksa?.. Sevincimi ve sevgimi, bu duygumun etkisiyle, bakışlarımla ve gülümsememle ifade etmeye çalıştım. İçimdeki kıpırtıyı duymasını istiyordum... Bu tepkim karşısında o da sevinçle yerinden doğruldu, giyinmeye başladı. Onu giyinirken, o şefkatle seyrettim. Kendisini seyrettiğimi görünce de muzipçe tepki gösterdi.

“Bakma öyle, ayıp!..”

Bu da bizim bir yerlerde soluklanmamızı sağlayan küçük oyunlarımızdandı. Böyle anlarda birbirimizden kolay kolay vazgeçemeyeceğimizi daha iyi anlardık. Yine cevap vermemiş, daha doğrusu cevabımı yatağa bir daha gelmesini işaret ederek vermiştim. Verdiği karşılık, yine o muzip, ama aynı zamanda da fettan kadının karşılığıydı.

“Sapık herif, ne olacak!..”

Arkasına bakmadan, kızgın kadını tüm şirinliğiyle oynayarak mutfağa seğirtti sonra.

O odada bir kez daha yalnız kalmıştım. Gözlerimi kapamış, düşünmüş, gidebileceğim yere kadar gitmeye çalışmıştım. Neler konuşacaktık, nereye kadar konuşacaktık, bu yeni durumu bir sorun olarak algıladığımı ona nasıl anlatacaktım? Duygularımı sözü fazla döndürüp dolaştırmadan, tüm sonuçlarını göze alarak dışa vurmam gerekiyordu... Gözlerimi açmak istemiyordum. Yastığa sarıldım. Yatak yine sevişme kokuyordu. Ne var ki aynı yatakta biri daha yaşamaya başlamıştı artık...

Bu sorular ve korkularla bir süre daha orada kaldım. Hafiften dalmıştım birkaç dakikalığına. Evdeki sesleri duyuyordum, ama o belli belirsiz uykuya da biraz bırakmıştım kendimi. Çağrısı üzerine kendime geldim.

“Bugün gelmeyi düşünüyor musun?.. Kahvaltı hazır!”

Hemen kalktım, hızla giyindim. Mutfaktan nefis bir kızarmış sucuk kokusu geliyordu. Sofra kurulmuştu. Masada benim çok sevdiğim o çilek reçelinden de vardı, taze demlenmiş çaylarımızın ve yeni kızartılmış ekmeklerimizin kokusu da... Bu görüntüyü, bu hiç beklemediğim fotoğrafı sevmiştim. O sabah başkaydı zaten dediğim gibi. O

sabah başkaydı... Bunu o da biliyordu. O özen, o sabah içindi... O sabah bir dönemeci, çok önemli, belki de ölümcül, daha doğrusu ölüm kokan bir dönemeci geçmeye çalışacaktık çünkü. Kendimizi bir daha deneyecektik, bir daha kendimize rağmen sınayacaktık...

O sabah o çay da çok özeldi bu yüzden, o sucuk da, o çilek reçeli de, o domatesler de, o kızarmış ekmeklerimiz de... İçimde o anlarda yine İnci'yle bir hayatı yaşayamamaktan kaynaklanan bir acı vardı. Ona, biraz da bu acıyı dağıtmak için, takılmadan edemedim yine de.

"Sucuğu çok güzel yapmışsın. Yağı, baharatı, tuzu çok iyi ayarlamışsın. Et de iyi seçilmiş, eline sağlık..."

Hemen havaya girdi.

"Sen git kendi poponla alay et!"

Lafın altında kalmadım.

"Senin poponun yanında benim popomun lafı mı olur!"

Oyuna geldi elbette.

"Ne varmış benim popomda?"

Daha ileri gitmekten kaçamazdım.

"Ne yok ki!"

Beklediğim cevabı aldım.

"Terbiyesiz!"

Hem takılmaya devam etmeli, hem de küçük bir açıklama yapmalıydım. Hareketlerimi biraz abartarak karşılık verdim.

"Çok güzel!.. Eşi benzeri yok demek istedim."

Yine beklediğim, bildiğim cevabı aldım.

"Güzeldir tabii ya! Kıymetini bilene!"

Buna benzer cilveleşmeleri de sık sık yaşardık o evde. Bu küçük zekâ oyunlarını ikimiz de çok severdik. Size daha önce de anlatmaya çalıştığım o soluklanma ihtiyacı böyle oyunları hep beklemişti.

Sonra bir süre hiç konuşmadık. Çayımdan bir yudum aldım, konuyu açtım.

"Sana bir şey söyleyeceğim."

Sesim kaçınılmaz olarak farklı çıkmıştı. Vakit gelmişti. Onun sesi de bu vakte uygun bir havaya büründü birden.

"Evet, seni dinliyorum."

O meydan okuyan, ya da bana yine öyle gelen bakışlarıyla gülümsüyordu. O seste bir titreme de duymuştum. Kendisini savunmaya da almıştı, hissediyordum. Bu bakışları böyle görmem de mümkündü. Sözü, kararıma uyarak fazla döndürüp dolaştırmadım.

"Dün gece de düşündüm, buraya gelirken de, seninle seviştikten sonra da... Ben bu çocuğu istemiyorum..."

O kendinden emin tavrını hiç değiştirmedi önce. Onun bu yüzünü çok görmüştüm. Beklediğim bir saldırganlıkla karşılık verdi.

“Böyle diyeceğini biliyordum... Böyle bencil ve korkak olacağını biliyordum.”

Savaş başlamıştı... İkimiz de kendi savaşımızdaydık artık. Aynı sorun için farklı savaşlar veriyorduk. Duygularımın o anda söylettiklerini, daha doğrusu söyletebildiklerini söyledim.

“Hakkımda istediğini düşünebilirsin. Ben de benim için böyle düşüneceğini biliyordum. Kendimi savunmaya çalışmayacağım. Ne söylersem söyleyeyim, duygularımı sana istediğim gibi anlatamayacağımı biliyorum. Zaman o zaman değil. Ama ben asıl bu koşullarda bu çocuğu dünyaya getirmek istemenin bir bencillik olduğunu düşünüyorum.”

Gözleri doldu. Sesindeki titremeyi gizleyemiyordu artık.

“Bencillik mi? Benim bencilliğim ha! Bunu sen mi söylüyorsun? Yine düzeninin sarsılmamasını istiyorsun değil mi? Yine bu oyunun yazarı olmak istiyorsun. Yine benim duygularım önemli değil...”

Benim duygularım, senin duyguların... Bir çıkmazı yaşayan ilişkilerde bu konuşmalar da sık sık yapılırdı kuşkusuz, bu konuşmalar da bir tür kaçınılmazlıktı neredeyse. Onu yine de ikna etmem gerekiyordu. Onu ikna ederken, kendimi de, hem kendim hem de ikimiz için en doğru yerde durduğuma ikna etmem gerekiyordu. Devam ettim:

“Böyle konuşarak işin içinden çıkamayız canım... Bu çocuğu çok istiyor olabilirsin. Ben de kendi açımdan benim çocuğumu bu kadar çok istemenden gurur duyabilirim. Ama sen yine de bu ısrarının gerçek nedeni üzerine biraz daha düşün lütfen. Aklına tabii ki seni pervasızca kullandığım geliyor. Ama inan, öyle değil. Üstelik yaşananlar buradan çok, hem de çok farklı görünüyor. Kim kimi ne için kullanıyor, kim için kullanıyor, bundan bile emin değilim ben. Ama şimdi bunu tartışmak istemiyorum. Benim şimdi gördüğüm ve tutunmak istediğim çok daha elle tutlabilir bir gerçek var. Sana pek inandırıcı gelmeyebilir, ama bana sorarsan bu beklemediğimiz gelişme, bizi artık birbirimize daha çok kenetliyor. İlişkimiz yeni bir anlam kazandı, farkında değil misin? Tüm yaşadıklarımızı belki de yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor. İlişkimiz bundan böyle daha sağlıklı bir yere oturabilir. Bizim birbirimizden kopmamız çok zorlaştı artık. Ancak tüm bunları yaşamak için bu çocuktan kurtulmamız gerekiyor. Tüm bunları yaşamak için bu ilişkide sadece ikimiz olmalıyız...”

Beni önündeki çay bardağına bakarak, sözlerimi hiç kesmeden dinledi. Söyleyeceklerimi bitirdiğimi anlayınca da hemen cevap vermedi. Kısa bir süre sustu. Ben de sustum, onun suskunluğunu duymaya çalıştım. Ağlamamak için zor tutuyordu kendisini. Titreyen, çaresizliğini iyiden iyiye dışa vuran bir sesle cevap verdi zaten.

“Beni ne kadar kırdığının, yaraladığının farkında mısın? Bu kadar çok istediğimi bildiğin bir çocuktan kurtulmaktan söz ediyorsun...”

Oyun aynı oyundu... Onun bu sözlerinde de bana duyurmak istediği bir çığlık vardı, benim bu çığlığı da duymam gerekiyordu belki. Ancak ben yine de bu sözlerde o eski oyunun bir başka sahnesini görmekten kurtulamıyordum. Suçlu rolüne bir daha çıkarılmıştım. Onun bu çocuğu, beni bu ilişkiye daha çok bağlamak için kullanabileceği olasılığı değildi sadece içimi kemiren. Çocuğu reddetmem halinde, bu aşkı bir kez daha reddeden, taşıma yeteneğini ve yürekliliğini gösteremeyen o adam durumuna yeniden düşecektim... Bu duygunun kurduğu tuzaklardan da kurtulamıyordum. Ancak oyunun benim için başka perdeleri de vardı artık. O, bu sorun karşısında duyduğum huzursuzluğu bana duyurabildiğince duyurmak istiyordu sanki. Onun, kendisine bir türlü gelmeyen, gelemeyen adamdan intikamıydı bu. Kadın kimliğiyle ağır, hem de çok ağır bir yükü taşıdığının, taşımak zorunda kaldığının farkındaydım elbet. Bu yükün ağırlığını o da kendi tarihiyle ve öğrendikleriyle taşıyordu, eminim. Daha da önemlisi, bu çocuğu bu koşullarda o da aslında istemiyordu belki. Ne var ki insan, birine çok derinden kırıldığını hissettiği zamanlarda yaşadıklarına, farkına vararak, ya da varmayarak, bambaşka bir yerden, bambaşka gözlerle de bakabiliyor. İnsan, o kırgınlık zamanlarında acısını daha kolay taşıyabilmek için, celladı bildiğine acı çektirmek istiyor; nasıl bir bedel ödeyebileceğini düşünmeksizin ağır bir bedel ödetmek istiyor...

Oyunun yeni perdesini böyle görmüştüm o sabah... Haksızlık mı ediyorum böyle düşünerek?.. Kim bilir... O günlerde de, daha sonraki günlerimizde de, o kadar çok haksızlık, ya da haksızlık olarak görülebilecek duygu yaşatmak zorunda kaldık ki birbirimize... Bu haksızlıklar da bizim kendimizi savunmak isteyişlerimizdi sonuçta. Kendimizi savunmak ve korumak isteyişlerimiz... Evlerinden koparıldıklarını, sürgün edildiklerini hisseden çocuklar, büyüdüklerinde hep böyle oyunlar mı oynarlardı?.. Bu çocuklar bu oyunlarda hep böyle kötü insan rollerine mi çıkarlardı?..

İnci yine kendisini yaraladığımı söylüyordu. Ben bu sözler karşısında yine susuyordum. Suskunluğumu yine o kışkırtıcılığıyla kırdı.

“Karın bu durumu biliyor mu?”

Bilmediğini söyledim.

“Yakında bunu da öğrenir. Ne kadar yalnız ve çaresiz kaldığıma bakıp birlikte iyice eğlenirsiniz artık...” dedi.

“Yapma, ne olur yapma!.. Bu yaşadığımızın ikimizin arasında kalmasını isteyeceğimi sen de biliyorsun...” dedim.

Söylediklerimi duymadı, ya da duymamış gibi yaptı. Yalnızlık ve çaresizlik sadece onun duygusu değildi o anda, benim de duygumdu. Ama o bu duygusunu bana hissettirmeye, elinden geldiğince hissettirmeye kararlıydı.

“Hiçbir zaman senin kadının olamadım... Beni hiçbir zaman kadının olarak göremedin... Ben senin için sadece bir orospuydum... İstediğin zaman düzdüğün bir orospu... Hayalindeki sevgili değildim, hayalindeki orospuydum ben... Yazıklar olsun...”

Böyle bir yere konulmaya dayanamazdım. Bu sözler karşısında ben de kendi çaresizliğimi dile getirdim. Söylediklerim benim saldırımdı artık; hem ona, hem kendime, hem de yaşadıklarımıza karşı saldırımdı. Yaşadıklarımı ancak böyle savunabilirdim.

“Sen benim hayalimdeki orospu değilsin. Benim hayalimde bambaşka bir orospu var. Onu da günün birinde yazacağım, bizimkinden çok farklı bir hikâyede anlatacağım. Sen, ister kabul et ister etme, benim gerçekten kadınım oldun, ilk günden bu yana, bana yakınlık duymadığın günlerde bile oldun. O günleri hiç unutmadım. Hatırlıyor musun? Sana seni sevdiğimi söylemiştim. Sana, sana nasıl âşık olduğumu anlatmaya çalışmıştım. Sense gönlünü bir başkasına kaptırdığını, bu aşka karşılık veremeyeceğini söylemiştin. O günden sonra durumu kabullenmiştim ben de, sadece kabullenmiştim. Daha başka ne yapabilirdim ki, aşkıma karşılık veremediğin için seni suçlayamazdım ki... Durumu kabullenmiş, ama senden hiç vazgeçememiştim. Beni aramasaydın, bu aşkı böyle, hayatımın sonuna kadar yaşatacaktım belki. İkimizden başka hiç kimsenin bilmediği o uzun hikâyeyi niçin, kim için yazdığımı sanıyorsun?..”

Bu uzun tiradımı sevmiştim. Söylediklerimi, kendimi doğru bir yerde durduğuma bir daha inandırmak için söylemiştim belki, ama o anda içimden geldiği gibi söylemiştim. Bu sözler bir direnci, aşk adına verilmiş bir iç kavgayı anlatıyordu. Onun bu kavga karşısında biraz yumuşayacağını sanmıştım, ama yumuşamaya hiç niyeti yoktu. Tam aksine, verdiği karşılık, giderek artan bu sertleşmeyi ürkütücü bir sınıra getiriyordu.

“Şimdi bütün bunları o günlerin intikamını almak için yapıyorsun, değil mi? Bu kadar basit işte... Bu kadar basit... Senin gibi, ilişkimiz gibi basit... Her şeyi o kadar basitleştirdin ki... İntikam almak istedin, aldın. Kan istiyordun, aldın. Daha ne kadar kan istiyorsun?”

Bu sözlere bir karşılık veremezdim. Sustum. Sonra da ne kadardır sormak istediğim o soruyu sordum.

“Hikâye duruyor mu?”

O hikâyenin onun çekmecelerinin birinde hâlâ korunduğunu bilmek benim için çok

önemliydi o anda. Yerimi, ondaki yerimi bir daha görmek istiyordum. Bana, sorumu yadırgadığını ifade eder bir soruyla karşılık verdi.

“Duruyor, ne olacak?”

“Bilmek istedim” dedim.

Burada durabilirdim. Ancak o, burada da durmak istemiyordu. Bana ve yaşadıklarımıza o kadar derinden öfkeliydi ki...

“Bilmek istemiş!.. Bütün bunlar bana kadınlığımı yaşatmana yetmedi ama. Çünkü sen, bende sadece o romanda yazmak istediğin kadını gördün. Beni taşıyamadın, gerçekleri taşıyamadın.”

Ben de bu sözleri duymak istemiyordum artık. Ben de kendimi bu olasılığa kapatmak istiyordum. Söylediklerim, bu geriye çekiliş düşünüldüğünde, yine bir kendini savunma ihtiyacından kaynaklanıyordu kuşkusuz.

“Bu konuyu bir daha açmayalım. Bunları defalarca konuştuk ve hiçbir yere varamadık. Ben de sana benim gerçeklerimi göremediğini ve taşıyamadığını söyleyebilirim.”

Gözleri yine doldu.

“Sus artık, sus!.. Ne olur sus!.. Birbirimize nasıl bu kadar kötülük yapabildik?..” dedi.

Beni kendisine çekmeye çalışan oydu bu kez. İten kadından çeken kadına yine çok çabuk geçmişti. Bu oyun da onun vazgeçemediği oyunlarından biriydi. İtmek, çekmek... İtmek, çekmek... İtmek, çekmek... Sarsmak, bir yerde durdurmak için... Bu oyuna kendimi farkına varmaksızın o kadar çok kaptırmıştım ki... Bu oyuna, farkına varmaksızın o da kendisini fazlasıyla kaptırmıştı belki... Ancak o anda, bu durum karşısında gösterme ihtiyacını duyduğum tepkiden midir, ona duygularımı yeterince anlatamadığımı hissettiğimden midir bilmem, ben de kendimi aslında hiç istemediğim kadar katılaştırmıştım. Sesimi ben bile yadırgıyordum, ama söylemek istediklerimi söylemem gerektiğine de inanıyordum aynı zamanda.

“Kötü adam rolünü üstleniyorum. Bu çocuğu kabul etmiyorum ben!”

“Neden?.. Neden?..” diye sordu.

Sesinde hem bir öfke hem de bir çaresizlik vardı, bir hesap sorma isteği vardı sanki. Geriye dönüşüm yoktu artık. Deyiş yerindeyse, öldürücü darbeyi o anda vurdum.

“Çünkü bu çocuk benim değil, senin çocuğun!”

Amacım ona bu çocuğu birlikte istemediğimiz gerçeğini bir daha hatırlatmaktı, bu çocuğu sadece o istediği için bu dünyaya getiremeyeceğimizi söyleyebilmekti. Ne var ki biz, birbirimizi duyamayacağımız bir yerdeydik, bir sağırlık sınırındaydık artık. Sözlerimi yanlış anlamıştı. Bir öfke seline kapılmıştı sanki. Onu o güne kadar hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Sözlerimi duyar duymaz iki eliyle masaya vurup avaz avaz bağırmaya başlamıştı.

“Ne?.. Allah senin belanı versin! Demek bana bunu da söyleyecektin ha! Ben orospu muyum ulan?.. Benim şimdi bu çocuğu bir başkasından peydahlayıp sana kakalamaya çalıştığımı mı söylüyorsun?.. Aşağılık herif!.. Defol git bu evden!.. Defol git, bir daha da buraya gelme!.. Gözüm görmesin seni!.. Bitti ulan bitti! Anlıyor musun, bitti!”

Ayağa kalktı. Bana eliyle kapıyı gösteriyordu gerçekten. Hayatımda ilk kez bir evden kovuluyordum. İlk kez... Hem de ne evden, hangi evden?.. Hem de kim tarafından?.. Söylediklerimin böyle bir yere gideceğini düşünemezdim, hani ne derler, kırk yıl düşünsem, tahmin bile edemezdim. Çok büyük bir rahatsızlık ve pişmanlık duyuyordum. Açıklamaya çalıştım.

“Beni yanlış anladın, bunu söylemek istemedim...”

Ama sesimi duyuramıyordum artık. Ona artık hiçbir sözümü duyuramıyordum. Bu öfke karşısında, ne yalan söyleyeyim, korkudan ne yapacağımı da bilemedim. Ben de ayağa kalktım. Çaresiz, kapıya doğru ilerliyordum. Kabahatinin farkında küçük bir çocuk gibiydim. O da kendi çaresizliğiyle bağırıyor, ama aynı zamanda ağlıyordu.

“Allah kahretsin!.. Seninle bu ilişkiye girdiğim için Allah beni kahretsin! Siktir ol git artık hayatımdan! Ben gerekirse bu çocuğu tek başıma da doğururum, anladın mı! Tek başıma da!..”

Büyük bir haksızlığa uğradığıma inanıyordum. Beni, kendisine birçok haksızlık yaptığım için suçlayabilirdi. Bu suçlamalar karşısında sesimi çıkaramayabilirdim. Ancak böyle bir yere konmak, ne gizleyeyim, çok ağırıma gitmişti. Kaçınılmaz bir şekilde ben de kendi tepkimi gösterdim bu durumda; bu haksızlığı ifade etmeye çalışan mağdur erkek rolüne girdim. Kapıya doğru yavaş yavaş hafiften gülümseyerek yürüdüm. Sonra da, kapının ağzında, gülümsememi kaybetmemeye ve sesime o acıyı elimden geldiğince yansıtmaya çalışarak, o anda aklıma gelenleri söyledim.

“Sen bilirsin...”

Bu tavrımın, öfkesini daha da artıracağını biliyordum. Onun beklediği benim de bu öfke seline, kim bilir belki de oyununa kapılmamdı, içimdeki bir şeyleri harekete geçirmekti. Ama benim yaşadığım öfke, farklı bir öfkeydi, onunkinden çok uzak bir yerde yaşadığımız ve yaşattığım bir öfke... Bir sarsıntı, hem de çok derin bir sarsıntı yaşıyordum kuşkusuz. Bir sarsıntı ve yine anlatamadığım, dışa vuramadığım bir öfke... Bu tavır, bu bakış, bu sözler, bende bambaşka bir kırılmaya yol açıyordu. Susmuştum, sadece susmuştum bu nedenle... Susmuş ve gülümsemiştim. Oyunu o anda ancak böyle bozabilirdim. Kendimi o anda ancak böyle koruyabilirdim. Kapıya geldiğimde hâlâ gülümsüyor, ya da gülümsemeye çalışıyordum.

“Bitti mi, gerçekten bitti mi?” diye sordum.

“Bitmedi, elbette bitmedi!” demesini o kadar çok isterdim ki o anda, bana hüngür hüngür ağlayarak sarılmasını o kadar çok isterdim ki... Ona sıkı sıkı sarılarak ağlamayı o kadar çok isterdim ki...

Sesindeki öfke birdenbire azaldı bu sözlerim karşısında. O da gülümsedi, o tehditkâr bakışlar yüzüne bir daha döndü. Öfkesi bir başka hayaletin altındaydı artık. Söylediklerıyle, o bakışları ve sesiyle, bir kâbustan fırlamış gibiydi.

“Bu eve bir daha adımını atamayacaksın. Atmak isteyecek, ama atamayacaksın... Şimdi git, karının apış arasında yaşamaya devam et... Ona benden kurtulduğunu söyle. Git... Layık olduğun yere git... O çok sevdiğin yere git... Ben burada kendi onurumla baş başa kalacağım. Ama çok yakında... Çok yakında bu evde öyle bir şey yaşanacak ki, dünya gerçekten başına yıkılacak bu kez. Göreceğin manzara karşısında donakalacaksın ve hiçbir şey yapamayacaksın. Haydi git şimdi... Git ve bekle... Bekle ve gör...”

İnsanın kanının çekilmesi diye bir deyim vardır. Böyle bir deyimin hayatta bir karşılığı varsa, ben de o anda bunu yaşamıştım işte. Yüzüm, bu sözleri duyduğumda bembeyaz kesilmişti herhalde. Birbirimizin kâbusundaydık artık. Ona o anda sarılabilirdim, “Ne yaşadıysak yaşayalım, gel şimdi yeniden başlayalım” diyebilirdim. Ama diyemedim. Karşımda örülen bu duvara dokunamadım. İçim üşüyordu çünkü. İçim üşüyordu... Sadece baktım, sesimi çıkaramadan baktım. Bir kez daha dilsizdim işte...

Evden çıktım. Kapı ardımdan kapandı. Merdivenleri indim, dışarı çıktım. O yazlık ev hâlâ orada duruyordu... O sokağı, o kapıyı bir daha gerçekten göremeyecek miydim artık? Bitmişti işte... Hiç beklemediğim bir zamanda, hiç beklemediğim bir şekilde bitmişti.

Arabama bindim. Kontağı çevirmeden önce biraz durdum. Tuhaf bir duygu

içindeydim. Bir yandan, ne gizleyeyim, hayatımın en önemli, içinden çıkılmazmış gibi görünen ilişkisi bittiği için seviniyordum. Bu ilişkiyi ben bitirmemiştim üstelik. Terk edildiğim duygusuna kolaylıkla sığınabilirdim. Dönmeyecektim, hayır. Oraya bir daha dönme duygusunu ne kendime ne de ona yaşatacaktım... Arabayı hareket ettirdim ve oradan hızla uzaklaştım. Rahatlamıştım... Ancak bu duygu, bu beklenmedik rahatlama duygusu, benim sadece o yola çıkarkenki duygumdu. Oradan uzaklaştıkça, bir başka duygu da büyümeye başladı içimde. O evde benim bir parçam da hayat bulacaktı belki. Bir çocuk, benim çocuğum, orada, bensiz ve bana uzak kalarak büyüyecekti. Bensiz ve bana uzak kalarak... Bana kendimden her geçen gün biraz daha çok uzaklaştığımı acımasızca hatırlatarak... Sadece bir aşka değil, bir aşkın çocuğuna da ihanet edecektim sanki bu durumda. Bu ihanetin uyandırdıkları belki de son nefesime kadar ardımdan gelecekti, bana hayat karşısındaki bir başka korkaklığımı hatırlatacaktı. Çocuğum başka bir hayatta, bana rağmen, benim bu ihanetime rağmen, eksiklikleriyle, yoksunluklarıyla, babasızlığıyla, ama tüm zorluklara ve terk edilmişliklere göğüs germeyi bilmiş bir annenin yanında büyüyecekti. O hayat, benim belki de hiç kimseye anlatamayacağım utancımın ve vicdanımın sesi olacaktı. Bir cinayet daha işlenmişti...

O yolda, kendi sularıma dönerken bunları hissediyordum işte... Asıl yaşanan, ya da yaşanması gereken bu muydu ama?.. Kendime, kendimi böyle bir yere koyarak, İnci'nin istediği yere koyarak bir haksızlık daha mı ediyordum yoksa?.. Bana bu duyguyu yaşatan neydi? Yaşadıklarımı böyle görmeme yol açan neydi? Yaşananları böyle taşımama kimler, neden sebep olmuştu? Hangi olasılık, hangi yaşanamamışlık beni böyle bir yere çekiyordu? Hangi olasılıktan bir türlü vazgeçemiyordum? Yaşayamadığım halde hep geri döndüğüm, yaşamak istemekte direndiğim kimdi? Bana çok önemli bir değere ihanet ettiğim duygusunu yaşatan, bu dünyanın ışığını bile görmemiş, hayatımda sadece bir olasılık olarak yaşamaya başlayan o çocuk aslında kimdi? O çocuğa ihanet ettiğim duygusu neden bu kadar derinime düşmüştü? Bir çocuğuma daha sıkı sarılabilecektim; bir çocuğuma daha sahip çıktığımı hissetmenin, bunu kendime ve insanlara en nihayet gösterebilmenin sevincini yaşayacaktım belki. Eve dönecektim çünkü bir şekilde, tüm eksikliklerimle, belki daha eksik, çok daha eksik, ama görünürde, en azından görünürde, daha meşru, dolayısıyla da çok daha az yorucu bir hayatın içinde bulacaktım kendimi. Bu sıcaklığa yeniden sığınabilirdim, yanlış bir ilişkiden kurtulduğum duygusunu kendime yaşatabilirdim, hayatım adına yeni bir umudu zorlayabilir, ya da yeni hayatımı, sıradanlıkların da kendilerine göre bir güzellikleri, hatta bir şiirleri olduğu düşüncesine bir daha sığınarak, bir ailenin güvenli ülkesinde bir daha kurmayı deneyebilirdim. Bunu yapmam mümkündü, bunu yapmam bir başka kolaya kaçmaktı yine ama mümkündü. Ancak bu seçimin bedeli çok sevdiğim bir kadını kendi kaderine terk etmekti; daha da önemlisi bir başka çocuğumu, daha doğmadan terk etmekti. Kendime, bir çocuğun hayatını örselememeye söz vermiştim oysa bir zamanlar; yaşadığım terk edilmişliği, ne yaşarsam yaşayayım, bir çocuğa yaşatmamaya söz vermiştim...

Geriye bu çarmıhın acısını taşıyarak döndüm. Selin ile Ada bir yerlere gitmişti. Ev yine sessiz ve ıssızdı. Buna sevindim. En azından bir süreliğine, konuşmuş olmak için konuşmak, içimdeki fırtınayı gizlemek, başka bir yerde hiçbir fırtına yaşanmamış gibi yapmak zorunda kalmayacaktım. İnci'yle ilişkimin bittiğine, üstelik böyle bittiğine bir türlü inanamıyordum. Onu bir daha göremeyeceğime inanamıyordum. Oturdum, bir sigara yaktım. İçimde, içimden hiçbir zaman silinemeyeceğini bildiğim birçok an, söz ve fotoğraf taşıyordum artık... Gözlerim yıllar yılı biriktirdiğim, bir arada tutmaya çalıştığım birçok hikâyemi ve hayalimi gizlediğim plaklarıma gitti. O plaklar, o eve taşıyamadığım, götürmeyi başaramadığım plaklardı da artık... Birkaç şarkı seçtim, dinledim. O şarkılardan birinde bir kadın, "Eğer kendini kötü hissediyorsan gözlerini kapa ve beni düşün... Ben o anda yanında olacağım..." diyordu. Bu şarkı da yıllarca geleceğe bir hayal köprüsü atmamı, "şimdi"lerimi daha kolay taşımamı sağlamıştı. Bu sözler gerçeğimizi ne kadar, nereye kadar yansıtıyordu ama?.. Gündelik hayatlarımızın akışında, herkesin iyi görünmek zorunda olduğu o yerlerde, o dostluğun sıcaklığını, dokunuşunu her zaman hissedebiliyor muyduk gerçekten?.. Kalabalıktık, elbette kalabalıktık... Ancak bu kalalabalıkta kolay anlatılamayacak o yalnızlığı da inşa eden biz değil miydik? Neden böyle olmuştu peki?.. Sorun, bizden, öncelikle bizden mi kaynaklanıyordu yoksa? Sorun, kendimizi bir başkasına bir türlü bütünüyle veremeyişimizden, kapılarımızı açmaya cesaret edemeyişimizden mi kaynaklanıyordu?

Bir başkasını, olası tüm bedelleri göze alarak kabullenemeyişimiz, sahiplenemeyişimiz mi bizi bu sessizlik ve sağırlık duvarının önüne getirmişti?..

Bu soruları bundan sonraki ilk programımda, bu şarkıyı da çalarak soracaktım. Böyle yaşayan çok insan vardı çünkü, biliyordum... Başka şarkıları dinlemek istemedim bunları hatırlayınca. Bir süre sonra da kızımla karım geldi zaten. Kızıma sıkı sıkı sarıldım, gözlerimi kapadım. İçimden bir daha o çarmıh geçti...

O gece üçümüz, bir zamanlar sık sık gittiğimiz kebapçıya gittik. Oraya da uzun süredir gitmiyorduk. Mutlu bir aile olduğumuza inandığım, daha da doğrusu kendimi inandırmak istediğim günleri çok, çok uzaklarda bırakmıştım sanki. Orada o akşam yine yıllardır kaçtığım aileler vardı. Aileler... Yaşadıklarımı belki de hiç yaşamayacak aileler... Yaşadıklarımı yaşamadıkları için, ne gizleyeyim, o ruh halimle o akşam biraz da gıptayla baktığım aileler... Teslim olmak istiyordum artık, beni bekleyeceğini bildiğim tüm yalnızlıklara rağmen teslim olmak... Yapabilir miydim?.. Yapabilecek miydim?.. O anlarda bu aldanmayı yeniden sevmiştim. Şehrin öte yakasında bıraktığım o evi hayalimde yaşatmamalıydım artık. O eve gitmek için kendimi zorlamamalıydım. İnci'nin hayatımdan çıktığı gerçeğine alışmalıydım. Bu gerçeğe sarılmayı bilmeliydim. Bu gerçekle barışmayı bilmeliydim. Çevreme bir daha bakmıştım... Onlar yine oradaydılar, evet. Onlar tüm zırhları ve meşruluklarıyla oradaydılar... O akşam, bu fırtınalardan uzun bir süre sonra, ben de bu meşruluğun içindeydim. O uzak evde doğurduklarımı ve bana rağmen doğabilecekleri bir yerlerimde, gideceğim her yere götürmeye devam ettiğim sürece, evliliğimi gerçekten meşrulaştırabilir miydim ama?.. Bunu o akşam düşünmek istemedim. Bu soru da başka bir akşamın sorusuydu. Beni benle yeniden, daha derinlerdeki bir aynada karşılaştıracak başka bir akşamın sorusu... O akşam bile bile poşetlere koyduğumuz hayatlarımızı da düşünmedim. Poşetlerin içi sıcaktı, biraz havasızdı belki ama sıcaktı, böyle bir yeri seçenlere fazlasıyla yetebilirdi çünkü, biliyordum. O akşam, bunları düşüneceğim akşam değildi. Ben o akşam sadece bu aldanmayı sevmeliydim. O akşam sadece İnci'nin beni evinden ve hayatından kovduğu, bu ilişkiyi bu duruma rağmen bitirdiği gerçeğine sığınmalıydım. Benim o evden giderek, ya da gitmeyi bu kadar kolay kabullenerek, çocuğumuza karşı gösterdiğim sorumsuzluğu, o da bu ilişkiye son vererek göstermişti... Pek de o kadar sakinleştirici, rahatlatıcı bir çözüm değildi belki bu, ama o an için yine de bir çıkış kapısı, en azından bir kapı aralığı gibiydi...

O gece de, o pazar günü de bu gidiş gelişlerle geçti. Pazartesi gecesiyse her zamanki gibi programımı yaptım, o şarkıyı çaldım, o soruları sordum. Birkaç kişi aradı. Yanılmamıştım. Bu yalnızlıklar sadece benim yalnızlıklarım değildi. Biz kendi ellerimizle, suskunluklarımızla, usluluklarımızla inşa ettiğimiz medeniyetlerimizin en görünmek istemeyen oyuncularıydık... Arayanlar arasında İnci'nin de bulunmasından çok korkmuştum. Sorularıma karşılığını veremeyeceğim yanıtlar alabilirdim, söyledikleri beni yaşadıklarımla ve yaşayamadıklarımla bir daha yüzleştirebilirdi. Böyle bir olasılığı yaşatmam, ilişkinin hâlâ bitirilemediğini gösteriyordu kuşkusuz. Buna şaşmamak gerekiyordu. Biz sadece ayrı yerlere, kendimizin bildiğimiz, ya da sandığımız yerlere taşınmıştık... Ancak, programı bitirdikten sonra, onun beni artık dinlemediğini ve dinlemeyeceğini de düşünmüştüm. O eksiklik içimde bir daha uyanmıştı. İstediği ilgiyi görmeyen o çocuk geri dönmüştü. O çocuk, yine sesini duyuramadığı o yerdeydi. Hikâye yineleniyordu, yıllar sonra başka sesler, renkler ve fotoğraflarla yineleniyordu. Onu aramak istedim o anda ama arayamadım. Ertesi gün ajansa bu eksiklik ve çaresizlikle gittim. Masama yeni oturmuştum ki, telefonum çaldı. Arayan oydu. Çok şaşırmıştım, ne diyeceğimi yine bilememiştim, o geçici felçleşme durumunu yeniden yaşamıştım bu yüzden. Ancak o ne diyeceğini biliyor gibiydi. Bu sesi tanıyordum. Halimi hatırımı sordu, söyleyebileceklerimi söyledim. Programımla ilgili bir yorumda bulunmasını bekliyordum. Konuya hiç değinmedi. Bunun yerine her zaman tedirgin edici bulduğum o cümleyle asıl söylemek istediklerine o tedirgin edici girişi yaptı.

"Sana bir haberim var..."

Çok hoş sözler duymayacağımdan emindim artık. Kendimi yine geri çekerek, savunmaya alarak karşılık verdim bu yüzden.

“Bu sefer ne var?”

O yargılayıcı, tehditkâr bakışlarıyla gülümsediğini görür gibiydim. Biraz sustu ama fazla bekletmedi. Söyledikleri, yaşadığım o ana nasıl desem, sanki bir bomba gibi düştü.

“Bu hafta sonunu Turgut’la birlikte geçirdim...”

Susma sırası bana geçmişti. Ama arada önemli bir fark vardı. Ben duyduklarım karşısında konuşamıyordum, tek kelime bile söyleyemeyecek hale gelmiştim. Turgut onun benden önceki sevgilisiydi, hatırladınız değil mi?.. Benden önceki, aşkıma bir zamanlar karşılık vermesini engelleyen, varlığıyla onu benden uzak tutan sevgilisi... O uzun ayrılık zamanımızda o evi paylaştığını bildiğim sevgilisi...

Susmuştum, sadece susmuştum. Konuşmaktan, bir karşılık verebilmekten geçmiştim, hani neredeyse yutkunamıyordum, nefes alamıyordum sanki. Sustuğumu görünce devam etti.

“Beni sen gittikten bir saat kadar sonra aradı ve çok özlediğini söyledi. Tesadüf... Tam da senden ayrılmışken... Ben de yalnız olduğumu, gelebileceğini söyledim. Hemen geldi. Onunla yeniden seviştim. Harikaydı. Çok uzun bir süre sonra kadınlığımı doyasıya yaşadım. Kendimi, beni çok arzulayan bir erkeğin kollarına bıraktığımı hissettim. Senden, bana bu yaptıklarından sonra daha iyi intikam alamazdım. Senin spermlerinden oluşmuş bir bebeğin üzerine onun spermlerini akıttım. Çok tahrik ediciydi... Bilmeni istedim...”

Susmaya devam ettim. Susmaktan başka ne yapabilirdim ki zaten bu sözler karşısında?

“Orada mısın?” diye sordu.

Oradaydım, elbette oradaydım. Soluk alamıyor gibiydim. Sesimin nasıl çıkacağını bilmeksizin, tek bir soru sorabildim sadece. Tek bir soru... Yalın, ama o anda duyduklarımı belki de en iyi anlatabilecek tek bir soru...

“Bunu nasıl yapabildin?”

O yargılayıcı sesi bir daha duydum bu sorum karşısında. O seste orada, kendisini çok yaralayan bir adamı en nihayet yaralayabildiğini gören, zaferinin tadını çıkarmaya çalışan bir kadının sesini de duydum.

“Çok kolay yaptım, hem de çok kolay... Dediğim gibi, çok da zevkliydi. Artık nasıl bir kadınla hayatının bir dönemini geçirdiğini daha iyi anladın. Beni daha çabuk unutabilirsin. ‘Aşağılık bir orospuyla vakit kaybettim’ der, kendi temiz hayatına dönersin...”

Yine sustum. Verebileceğim hiçbir karşılık yoktu. Bir karşılık beklemiş miydi? Beklemişti, eminim beklemişti. Ama benim dilim kilitliydi artık. O da biraz sustu.

“Hoşça kal... Sana ailenle mutluluklar... Karına bunu da anlatmayı unutma, sakın unutma...” dedi sonra ve telefonu kapadı. Ahize kulağımda, birkaç dakikalığına öyle kalakaldım. Durduğum yerde kaskatı kesilmiştim. Sonra ben de telefonu kapadım. Kâbusum, yaşadığım gerçeğin ta kendisiydi artık... Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum ama yine de telefona sarıldım, aradım. Cevap vermedi. Bir daha, bir daha, bir daha aradım... Bunları söyledikten sonra beni bir cevapsızlıkla karşı karşıya bırakmak için telefonun fişini çekeceğini biliyordum ama yine de aradım, tekrar tekrar, ısrarla aradım. Bu oyunu bile bile, belki de kendimi ancak böyle sakinleştirebileceğime inandığım için yeniden oynadım. Sonra da vazgeçmek zorunda kaldım.

Ajanstaydım. Bir salı günüydü. Bu ayrıntıyı ve o anları da hiç unutmadım. Herkesin yine çok önemli işler peşinde koştuğu bir günün başlangıcındaydım. Herkesin yine bir acelesi vardı. Böyle bir durumda çalışabilir misiniz? Çalışabilirsiniz, elbette çalışabilirsiniz. O yalan oyununda ne kadar ustalaşmışsanız o kadar iyi çalışabilirsiniz.

Ben de kendimce bir yalan ustasıydım artık bildiğiniz gibi, dolayısıyla da kendimi kendimden bir şekilde uzaklaştırmak için bildiğim birçok eski yönteme başvurmayı denedim. Ajansı dolaştım, şaklabanlıklar ve birçok insan, ama tahmin edebileceğiniz gibi, özellikle hoşlandığım birkaç kadın üzerinde başarılı güldürme çalışmaları yaptım; koyu Galatasaraylı sanat yönetmeni arkadaşıma futbol dostluğu mesajları bile gönderdim; en önemlisi, gün içinde karşılaşmamak için elimden geleni yaptığım genel müdürümün sekreterine o gün makyajının ne kadar güzel olduğunu söyledim. Bu yeni haberin etkisinden bir an bile kurtulamadım elbet. Ama ayakta kalmak zorundaydım. O anları da, o sınırın ötesine geçmeksizin atlatmak zorundaydım...

İnci'nin bana bu haberi verirkenki sözlerini nasıl yorumluyorsunuz? Bu sözler onu size daha iyi gösteriyor mu? O günden çok uzun bir süre sonra, bu konuşmayı anlattığım, zamanı geldiğinde size sözünü edeceğim psikiyatr arkadaşım Emre, bu sözleri duyunca, "Ne dediğinin farkında mısın? Bana korku filmi mi anlatıyorsun?" demişti. Yine o günden çok sonra, yine size anlatabileceğim, hayatıma çok zor bir zamanımda beklenmedik bir soluk getiren Neval'se, "Zavallı kız, çığlık atıyormuş, bu çığlığı nasıl duymadın?" demişti. Gelgelelim ben o gün bu sözlerin bu farklı yüzlerinin hiçbirini görebilecek durumda değildim. Ben o gün yalnızca bir kâbusu, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir kâbusu yaşadığım duygusuna saplanabilirdim. İnci'yle konuşma isteğinden de, ne diyeceğimi bilemediğim halde ve tüm çabalarıma rağmen bu yüzden bir türlü kurtulamadım.

Onu akşama doğru, işler bittikten sonra yine aradım. Bu kez telefonu açtı. Ama sesimi duyunca hemen kapadı. Bir daha aradım, bir daha kapadı. Bir daha aradım... Bir daha kapadı... O kapadıkça benim arama isteğim artıyordu. Onu kışkırtabilecek, telefonu kapatmasını engelleyebilecek sözleri bulabildim ama en nihayet. Telefonu açtığını duyduğumda hemen davrandım.

"O kadar korkak mısın?" dedim.

Bu kez kapamadı. Sözlerim yerini bulmuştu. Sustu. İlk adımı atmamı beklediğini hissettim, duyduklarımın içimi nasıl acıttığını anlatmaya çalıştım.

"Bana bu sabah söylediklerini tekrar et! Bir daha duymak istiyorum! Bakalım nasıl söyleyeceksin!.."

Yine sustu. Üzerine gittim. Çığlığı atan bendim artık.

"Haydi durma! İstersen nasıl zevk aldığını da anlat! Bakarsın ben de bundan tahrik olurum!"

Susmaya devam ediyordu. Bu sefer de onun boğazına kelimeler düğümlenmişti sanki. Bir süre sonra da sadece nefes alışlarını değil, zar zor konuşabildiğini de duydum. Ağlıyordu.

"Bunu yapabildiğimi nasıl düşünebildin?.. Buna nasıl inandın aptal! Bir şey olmadı tabii! Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun?"

Sesi neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu. O kadar kırgın ve çaresiz görünüyordu ki... Ben de ağlamak istiyordum artık, hem de hüngür hüngür ağlamak... Sabah söylediklerine inandığım gibi, bu söylediklerine de inandım. Sesi çok, çok acılı çıkıyordu çünkü, yalan söylemesi mümkün değildi. O kadar içinizde hissettiğiniz bir insanın bu halini de içinizde duyarsınız kuşkusuz. Ona sarılmak, artık ne yaşayacaksak yaşayalım, sıkı sıkı sarılmak istedim o an. Duygularımı ifade edebilecek sözler kendiliğinden ağzımdan çıktı.

"Seni çok özledim... Seni hemen görmek istiyorum..."

"Ben de..." dedi.

"Her zaman buluştuğumuz yerde, bir saat sonra, ne dersin?" dedim.

"Tamam, bir saat sonra... Hazırlanıp geliyorum" diye cevap verdi.

Telefonu kapattım. Sabahki konuşmadan sonra, günün böyle biteceğini tahmin edemezdim doğrusu. O an ilk düşündüğüm buydu. Ama gün henüz bitmemişti... O günün akşamı da vardı, gecesi de...

Trafiği düşünerek fazla oyalanmadan ajanstan çıktım. Şehrin akşam vakitlerindeki ışıkları bende sık sık bir hüzün uyandırır. Her insanın bir yerlere gitmeye yazgılı olduğu saatlerdir sanki o saatler. Herkes sanki kendi gecesine, hak ettiği, kaçamadığı gecesine hazırlanır. Ancak ben o akşam o ışıklarda, bambaşka bir duygu da yakalamıştım. İçimde bir sevinç büyüyordu. Böyle bir sevinci aylardır duymuyor gibiydim. Yeni bir zorluğu göğüslemeye, taşımaya karar vermekten kaynaklanan, bana kendimle ilgili çok önemli bir adımı atabileceğimi söyleten bir sevinçti bu. Derin, çok derin bir nefes alabildiğimi hissediyordum. Bu derin nefesi de aylardır alamamıştım sanki...

İnci'yle konuşacaktım. Ondan tüm koşullarımıza rağmen çocuğumuzu doğurmasını isteyecektim. O çocuğa ben de sahip çıkacaktım. O çocuğun, yaşayabileceği en iyi hayatı yaşaması için elimden geleni yapacaktım. Onu nüfusuma geçirecektim. Zihnim ve bedenimle onun yanında durmaya çalışacaktım. Zaman ikimize de daha doğru bir yön verecekti. Zaman bizi birbirimize daha da çok yakınlaştıracaktı, günü geldiğinde hayatlarımızı hepten birleştirmemiz bile mümkün olabilecekti belki. Ama bu çocuk, en azından bu çocuk için endişe duymasına gerek kalmamıştı artık. Daha önce söylediklerim unutulabilirdi. Bu çocuk benim de çocuğumdu, bizim çocuğumuzdu elbet. Ona, bu dünyaya geldiğinde, daha ilk adımlarında, bir terk edilmişliği yaşatmaya hakkımız yoktu... Ona bunları söyleyecektim evet, yaşadıklarımız için, kendimiz için söyleyecektim...

Sık sık buluştuğumuz "cafe"ye bu duygularla gittim. Yol açıktı. Bu yüzden de buluşma yerimize yine biraz erken vardım. En azından bu konuda hiç gecikmiyordum. Etraf her zamanki gibi kalabalıktı. Boş bir masa buldum, oturdum. Mönüsünde yapılan değişiklikler, son zamanlarda burayı, böyle saatlerde hafif yemeklerin de yenebileceği hoş bir mekâna dönüştürmüştü. Çoğu çalışan, daha çok otuzlarında, kırklarında, iyi mevkilerde, iyi para kazanıyor görünen insanların da yeriydi sanki artık bu "cafe". İstanbul'un değişen yüzlerinden birini orada da görebilirdiniz. Oradaki masalarda, bir arada eğlenmeye gelen, bu tanıma fazlasıyla uyan birkaç kadın gözünüze çarpabilirdi. Onlar da iş çıkışı orada buluşuyor, gündelik sorunlarını, aşklarını, erkeklerini, yürümeyen ilişkilerini, daha doğru ilişkilere duydukları özlemi, umutlarını, ya da yeni ilişkilerinin heyecanını ve beklentilerini konuşuyorlardı belki de. İşyerlerinde beğendikleri bir adamın poposunun çekiciliği, ya da çoraplarının giysilerine uyumu da, hangi sözlerden, tavırlardan, kokulardan ve giysilerden hoşlanıp hoşlanmayacağı da, evliliklerin dayanılmaz çekiciliği ve iticiliği de, fazla kiloların atılıp atılamayacağı da, hangi külotun popoyu daha iyi kaldıracağı da, sevişmelerden önce nasıl bir iç çamaşırının seçilmesi gerektiği de, yeni yemek tarifleri de, diyet tarifleri de, yoga programları da, cilt bakım setleri ile LPG masajlarının selüloitlere faydası da, botoksun küçük mucizeleri de bu masaların konusudur, eminim. Onların bu konuları konuşurkenki halleri bana arada sırada çok tahrik edici gelir. O akşam da bu duyguya kapılmıştım. Az ilerimdeki bir masada üç kadın oturuyordu. Gülümseyerek konuşuyorlardı. Onları iç çamaşırlarıyla düşündüm o an. Sonra da çıplaklıklarını ve nasıl seviştiklerini hayal etmeye çalıştım. Misyonerliğin ötesini arıyorlar mıydı?..

İnci tam da o anda geldi. Çok güzel giyinmiş ve makyaj yapmıştı yine. Baktığım yeri görmüş gibiydi. Fark ettirmeden bir iki dakikalığına beni izlemişti de belki.

"Rahatsız etmedim ya... Oturabilir miyim?.." dedi.

Çok neşeli görünüyordu. Bu "cafe"de ilk buluştuğumuz akşamki gibi güzeldi. O akşamdan sonra o kadar yol ve fırtına geçmişti ki içimizden...

Kalktım, birbirimize sarıldık.

"Bu akşam çok güzelsin" dedim, kulağına fısıldayarak.

"Sağol, güzelimdir ben..." dedi o da aynı şekilde. Sonra da biraz sitemkâr, biraz da

cinsel çağrılı bir sesle, “Aşağılık herif!” diye ekledi. Son yaşadıklarımızı mı kastetmek istemişti, o kadınlara baktığımı anladığını mı? Üzerinde durmadım tabii. Oturduk, birbirimize baktık. Hemen konuyu açtım.

“Silahın nerde durduğunu nasıl da biliyorsun... Bana tam bir kâbus yaşattın. Hayatımdan belki de birkaç yıl gitti.”

“Hak ettin” dedi.

“Hak ettim” diye cevap verdim. Daha fazla konuşmama fırsat bırakmadan o da kendi konusunu açtı.

“Yolda, buraya gelirken, seni ne kadar çok sevdiğimi bir daha fark ettim. Sen de beni çok seviyorsun ki, hâlâ buradasın. Eşşek herif!.. Seni harekete geçirmek için illa böyle mi davranmak gerekiyor?”

Gülümsedim. Elimi tutan elini sıktım.

“Sana bir şey söyleyeceğim...” dedim, yine daha fazla konuşturmadı. Anlatmak, paylaşmak istedikleri vardı, anlamıştım. Bıraktım.

“Hiçbir şey söyleme. Hiçbir şey söylemene gerek yok... Karar verdim. Sen haklısın. Bu çocuğu bu koşullarda dünyaya getirmemiz doğru olmayacak. Aldıracağım, tamam. Kısmeti bu kadarmış. Bizim de kısmetimiz bu kadarmış. Sordum, soruşturdum, bir doktor buldum, yarına randevu aldım. Sen de gelirsin artık. Çok korkuyorum, beni yalnız bırakma.”

Son sözlerini söylerken yüzünün ağlamaklı bir hal aldığını belirtmeme gerek yoktur herhalde. Elini daha sıkı tuttum. Bu yeni buluşmamıza gelirkenki kararımı, bu duyduklarıma karşın, bilmesini istedim.

“Beni çok şaşırttın. Bense... Bense buraya gelirken, sana farklı şeyler söyleme niyetindeydim. Ben bu çocuğu kabullenmeye hazırım artık biliyor musun?.. Yani istersen, hâlâ ısrarlıysan... Ben... Ben senin daha çok yanında olmak istiyorum artık...”

Gülümsedi. Başını sağa sola salladı. Teklifimin artık hiçbir anlamı ve geçerliliği kalmadığını ifade etmek de istemiş olabilirdi bu hareketiyle, söylediklerimi yeterince inandırıcı bulmadığını da. O da elimi sıkarak cevap verdi.

“Kendini boşuna zorluyorsun. Bu çocuğu gerçekten istemediğini ikimiz de biliyoruz. Bana ne kadar iyi bir insan olduğunu göstermek zorunda değilsin. Bunu zaten biliyorum. Ama bu çocuk doğarsa neler yaşayacağını da biliyorum. Yine de sağol, çok sağol, beni de düşündüğün için sağol... Bunları konuşmak için çok geç artık. Keşke bu kadar geç kalmasaydın. Keşke ben, senin hep geç kaldığını yine düşünmek zorunda kalmasaydım.”

Durdum. Bir karşılık veremedim önce. Konuşmanın böyle bir şekle bürüneceğini tahmin edememiştim. İlişkimizi bir de bu yüzüyle yaşamak vardı demek ki... Bir anlık tereddütten sonra, bu yeni duruma, kendimi yeterince inandırmak istediğim için, daha irdeleyici bir soru sormak istedim.

“Bu çocuğu aldırmak istiyor musun gerçekten?”

Anlamak istiyordum, emin olmak istiyordum. Bu çözümün daha iyi bir çözüm olduğunu biliyordum, sesime bunu bilmenin rahatlığı da yansımıştı kuşkusuz, ama yine de bilmek, çok üzülmediğini tüm bencilliğimle görmek istiyordum. Aldığım karşılık bekleyebileceğim, beklemem gereken, ancak bu beklentimin çok uzağına düşen bir karşılıktı.

“Bilmiyorum... Belki de istemiyorumdur... Ama en doğrusu bu. Sen haklıydın. En doğrusu bu...”

Cümlesini tamamlayamadı, sessizce ağlamaya başladı. Yanaklarından sicim sicim

gözyaşı dökülüyordu. Karşımdaki o çaresiz çocuk değildi yalnızca artık, ardında birçok kederi, dahası çok derin bir kederi bırakmış bir kadındı da aynı zamanda. Bu yüzün içime işlemesinden kurtulamazdım.

“İçimin nasıl kanadığını bir bilebilsen... Bu cinayete ortak olmanın beni nasıl acıttığını bir bilebilsen...”

Kendimi bir kez daha, bir süreliğine, yaşadıklarımın seyircisi gibi hissettim. Kötü, yaşanmasını hiç kimseye temenni edemeyeceğim anlardı. Ne yapabilirdim?.. Ne diyebilirdim?.. O anlarda ben de çaresizdim, ben de bu gerçeği değiştiremeyeceğimi çok iyi bildiğim için çaresizdim. Sesimi, yanında kalmak istediğimi duyurmak istedim yine de. Çaresizliğim, boş yere, inandırma çabama yansıyordu.

“Duyduğun acıyı duymam imkânsız, bunun farkındayım. Ama duymaya çalışıyorum inan... Ben...”

Sözlerimi yine tamamlatmadı. Sesi bir fısıltıdan çok bir inilti halinde çıktı, yüzündeki keder daha da artmış göründü. Çok üzüntülü hallerini görmüştüm ama bu kadarını ilk kez görüyordum.

“Benim içimden bir parça kopuyor... Benim... Benim içimden bir parça gidecek anlıyor musun?”

Hem onu hem de kendimi sakinleştirmek için çırpınışımı elimden geldiğince sürdürmeye çalıştım. Sesimi de, söylediklerimi de sevemiyordum, ama ona bir şekilde, küçük de olsa bir umudun, başka bir geleceğin ışığını da hissettirmek istiyordum.

“Yeniden çocuk sahibi olabiliriz... Daha doğru günler yaşayabiliriz...”

Gülümsedi, ağlamaya devam ettiği halde gülümsedi bu sözleri duyunca. Yine başını sağa sola salladı. Bir reddedişi, bir inanamayışı dile getirmek istediğini anlamıştım bu kez.

“O gün hiç gelmeyecek. Biz bu ilişkiyi çoktan mahvettik. Sen bu çocuğu çoktan öldürdün...”

Sustum. Böyle bir durumda, yeni bir kavgayı başlatmaya gönlüm razı değildi. Başka zamanlarımız, bize başka kavgaların zeminini hazırlayacaktı kuşkusuz. Kavgalar öğretiyordu üstelik, tüm acıtıcılıklarıyla, acımasızlıklarıyla öğretiyordu. Bu yaşadıklarımız bizi, geride bıraktığımız uzun yolda yakınlaştırabildiğinden çok daha fazla yakınlaştırmıştı örneğin. Biz bu kavgamız sayesinde bir daha birbirimizden vazgeçemeyecek bir hale gelmiştik. Bir zaman daha vardı artık içimizde. Tüm zaaflarımızla paylaştığımız, unutamayacağımız bir zaman daha... Bir kayıp, bize bir başka hayatı, başka bir zamanda doğurabileceğimiz bir çocuğu kazandıracaktı belki. Bu benim o akşamki umudumdu... Ona bu derin acıyı yaşattığımı görmenin lanetinden kaçmak istiyordum sanki bu umuda sarılarak... Daha ileriye gidecek gücüm yoktu ama artık. İçimdeki kıpırtıyı onunla paylaşmayı bu yüzden istemedim. Bu duyguyu yaşamak ve yaşatmak için de gereken zamanı bekleyebilirdim... Beni o akşamki zamanımda daha çok, o akşamın ve o akşamı izleyecek günün gerçeği ilgilendiriyordu. Bizi o akşamın ertesinde, bir hastane bekliyordu...

“Yarın randevun kaçta?” diye sordum.

“Öğleden sonra ikide” dedi.

Benden ne beklediğini biliyordum. Onun beklediği benim de vermek istediğimdi. Korunmaya, sahip çıkıldığını görmeye ihtiyacı vardı. Bunu yapmalıydım, tüm benliğimle yapmaya hazır olduğumu göstermeliydim. Kararlılığımı ifade etmekte çok zorlanmadım.

“Tamam... Ajanstan izin alır gelirim. İstersen bir yerlerde buluşur, birlikte gideriz. İstersen gelir seni alırım.”

Başını önüne eğdi. Elini tuttum. İçini çeke çeke ağlamaya devam ediyordu. Bu sahip çıkmanın sadece bir kararlılığa değil, bir şefkate de ihtiyacı vardı. O karşımda böyle ağlarken başka türlüsünü düşünemezdim. Bu şefkati vermekte de çok zorlanmadım. Kalbim ona ve temsil ettiklerine karşı yıllardır şefkat doluydu zaten. Yıllardır, hiç eksilmeksizin... Tüm kırgınlıklarıma ve öfkelenmelerime rağmen...

“Ağlama artık... Bu acıyı bile gülümseyerek hatırlayacağımız günler olacak...”

Gözleri dolu dolu baktı. Üzüntüsünü dile getirmek isteyen küçük bir kız gibi konuştu.

“Birlikte mi, ayrı ayrı mı?”

Gülümsedim. Benim de gözlerim doldu. Elini tutmayı sürdürerek cevap verdim.

“Birlikte... Birlikte yıllarca yaşadıktan sonra...”

Burnu iyiden iyiye kızarmıştı. Burnunu ve gözyaşlarını önündeki büyük kâğıt peçeteye sildi. Yine o şımartılmak isteyen küçük kız edasıyla konuştu.

“İyi ki makyaj yaptım... Rimellerim aktı işte senin yüzünden!..”

Cevap vermedim. O şefkati daha çok verebilmek için yine gülümseyerek baktım. Elimi elinden çektim.

“Ne?..” dedi, bu hareketimi anlamaya çalışır, hafiften paniklemiş bir sesle.

O kâğıt peçeteyi yavaşça aldım, özenle katladım, söyleyeceklerimi sakin bir sesle söyledim.

“Bunu saklıyorum... Sana o günlerimizde bugünlerimizi hatırlatacağım, söz...”

Baktı. O da gülümsedi. Gözleri doluydu hâlâ. Azarlarcasına konuştu bu kez.

“Salak!.. Sen hiç büyümeyeceksin. Sen bir ruh hastasısın, hep hayallerinle yaşayacaksın!..”

Suçlu bir çocuk gibi başımı önüme eğdim. O azarlanmış, ağladı ağlayacak çocuğu oynamaktan çok hoşlanırdım böyle durumlarda. Güldü. Elimi tuttu. Sevecenlik gösterme sırası ondaydı.

“Tamam, tamam... Salağım benim... Seni çok seviyorum ben, tamam mı?..” dedi.

Gülümsedim, şirinliğimi takınmaya çalıştım. Bu sahne sizin için bir anlam taşıyor mu, bilemiyorum. İnsan yaşadıklarını çok özel bilir bazen. Benim için çok özel anlardı bunlar, unutamayacağım, bizi ilişkimizde biz yapan anlar. Bu anların hiçbirini tarihimden silmek istemiyorum artık... Masamızdaki o kederli havayı iyiden iyiye dağıtmayı başarmıştık. Bunu o da hissetmiş olmalıydı ki, bu yeni havanın etkisiyle, bizi akşamın başka bir zamanına davet edecek çağrısını yaptı.

“Hadi bir şeyler yiyelim. Bana şöyle kocaman bir salata söyle!.. Son günlerde hep bol limonlu salata yemek istiyor canım!..”

Ona büyük boy bir Akdeniz salatası, kendime de az pişmiş bir bonfile istedim. İkişer kadeh kırımızı şarap içtik. Bu çocuk konusunu bir daha konuşmadık, en azından o akşam bir daha konuşmadık. Gecenin ilerleyen vakitlerine kendi küçük adımlarımızla, işyerlerimizdeki dedikodulardan medet umarak ilerlemeye çalıştık. Dedikoduları hep çok sevmiştim zaten. Bu yüzden de bir süre sonra çok eğlenmeye başladım. Anlattıklarıma, dedikodulara yakışır bir biçimde, kendi fantezilerimi de ekleyebilirdim çünkü. Ajansın ahlak zabıtalığına soyunmuş muhasebe şefi Nedret Hanım’ın tuvalette porno dergiler okurken görüldüğünü söyleyebilmek harikaydı örneğin. Patronumun bazı akşamlar, herkes gittikten sonra, yeteneksizliği ve aptallığıyla sinirimi tepeme çıkaran grup direktörü Fatma’ya pedikür yaptırdığını söyleyebilmek de harikaydı; vücut geliştirme salonlarından neredeyse hiç çıkmayan, kaslarını da bu sayede inanılmaz bir iticilikte geliştiren fotoğrafçı Ragıp’ın kedilerden nasıl korktuğunu

anlatabilmek de...

Geceyi bu konuları konuşarak bir yerlere getirebildik işte. Sonra kalktık, yine ayrı evlerimize doğru yol aldık. O gece, bu ayrı evlere gitme meselesi de konuşulmadı. O gece, birbirimizi bu küçük kaçışlarımızda çok rahat bırakmıştık. O gece, bu küçük kaçışlarımızda, kendimizi çok özgürleştirmiştik...

Ertesi gün Taksim'de buluştuk ve "ameliyat"ın yapılacağı hastaneye, nereye, ne için gittiğimizi hiç konuşmadan gittik. Arabayı ben kullanıyordum, neşeliydik, bir tatile çıkıyor gibi neşeli... İkimiz de birbirimize neşeli görünmeyi oynamıştık bir başka söyleyişle... Bu oyunu görmüştük. Gördüğümüzü fark etmiş, ama yine de oynamıştık. O anlarımızın doğrularından biriydi bu. Hastaneye vardığımızda doktor henüz gelmemişti. Biraz bekledik.

Hayat ilginç tesadüflerle doludur denir ya, o gün, o "ameliyat"ın o hastanede yapılacak olması da böyle tasadüflerden biriydi işte. O hastane, dört yıl kadar önce, İnci'yle hayatımı bu kadar karıştırmadığım bir zamanda, Selin'in apandisit ameliyatı için birkaç gün yattığı hastaneydi. Her hastane gibi, o hastaneden de hatırladıklarım vardı tabii. Personelden birkaç kişi beni hatırlamıştı. Başhemşire hatırlamıştı, anestezist hatırlamıştı, hademelerden biri hatırlamıştı. Beni, bu yeni "ziyaretimde" bir başka kadınla birlikte görüyorlardı. Oraya neden geldiğimi biliyorlardı... "Suçüstü" yakalanmak gibi bir durumdu bu sanki. Yaşadıklarımı böyle algılamayabilirdim. Gelgelelim insan, kendisine her zaman en gerekli duyguları yaşatmıyor bildiğiniz gibi. Bu karşılaşmanın da o zamanda böyle yaşanması gerekiyordu demek ki... Ancak onlar, deyiş yerindeyse "profesyonelce" davrandılar ve beni tanımazlıktan geldiler. Orada bu halimle bulunmayı istemediğimi anlamaları için, insan olmaları yetiyordu zaten.

Sonra doktor geldi. Durumun pek de öyle abartılmaması gerektiğini söyleyerek, bizi, özellikle de İnci'yi rahatlatmaya çalıştı. Onun için sıradan, gündelik işlerdendi bunlar...

Yarım saat sonra da İnci'yi ameliyathaneye aldılar. Öpüştük, birbirimize sarıldık. Doğru bir karar aldığına inanmak istiyordu. Arabadaki neşesini bu yüzden o anlarda da sürdürdü. Herkese, kendisine bile neşeli görünmek istiyordu. Ameliyathaneye yürüyerek gitmek istediğini söyledi. Kapıya kadar ona eşlik ettim. İçeri girerken hâlâ gülümsüyordu. Elini "hoşça kal" dercesine salladı. O anda boğazında yine bir şeylerin düğümlendiğini hissettim. Onun bu hallerini çok iyi biliyordum.

Doktor yirmi-yirmi beş dakika sonra dönebileceklerini söyledi. Ben de bize ayrılan odaya giderek beklemeye koyuldum. Kızımın yıllar önce bu dünyaya gelirkenki bekleyişimden çok farklı bir bekleyişti bu... Bu bekleyiş zamanımda gözlerimi kapadım, geleceğimizi, yaşayabileceklerimizi görmeye, hayal etmeye çalıştım. Geriye dönüşü yokmuş gibi görünen bir yoldaydık sanki artık. Ayrılmamız daha da zorlaşmıştı. Ona kendimi "borçlu" hissediyordum. Selin'e bu yaşadıklarımızı anlatacak ve ayrılmamız gerektiğini söyleyecektim. İnci'yi bundan böyle yalnız bırakmamam gerekiyordu... Yeni bir umut dolmuştu içime. Bir kararı en nihayet alabilmekten, alabildiğimi öncelikle kendime göstermekten doğan bir umuttu bu...

Onu yarım saat sonra getirdiler... Uyumak ile uyanık durmak arasında bir yerlerdeydi. On-on beş dakika kadar yatakta öyle kaldı. Baktım, tüm hareketlerini, yüz ifadelerini görmeye çalıştım... Kendime, ona ve birbirimize bu durumu yaşatmaya hakkım olup olmadığını bir daha sordum... İçimde, aldığım karardan kaynaklanan bir sevinç de vardı ama artık...

Bir ara uyanır gibi oldu. Acılı, bitkin bir sesle konuştu.

"Ağzım kurudu... Bana biraz su versene..."

"Su içmemen gerekiyor" dedim.

Daha yüksek ve ısrarlı bir sesle karşılık verdi.

"Su ver!.. Yutkunamıyorum!.."

Kolumu sırtına destek yaparak biraz doğrulmasını sağladım, birkaç yudum su verdim. İçeceğini içtikten sonra kendisini yatağa bıraktı, gözlerini kapadı. Eliyle yaklaşmamı

istedi. Kulağımı ağzına yaklaştırdım. Fısıldadı.

“İçim acıyor... İçim çok acıyor...”

Bir fısıldama değildi, derin bir iniltiydi bu sanki. Elini tuttum, acısını duymaya çalıştım. Ne demek istediğini anlıyordum. Yaşadığı acı, o iz bırakacak acılardandı... Havayı bu yüzden biraz yumuşatmak istedim.

“Ameliyat başarılı geçti... Ölmeyecekmişsin...”

Bu sözlerin böyle bir durumda yakışık alıp almayacağını hiç düşünmedim o anda. Tek düşündüğüm acısını biraz hafifletmekti, ona, bildiği bir dille biraz güç kazandırmaktı...

Gözlerini hafiften araladı, baktı. Biraz buruk, biraz da sitemli bir sesle, ama yine de gülümsemesini kaybetmemeye çalışarak cevap verdi.

“Öyle mi dersin?”

Cevap veremedim. Bu soru birçok anlama gelebilirdi çünkü, biliyordum. Sonra gülümsemesi kayboldu. Bu sefer de ağlamamaya çalışarak konuştu.

“Ama onu öldürdüler... Onu öldürdük...”

Kendimi, acısını elimden geldiğince hafifletme zorunluluğundan kurtaramıyordum. Yine, yaşananların eğlenceli yönünü ortaya çıkarma amacıyla karşılık verdim.

“Yenisini yaparız, üzülme. Ben sana bu konuda yardım ederim. Henüz çok yaşlanmadın!..”

Beni bu tavrım yüzünden şaklabanlık, hatta duyarsızlıkla suçlayabilirsiniz. Ne var ki, bu zorunluluk bana o anda sadece bu sözleri söyletebiliyordu. Söylediklerim karşısında gülümsedi.

“Sen bir salaksın!.. Nerden buldum ben seni yahu!..” dedi.

Biraz canlanmıştı. Sesindeki acı hafiften azalmış, ya da örtülmüş gibiydi. Sonra doğruldu, yan yattı, o çok sevdiği cenin pozisyonunu aldı, bacaklarını örtünün altından çıkardı.

“Şu anda acayip seksi görünüyorsun!” dedim.

Örtüyü kaldırdı, çıplak kıçını gösterdi. Bacaklarının arasındaki kanlı pedden hiç rahatsızlık duymadım. Hareketi o kadar doğal ve samimiydi ki... Tüm yaşananlar o kadar bizimdi ki...

Sonra doktor geldi, işaret edip beni dışarı çağırdı. Elini dostça omzuma koydu. Profesyonelce ve güven verici bir ses tonuyla konuştu.

“Geçmiş olsun... Her şey yolunda, hiç merak etmeyin, sorunsuz atlattık.”

Ödemeyi yaptım. Bir ilaç önerdi, aynı sesle devam etti.

“Yalnız... Bir iki gün içinde bir kanama olabilir... Olmayabilir de... Ama biz yine de hazırlığımızı yapalım. Bu ilacı o zaman kullanırsınız. Gerekirse...”

Teşekkür ettim. Benden, eğer varsa, en küçük sorunu bile gizlememesini istedim. Her şeyin gerçekten yolunda olduğunu bir daha duymak istiyordum. Profesyonelliğinin kazandırdıklarıyla, kendisinden başka sözler duymaya ihtiyaç duyduğumu anlamış olmalıydı. İstediğimi, bu kez çok dostça bir sesle verdi.

“Ben işimi şimdilik bitirdim... Bundan sonrası sizin. Size ihtiyaç duyacaktır. Ne yapacağınızı bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, hayatınıza karışamam. Ancak böyle durumları kimi kadınlar çok kolay, kimi kadınlarsa çok zor atlatır, bilin. İnşallah günün birinde çocuğunuzu dünyaya getiririm... Hayat bu, hiç belli olmaz...”

“İnşallah...” diyebildim sadece, gülümseyerek. O da gülümsedi. Elimi iyice, bu söylediklerine yakışır bir biçimde, hem güven hem de cesaret vermek istercesine sıktı. Zor, hem de çok zor bir zamanımda uzanan bu elin, bana o anda bu duyguyu hissettirmesini istedim en azından. Sonra da öteki eliyle omzuma vurdu ve gitti...

Odaya döndüm. Artık iyiden iyiye kendine gelmiş gibiydi. Doğrulmak istedi, yardım ettim. Yanına oturdum. Dudağının kenarından yavaşça öptüm.

“Biraz dinlen, bol bol vaktimiz var” dedim.

“Doktor ne dedi?” diye sordu.

Anlattım. O ilacı almamız ve neden almamız gerektiğini söyledim.

“Kız mıymış, erkek mi?” diye sordu.

“Saçmalama!.. Bu kadar erkenden anlaşılmaz ki...” diye cevap verdim.

Anlaşılmaz mıydı gerçekten?.. Bilmiyorum. Ancak o anda böyle bir soruya, hem kendim hem de onun için verebileceğim en iyi yanıt buydu galiba.

Sesi titredi. Duyduğu acı onu bu konuda çok hassaslaştırmıştı. Bunu söylediklerinden, yaşananlara bakışından görmek için biraz dinlemeyi bilmek yeterliydi.

“Erkekti... Bence erkekti... Ben öyle hissediyorum.”

Sustum, sevgimi göstermeye çalışarak başımı salladım. Böyle bir durumda, tek bir sözcük bile bizi istemediğimiz bir yere götürebilirdi. Onu bu halinden uzaklaştırmak istiyordum. Onun bu haliyle yüzleşmek istemiyordum belki de. Diretti.

“Onu nereye attılar acaba?”

Bu soruyu karşılıksız bırakamazdım. Rahatsızlığının şiddeti giderek artacak gibiydi ve benim, sevgimden başka, onu ve kendimi koruyacak hiçbir silahım yoktu. Verdiğim cevap, kızını teselli etmeye çalışan çaresiz bir babanın cevabını andırıyordu.

“Bilmiyorum... Bunları düşünme, lütfen düşünme... Kendine bu kadar zarar verme...”

Onu nereye atmışlardı?.. Bu ayrıntı aklıma gelmemişti. Yaşananları elbette benden çok farklı algılıyordu. Bu duruma aynı yerden bakmamız mümkün değildi. Ona yaklaşmaya çalıştım yine de. Başaramayacağımı biliyordum ama yine de çalıştım. Bu soru, zamanı geldiğinde bana bir daha dönecekti. Bu soruyu farklı yanıtlar için, zamanla ben de soracaktım. O anlarda sadece çaresizliğim vardı ama... Sadece çaresizliğim... Sustum. Biraz daha uyumak istediğini söyledi. Yataktan kalktım, hemen yanındaki koltuğa oturdum... Gözlerini kapadı. Yarım saat sonra uyandı, kalkabileceğini, artık dışarı çıkmak istediğini söyledi. Hemşireyi çağırdım, giyinmesine yardım ettik. Sonra da yavaş yavaş hastaneden çıktık. Otoparka kadar yürümek istedi, yürüdük. Arabaya bindik, yola çıktık. Karnımın o anda çok acıktığını fark ettim.

“Karnın aç mı?” diye sordum.

“Aç” dedi.

“Gel iyi bir İskender yiyelim” dedim.

“Gidelim, nasıl istersen” dedi.

Sesinde bir rahatlık, bir huzur, ama aynı zamanda da bir durgunluk vardı. Vakit akşamüstüne geliyordu. O evin çok yakınında bulunduğu halde, bir türlü gitmeye fırsat bulamadığımız İskender kebabıyla meşhur o restorana gittik. Yemek yerken, hayatımızda çok derin izler bırakacağını bildiğimiz bu olayı hiç konuşmadık. Ona Bursa’da yıllar önce, ilk kez yediğim İskender kebabından ve o günün bende bıraktığı duygudan söz ettim. Aradan yirmi beş yılı aşkın bir süre geçmişti... O akşam, benim o

çocuğu özlediğim ender akşamlardan biriydi...

Yemeğimizi yedikten sonra eve gittik. O eve yine dönmüştüm işte... O ev beni yine kabul etmişti. İçeri girer girmez birbirimize sarıldık. Bir süreliğine öyle kaldık. Çok güçsüz düştüğünü hissediyordum. Daha çok ayakta kalması gereken bendim elbet. Onu yavaş yavaş yatak odasına götürdüm, biraz daha dinlenmesini söyledim. Gidip hemen bir çay demleyebilirdim. İtiraz etmedi.

“Sağol... Çok uykum yok, ama biraz dinleneyim bari... Her şeyin yerini biliyorsun” dedi ve yatağa uzandı.

Üstünü örttüm, saçlarını okşadım. Saçlarının okşanmasından çok hoşlanırdı; uzun uzun, uyuduğunu görene kadar okşamaya devam ettim... Sonra kalktım, ses çıkarmamaya özen göstererek mutfağa gittim.

Her şeyin yerini biliyordum, en azından böyle bir zaman için gerekenlerin yerini biliyordum, evet. Çay suyunu koydum. Yatak odasına döndüm. Gözleri kapalıydı, uyuyor gibiydi. Bıraktım. Salona gittim, balkona çıktım, etrafıma baktım. O evin birçok köşesinde benim de bir tarihim vardı artık... Bu tarihi, günü geldiğinde birilerine mutlaka anlatacaktım...

O anların bendeki görüntülerinde, bu duyguyla gittim geldim bir ara. “Su kaynamıştır” dedim sonra, mutfağa gittim. Giderken de gözlerim birden çeşitli bibloları, küçük nesneleri koyduğu o sehpaya ilişti. Pipomun orada durduğunu gördüm. Bıraktığım yerdeydi. İçimden bir başka küçük sevinç geçti o anda. Çayı demledim, çaydanlığa yeniden su koydum. Ateşi iyice kıstım. Usulca yatak odasına gittim. Gözleri hâlâ kapalıydı. Yine uyandırmak istemedim. Tam dönecektim ki seslendi.

“Uyumuyorum, gelsene...”

Gittim.

“Gel biraz yanıma uzan” dedi.

Uzandım. Başını göğsüme, her zaman koyduğu yere koydu.

“Beni böyle bir günde yalnız bırakırsın sanmıştım” dedi.

“Seni yeterince yalnız bıraktım” dedim.

Doğruldu, boynumdan öptü. Sonra başını kalbimin üzerine koydu. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Kalbin nasıl da atıyor” dedi.

“Evet, ilk günkü gibi... Bugün sanki ilk günümüz...” dedim.

Baktı. Bakışlarında beni her zaman tahrik etmiş o gülümseme vardı. Dudaklarını dudaklarıma götürdü, şehvetle öptü, sonra yine boynumu öptü, kulakmememi öptü. Sıcacık nefesini yine içimde hissediyordum. İyiden iyiye tahrik olmuştum. Anlamıştı. Ellerini önce göğsümde, sonra karnımda, sonra da organımda gezdirdi. Boynum ile kulağımın birleştiği yerde hızla nefes alıp vermeye başladı. Pantolonumun düğmelerini açtı, elini külotumun içine soktu. Organım iyice büyümüştü. Önce okşadı, sonra da eliyle gidip gelmeye başladı. Harika bir andı. Devamlı artan bir hızla nefes alıp veriyor, gidip geliyordu. Bir süre sonra dayanamadım, kendimi bıraktım, boşaldım. Hayatımın en unutulmaz orgazmlarından biriydi bu. İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

“Sen ne yaptın öyle...” diyebildim sadece.

“Seni çok istedim” diye cevap verdi.

Bu anları belki de hiç unutamayacağım... Bu anları neden böyle yaşadığımı ve hatırladığımı benim açıklamama gerek yok, eminim. Açıklama, onun söylediklerinde gizliydi.

“Böyle bir durumda bile seni isteyebiliyorum, görüyorsun.”

Size şimdi söylediklerimi ona o zaman söylemiştim ben de.

“Görüyorum... Bunu kolay kolay unutamam artık.”

Sustu. Başını omzuma koydu yeniden. Aslında en sorulmaması gereken, ama o anda, belki de en çok sorulabilecek, sorulmak istenecek sorulardan birini sordu.

“Beni seviyor musun?”

Bu kaygıyı, o özel durumumuzu dikkate aldığımda, anlayabilirdim. Verdiğim cevapla, benden beklendiğini gördüğüm o güveni de gücümün yettiğince vermek istedim.

“Seni çok seviyorum. Sevmeseydim, burada olabilir miydim?”

Bana bir daha sarıldı, bu sözleri duyunca. Sonra biraz sustuk. Onun zihninden neler geçiyordu o suskunlukta bilemiyorum, ama ben kendi payıma, geride bıraktıklarımızı bir yerden bir yere atlayarak hatırlıyordum.

“Haydi, şimdi git temizlen... Canım çok çay içmek istiyor” dedi sonra da.

Kalktım.

“İstersen çayı buraya getireyim” dedim.

“Yok yok... Ben de ellerimi bir yıkayayım. İyiyim ben...” diye cevap verdi.

Onun bu konudaki “temizlenme” kaygısından ilk kez rahatsızlık duymamıştım.

Sonra salona geçtik. Çayları koydum. O akşam o çayı da çok sevmiştim. Her şey, nereden gelirse gelsin, zamanını beklerdi zaten. Her şey, tıpkı herkes gibi, zamanını beklerdi...

Çayımdan bir yudum aldım. Onun için, ilişkimiz ve geleceğimiz için hissettiklerimi, umut ettiklerimi anlattım. Kendimden beklediklerimi anlattım.

“Ameliyathaneden dönmeni beklerken bir karar aldım. Bu son yaşadıklarımızı Selin’e anlatacağım. Ona, evden ayrılmam gerektiğini söyleyeceğim. Sonra ne yapacağımıza bakarız. Kafamda birkaç fikir var. O evde kalamam artık. Bir çözüm bulacağım mutlaka. Yalnız bana birkaç gün süre tanıyacaksın. Bir hafta, on gün, on beş gün, neyse... Bu süre içinde, çok büyük bir sorun çıkmadıkça beni arama. Ben zaten seni devamlı yoklarım. Yalnız kalmam gerekiyor.”

Gülümsedi. Bu gülümseme birçok anlama gelebilirdi. Ama ben o anda o anlamların hiçbiri üzerinde durmak istemedim. Kederli bir sesle karşılık verdi.

“Keşke bunları hiç yaşamasaydık.”

O keder bana da geçti kaçınılmaz bir biçimde. Umutsuz değildim ama, hem de hiç değildim. Söylediklerim bu umudun izlerini taşıyordu.

“Keşke... Ama insan yaşayabileceklerini yaşıyor işte... Ben kader tasarısına eskisinden daha çok inanıyorum artık...”

Cevap vermedi. Oturduğu koltuğa yaslandı, gözlerini kapadı.

“Çok yoruldum ben...” dedi.

Yorgunluğunun sadece yaşadığımız günden kaynaklanmadığının farkındaydım. Ancak devam etmek de istemiyordum artık. İkimiz de çok zor bir gün geçirmiştik. Kalkmam, yine yola koyulmam ve daha çok düşünmem gerekiyordu. Kendimi daha çok deşmem ve görmeyi denemem gerekiyordu. Ama ben yalnızca günün yorgunluğunu bahane ettim. O gece orada durmalıydım çünkü. Daha fazlasını ikimiz de kaldıramazdık.

“Biliyorum, biliyorum... Ben de gidiyorum zaten... Gel seni yatağa götüreyim. Ben de ortalığı toplar giderim. Sabah seni ararım. Geceyi rahat geçirirsin inşallah. Ama dediğim gibi, bir sorun çıkarsa, mutlaka ara. Dinlen, uzun uzun uyu...”

Söylediklerimi gözlerini açmadan dinledi. Yine gözlerini açmadan cevap verdi.

“Tamam, çok uyuyacağım, söz... İşten iki gün izin aldım zaten...”

Kalktım, elinden tuttum, yatağına yatırdım. Üstünü örttüm. Burnunu ve dudaklarını hafifçe öptüm. Yatak odasının ışığını söndürdüm. Salona geçtim, ortalığı topladım. Sonra da usulca kapıya doğru yürüdüm. Son kavgamızdan ve kovuluşumdan sonra, o evden günün birinde böyle huzurlu bir şekilde çıkacağımı düşünemezdim. Bunun için o eve bir daha dönmem gerekiyordu. Dönmüştüm, yine dönebilmiştim işte... Bu ilişkide bir adım daha atmıştım. Kapıyı bu duyguyla açıp dışarı çıktım. Arabama bindim ve kendi yakama doğru yola çıktım. Bu oyun sık sık, hep aynı şekilde yineleniyordu gördüğünüz gibi. Bu oyun o gece de yinelenmişti. Ancak o gecenin bir başkalığı, bir “özel”liği de vardı. O gece ilk kez geride bıraktığım yakayı yabancılamamıştım. O gece ilk kez bir yerlere gecikmenin bana ileride büyük bir pişmanlık yaşatmasından korkmuştum...

Eve döndüğümde vakit yine geceyarısına yaklaşıyordu. Selin henüz yatmamıştı. Kimi geceler onun için de çok uzundu, üstelik nereden geldiğimi de biliyordu artık. Zaman bizi böyle bir yere de getirmişti. Bir içki aldım, biraz konuşmamız gerektiğini söyledim. Oturduk. Ona son yaşadıklarımı, İnci'nin hamileliğini ve çocuğu aldırışımızı anlattım. Sesini çıkarmadan dinledi. Söyleyeceklerimi bitirdiğimi anladığında da yine öfkesini gemlemeye ve sakin kalmaya çalışarak cevap verdi. Sahne tekrarlanıyordu. Bu sahneyi ona ilişkimi anlattığım o sabah da oynamıştık.

"Demek başımıza bu da gelecekti... Bu ilişkinin bitmediğini, kolay kolay da bitmeyeceğini biliyordum."

Daha ileriye gidebilir ve asıl söylemek istediklerimin hazırlığını yapabilirdim.

"Haklısın... Bu ilişkinin kolay kolay bitmeyeceğini ben de kabul ediyorum artık..."

Baktı. Biraz sitemkâr, biraz da dostluğunu göstermek ister bir sesle yanıt verdi.

"Bunu seni kendisine daha çok bağlamak için yaptığını hiç anlamıyorsun değil mi?"

Haklı olabilir miydi? Bu ilişkide bu soruyu da sormalı mıydım kendime? Bir kadının bunu yapabileceğini ben de düşünebilirdim elbette. Bu olasılığa ben de bir açık kapı bırakabilirdim. Hayat, kimi kadınların, çocuk doğurma özelliklerini, kimi zamanlarda her an kullanabilecekleri bir silah olarak taşıdıklarını bana öğretmişti. Hayatımın o zamanında, İnci'ye her zamankinden daha çok inanmak istediğim o gecede, böyle bir olasılığa yer veremezdim ama. İnci bunu yapamazdı; benim bu kadar sevdiğim, tutkuyla bağlandığım kadın, bu kadar istediği bir çocuğu ilişkimize bir silah olarak yöneltemezdi... Ben onu bu gözlerle görmeliydim, yaşadıklarımız benden bunu bekliyordu. Selin'in ona böyle bakmasını da anlamalıydım elbet, onun bu tepkisini de doğru ve gerçek bir tepki olarak algılamalıydım. O iktidar çatışması da bunu gerektiriyordu, kırgınlıkların tarihi, toplumsal hafızanın öğrettikleri, böyle bir bakışı neredeyse zorunlu kılıyordu... Ne var ki ben o gece başka bir İnci'ye inanıyordum, inanmak istiyordum. Onun bu çocuğu aldırmayı kabullenişini başka türlü göremezdim. Yaşananların sorumluluğunu taşımamayı da kendime yakıştıramazdım. Selin'in bu sorusuna bir karşılık vermek istemedim bu nedenle. Üçümüz de birbirimize göre, bulunmamamız gereken yerlerdeydik, oyunu gerektiği gibi oynayamamıştık sanki... Oyunu gereğince oynamak neydi peki?.. Oyun neydi?.. O gece Selin'in bu yorumuna karşılık vermektense, bu soruların üzerine daha farklı adımlarla gitmeyi tercih edecektim. Kapıyı aralama cesaretini en nihayet gösterebiliyordum artık... Ben de dostluğumu esirgemek istemeyen bir sesle konuştum.

"Sana büyük bir haksızlık yaptığımı düşünebilirsin. Ama bunu tartışabilecek durumda değiliz henüz. İnci'yle ilişkimin nasıl bir gelişme göstereceğini de henüz bilmiyorum. Çok büyük bir ihtimalle bir süre sonra bu fırtına da dinecek. Ben, kendi payıma, tüm zorluklarına rağmen ayrılığımızı kaçınılmaz görüyorum. Ama bütün bunları yaşadıktan sonra da bu evde kalamam artık. Yakında, durumu anlayabileceği bir şekilde Ada'ya da anlatıp buradan ayrılacağım. İnci'ye gitmeyeceğim, çok uzağa da gitmeyeceğim. Nereye gideceğime henüz karar veremedim ama bir yer bulurum elbette. Hepimiz için en doğrusu bu..."

Yine sakin kalmaya çalışarak, ama kırgınlığını gizlemeksizin sordu.

"Dönecek misin?.."

"Bilmiyorum, şu anda hiçbir şey bilmiyorum... Tek bildiğim gitmem gerektiği..." diye yanıt verdim.

"Peki... Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

“Bunu da bilmiyorum. Ama en azından bu kararımı sürüncemede bırakmak istemiyorum” dedim.

Yerinden kalktı. Hâlâ sakin görünmeye çalışıyordu, ama çok öfkeliydi, bunu hissediyordum. Bunca zaman sabretmesinin boşa çıkmasından kaynaklanan bir öfkeydi bu belki de. Balkona gitti. Ben de gittim. İkimiz de bir süre öyle konuşmadan oturduk. Sonra bir sigara yaktı, birkaç nefes aldı, ağlamaklı, biraz da titreyen bir sesle, artık öfkesini de gizlemeye gerek duymaksızın konuştu.

“Beni yalnız bırak!”

Karşılık vermedim. Kalktım, salona döndüm. Kanepeye oturdum, televizyonu açtım, amaçsızca kanallar arasında gezindim.

Yarım saat kadar sonra yine balkona gittim. Boş bıraktığım koltuğa oturdum. Karşımızdaki o beton yığınına bakıyordu Selin.

“Günün birinde böyle bir şey yapmanı da bekliyordum, biliyor musun?..” dedi.

“Ben de... Ben de kendimden bunu bekliyordum...” dedim.

“Beni hiç sevmedin mi?..” diye sordu.

“Sevdim, biliyorsun...” dedim.

“Neden?.. Neden öyleyse?..” diye sordu.

“Ne olur, yeniden başlamayalım...” dedim.

O andaki gerçeklerimle yine yüzleşmek istemiyordum. O anda aslında hiçbir gerçeğimle yüzleşmek istemiyordum. Bir daha kaçıyordum elbet, bir daha, artık bazı gerçeklerimi taşıyamadığım için kaçıyordum, yıllardır yaşadığım o evin tarihinden kaçıyordum, başka evlerimin tarihinden kaçıyordum. Konuşma sırası onda, dinleme sırası da bendeydi. Dinledim.

“Ben sana âşık olmuştum... Ben seninle, sana âşık olduğum için evlenmiştim. Ama şimdi düşünüyorum da... Keşke seninle evlenmeseydim, keşke bana daha çok değer verecek biriyle evlenseydim. Babam beni uyarmıştı, ‘Bu adam yaramaz, sana göre değil’ demişti. Bak bunu sana ilk kez söylüyorum. Ama ben yine de sana inandım...”

Acıtıcı, çok acıtıcı sözlerdi bunlar. Kendimi, yaşadıklarımı savunmaya çalıştım.

“Hepimiz öyle çok yalanın kurbanıyız ki... Bu yalanlar bizi sık sık birilerine, bazen çok sevdiklerimize bile derin acılar yaşatmaya zorluyor...”

Söylediklerimi yeterince dinlememiş, dikkate almamış görünüyordu.

“Yazık ettin, çok yazık ettin...” dedi.

Buna benzer sözleri İnci’den de duymuştum. Yazık ediyor muydum gerçekten?.. Üstelik, sadece beraber olduklarıma mı yazık ediyordum? Böyle yaşayarak kendime de yazık etmiyor muydum aslında?.. Bu duygudan kurtulmalıydım. Bu sorulardan da kurtulmalıydım. Yolda, geri dönerken aklıma gelen olasılıklardan birini paylaşmanın tam zamanıydı. Bir iki günlüğüne daha uzakta bir yerlerde baş başa kalmayı, bizi, yapabileceklerimizi uzun uzun konuşmayı deneyebilirdik. Teklifim ona artık çok anlamsız ve gereksiz gelebilirdi, ama bana yine de göze alınmaya değer görünüyordu. Bu söylediklerimi de o olası dostluğu, tüm yıkıntılara ve hasarlara rağmen yeniden inşa etme umuduyla söyledim.

“Sana bir teklifim var... Gel seninle bir yerlere gidelim. Konuşalım, uzun uzun konuşalım... Bu yaşadıklarımızı, seni, beni, bizi baş başa konuşalım... Ada’yı anneme bırakırız...”

Baktı. Yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı. Sesinde sadece bir sitem değil, bir

kışkırtıcılık, dahası bir yargılayıcılık da vardı sanki.

“Vicdanını rahatlatmak istiyorsun, değil mi?”

Tartışmaya girmedim. O dostluk umudunda ısrar etmekte kararlıydım.

“Belki... Ama bence buna ikimizin de ihtiyacı var.”

O da uzatmadı. Dahası o anda bu yeni duruma biraz sevinmiş bile göründü. Sesi, kaybetme olgunluğunu göstermeyi bilen bir kadının sesi gibiydi bu sefer de.

“Peki... Nereye gidelim?”

Bozcaada’ya gitmeyi çok istemişti bir zamanlar. O adaya gitmek, bizim bir türlü gerçekleşemeyen küçük hayallerimizden biriydi. Ona, o adaya günün birinde mutlaka gideceğimizi söylemiştim bir zamanlar... O zamanlar bizim en iyi zamanlarımızdı...

“Bozcaada’ya gidelim... Belki de şimdi zamanıdır...” dedim.

Anlamıştı, bağlantıyı o da kurmuştu tabii. Sesi çatlamıştı.

“Zamanı mı?..”

Benim de sesim çatladı hafiften.

“Zamanı, tam zamanı...” diyebildim yalnızca.

Gülümsemeye devam etti. Kendini toparlamaya çalışarak cevap verdi.

“Bir ayrılık tatili ha... Peki... İstediğin gibi olsun... Ne zaman gideceğiz?”

“Bir iki güne kadar... Ajanstaki işlerimi bir ayarlayayım... Arabaya atlar gideriz... Kalacak bir yer buluruz herhalde...” dedim.

“Buluruz, buluruz...” dedi.

Birbirimize sarıldık... Bu sarılma birçok anıyı, tarihi ve yaşanmayanı da barındırıyordu kuşkusuz.

Sonra kalktı. Sesi yine kırgın, ama biraz daha sakindi artık.

“Şimdi yatıyorum... Yarın konuşuruz...”

Ben de aynı sakinliğin izini sürerek cevap verdim.

“Tamam... Ajansta şu sıralarda fazla iş yok... Cuma sabahı erkenden yola çıkarız.”

Cevap vermedi. Neredeyse bir yıldır, sadece giysilerimi ve gündelik ihtiyacım olan gerekli bazı eşyalarımı almak için girdiğim yatak odasına doğru gitti... Bunu size daha önce söylemiş miydim? Yataklarımızı epeydir ayırmıştık. Salondaki kanepede yatıyordum artık. Bir zamanlar, yeni bir hayat adına, büyük umutlarla bağlandığım o evi bir otel olarak kullanıyordum. Bu duygu beni, evinden ayrılan birçok evli adam gibi, bir otel odasına götürecekti belki de. Benim bu ilişkideki hikâyem, sıradan bir hikâyeydi ya...

Balkonda, yalnızlığımın içseslerini daha iyi duyarım umuduyla, içkimi yavaş yavaş içerek oturdum. O balkona da başka hayaller yüklemiştim, yeni bir hayata umutla başlayabilmek için oturmuştum bir zamanlar... Bildiğim, bilmediğim birçok oyunu oynamıştım orada; yaşayabileceğim, ama sürekli ertelediğim birçok oyunun provasını yapmıştım. Sonra da... Sonra da tüm oyunlar bitmişti işte... Perde başka oyunlar için inmişti... Başka oyunlar, tüm yanılsamalarıyla, başka sahnelerde, başka oyuncuları ve seyircileri bekliyordu çünkü. Biz hep başka oyunların umuduna tutsaktık, yazgılıydık çünkü. Biz, o oyunlarda, o oyunları oynayamadığımız için, kendimize bir yer, bir rol bulmaya çalışıyorduk çünkü...

Gece bu oyunların sahnelerinde sessizce ilerledi. Sonra Selin'in iyiden iyiye uykuya daldığına inandığım bir zamanda İnci'yi aradım. Bir ses beni çağırmıştı sanki. Telefon uzun uzun çaldı. Bekledim. Uykulu bir sesle açtı.

"İyi misin?.. İçimde bir huzursuzluk vardı, sesini duymak istedim..." dedim.

"Berbatım!.. Kâbus görüyordum... Saat kaç?.." dedi.

"Üçe geliyor" dedim.

"Sen yatmadın mı?" diye sordu.

"Birazdan yatacağım... Uyku tutmadı pek..." diye cevap verdim.

Sustu.

"Ne görüyordun?" diye sordum.

"Öff!.. Çok kötü bir rüyaydı... Sana çok kızmıştım... Beni çok korkutmuştun..." diye cevap verdi.

"Buna hiç şaşmam!.. Anlatmak ister misin?.." dedim.

Sustu. Biraz su içmek istediğini söyledi. Birkaç damla su içtiğini duydum. Anlatmaya başladı. Şaşkındı. Sesi korku doluydu gerçekten. Ya da ben galiba o anda böyle duymak istemiştim...

"Aslında öyle bir zamanda aradın ki... Dalgalı, fırtınalı bir denizdeydik... Akşamdı sanki, yani hava tam kararmamıştı ama güneş batmıştı. Bir sandaldaydık, kürekleri sen çekiyordun. Sana, 'Bizi buraya neden getirdin?' diye soruyordum. Cevap vermiyordun. Ben ısrarla soruyordum, sen susuyordun, ağzını bıçak açmıyordu. Küreklerle yol almaya çalışıyordun. Ter içinde kalmıştın. Dalgalar bizi yutacak gibiydi, az ilerimizde de çok büyük kayalar vardı. Oraya sürükleniyorduk. Bunu engellemek için elinden geleni yapıyordun ama başaramıyordun. Sonra birdenbire, bindiğimiz sandalın bir sandal değil de bir tabut olduğunu fark ettim. Bunu fark edince de ağlamaya başladım. İşte tam o sırada aradın, uyandırdın... Beni ne hale getirdiğini görüyor musun?.."

Cevap veremedim. Bir sessizlik daha geçti aramızdan, konuşamadım. Tüylerim diken diken olmuştu. Bu korkumu sadece iki sözcükle ifade edebildim.

"İçim ürperdi..."

O da korkulu bir sesle cevap verdi.

"Ben de tabutu görünce ürperdim... Çok korktum..."

Onun ilişkimize bakışını tüm çıplaklığıyla veriyor gibiydi bu kâbus. Günün birinde bu kâbusu da birilerine anlatmak isteyecektim. Bu anlatılanları fazla simgesel bulabilirsiniz. Bir romanda okusaydım, eminim ben de böyle bir izlenime kapılabilirdim. Ama yaşadıklarımızı düşününce... Yaşadıklarımızı düşününce, daha fazla ileriye gitmekten korkuyorum gerçekten... Konuyu biraz değiştirmek istedim.

"Kanaman var mı?" diye sordum.

"Yok... Ama çok halsizim... Günlerce uyuyacağım herhalde..." diye cevap verdi.

İçimizde buruk bir sevinç vardı, yeni bir umut, bir şefkat zamanı vardı sanki. Ondan bu sesi alıyordum. Bu sesi kendimde duyuyordum. Hem onu hem de kendimi biraz daha çok yüreklendirmek istedim. Dönemece yaklaşıyorduk, en nihayet yaklaşabiliyorduk...

"Bırak şimdi bu rüyaları... Beni ve kendini düşün, bu yaşadıklarımızı boşuna yaşamadığımızı düşün... İlişkimizde kaçamayacağımız gelişmeler olacak... Buna her zamankinden daha çok inanıyorum artık..."

Bir karşılık vermedi.

“Başka bir diyeceğin yoksa uyumak istiyorum” dedi yalnızca.

“Uyu... Ben de biraz uyuyacağım artık...” dedim.

Telefonu kapatmak üzereydim ki seslendi.

“Alo alo!..”

Durdum, bekledim.

“İyi ki varsın... Sen aslında çok iyi bir insansın...” dedi.

Gülümsedim, gülümsediğimi hissettirmek istedim. Sonra telefonu kapattım. Kapattıktan sonra da “Şu işe bak!.. Böyle berbat bir günde iki kadınımla da aram düzeliverdi!.. Bir çıkmazda olduğum duygusuna bu kadar kapılmamam gerekiyormuş, ana kapının kapalı ve kilitli olduğu zamanlarda bile bazı arka kapılar aralık durabiliyormuş demek ki...” dedim kendi kendime.

Böyle soluk almalar, ya da soluklanmalar o günlerin, özellikle de İnci’yle ilişkimin doğasında vardı. Bu ilişki aksi halde bu kadar süremezdi. Ben bu ilişkide özlediğim insanın izini bu kadar süremezdim...

Çok yorucu bir gün geçirmiştim. Salona geçtim sonra. Kanepeye uzandım, uyku beni hemen içine çekti. Ben o gece hiç rüya görmedim.

Sabah ajansa biraz geç gittim. O gün hem İnci’yi hem de Selin’i aradım. Selin, kendisini, evliliğimizin ilk günlerindeki gibi aramama çok şaşırmıştı. Akşama doğru işyerinden gereken izni aldım. Ertesi gün de, kararlaştırdığımız gibi, Selin’le beraber Bozcaada’ya gittik. Yolda çok az konuştuk. Oradaki odamızın paylaşacağımız son odamız olacağına o kadar çok inanıyordum ki...

Bozcaada'ya günün en sıcak saatlerinde vardık. Oradan öncelikle yakıcı bir sıcağı saklamışımdır hep bu yüzden. Ancak, o adadaki günlerimiz, sadece bu sıcağı değil, başka sıcak saatleri de doğuracaktı. Yaşayacaklarımız, bizim için o adada, her anlamıyla sıcak olacaktı... Limana gelir gelmez biraz dolaştık, sorduk soruşturduk ve sonuçta, merkezden uzak bir otelde yer bulduk. Yolda beni en çok adanın çoraklığı çarpmıştı. Geldiğimiz yer, beklediğimiz, yıllardır hayalini kurduğumuz yer değildi sanki. Otel de bu çoraklığa yakışıyordu, oda da... Giderek çoraklaşan hayatımıza o kadar uygundu ki karşılaştıklarımız... Fazla konuşmuyorduk, içimizden konuşmak gelmiyordu daha doğrusu. Yeni bir yanlışa adım attığımı hissetmeye başladım bu nedenle bir süre sonra. Bu duygu içimde yavaş yavaş büyüyecekti. Yorgunduk. Otele yerleştik. Sonra da biraz dinlendik. Birden, Selin'le sadece aynı odayı değil, aynı yatağı da yeniden paylaşmaya başladığımı fark ettim. Tarifi zor bir rahatsızlık duydum bundan. Aynı odayı ve yatağı paylaştığım kadın, benim yıllardır, dahası hâlâ evli olduğum kadındı halbuki. Görünürde tüm yaşananlar bir daha meşruydu. Meşru görünmeyen, ya da bana meşru gelmeyen neydi öyleyse? Bende yeni bir yanlışı, aldanmayı ve aldatmayı uyandıran neydi? Sorumun açıldığı yerler vardı, çağrıştırdıkları, hatırlattıkları vardı. Bu yerleri ve çağrışımları birer yanıt olarak kabul edebilirdim. Yaşadıklarımı; böyle bir zamanda bulunuşumu, İnci'yle yaşadığım aşkı ve geldiğim yeri aklıma getirdiğimde, kendime yakıştıramıyordum öncelikle. İnci, hiç beklemediğim bir anda, hayatımda daha meşru bir yere mi oturmuştu yoksa? Durumu siz de benim gibi biraz gülünç bulmuyor musunuz?.. Ben o günlerdeki bu duygumu hüzünlü bir gülümsemeyle hatırlıyorum şimdi. Roller değişmişti. Bu sefer de karımla birlikteyken birileri tarafından yakalanmak istemiyordum. Selin'e bir haksızlık yaptığım duygusuna bir kez daha kapılmıştım bu yüzden. Bir kez daha bencilce davranıyor gibiydim... Böyle bir yerde durarak, daha çok kendime bir haksızlık yaptığımın farkına varmaksızın... "Kötü adam" rolünü harika oynuyordum. Sıra şimdi de aşka ihanete gelmişti... İnci tüm söylediklerıyle ve bana yüklemek istedikleriyle kendini hissettiriyordu. Kendimi böyle hırpalayarak, ne evliliğimin son demlerinin ne de aşkım için beslediğim umutların tadına varabiliyordum bu yüzden de. Haksızlık, asıl haksızlık buradaydı belki de... Bana bir başka adım, öncelikle kendimi kendime daha çok inandırabileceğim bir adım gerekliydi aslında...

O otel odasında, o yatağa uzandığımda işte bu duygular geçmişti içimden. Selin biraz uyumak istediğini söyledi, uyudu. Bense kendimde ilerleyebildiğimce ilerlemeye çalıştım. Yazabileceğim romanımı hayal ettim yine. İçimden bu sefer de bir serinlik geçti. Gerçekliği tartışılabilir bir sığınaktı girdiğim. Bu romanın yazılıp yazılamayacağı, yazılsa da yayımlanıp yayımlanamayacağı, yayımlansa da birilerince okunup okunmayacağı bile belli değildi henüz. Ama bu roman vardı, bir olasılık, bir çıkış kapısı yanılsaması olarak vardı en azından. Tüm bu yaşadıklarımı, tüm çıplaklığıyla yazabilecek miydim günün birinde?.. Yanımda uyuyan kadına baktım. Onunla, o beraberliği yaşadığımız yıllarda, birçok sırrımızı, zaafımızı ve açmazımızı paylaşmıştık. Birbirimizi, o zamanlarımızda, istesek de istemesek de birçok çıplaklığımızın tanığı kılmıştık... Ona, o anlarımda bakarken, vicdanımın sızladığını bu yüzden hissettim. Herkesin vicdanı bir başka şekilde sızlar, sızlayan vicdanımızın kaynağı bazen göremediğimiz, gidemediğimiz karanlıklarımızda hayat bulur, biliyorum. Bu karanlıklara gitmeyi o gün de deneyebilirdim. Ancak ben yine bir yerde durmayı seçtim. Yanımda uyuyan kadının hatırlattıkları benim için fazlasıyla yeterliydi. Biz yıllar önce birlikte yola çıkarken, birilerine kendimizle ilgili bir şeyler duyurmak istemiştik... Eksiklerimizden bir bütün yapmak, yaşayamadıklarımızdan yeni yaşamalar, el ele yaşamalar çıkarmak istemiştik. Bir hayat tasarısıydı, bir umuttu, bir dayanışma kararlılığıydı bu... Ben yıllar önce başlamış bu hikâyeye de ihanet ediyordum sanki. Ben kendimi bu nedenle bir "kötülüğün" kahramanı gibi görüyordum.

Bu duygu belleğimdeki birçok eski görüntüyü uyandırdı. Görüntülerin tümünde o umudun sesleri ve yankıları vardı. Bir ara ben de hafiften gözlerimi kapadım. Sonra yataktan kalktım, balkona çıktım, karşımda uzanan denize baktım. Akşam yavaş yavaş

iniyordu. Kumsalda eşyalarını yavaş yavaş toplayan insanlar da vardı, böyle saatlerde sık sık görüldüğü gibi, günü uzatabildikleri kadar uzatmaya çalışan birkaç çocuk heyecanla bağırışıyorlar, birbirlerine kendilerince önemli bir şeyleri göstermeye çalışıyorlardı. Bu bağırışmalar da bende bir hüzün uyandırır hep. Ben o çocukluk yıllarımda hiçbir zaman böyle bağıra bağıra oynamamıştım çünkü. "Büyüdüğümde", daha sonraki yıllarımda, kim bilir, belki de bu nedenle, en eğlenceli zamanlarımda bile kahkahalarla, yüksek sesle gülemedim. Bir ilişkiye kendimi tüm benliğimle teslim edemeyişimin kaderinde de bu "sessizlik" mi hüküm sürüyordu yoksa? Ben de o kumsallarda oynamış, her çocuk gibi kumdan kaleler yapmış, tüneller kazmıştım elbet. Ama o kaleler de, o tüneller de hep o sessizlik içinde inşa edilmişti. O akşam, o çocuklara bakarken, bu eski hüznü yeniden duymak için, çok derinlerden gelen bir nedenim daha vardı... Bu yer, beni sizinle daha önce paylaşmaya çalıştığım yalnızlığa bir daha götürüyordu üstelik... Ben bu yaşadıklarımla, o umutlar adına kurduğum bir aileyi de yıkıyordum. Bu dünyaya, biraz da o çocuk için getirdiğim çocuk da o neşeli çocuklardan olamamıştı. Bir kaderdi bu belki de, kim bilir. Duygusal mirasımızı, mirasçılarımıza istesek de istemesek de, kendimize rağmen taşıyorduk... Neyse... Bunları zaten biliyorsunuz. Sizi bu saplantılarımla daha fazla sıkmak istemiyorum. Kendimi arada sırada tekrar ettiğimin farkına varmadığımı sanmayın. Laf geliyor, söyleme, anlatma ihtiyacı duyuyorum işte, hepsi bu. Hepimizin kolay kolay kurtulamayacağı saplantılar vardır sonuçta. Bu saplantıları anlatmaktan bir türlü vazgeçemezsiniz. Anlatarak kurtulmak ve öldürmek istersiniz. Gelgelelim, tüm yinelemelerinize rağmen, bunu da her zaman başaramazsınız. Ben bazı saplantılarından ve kırgınlıklarından, hayatlarındaki tüm başarılara rağmen, son nefeslerine kadar kurtulamayanları da gördüm. O insanlar gibi ben de bazı kırgınlıklarımdan hiç kurtulamayacağım belki. Ama romanı yazarken, hikâyeyi bu tekrarlardan ayıklayabildiğimce ayıklayacağım, kurtarabildiğimce kurtaracağım, göreceksiniz. Yaşarken kurtulamadım, anlatırken kurtulayım bari. Hikâyeyi de böylelikle gereksiz yere uzatmamış olurum. Yaşadığımız bugünler daha çok sabırsız insanların günleri; hayat benim sandığımdan ve görmek istediğimden çok daha hızlı akıyor, en önemlisi, hiç kimsenin bir başkasına ayıracak fazla vakti yok çünkü, biliyorum. Geçelim... O balkonda o akşam, o denizi ve kumsalı seyrederken, bir de Venedik'te Ölüm filmini hatırladığımı söyleyerek bu konuyu kapatmak istiyorum. O filmin bazı karelerini hiç unutamadım... Tutku, bir sevgilide ölmekti, ölmekten başka türlüsünü yapamamaktı. Tutku, ölümün gizli ikiziydi. Ölüm bu ilişkide, insan hayalinin ulaşabildiği tüm öteki adlarını alabilirdi, kıyafetlerini giyebilirdi. Tutkuyu yaşamak; bir ilişkiyi bu ölümlerden herhangi birini seçebilecek, taşıyabilecek, dahası isteyebilecek kadar ileri gitmekti... İnci bu ölüm yolunun neresindeydi, hangi dönemecindeydi o akşam? Bunu bilmem imkânsızdı... Bu soruda daha çok ilerlemeyi denemem de imkânsızdı. Selin, oralara gittiğimde, balkona gelmişti çünkü. Hikâyemize buradan dönmem mümkün görünüyordu... Aradan neredeyse üç saat geçmişti. Yorgunluğunu üstünden atamamış gibiydi. Karşımdaki koltuğa oturdu. Esnedi. Üstünde geniş bir şort vardı. Bacak bacak üstüne atarken, bir anlığına külotu göründü. Uykulu ve biraz da bezgin bir sesle konuştu.

"Öff, bayağı uyumuşum... Sen ne yaptın?"

Gözlerimi kumsaldan ayırmaksızın cevap verdim.

"Düşündüm, sadece düşündüm..."

"Ne düşündün?.." diye sordu.

"Romanımı, çocukluğumu, yaşadıklarımı düşündüm işte..." dedim.

"Nereye vardın?" diye sordu.

İlgisinden hoşlanmıştım. Sürekli soru sormasından da rahatsızlık duymuyordum üstelik. Cevabımda böyle bir rahatlık vardı.

"Her çocuğun kendi kumsalında kendi kalesini yaptığı ve bu kale tarafından hayat boyu izlendiği gerçeğine..."

Gülümsedi. Onca yıldan sonra neyi soracağını biliyordu artık.

“Romanının neresindesin?”

Ne cevap verebilirdim? Bulunduğum yeri açıkça ifade etmekten başka çarem yoktu.

“Bilmiyorum... Şimdilik pek iyi gitmiyor sanki... Bir şeyler hazırlanıyor gibi ama...”

Devam edemedim. Bu cümleyi nasıl bitirmek istemiştim sizce?.. Seçimi size bırakıyorum. Cümleyi eminin o da kendine göre, beklentilerinin ve kapıldıklarının etkisiyle tamamlamıştı. Bir sigara yaktı. Biraz da tedirgin bir sesle sordu.

“Bu yaşadıklarımızı da yazacak mısın?”

Buna benzer bir soruyu İnci de sormuştu... Söyleyebileceğimi söyledim.

“Yazacağım... Ama neyi, nasıl, nereye kadar yazabileceğimi bilmiyorum.”

“Neyi yazamayacağını düşünüyorsun?” diye sordu bu sözleri duyunca da.

Yerinde, doğru, ama aynı zamanda da bir kaygıyı dile getiren bir soruydu bu kuşkusuz. Özel anlar, hep özel yerlerde kalmayı beklerdi ya... Verdiğim cevap, kendince bir işaret anlamındaydı bu durumda.

“Bilmiyorum... Ama herhalde burayı, bu son tatilimizi, bu adayı anlatamayacağım.”

Bunun nedenini sordu. Ben de ona beklediği, duymak istediği cevabı verdim.

“Burada yaşadıklarımızın bizde ve aramızda kalmasını tercih ediyorum da ondan.”

Yalan söylüyordum. Doğru cevap bu değildi. Ben o adaya gittiğimizi hiç kimsenin bilmesini istemiyordum. Sevgilimi böyle bir halde, çocuğunu henüz yeni aldırmışken, üstelik bu çocuk bendenken, bencil duygularım yüzünden onu kendi evinde yazgısıyla baş başa bırakarak, bir aşkın hakkını veremediğimi hiç kimsenin bilmesini istemiyordum aslında. Ben bu ihanetimi hiç kimsenin duymasını, öğrenmesini istemiyordum. Verilmesi gereken cevap buydu. Ne var ki hayatımın bu zamanında, bu gerçeği de itiraf etmeye hazır değildim.

Bu cevabı inandırıcı bulmuş muydu?.. Susmuştu, bu konuyu daha fazla deşmemeyi tercih etmişti. Romanı, hazır sözü edilmişken, biraz daha çok anlatmak istedim böyle olunca da. Bu hayalimi de bir daha konuşamayabilirdik. O benim, öğrencilik yıllarımıza kadar uzanan bu hayalimi en iyi bilenlerdendi oysa. Hiçbir yerde yayımlanmamış, çok büyük bir olasılıkla da yayımlanmayacak ilk hikâye denemelerimi önce ona okurdum. Artık o günler de çok uzaklarda kalmıştı... Anlattım, bu nedenle anlatabildiğimce anlattım...

“Bir de romanda birçok konuşma balkonlarda ve yatak odalarında yapılacak. Aynı yerlere, farklı zamanlarda, farklı duygularla, umutlarla ve korkularla dönülecek. Bu konuşmalarda çok çay, kahve ve sigara içilecek. Zaman zaman susulacak, ama bu suskunluk anlarında da aslında birçok konuşmanın yapıldığı duygusu uyandırılacak. Aynı yollara çıkılacak, aynı yollardan defalarca dönülecek. Birçok anda yaşananlara, ya da yaşananlar karşısında gülümsenecek. Tüm bunlardan da isteyen, istediği sonucu çıkarabilecek. Bunları bilerek yapacağım. Bilerek ve isteyerek... Birbirimize attığımız küçük adımları, ya da adımlarımızın küçüklüğünü en çok böyle anlatabileceğime inanıyorum çünkü. Sıradanlıklarımızı, kendimize tutsaklıklarımızı da en çok böyle anlatabilirim. Bir de... Bir de bu hikâyede ‘adalar’ çok önemli olacak...”

Beni gülümseyerek dinliyordu. Son söylediğimi duyunca, daha da gülümsedi. Bulunduğumuz ada kadar, kızımızdan da söz ettiğimi anlamıştı. Bunu anlayabilirdi, neden anlatmak istediğimi bilebilirdi. İnci’nin adasını, anneannesi ve anneannesinin Giriti’yle bağını bilemezdi ama. Bu ayrıntıyı kendime saklamıştım. Hayatıma zamanla girecek öteki adayı da ben bilemezdim. Oranın çok, çok uzağındaydık henüz...

Söylemek istediklerimi bitirdiğimi anlayınca, bizi eski günlerimize, o öğrencilik

günlerimize götürecek yorumunu yapmakta tereddüt etmedi. Bir “edebiyatçı”yla konuştuğumu unutmamam gerekiyordu sonuçta.

“Metin çözümlemesi dersine hoş geldiniz!.. Fena değil. Umarım bu tekrarlarınla ne demek istediğini anlatabilirsin.”

Yerinde bir uyarıydı bu da. Bir çözüm yolu bulacaktım artık herhalde... Ben de romanımın gereklerine uyarak gülümsedim. Kalktı. Kararlı ve biraz da davetkâr bir sesle havayı değiştirmek istedi.

“Haydi kalk!.. Akşamı burada geçirecek değiliz herhalde! Giyin, ben de giyineyim. Acıktım!.. Aşağı inelim. Hem adayı biraz gezeriz hem de bir şeyler atıştırırız.”

Başımla onayladım. Giyindik, odadan dışarı çıktık ve Bozcaada’daki ilk gecemize doğru ilerledik...

Denizi uzaktan gören bir lokantada oturduk. Etraf tenha ve çok sakindi. Bizimkinden başka iki masa doluydu sadece. Tabii ne kadar gerçek anlamda doluydular, ya da neyle doluydu o masadaki insanlar, bilemezdim. Tek bildiğim, bizim masamızın yapılamayan konuşmalarla, bir türlü dile getirilemeyen duygularla ve gizlenen cümlelerle dolu olduğuydu. Aramızda yine derin bir sessizlik, bir ölüm sessizliği geziniyordu sanki. O suskunluklarımıza bir daha dönmüştük. Konuşamıyordum. Konuşamıyorduk. Konuştuğumuzda da tehlikesiz sularda yüzmeye özen gösteriyorduk. Biz evli insanlardık. Yıllardır, sanki asırlardır evli insanlar...

Bozcaada’nın ev şaraplarının meşhur olduğunu söylemişlerdi. Biz de o şaraplardan içmiştik. Değişik, bulanık bir şaraptı bu. Değişikti, ama doğrusunu söylemek gerekirse, pek de o kadar söylendiği gibi değildi. Konuşamıyorduk. Bir şarabı bile ağız tadıyla paylaşamayacak hale gelmişik. O adaya konuşmak, konuşabildiğimizce konuşmak için gitmiştik oysa. O adaya bizi, en azından beni çeken, kendimi, ne yalan söyleyeyim, ileride daha iyi hissetmemi sağlayabilecek veda konuşmalarımızın cazibesiydi. Konuşamıyorduk, ama bir türlü konuşamıyorduk...

Yemeğimizi yedikten sonra meydana yürüdük, çay bahçesinde kahvelerimizi içtik. Bozcaada, herkesin gittiği o tatil yöreleri hatırlandığında, henüz bozulmamış görünüyordu... Ya biz?.. Biz nerede, neden böyle bozulmuştuk?.. Duygularımı o anda açmayı denedim.

“Buraya gelirken seninle konuşmak istediğim çok şey vardı. Ama şimdi hiç konuşamıyorum.”

Duyguma ortak çıkmak ister bir yanıt verdi.

“Belki de gerçek bu... Konuşacak bir şeyimiz kalmamış...”

Söyledikleriyle, farkına varmaksızın, küçük bir ışık yakmıştı sanki. Bu ışığın aydınlattığı yeri, ona da göstermeye çalıştım.

“Konuşmaya tam da buradan başlayabilir miyiz?”

Bakışlarına sitemli bir gülümseme yayıldı bu sözlerim üzerine. Sesi de sitemliydi.

“Öyle mi?.. Başlayalım öyleyse...”

Bu tavrı da beni hepten kapamaya yetmişti. O yine bekleyendi, ben yine ilk adımı atmaya zorlanandım. Bu duruş İnci’nin de duruşuydu, hayatıma giren öteki birçok kadının da. Toplumsal hafızamız bizi birçok yanılgıya itiyordu... Bunları hatırlayınca devam etmek gelmedi içimden.

“Neyse, boş ver... Belki şimdi değil... Onun da zamanı gelir...”

O zaman gelecek miydi?.. Bunu bilemezdik. Duruşumuzu destekler kısa bir karşılık verdi.

“Sen bilirsin...”

Sesinin umursamazlığından gizlemeye çalıştığı bir öfke sezinliyordum. Tüm yaşadıklarına, bana, kendisine yaşattıklarıma duyduğu, aslında gemleyemediği, haklı gördüğü bir öfke...

“Otele dönelim mi?” diye sordum.

“Dönelim...” dedi.

Otele yine hemen hemen hiç konuşmadan döndük. Yine aynı odada, aynı yatağa yattık. Birbirimize sırtımızı dönerek uyuduk...

Ertesi sabah biraz erken uyandım. Kalktım, ses çıkarmamaya özen göstererek giyindim, dışarı çıktım, biraz deniz kenarında yürüdüm. Otelde hemen hemen hiç kimse uyanmamıştı. Kahvaltı saati bile başlamamıştı henüz. Garsonlar hazırlık yapıyordu. Kumsaldaki nemli şezlonglardan birine uzandım. Kendime bu adaya neden geldiğimizi bir daha sordum. Gözlerimi kapadım. Son günlerde yaşadıklarım geçti zihnimden. O zaman da kendime bu yaşadıklarımı neden yaşadığımı sordum. Bu sorunun da birçok yanıtı vardı. Bu yanıtlar da zamanın akışında bana başka yollar çizecekti. Bu yollar da kaçamayacağım, istesem de istemesem de yürümek zorunda kalacağım yollardan olacaktı...

Bir süreliğine orada, bu olasılıklarımla ve sorularımla kaldım. Sonra da kahvaltı etmeye gittim. Kahvaltı, böyle sıradan otellerde verilen, o sıradan kahvaltılardandı. Bu sıradanlıktan yine rahatsızlık duydum. Sıradanlıklar öyle çok yere yayılmıştı ki, öyle çok yeri yutmuş ve kimliksizleştirmişti ki... Öyle çok insan, öyle çok kolaycılıkla yaşamak istiyor, ya da yaşamaya razı görünüyordu ki... Önemsememeye çalıştım... Bu duygumu da o anlarımda önemsemem, güne çok kötü başlamama yol açabilirdi. Kendime bir kez daha, “Bugünler de nasılsa geçecek” dedim. O günler de geçecekti, o günler de belleğimin derinliklerinde yavaş yavaş yerini bulacaktı...

Selin ikinci kahvemi içmeye başladığım sırada geldi, karşıma oturdu. Biraz keyifsiz görünüyordu. Açıklamakta gecikmedi.

“Biraz fazla uyumuşum... Başım da çok ağrıyor...”

Migren ağrıları ara sıra onu da yoklardı. Kendisine ilk günlerimizde yaptığım masajları hatırladım birden. O günler de uzaklarda kalmıştı, tarihimize yazılmıştı... Bu ölümü de o an, çok güçlü bir şekilde hissettim...

“İlacını aldın mı?” diye sordum.

“Bir şeyler yiyeyim, alacağım” dedi.

Çok acı çektiği belliydi. O geçmişe farklı bir şekilde dokunmak geldi o anda içimden. Neyi ertelemek istemiştim?

“İstersen sana masaj yapabilirim” dedim.

Baktı, gülümsedi... Bu gülümsemeden de bir keder havası aldım. Elimi tuttu. Biraz konuşmaya mı başlamıştık?.. Başını onaylarcasına salladı... Sonra yine sustuk. Ben kahvemi içtim, o kahvaltısını yaptı. Kalktık, odaya çıktık. Yatağa uzandı.

“İlacın nerde?” diye sordum.

“Çantamda... Hep yanımda taşıyorum artık” dedi.

İlacını almaya gittim. Hemen yanı başında duran bardağa geceden kalmış biraz su koydum. Sakin bir sesle konuşmaya çalıştım.

“Biraz dinlen. Ben denize girmek istiyorum. İlaç etkisini gösterir, sonra da sen gelirsin. Deniz serindir buralarda, o da iyi gelir. Sonra da konuşuruz biraz bakarsın...”

Ters döndü, bu sefer de yüzükoyun uzandı.

“Haydi gel, biraz masaj yap...” dedi.

Yanına gittim. Onu hangi noktaların rahatlattığını neredeyse ezbere biliyordum. Önce omuzları ile boynu arasında kalan yeri, sonra da sırtını ovdum. Kıkırdayan bölümler elime geldi.

“Ne kadar da gerilmişim, görüyor musun?..” dedi.

Bu durumlarda hep böyle söylerdi. Cevap vermedim, sırtını ovmaya devam ettim. Sonra parmaklarım daha aşağıya gitti. Kalçalarını da ovmaya başladım. Bıraktı. İçimizde bir şeyler kıpırdamaya başlamıştı sanki. O geniş şort yine üstündeydi. İndirdim, sonra da külotunu hızla çıkardım. Yüzünü dönmedi. Kendini öyle bıraktı, hızla nefes alıp vermeye başladı. Benim de bir şortum vardı. Çıkardım. Üstüne çıktım. İyiden iyiye büyümüş organımı, beyaz, dolgun kalçalarına sürtmeye başladım. Dizleriyle biraz doğruldu. Hemen içine girdim. Duramıyorduk artık. Giderek artan bir hızla gidip gelmeye başladım. Sonra da dayanamadım. İçine dolu dolu boşaldığımı hissettim. Yanına yattım. Elini tuttum, sıktım. O da sıktı, sessiz sessiz ağlamaya başladı.

“Pişman mısın?..” diye sordum.

“Hayır...” diye cevap verdi.

Ağlamasını kesti.

“Ya sen?..” diye sordu sonra.

“Yaşamamız gerekeni yaşadık” diye cevap verdim.

Yaşamamız gerekeni yaşadık... Yaşamamız gereken bu muydu gerçekten?.. Bu soruyu, bu cevabı ona verdikten sonra kendime de sormuştum. Bunu neden yapmıştık?.. Birbirimize aslında ne kadar değer verdiğimizi kendimize kanıtlamak ve söyletmek için mi, giderayak, küçük bir armağan vermek için mi?.. O ölümü bir süreliğine daha ertelemek için mi?.. Bu sorular önemli sorulardı, bize daha öteleri, uzakları gösterebilirdi belki. Ne var ki sorular, özellikle de bir nedeni arayan sorular, çok gereksizdi de bazen. Yaşadıklarımızı, akmaya devam eden bir ırmağın seyrine bırakabilirdik. Bu akışla da yaşamayı deneyebilirdik. Bu doğallığı böyle sorularla zedelemeye belki de hiç hakkımız yoktu. Yaşamamız gerekenleri yaşamıştık, evet. Bu inançla yetinmeyi bilmek, insanın eğer gerçekten varsa, hatalarıyla bir daha buluşması, barışması, ya da en azından yaşamayı öğrenmesi demekti de biraz...

Selin’in içinde hangi duyguların uyandığını bilemezdim elbet. O da o anlara benim gibi bakabilmiş miydi? Kadınlık gururunun incindiğini düşünebilirdi, kendisine isteklerine gem vuramadığı için kızabilirdi. Ona pişman olup olmadığını da bu yüzden sormuştum zaten. Onun da bu yaşadığımızı benim gibi görmesi elbette mümkündü. Buna benzer anlar her ilişkide yaşanabilirdi, dahası, “Asla olmaz!” denilen bir anın hemen ardından, “kötülükleri” herkese anlatılmak istenecek, nefret edilen bir sevgiliyle bile yaşanabilirdi. Bunlar bizi biz yapan arzularımızdı, zaaflarımızdı. Bu zaafların hiçbirinde kınanacak, yargılanacak bir yan yoktu. Biz bu zaaflarımızla, almak istediğimiz “doğru”larla ve verdiğimiz “yanlış”larla hayatın içinde bir yerlerde var olabiliyorduk. Kendimizi zaaflarımızın kurbanı gibi hissetmemizin, başta bize, hiç kimseye bir faydası yoktu sonuçta. Yaşanması gerekenler yaşanıyordu, evet. Selin de, ben de yaşamamız gerekenleri yaşamıştık... Yaşadığımızdan ikimiz de haz duymuştuk üstelik. Zorla becerildiğimizi düşünmeye hakkımız yoktu. Tüm bunlar bir yana, ondaki bu hazzı, o anlarda ayırdına varamadığı, çok derinlerine işlemiş başka arzular da körüklemişti belki. Bu birleşmeyle, kendisini hâlâ isteyebildiğimi de göstermek istemiş olabilirdi örneğin, bana, yaşadıklarımıza rağmen bağlı kalabildiğini de... İnci’den intikam almak istemesi de olasılıklar arasındaydı kuşkusuz. Bunların hepsi mümkündü. Biz insandık çünkü, dahası, yaralı insanlardık... Yaşadıklarımızı böyle de görebilirdim.

Görebildiğim ve görmek istemediğim, yüzleşmekten kaçtığım bir gerçeğim daha vardı ama o anlarda. O yatağa ilk uzandığımda hissettiklerim bir daha kapımı çalmıştı. Bir

kez daha... Hem de çok daha ısrarlı bir biçimde... Ben, bunu yaşayarak kadınıma, asıl kadınıma ihanet etmiştim de sanki... Böyle bir duyguya kapılmam sizi şaşırttı mı?.. Sizi bilmem, ama ben bu halime çok şaşırmıştım doğrusu. Nerden nereye gelmiştim?.. Hayatımda ne meşruydu, kim hangi yaptığım meşruydu, bilemiyordum artık. Meşruluğun ne olduğunu da bilemiyordum üstüne üstlük, gerekli olup olmadığını da... Bir şey, adını koymak istemediğim bir şey beni çok huzursuz ediyordu yine de. Ben, yaşadığım ilişkinin, yaşadıklarımı sarıp sarmalayan tüm değerlere rağmen, kendi gözümde bir meşruluk kazanmasını istiyordum sanki. Karşımda bir düğüm vardı... Çözüm, öncelikle kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak çözüm için İskender'in düğümü çözüş biçimini örnek alabilirdim belki. Ne var ki, o günlerde ne böyle bir çözüme yakındım, ne de böyle bir kılıç darbesini vurma yürekliliğine sahiptim. Fırtınaya kendimi kaptırmıştım. Dalgaların beni attığı yere göre yaşamaya kendimi alıştırmıştım... O sabah da oralarındı, o denizlerin ve dalgalarındı...

Selin'e, denize girmek istediğimi söyledim sonra... O da yalnız kalmaya ve biraz dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu söyledi. Bir iki saat sonra gelebilirdi. Cevap vermedim. Ben de biraz yalnız kalmak istiyordum. Mayomu giydim, odadan çıktım. Sıcak kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı. Aileler, havlularıyla, şezlonglardaki yerlerini çoktan ayırmışlardı. Zorlukla iki boş şezlong buldum, üzerlerine havlumu bıraktım, denize girdim. Buz gibi soğuktu. Böyle sıcak saatlerden sonra daha iyisi düşünülemezdi. Kıyıdan açılmak istedim biraz, uzaklara yavaş yavaş kulaç açtım. Harika bir duyguydu yaşadığım. Böyle durumlarda aklıma hep Camus'nün o unutamadığım romanının o unutamadığım bölümü gelir. Ben o sayfaları, insanlığa armağan edilmiş en güzel sayfalar arasında görürüm. Günün birinde yazacağım bir romanda veya hikâyede, bu sayfaların bende uyandırdığı duyguyu dile getirmeyi hep hayal etmişimdir bu yüzden. O sabah bu duyguyla, uzun uzun yüzdüm. Hayatımda hiç bu kadar uzun yüzmemiştim. Kıyıya döndüğümde enikonu yorgundum. Şezlonga bu yorgunlukla uzandım, daldım.

Kolumda duyduğum bir soğuklukla uyandım. Selin, elinde bir tepsiyle yanımda duruyordu. Tepside bol salçalı, hardallı bir sosisli sandviç, biraz kızarmış patates ve buzlu, limonlu bir bardak kola duruyordu. Duyduğum bu soğukluk o bardağın soğuğuydu. Şaşırmıştım. Şaşırdığımı görünce gülümsedi. Ondan o anda, hâlâ hayatımı paylaştığım bir kadın, ama aynı zamanda da ilgili bir anne sesi aldım.

"Acıkmışsındır diye düşündüm."

Gülümsedim. Bakışlarım ve ellerimle teşekkür ettim. Acıkmıştım. Saate baktım. Neredeyse bir saattir uyuyordum. Az hareketli bir sabah değildi sonuçta yaşadığım. Buna bir de yaşadıklarımı bu kadar deşmenin yol açtığı bitkinlik eklenince, bu kendinden geçmeyi doğal karşılamam gerekiyordu.

Selin bana aldıklarının aynısını kendisine de almıştı. Yemeklerimizi yemeye başladık. Sonra birden konuyu açtı. Konuşabilecek, en azından birkaç adım atabilecek gibiydik bu kez.

"Durumu Ada'ya nasıl açıklayacağız?"

Aynı sesi duymaya devam ediyordum. Bu duyguda ilerleyebilirdim. Kafamda bir süredir hazır duran çözümü bu nedenle fazla zorlanmadan dile getirebildim.

"Bazı konularda anlaşamadıkları için, artık ayrı evlerde yaşamaya karar veren iki arkadaş olduğumuzu, birbirimizi hâlâ sevdiğimizi söyleriz... Gerçekleri tüm çıplaklığıyla söylemek zorunda değiliz."

Alışıldık, bildik, fazla "profesyonelce" bir çözümdü bu belki, ama iyi çözümdü, daha da doğrusu herkes için rahatlatıcı bir çözümdü bence. Bir onay beklemiştim ama beklediğimden biraz farklı bir tepkiyle karşılaştım. Bana bakmaksızın cevap verdi.

"Onun için kolay olmayacak."

Bunu ben de biliyordum. Küçük bir kızdan, hayatındaki bu değişikliği kolaylıkla, güle oynaya kabullenmesini elbette bekleyemezdik. Ancak onun bu sözleri söylerken başka

bir amaç taşıdığını düşünmemem de imkânsızdı. En zayıf tarafımdan vurmaya çalışıyordu. Benim bu duruma çok üzüldüğümü biliyordu. Böyle bir oyunu daha önce de oynamıştı. Öfkelenmiştim tabii. Ancak yine de bir karşılık vermemeyi, duygularımı hemen dile getirmemeyi seçtim. Bu öfke kızımı bu tercihimle üzdüğüm gerçeğini taşıyamamamdan da kaynaklanıyor olabilirdi.

“Biliyorum... Ama başka türlüsünü de yapamam artık.”

Verebileceğim tek cevap buydu sanki.

“Annenle konuştun mu?” diye sordu.

Tüm cephelerde savaşıyor, arkadaşça sorularının tümü gizli bir saldırı taşıyor gibiydi artık. Bu algılamadan kendimi kurtaramıyordum. Oyuna gelmek, bu oyunu beklendiğince oynamak da istemiyordum ama. Ben de aynı yerde, ya da savunmada kalmaya devam ettim.

“Henüz konuşmadım. Ne tepki göstereceğini tahmin edebiliyorum. Bu yüzden de durumu tüm kararları aldıktan sonra bildireceğim.”

Cevap vermedi.

“Deniz nasıl?” diye sordu.

Havayı biraz değiştirmek istemişti, anlamıştım. Bu küçük esintiden aldığım cesaretle, “arkadaşça” konuşmamızı hiçbir öfkeye ve yanlış anlamaya kapılmamış gibi sürdürdüm.

“Harika!.. Buz gibi ve tertemiz. Soğuk denizden pek hoşlanmıyorsun biliyorum, ama yine de fırsatı kaçırma, açılırsın. Ben sonra yine girerim.”

Elimi tuttu. Sevgiyle bakıyordu.

“Sen gittikten sonra kalktım, balkona çıktım. Sana baktım. Çok uzaklara gittin. Hiç bu kadar açılmazdın, endişe ettim.”

Yine “arkadaşça” bir dokunuştu sanki bu. Samimiyetinden kuşku duymalı mıydım? Gönlüm buna elvermedi.

“Yemek için sağol. Çok makbule geçti” dedim.

Gülümsedi. Bunu söylememi bekliyordu, eminim. Cinsel çağrısını da göz ardı etmeyen bir bakışla, “Ben senin karınım hâlâ, unuttun mu; ben böyle bir durumda bile senin yanındayım, görmüyor musun?” der gibiydi. Kalktı, denize girdi. Sonra da ben girdim.

O gün öyle geçti. Biraz gazetelerimizi okuduk; biraz havadan sudan, biraz da okuduğumuz yazılar üzerine konuştuk. Biraz güneşlendik, biraz da gözlerimizi kapatıp, uyur gibi yaptık.

Akşam, duşlarımızı aldıktan sonra yine meydana indik. Biraz gezdik. Yolumuzun üstünde bir mantıcı gördük.

“Burada yiyelim mi?” diye sordum.

“Yiyelim... Ne kadardır mantı yemiyoruz” dedi.

Mantı benim için biraz da ev demekti, aile demekti, pazar günlerini birlikte yaşamak demekti... Bunu biliyor muydu?.. Kim bilir... İlişkimizdeki o kadar çok ayrıntıyı unutmuştum ki artık... O kadar çok yer ve zaman birbirine karışmıştı ki...

O akşam mantı yediğimiz yer de o evin çok uzağındaydı... Bir kaldırımın üstüne konmuş beş masadan ibaret, kırklarında bir adam ile otuzlarında bir kadın tarafından işletilen küçük bir restorandı bu. Evli, ya da birlikte yaşıyor görünüyorlardı. Bir hayatı

her yüzüyle paylaşıyor gibiydiler. İçimden yeni bir hüzün geçti o an. Neler yaşadıklarını, bu işi yapmaktan memnun olup olmadıklarını bilmiyordum. Ama ben yine de o anda kendimi onların yerine koymak istedim; İnci'yle böyle bir yerde, herkesten uzak yaşamanın, yeni bir hayata başlamanın hayalini kurdum kısa bir süreliğine. Onun da böyle bir hayali vardı. Bu hayali konuşmuş ve tartışmıştık... O kadar çok fırtına yaşamıştık ki o günden sonra, aradan o kadar çok uzun bir zaman geçmişti ki sanki... Bir akşamdı... O akşam onun gibi düşünmüyordum... Ona o akşam, kendimi küçük bir yerde çok yalnız, terk edilmiş ve yabancı hissedeceğimi söylemiştim. Ben, büyük şehir insanıydım... Selin'le o mantıcıda yemek yediğimiz o akşamsa böyle bir olasılığa inanmak istemiştim. O anın özlemi buydu, benden beklediği buydu. İnci oradaydı, o masadaydı, o restorandaydı, o adadaydı... Yaşadıklarımıza bir ada daha karışıyordu... Bir hayaldi bu, İnci'yi yine bir hikâyenin, dahası bir masalın kahramanı yapıyordum, biliyorum... Bu hayali sevmiştim ama... Benim de herkes gibi, yaşadıklarımı daha iyi taşıyabilmem için, hayallere ihtiyacım vardı çünkü... Hayalleri olmayan insanın hakikati de olamazdı... Bugün, tüm kaybettiklerime rağmen, hâlâ böyle düşünüyorum...

Yemeğimizi bitirdikten sonra biraz yürüdük. Yine bir akşam önce gittiğimiz çay bahçesinde kahvelerimizi içtik. Bir alışkanlık daha edinmiştik. İlişkimizdeki ortak anlar hanesine o çay bahçesinde içtiğimiz kahve zamanlarımızı da yazabilirdik artık... Bu alışkanlıklarımızı neden bu kadar seviyorduk?.. Alışkanlıklara bağlanmanın bir yerlerde kök salmak, dolayısıyla hiçbir yere gitmemek anlamına geldiğini söyleyebilirsiniz. Gelgelelim kimi alışkanlıklar, kimi ilişkilerdeki parçalarınızı, ayrılıklara rağmen korumanızı da sağlayabiliyor bazen. Yaşadıklarımızın bir anlam taşıdığına o kadar çok inanmak istiyoruz ki... O çay bahçesinde durup dururken edindiğimiz alışkanlık, benim gözümde, bu alışkanlıklardandı işte... Tüm bunlar bir yana, her zaman söylediğim gibi, bir başkasında ölmeyi hiçbir zaman kolay kolay kabul edemiyordu insan... Paylaşılan anlar, biraz bu yüzden ayakta kalmak için dönmek isteyebileceğimiz zamanlarımızdı...

Ne var ki kahvelerimizi içerken, İnci'yi de görüyordum... Mantıcıda kapıldığım hayalin etkisindeydim. İçimde sadece bir özlemin depreştirdikleri yoktu, o ihanetin yanımdan gitmek bilmeyen hayaleti de dolaşıyordu aynı zamanda. Üç gündür konuşmuyorduk. Onu, aslında çok merak ettiğim halde, Selin'le böyle bir tatile, üstelik böyle bir zamanda çıkmanın verdiği suçluluk duygusu yüzünden, bir türlü arayamamıştım. Ancak artık aramak istiyordum, tüm bencilliğimle sesini duymak istiyordum. Bu arama ihtiyacını da bu suçluluğu daha fazla taşıyamadığım için duymuştum herhalde. Ona, bazı sorunlarımızı daha iyi çözme adına, bir süre ayrı kalmamız, birbirimizi aramamamız gerektiğini söylememiş değildim. Bir yalanın içinde değildim bu kez. Üstelik ben de kendi adıma, bir fırtına, hem de çok sarsıcı bir fırtına yaşıyordum. Ama ne yaşarsam yaşayayım, onu aramamak yine de ağırıma gitmişti işte...

Selin'e, bu duygunun çağrısıyla, kıyıda kısa bir süreliğine, yalnız dolaşmak istediğimi söyledim. Kahvelerimizi yeni bitirmiştik. Beni bekleyebilir, ya da otele dönebilirdi. Çok gecikmeyecektim. En geç yarım saat içinde dönerdim. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tavrımdan rahatsızlık duyduğunu hissettim. Bakışları ve hareketleriyle, "Sen istedikten sonra, ben ne yapabilirim ki?" der gibiydi. Üzerine gitmedim. Bekleyeceğini söyledi. Kalktım. Birlikte yürürken, biraz ilerimizde, bir telefon kulübesi görmüştüm. Yanımda, "acil durumlar" için, her zaman yeterince uzun konuşmalar yapmamı sağlayacak bir telefon kartı bulunurdu. Cep telefonlarının hayatlarımıza henüz girmediği günlerdi o günler... Kulübeye sabırsızlıkla ilerledim, tedirginlikle girdim. Telefonun tuşlarına aynı sabırsızlık ve tedirginlikle bastım. Vakit geceyarısına yaklaşıyordu. Uyumuştu belki de. Üç zil sesinden sonra açtı. Sesi biraz yorgun ve uykulu görünüyordu. Sesimi duyunca kısa bir sürede dirildi, o kızgınlık zamanlarındaki sesiyle konuştu.

"Nerdesin sen?"

Çok öfkeli görünüyordu. Onunkinin tam aksine, sakin bir sesle cevap verdim.

"Uzaktayım... Nasıl olduğunu merak ettim."

Yeni bir fırtına yaklaşıyordu, hissediyordum.

“Çok düşüncelisin, sağol!.. Karınla berabersin, değil mi?”

Korunaklı bir yer bulmanın tam zamanıydı. Zaten çok yalan söylemiştim o güne kadar, bir kez daha söylesem ne olurdu?

“Bunu da nerden çıkardın?”

Hesap sorar, dahası, azarlar bir sesle karşılık verdi.

“İki gündür evi arıyorum. Hiç kimse cevap vermiyor. Söyle!.. Onunla berabersin değil mi?”

Bu öfkeyi anlayabilirdim, anlamaya çalışabilirdim en azından. Ama sesi o kadar kışkırtıcıydı ki... Bu kadarını hak etmediğime inanmıştım o an. Ona o restorandan, yeni hayalimden söz etmek için, tüm hayalleri yıkılmamış bir dünyayı hatırlatmak için telefon etmiştim. Savaşın sonuna geldiğimizi anlatmak için telefon etmiştim, kendimi yeni bir hayata ne kadar yakın hissettiğimi söylemek için telefon etmiştim. Böyle bir karşılık alınca, çok farklı yerlere baktığımızı hissettim. Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım. Cevabımı bu duygunun etkisiyle verdim.

“Evet... Ama anlatabilirim, açıklayabilirim...”

Verilebilecek en bildik, en hazır cevaptı bu belki de, bir başka kadınla suçüstü yakalanan her kocanın, ya da sevgilinin bulabileceği en hazır cevap... Öfkesi daha da arttı bu söylediklerim karşısında.

“Hayvan herif!.. Ya, nasıl yapabildin bunu söyle! Beni bu halde bırakıp karınla yeni bir balayına mı çıktın?.. Halimi konuşup konuşup bol bol eğleniyorsunuzdur herhalde!..”

Ne diyebilirdim bunları duyunca?.. Ne yapabilirdim?.. Yine sakin kalmaya çalıştım elbet. Dahası onu da sakinleştirmeye çalıştım. Gerginliği artırmanın bir anlamı yoktu.

“Burası oradan göründüğü gibi değil... Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki...”

Bu sözler onu sakinleştirmek bir yana, tam aksi bir etki yaptı. Sesinde sadece bir öfke değil, bir isyan da vardı artık sanki.

“Dinlemek istemiyorum!.. Sakın beni bir daha arama!.. Git karının götüne gir! Git onun sıcaklığında yaşa! Ama bu aşağılık hayatına, bu iğrenç hayatına beni artık karıştırma... Bırak da bari kendi onurumla yaşayayım...”

Sustum. Bir karşılık vermemek daha doğruydu o an için. Öyle yapmasaydım konuşmayı orada kesmek zorunda kalacaktım. Ben konuşmak istiyordum oysa. Ne onu öyle bir yerde bırakmak istiyordum ne de kendimi. Söyledikleri çok yaralayıcıydı, ama bu sözleri de çok duymuştum artık. Onu tanıyordum. Konuyu söylenenleri duymamış gibi yaparak daha hassas bir noktaya getirdim.

“Sağlığın nasıl?”

Sesi yine öfkeliydi ama biraz yumuşamıştı sanki.

“Kanamam var, çok kanamam var...”

Kendimi çok kötü hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim.

“Ne yapıyorsun peki?” diye sorabildim yalnızca.

Daha da yumuşamış, acılı bir sesle cevap verdi.

“Seni ilgilendiriyor mu bu?.. Verdiğin ilacı alıyorum işte... Herhalde bana senden

daha fazla sahip çıkacak birileri bulunur. O kadar da zavallı durumda değilim. Başımın çaresine bakabilirim.”

“Şu anda senin yanında olmayı o kadar isterdim ki...” dedim.

Onun yanında olmayı gerçekten istemiştim o an. Ne var ki, gelin görün ki, o günler için başka bir seçim yapmıştım ben. Seçimimin sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Kendisine, ne Selin’le yaptığımız ve yapamadığımız konuşmaları, ne de daha bir saat önce kurduğum o lokanta hayalini anlatmamın bir anlamı vardı bu durumda... Karşılık vermedi. Sustuğunu görünce de biraz daha ileri gitmeyi denedim.

“Tanıdığım, güvenebileceğim bir doktor arkadaşım var. Eğer istersen onu sana gönderebilirim. Hemen gönderebilirim.”

Öfkeli sesine yine döndü.

“İstemez!.. Senden gelecek hayır şeytandan gelsin!.. Beni arama artık, anladın mı!.. Arama!.. Aramaya çalışma!.. Çünkü bulamayacaksın, istesen de bulamayacaksın!.. Çok üstelersen de başına büyük belalar açılır!.. Defol git hayatımdan!..”

Telefonu, karşılık vermeme fırsat bırakmadan kapattı. Yine ne yapacağımı bilemedim. Kendisine benden daha çok sahip çıkabilecek olan kimdi?.. Bu sorunun varlığı bile beni huzursuz etmeye yetiyordu. Buna bir de cevap verememenin gerginliği eklenmişti. Tekrar aradım. Açmadı. Israrla, tekrar tekrar aradım, yine açmadı. Onun bu yönünü de biliyordum. Telefonun fişini çekmişti belli ki. O gece bir daha konuşamayacağımızı anlamıştım. Bir süreliğine, bana saatler gibi gelen birkaç dakika orada, öyle kalakaldım. Sol elimle yerine yerleştirdiğim ahizeyi tutuyordum, sağ kolumu da yastık niyetine kullanarak, başımı telefona dayamıştım. Beni kendime genç bir kadının sesi getirdi. Nazikçe, biraz da çekinerek, telefon etmek istediğini söylüyordu. Doğruldum. Halimden utandım biraz. Ben de çekinerek yanıt verdim.

“Affedersiniz... Çok kötü bir telefon görüşmesi yaptım da...”

Duygumu, hayatımda ilk kez gördüğüm bir insana tüm doğallığımla dile getirmiştim.

Baktı. Omzumu tuttu.

“İyi misiniz?” diye sordu.

“İyiyim iyiyim... Biraz yürür açılırım” dedim.

“Pek iyi görünmüyorsunuz ama. Yardım edebilirim, ben doktorum” dedi.

Ben de ona baktım. Şaşkınlıkla, şaşkınlığımı gizlemeye çalışmaksızın baktım. Böyle bir durumda, böyle bir konuşmayı beklemiyordum. Yanımda tüm yardımseverliğiyle duran bir doktor vardı ve biz “olay mahalli”nin çok uzağındaydık. Ama daha önemlisi, bu genç kadının bana bu zamanımda verdiği sıcaklıktı. Gecenin loşluğunda çok da hoş görünüyordu üstelik. Kimi kadınlar, kimi erkeklere kimi anlarında bir melek gibi görünür. Melek gelir, o erkeğe dokunur, bir yeni hayat soluğu verir, sonra da hızla kaybolup gider... Onunla hayatınızın birkaç anını, sadece birkaç anını paylaşmışsınızdır. Ama o anlar içinizde bazen bir hayat boyu kalır. O anları unutamazsınız, unutmak istemezsiniz. O anlar, hayatınızı anlamlı kılmış kaçışlarınızdandır, derinliklerinizdendir çünkü. O genç kadınla, o telefon kulübesinde, o akşam yaşadığım karşılaşma, böyle karşılaşmalardandı işte. Onunla o durumda, her şeyi kalmaları gerektiği yerde bırakıp kaçmak vardı... Kaçmak ve izini hepten kaybettirmek... Ancak bunlar sadece o romanlarda olurdu. Bunlar sadece bize hep yalan söyleyen o filmlerde, şiirlerde ve şarkılarda olurdu. Üstelik... Üstelik onun da gecenin böyle bir vaktinde telefon edeceği biri vardı... Anlamalı ve görmeliydim... Bu hissettiklerimi bakışlarımla anlatmak istedim. Söylediklerimse sadece söyleyebileceklerimdi.

“Teşekkür ederim, çok naziksiniz... Ama kendime yardım edebilirim galiba...”

Ağlamak istiyordum.

“Tabii tabii, eminim…” dedi.

İyi geceler diledim. Yürüdüm. Arkamdan seslendi.

“İnsan acılara sanıldığından çok daha dayanıklıdır…”

Baktım. İçimde, bilerek, ya da bilmeyerek, çok ferahlatıcı bir pencere açmıştı. Elimi hoşça kal demek için salladım. Karşılık verdi. Bir daha karşılaşmayacaktık…

Bir daha karşılaşmadık… Onu orada bıraktığıma, aradan onca zaman geçtiği halde, hâlâ pişmanlık duyarım bazen, biliyor musunuz?.. Doğrusu buydu, o anları böyle güzel kılan da buydu belki. Romanımda bu karşılaşmaya mutlaka yer vereceğim. Bakarsınız, eğer yayımlanabilirse, bu yazdıklarımı okur ve beni bulmak ister. Fena hikâye sayılmaz, değil mi?..

Mendireğe doğru bu karmaşık duygularla yürüdüm. Tarihimin, vicdanımın sesi beni bir daha yargılıyordu. Çocuğumu yeni aldırmış sevgilimi, evinde, yalnızlığı, dermansızlığı ve korunmasızlığıyla baş başa bırakıp karımla, ilişkimize son vermek için bile olsa, yine sadece kendimi düşünerek tatile çıkmıştım… Anlatmaya kolay kolay yeltenemeyeceğim bir utançtı, bir “suç”tu bu sanki… Romanımda, bu yaşadıklarımı ve yaşattıklarımı hiç yazamam herhalde. Olayların orada çok farklı bir şekilde gelişmesini sağlayacağım. Anlatacağım hikâyede, çocuğumuzu aldırdığı günün gecesinde, bir yolunu bulup İnci’nin yanında bekleyeceğim. Onunla orada birkaç günümü geçireceğim. Kanaması olacak yine. Hemen bir doktor bulup gereken müdahalenin yapılması için elimden geleni yapacağım. Ona sevdiği yemekleri pişireceğim, sevdiği şarkıları çalacağım. Onunla o çok sevdiği magazin programlarını bile seyredeceğim. Gülmesi için en yakası açılmadık, kepazeliklerle dolu fıkralarımı anlatacağım, maymunluklar yapacağım. Adam gibi bir adam olacağım anlayacağınız; ona gerçek bir sevgili, sorumluluklarını bilen bir erkek olduğumu göstereceğim. Kendime ve başkalarına ne kadar özel ve örnek bir insan olduğumu kanıtlayacağım. “Aşk budur, aşk böyle yaşanır işte” diyenler çıkacak bu durumda romanımın bu sayfalarını okurken. Benim de kadın ruhundan anladığım söylenecek. Bizim buralarda böyle yazarlar son zamanlarda çok tutuluyor… Çok sevilmek için, daha çok sevilmek için, böyle bir yalan söylemeye değecek doğrusu. Her yalanın bir alıcısı var, ya da herkes böyle yalanlara kanmaya çoktan hazır sonuçta. Hayat bize bazen o kadar hoyratça davranıyor ki, biz sözde kendimizi kurtarmak için, sevdiklerimizi zaman zaman, hiç istemediğimiz halde o kadar derinden yaralayabiliyoruz ki… “Aşk budur işte” denecek bu sayfalar okunurken, evet. Aşk budur, böyle yaşanır işte… Aşk… Aşk sadece bu mudur ama?.. Aşkı “doğru” yaşamak sadece bu mudur?.. Aşk, o öğrenilmiş, öğretilmiş “doğrular”ın şemsiyesi altında kalmak mıdır sadece?.. Aşk, beklendiğince yaşamak mıdır?.. Kim bilir… Romanımda bu soruları da sormayacağım. O hikâyede bu soruları sormama gerek kalmayacak çünkü. Hayatın, hayatımın gerçekleri, beni başka bir yere götürüyor ama. Roman yazılır nasılsa. Romanın sorunları da bir şekilde çözülür. Yazmak bazen yaşamaktan çok daha kolaydır çünkü, bilirsiniz. Yaşamak, yaşananları göğüslemek, taşımak başkadır. Benim bu sorulara ihtiyacım var. Benim bu sorulara, hep ihtiyacım oldu…

O gecede, buna benzer soruların uyandırdıklarıyla yürüdüm biraz. Sonra da Selin’in yanına döndüm. Çok geciktiğimi sanıyordum. Saate baktım. Aradan sadece yirmi beş dakika geçmişti… Yirmi beş dakikaya ne kadar çok duygu ve konuşma sığmıştı… Masaya tek bir kelime söyleyemeden oturdum. Kitabına dalmıştı. Geldiğimi fark edince, hafiften alaylı, kinayeli bir sesle konuştu.

“Çabuk döndün… Beklediklerini pek bulamadın galiba…”

O yürüyüşe niçin çıktığımı anladığı kaygısına kapıldım birden. Bu kaygıya neden kapılmıştım, bilmiyorum. Ayrılmamız gerektiğini açık açık konuşmuştuk, ona İnci’yle son yaşadıklarımızı da anlatmıştım sonuçta. Ne yaptığımı gizlenmeye çalışmaksızın söyleyebilirdim anlayacağınız. Söylemesine söyleyebilirdim de, o kaygı, belki de yine yüzleşmek istemediğim o kaygı, hareketlerimi, davranışlarımı hâlâ yönlendirebiliyordu.

Özgürleşebilmek, tarihin dayattığı suçlardan kurtulabilmek, o kadar kolay değildi ki... Söylediklerine bu nedenle cevap veremedim, o yirmi beş dakika süresince neler yaptığımı söyleyemedim. Bir başka konuşmayı göze alabilecek gücüm de kalmamıştı üstelik. İçimde sadece bir keder değil, bir endişe de vardı artık. Ancak bu endişeyi de dile getiremedim. Onu cevapsız bırakmamak, dolayısıyla da istemediğim bir konuşmaya yol açmamak için küçük bir açıklama yapmayı tercih ettim sadece.

“Sıkıldım... Bir de çok yorulmuşum. İstediğim yürüyüşü yapamadım.”

Bu cümlenin iletmek istediği gizli bir duygu da vardı. Belki anlayabilirdi.

“Biraz daha oturalım, birer kahve daha içelim istersen” dedi.

Hiç kimseyle, kendimle bile konuşacak halim kalmamıştı. Bir an önce gitmek istiyordum, içimden, “En azından birkaç saatliğine uyur, bu durumdan bir süreliğine uzaklaşırım” diyordum. Elimden gelseydi, İstanbul’a o anda apar topar dönmeyi bile göze alabilirdim. Ne var ki bulunduğumuz yer hatırlandığında buna imkân yoktu. Hele hele o andaki karar verme gücüm hatırlandığında, buna hiç imkân yoktu. Bu çağrıyı ancak yorgun bir sesle reddedebilirdim.

“Yok yok... Biz en iyisi otele dönelim. Yarın tüm zindeliğimizle yeni bir güne başlarız.”

Yalandı, bu da yalandı. Benim ertesi günle ilgili başka hesaplarım vardı. Erkenden kalkacak, ne yapıp edip İnci’yi yeniden aramanın bir yolunu bulacaktım...

Yolda yine fazla konuşmadık. Susmak, bazen konuşmaktı ya... Selin’in, bu yirmi beş dakikalık yürüyüşümden de, yürüyüşümün ardından gelen bu yeni suskunluğumdan da birtakım sonuçlar çıkarması kaçınılmazdı elbet. Onunla yıllarımızı paylaşmıştık. Dahası o bir kadındı... Sezgileri vardı... Kadınlar, erkeklerinin suskunlukları üzerine, çoğu kez çok kafa yorarlardı. Dahası, ona, dönüşümden sonra, kendime ayırmak istediğim zamana dair bir şeyler de hissettirmiştim. Ben o kadar da kaçamamıştım, kaçmak istememiştim aslında. Otele yaklaştığımızda artık dayanamadı, söyledi.

“İnci’yi de arasaydın bari. Yazık, kızcağız yeni kürtaj oldu, aranmak ister.”

Bu sözler hangi duyguları taşıyordu sizce?.. Alay?.. Kırgınlık?.. Sitem?.. İntikam?.. Hainlik?.. Sustum. Söylediklerinden elbette yine rahatsızlık duydum. Ama bu rahatsızlığımı da içime atmam daha doğruydu. Bir karşılık vermem bazı yaraları deşmeme yol açabilirdi. Buna sadece gücüm değil, isteğim de yoktu. İnci’yle yaptığım bu konuşmaya onu ortak edemezdim. Onu bu aşka gereğinden fazla ortak etmiştim, bu kadarı yeterdi. İnci’yi evliliğimize gereğinden çok getirmiştim, getirerek de herkesi fazlasıyla yaralamıştım, yeterdi. Dürüstlük bir hatadır bazen. Dürüstlük, gün gelir, hiç beklemediğiniz, hak etmediğiniz bir biçimde cezalandırılır. Bunu öğrenmiştim; kırarak, kırılarak, örseleyerek ve örselenerek öğrenmiştim, ama öğrenmiştim. Gerçek hayat bilgisinin ederi, gerçek bir bedeldir... Bu sözleri karşısında, bunları da hatırladığım için, bir vakit bulduğumda İnci’yi arayabileceğimi söylemekle yetindim. Rol dağıtımından payıma, o zaman için, çok az konuşan, çevresindekilere kayıtsız görünen bir adam çıkmıştı... Sonra otele vardık. Odaya girdik, soyunduk, yattık. Bana baktı, yavaşça, elini göğsümde gezdirdi. Yumuşak bir sesle konuştu.

“Çok acı çekiyorsun...”

Sırtüstü uzanmış, iki elimi kavuşturup başımın altına koymuştum. Gözlerimi boş boş tavana dikmiştim. Ben de yumuşak bir sesle cevap verdim.

“Yarın sabah erken kalkmaya çalışacağım. Bu gece yapamadığım yürüyüşü yaparım belki.”

Elini hâlâ göğsümde tutuyordu. Yumuşaklığını yitirmemeye çalışıyordu.

“Tamam... Ne istersen onu yap.”

Sesinden, hafif, belli belirsiz bir titreme de almıştım, bir bezginlik tınısı da. Uzatmadı.

İyi geceler dileyip sırtını döndü. Bu yürüyüşler kendiliğinden konuşulmak istenmeyen bir konuyu temsil eder hale gelmişti. Yaşananlar ortadaydı. Yine, hem de çok ortadaydı artık. Aradaki fark, konuşulmak istenmemeleriydi... Bir süre daha öyle kaldım. İnci'yi bir daha duymaya çalıştım. Vicdanımın sesini, içimden gitmeyen haykırışını bir daha, bir daha, bir daha duymaya çalıştım... Neden bu kadar karışıktı bazen yaşananlar, neden bu kadar istemediğimiz anı yaşamak ve yaşatmak zorunda kalıyorduk?.. Uykuya bu soruyla daldım...

Ertesi sabah uyandığımda saat yediye geliyordu. Hemen kalktım, giyindim. Yakınlarda bir telefon kulübesi yoktu. Arabaya atlayıp gece telefon ettiğim kulübeye gittim. O kulübeyi de hayatımda bir yerlere yerleştirmek istiyordum galiba. Benim öyle tuhaf ayrıntı takıntılarım vardır. Bazı yerlerin bir hikâyeye dönüşmelerini beklerim hep. O adada yaşadıklarımı belki böyle yazmayacaktım, ama o kulübeyi, o uzun hikâyem için başka bir yere taşıyacaktım, kendimin kılacaktım mutlaka önünde sonunda. Bir yolunu bulup o kulübeyi de anlatacaktım. Otelden neden telefon etmediğimi de sorabilirsiniz. İki nedenim vardı. Birincisi, bu ayrıntıyı yaşamak isteyişimdi. İkincisi de, tahmin edebileceğiniz gibi, bir "iz" bırakmak istemeyişim. Bunu, o zamanımda, tüm konuşulanlara rağmen, kendimden bekleyemezdim.

Meydana kısa sürede vardım. Etraf neredeyse bomboştu. Güne erken başlamak zorunda kalan birkaç insan, erken açılmak zorunda olan birkaç dükkâna gidiyordu. Bir fırından, o büyük köy ekmeklerinin enfes kokusu geliyordu. Hayat kimi insanlar için küçük heyecanlarıyla devam ediyordu... O buruk sevincin içimde yeniden uyanmasına yetiyordu bu görüntü...

Kulübeye bu duyguyla girdim. Ahizeyi kaldırdım, kartı yerleştirdim, tuşlara bastım. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra açıldı. Benden kendisini aramamı bekliyor gibiydi. Sesimi duyar duymaz kapadı. En çok korktuğum da buydu, benimle artık konuşmamasıydı, üstelik böyle bir haldeyken, böyle bir halde ve o yerdeyken konuşmamasıydı. Bu durumlarda istenmedikçe, istenmeyi beklersiniz. O tutkunun kendim için yarattığım cehennemine girmiştim bir kez daha. O tutkunun dikenli tellerine dokunmam, dahası tutunmam yine kaçınılmazdı. Bunlar bir yana, ondan daha iyi bir ses duyarak, ne gizleyeyim, kendimi rahatlatmak, o suçluluktan kurtarabildiğimce kurtarmak da istiyordum. Kararlıydım. Onunla konuşacaktım. Onu konuşturacaktım. Bir daha aradım. Telefonun fişini çekmemiş olması için dua ediyordum. Açtı. Öyle anlarda yaşananları daha çok hissedersiniz. Telefonu açmasından, nefes alışından, konuşmak istediğini anlamıştım. O anda dilime gelenler, beni tüm yaşadıklarım karşısında, o kadar savunmasız bırakıyordu ki...

"Ne olur telefonu kapama!.. Ne olur konuş benimle!.."

Bu sözlere kayıtsız kalamazdı, biliyordum. Öfkeli ve ağlamaklı bir sesle cevap verdi.

"Ne istiyorsun?.. Daha ne istiyorsun benden?.."

Ona sarılmak, ona tüm benliğimle sarılırken, kendime de sarılmak istediğimi nasıl söyleyebilirdim?.. Bu yaşadıklarımızı hiç bitmeyecek bir kâbus gibi gördüğümü nasıl anlatabilirdim?.. Söyleyebileceklerimi söyledim elbet, en kolay söylenebilecek olanı söyledim.

"Seni çok sevdiğimi bilmeni istiyorum."

Ağladı ağlayacaktı sanki. Sesi çok kırgın çıkıyordu.

"Beni sevdiğin için mi oradasın?"

Ben de kırgındım, kendime, ona, tüm yaşadıklarıma kırgındım. Ama yine de sesimi duyurmaya çalıştım. Çaresizliğimi dile getirmekten başka çarem yoktu.

"Evet!.. Bunu belki şimdi anlayamıyorsun ama, evet!.. Yarın İstanbul'a dönüyorum. Akşam seni görmeme izin ver... Sana anlatacağım o kadar çok şey var ki..."

Bunları söylerken, istese de istemese de, kapısına dayanmayı düşünüyordum aslında.

Mesele bir izin isteme meselesi değildi anlayacağınız. Ben o anda sadece konuşmak istiyordum. Sadece konuşmak... Duymak ve duyurmak... Söylediklerim bir kez daha bir duvara çarpmıştı ama sanki.

“Bizim konuşacak bir şeyimiz kalmadı. Sen bu ilişkiyi mahvettin. Sen bu ilişkinin saflığına, temizliğine tüm çirkeflerini karıştırdın. Seninkiler yetmedi, bir de karınınkileri karıştırdın. Ne istiyorsunuz benden?.. Daha ne istiyorsunuz?.. Gördüğünüz kan yetmiyor mu?.. Daha mı çok kan istiyorsunuz? Daha kana doymadınız mı?”

Bu sözler yaralı, çok yaralı bir kadının sözleriydi, biliyordum. Söyledikleri, yaşadıklarına ve ona yaşattıklarıma bakışı, doğruydu, yanlıştı, önemli değildi. Bu sözler bir yarayı anlatıyordu, dile getiriyordu ama, aynı zamanda yaralayıcıydı da. Beni bir “siz”in içinde görüyordu çünkü. Beni artık kopmak istediğim bir yerin içinde görüyordu. Bundan etkileneceğimi de biliyordu elbet. Gelgelelim o da öfkesini bir şekilde dışa vurmak zorundaydı. Söylediklerine, böyle düşündüğüm için bir karşılık vermemeyi tercih ettim. Sağlığını sormakla yetindim sadece. Yine ağlamaklı, ama daha az öfkeli bir sesle cevap verdi.

“Kötüyüm... Hâlâ kanamam var...”

İlgi ve şefkat bekleyen bir hali vardı. İlacını alıp almadığını, kanamasının biraz azalıp azalmadığını sordum.

“Alıyorum. Azaldı, ama çok bitkinim” diye cevap verdi.

İstemesi halinde hemen bir doktor bulabileceğimi tekrar söyledim. Sesindeki küskünlük, sadece bana değil, yaşananlara, yaşadıklarına küskünlüğünü dile getiriyordu sanki.

“Gerek yok... Ben kendi başımın çaresine bakarım. Sen beni düşünme... Ama bir daha da arama...”

“Farkında mısın?.. ‘Bizim konuşacak bir şeyimiz yok’ dedin, ama bak, hâlâ konuşuyoruz, hâlâ konuşabilecek bir şeyler bulabiliyoruz” dedim.

Ondan, aslında benimle konuşmak istediğini duymak istemiştim, “arama” deyişini, “ara” olarak duymak istediğimi söylemek istemiştim. Ancak insan her zaman her istediğini duyamıyor. Duruşunda ısrar etti.

“Evet, ama bu konuşulanlar çok yaralayıcı oluyor. Benim sağlığımı bu kadar çok düşünüyorsan, benim için bu kadar çok kaygı duyuyorsan, beni arama artık.”

Bu sese kulak vermem gerekiyordu. Kapıyı hepten kapamamam, kapamayı içime sindiremediğimi söyleyebilmem de gerekiyordu ama. Bu aralığa ikimizin de ihtiyaç duyduğuna, tüm yaşananlara rağmen hâlâ duyduğuna inanmak istiyordum. Elimde sadece bir dostun sesi kalmıştı. Ben de onun bu sese kulak vermesini bekledim.

“Peki aramayacağım. Ama bana ihtiyacın olursa arayacağına söz ver, en azından bu sözü ver.”

İyiden iyiye yumuşamıştı, ama hâlâ o uzak, çok uzak yerde duruyordu.

“Olursa araram... Ama artık aramam herhalde...”

Bu sözler onun bana artık ihtiyaç duymadığı anlamına gelebilirdi. Susmalıydım, daha fazla konuşmamalıydım, o kapı aralığını korumak için nerde durmam gerektiğini bilmeliydim yine de. Bu beklenti, ya da bu sarmal ilişkimizin doğasında vardı.

“Hoşça kal... Umarım hepsi bu kadar değildir...”

Biraz sessiz kaldı.

“Hepsi bu kadar...” dedi ve telefonu yavaşça kapattı.

Ben de ahizeyi yavaşça yerine koydum. Dışarı çıktım, yürüdüm... Selin'le o son tatilimiz için gittiğimiz sokaklar uykularına devam ediyordu. Ve hayat, beklenmedik anlarda, insanı belki de yavaş yavaş hazırlandığı yollara çıkarıyordu... İşte bir daha ayrılmıştık... Bir daha... Hem de ne zamanda... Bu ayrılık da, daha önceki gibi kesin görünüyordu. Neler yaşayacağımızı bilemezdik tabii. Ama bu seferki daha kesindi sanki...

İçimden yine o duygu geçmişti. Bir yandan artık bu fırtınayla mücadele etmek zorunda kalmayacağım için hafiflediğimi, diğer yandansa artık aranmayacağımı duyduğum için, kaderime terk edildiğimi hissediyordum. Yeni bir yolda yürüyecektim, kendimi daha iyi bulacak ve yaşayacaktım belki. Selin'den de ayrılmaya karar vermiştim... Bu yol beni nereye götürecekti bu durumda?.. Bilemezdim tabii, yaşamadan bilemezdim... Yaşayacaktım... Yaşayacaktık... Kendi yolumuzda, kendimizi daha iyi görmek ve tanımak için yürüyecektik...

Otele döndüm, Selin'i uyandırdım, birlikte kahvaltı edebileceğimizi söyledim. Saati sordu. Sekize geliyordu. Erkendi, kimileri için çok erkendi, ama kimileri için de gün çoktan başlamıştı... Uykulu bir sesle, biraz daha yatmak istediğini söyledi. Israr ettim, kendime biraz güç kazandırmam gerekiyordu.

"Kalk kalk!.. Kahvaltımızı eder, sonra da Ayazma Plajı'na gideriz. Bir arkadaşım 'Ayazma Plajı'na gitmeden Bozcaada'dan dönme' demişti."

"İyi, peki... Kalkalım öyleyse..." dedi bunun üzerine.

Bu ısrarımı hem biraz şaşırtıcı, hem de biraz sevindirici bulmuştu sanki. Benim de böyle bir duyguyu yaşattığımı görmeye, yaşadıklarımı, bir yerlerde bıraktıklarımı yine unutmaya ihtiyacım vardı.

Kalktı, giyindi.

O gün kahvaltı ettikten sonra Ayazma Plajı'na da gitmiştik. Denizin temizliği, serinliği ve dinginliği unutulacak gibi değildi. O deniz için hissettiklerimi hiç unutmadım zaten. Ancak o günden en çok hatırlayabildiğim, öğle yemeğinde yediğimiz, asma yaprağına sarılı o ızgara sardalyanın tadı şimdi. Hatırladığım, o tat kadar, o tadın uyandırdığı duygu da aynı zamanda. Bir hüzne daha dokunmuştum. Bu balığı o evlerin birinde yapabilecek hiçbir kadın girmemişti hayatıma. Ama İnci, o romanımda ve o evde bu balığı da yapacaktı. Ondan ayrılmak, bu tadı da yitirme anlamına gelecekti böylelikle. O, o romanda, yemek yapmayı çok iyi bilen bir kadın da olacaktı ya...

Ayazma Plajı'nda akşamın geç vakitlerine kadar durmamış, güneşi batırmamıştık... Bunun bir heyecanı ve anlamı kalmamıştı çünkü. Selin'i hâlâ seviyordum elbette. Onunla bir tarihimiz, hem de hayatımdan hiçbir zaman silinmeyeceğini bildiğim bir tarihimiz vardı. Bu ilişkinin bir geleceği, daha da önemlisi bir beklentisi yoktu ama artık...

Günü bitirmeden, öğle yemeğinden bir iki saat sonra oradan ayrıldık. Otele döndük, eşyalarımızı topladık ve dönüş yoluna koyulduk.

Yol çok uzun geldi. Bir an önce eve varmak istiyordum. Varmak istediğim asıl yer neresiydi ama? Zor bir soruydu bu. Gidebileceğim, gitmek istediğim bir yer yoktu, beni İstanbul'da bekleyen hiçbir ev yoktu sanki artık. Hayatımın birkaç yılını geçirdiğim evi kendi evim gibi göremiyordum. İnci'nin evine de gidemeyecektim. İki evimi de aynı zamanda yitirmiştim. İki evimi de... Geçmişimdeki iki evimi, annemin babamın evi ile dedemle anneannemin evini yitirdiğim gibi... Ufukta yeni bir ev de görünmüyordu üstelik. Gitmek, yine gitmek istiyordum...

Gelibolu yakınlarındayken, bir yerlerde mola verebileceğimizi, biraz denize bakabileceğimizi söylemişti Selin. İstememiştim. Gitmek, bir an önce gitmek istiyordum dediğim gibi.

"Araba yolculuğu dediğin, şöyle bir yerlerde aniden durmaktır, yolun tadını çıkarmaktır. Niye acele ediyorsun ki?.." demişti o da. Haklıydı. Araba yolculuğu, yolu

yaşamaktı, gidilen yolun tadını çıkarmayı bilmekti kuşkusuz aynı zamanda. Ne var ki ben o yolu da bir yerlerimde öldürmüştüm galiba... Yol boyunca yine çok az konuştuk. Çok az... Birbirimizi üzmeyecek kadar. İçimizdeki ayrılık kederini daha fazla hatırlamamak ve hatırlatmamak, duymamak ve duyurmamak için... Son tatilimizin hakkı için... O yolda İnci'yi düşünmüştüm tabii. Ne yapıyordu? Evini nasıl yaşıyordu? Beni düşünüyor muydu? Zamanın akışında kimlerle, hangi beraberlikleri, nereye kadar paylaşacaktı?.. Onu yeniden görebileceğim inancını yitirmek istemiyordum. Bir gün mutlaka karşılaşacaktık. Ama o zaman hangi zaman olacaktı, nasıl bir zaman olacaktı?.. O zamanı nerede, kimlerle yaşayacaktık?.. Bu soruların yanıtlarını böyle bir yerde bulmak çok zordu. Sormak, sormak zorunda kalmak, çok daha zordu...

Eve döndüğümüzde ikimiz de çok yorgunduk. Biraz karpuz yedik, biraz da televizyon seyrettik. Sonra da yatmaya hazırlandık. Selin yatak odasına doğru yöneldi.

"Gelmeyecek misin?" diye sordu.

Kanepede oturuyordum.

"Gelmeyeceğim, burada uyuyacağım yine" dedim.

Cevap vermedi. Başıyla yine kararı bana bıraktığını ifade eder bir işaret yaptı. Benden başka bir yanıt, daha da doğrusu adım bekler gibiydi. O yakınlaşmada yaşadıklarımızın ilişkimize yeni bir yön verebileceğine inanmıştı belki. Ne var ki ben o adımı atamazdım, atamayacak bir yerdeydim artık. Başka yerlerde yaşananlar beni başka yerlere çağırıyordu. O yerlerin sınırları dışında kalmıştım belki, ama ben yine de gitmek, sadece gitmek, gidebileceğim yere kadar gitmek istiyordum. Kendilerini yaşadıkları yere yabancı hissedenlerin en vazgeçilemeyecek duygularındandı bu, biliyorum. Gitmek, sadece gitmeyi düşünmek, hayal etmek. İnsan içindeki çıkmaza böyle de dayanabilirdi. Böyle de... Gitmeyi yaşamadan, yüceleştirerek... Ama ben gidecektim, gitme duygusunu kalarak değil, gerçekten giderek yaşayacaktım. Ne kadar kararlı olduğumu ifade etmek istedim.

"En geç on beş güne kadar buradan ayrılacağım. Yolda düşündüm. Şimdilik geçici bir çözüm bulmam gerekiyor. Bir otele gidebilirim, bilmiyorum. Bir yer daha var, ama ondan da pek emin değilim..."

Durdu. O yeri elbette öğrenmek istemişti. Ama bunu, farklı bir yoldan giderek yapmıştı.

"Demek kararın kesin... Ben de bu tatilde yaşadıklarımızdan sonra... Neyse... İnci bunu biliyor mu?"

Bağlantıyı kurmak, bu kararımın nedenlerini irdelemek istemesi doğaldı. Bir sigara yaktım, biraz sustuktan sonra cevap verdim.

"İnci'den ayrıldım. Bir daha görüşmeyeceğiz..."

Nedenini sordu, onun beni artık istemediğini söyledim. O da biraz sustu.

"Olacağı buydu" dedi sonra.

Bir karşılık vermedim. Bu konuyu tartışmak istemiyordum. Artık farklı yerlerde ve zamanlarda kaldığımızı düşünüyordum. Konuşacak ne kalmıştı ki zaten?.. İçimi açabilirdim. Ona, onun en azından dostluğunu kazanmak, ya da kaybetmemek istediğimi söyleyebilirdim. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, hem çok sıradan hem de çok küçültücü bir talep olurdu bu. Bir aşka, bir sevgiye karşılık veremeyenlerin böyle bir talepte bulunmalarından hep nefret etmiştim. Bu talebi gerçekleriyle yüzleşmekten korkan, tercihlerinin sonuçlarına katlanmaktan kaçan insanların talebi olarak görmüştüm hep. Bunu ne kendime ne de ona yapabilirdim. Buna hakkım yoktu, kendimi rahatlatmak için bile yoktu. Onun dost eli beni biraz rahatlatabilirdi, güçlendirebilirdi kuşkusuz. Bu ilişkiye en azından görünürde son veren bendim çünkü.

Hiçbir ilişki tek başına bitirilmez; her ilişki, iki tarafın da yaptıkları, ya da yapamadıkları yüzünden yavaş yavaş tüketilir, yıkılır, biliyorum. Her ayrılık en azından iki insan tarafından inşa edilir... Ama yine de giden bendim işte, ya da gitmek zorunda kalan bendim. Bir vicdan azabı duymam bu yüzden kaçınılmazdı. Ama ben bu gidişin bedelini de sonuna kadar ödemek zorundaydım. Kendime şu soruyu da sormalıydım üstelik: "Peki ben bu dostluğu kazanmak için ne yapmıştım?.." Dostluk zaman istiyordu, çaba istiyordu, tüm gerçek ilişkiler gibi emek istiyordu. Ben Selin'e bunların belki de hiçbirini verememiştim. Kendimi sakınmamın, esirgememin de bir nedeni vardı mutlaka, eminim. Gelgelelim o zaman, bu tarihi irdelemenin de zamanı değildi. O zaman susma, yaşananları geldikleri, göründükleri gibi, taşınabildikleri oranda yaşama zamanıydı daha çok. Öğrenecektik, elbette öğrenecektik, daha önceki birçok ilişkimizde, hayal kırıklığımızda, yalnızlığımızda, ihanetimizde öğrendiğimiz gibi öğrenecektik. O zaman susma zamanıydı... Susma zamanı... Konuşmayarak daha iyi anlamak için... Kendimize bir yerlerde dinlenme olanağını tanımak için... Kendimizi dinlemek için... Kendimizi, daha çok örselenmeden sürdürebilmek için... Selin'e, yorumu karşısında, bu duygunun da etkisiyle, yine sadece söyleyebildiklerimi söylemiştim bu durumda.

"Bir daha başlamayacağız... Ama ben yine de gitmek istiyorum. Kendim için, henüz göremediğim bir şeye başlamak için gitmek istiyorum. Başlamak, anlıyor musun, başlamak... Bunu... Bunu burada yapamam artık..."

Bu umuda inanıyordum. Ama bu gidişin çağrısında, İnci'yle ilişkiye yeniden başlama umudu da vardı, biliyordum. Bu ilişkiyi bitirmiştik, artık yeniden başlamamasıya ayrılmıştık görünürde. Ne var ki ben yeniden başlama olasılığını da bir türlü göz ardı edemiyordum. Bu bir yana, bu olasılık hiç gerçekleşmese de, İnci'ye evlilik evimden ayrılabildiğimi göstermek istiyordum en azından. İktidar savaşımızın bir başka yüzüydü bu. Zamanı geldiğinde bu ilişkiyi de sorgulama yürekliliğini gösterecektim... İnci, bu kararım karşısında ilişkiye yeniden başlamaya yanaşabilirdi. Yeniden başlamak bize artık ne kazandırırdı bilemezdim, ama bunu görmek ve göstermek istiyordum dediğim gibi. Bir şeylerin hâlâ bitmediğine ve tüketilemediğine de inanıyordum çünkü. İlişkimizin en sürükleyici duygusu, hatta yanılsaması bu değil miydi zaten?.. Selin bunu görüyor muydu?.. Kim bilir... Ama son sözlerimi duyduğunda çok kararlı bir karşılık vermişti, bunu şimdi çok iyi hatırlıyorum.

"İyi... Ne zaman istersen git... Belki de sen haklısın... Boşuna direnmeyelim artık..."

Sesi öfkeli değildi; kırgındı, üzgündü, hayal kırıklığını ifade etmek ister gibiydi daha çok. Ona, "Gel bu başlangıcı birlikte yapalım" deseydim, eminim, hemen kabul edecekti. Yeniden başlamak istediğini, davranışlarıyla da belli etmişti zaten. Bunu sadece evliliğimizi "kurtarma" niyetiyle istememişti kuşkusuz. Tüm yaşananlara rağmen karşımda asil bir kadın kimliği çizmek için de istememişti. Onun için İnci'yle girdiği savaşı kazanmak önemliydi. Yine haksızlık ediyordum, yeni bir yanlışın içindeydim belki de. Ama gördüğüm, görebildiğim buydu sonuçta. Kırılmıştı. Kırılmıştım. Bu kırıklığı ne ona ne de kendime yaşatmak isterdim. Gelgelelim zaman, ne yapmalı ki, beni başka bir yere çağırıyordu artık...

O gece, bu konuşmadan sonra hiçbir konuşma geçmedi aramızda. Sustuk. Sonra da ayrı odalarımızda, ayrı uykularımıza ve rüyalarımıza doğru ilerledik.

O gece gördüğüm rüyada, uzun, sessiz, ıssız bir yolda yürüyordum. Yolun her iki yanında da, ucu görünmeyen, tek tük ağaçların bulunduğu, alabildiğine geniş bir yeşillik vardı. Yeşilliğin sınırsızlığı çok ürkütücüydü. Kendimi çok korunmasız hissediyordum. Büyük bir bisiklete binmiş küçük bir çocuk geçmişti sonra yanımdan. Yavaş yavaş yürümeye devam ediyordum. Yürüyordum, yürümesine yürüyordum ama, hep aynı yerde duruyordum sanki. Çocuk biraz ileriye gidiyor, sonra da dönüyordu. O kocaman bisikletin üstünde biraz komik duruyordu. Neşeliydi. Üstelik küçük boyuna rağmen, bisiklete hâkim görünüyor, rahat rahat tur atıyordu. Bu görüntü içimde derin bir burukluk uyandırmıştı. Aklıma yıllar, uzun yıllar önce, bisiklete binebilen birçok yaşıtımı seyrettiğim günler gelmişti. Bisikletlere binmekten korkmuştum, hep çok korkmuştum. O günler de kendi cehennemini taşıyordu... Sonra birden, dengesini kaybetmiş, göğsünü hızla gidona çarparak yere düşmüştü çocuk. Onu artık yerde

ağlarken görüyordum. Yanına gitmek istemiş, ancak daha önceki birçok rüyamdaki gibi, yerimde çakılı kalmıştım. Sahnede o anda genç bir kız belirivermişti. Anaç ve çok güzel bir yüzü vardı. Çocuğu, yanına giderek yerden kaldırmıştı. Ona yatıştırıcı, şefkat dolu sözler söylüyordu, saçlarını, yüzünü okşuyordu. Çocuk ağlamaya devam ediyordu. Biraz ilerimizde de yaşananlara sessizce bakan, otuzlarında bir kadın vardı. O kadın benden de uzaktaydı, benden de daha seyirciydi. Bir heykel gibiydi neredeyse. Genç kıza bulunduğum yerden, "Şimdi hemen bisiklete binmesi gerekiyor. Aksi halde, bu olay içinde bir korkunun yerleşmesine yol açabilir" demiştim. Genç kız bana bakmıyordu, söylediklerimi duymuş gibiydi, ama yine de bakmıyordu. Asıl görmem gerekeni göremediğimi göstermek istiyordu sanki. Bu bakışlarla, bu umursamazlıkla daha önce de karşı karşıya kalmıştım. İlkgençlik yıllarımdı. Cinselliğin ilk yakıcılıklarını yaşadığım günlerdi. Kendimi o günlerde de kendim gibi gösterememiştim... Oralara kadar gitmeme gerek yoktu ama. Söylediklerimin dikkate alınmamasının gerçek nedenini kısa bir süre sonra anlamıştım. O çocuğun o bisiklete yeniden binmesi mümkün değildi. Bisiklet tam ortasından kırılmıştı çünkü. Yıllar önce binemediğim o bisikletlere binen kimi arkadaşlarımın beni aldıkları, oturttukları yerden kırılmıştı... Çocuk ağlamaya devam ediyordu, sessiz sessiz, içini çekerek ağlıyordu. Genç kız oradaydı, yatıştırıcı sözler söylemeye devam ediyordu. O kadın da oradaydı. Aynı yerdeydi. Yüzü bembeyazdı. Daha da heykelleşmiş gibiydi... O yüz, o rüyadaki son görüntümdü...

Uyandığımda, gecenin karanlığında buldum kendimi. Saate baktım. Üçü biraz geçiyordu. Kalkmama birkaç saat daha vardı, ama yine de kalktım. Balkona çıktım. Biraz oturdum. Gecenin ayazını içime çektim. Sonra gittim bir bardak su içtim, yine yattım, gözlerimi kapadım, uzunca bir bekleyişten sonra daldım. O rüyanın görüntüleri zihnimde hâlâ dolaşıyordu...

Saat yedide, çalar saatin sesine uyandım. "İşte yine bir pazartesi..." dedim kendime. Bizim taraflarda, işini istemeden, sevmeden yapan, hep başka bir hayatın, başka bir yerin ve başka bir insan gibi yaşamanın hayalini kuran binlerce, milyonlarca insanın, böyle bir zamanda sık sık kurduğu bir cümleydi bu... Kalktım, duşumu aldım. Çay demledim. Bunu o evde, artık ayrılmaya karar verdiğim o evde yıllardır yapmıyordum. Bir zamanlar yapardım. Bu depremin henüz yaşanmadığı zamanlarda... Çay içerken bir şeyler atıştırdım. Düşündüm. Yapmam gerekenler vardı. Atmam gereken önemli bir adım vardı artık. Bir pazartesiydi... Yeni bir hafta başlıyordu...

O hafta o bildik çalışma temposuyla geçti. İşe gittim, eve döndüm, yine işe gittim, yine eve döndüm. Gidebileceğim yerleri düşündüm bu arada. Bir ev, içimde, böyle bir dönemeç için, yeniden yaşamaya başlamıştı... Dedemin evine gidebilirdim. O ev benim çocukluk evimdi de aynı zamanda. Böyle bir dönüş, böyle bir zaman için, bana çok anlamlı görünmeye başlamıştı. Dedemle bu konuyu uzun uzun konuşabilirdim.

İnci'yi arayamamıştım, çok istediğim halde, elim telefona sayısız kez gittiği halde arayamamıştım. Bu sessizlik daha çok devam edebilirdi. Tabii bunun için, onun da aramaması gerekiyordu. Ancak o, bir akşam vakti, son konuşmamızdan belki on, belki de on iki gün sonra, yine hiç beklemediğim bir zamanda aradı. Ajanstaydım. Sesi çok mutlu, sağlıklı ve huzurlu geliyordu. Son konuşmamızdakinden çok farklı bir sesti bu. Kendini nasıl hissettiğini yine de sordum.

"Çok iyiyim..." dedi.

Sözlerindeki o tehditkâr tınıyı yine almıştım. Bir tedirginlik daha duymam kaçınılmazdı.

"Çok sevindim... Nasıl oldu bu?" diye sordum.

Kendimi savunmaya geçtiğimin farkındaydım. Ancak o anda başka türlüsünü yapamazdım. O sesin beni çektiği oyunun gereğiydi bu.

"Arkadaşım sayesinde..." dedi.

Donakalmıştım... Beklenen gerçekleşmişti işte. Artık yeni bir arkadaşı vardı. Artık başka bir insanındı...

Sesimdeki titremeyi elimden geldiğince gizlemeye çalıştım.

"İyi... Ne diyebilirim ki..."

O mutlu kadın sesiyle karşılık verdi.

"Bir şey deme... Ben sadece bilmeni istedim."

"Mutlu musun?" diye sordum.

"Çook..." dedi.

"Peki..." dedim.

Sesimdeki titremeyi gizleyemiyordum artık. Bu titremeyi duymamasına imkân yoktu, ne kadar gizlenmeye çalışsam da imkân yoktu. Aynı sesi sürdürerek son söyleyeceklerini söyledi.

"Umarım sen de mutlu olursun... Karını bırakma... Sen oranın insanısın. Git kızına sarıl, ailene sarıl, mutlu ol, onları mutlu etmeye çalış. Biz ne yaşadıysak yaşadık. Beni aklından çıkar artık..."

Bir karşılık vermeme olanak tanımadan telefonu kapattı sonra. İçim titriyordu, nefes almakta zorlanıyordum. Onun o hayattaki olası görüntüleri zihnime bir daha üşüşmeye başlamıştı. Kendimi yine başka bir yere vermem gerekiyordu. Bu görüntülerden uzaklaşmaya, uzaklaşabildiğimce uzaklaşmaya çalıştım. Öyle yaptım. O müthiş deterjan senaryolarımdan birini daha yazdım. O kadınlar o korkunç lekelerin çıkmasından yine büyük bir mutluluk duyuyorlardı. "Kan lekesi" bile sorun değildi artık onlar için. Çok mutluydular. Güzeldiler, çekiciydiler, güvende ve güvenliydiler... İmrenilesi bir hayatları vardı...

Senaryoyu bitirdiğimde gün de bitmek üzereydi. Önümdeki birkaç işi ertesi güne bırakabilirdim. Hayatta reklamcılıktan başka yapacak bir iş bulamayan müdürüme haber verdim, gideceğim bir yer yoktu aslında, ajanstan biraz erken çıktım bir yere gitmem gerektiğini söyleyerek. Eve dönmek istemiyordum, ama nereye gideceğimi de bilemiyordum. İnci'yle tanıştığımız, birçok önemli konuşmamızı yaptığımız "cafe"yi görmek geldi o anda içimden. Bu sese kulak verdim ve trafiğin sıkışıklığına bakmadan, direksiyonu oraya doğru kırdım. Yeni fotoğrafların içine girmek istiyordum. Zihnimden yüzlerce, binlerce pişmanlık ve eksiklik fotoğrafı geçiyordu. Korktuğum en sonunda gerçekleşmişti işte. Onu yanımda ve hayalimde daha fazla tutamamıştım, tüm direnmelerime, oyunlarıma ve yalanlarıma rağmen tutamamıştım. Nereye gidecektim bu durumda, kime, nereden, nasıl gidecektim?..

"Cafe"ye bu sorularla ve fotoğraflarla girdim. Etraf yine kalabalıktı. Oraya tek başlarına gelenler de vardı, grup halinde gelenler de, ikibaşlarına gelenler de... İkibaşlarına gelenler... Onlar bir ilişkiyi yaşatabiliyorlardı, taşıyabiliyorlardı... O artık böyle bir umudu bir başkası için besleyecekti... Yeni fotoğrafım buydu, tarihimin bana yazdırttığı hikâye buydu... Ondan bu nedenle bir türlü kopamıyordum. Tüm bu yaşananlardan sonra birbirimizden hepten kopmamız en doğrusuydu kuşkusuz. Ne var ki biz, "doğru"nun ölçüsünü de yitirmiştik artık. Onu aramak istedim o anda, sadece aramak için, arayabileceğimi öncelikle kendime gösterebilmek için aramak istedim. Onca yaşanandan sonra, onca yaralayıcı ve örseleyici konuşmadan sonra, yeni bir arama, kime, daha ne kaybettirebilirdi ki?.. Sesini duyabilirdim, kendimi duyurabilirdim en azından. Ne diyeceğimi, demem gerektiğini bilmesem de... Ama insan nasılsa, böyle durumlarda, gerekenden çok, heyecanlarının buyurduğunu yapıyor. Hele hele bir de "doğru"nun ölçüsünü kaybettiğini gördükten ve kabul ettikten sonra... Hesabı ödeyip kalktım. Meydana doğru ilerledim. Bir kulübeye daha girdim, aradım. Telefon uzun uzun çaldı, açılmadı. Bir daha aradım, yine açılmadı. Onu kâbusumda bir daha görebilmem için yeterli bir nedendi bu.

Meydana çıktım. Herkes kendi hikâyesindeydi elbet. Artık o da kendi hikâyesindeydi. Kitapçıları dolaştım biraz. Onunla o kitapçıları da gereğince paylaşamadığımızı fark ettim birden. Kitapların dünyasını paylaşabileceğim bir sevgilinin de hayalini yıllarca kurmuştum oysa. Hatta bu hayal, hani neredeyse kütüphanemle yavaş yavaş büyümüş, içimde yürümüştü. Kütüphanemi sabırla inşa etmiştim. Ben kütüphanesiz bir evde büyümüştüm çünkü... O anda bu fark ediş de içimi burkmuştu. Bu ilişkide paylaştığımız yakınlığa birçok uzaklığı da sığdırmıştık demek... İçinde bulunduğumuz zamanda, kendimizi o kadar soluk alınamayacak ana hapsetmiştik ki... Meydana döndüm sonra. Yolda bir bankanın camında yansımla karşı karşıya geldim. Biraz orada kaldım. Çok yorgun görünüyordum. Üzüldüm. Tüm bunları yaşadığıma ve yaşattığıma üzüldüm. Ancak bu arada ince bir ayrıntı da bu üzüntüye belki biraz buruk, ama o anda tüm benliğimle sarılmak istediğim bir sevinç olarak doğdu. Üstümde İnci'nin bana son doğum günümde hediye ettiği siyah deri ceket vardı. Yağmur, rüzgâr yemiş bir ceketti bu artık. Yağmur, rüzgâr, fırtına yemiş bir ceket... Tıpkı ilişkimiz gibi... Ne kadar zaman geçmişti aradan, biz bu ilişkiye başlayalı ne kadar olmuştu?.. İki yıl, bir buçuk yıl?.. Tam çıkaramadım. Tek hatırlayabildiğim bu süreye, artık unutamayacağım çok "an"ı sığdırabildiğimdi. Hayatıma bu yaşanmışlığın verdikleriyle de devam edecektim. Bu ceket de benle devam edecekti, onunla ve bu "an"larımızla devam edecekti... Giysiler de, eşyalar da, nesneler de böyle hayat bulmaz mıydı zaten?.. Meydanda yürürken bu duyguyu da taşıyordum. O kulübelerden birine bir daha girmek istedim bu yüzden. Yine sesimi dinledim. Aynı telefonu bir daha çaldırdım, kendime aynı bekleyişi bir daha yaşattım. Bir cevap alamayacağımdan emindim, amacım bu duyguyu yaşamaktı sadece. Ama bu sefer telefon açıldı. Karşımdaydı. Dilimin ucuna ilk geleni söyledim.

"Aramamamı istemiştin ama aradım, dayanamadım."

"Arayacağını biliyordum" dedi.

Sesinde uzun süredir duymadığım bir sıcaklık ve yumuşaklık vardı. O öfkesi de kaybolmuş gitmişti sanki. Halini hatırını sordum.

"Eh işte..." dedi.

Cevabı yüreklendirmişti. Yine dilimin ucuna gelenleri söyledim.

“Seni bir saat kadar önce aradım. Bulabileceğimi pek sanmıyordum, ama şansımı bir deneyeyim dedim.”

“Yürüyüşe çıkmıştım. Aramakla iyi ettin” diye karşılık verdi.

Daha da yüreklenmiştim. Sormadan edemeyeceğim o soruyu sormanın tam zamanıydı. Tehlikeyi göze alarak sordum.

“İlişkin nasıl gidiyor?”

Kısa bir sessizlik yaşadık. Sonra da aynı yumuşaklık ve sıcaklıkla sorumu yanıtladı.

“Öyle bir şey yok aptal!.. Bir başkasıyla bu kadar çabuk ilişkiye girebileceğimi mi sandın?.. Beni hiç tanımadın mı sen?..”

Böyle bir karşılığı hiç beklemiyordum işte. Sevinçten uçacak gibiydim. Bu konuşma sizi daha önce ortak ettiğim o oyunu hatırlatıyor, değil mi? Bu oyuna kendimi sürekli kaptırdığımı mı düşünüyorsunuz?.. Bunu ben de görüyorum şimdi. Ama o günlerde göremezdim. Ben o günlerde o oyunun içindeydim, oyuncusuydum çünkü, seyircisi değil...

Ondan, bu yeni gerçeğin verdiği güvenle bir açıklama istedim.

“Sana yardım eden kimdi öyleyse?..”

Fazla bekletmedi. Ne de olsa başka bir konuşmaya geçmiştik.

“Halit... Çocuk doktoru olan çocukluk arkadaşım. Ondan sana daha önce söz etmiş miydim?.. Bana yıllardır âşık olduğunu, ama onunla asla bir ilişkiye giremeyeceğimi, onu yaralamamak için giremeyeceğimi... Çok çok iyi bir insan olduğu halde, en zor zamanlarımda bile hiç düşünmeden yardımıma koştuğu halde ona dokunamayacağımı... Biz onunla kötü gün dostlarıyız... İşte bu... Hem ben sana ondan söz ederken, sevgilim demedim ki, arkadaşım dedim... Çok salaksın, çok!..”

Gülümsemeye çalıştım. Ağzımdan sadece bir yarım cümle döküldü.

“Ben de sandım ki...”

Sözümü kesti. Hafiften sitemli bir sesle beni yine o bildik yere çekmeye çalıştı.

“Sen hep sanıyorsun zaten... Sen hep sandın...”

Bir karşılık vermedim.

“Seni çok özledim” diyebildim yalnızca.

Yine kısa bir sessizlik yaşadık.

“Ben de...” dedi sonra.

“Seni görmek isterdim” dedim.

“Gelsene öyleyse” dedi.

Sesinde yine bir kışkırtıcılık vardı. Başka bir zaman olsaydı, böyle beklemediğim çağrılar karşısında bocalar, ne diyeceğimi bilemez bir hale düşer, hatta gerekirse, görüşmeyi bir şekilde erteleyecek sözleri, bahaneleri bulmaya çalışırdım. Benim bu tavrım ilişkimizde sık sık, birçok soruna yol açmıştı. Direncim hayat karşısındaki hazırlıksızlığımı anlatıyordu belki de. Gelgelelim insan yaşadıkça, kaybettikçe öğreniyordu işte. O an kendimden hiç beklemediğimi yapmış, bu kışkırtıcılığa kararlı bir sesle karşılık vermiştim.

“Tamam... Taksim’deyim. Birazdan arabaya atlar, gelirim. Bir şeyler alayım mı?..

Şaşırmıştı. Bu kararlılığı o da beklemiyordu elbet. Konuşurken gülümsediğini hissettim.

“Biraz sucuk, taze ekmek, bir de kola al...”

Hemen geleceğimi bir daha söyleyerek telefonu kapattım. Olaylar yine beklemediğim bir şekilde gelişmeye başlamıştı. Hazır kulübedeyken, Selin’e de telefon edip çok gecikebileceğimi söyledim. Nereye gideceğimi, neden gecikeceğimi sormadı, ama bu gecikmemin nedenini anladığını hissettirdi. Sık sık verdiği karşılıklardan birini verdi.

“Sen bilirsin...”

Durumu kabullenmiş görünüyordu. Bu ses de beni rahatlatmıştı. Yaşadıklarım herkesin gözünde meşruydu artık. O anda bu yalanı da çok sevmiştim...

Yolda, o eve yine giderken, yine tuhaf ve karmaşık duygular içindeydim. Yine birbirimize kavuşacaktık işte. Yine onun bende kaldığını, her şeye rağmen hâlâ kaldığını hissedebilecektim. Bu ilişkinin bir daha başlamayacağını, kendime, geride bıraktığım son günlerde tekrar tekrar söylemiştim oysa. Gelecekte kuracağım hayatın fotoğrafları bile yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Uzunca bir süreliğine böylesi aşklara, ilişkilere uzak durmaya çalışacaktım. Kendime, kendi eşyalarımla ve nesnelerimle kendi evimi verecektim. Zamanla ajanstan da ayrılacak, günlerimi yıllardır yazamadığım romanımı yazmakla geçirecektim. Birikimlerim beni iki üç yıl idare ederdi. Yaşamanın bir yolu bulunurdu mutlaka. İnci'yi elbette özleyecektim, bu yeni evde ve hayatta da onu yaşamak isteyecektim. Ancak o başka bir insanı seçmişti. Onun için bu hayali besleyemezdim artık... Ardımda bıraktığım evleri de özleyecektim arada sırada. O evlerin hikâyelerini hatırlamak ve anlatmak isteyecektim. Bu hikâyelere yapacağım yolculuklar beklenmedik hüzünleri doğuracaktı belki ama kendime, evimde, en nihayet kendi evimde yaşadığımı da söyleyebilecektim. Dahası vardı... Yeni ilişkilere de açılabilecektim artık. Yeni ilişkiler, yeni soluklarım ve olasılıklarım olacaktı. Fırtınalardan uzak kalmaya çalışacaktım, tamam. Ancak bu kendini geriye çekiş, yeni sesleri ve bedenleri yaşamamın engeli olmayacaktı. Hayat bir daha başlayacaktı. Bir daha, belki bir daha, sonra bir daha... Ölümlere rağmen, tüm ölümlere rağmen...

İnci'yle ilişkiye yeniden başlamak, bu olasılıkların artık yaşanmaması demekti. Ne derin çelişki değil mi?.. Bir burukluk vardı içimde. Yeniden başlamak, tüm yaşananlardan sonra bir daha denemek doğru muydu bu durumda?.. Üstelik böyle kuşkularım varken... Bu soruyu sormam bile büyünün bozulduğunu, ilişkinin artık taşınamadığını göstermiyor muydu?.. Birbirimize neler yaşatabilecek ve neler verebilecektik artık?.. O yolda böyle bir sorgulamadan geçirmiştim işte kendimi. Oyun bitmiyordu, bir türlü bitirilemiyordu. Bunu da onunla konuşabileceğimizi düşündüm birden. Birbirimize en azından yeni sorular sorabilirdik. Bu sorular bizi birbirimize daha çok yaklaştırabilirdi. Ya da... Ya da ayrılmamızı bu sefer kolaylaştırabilirdi, daha az yaralayıcı kılabilirdi... Bir akışa bırakacaktım kendimi. Önümüzde uzun bir zaman olduğuna o kadar çok inanıyordum ki...

Eve yaklaştığımda sık sık gittiğimiz markete gittim, sipariş edilenleri aldım. Az ileride bir turşucu vardı. İnci acur turşusunu çok severdi. Gittim, biraz da turşu aldım. Manavdan karpuz da aldım. Market, turşucu, manav... Bizim artık bir hikâyemiz vardı...

Evin kapısını bu duyguyla da çaldım. Beklemediğim bir heyecan kaplamıştı içimi. O evin kapısını yıllardır çalmıyordum sanki. Kısa bir süre sonra açtı. Üzerinde, günün birinde yazacağım hikâyemdeki yerini çoktan almış o bordo takım vardı. Saçlarına fön çekmişti, hafif ama çok güzel bir makyaj yapmıştı. Makyaj yapmayı çok iyi bilirdi zaten, birçok anlamıyla çok iyi bilirdi. Bu yeni karşılamaya bazı ayrıntılara özen göstererek hazırlanmıştı demek ki... O anda, belki de bu hazırlığı hissettiğim için, bana yine çok güzel göründü. Bu görüntünün doğurduğu heyecanı hemen dile getirmek istedim.

"Ne kadar güzelsin..."

İstediği etkiyi uyandırmanın sevinciyle, ama aynı zamanda da o oyun gereği, bu sevincini pek belli etmemeye çalışarak karşılık verdi.

"Sağol... Girsene..."

Eve zaten girecektim, girmek için gelmiştim. Ama biliyordum. Tedirginlikleri örtmek için sığınılan sözlerdendi bunlar da. Oyun bir süre daha böyle bir havada oynanacaktı. Benim de böyle sözlerim vardı. İçeri girdim, salona baktım. Baktığımı hissettirmeye çalıştım. Her şey yerli yerindeydi. Gördüğümü söylemeliydim, söyledim.

"Hiçbir şeyin yeri değişmemiş."

“Niye değişsin ki?” dercesine baktı. Gülümsedi, elleriyle evi gösterdi... Haklıydı.. Neden değişecekti ki?.. Duygumu başka bir yoldan, biraz daha açık bir şekilde dile getirdim.

“Bu eve bir daha gelebileceğimi, bu eşyaları bir daha görebileceğimi sanmıyordum...”

Havayı hem korumaya hem de ev sahibeliği rolüne soyunarak biraz dağıtmaya çalıştı.

“Ben de... Neyse, gel otur... Aç mısın?.. Değilsen bir çay demleyeyim.”

Kanepenin kenarına iliştim. Kendimize dönmeyi, üzerimize çöken bu yabancılık havasını ben de dağıtmak istedim.

“Biraz açım... Ama gel önce yanıma otur, biraz konuşalım...”

Çekingen, ama aynı zamanda hafiften cilveli bir genç kız edasıyla geldi, yanıma oturdu. Birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Çok uzak yerlerden ve zamanlardan gelmiş gibiydik. Titrediğini, ağlamamak için kendini zor tuttuğunu hissettim.

“Seni çok özlemişim” dedim.

“Ben de!.. Ben de çok özledim eşşek!..” dedi.

Yanaklarını öptüm, dudaklarının kıyısını öptüm, boynunu öptüm; kokusunu içime çekebildiğimce çektim. Göğüslerinin yanlarına gitti ellerim, okşadım. İniltiyle fısıltı arasına kalan o çok tanıdık sesiyle karşılık verdi.

“Dur yapma!.. Ne olur, şimdi yapma!..”

Durdum. Haklıydı. Tüm yaşadıklarımızdan sonra en azından bir süreliğine, ya da kim bilir, belki de hepten, bir sınırda durmayı bilmek zorundaydık.

Doğruldum. Başını göğsüme koydu. Sevecen, yumuşak bir sesle konuştu.

“Kızmadın değil mi?”

Kızmamıştım, gerçekten kızmamıştım. Bunu belirtmek zorundaydım.

“Hayır... Aslında ben istememeliydim.”

O muzip yüz ifadesiyle sordu.

“Neden?.. Beni özlemedin mi?..”

Gülümsedim. Bir açıklama yapma ihtiyacı duydum.

“Özledim... Bunu sen de görüyorsun. Ama çok zor günler geçirdik.”

Devam etmeme gerek yoktu. Ne demek istediğim belliydi. Biraz sustuk. Başı hâlâ göğsümdeydi. Onun o şefkatli sesini bir daha duydum sonra.

“Beni çok şaşırttın bu akşam.”

Sözü nereye getirmek istediğini anlamıştım. Neden böyle düşündüğünü sordum yine de. Hayatımızdaki bu küçük, ama bir o kadar da önemli değişikliği nasıl gördüğünü duymak istiyordum. Çok bekletmedi.

“Sana gel dediğimde, içimden ‘Şimdi bin bir dereden su getirir, gelmez’ dedim ama hemen geldin.”

“Kim bilir... Belki de biraz büyümüşümdür” diye yanıt verdim.

“Olabilir... Hepimiz büyüyoruz... Zaten sen bizi büyütmek için elinden geleni yapıyorsun” dedi.

Oyunun yine daha önce oynadığımız bir başka sahnesine geçiyorduk.

“Sadece ben mi?.. Biz de senin sayende neler neler öğreniyoruz maşallah!” dedim.

O hırçın, sevimli kıza yeniden dönmüştü. Başını göğsümden kaldırmaksızın karşılık verdi.

“Öyle mi?.. Bir işine yarar inşallah!”

Kışkırtmayı sürdürdüm. Artık o çok sevdiğimiz cilveleşmelerimiz de başlamıştı.

“Yaramaz olur mu efendim!.. Onun için buradayız işte!”

O da aynı havayı sürdürdü. Ancak sesi bana biraz ciddileşmiş ve sorgulayıcıymış gibi de geldi.

“Sadece onun için mi buradasın?”

Bu sorusunu sorar sormaz da başını göğsümden kaldırdı. Doğruldu. Sırtını kanepenin kolçağına dayadı, kollarını bitiştirdi, bacaklarını uzattı, bacaklarımın üstüne koydu. Eteği iyice sıyrıldı. Ayaklarını ovdum. Ona yine o şefkati vermek, doyasıya vermek geliyordu içimden. Sözlerim bu beklentimi taşıyabilir miydi?.. Elimden geleni yaptım.

“Tabii ki hayır... Buradayım çünkü seni hâlâ çok seviyorum... Çünkü ne yaşarsak yaşayalım, senden vazgeçemiyorum.”

Hafiften ağlamaklı, ama aynı zamanda da hesap sorar bir sesle karşılık verdi.

“Onun için mi karınla tatile çıktın?.. Üstelik beni bu halde bırakarak...”

Konuşmanın buraya gelmesini hiç istemiyordum. Ancak buralara gelmemiz de kaçınılmazdı sonuçta. Hesap henüz kapatılmamıştı ki... Bir fırtınanın daha çıkmaması için elimden geleni yaptım yine de. Bacaklarını aynı şefkat duygusuyla okşadım.

“Bu soruyu sormakta haklısın... Ama dinlemek istersen açıklayabilirim belki. Yeni kararlar aldım. Hayatımız adına çok önemli kararlar. Ben seninle asıl bunları konuşmak istiyorum.”

Tüm kışkırtıcılığıyla baktı. Öfkesini, ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, mutlaka duyurmak istiyordu belli ki.

“Sen hiçbir karar alamazsın!.. Siz hiçbir karar alamazsınız!.. Sen de karın da birbirinizin çirkefinde boğulacaksınız!..”

Sadece öfkesini değil, ne kadar dışlandığını hissettiğini de duyurmak, böyle yaparak da, bana o eski suçluluk duygusunu yaşatmak istiyordu. Öfkeye öfkeyle karşılık vermemem gerekiyordu ama. Beni dinlemesini, nereden nereye geldiğimi, sakin kalarak sağlamalıydım. Seçtiğim yer buydu. Seçtiğim sözler de bu yerin sözcükleriydi.

“Bunları böyle yeniden konuşmayalım istersen... Bu bizi hiçbir yere götürmez. Ne kararlar aldığımı, birbirimizi görmediğimiz süre içinde nereye vardığımı bilmiyorsun. Gel yeniden konuşmayı deneyelim. Ama dinle, ne olur dinle...”

Benim seçtiğim yer buydu, ama onun direnmek istediği yer de belliydi. Bu yerdeki kadın, bildiklerimi bana bir daha söylüyordu, hatırlatmak istiyordu.

“Neden dinleyeyim?.. Sen bu tatile giderek kimi seçtiğini gösterdin. Ben zaten hiçbir zaman kadının olamadım, tercih edilmedim. Sen düzülecek bir kadın arıyordun, düzdün ve gittin!..”

Bu kışkırtıcılık karşısında da sakin kalmaya çalıştım. Beklentim, anlatmak, paylaşmak istediklerim bana başka türlüsünü yaptıramazdı.

“Bunun böyle olmadığını biliyorsun, sana nasıl âşık olduğumu da biliyorsun. Tüm

yaşadıklarımızdan ve konuştuklarımızdan sonra burda olur muydum yoksa?”

Öfkesine o ağlamaklı sesi de karışmıştı.

“Sen beni hiçbir zaman sevmedin!.. Sen buraya sadece kendini rahatlatmak için geldin!..”

Haklı mıydı?.. O eve o akşam, kendimi rahatlatmak için de gitmiş olabilir miydim?.. Bu soruyu yanıtlamaktan elbette kaçacaktım o akşam. Ancak onu hiçbir zaman sevmediğim “suçlamasını” da asla kabullenemezdim. Bu kabullenememeyi tüm sonuçlarıyla yaşamaya hazırdım. Bir adım daha attım.

“O tatile, Selin’e artık ayrılmamız gerektiğini anlatmak için gittim.”

Şaşırtacağımı sanıyordum ama şaşırmadı. Dahası, söylediklerimi duymamış, dikkate almamış göründü.

“Aman ne romantik! Ona senden hamile kaldığımı da, çocuğumuzu nasıl aldırdığımızı da anlatsaydın bari!..”

Başımı önüme eğdim. Sustum. Suskunluğumun üzerine gitti.

“Anlattın mı yoksa?”

Anlatmadığımı söyledim, bu kışkırtmayı da gerçeklerimden kaçarak göğüslemeye çalıştım. Bir yalanın yanına bir başka yalan koymak, kime, daha çok, ne kaybettirirdi ki?.. Bu kaçıncı yalanımdı?.. Hatırlayamadım, hatırlamak istemedim. Verdiğim karşılık ona yine de yetmedi ama. Ortamı germek için elinden geleni yapıyordu.

“Anlatsaydın!.. Daha tahrik edici olurdu!.. Benimle eğlenir, bir de güzel düzüşürdünüz!..”

Bir bilseydi... Çaresiz adamı oynadım o anda ister istemez.

“Sus artık... Böyle konuşma...”

Durmadı. Konuşabildiğince konuşmak, konuşturabildiğince de konuşturmak istiyordu.

“Neden?.. Gerçeklerinle yüzleşmekten korkuyor musun yine?”

Korkuyordum, elbette korkuyordum. Ancak bunu konuşmadan önce, onun da bir başka gerçeğimizi görmesi gerekiyordu. Ben de onu biraz kışkırtmayı denedim bunun üzerine.

“Birbirimizi hiçbir zaman yeterince göremedik ki, sıra yüzleşmeye, yüzleştirmeye gelsin.”

Beklediğim cevabı aldım.

“Ben gördüm, ben seni gördüm!.. Ama sen beni görmedin, hiçbir zaman görmedin, görmek istemedin!”

Yumuşatmaya çalıştım. Bu konuda çıkabilecek bir tartışmanın sonuçsuz kalacağını biliyordum.

“Böyle davranmaktan ne zaman vazgeçeceksin?.. Beni böyle görmekten hâlâ bıkmadın mı?”

Hırçınlığı daha da arttı.

“Bıkmadım!.. Bıkmayacağım da!.. Siz benim çocuğumu öldürdünüz!.. Siz benim çocuğumu çaldınız!.. El ele verip, çirkef oyunlarınızla çocuğumu elimden aldınız!..”

Ağlamaya başlamıştı. Ben de öfkelenmiştim. Onu, sesimi fazla yükseltmemekte direnerek, ama yine de öfkemi belli ederek sarsmaya, kendine getirmeye çalıştım.

“Hiç kimse çocuğunu elinden almadı!.. Buna biz karar verdik. Biz!.. Ama senin gördüğün biz değil, bana kabul ettirmek istediğin biz değil!.. Biz, sen ve ben!.. Anlıyor musun, sen ve ben!.. Çocuk bizim çocuğumuzdu!.. Senin ve benim çocuğum!.. Sadece senin çocuğun değil!..”

Bu sözleri içimden geldikleri gibi, doğallıklarıyla söylemiştim. O evden kovulmama yol açan o sözler hatırlandığında, nerden nereye gelmiştik... Bir yanlışa saplanmıştı ama bir kere. Beni bulunduğu yerden duyması mümkün değildi. Devam etti.

“Sen o çocuğu hiç istemedin!.. Beni istemediğin gibi onu da istemedin!..”

Duymak istemediğim, sırtıma ağır bir yük gibi binen o sözlerdendi bunlar da. Direndim, direnebildiğim kadar direndim. Sözlerimle direndim, sesimle direndim, gizlenmeye çalışmaksızın direndim.

“Seni istedim!.. Seni hâlâ istiyorum!..”

Beni sanki hiç dinlemiyor gibiydi. Bana bakmadan sessizce ağlıyor, karşımda yine korkunç bir resim çiziyordu.

“Benim çocuğumu aldılar... Aldılar, sonra da çöpe attılar, kedilere attılar... Benim çocuğumu kediler yedi...”

Konuşma denetimimizden bütünüyle çıkmıştı artık. Hiçbir sözün gereğince duyulamayacağı, duyurulamayacağı bir yerdeydik. Korkuyordum. Konuşmayı sürdüremedim. Doğruldum. Onu kollarımın arasına aldım. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Çocuğunun kedilere atıldığını tekrar tekrar söylüyordu. Korkunç bir görüntüydü zihninde canlandırdığı. Onu bu görüntüye sürükleyen neydi, hangi kâbustu, hangi öfkeydi?.. Sarıldım, ona daha sıkı sarıldım. Acısını duymaya çalışarak kulağına fısıldadım.

“Her şey geçecek, göreceksin... Bugünleri de atlatacağız. Nerede, nasıl yaşarsak yaşayalım, atlatacağız... Bunları sil kafandan, sil, sil, sil...”

Ağlaması yavaş yavaş azaldı. O da fısıldayarak konuştu. İçini çekiyordu.

“Keşke bunları yaşamasaydık... Aşağıdan devamlı bir bebek ağlaması geliyor... O bebek doğdu, o bebek bu dünyayı gördü. O bebeği istediler. Ama benim bebeğim istenmedi. Benim artık hiç bebeğim olmayacak. Benim mememi hiçbir bebek emmeyecek. Ben... Ben hiç kimseye hayat veremeyeceğim... Hiç... Hiç kimseye...”

Yine kulağına fısıldadım.

“Seni çok insan istiyor, seni daha çok insan isteyecek... Bu dünyada yüz binlerce, milyonlarca kadın çocuk aldırıyor, sonra da zamanı geldiğinde doğuruyor. Göreceksin, senin de bir gün çocuğun olacak...”

Kollarımdan yavaşça kurtuldu. Günün birinde hayal ettiği o oyuncağa kavuşmayı umut eden küçük bir kızın heyecanıyla sordu.

“Olacak değil mi?”

Gülümsedim. Onu da biraz güldürmek istedim.

“Olacak!.. Hem de senin gibi huysuz bir kız olacak!..”

O da hafiften gülümsedi. Yine ağlamaklı, ancak bu sefer öfkeli değil de, şefkat bekleyen, biraz da cilveli bir kız gibi konuştu.

“Kurban ol sen benim gibi huysuz kıza!”

Güldüm. Onu daha da neşelendirmeye çalıştım.

“Yok ya!.. Dünyada başka kız kalmadı sanki!..”

Bu fırtınayı da atlatıyor gibiydik.

“Sarıl bana! Öp beni!..” dedi.

Sarıldım, öptüm. Dudaklarından, boynundan öptüm. Nefes alışverişleri hızlanmaya başladı. Pantolonumun düğmelerini çözdü. Külotumu indirdi. O da külotunu çıkardı. Üstüme çıktı. Birbirimizi yine engelleyemiyorduk. İyice ıslanmıştı. Beni içine çekti. Üstümde gidip gelmeye başladı. Bu anları, birbirimize birçok kez yaşattığımız bu anları ikimiz de özlemiştik. Kalçalarını sıkı sıkı kavradım yine. O gidip gelmelere ben de karıştım. Sonra da dayanamadım, kendimi bıraktım. Bir süre üstümde kaldı. Saçlarımı okşadı, öptü. Yanağını başımın üstüne koydu. Fısıltılı bir sesle konuştu.

“Beni bırakma... Beni bırakma...”

O sese aynı sesle cevap verdim.

“Seni seviyorum... Seni gösterebildiğimden çok daha fazla seviyorum...”

Üsteledi.

“Beni bırakma... Beni bırakmayacaksın değil mi?..”

Nasıl bırakabilirdim ki?.. Cevabımı, kendimi söylediklerime tüm benliğimle inandırmaya çalışarak verdim.

“Seni bırakmayacağım... Seni hiç bırakmayacağım...”

Bir süre daha öyle kaldık. Sonra üstümden kalktı.

“Eğer istersen gidip bir duş alabilirsin” dedi.

“İsterim” dedim.

Kalktım. Banyoya gittim, soyundum, duşun altında, ılık suyun yorgun bedenimde gezinmesini doyasıya hissettim. Duştan çıktığımda, büyük bir havlunun hemen karşımdaki çamaşır makinesinin üstüne bırakılmış olduğunu gördüm. Havluya sarındım, kurulandım. Havluyla kurulanmayı hiç sevmezdim aslında. Otel odalarında banyo yapmak da bu yüzden hoşuma gitmezdi. Ben bornozu severdim, duş aldıktan sonra da yatağa öyle keyifle uzanıp biraz televizyon seyretmeyi, ya da salonda bir koltukta bir keyif kahvesi ve sigarası içmeyi... Hele hele güzel bir sevişmeden sonra... Ancak, siz gelin görün ki, onca duyguyu ve sevişmeyi yaşadığım o evde benim bir bornozum bile yoktu. Bunu o anda fark etmiştim. O evde, onca yaşanana rağmen, ne bir bornozum, ne bir diş fırçam, ne de bir tıraş bıçağım vardı. O evi o kadar az mı kendimden bilmiştim?.. Bu sorunun doğurduğu eksikliği ona o akşam duyurmak istemedim. Bu eksikliği o da görmüştü, kendine göre yaşamıştı mutlaka... Boş vermeye çalıştım. Giyindim, tarandım, kendime çekidüzen verdim. Banyodan çıkar çakmaz o nefis kızarmış sucuk kokusunu duydum yine. O evin kokularından biriydi bu benim için. Yanına gittim. Boynuma sarıldı.

“Turşu da almışsın, ne kadar iyi ettin... Sağol...” dedi.

O sevecenlik zamanını bir daha yakalayabilecek miydik?..

Salona geçtik. Yemeğimizi sessizce yedik. Sonra Bozcaada’ya gittiğimi, orada o çift tarafından işletilen o küçük restoranın bana hayal ettirdiklerini anlattım. Evden ayrılma kararımın bana yaşattıklarını da anlattım elimden geldiğince. İlişkimizin nasıl bir seyir alacağını artık hiç bilemiyordum. Bu seyirde ikimiz de vardık. İkimiz... Birbirimizi daha iyi hissedebilmek için... Ancak ilişkimiz nasıl gelişirse gelişsin, evden ayrılıyordum. Nereye gideceğimi de henüz bilmiyordum. Kafamda birkaç yer vardı, bakacaktım.

“Ne zaman ayrılacaksın?” diye sordu, ben sözlerimi tamamlayınca.

“Çok yakında... On-on beş güne kadar” dedim.

“Neden on beş gün?.. Neden daha çabuk değil?..” diye sordu.

“Bazı hazırlıklar yapmam gerekiyor” dedim.

“Hazırlıklar, hazırlıklar, hazırlıklar... Bakalım bana ne zaman hazır olacaksın” dedi.

Sustum. Susmayı tercih ettim. Bu sorunun cevabını bilmiyordum çünkü...

O gece orada geç vakte kadar kaldım. Eve dönüş yolunda o eski duyguyu yine yaşadım. Bizim yakaya yine bir an önce ulaşmak istiyordum. Yine.. Yine başlamıştık... Eve girerken de artık çok iyi bildiğiniz duyguları yaşadım, kanepeye uzanırken de... Yeniden başlamakla ne kadar doğru bir adım attığımı da bir daha sordum kendime. Soru, yanıtları ve yanıtsızlıklarıyla içimdeydi, hâlâ içimdeydi, beni bana soruyordu. Görecektik, zamanla neler yaşayacağımızı elbette görecektik...

O geceden iki gün sonra, beni başka bir eve, daha da doğrusu başka bir “oda”ya götürecek yola çıktım. Nereye, nasıl, yanıma neleri alarak gidecektim?.. İçimde birkaç olasılık vardı. Hikâye çok bildik bir hikâyeydi kuşkusuz. Evli bir adam evini terk ediyor ve kendisine yeni bir yer arıyordu... Ben de bu hikâyenin öteki kahramanları gibi, “geçici bir süreliğine”, bütçemin elverdiği ölçüde, bir otel odasına geçebilir, ya da derme çatma eşyalarla döşeyebileceğim küçük bir apartman dairesinde hayatımı sürdürmeyi deneyebilirdim. İkinci olasılık, bana o günlerimde hem çok ağır hem de çok uzak geldi. Yeni bir ev inşa etmeye henüz hazır değildim. Otel odası fikriyse bir ara çok cazip geldi. Hatta bu olasılıkta yaşanmayı bekleyen bir şiir bile buldum. O otel odasında, İnci’den ayrı geçireceğim gecelerimde, romanımı yazacaktım. Otel odaları benim için de bir efsaneydi. İçimde o şiirlerin ve filmlerin izleri vardı çünkü. Bu efsane bana hâlâ arada sırada döner. Kendimi o zamanlarda, bir roman yazmak amacıyla izimi kaybettirdiğim için o otel odalarının birinde görürüm. İkinci, belki de üçüncü sınıf bir otel odasıdır bu; yalnız yolcuların, bir köşeye çekilmişlerin, bir yerlere belki de artık hiç dönemeyeceklerin odalarından biridir sanki... O günlerde bu nedenle Kadıköy Rıhtım Caddesi’ndeki birkaç oteli gezdim. Amacım, şehrin merkezi yerlerinin birinde, deniz manzaralı, bana hâlâ kendi sularımda kaldığımı hatırlatacak bir odada yeni bir hayat bulmaktı. O otellerin odaları sadece denize değil, Haydarpaşa Garı’na bakar bir de, bilir misiniz?.. Limana bakan bir oda... O günler için çok anlamlı bir seçim olabilirdi bu... Ancak birkaç günde bu olasılıktan da yavaş yavaş uzaklaştım. Benim o günlerde daha sıcak, daha gerçek, daha korunaklı, en önemlisi, bildiğim bir limana ihtiyacım vardı. Bu arayış, ne kadardır içimde dolaşan öteki olasılığı daha da canlandırdı. Dedemin Şişli’deki evinde kalabilirdim... Anneannem yıllar önce ölmüştü. Dedem o evde tek başına yaşıyordu... Bir akşam gittim onunla görüştüm, uzun uzun konuştum. Benim yanına yerleşme isteğimi, evliliğimin böyle bir yere gelmesinden büyük üzüntü duyduğu halde, fazla zorlanmadan kabul etti. Evinde, ona yalnızlığını bir ölçüde unutturacak birileri yaşayacaktı artık en azından. Hem belki koşullar hepimizi başka yerlere çektiğinde, İnci’den ayrılmayı da başarabilir, evime dönebilirdim... Bunu hiçbir ince hesaba kaçmadan, tüm içtenliğiyle düşünmüş ve söylemişti. Ben de öyle düşünmüş müydüm acaba o günlerde?.. Ben de tüm yaşadıklarıma ve yaşamak istediklerime rağmen, zamanı geldiğinde, hayatımı “herkes” gibi sürdürmeyi aklıma getirmiş miydim?.. Getirmiştim galiba. İnci’nin, İnci’yle paylaşmayı hayal ve umut ettiğim hayatın beni ne kadar çok çektiğini ve çekmeye devam edeceğini gördüğüm, bildiğim halde getirmiştim. Kendime, bir başka evde, ya da odada, “geçici bir süreliğine” kalacağımı söylemezdim aksi halde.

Dedemin evinde o “geçiciliğin” tüm anlamlarını yaşadım. Romanımda o evde yaşadıklarımı da mutlaka anlatmam gerekecek. Gördüklerim, sadece İnci’ye bakışımı değil, hayata bakışımı da anlatıyordu çünkü. Böyle bir evi seçmemde bile bu bakışın izleri vardı... Dedemin evi, benim çocukluk evimdi... O ev, o uzak geçmişimin, ülkemin seslerini, kokularını, renklerini taşıyordu... Hayatımın en zorlu dönemecinde, o uzak ülkenin topraklarına dönüyordum...

İnci’ye göre en istenen çözüm değildi bu, ama hayatımızdaki bu değişiklikle, en azından eskisinden daha iyi bir yere geliyorduk. Kendisine artık daha “tehlikesiz” bir evden gelecektim. Bu kararım annem tarafından da bir ölçüde kabul edilebilir bulunmuştu. Henüz tam anlamıyla gitmemiştim, hâlâ ailede kalıyordum ona göre de...

Yeni bir hayat başlıyordu, evet. Ada’ya geçici, ama belki de çok uzun bir süre için evden ayrılmam gerektiğini, bunu hem çok hasta ve çok yaşlanmış “dede”ye bakmak, hem de romanımı yazmak için yaptığımı söylemiştim. Durumu en iyi açıklayabilecek “yalan”dı bu bence o günlerde. Bu “yalan”ın aslında çok büyük bir tehlikeyi barındırdığını zamanla daha iyi anladım ama. Sorun, bu adımımı meşrulaştırmaya çalıştığım “mazeret”in zamanla doğurabileceği sonuçtaydı. Ada, evden ayrılma kararıma çok üzülmüş, söylediklerime de pek bir anlam verememişti. Bu “mazeret”,

hayatımın çok değer verdiğim iki değerinden, beni kendisinden ayırdıkları için, zamanla nefret etmesine yol açabilirdi. Bu konuda onunla hâlâ konuşmadık, daha açık bir söyleyişle henüz yüzleşmedik. Ancak ben bu zamanın geleceğine de inanıyorum. Hayatımıza anlam katan konuşmaların da zamanı vardır çünkü.

Giysilerimi ve önemli birkaç eşyamı, daha da doğrusu nesnemi yüklenip dedemin evine gitmek için, bir cumartesi öğle sonrasını seçtim. Bu konuda Selin'le anlaşmıştık. Kendisinden o gün evde bulunmamalarını istemiştim. Yanıma almam gerekenleri bir bavula doldurup yeni yoluma çıktım. Kapıyı sessizce kapadım. Onca yılımı yaşadığım, verdiğim eve bir daha dönmeyecektim belki de artık. Dedemin evine giderken, içimde buruk bir sevinç vardı. Bir şeylere, birilerine sırtımı döndüğüm, ihanet ettiğim duygusu beni yeniden yakalamıştı. Bu duygudan kurtulmak için büyük bir savaş vermem gerekecekti. Savaşın tam ortasındaydım artık... Savaşın ortasındaydım... Bu sözlerin uyandırdıkları, bana hem keder, hem korku, hem de umut veriyordu... Korkuyordum... Beni nereye çıkaracağını bilmediğim bir yolda yürümeye başlamıştım çünkü... Korkuyordum... Birçok insanın bu kararım yüzünden benden uzaklaşacağını düşünüyordum çünkü... Korkuyordum... O insanlarca sevilmemeyi göze almanın bedelini ödemek zorunda kalacaktım çünkü... Böyle bir kaybetme karşısında bir aşkı kazandığımı kendime söyleyebilirdim; gerçek kazanımların, zaman zaman gerçek kaybetmeleri gerektirdiğini kendime hatırlatabilirdim. Kederliydim elbette bu arada... Bir ilişkiyi, on yıllık bir evliliği yıkıyordum çünkü. Sadece bir evliliği değil, bir aileyi, yıllardır, çocukluk yıllarımdan başlayarak kurmak istediğim bir aileyi yıkıyordum. Bu aileyi severek evlendiğim bir kadınla kurmak istemiştim üstelik. Bir hayal daha yıkılıyordu... Kendimi bulmak isterken, bir ailenin insanlarını kaderlerine terk ediyordum. Umutluydum da ama aynı zamanda... Umutluydum... Kendi adıma, daha doğru bir hayat düşüncesi adına bir adım atabiliyordum çünkü en nihayet. Bir adım atmıştım... Bu adımın bende doğurduklarına da tutunabilirdim. Tutunacaktım... Tutunacaktım, evet... Tutunurken de hem kendimi hem de yakınım bildiğim, bilmek istediğim birçok insanı daha iyi görebilecektim belki. Kimlerin bu uzun yolda benimle karşılaşmamaya özen göstereceğini daha iyi anlayacaktım. Kimlerin kendileriyle karşılaşmamak için benimle karşılaşmaktan kaçtığını da daha iyi anlayacaktım. Korunmalar birilerini sık sık dışarıda bırakmayı bekler. Dışlamanın ve dışlanmanın ne anlama geldiğini ben de kendime göre biliyordum. Bu dışarıda bırakılma olasılığı, her insan gibi beni de farklı şekillerde korkutmuştu. Bu korkunun tarihinden bildiğim, farkı yerlerde, farklı şekillerde örülmüş duvarlarım vardı benim de, dillerimle inşa edilmiş evlerim, korunaklarım vardı. O diller ile o odalar, bende duygularıyla hayat bulmuştu; üstelik sırlarıyla, yüzyıllar boyunca korunmak istenmiş surlarıyla yaşamaya devam etmişti... Ancak o tarih, özel yüzleriyle de hayat bulmuştu, bir yerlerimizde akmıştı... Ben o odalarda, kimi insanların beni nasıl bir başka yabancı kıldıklarını da gördüm zamanla... Dışlamanın asıl sınırı ile o sınırın ötesindeki korku ülkesi, insanın içinde başlıyordu çünkü. Bu hikâyenin kahramanları, belki de içindekileri yeterince anlatamadıklarından, başkalarının karşısına başka kimliklerle, daha az çıplak görünecekleri kimliklerle çıkıyordu. Bu tarih, beni hep daha derinlere, başka karanlıklara götürebileceğine inandığım tarihlerimdendi. Bu tarihin içimdeki kalıntılarında bu nedenle ısrarla durmaya çalıştım. Bu kalıntılara hep yeni sözcüklerin anlamlarına ulaşmak için döndüm. Bu tarihe hep döneceğim; daha fazlasını bulmak için, o kalıntıların en karanlıkta kalanını bulduğuma inandığım güne kadar, hep dönmek isteyeceğim galiba. Dönmek isteyeceğim... Kendimi zaman zaman tekrarlayacağımı bilsem de...

Hayatımın bu yüzüyle, dedemin evine yerleştiğim o "cumartesi yalnızlığı"mda da karşılaşmıştım. Bir eve gitmiyordum çünkü aslında, düpedüz dönüyordum. Yeni yolum için, ne kadar kalacağımı bilemediğim bu durağı neden seçtiğimi size anlatmaya çalışmıştım. Dedem beni her zamanki gibi sevgiyle, ama aynı zamanda da dönüşümün taşıdığı anlam nedeniyle, biraz da kederle karşıladı. Kederini beni bavulumla gördüğü anda söylediklerinden anlamak mümkündü.

"Hoş geldin... Burası senin evin, biliyorsun... İstediğin kadar kal... Belki de bir gün evine dönersin..."

Dileğine inanmış mıydı?.. Yaşadıklarından öğrendikleri ona başka gerçekleri

gösteriyordu, hatırlatıyordu kuşkusuz. Ama sonuçta o da “kötü” bir insan olmak istemiyordu. Onu bir çeşit suç ortaklığına zorlamıştım sanki. O aile değerlerini yıkıyor ve bunu biraz da onun evini bana açması sayesinde yapabiliyordum. Kimi insanların lanetini taşımaktan, taşıyabilecek olmaktan büyük bir rahatsızlık duyuyordu bu gerçek dikkate alındığında, hissediyordum. Ancak tüm rahatsızlığına rağmen, bana duyduğu sevgi önünde sonunda galebe çalmıştı. Kendisine, o eve, hayatımın o güne kadarki en zor dönemecinde sığındığımın farkındaydı. Bu durumu göz ardı edemezdi. Hayattan öğrendikleri, sancıma kayıtsız kalmasına izin veremezdi. Geleneğinin beklediği değerlere bağlı bir insan olarak yaşamıştı, ama o değerlerin yanı sıra, başka değerlerin de insan hayatına yön verebileceğini öğrenmişti. Onun gelenekselliğinin içindeki en değerli yanıydı bu. Ben de bu gerçeği biliyordum... İnsanı insan yapan, farklı yapan asıl değerin böyle bir değer olduğunu da... Bu kadarıyla da kalmıyordu. O, benim bu seçimimden dolayı, gurur da duymuştu, eminim. O dönemeçte, yıllar sonra bir kez daha kendisine sığınmıştım, ona yine bana sahip çıkabileceği duygusunu yaşatmıştım. Yine, bir kez daha... Hem de beklemediği bir zamanda... Hayatının sonlarına doğru geldiğini iyiden iyiye hissettiği, artık çok yalnız kaldığı, kendisini eskisi kadar “güçlü” görmediği, göremediği bir zamanda...

Bu sığınış, yıllar önceki o sığınışa çok benziyordu aslında... Gerçeği yine, aradan çok uzun bir zaman geçtikten sonra gördüm. Yıllar öncesinde kalmış bir sığınış... Artık hayal meyal hatırlıyorum... Hafta sonları o evde kalıyordum... Okullar o günlerde cumartesi öğlene kadar açıktı... Altı yaşımda ya vardım, ya yoktum. Bir de... Bir de yeşil bir önlüğüm vardı... Annem beni bayrak töreninden sonra okuldan alır, dedemin evine götürürdü... Anneannem hayattaydı... O anların siyah beyaz fotoğrafları hâlâ çekmecelerimin birinde başka fotoğraflarla durur. Bu görüntülerle başlayan hikâyemi de hep anlatmak istedim. O romanda bu hikâyeyi de mutlaka anlatacağım. O romanımda, hayatımın başka yerlerinde ve zamanlarında yaptığım gibi yarı yoldan, ya da yolumun korkularımla çizdiğim sınırından dönmeyeceğim. Hikâyenin o okul çıkışıyla bana bu kadar ısrarla dönmesinin, bir başka deyişle de kimi görüntülerden bir türlü kurtulamayışımın bir nedeni, hem de çok derinlerimde uyuyan, birçok ilişkimi etkilemiş bir nedeni var çünkü. Bunu artık çok iyi biliyorum.

Nasıl başlamıştı peki bu hikâye; beni, bizi, oralara kimler taşımıştı?.. İlişkilerin kimi gizli yüzlerini, hele hele aradan bir de yıllar geçtikten sonra, bir şekilde görebiliyor insan. Ayrıntılar size o zamanların çok özel anlarını hatırlatabiliyor, anlatabiliyor. O ayrıntılara bakmayı öğrendiğinizdeyse, bir kabuğun altında bir başka kabuğun, o kabuğun altında da yeni kabukların bulunduğunu yavaş yavaş keşfediyorsunuz. Ama eğer isterseniz, yaşananların aslında pek de o kadar “özellik” taşımadığını, dahası çok sık rastlanılan, çok sıradan ilişkiler üzerine kurulduğunu da düşünebilirsiniz. Sonuçta, annesinin babasının evi yerine, önce hafta sonları, sonra da yıllar boyunca anneannesinin ve dedesinin evinde kalmış, kimi koşulların böyle bir hayatı yaşamaya zorladığı bir çocuğun hikâyesi vardı ortada. Sıradan bir hikâye aslında değil mi?.. Böyle bir hikâye birçok çocuk tarafından yaşanmıştır mutlaka biliyorum. Ama sonuçta bu hikâye benim de hikâyemdi. Bu çocuk, benzerlerinin, benzeri gibi gördüğü çocukların sahip olduğu o evi de, o aileyi de yitirmişti sanki bir yerden sonra. Bu çocuk, o evi ve aileyi yitirdiği duygusundan, böyle bir hayata sürüklendiği için de birilerince terk edildiği duygusundan bu nedenle bir türlü kurtulamamıştı. Bu çocuk, varlığını bu yüzden sık sık duyurmaya çalışmıştı. Bu çocuk, yitirdiği ve yitirdiği duygusuyla yaşattığı odasını bu yüzden başka evlerde ve insanlarda yeniden, hep yeniden inşa etmeye çalışmıştı... Meselenin aslı neydi peki?.. Meselenin kendisine gösterilen aslı da çok sıradandı, çok bildikti, çok basitti yaşananlara bakılacak olursa. Annesiyle babası birbirlerinden ayrı değillerdi, evliliklerini tüm mutsuzluklarına rağmen sürdürüyorlardı, hep sürdüreceklerdi de üstelik. Onun geldiği ailelerde aile içi ölümler ve cinayetler dışarıya gösterilemezdi, taşınamazdı çünkü. Tarih bunu buyuruyordu. Gelenekler bunu buyuruyordu...

Bu çocuk, hatırlayabildiği ilk yıllarında annesinin babasının evindeydi. Annesiyle babası o günlerde sık sık kavga ediyorlardı. Onlar da birçok insan gibi birbirlerine, asıl konularını konuşamaksızın, çaresizliklerini ve hayal kırıklıklarını taşımışlardı belki...

Babaanne evde hâkimiyetini kurmaya çalışıyordu. Anne ağlıyor, oğluna, bu çocuğa, baş başa kaldıklarında, “Bu evliliği senin için, sadece senin için sürdürüyorum” diyordu. Babanın işleri iyi gitmiyordu. Onların yoksulluk günleriydi o günler. Şişli’de oturdukları apartman dairesinin kirası bile zor ödeniyordu. Anneanne ile dede, bu çocuğun böyle bir evde yaşamasını istememişler, yanlarına almaya karar vermişlerdi... Hikâye, derinlere, daha derinlere inmek istemeyenler için, böyle anlatılabilir ve dinlenebilirdi işte. Çocuk kavgasız bir ortamda büyüyecek, ama daha o yıllardan başlayarak, bu zorunlu göç nedeniyle, iki anne, böylelikle de iki kadın arasında gidip gelecekti. Bu kadınlardan biri, onun giderek uzaklaştığı, daha da doğrusu koparıldığı annesiydi. Annesi... Gerçek anlamda yüzleşilememiş birçok gerçeğin etkisiyle sürgün edildiği annesi... Annesini hep özleyen, daha da doğrusu gerçek bir anneyi hep özleyen bu çocuğun sürgünü belki de tam burada, bu kırılma noktasında başlıyordu... Anne, babaannenin gözünde de, işin daha da kötüsü anneannenin gözünde de bu çocuğa bakabilecek yeterlilikte değildi... Öteki kadın anneanneydi elbet. O da annelik rolünü, bu çocuk üzerinde, kendi değerleriyle oynamaya soyunmuştu. O, bu çocuğun hep yanında bulunmayı seçen, böyle bir seçim adına da büyük bir özveriyi göze almış bir kadındı artık. O kadın, böyle bir “görevi” üstlenirken, bu çocuğun o sürgünde çektiği sıla hasretini elbette göremezdi. Sonuçta onun da bir tarihi vardı. Onun da tutunmak zorunda olduğu değerleri vardı... Savaş, başkaları için belki de hiçbir anlam taşımayan, ama o savaşın insanlarını, hiçbir zaman gereğince görülememiş ve gösterilememiş cephelere sürükleyen, sığınaklara götüren savaşlardandı. Bu savaşlarda tabii ki yaralar alınacaktı. Savaştı bu... Ve bu yaraların izleri, zamanla kapanmış gibi görünse de, aslında hep taşınacaktı, hep hissedilecekti... Bu savaşta ölümler ile o ölümlerin izleri de taşınacaktı kuşkusuz... Başka insanların yaşanmasını durduran izler, belki de en çok bu izler olacaktı...

Bu çocuğun iki annesi, iki kadını vardı artık... Bu çocuk, o iki kadını da yanında tutmak istiyordu. Bu çocuk, o iki kadının da hayatında kalmasını, kendisini bırakmamasını, hep sevmesini istiyordu... Oyun kendiliğinden, beklenmedik bir zamanda başlamıştı. Kadınların oyunu, çocuk tarafından farklı gözlerle, farklı bir yerden görülüyor, algılanıyor ve yaşanıyordu. Bu oyunu herkes, kendi tarihinin aydınlatabildiği bir karanlıkta, bu karanlığın bile ayırdına varmaksızın oynuyordu aslında. Herkes biraz da kendi yalnızlık oyununun kahramanıydı. Herkes, yine kendisini kurtarma kaygısı adına, kendine uzaktı, kendini kendinden esirgiyordu. Herkes yine kendisiyle kendi olamıyordu. O yere istesek de istemesek de dönüyorduk bu durumda. Kurduğumuz şehirler, ülkeler, uygarlıklar bizi sadece buraya mı getirmişti?.. Biz bu uygarlıklarımızla, bu güvenlik alanlarımızla, yasalarımızla, toplumsal anlaşmalarımızla, hayatımızı kolaylaştıran o gelişkin sistemlerimizle, sadece kendi surlarımızı ve sürgünlerimizi mi inşa etmiştik yoksa?.. Yıllar sonra bir başka hayat için döndüğüm ev, bu uzun savaşta ilk adımlarımı attığım evdi. Bu evi tanıyordum. Bu ev bir daha koptuğum bir hayatı barındırıyordu. Bir daha gidişlerle ve gelişlerle yaşanırlık kazanıyordu. Oyun sanki hiç bitmeyecekti. Görebilmek için yaşamak gerekiyordu, ama yaşananları göğüslemeyi bilmek de gerekiyordu. İnsan, sadece başkalarını değil, kendini de ancak yaşadıkça anlayabiliyordu. İnsan, bunu söylemek ve kabullenmek pek kolay değil belki ama, ne yazık ki yaralandıkça ve yaraladıkça yaşananların anlamına ulaşabiliyordu. Yaraladıkça ve yaralandıkça... Öğrettikçe ve öğrenebildikçe... Verebildikçe ve alabildikçe... Vermeyi ve almayı bilebildikçe... Bizi zaman zaman kendimizden, zaman zaman da başkalarından uzaklaştıran o adımlarımız bile gerçekten seçtiğimiz adımlarımız değildi üstelik. O adımlar bizdik sadece. Sadece biz...

O cumartesi akşamı o adımlarımızın bu yüzünü görmenin çok uzağındaydım henüz. Beni o günlerde bir evden dışarıya en nihayet atabildiğim o adım ilgilendiriyordu daha çok. Benim için o gün de, daha sonraki günlerde de öncelikle bu adımı aslında kime attığım sorusu önemini koruyacaktı... O adımı hangi evden hangi eve, hangi hayattan hangi hayata atmıştım? Bu soruda yürümek, o günlerde, o günlerin tüm insanlarında yürümek demekti. Ama asıl sormam ve yanıtını bulmam gereken soru, o adımı kim için attığım sorusuydu... Bu sorunun yanıtına her geçen gün biraz daha çok yaklaştığımı hissediyorum. Zaman mutlaka başka gerçekleri de gösterecek. Şimdilik tek söyleyebileceğim, bu adımın yolunda da, bu gerçeklere ulaşabilmek için, kimi yaşananlardan uzaklaşmam gerektiğini her geçen gün biraz daha çok fark ettiğim.

O günler adına bir fark ettiğim daha vardı... Şişli'deki o ev çok değişmişti, çok terk edilmiş gibiydi artık... Anneannemin yokluğu hemen hemen her yerde duyuluyordu. Dedem, anıları, bir yerlerde bıraktığı insanlarının bıraktıkları, yaşandığına her geçen gün biraz daha çok inandığı yaşanmamış hikâyeleri, masalları ve gündelik tasalarıyla son evine, daha da doğrusu "son oda"sına çoktan çekilmişti. Onu o günlerde en çok, arada sırada kendisini ziyarete gelen, kendisi gibi uzun yılları ve birçok insanını çok uzaklarda bırakmış bir arkadaşının getirdiği Fransızca din felsefesi kitapları ile biraz çelişkili gibi görünecek ama, televizyondaki o pembe diziler ve hava durumu ilgilendiriyordu. Yemeklerini kendisi yapıyordu. Çok az yemek yiyordu zaten artık. Yalnızlığını, tek başınalığını iyiden iyiye benimsemiş görünüyordu. Uzun yürüyüşlere çıkıyordu arada sırada. Çıkarken de eski günlerindeki gibi, özenle ütülenmiş pantolonunu, gömleğini, ceketini giymeyi, kravatını takmayı, ayakkabılarını parlatmayı hiç ihmal etmiyordu. Hayattan kopmama çabalarıydı bunlar, biliyordum. Zamanla daha da güçten düşecek, o yürüyüşlere de çıkamayacak, eve hepten çekilecekti. Onu o günlerde birçok kez pencere kenarındaki sokağa bakan koltuğuna oturup gelene gidene bakarak, kendi kendine "izledikleriyle" ilgili yorumlar yaparken görmüştüm. Bu kendi kendine konuşmalar günler geçtikçe daha da artacaktı. Hatırlayacak ve konuşacaktı... Yıllar öncesinde bıraktıklarıyla da yeniden, yeniden, yeniden konuşacaktı... O konuşmalarda o eski günlerinde söyleyemediklerini söylüyor gibiydi. Kimi insanlarıyla hesaplaşmalarını o da bitirememişti belli ki. O da hepimiz gibi, kimi ilişkilerin yarıda kaldığına, başka türlü de yaşanabileceğine inanıyor olmalıydı. Sokağa bakan o koltuk, onun geriye kalan son yolculuklarını yapabileceği koltuktu sanki artık. Yirmili yılların Parisi'ndeki ve Berlini'ndeki o zamanlar da, o zamanların insanları da çok uzaklarda kalmıştı, daha sonraki yıllarda Londra'ya yapılan o "ihtişamlı" iş gezileri de... Geriye kalan o koltuktu, o sokağa bakan koltuktu sadece. Çeşitli düşünceler, duygular arasında gidip geliyordu. Bir yandan bu dünyanın uzun bir yolculukta bir "ihtiyari durak" olduğunu, bir yandan da cennet ile cehennemin başka bir yerde değil de, bu yeryüzünde yaşanması ve aranması gerektiğini söylüyordu. Onunla bu konuları o evde yaşamaya çalıştığım zamanlarda çok konuştuk. Aslında ben pek fazla konuşmadım, daha çok dinlemeyi seçtim. Bir dinleyiciye ihtiyacı vardı çünkü, biliyordum. Dinlediklerim, yazmak istediğim o romana yeni sesler de getiriyordu üstelik. Bu sesleri duyuyordum, duymanın her anlamıyla duyuyordum. Bir başka yolculuk hazırlığıydı bu biraz da. Ben bu hazırlığı da sevmiştim. Bu hazırlık duygusu, beni o evde, tüm eksiklerime karşın ayakta tutabilen en güçlü duygulardandı...

Hayatımın o güne kadarki en fırtınalı dönemiydi yaşadığım. Kendimle bir daha karşı karşıya kalmıştım. Kaçamayacağım bir yerin sınırındaydım. Yaşananlar şöyle bir sarsıntıya uğrayınca neler hissedilir, bilirsiniz. Tarihinizi, insanlarınızı, elde ettiklerinizi veya elde ettiğinizi sandıklarınızı, yaptıklarınızı veya yaptığınızı sandıklarınızı gözden geçirmek zorunda kaldığınız zamanlardır bu zamanlar. İnsanın kendine dokunması, hele hele bu halde dokunması hiç kolay değildir.

Bu kadar sarsıcı bir yüzleşmeyi daha önce yaşamamıştım. Ancak o zamanımda da, daha önceki birçok zamanımda yaptığım gibi, o daha doğru gelecek hayaline tutunmaya çalışmıştım. O karanlığa hepten sürüklenmemi engelleyen, farklı dönemlerde farklı sözcükler ve çağrışımlarla beslenen bir çeşit "güvenlik supabı"ydı bu. Bu supapta yalan da vardı, yanılma da, yanılsama da. Ara ara çok büyük bir karamsarlığa, dahası umutsuzluğa da kapılmıştım hiç kuşku yok ki. O karanlığın sınırına ben de birkaç kez gelmiştim. Ancak dediğim gibi, o daha doğru gelecek hayali adına, o günlerde de "Bu günler geçecek, bu günleri de başka günler için yaşıyoruz" diyecektim. O günlerin korkularını, engellerini, "kötülüklerini", yalanlarını, yetersizlik duygularını, yan çizme utançlarını, ıskalama acılarını ve pişmanlıklarını taşıyabilmek için o yarın tasarısına mutlaka ihtiyacım vardı. O "güvenlik supabı"nın anlamı burada saklanıyordu. Bir yerlerde bıraktıklarım, kimi matemlerden er ya da geç kurtulabileceğimizi birçok kez göstermişti çünkü. Dedemle çocukluk evimdeki yeni zamanımda yaptığım uzun konuşmalarda da bu geleceğe bağlanma umudunu tüm benliğimle yaşatmıştım. Hikâye eski, kaynağını yıllar, yüzyıllar öncesinden gelen bir mirasta bulan bir hikâyeydi...

Hikâye eski bir hikâyeydi, ama dedemin evindeki o ilk akşamımda beni başka bir hikâye de sarmıştı... Değişen sadece dedem değildi, sadece anneannemin yokluğunun

getirdikleri de değildi. O evdeki odam da yok olmuştu, zamanın dalgalarınca yutulmuş gibiydi artık. Çocukluğumu, ilkgençliğimi, gençliğimin bir bölümünü geçirdiğim oda, hayattan çoktan kopmuş, bir daha belki de hiç kullanılmayacak eşyaların taşındığı bir yüklük odasına dönüşmüştü. Yatağım birilerine verilmişti. O yatak bende derin izler bırakmış birçok rüyayı barındırmıştı oysa. O yatakta ben de birçok yalnız gibi, kimi gecelerimde hayalimdeki o sevgiliye, günün birinde mutlaka geleceğine inandığım o sevgiliye sarılmıştım, birçok çekingen dokunuş yaşamıştım, günün birinde yazacağım o romanın hayalini kurmuştum...

O ilkgençlik günlerimde, benim için büyük, çevremdeki birçok insan içinse küçük hayallerle, cep harçlıklarımın neredeyse tamamını harcayarak aldığım, bir araya getirdiğim kitaplarım da orada değildi artık. O kitaplar yıllar önce başka bir eve, daha yeni terk ettiğim evlilik evime farklı umutlarla taşınmıştı. Zamanı geldiğinde de bir başka eve yeniden, yeni yerleri için taşınacaklardı kuşkusuz. Ama o odayı, en azından o odayı çoktan terk etmişlerdi. Duvarlardan birini boydan boya kaplayan kütüphanede başka eşyalar duruyordu. Eşyaların çoğu ya eski karton kutulardaydı, ya da bezlere özenle sarılmıştı. Bir iki tanesine bakmıştım. Kutuların birinde birkaç parçası eksilmiş eski bir çay takımı vardı. Bu çay takımını tanıyordum, her zaman hatırlayabilirdim. Anneannemin her salı günü bir araya geldiği konken arkadaşlarını evine davet ettiğinde çıkardığı çay takımıydı bu. O günler için çok önemliydi. Oysa artık... Artık ona dokunanların çok, çok uzağındaydı; o kadınların, kendi hikâyeleriyle bir yerlere gitmiş o kadınların sadece seslerini, zamanı geldiğinde hiç kimsenin duymayacağı seslerini kendinde gizliyordu. Ona dokunanlar da uzaklara, çok uzaklara gitmişti çünkü. Eşyaların bildiğimiz kaderidir bu. Eşyalar da yaşar, eşyaların da bir ömrü vardır. O günlerde çayın yanında mutlaka, İstanbul'un son Rum pastanelerinden biri olarak belleğime yerleşen Nil Pastanesi'nden alınmış sakızlı çörek ile "baton sale" de bulunurdu, biraz ilerideki yokuşta, o yokuşun iyi mezecisiyle her geçen gün biraz daha az rekabet edebilen Süryani mezeciden alınmış o büyük mortadela dilimleri de. Ancak tüm bunların, şimdi biraz uzakta bilinmek ve korunmak istenen tatlarının yanı sıra, benim için o ikindi sofrasının başrol oyuncusu, üstüne biraz margarin sürüldükten sonra kaşar dilimleri konmuş ve fırına sürülerek kızartılmış o küçük ekmek dilimleriydi. Bu kaşarlı ekmek dilimlerini yapmaya, özellikle de bu mirası aktarmak istercesine, sevdiklerimle paylaşmaya devam ediyorum şimdi. İnsan, birilerine hep birilerini anlatmak ve kendisini unutturmamak ister ya... O çay takımını gördüğümde bunları hatırlamıştım işte. Bu takımı günün birinde gideceğim, kendimi bulacağım o eve götürecektim, mutlaka götürecektim. O kutu, yeni bir hayata taşınmayı bekleyen kutulardandı anlayacağınız...

Biraz ilerideki birkaç kutudaysa anneannemin ayakkabıları duruyordu. Ayak parmaklarındaki, gençlik yıllarından gelen bir şekil bozukluğu yüzünden, hayatı süresince ortopedik ayakkabılar giymek zorunda kalmıştı anneannem. Onun yıllardır ayakkabılarını yaptırdığı, hatırlayabildiğim kadarıyla Tünel yakınlarındaki bir işhanında, küçük bir atölyede bir başka "tutunamayan" hayatı yaşamış bir ayakkabıcısı vardı. Her ayakkabı siparişini verdikten sonra, eve dönüşünde, onun pahalıcılığından yakınır, kendisine artık başka bir ayakkabıcı bulması gerektiğini söyler, ama yine de başka bir yere gitmezdi. Adamın adı Bonici miydi?.. Öyleydi galiba. O da belli ki, yolu buralara bir şekilde düşmüş bir başka "yabancı" ailenin çocuğuydu. Zamanla o da birçok benzeri gibi bu şehirde yavaş yavaş ömrünü tüketecek, sadece birilerinin hatıralarında, o da yine belli bir zaman için kaldıktan sonra, o unutulanlar ülkesine göç edip gidecekti... Yaşlı şehirler hep böyle yaşardı, böyle yaşamıştı...

O kütüphanedeki bir başka kutudaysa eski bir tansiyon aleti vardı. Dedem bir zamanlar çevresindekilerin tansiyonlarını ölçmeye pek meraklıydı. O sadece çevresindekilerin değil, kendi tansiyonunu da bu aletle sık sık ölçerdi üstelik. Günü geldiğinde bu merakından da vazgeçti. O alet de zamanını çoktan doldurmuştu zaten. Geriye bir kez daha, bir eşyanın işlevinden çok, hatıraları kalmıştı.

Bezlere sarılmış, kimi kısımları zarar görmüş biblolar da vardı o kütüphanenin raflarında. Dedemin o biblolardan da, tıpkı o tansiyon aleti, o ayakkabılar ve o çay takımı gibi kopamadığı belliydi.

O odada, eski odamdan bir tek çalışma masam kalmıştı. Çekmecelerden birini

açtığımda, benim de orada, bir zamanlar kullandıktan sonra, başka bir eve giderken bıraktığım, ya da yanıma almak istemediğim birkaç yaşayan eşyamın kaldığını fark ettim. Onları çoktan unutmuştum. Bunlar arasında, tahta bir kutu içinde özenle korunmuş, bana o günlerimde, “çok önemli araştırmalar” yaptırtan küçük bir deney kutusu vardı örneğin. O günlerde en büyük hayalim kaybolabilen mürekkep yapmaktı. Bu mürekkebi bir arkadaşımda görmüş ve çok edinmek istemiştim. Ona bu “şaka mürekkebini”, babası, Avrupa seyahatlerinin birinden getirmişti. Ben de bunun üzerine kırtasiyeci Şevket Amca’dan mürekkepler almış, bu mürekkepleri mavi ispirtoyla karıştırmış ama istediğim sonucu bir türlü alamamıştım. O mürekkebin de yılların akışında, yaşadığım şehrin işporta tezgâhlarına düşeceğini o günlerde nerden bilebilirdim ki?.. Asıl ilginciyse, benim mürekkeple bağımı hiçbir zaman koparamayışım oldu. Ama bu kez arada bir fark vardı. O mürekkepleri bir şeyleri kaybetmemek için istemiştim artık...

O deney kutusunda bir mikroskop da vardı. Bilen bilir, bambaşka bir dünyadır mikroskobun size verdiği dünya. O mercekler sayesinde, görmeden yanından geçtiğiniz o kadar çok ayrıntıyla karşı karşıya gelebilirsiniz ki... Ben o günlerde en çok kâğıtları ve çiçekleri daha yakından görmek istemiştim.

Çiçeklerin yakından fotoğraflarını çekmek de bana heyecan verirdi o günlerde. Deney kutusunun hemen yanında duran, dedemin bana bir doğum günümde armağan ettiği Doğu Alman malı eski bir fotoğraf makinesiyle böyle çok “sanat fotoğrafı” çektiğim duygusuna kapılmıştım. Fotoğraf makinesinin hemen yanında da, kendimi bu konuda daha da geliştirdiğime inandığım günlerde, yine harçlıklarımla aldığım küçük bir pozometre ile dokuza on üç boyutlarında siyah beyaz fotoğraflarla dolu küçük bir çanta kalmıştı. O fotoğrafları o çantada, o odadan giderken bilerek bırakmıştım. O fotoğraflarda hatırlamak istemediğim başka anların ve insanların görüntüleri yaşıyordu çünkü...

Sonra başka bir çekmeceyi açtım. Orada da on renkli, kalın, tüm mürekkepleri elbette kurumuş bir kalem, sarı yirmi beş kuruşlar, kendinden yapışan plastik etiketler basan bir alet, geceleri ışıklar kesildiğinde kitap okumak için yaktığım bir mum ile bir dosyanın içinde bırakılmış, bir zamanlar yazmayı denediğim hikâyeler, ya da daha doğrusu hikâye denemelerim kalmıştı. O hikâyelerin de birçoğunu unutmuştum. Öyle çok zaman geçmişti ki aradan, öyle çok insan, yaşanamayan ve yazılamayan hikâye geçmişti ki... İçime buruk bir sevinç yayılmıştı o anda. Bu hikâyeleri yine okuyacaktım. Tam zamanıydı. Hoş bu okuyacaklarım da bana artık hatırlamak istemediğim kimi anlarımı hatırlatacaktı, ama kendimle yüzleşmeyi göze aldığım bir dönemde böyle bir tehlikeyi de göze alabilirdim. Vaktim vardı. O evde uzunca bir süre kalacaktım. Bu okumanın da vakti gelecekti. O vakitte o fotoğraflara da dönebilirdim belki...

Dedem beni eski odamda, çevremdekilere öyle bakarken görmüş, bir açıklama yapma ihtiyacı duymuştu.

“Buraya yeniden gelmezsin diye düşündük... Gittiğinde çok üzüldük. Ama sen de gitmek mecburiyetindeydin tabii. Kendine yeni bir aile kuruyordun...”

Durdu. Benden bir cevap bekledi. Gülümsedim, yüz ifademle bu durumu sorun etmemesi gerektiğini anlatmaya çalıştım. Emin olmak istedi.

“Ama istersen bu odayı bir daha istediğin gibi yapabiliriz. Bu eşyalara da başka bir yer buluruz artık. Ben buraya hiç girmiyorum zaten...”

Bir yalandı bu, biliyordum. Onu tanıyordum, anneannemi ne kadar sevdiğini biliyordum çünkü. Bu odaya elbette zaman zaman giriyor, geride kalanlara dokunarak, hafızasının elverdiği ölçüde hatırlamaya çalışıyordu. O anda, bu yalanın izini sürerken, bu odanın, onun hiç kimseyle paylaşmak istemediği, dahası paylaşamayacağı bir gizli mabede dönüşmüş olabileceğini düşündüm. Başkalarının göremeyeceği, hissedemeyeceği bir gizli odaydı sanki artık orası onun için... O eşyalar oraya boşuna mı saklanmıştı?.. Bu mabede dokunamazdım artık, bu hatıraların arasına daha fazla giremezdim. Odalar da, değişen zamanların suyunda, gidip dönmeyen insanların bıraktıkları nefeslerle, ses, renk ve kimlik değiştirebiliyordu sonuçta. Zaman bir kez

daha yapacaklarını yapmıştı. O oda benim odam değildi artık. O odadan artık başka bir yalnızlık geçiyordu... Söylenenlere, duyduklarımı, gördüklerimi kendime saklayarak bir cevap vermem gerekiyordu yine de. İçinde bulunduğum duruma sığınmam yeterliydi.

“Yok yok... Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Ben salondaki kanepede yatarım.”

Israr etmedi.

“Nasıl istersen... Bir sürü kullanmadığım çarşaf var, istediğini al. Eşyaların için odamdaki dolapta bir yer ayırdım. Onları da oraya koyarsın.”

Bu ayrıntılarla fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Kendimi çok fazla bir açıklama yapmaya zorlamadım.

“Tamam... Zaten pek bir şey getirmedim. En gerekli olanları alıp geldim.”

Kendimi, yolculuğumun bu yeni durağında bir göçmen, daha kalıcı olabileceği bir eve günün birinde mutlaka geçecek bir göçmen gibi görüyordum. Yerleşik bir insan değildim artık, hayatının son gününe kadar aynı “oda”da kalmaya yazgılı bir “yerli” değildim. Her an, her yere gidebilirdim. Ama günün birinde yine de hayalini kurduğum o eve gidecektim. O zaman da kendi “odam”da kendi “adamı” yaşayabilecek, bana başkaları tarafından dayatıldığı duygusuyla taşıdığım tüm odalarımdan yavaş yavaş kurtulacaktım.

Bu göçmenlik saplantısı o evde yaşadığım zaman içinde beni hiç bırakmadı. Yaşadığım koşullar bana arada sırada elbette büyük bir sıkıntı vermişti. Yaşadıklarımdan bıktığım, çok sıkıldığım da olmuştu. Hayat sadece o evden ve o evde yaşadıklarımdan ibaret değildi çünkü. O günlerde de, her zamanki gibi “dışarısı” vardı. Şimdi, aradan uzun süre geçtikten sonra, o günlerin de, belki artık başka bir yeri yaşadığımdan, kendilerine göre bir güzellikleri olduğunu düşünüyorum. İnsan bazı acılara da, o acılardan uzaklaştıkça, gülümseyerek bakmayı öğrenebiliyor...

Benim o evde yaşadığım göçmenlikte, her gece serilip her sabah toplanan bir yatak vardı. Yatağım, kadife yüzü yer yer yıpranmış eski bir kanepeydi. Bu kanepenin bulunduğu salon da, bu salonun eşyaları da çok eskimişti. O salonda yatabilirdim. O eve günün belli bir saatinden sonra hiç kimse gelmiyordu zaten artık. Şikâyetçi değildim ama. Kendi yemeklerimi yapıyordum, yeni alışveriş alışkanlıkları ve mekânları edinmiştim, yeni mahalle aşinalıkları kazanmaya başlamıştım... Ama asıl kazandığım, hayatı bir daha kurma umuduydu. Bu umut için birçok korkudan ve tereddütten geçmek zorunda kalmıştım...

Hafta sonlarımın en azından bir gününü, evden ayrılan her baba gibi, ben de kızımla baş başa geçiriyordum. Birlikte yapabildiklerimizi yapıyorduk, konuşabildiklerimizi konuşuyorduk. İkimiz de kendi ölçülerimize göre kendi insanlarımızla, kendi umutlarımız ve kırgınlıklarımızla büyüyorduk... Ona hayatın bu yüzünü gösterdiğim için o suçluluk duygusuna yine de kapılıyordum tabii. Beni o zamanlarımda, tüm yaşadıklarımızı sahteliklere teslim etmemek için elimden geleni yaptığımı bilmem bile avutamıyordu. Annelerle babaların en önemli “görev”inin çocuklarını hayata hazırlamak olduğu söylenir. Ben bu hedefe hep inandım. Ancak, tüm yapılanlara ve iyi niyetlere rağmen, annelerle babalar çocuklarını hayata her zaman yeterince hazırlayamıyor galiba. Herkes kendi yetenekleri ve sınırları ölçüsünde yaşıyor, yaşayabiliyor çünkü. Annelerle babaların bu öğretme ve bilgiyi aktarma çabasında elbette çok önemli bir rolleri var, dahası, kimi adımların atılmasında ve atılamamasında bile rolleri var. Ne var ki sonuçta herkes kendi hazırlığını yapıyor, kendi bavulunu toplamak, kendi yükünü taşımak ve hazırlıklarını göğüslemek zorunda kalıyor. Hiç kimse hiçbir ilişkiye hazırlanamıyor. Hiç kimse hiç kimsenin devamı değil. En mühimi de insanın, tüm donanımsızlıkları, ıskalamaları ve çaresizlikleriyle, kendini daha iyi tanıması, kabullenmesi ve varlığını sadece konuşarak değil, yaşayarak, bedelini ödeyerek taşımayı göze alabilmesi bu durumda. Benim annem babamla hikâyem de böyle bir hikâye, kızımla hikâyem de...

İnci’ye hazır olup olmama gelince... Onun, dedemin evine attığım bu adımı kendince bir zafer gibi algılaması elbette beklenesiydi. Bunu anlayabilirdim. Paylaştığımız bir geceden, bir zamandan sonra, rakibi olarak gördüğü bir aileye dönmüyordum artık en azından. Onun gerçek rakibi, o günlerde görebildiğim rakibi, Selin değildi, karımla beraberliğimde simgeleşen hayattı çünkü daha çok. Onu, işte bu hayatın dışına çıkmam rahatlatıyordu. En çok üzerinde durulması gereken, benim “aile evi”mden ayrıldıktan sonra, onun evine gitmeyişimdi, gitmeyi tercih etmeyişimdi ama. Bu gerçeğin ayırdındaydık ikimiz de... Bu gerçek, bizim hem kendimize, hem birbirimize, hem ilişkimize, hem de hayata bakışımızın ipuçlarını da ortaya koyuyordu aslında. İnci’nin evine yerleşmeyi istiyor muydum gerçekten?.. O bunu, o günlerin koşullarında, gerçekten istemiş miydi?.. Kendisine hepten gelebileceğimi, biraz da tereddütle ima ettiğim gecelerin birinde, evine karımdan resmen ayrılmadan asla yerleşemeyeceğimi söylemişti. Onun da komşuları ve edinmeye çalıştığı bir çevresi vardı. Karım her an bir rezalet çıkarabilirdi. Bu kirli oyuna alet edilmeyi asla kabullenemezdi... İşin bu yanını hiç düşünmemiştim doğrusu. Dahası, onun böyle düşünmesine içerlemiştim de biraz. Ancak, ona gitmeyişimi sadece bu nedene bağlayarak da kendimi kandırmamam gerekiyor. Ben, bunu şimdi söylemek daha kolay belki ama, ona galiba hiç gitmek istememiştim. Benim o günlerde en çok istediğim, onunla geleceğe yönelik bir ilişki inşa etmekten çok, bu tutkuyu kaybetmemekti, sürdürebildiğim yere kadar sürdürmekti. İlişkiyi ayakta tutan, besleyen bu tutkuydu, bu gerginlikti zaten. İnci’yle şimdi çok özlediğim saatler, günler, geceler de yaşamıştım; ilişkimiz, her tutku ilişkisi gibi zaman zaman kendi cehennemini, zaman zaman da cennetini doğurmuştu elbet. Bu cennet ile cehennem de geride bıraktığımız yıllardan taşıdığımız parçalarımızdı, derinliklerimizdi. O derinlikler bir ölüm denizi gibiydi. Biz o denize, birbirimizi birbirimize çektikçe, kimi sefer çekinerek, kimi sefer de hiç hazırlık yapmaksızın, başka türlüsünü yapmayı başaramadığımız için dalmıştık...

O cumartesi akşamı, dedemin o yıllanmış dolabında benim için ayırdığı yere giysilerimi yerleştirdim. Mutfağa da yine bavulumda getirdiğim kahve makinemi ve fincanımı koydum. Sonra da İnci’ye telefon ettim, ona kendisini yeni evimden aradığımı söyledim. Teşekkür etti, beraberliğimiz süresince ilk kez bu ilişki için bir şey yaptığımı söyledi. Sonra da ne zaman görüşebileceğimizi sordu. Ertesi gün gelebileceğimi söyledim. Gülümsediğini hissettim.

“Erken gel...” dedi sonra.

Daha fazlasını konuşmaya gerek yoktu. Birbirimize iyi geceler dileyerek telefonu kapattık.

O akşam dedemle yemek yedik. Uzun uzun konuştuk. Bana yine anneannemle yaşadığı o uzun evlilikten, unutamadığı birkaç anısını anlattı. Bu hikâyeleri daha önce de dinlemiştim. Ama bunu kendisine söylemedim. Neyi anlatıp neyi anlatmadığını gerçekten hatırlamıyordu çünkü artık...

Sonra yattık. Ertesi sabah erkenden kalkıp evden çıktım. Dedem sabah duasını yeni bitirmişti. Yoldan kahvaltılık bir şeyler aldım. Bu kahvaltı törenleri de ilişkimizin vazgeçilemeyecek törenlerindendi. O törenlerin fotoğraflarını hâlâ saklıyorum. Çünkü ilişkimiz, bu kahvaltı törenleri için de yaşanmıştı biraz. Sonuçta, ben de “kahvaltının mutlulukla bir ilgisi olduğuna” inananların geleneğinden geliyordum. Ona yeni bir evden gitmeye başlamıştım üstelik. Bu ev hâlâ benim sularımda kalıyordu, ama yine de yeni bir evdi işte. Bu gerçeğin ayırdındaydık ikimiz de. Sırtımızdan bir yük kalkmıştı sanki...

Size İnci’nin bu ilişkideki yüzünü, en azından bendeki yüzünü ortaya koyabilecek çok önemli iki telefon konuşmamız vardı demiştim, hatırlıyor musunuz?.. Bunlardan biri, onun hamile kaldığını bildirdiği telefondu. O konuşmanın nerelere vardığını biliyorsunuz artık... İkinci konuşmaya gelince... Bunun için, dedemin evine geçtikten iki ay sonrasına dönmem gerekiyor...

İlişkimiz yeni bir seyir almıştı dediğim gibi. Ona haftada en az iki üç kez gitmeye başlamıştım artık. Dahası bazı geceler o evde kalmaya bile başlamıştım. İlişkimizin geleceğini konuşmaya ara vermiş gibiydik. Sadece yaşadığımız günleri

yaşayabildiğimizce yaşamaya özen gösteriyorduk. Doğrusu da buydu, en başından beri yaşamamız gereken buydu belki. Ne var ki koşullar, inşa etmeye çalıştığımız bu beraberlikte, bizi zaman zaman hiç istemediğimiz yerlere de götürmüştü.

İnci'nin dışındaki hayatım da bir düzene oturacağa benziyordu. Ada'yla yine hafta sonları buluşuyorduk. Dokuz yaşındaydı artık. Birçok yaşananı kendine göre anlayabilecek, yorumlayabilecek bir yaşa gelmişti bir başka deyişle. Babası gibi, fazla konuşmayan, dışa kapalı, birçok duygusal fırtınasını içinde yaşatan bir insan olarak büyüyordu, görüyordum. Evden ayrılışımın onda uyandırdıklarını işte bu nedenle hiç konuşmuyorduk.

Arada sırada eski evime de gidiyor, bir akşam yemeği yiyor, sonra da dedemin evine, yeni sığınağıma, ya da "ihtiyari durağıma" dönüyordum. Bu "geçiş dönemi"ni de böyle yaşamam gerekiyordu. Görünürde bunu Ada için, ondan ve evden bütünüyle kopmadığımı göstermek için yapıyordum. Ama bu tercihte, gizlemeye ne gerek var, kendimi bir şekilde rahatlatmak isteyişim de vardı aynı zamanda. Bu tercihi yaparken de o evde bıraktığım, dahası terk ettiğim aileme daha iyi davrandığımı "göstermek" istiyordum kuşkusuz. O günlerde, o eve gittiğim akşamlar, hâlâ meşru akşamlardı benim için... Selin de bu oyuna uyum sağlamıştı. O da bu duruma, kızımız için katlanıyor görünüyordu. Gerçek duygusu bu muydu ama?.. Kim bilir?.. Hepimizin bu hayatta küçük hesapları vardı, olabilirdi sonuçta. Ben artık bu hesapların yapıldığını fark ettiğimde de eskisi kadar öfkelenmiyorum. "İnsandır yapar" diyorum sadece kendime, geçiyorum...

Şimdi en iyisi o telefona gelmemiz öyleyse. Ortam böyle bir ortamdı. Gelebildiğimiz, yaşayabildiğimiz zaman, böyle bir zamandı. İnci'yle, o yeni beraberlik günlerimizin birinde, yine sudan bir neden yüzünden kavga etmiştik. Ancak bizim kavgalarımız, tüm sudan nedenlere rağmen, hiç sudan olamazdı. İş kısa bir sürede ciddiye biner, bir yandan benim inatçılığım ve kolay kolay ikna edilemezliğim, bir diğer yandan da İnci'nin hırçınlığı, hep haklı bulduğu öfkesi ve suçlamaları sayesinde giderek içinden çıkılamaz bir hale gelirdi. Böyle çekişmeler de tutku ilişkilerinin gereklerinden midir? Bilmiyorum, bunu da bilmiyorum. Şimdilerde sadece o anların bize çok acı verdiğini, ama aynı zamanda da çok tahrik edici, her anlamda tahrik edici olduğunu söyleyebiliyorum.

Kavga, hafta sonu yapacaklarımızla ilgiliydi. İnci, Antalya'dan, üç günlük, toplantılarla yüklü yorucu bir iş yolculuğundan dönüyordu. Beş gündür birbirimizi görmüyorduk. Cuma sabahı telefon etmiş, ne zaman döneceğini tam bilemediğini, ama hafta sonunu yine birlikte geçirebileceğimizi söylemişti. Onda kalabilirdim, baş başa çok güzel bir iki gün geçirebilirdik. Ancak ben de onun ne zaman döneceğini bilemediğimden, o cumartesi günü Ada'ya da söz vermiştim. Ne kadardır gidemediğimiz Tatilya'ya gidebilecektik en sonunda. Pazar günü, hatta cumartesi gecesi belli bir saatten sonra bile görüşebilirdik... Kavgaya yol açan tercih buydu. Kendisini yine dışlanmış, önemsenmemiş ve aşağılanmış gibi görmüştü, eski kırgınlıkları yine uyanmıştı. Her geçen gün biraz daha iyi görüyordu. Ona hayatımda hiçbir zaman öncelikli bir yer vermemiştim. Tüm programları kendime göre yapıyor, kendisiyle sadece istediğim zamanlar görüşüyordum. Anlamıştı, nereye konduğunu bir daha anlamıştı. Halbuki o, bu kadar ayrı ve uzak kaldıktan sonra, benden kendisi için bunu zaten düşünmemi, dahası sürpriz bir hafta sonu programı hazırlamamı bile beklemişti. Hayır, bu kez program istediğim gibi yapılmayacaktı. Hafta sonu hiç görüşmeyecektik. Kızımla, dahası karımla istediğim kadar beraber kalabilirdim. Ne zaman yeniden görüşeceğimizse hiç belli değildi. O da bu durumda hafta sonu için başka bir program yapacaktı. Kendisini hiç aramasam daha iyi olurdu... Onun bu hafta sonu programı için anlaşmazlığı üzerine söyledikleri ve anlattıkları bunlardı işte... Durduk yerde, nereden nereye varmıştık...

Aslına bakılırsa, hiç de öyle sudan bir kavga değildi bu. Onun bu tavrı, ilişkimize bakışının da ipuçlarını veriyordu. Bir kez daha kendimi "çarmıha gerilmiş" gibi hissetmiştim. Bu oyun daha önce birçok kez oynanmıştı. Bu oyuna daha önce birçok kez gelmiştim ne yazık ki... Ona bu oyunun, oynanması gereken, çok yanlış ve tehlikeli bir oyun olduğunu defalarca anlatmaya çalışmıştım. Anlatmaya çalışmış, ama bir türlü anlatamamıştım elbet. En hassas ve en korunmasız yerlerimden birine dokunuyordu.

Ne var ki o durumda, ne yaparsam yapayım, onu “haklılığıma” ikna edemezdim. Çok öfkelenmiştim. Çok öfkelendiğim için de o cuma akşamı, hiç hesapta yokken “eski” evime gitmiştim. Bu sürpriz Ada’yı çok mutlu etmişti tabii. Birlikte yemek yemiş, dahası tavla bile oynamıştık. Saat ona geliyordu. Oradan ayrılmaya, dedemin evine dönmeye hazırlanıyordum. Ada’yı yatırmıştım. Biraz konuşmuştuk. Ertesi gün yine gelecektim. Tatilya’ya gidecektik...

Sonra salona döndüm, bir sigara yaktım. O anda telefon çaldı. Selin mutfaktaydı. Telefona bakmamı istedi. Telefonlara bakmamaya özen göstermek için hiçbir nedenim kalmamıştı. O evde yaşamıyordum artık sonuçta. Açtım. Oydu.

“Seni orada bulacağımı biliyordum. Çok mutlusundur herhalde!.. Tam bir aile saadeti!.. Hiç vakit kaybetmiyorsun doğrusu!.. Senden de bu beklenirdi...”

Alışılagelmiş, bildik bir karşılık verdim. Bir kavga çıksın istemiyordum.

“Hayır... Anladığın gibi değil...”

Ancak o, beni köşeye sıkıştırmaya kararlı görünüyordu.

“Ben neyi anladığımı biliyorum!.. Bu gece orada kalacaksın, karının koynuna gireceksin değil mi?”

Bu ses, o çok iyi bildiğim, ama bir türlü kanıksayamadığım, kabullenemediğim o öfkeli sesti.

“Saçmalama!.. Yine yok yere sorun çıkartıyorsun...” dedim.

“Sorunun kendisi sensin!..” diye karşılık verdi.

Arkadan tanıdık bir müzik geliyordu. Konuyu biraz dağıtmak istedim. Ne dinlediğini sordum. Dinletti... Çalan Mahler’in Yeryüzü Şarkısı’ydı... Sustum. Ağlamamak için kendini zorluyordu sanki. O öfkenin yerini, yine çok iyi bildiğim o acı almıştı.

“Hoşuna gidiyor mu?.. Bu yaptığınla gurur duyuyor musun?”

Selin o anda salona gelmişti. Söylediklerimden kimle konuştuğumu anlamıştı elbette. Bana bakıyordu. Bize bakıyordu...

“Ya sen?..” diye sordum ben de bu sorusu karşısında.

Sustu. Ağlamaya başladı. Sesi yine o savunma duvarımı sarsmaya başlamıştı.

“Bana beni sevdiğini söyle!.. Eğer beni seviyorsan, bana beni sevdiğini söyle!.. Karın orda biliyorum... Bana beni sevdiğini söyle...”

Durdum. Bir an konuşamadım. O bir ana o kadar çok duygu sığmıştı ki... Durdum. Selin’e, artık ayrı evlere ve hayatlara gittiğimiz halde, bir kırgınlığı daha yaşatmak istemiyordum. Böyle bir haldeyken İnci’yi bir daha yaraladığımı görmek istemiyordum. Ben bu ilişkide hiç kimseyi yaralamak istememiştim zaten. Ama asıl sorun da buradaydı galiba. Böyle yaparak en çok kendime zarar veriyordum çünkü. Bana bu “haksızlığı” hangi karanlık yaşatmıştı?.. Bu sorunun yanıtını verebilmem için, başka, çok daha sarsıcı anları yaşamam gerekti. O bir anda, ömrümün sonuna kadar unutamayacağım o bir anda başka bir karanlıkta yürümeye çalışıyordum ama. Artık kaçamayacağım bir sınıra gelmiştim. O adımı bir kez daha ağır bir bedel ödeyeceğimi bilerek attım.

“Seni seviyorum... Seni elbette seviyorum... Ama bu sevgi, seni her zaman benimsemem anlamına gelmiyor...”

O da durdu bu sözlerim karşısında. Onun da orada yaşadığı başka bir iki anı vardı belki.

“Sen bilirsin” dedi sonra ve bir karşılık vermeme fırsat bırakmadan telefonu kapadı.

Sorunu duyurma sırası Selin'deydi artık. İşleri karıştırmakta bir kez daha büyük bir beceri göstermiştim. Dolu dolu gözlerle baktı. Sesi öfkeli ve ağlamaklıydı.

"Ona benim önümde bunu nasıl söyleyebildin? Nasıl ona, 'Seni seviyorum' diyebildin?.. Beni... Beni nasıl bu kadar aşağılayabildin?.. Senin gözünde hiç mi değerim yoktu ha!.. Hemen gitsen iyi olur... Hatta artık hiç gelmesen daha iyi olur!.."

Bize bir nefes aldırabilecek sözleri yine bulamıyordum.

"Keşke yaşadıklarımı anlatabilseydim... Keşke..."

Dinlemek istemedi.

"Hiçbir şey söyleme!.. Sadece git!.."

Tek bir kelime bile söylemedim, söyleyemedim bu durumda. Dediğini yaptım, evden, sözcüklerimi içime gömerek gittim. Çıktığım sokak bana bir daha çatallı bir yolu gösteriyordu. Bu yolların biri, beni tüm bu ilişkilerin uzağında, bambaşka bir hayata çağırıyordu artık. Daha önce görmediğim, göremediğim bir yoldu bu. Ancak bu yola birkaç adım daha vardı, atmam, mutlaka atmam gereken birkaç adım daha... Öteki yoldaysa İnci duruyordu hâlâ... Beni bekliyordu... Bizi bekliyordu... Onun, böyle bir konuşmadan sonra beni o eve beklemesi doğaldı. O eve, o gece bir adım daha atmam mümkündü. İlişkimizi sağlamlaştıracak bir adım gibi yaşayabilirdim o adımı. Ama bunu yapmak gelmedi içimden. Bana böyle bir "iğdiş edilme"yi yaşattığı için ona çok öfkelenmiştim çünkü. Onun o telefonuyla, bana duyurmak istediği bir çığlığı daha vardı kuşkusuz. Bu çığlığı duymuştum. Ancak ben, benim çığlığımın da duyulmasını istiyordum artık. Bu ilişkiyi de, İnci'yi de, tüm beraberliğimiz süresince, sırtımda, omuzlarımda taşıdığım duygusuna kapılmıştım birden. Gerçek buysa, ikimiz için de çok yanlış bir yerde durmuştum. Onun benim yanımda, öncelikle yanımda durması gerekirdi. Onu yanımda hissetmem, omuzlarımdan indirmeyi bilmem gerekirdi. Bu fark ediş beni başka insanlarımla yaşadığım gerçeklerime, yıllar boyunca inşa ettiğim yalanlarıma da götürüyordu. Ben sadece İnci'yle değil, Selin ve Ada'yla paylaştığım ilişkimi de böyle yaşamıştım galiba. Bu tercihin nedeni neydi, daha çok kim için göze alınmıştı?.. Bu soruyu kendime sormalıydım artık. Bu sorunun yıllardır gizlediğim, bir yerlerde sakladığım yanıtlarını bulmalıydım. Yanıtlarım, yaşayacağım günlerin sorularını doğuracaktı hiç kuşku yok ki. Ama bu sorularla kendime daha çok yaklaşacaktım, biliyordum. İnci'ye o gece, galiba en çok bu soru ile beni bu soruya götüren nedenler yüzünden gidememiştim...

Eve vardığımda dedem çoktan yatmıştı. Kanepeye her geceki gibi yatağımı serdim, uzandım. Yine fırtınalı bir gece geçirmiştim. Yine çok yorgundum. Uyumak üzereydim ki telefon çaldı. O geceyarısı telefonları da benim o evdeki hayatımın bir parçasıydı. Fırladım. Heyecanla açtım. Kısa bir sessizlikle karşılaştım. Bir cevap alamadım. Sonra da ahizenin kapanış sesini duydum. Hepsi bu kadardı... İnci de olabilirdi telefon eden, Selin de... Aralarından biri, nerede kalmayı yeğlediğimi bilmek istemişti...

Bu telefon o kadar önemli değildi. Ama sizinle, bende bıraktıklarını ve uyandırdıklarını paylaşmaya çalıştığım o iki telefon, ilişkimizi çok iyi anlatıyordu bence. Bu telefonların ilkinde bir doğuma hazır olduğunu, ikincisindeyse bir ölüme, ilişkimizin ölümüne kolay kolay hazır olamayacağımızı söylüyordu İnci. Her iki telefonda da bu aşkın tüm kahramanları kendilerine göre rol almıştı. Her iki telefonda da tarihlerimiz vardı. Her iki telefonda da o parçalanmışlığı yaşamıştım. Zor zamanlardı o zamanlar. Zor ve çok yaralayıcı zamanlar... Kendimi bu kadar acıtmamalıydım belki... Ancak insan, ne yaparsa yapsın, kendini kendinden kurtaramıyor, gerçeklerini hayalleriyle ancak bir yere kadar örtebiliyor...

İnci'yle o konuşmadan sonra, yine bir hafta kadar görüşmedik. Sonra o aradı, yine bu kavgayı unutmuş görünerek halimi hatırımı sordu. Araması beni çok mutlu etmişti, yine heyecanlandırmıştı elbet. Neden aradığını sorduğumda, bana, her zamanki şirinliği ve içtenliğiyle yine, "Ne yapalım, özlüyorum işte..." demişti. Sonra yine ona bir sabah kahvaltısında gitmiştim. Yolda yine bu ilişkinin artık çok uzadığını söylemiştim kendime. Ona gittiğimde yine sevişmiştik, yine konuşmuş, yemek yemiş, televizyon

seyretmiş, müzik dinlemiştik, yine sudan nedenler yüzünden tartışmıştık. Ben o evi kendi evim kılamadığım duygusuna yine kapılmıştım; içimdeki o ses, yanlış bir yerde durduğumu bana yine söylemişti. Ancak bu ilişki, tüm bu “yine”lere rağmen, bir yıl daha sürmüştü. Asıl büyük depremi de o bir yılda yaşamıştık zaten... Ancak bu depreme gelmeden, bu bir yıl içinde, iki kez baş başa tatile gitme olanağını da yaratmıştık kendimize. Bu iki tatilimizde de birkaç günlüğüne deniz kıyılarına gitmiştik. Hep kıyılara, gidebildiğimiz kıyılara gitmiştik, evet. Hep kıyılara, o denizlere dilediğimizce açılamadan... Tıpkı ilişkimizi taşıdığımız gibi...

Şimdi, bu yaşadıklarımızı dinledikten sonra, tüm sorunlara rağmen, bu ilişkide böylesine direndiğim için kızabilir, bana neden çekip gitmediğimi, kendimi bugünlerden kurtarmak için bir çaba sarf etmediğimi sorabilirsiniz. Ben bu ısrarın nedenlerini, geride bıraktıklarımı hatırladıkça, fazla zorlanmadan bulabiliyorum. Bizi bir arada tutan, birbirimize neredeyse tutsak kılan, sadece size daha önce sözünü etmeye çalıştığım o "parıltı" değildi. Bu "parıltı" beni büyütmüştü, doğurmuştu, tetiklemişti. O radyo programlarımı da, yazmak istediğim romanı da bu "parıltıya" borçluyum biraz. Kendi adıma, hayatım adına bir şeyler yaratmak, ortaya koymak istemiştim ben de. Karşılaştıklarım, derinlerimde bir yerleri sarsıyordu; bu sarsıntıda, sadece korkularım yoktu, çaresizliklerim ve hüzünlerim yoktu; umutlarım da vardı, kendime daha çok inanabilişim de vardı üstelik. Duygularınızla yaşamak istediğiniz, ya da yaşamaktan başka türlüsünü yapamadığınız bir ilişkiden, daha başka ne bekleyebilirsiniz ki?.. "Parıltı"nın beni götürdüğü yer, böyle bir yerdi işte... Ancak bir ilişki, herkesin farklı yerlere çekebileceği ve çekmek isteyeceği, içinde hem sınırsızlıkları hem de birtakım sınırları barındıran, böyle bir "bakışla" da açıklanamaz sadece, biliyorum. Beraberlikleri ayakta tutan, sürdürülür, bazen de vazgeçilemez kılan, birçok insanın, ya da bir ilişkiyi dışarıdan seyredenlerin, basitmiş gibi gördüğü ayrıntılardır, paylaşımlardır da bazen. Bizim çok sevdiğimiz çarşı pazar alışverişlerimiz vardı örneğin, aldıklarımızla öğrendiğimiz, birbirimize öğrettiğimiz yemekler vardı. Aşkın o yemek zamanlarıyla bir yerlerimize yazılabilecek hikâyesinden kim kaçabilirdi ki zaten... Ben ona lakerdayı, taramayı, evde çiroz salatası yapmayı, o çok sevdiğim ve eşsiz bulduğum makarnamı, çok büyük bir emek isteyen tavuk kroketimi ve patates salatamı sevdirebilmiştim bu hikâyede; o bana acur turşusunu, çiğköfteyi ve tereyağlı pilavı. Şarkıları, müziklerimizi de paylaşmıştık sonra. O bana çok sevdiği türkülerini öğretmişti, ben ona Mahler'i ve hayatımın unutamadığım bazı Fransızca, İspanyolca, Rumca şarkılarını... Ben ona daha renkli, hiç aklına gelmeyen renklerle giyinmeyi göstermiştim, o bana daha şık ve özenli pantolonlar, gömlekler ve ayakkabılar seçmem gerektiğini. En sorunlu zamanlarında bana sığınırdı. Biraz konuştuktan sonra rahatladığını, kendisine huzur verdiğimi söylerdi. Bu sözler karşısında gururumun okşandığını hisseder, ondaki vazgeçilemezliğimin tadına varmaya çalışırdım... Ben ona masaj yapmanın, o bana sağlığımla yakından ilgilenmenin hazzını tattırırdı... Bizim unutulamayacak zamanlarımızdı bunlar... Unutulamayacak, birbirimizden, ayrılıklarımızda hep geri istediğimiz zamanlarımız... Kaçırılan zamanların tortusu, insanın, "keşke"leri ve pişmanlıklarıyla, kendini yeniden inşa edebileceğine, içinde bir daha yaratabileceğine inanmasını sağlıyor ne de olsa. Ben hiçbir yaptığından pişmanlık duymadığını söyleyenlerden değilim. Dahası, pişmanlık duymadığını söylemeye gereksinim duymanın bile pişmanlığını dile getirmenin bir başka biçimi olduğuna inananlardanım. Gerçekten pişmanlık duymayan, pişmanlık duymadığını söylemeyi aklına bile getirmez çünkü. Bir başka kendinden kaçma çabasıdır, yaşadıklarıyla yüzleşme korkusudur bu bana sorarsanız. Ben bu kaçışı tercih edenlerin tam aksine, size, hayatımın pişmanlıklarla dolu olduğunu bile söyleyebilirim. Bunda utanılacak, gizlenecek ne var ki... Sonuçta pişmanlıklar da sizi size öğretiyor, anlatıyor, bulduruyor. Bu inancımı, size farklı sözcüklerle daha önce de anlatmaya çalıştım... Hayatımda yer eden sözcüklerin tarihi beni böyle yapmaya hep zorladı çünkü. Bu zorunluluk bir yana, kimi acıların paylaşıldıkça, paylaşılabildikçe, daha kolay taşınabildiklerini de biliyorum artık. Anlatmaktan vazgeçemeyişim biraz da bundan. Hem aşkım, hem tarihim, hem kendim, hem de çevremle o büyük kavgaya girdiğim günlerde, böyle bir yerde duramazdım ama. O günler, başka bir kavganın günleriydi... Yaşadıklarımı bende daha da derinleştiren o tarihe, işte tam da o kavga günlerinde, hiç beklemediğim bir zamanda yol aldım. Bu tarih, onun tarihiydi... Orada başka pişmanlıklar da soluk alıyordu, başka umutlar ve hayal kırıklıkları da... Geçmişte bıraktığı sevgililer o zamanda karşıma çıkmıştı. Onlardan daha önce de ara ara söz etmişti biraz. Ama o gece duyduklarım ve çağrıldığım tanıklık çok farklıydı... İnci... İnci o gece ilk kez anlatmak istemişti; istiridyenin kabuğunun aralanmasına izin vermişti... O gece bana şimdi bir masal gibi geliyor... Bir masal gibi... Çok iyi hatırladığım, hiç unutmak istemediğim bir masal gibi... Oraya birkaç giysinin bizi buluşturduğu bir günde

gidecektik... Şimdi anlatacaklarım da benim ona neden bu kadar çok bağlandığımı gösterecek, eminim...

İlişkimiz gidişleriyle ve dönüşleriyle devam ediyordu. O gün onun doğum günüydü. Yeni, nasıl yaşayacağımızı bilmediğimiz bir yaza hazırlanıyorduk...

Onu o sabah aramış, öğle yemeğine davet etmiştim. Ajanstaki işlerimi ayarlamıştım. Birlikte birkaç saat geçirebilirdik. Sıradan bir davetti bu, hesapta doğum gününü hatırlamamıştım. O ise neden davet edildiğini hemen anlamış, anladığını sesindeki vurguyla ifade etmiş, ama oyunun havasına girerek, biraz şaşkın, biraz da şirin kadını oynamayı tercih etmişti. İkimizin de her şeyin anlaşıldığını anladığı ve anlaşılmamış gibi yaptığı o küçük aşk oyunlarımızdandı bu da... Buluşma saatimizi kararlaştırmıştık. Buluşacağımız yerse, onun gitmekten, gezmekten çok hoşlandığı Akmerkez'di. Sonuçta ikimiz de tüketim dünyasının insanlarıydık!.. Amacım elbette onunla orada sadece yemek yemek değildi. Sürpriz daha sonra gelecekti. Yemekte bu sürprizle ilgili hiçbir ipucu vermemeye çalıştım. Havadan sudan, gündelik kaygılarımızdan ve tasarılarımızdan söz ettik önce. Hikâyemizin o anlardaki akışı, böyle bir konuşmayı gerektiriyordu. Yemek yediğimiz lokantayı da, yediğimiz yemeği de, o konuştuklarımızı da anlatmaya ve hatırlamaya değer görmüyorum. Birçok roman okuru için yeterince "yadırgatıcı" bir yerdeydik zaten. Üstüne üstlük, yediğimiz yemek, günün "mana ve ehemmiyetine" uygun romantik bir akşam yemeği bile değildi, hele hele bir roman yazarına, daha da doğrusu yazar adayına hiç mi hiç yakışmıyordu... Neyin, nerede, nasıl aksadığının farkındaydım. Biz aslında o günü, edebi bir kaygı da taşıyan bir romanın kahramanlarına daha çok yakışacak bir yerde kutlamalıydık. Bir aşk hikâyesi de başka yeri beklemeliydi elbet. Bize bu da öğretilmişti, öğretilmek istenmişti. O kadar çok öğretilenle yaşıyorduk ki, yaşamak zorunda bırakılmıştık ki zaten... Ancak ben, kim, ne derse desin, o günkü hedefim düşünüldüğünde, orada, o zamanımda bulunmayı gerekli görüyordum. Asıl önemlisi, ona sevdiği ve hafızasından silemeyeceği bir günü verebilmemdi çünkü. Romanı yazarken bu "sorun"u bir yolunu bulup çözerim, biliyorum. Mekânı, "aydın" insanlara daha çok yakışabilecek Çiçek Pasajı'na taşır, şimdi anlatacaklarımı da bize İstiklal Caddesi'nde yaşatırım, olur biter. Bir yalanın yanına bir yalan daha koysak, kim ne kaybeder?.. Her zaman sığınabileceğim bir hazır reçetem de var üstelik. Edebiyatın gerçeği, hayatın gerçeğinden farklıdır!.. Neyse... Biz en iyisi gelin şimdi Akmerkez'e, şehrimizin bu vazgeçilemez tüketim totemine dönelim. Konuyu yemek bitmek üzereyken açtım.

"Haydi gel de bu oyuna bir son verelim. Doğum günü sürprizin geliyor!.. Şu andan itibaren istediğin mağazaya girebiliriz, kendine istediğin kadar giysi, makyaj malzemesi, aksesuar alabilirsin!.. Seçmesi senden, alması benden!.. Sınır yok!.. Ne istersen, ne kadar istersen, tamam mı?.."

Şaşkın ve şirin kadın rolünü oynamaya devam etti.

"Mirasa kondun galiba!"

O anda aklıma geleni söyledim.

"Hayır, ikramiye aldım!.. Başarılı bir reklam yazarıyım ben, biliyorsun!.."

Yalandı bu tabii... İkramiye almamıştım. Bizim ajansın böyle alışkanlıkları yoktu. Böyle söyleyerek onu rahatlatmak ve etkilemek istemiştim sadece. O gün yüzünde bir mutluluk da görmek istemiştim...

Sonra birçok mağazaya girdik, çıktık. Çok alışveriş yaptık. O peri masallarını anlatan filmlerin içine girmiştik sanki birdenbire. Bu filmde oynamayı çok sevmiştim. Ellerimiz torbalarla dolmuştu. Bir süre sonra da onun gözleri doldu ve birdenbire ağlamaya başladı.

"Bunu bana hiç kimse yapmadı, hiçbir sevgilim, babam bile..." diyordu.

Onu kollarımın arasına aldım, sıkı sıkı sardım.

“İşte biri yaptı!.. Şimdi yaptı!..” dedim.

Akmerkez’in ortasında, yanımızda yere bıraktığımız torbalar, birbirimize öyle bir iki dakika sarılı kaldık. Yine bir film karesi gibi değil mi?.. Yanımızdan geçenler, bize bakanlar umurumda bile değildi... Onun yüzünde, o mutluluğun da ötesini görebilmiştim artık...

Sonra o torbalarla Yeşilköy’e gittik. Şimdi, bu yaşananlardan sonra, eve gider gitmez doyasıya seviştiğimizi düşünebilirsiniz. İlişkimizin akışı bu yakınlaşmayı gerektirebilirdi. Ancak biz o akşam sevişmedik, o akşamdan sonraki akşamlarda da uzun süre için sevişmedik. O hatırlama, onda, kapanmış gibi duran bir yarayı yeniden kanatmıştı durup dururken. Birbirimize yaklaşmıştık, hem de çok yaklaşmıştık. Ne var ki bu yaklaşma çok farklı bir yaklaşmaydı artık. O akşam uzun bir geriye dönüş yoluna çıkacaktık. Onun, ailesi, tarihi, benden önceki hayatı hakkında ne kadar az bilgiye sahip olduğumu daha iyi anladığım bir akşamdı o. Onun sadece, eksikliğini duyduğu hayali bir ikizi yoktu. O ikiz bir söylenceydi... Hikâyenin gerçekleri, karşıma başka hayaletler çıkaracaktı...

Oyuncular o sahnede, hikâyenin karanlıkları için, korkuları, umutları ve kaderleriyle, kendilerini yavaş yavaş gösterecekti...

Vanlı, yoksul bir ailenin çocuğuydu babası. Birçok benzeri gibi, İstanbul'a genç yaşında, kendisine yeni bir hayat kurma umuduyla gelmiş, büyük zorluklarla, gecesini gündüzüne katarak kimya mühendisliği okumuş, sonra da boya işleri yapan bir şirkette çalışmaya başlamıştı. Bu boyalar, sanayide kullanılan, kimileri ithal, kimileriyse imal edilen boyalarmış. Zeki, atılgan, hırslı, koşulları çok iyi değerlendirmeyi bilen bu genç adam, kısa sürede işi kapmış, patronunun; o piyasadaki herkesin sevdiği, saydığı, boyalar üzerindeki bilgisinin bir kimya profesörüne taş çıkartacak kadar derin olduğu rivayet edilen, birçok insanın sadece bu boyalar için değil, hayat adına birçok konuda danıştığı, yardım istediği, tüm öğrendiklerini çıraklıktan gelerek, sabırla, yaşayarak öğrendiğini söylemekle övünen, aynı zamanda da nüktedan, hemen hemen her fıkrasında çevresindeki gençlere fark ettirmeden yaşama sanatı dersleri veren, bu özellikleri nedeniyle de çevresindeki herkesin Hilmi Amca diye hitap ettiği ateşli Vefa taraftarı Hilmi Bey'in güvenini kazanmıştı. Onun da yükseliş hikâyesi böyle yazılacaktı işte. Bir süre sonra da eve girip çıkmaya başlamış, patronunun tek kızı ve ailenin tek mirasçısıyla evlenip işe ortak olmuştu. Evlendiği kız o günlerde bir aşk kırgınlığı yaşıyormuş, uzun sürmüş ve beklenmedik bir zamanda, üstelik "kaçak" bir beraberliğin mührü artık taşınıyorken atılmış bir nişanlılık ilişkisinden çıkmışmış. Bu evlilik, dışarıya duyurulmak istenmeyen "çok önemli bir sorunu" tam "zamanında" çözmüş bunlar düşünüldüğünde... Bir başka deyişle, o aile, birtakım sessizlikler üzerine kurulmuş... Kimi insanlar, hayatlarının en önemli adımlarını, hayatlarının en önemli kararları, anlaşmaları ve pazarlıklarıyla atmıyorlar mıydı?..

İki yıl sonra da, kader bu ya, Hilmi Bey bir gün aniden, bir kalp krizi geçirerek ölmüş. Böylelikle de ailesini ve tüm geçmiş hayatını Van'da bırakan, "memleket"e açıklayamadığı bir neden yüzünden bir daha hiç dönmeyen ve kendisini İstanbul'da, belki de hiç beklemediği bir hayatın içinde bulan bu genç adam, yeni "ailesiyle" birlikte, şirketin tüm denetimini eline geçirmiş. İnci'nin bir küçük kız gözüyle dünyayı tanımaya başladığı günler o aile için çok güzel günlermiş. İş çok iyi gidiyormuş. Bakırköy'de büyük bir evde oturuyorlarmış. Herkesin yerini bildiği ailelerdenmiş onlarınki de...

İnci, çocukluğu adına ilkin bunları anlatmıştı. Böyle bir ortamda büyümüş, özel bir okulda eğitim görmüş, yılların akışında da, hoş, çekici, haşarılıklarıyla herkesin ilgisini çeken, "hafif toparlaklığı" yüzünden beden eğitimi derslerinde çok zorlanan, ama buna karşın çok iyi dans edebilen, biraz kavgacı, biraz şirin, biraz da "serseriliklere meyilli" bir genç kız olup çıkmış. Ne yaşandıysa da o günlerde yaşanmış işte. "Deprem" böyle bir zamanda gelmiş.

Ailenin kendi içinde dağılmaya başladığı günlermiş de aynı zamanda o günler. Babası, işi büyütmek için girdiği bir ortaklık yüzünden büyük bir sıkıntıya düşmüş, aldığı banka kredilerini ödeyemez hale gelmiş; birbirinin üzerine binen, katlanarak büyüyen faiz borçları, ipotek edilen, sonra da elden çıkarılmak zorunda kalınan gayrimenkuller derken, iflas noktasına gelmiş. Bu durum onu çok derinden etkilemiş. O günlerde durmaksızın, "Tüm hayatım elden gidiyor, ellerimin arasından kayıyor" diyormuş, uykusunda bazen İstanbul'da hiç kimsenin bilmediği, Van'daki ailesiyle ve kimi arkadaşlarıyla konuşuyormuş. Anlaşılmaz konuşmalarmış bunlar. Ama bir sorunun çok derinlerde bırakılmak istendiği de görülüyormuş. Bu konu yine de aile içinde hiç konuşulmamış. Babası, tüm yaşananlara rağmen kendisini açmamış, "memleket"te bıraktıklarıyla ilgili, herkesin kolayca kabul edebileceği şeyleri anlatmış sadece... Annesiyle babası, henüz çocukluğunu yaşadığı günlerde ölmüş... Geriye sadece iki amcası ve aileleri kalmış. Onlar da kendi kaderleriyle savaşıyorlarmış... Öyle miydi gerçekten?.. Bunu hiç kimse bilememiş...

İnci, o maddi sorunlar yüzünden, okulun son sınıfını zorlukla okuyabilmiş.

Bakırköy'deki o büyük evin satılmasına da gelmiş sonra sıra. Ev satılmış, borçların önemli bir bölümü ödenmiş, çok daha mütevazı, küçük bir apartman dairesinde kiraya çıkılmış. Sonra da bir gün, uzaktan bir tanıdıkları işe talip olmuş, geri kalan borçları üstlenmiş, babasını da, şirketi yönetsin diye, dolgun bir maaşla yanına almış. Durumları da ancak böyle düzelebilmiş işte. O günden sonra borçsuz, sade bir memur ailesi gibi yaşamaya devam etmişlerdi...

Şimdi belki, "Bu hikâyenin pek bir özelliği yok, bunun gibi binlerce hayat yaşanıyor bu ülkede" diyeceksiniz. Doğrudur. O açığa çıkarılamayan ayrıntılar göz ardı edilecek olursa, buna benzer çok tutunamama hikâyesi yaşanıyor elbette bu ülkede. Kimileri ayakta kalıyor, kimileri kalamıyor, kimileriyse kaldığına inanmak istiyor... Kimileri o küçük hesaplarıyla, hep bir şeylere ve bir yerlere ait olduğu yanılsamasıyla, gerçek yüzleşmeleri göze alamadan, dolayısıyla da kendini keşfedemeden, hiçbir zaman anlatamadıkları ölümleriyle, o çok derin ölümleriyle, hep ayakta kaldığını sanarak yaşayıp gidiyor; kimileriyse seçtikleri hayatları bazen çok ağır bedeller ödeyerek taşımak zorunda kalıyor... Birörnekleşme örtüsü koruyor, elbette koruyor, ama korudukça da sinsice öldürüyor, için için çürütüyor...

Ama benim asıl üzerinde durmak istediğim hikâye, bu hikâye değil zaten. İnci'nin de gelmek istediği asıl hikâye bu değildi, biliyorum. O, bana o akşam, o hikâyenin içinde, hayatına yön vermiş, bambaşka, çok daha derinlerde hapsedilmiş, çok daha özel, çok daha zor taşınır bir hikâye de anlatmak istemişti. İstemiş, çok istemiş, ama anlatamamıştı işte... "Deprem" oradaydı, o karanlıktaydı... Bunu, ilerleyen günlerimizde, başka akşamlarında yaşadıklarımdan, karşılaştıklarımdan sonra, çok derin bir kederle söylemek zorunda kalıyorum şimdi. O akşam sadece uzun bir sınır çizgisinde yürüyebilecektik. İnci benimle orada yürümek istemişti. Dinlemiştim... Ben de onda daha çok yürüyebilmek için, dinleyebildiğimce dinlemiştim. Bir ara durmak, soluklanmak istediğini hissettim, ona bu dinleyişimi duyurmak istedim.

"Hüzünlü bir hikâye..." dedim. Ama gerisini getiremedim.

"Daha fazlası var, çok daha fazlası var... Ama anlatamıyorum... Anlatamayacağım galiba..." diye cevap verdi.

"Belki bir gün anlatırsın..." dedim.

Belki bir gün anlatırsın... Bu sözlerin, günü geldiğinde, hayatlarımızın en derin yerlerinden birine oturacağını ikimiz de bilemezdik o akşam. Zaman o uzun sınırın zamanıydı. İnci, o uzun sınırda, bizi sadece bir yere kadar getirebilirdi.

"Belki... Ama hiç sanmıyorum. Bunu anlatabileceğimi sanmıyorum ben... Benim... Benim içim o günlerde çok kanamıştı... Keşke bilseydin... Keşke anlatabilseydim... Keşke... Keşke benim neden böyle olduğumu bilebilseydin... Saldırgan olduğumu söylersin ya hep... Haklısın, bazen çok saldırganımdır ben... Ama ben... Ben öyle saldırgan olmak istemezdim aslında..."

Boğazında düğümlenen, konuşmasını engelleyen, adını yine koyamadığım, bilmediğim bir şeyler vardı. Oturduğum yerden kalktım, yanına gittim. Onu kollarımın arasına aldım. Birbirimize sıkıca sarıldık.

"Tamam, konuşma artık, sus" dedim.

Başını onaylarcasına salladı, daha da sıkı sarıldı. Bir süreliğine öyle, hiç konuşmadan, kendi içseslerimizde kaldık. İnci'yle o akşama kadar yaşadıklarımın, hikâyemizin ancak küçük bir bölümü olabileceğini hissetmiştim o anlarda. Zaman beni haklı çıkardı, ikimize de çok farklı yerleri gösterdi. Ama bunun için yaşamak gerekiyordu, hayatın o gizli yüzlerine korkmadan dokunmayı bilmek gerekiyordu.

O akşam, o karanlığın sınırında, yürüyebildiğimiz yere kadar yürümüştük. Akşam ilerliyordu. Gece ilerliyordu... Çaylarımızı içiyorduk. Birkaç sigaraböreği kızartmıştık... Uzunca bir sessizlikten sonra çayından bir yudum aldı, hikâyesine başka bir yerden devam etti.

“Babamla annem sık sık kavga ederlerdi... Her şeyin iyi göründüğü, maddi sorunlarımızın olmadığı günlerde bile... İflas günlerinde bu kavgalar daha da arttı...”

Sustum. Devam etmesini bekledim. Öyle ailelerden gelen o kadar çok yaralı çocuk vardı ki... Şaşırmamıştım. Bu yaranın tarihine, ilişkilerine, için için işlediğinden emindim neredeyse... O sıradan, çok, daha da doğrusu fazla oynanmış oyunlardan biriydi bu, biliyordum. Anlattıkları, bana bu oyunu bir daha hatırlatacaktı...

“Kavga ettikleri gecelerde, odamda, yatağımda, yorganı üstüme çeker, onları duymamaya çalışırdım, birbirlerine söylediklerini duymamak isterdim. Ama duyardım, yine de duyardım... İkisi de akıllarınca, birbirlerini bataktan kurtarmışlardı... Ama bana sorarsan asıl böyle bir evlilik yaptıkları için bataktaydılar. Ben böyle bir evliliğin çocuğuydum işte... Ben söylediklerini duyuyordum, tekrar tekrar duydum anlıyor musun?.. Tekrar tekrar... Tekrar tekrar... Söylediklerimden anladın artık herhalde... Babam... Babam, benim gerçek babam değildi!.. Ama ben bunu öğrendikten sonra da onu çok sevdim. Çok... Yani benim babam oydu, asıl babamın kim olduğunu da hiçbir zaman öğrenemedim. Bir iki merak ettim, anneme sordum, söylemedi; anneanneme sordum, söylemedi, ben de peşini bıraktım. Arada sırada hâlâ merak etmem değil, ama inan o kadar da merak etmiyorum artık. Adam beni istememiş, gitmiş, ne yapayım yani... Off!.. Off!.. Bunları hatırlayınca çok çok ağlarım bazen... Annemle babamın en korkunç kavgaları dönüp dolaşıp buraya gelirdi işte... Yok biri birini açlıktan sefillikten kurtarmış da, diğeri orospuluktan kurtarmış da... Asıl kendilerini kurtarmayı bilselerdi ya... ‘Tanrım’ derdim kendime o zamanlarda, ‘keşke ayrılsalar, keşke ayrılabilseler, keşke kendi yollarına gidebilseler...’ Ama buna hiçbir zaman cesaret edemediler... Ben babamı sevdim; annemi, yani beni seçen adamı sevdim... Yani.. Yani...”

Cümlesini tamamlayamadı, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Yine yanına gittim. Yine onu kollarımın arasına aldım. Anlatamadığı, bir türlü anlatamadığı sırrı, acısı bu muydu?.. Hayır, o acı, bu acı olamazdı. Bu reddediliş, fazlasıyla sarsıcı bir reddedilişti, ama o acı yine de bu acı olamazdı. Onun o acısı, tamamlayamadığı, daha da doğrusu başlayamadığı, söyleyemediği o son cümlesindeydi, bunu hissetmiştim. Ailelerde birçok “cinayetin” işlendiğini, üstelik bu “cinayetlerde” çoğu kez, kimin kurban, kimin cellat rolüne çıktığının bilinmediğini, size daha önce boşuna söylemedim. Bu cesaretsizlikler yüzünden, bu kendini yaşamayı göze alamamalar yüzünden, hayatlar öldürülüyordu, düşler öldürülüyordu, yalnızlıklar, gerçek, daha yaratıcı yalnızlıklar bile öldürülüyordu. Gidememek, bir türlü gidememek... Bir başkasına sahip çıkma yalanına tekrar tekrar sığınarak, kendine sahip çıkamamak... Annelerle babaların, sadece birbirlerini değil, bu dünyaya, ölümsüzlük arayışları adına getirdikleri çocuklarını da katlettikleri, acımasız, işin kötüsü, birçok seyircinin, kendi oyununu taşımak için görmek istediği bir oyundu bu. Bu oyuna katılan herkes kirleniyordu, bu suç ortaklığına katıldıkça kirleniyor, ama kendini meşruluğuna ancak böyle inandırabiliyordu... Bu “kutsal” sığınışın insanlarını ve yüzlerindeki, aslında her an yıkılabilecek pervasızlığı, o güçsüzlüğün ifadesinden başka bir anlama gelmeyen küstahlığı siz de gördünüz mü?.. Ailelerden nefret ediyorum bu yüzleri hatırladığımda; aileleri, eğer sadece bu yüzlerle kurulabiliyor ve meşrulaştırabiliyorlarsa, içinden hiçbir zaman çıkılamayacak bir ölüm tüneli olarak görüyorum. Sıcak, aykırılıkları, bu varoluşlarını sürdürebilmek için yavaş yavaş uykuya yatıran bir ölüm tüneli... Sıradanlıkların ülkesi, çok daha kolay yaşanabilir, oturma izni alınabilir bir ülkeydi sonuçta. Bunları ona elbette söylemedim o anda. Sohbetimizin başka bir yere kaymasını istemiyordum. Ona, o ailelerin o yaralı çocukları hakkında duyduklarımı, hissettiklerimi de söylemedim. Ama biliyordum. O yaralı çocuklar, yaralarını kurmak istedikleri ailelere isteseler de istemeseler de taşırlardı hep. O yaralı çocuklar, sadece yaralı aileler kurabilirlerdi... Bir kaderdi bu sanki... Bunları ona o akşam söyleyemedim, ama duyduklarım karşısında, en azından daha kolay konuşulabilir, paylaşmaya çalıştıklarımızda bir kez daha yerini yadırgamayacak o eski hikâyemi hatırlatmayı denedim.

“Kimi insanlar gitmeleri gerektiği halde gidemiyor işte... Birbirlerine de, gidemedikleri için, sadece hapishanelerini, parmaklıklarını verebiliyorlar bu yüzden...”

Ağlamasını kesmişti biraz.

“Neden?.. Neden?.. Doğrusu yok mu peki bunun?..” diye sordu.

Ona, bu doğallığını, çocuksuluğunu görünce, bir de sözlerimle, duygularımla, farklı yerlerden, farklı zamanlarımda alıp getirdiğim kırgınlıklarımla da sarılmak istedim.

“Doğrusu mu?.. Doğru ne ki?.. Kimin doğrusu tek doğru ki?.. Bir ‘yalnızlık dolambacı’ bu küçük kız... O romanın adını, bu ilişkileri düşündüğümde, daha çok severim. Şunu söyleyebiliyorum artık. Yazacağım romanda, şu cümleye mutlaka yer vereceğim: İki tip insan vardır... Gidenler, gitmeyi bilenler ile hep aynı yerde kalanlar, kendilerini aynı yere ve birbirlerine tutsak edenler...”

Gözleri doldu bu söylediklerimi duyunca, yine ağlamaya başladı. Bir kâğıt mendil istedi, verdim. Burnunu sildi.

“Sen gidebiliyorsun sanki!..” dedi.

Sesinde yine o küçük kızın öfkesi vardı, çaresizliği vardı, şefkat arayışı vardı... Gülümsedim... Benim de çaresizliklerim vardı hiç kuşku yok ki... O anda, bu çaresizliklerimi örtmek için gülümsemiştim zaten. Ama içimde duyurmak istediğim, her geçen gün biraz daha çok yaklaştığımı hissettiğim bir ses de vardı.

“Ben gideceğim... Günün birinde mutlaka gideceğim...”

Bu inancın doğurduğu sesi her geçen gün biraz daha çok duyuyordum, evet. Ancak bu ses, onun açısından o akşam sadece o öfke duvarına çarpabilirdi.

“Sen hiçbir yere gidemeyeceksin!.. Çünkü gitmek istemiyorsun. Sen sadece gitmek istemeyi istiyorsun, gitmeyi hayal etmeyi seviyorsun...”

Kendimi bir daha savunmaktan başka çıkar yolum yoktu.

“Olabilir... Ben bunu neden söylediğini biliyorum yine de. İşte meseleyi yine bize getirdin. Ama bu hikâye senin düşündüğün gibi yazılmayabilir...”

İlk elde beklenebilir görünen, ama biraz düşünüldüğünde, başka yerlere de gidebilecek bir cevap aldım.

“Hiçbir şey benim istediğim gibi yazılmadı zaten...”

Benim de önüne geçemediğim, denetleyemediğim öfkelerim vardı. Biraz kışkırtıcı bir karşılık vermeden edemedim bu nedenle.

“Sakın bunda senin de payın olmasın?..”

Sorum onu, o anda istemediğim bir yere götürmüştü.

“Vardır, mutlaka vardır... Onun için bu haldeyim işte...”

Pişman olmuştum. Durumu biraz toparlamaya çalıştım.

“Bunu söylemek istemedim... Ben bizden söz ediyordum...”

Direndi. Kendini bir başka kırgınlığıyla da duyurmak istiyordu artık, hissetmiştim.

“Olsun... Ben benden, benden hep bir şeyleri alan, kopartarak giden erkeklerden söz etmek istedim işte, ne var?..”

Onun, geçmişinde, benden önce yaşadığı ilişkileri biraz biliyordum. Bu ilişkilerin onda bıraktıklarını, o uzun zamanlarımızda, o eksik yaşamalarımıza yakışır bir biçimde, ancak gidebildiğimiz yerlere kadar giderek konuşmuştuk. İçimizdeki kalıntılar ikimizi de çok başka yerlerde bekliyordu oysa. Bunu o akşam çok daha iyi fark ettim. Daha derinlere yapabileceğimiz, yapmamız gereken bir yolculuğu bu sefer erteleyemeyecektik. O akşam, çok farklı bir akşamdı... O akşam, o kalıntıların başka karanlıklarına doğru yürüyecektik. Yaşadığımız, insanın içine işleyen o oyunlardaki o

derin hesaplaşma sahnelerine benziyordu... O akşamı da, o uzun geceyi de öyle yaşamıştım... Giderek savunmasızlaşıyorduk... Giderek, daha hakiki oluyorduk...

O ilişkilere elbette gelecektik, er ya da geç, bir şekilde gelecektik, bu kaçınılmazdı... Ama ben yine de, ona hayat veren, kendisiniyse hayatının bir döneminde büyük bir çıkmaz, hatta bir başka ölümle karşı karşıya bulan o kadını biraz tanımak istedim önce... O Vanlı, yoksul genç adam, kaderini, o büyük şehirde nasıl bir kadınla birleştirmişti?.. Biraz durdu bu sorum karşısında. Burnunu aynı mendile tekrar silerek cevap verdi. Gülümsüyordu.

“Aslında tanısaydın, severdin, benden daha çok severdin...”

Nedenini sordum. Gülümsemesi daha da arttı. Bir hatırladığı vardı belli ki...

“O benim tam tersimdir. Yumuşaktır, sakindir. Gençliğinde çok kitap okumuş. Kültürlü bir kadındır yani!.. Edebiyat fakültesinden, Grek dilinden mezundur kendileri!.. Bana çocukluğumda, o eski Yunan klasiklerinden çok söz ederdi. Geceleri uyumam için, Odyssea’yı okumaya bile heves etmişti. İşkence gibiydi valla!.. Bir sıkılırdım ki sorma!..”

Ben de gülümsedim. Böylesini ilk kez duyuyordum.

“O kadar da kötü değildir canım!.. Tamam, biraz sıkıcıdır, ama bir süre sonra bayağı sarar insanı. Bir de o akışa kendini bırakırsan, macera romanı okuduğun hissine bile kapılırsın.”

Böyle bir yorum karşısında, o muzip, hırçın kız devreye girmez mi? Girer!.. Hele hele bir de saldıracak fırsatı bulmuşken...

“Maşallah!.. Siz entelektüellerin zevki de başka oluyor yani!..”

Kimleri, neden hedef aldığının farkındaydım. O entelektüelleri, okudukları, daha da doğrusu kafalarına yığdıkları kitapların cümlelerine hapsolmuş bilgileriyle hayatı yorumlayabileceklerini, yakalayabileceklerini ve çözebileceklerini sanan, parlak sözcüklerine güvenerek kendilerini birilerinden üstün gören o insanları ne kadar sıkıcı, yorucu ve iç karartıcı bulduğumu o da bilirdi. O, aslında hiç de entelektüel olmayan o saldırının, insanları o cehalet saldırısı kadar birbirlerine uzak düşürdüğüne inandığımı da bilirdi. Oyuna gelmedim bu yüzden, sadece gülümsemekle yetindim. Anladı, durumu toparlamaya çalıştı.

“Tamam peki, o kadar da kötü değildi... Üstelik okuduklarını daha iyi anlamam için, açıklardı da... Ayrıca, Penelope’yi de çok sevmiştim...”

Fırsatı yakalamıştım... Kaçırmadım...

“Siz de az entelektüel değilmişsiniz yani hanımefendi!.. Bize o yaşlarımızda, sadece her çocuğa okunan masallar okunurdu!..”

Ben oyuna gelmemiştim ama onu getirmiştim. Ya da o, yine sohbetimize biraz soluk aldırmak için, bile bile o kızgın, hırçın kızı oynamayı tercih etmişti.

“Aptal!.. Ben onları kendim okurdum!.. Ben okumayı okula gitmeden sökmüştüm. Çok zeki bir kızdım ben!..”

Oyuna, aynı yerde kalarak, ben de küçük bir renk katmaya baktım.

“Çok zeki olduğun için mi sonraki ilişkilerinde bu kadar çuvalladın?..”

Şirinliğine hafiften ağlamaklı bir ses de katılmıştı. Size daha önce de anlatmaya çalıştığım, o azarlanmış küçük kız ile o cilveli, fettan kadını çok iyi barıştıran hali yine karşımdaydı. Bu özelliği, onun bendeki en vazgeçilemez özelliklerinden biriydi...

“Aptalsın sen, aptal!.. Aptalsın diyorum da inanmıyorsun!.. Hepiniz aptalsınız!.. Benim kıymetimi bilemediniz!.. Kurban olun siz benim zekâma! Arada bul, bulabilirsen!..”

Tüm yaşadıkları ve yaşattıkları bir yana, çok çabuk düşünebilen bir kadındı gerçekten de İnci. Zekâ testlerinin insan ilişkilerinde önemli bir yer tuttuğuna inanmam, ama bu testlerden çok yüksek bir puan alabileceklerdendi anlayacağınız. Kendisini kitaplardan uzaklaştırabildiğince uzaklaştırmıştı buna karşın. Hayatının kitaplardan alınmış bilgilerle değil, kitaplara verilebilecek bilgilerle dolu olduğunu söylerdi sık sık. Onun bu uzakta duruşundan zaman zaman etkilenmiş, zaman zaman da çok büyük bir rahatsızlık duymuştum. O, kitaplarla daha çocukluk yıllarında tanışmıştı oysa. Onun bu gerçeğini de o akşam daha iyi görmüştüm. Taşlar yerine oturuyordu. Bu hayata bakışın ipuçlarını da o uzak yıllarda bulabilirdiniz. Bize dayatılanlar yolumuzu çiziyordu aynı zamanda. Bize dayatılmak istenenlere karşı duruşlarımızsa, hayat çizgilerimizi belirliyordu... Onun geçmişine attığım bu köprüde, çok daha karanlıkta, uzakta kalan bir gerçek daha vardı... Ancak, bu gerçeğe ulaşabilmem için de, daha çok yol almam gerekecekti, farkındaydım... Konuyu yine annesine getirdim, neden Grek filolojisinde okuduğunu öğrenmek istedim bu yüzden. İlerleyebildiğim yolda ilerliyordum. Aldığım cevap, bizi bir yerlerde bıraktığımız bir insana yeniden götürecekti...

“Sana anneannemin Giritli olduğunu söylemiştim, unuttun mu?.. Rumca’yı Türkçe’den iyi bilirdi, anneme de öğretmişti...”

O ruh göçlerinin hikâyesi, benim hep döndüğüm, dahası hiçbir zaman kopamadığım hikâyelerimdendi. Böyle bir ayrıntıyı hafızamdan nasıl silebilirdim ki...

“Unutmadım... Hatta anlattıkların bana çok dokunmuştu. Hep daha fazlasını anlatmanı bekledim ama, bunu sana bırakmayı tercih ettim. ‘Bu hikâyeyi de konuşmanın zamanı gelir elbet’ dedim kendime. Senin için, ‘Eğer anneannesini anlatırsa, onu da daha iyi tanıyabilirim’ dedim hep...”

Sustu... Çok duygulanmıştı... Girit... Bir ada... Adalar... Bu adaların, hikâyemizin kaderini ördüğünü de bilemezdim o zamanımda; onun, bu sözlerim karşısında, o karanlığını benimle paylaşmak isteyişinin sınırına geldiğini de... Sevdiğim kadının o anlardaki suskunluğu, sadece adasından kopan o küçük kızın hayatıyla ilgili değildi... Bunu yıllar sonra öğrendim... Ancak zaman, dediğim gibi, bana sadece bir sınır çizgisini gösterebiliyordu o akşam... Orada ilerlemek, hikâyemiz için yeni fotoğrafların ardına düşmek demekti yine de... İzler henüz kaybolmamıştı... Kendim ve bizim için ne isteyeceğimi, ne istemem gerektiğini biliyordum artık.

“Haydi bana biraz vişne likörü getir...” dedim.

Yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı... Bu gülümsemenin kaynağına inmek zor değildi. O evdeki ilk akşamımızdan bu yana, tüm yaşadıklarımıza ve yakalayabildiğimiz birlikteliklerimize rağmen, hiç vişne likörü içmemiştik. O likörün büyüsü sadece o akşamda kalmıştı, bırakılmıştı sanki... İki yılı aşkın bir süre geçmişti aradan... Kimileri için çok kısa, kimileri içinse çok uzun bir süreydi bu. Bu süreye birçok “an”ı ve artık unutamayacağımız dokunuşu sığdırmıştık. Bu süre içinde, hayat adına, kendimize ve birbirimize, daha önce fark edemediğimiz birçok yüzümüzü göstermek zorunda kalmıştık, birçok duymadığımız sesi duymuş, birçok hesaplaşmayı göze almıştık... Bu yolculukta vişne likörünü hiç hatırlamamamız, dahası gereksinmememiz önemliydi, en azından benim için önemliydi. Benim için ayrıntılar önemliydi çünkü. O anda paylaşmaya çalıştıklarımda, bu duygunun çok büyük bir etkisi vardı.

“Farkında mısın?.. Bunca zaman hiç vişne likörü içmedik...”

Sustu. Önüne baktı, söylediklerimi başıyla, kederli bakışlarla onayladı. Neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Bu suskunluktan ve bu bakışlarından cesaret alarak duyduklarımı dile getirdim. Anlatmak, yine anlatabilmek istiyordum... Kaçamayacağımız o zamanlarımızın birindeydik bir kez daha... “Vişne likörü ikimiz için de bir evi, bir hayatı paylaşmanın adlarından biriydi galiba... Oysa biz, birbirimize kendimizi bir türlü veremedik ne yazık ki... Birbirlerine kendilerini verdiklerine inananlar, gerçekten veriyor mu ama acaba?.. Bu soruyu kendimi rahatlatmak, ya da haklı çıkarmak için sormuyorum. Bilmek, gerçekten bilmek istiyorum. Böyle bir soruya tüm benliğiyle evet cevabını verebilecek biriyle karşılaşmak istiyorum.”

Biraz daha sustu.

“Veren veriyor...” dedi sonra.

Parmaklarıyla, sehpanın üzerindeki vişne likörü kadehine dokunuyordu. Devam etti.

“Benim küçük Feridem vermişti...”

Anneannesinin adını da öğrenmiştim böylelikle. O kadehe parmaklarının ucuyla dokunmaya devam ediyordu. Bir kelebek dokunuşu gibiydi bu sanki, bir şeyleri zedelememeye çalışan bir kelebek dokunuşu...

“Neden küçük diyorsun?..” diye sordum.

Gözlerine bir ışıltı geldi.

“Çok küçüktü, miniminnacıktı da ondan... Zaten kısa boyluydu, bir de yaşlanınca, daha da küçülmüştü...”

Sesinde hem bir şefkat, hem de anlaşılabilir bir özlem vardı. Anlatmak isteyip istemeyeceğini sordum, o şefkatin beklediği bir sesle yanıt verdi...

“Uzun hikâye... Dedemle evlenmek için, ailesini reddetmek zorunda kalmış...”

Bu hikâyeleri biliyordum, çok duymuş, çok anlatmak istemiştim... Hayatlarımızın, bir aradalıklarımızın ve aykırılıklarımızın acılı yüzleri gizleniyordu oralarda... Bu hikâyelerin bende bıraktıklarını o anlarımızda konuşmak istemiyordum ama. Sustum. Bu uzun hikâyede bir adım daha attı o da bunun üzerine...

“Ama o her şeyi göze almıştı, her şeyi göze alabilecek kadar yürekliydi...”

Anneannesiyle ilgili, daha önce söyledikleri geldi o anda aklıma. Girit’ten ayrılışı, koparılışı ve bu koparılışı bir ölüm gibi hissedişi... Ada ve ölüm... Feride’nin aşk yürüyüşü de bir ölümde yürüyüş müydü yoksa?.. Ona o anda bu soruyu da soramadım. O büyüyü bozamazdım. Ondaki o hayali sarsamazdım... Anneannesinin, dedesiyle nasıl tanıştığını sordum bunun yerine. O uzun hikâye, beni başka izlere götürebilirdi... Anlatmaya başladı...

“Komşuymuşlar... Geceleri bir yolunu bulup bahçelerinde gizlice görüşürlermiş. Uzun uzun konuşurlar, birbirlerine sarılırlarmış...”

Birden durdu, çok hoş bir gülümseme yayıldı dudaklarına. Nedenini sordum, anlatmaya devam etti.

“Bana bunları anlatmaya başladığında yeni yeni genç kızlığa geçiyordum. Çapkın çapkın bakışlarla anlatırdı, bazen de kıkır kıkır gülerdi. İlk eğitimimi ondan aldım desem, yalan olmaz yani... ‘Ne yapardınız peki?’ diye sorardım, ‘ne yapardınız, anlat!’... ‘Hiç... Öyle konuşurduk...’ derdi... Kaçamak kaçamak, cilveli cilveli cevap verirdi önce... ‘Anlat!’ diye üstelerdim ben de. Bu oyunu çok tekrarlamıştık. Anlattıklarını ezberlemiştim ama yine de anlattırırdım işte... O da anlatmaktan hoşlanırdı. Birbirlerine nasıl sarıldıklarını anlatırdı, nasıl öpüştüklerini anlatırdı. ‘Ya!.. başka ne yapardınız?..’ diye sorardım. ‘Çok mu merak ediyorsun?’ diye sorardı o da. ‘Ediyoruz herhalde!..’ derdim. Daha o zamanlarda dilim pabuç gibiydi yani!.. Bunu duyunca da ‘Ah seni putanaki, ah!’ derdi. Arada sırada böyle Rumca laflar karıştırırdı konuştuklarına. ‘Putanaki’nin ne olduğunu biliyordum artık. On üç-on dört yaşlarındaydım. Biz de kendimize göre bir şeyler öğrenmiştik!.. ‘Putanaki’ küçük orospu demektir bu arada!.. Ben de bunun üzerine, ‘Sensin o!’ derdim. O da ‘Biber sokacagim agzina!’ derdi. Ama bende cevap çok!.. ‘Sen niye söylüyorsun o zaman?’ derdim. ‘Ben büyüğüm, söylerim’ diye cevap verirdi. ‘Ben de büyüdüm’ derdim cevap olarak. Öyle giderdi... Sözler değişirdi, oyun kalırdı, böyle tatlı tatlı kavga ederdik... Neyse... Bu böyle bir yıl kadar devam etmiş. Hayaller kurarlarmış. Ailelerinin bu evliliğe karşı çıkacağını biliyorlarmış. Anneannemlerin İmroz’da yaşayan, çok yakın bir aile dostları varmış. Kırklarında falanmış, tek başına orada hayatını sürdürürmüş.

Nasıl tanışmışlardı, nereden bu kadar yakın olmuşlardı, bilemedim. Öğrenebildiğim kadarıyla, kadın Rum'muş, anneannemle hep Rumca konuşurmuş. Ona bir dönem ciddi ablalık yapmış, ama bayağı da yaş farkı varmış aralarında. Bu yüzden de ondan hep 'teyzeciğim' diye bahsederdi. Tabii Rumca 'Çiçamu' diyerek... Bilmiyorsan öğren, Rumca öyle denir!.. Bak sana bir de Rumca öğretiyoruz şimdi!.. Neyse artık... Bu kadın biraz deli doluymuş, birine fena halde âşık olmuş ama yürümemiş. Onun da kafası bozulmuş, bunalıma düşmüş bir çeşit, tası tarağı toplayıp doğru İmroz'a, memleketteki çocukluk arkadaşlarının yanına gitmiş, orada kalıp yaşamış, hiç evlenmemiş. Anneannemle mektuplaşmışlar sonra. O kadını çok sevmiş anneannem. Böyle sorunlar çıkınca da dedeme, 'Gel İmroz'a kaçalim, Çiçamu bize orda bakar' demiş..."

Anlattıkları çok ilginçti, tam da benim sevebileceğim hikâyelerdendi. Onu öyle, hazır anlatmak da istiyorken, saatlerce dinleyebilirdim. Ancak hikâyenin, o akışta nereye gideceğini bilemediğimden, çok önemsediğim bir soruyu da sormadan edemedim.

"Aileler neden bu beraberliğe karşı çıkmış peki?"

Biraz bocalar, cevap verip vermemekte tereddüt eder gibi göründü bu sorum karşısında. Bir gizlenmek istenen mi vardı, bir bilinmeyen, hiçbir zaman öğrenilemeyen mi?.. Bu gerçeğe hiçbir zaman ulaşamadım. Aldığım cevap birçok yere çekilebilecek, aydınlatıcı olmaktan çok uzak bir cevaptı.

"Komşuymuşlar, sık sık da görüşürlermiş, ama hayata dair, kendilerini bağlı hissettikleri başka inançları varmış..."

O anda orada durdum, daha ileri gidemedim... Beni ne durdurmuştu?.. Bunu kendime hiçbir zaman söyleyemedim. Böyle bir belirsizlikte kalmak beni daha çok çekmişti belki. Feride'nin bir roman kahramanı olarak, kendisini yazdırması kaçınılmaz görünüyordu çünkü artık. Onun, hikâyemin neresinde, nasıl görüneceğini o anlarımızda bilemezdim elbet. Beni bir tarih daha çağırıyordu, hissediyordum. Bu tarihin de renkleri vardı, bir mirası vardı; bu dille, dillerimizde bıraktığı sesler vardı. O seslerin ardından hep gitmek istemiştim. O farklı sesler, beni hep, kendimi daha iyi tanıyabilmem için çağırmıştı. Geriye hikâyenin izini sürmek kalıyordu bu durumda.

"Gidebilmişler mi peki İmroz'a?"

İnci'nin Gökçeada değil de, sürekli İmroz demesi ilgiye değerdi elbet. O ada, onda böyle bir adla kalmış ve hayat kazanmıştı. O ada ona, o adıyla getirilmiş ve anlatılmıştı. Farklı diller; farklı hayatlar ve sınırlar demekti sonuçta. Ben bu dillerin yolculuğunu ve çoğalttığı hayatları da sevmiştim. Ancak, İmroz bağlantısının, tüm bu çağrılar bir yana, hikâyemizi derinleştiren bir yanı üzerinde de durmak gerekiyordu. Orada da bir ada vardı, fark ettiniz mi?.. O ada da ölüm ile hayat, umut ile umutsuzluk arasındaki bir sınırı anlatıyordu... O ada da birilerini öldürmenin, ya da birilerinde ölmenin, ama aynı zamanda da bir yerlere ve birilerine doğmanın adası olabilirdi... Bütün bunların farkında mıydı İnci?.. O da bu duyguyu yakalayabilmiş miydi?.. Bu sorunun yanıtını da zamanla alabilecektim. O akşam bu duyguda başka adımlarla ilerleyebilirdik... Sorumu, böyle bir yeri deşmenin çok uzağında, hikâyesini sürdürerek yanıtlamıştı bu yüzden.

"Gidememişler... Sonunda kaçmışlar, ailelerine rağmen evlenmişler, ama oraya gidememişler. Dedem bir adada yaşamaktan çok korktuğunu söylemiş. Fındıkzade taraflarında küçük bir eve geçmişler. Dedemin ailesi tahıl işleri yaparmış, durumları iyiymiş. Ama hal böyle olunca, yani aile devreden çıkınca, her şeye sıfırdan başlamak zorunda kalmış. Önceleri çok yoksulluk çekmişler. Dedem Karaköy taraflarında toz boyalar satan bir adamın yanında çalışmaya başlamış, mesleği yavaş yavaş öğrenmiş, sonra da kendi işini kurup büyütmüş. Çok gençmişler, zamanla durumları bayağı düzelmiş. Zaman geçtikçe, dedem ailesiyle arasını da düzeltmiş. Ama anneannemin ailesi daha sert çıkmış, kızlarını hiç affetmemişler... O da aşkı uğruna seçtiği aileyi mecburen kendi ailesi bilmiş... Böyle bir hayatı seçtiği için, bir an olsun şikâyet ettiğini, pişmanlık duyduğunu görmedim ama. Arada sırada ailesini, çocukluğunu hatırlardı, dalar giderdi... Bunu bir uzun uzun sustuğu, koltuğuna oturup derin derin düşündüğü, bazen gülümseyerek, bazen de gözleri dolarak, Rumca şarkılar mırıldandığı zamanlardan bilirdim, bir de..." Sözlerinin burasında durdu, kalktı.

“Şimdi sana çok şaşıracağın bir şey göstereceğim...” dedi.

Gülümsüyordu. Hikâyenin çok önemli bir yerine geldiğimi hissediyordum. Yatak odasına doğru seğirtti. Bir çekmecenin açıldığını, sonra da yavaş yavaş kapandığını duyar gibi oldum. Salona geliyordu. Tanıdık bir keman ezgisi geliyordu kulağıma. Karşıma, o muzip kız gülüşüyle, o ezgiyi çalarak geldi. Çok kötü çalıyordu ama çalıyordu. Çalması bir iki dakika sürdü, sonra bıraktı... Şaşırmıştım, hem de çok şaşırmıştım... Gülümseyerek baktı, çok duygulanmıştı...

“Şaşırdın değil mi?.. Ama öyle bakma, daha fazlasını da bekleme, tek bildiğim bu... Anneannem çok güzel keman çalardı. Yani ben çok severdim çaldıklarını. Her zaman çalmazdı ama. İşte en çok ailesini hatırladığı o zamanlarda çalardı. Beni de sık sık yanına alırdı. Yaşadıklarını da en çok o zamanlarda anlatmıştı işte. Bu keman, evinden giderken yanına aldığı birkaç eşyadan biriymiş. Çocukluğunda keman dersleri almış. Bana da öğretmeye kalkmıştı, ama benim aklım hep bir karış havadaydı... Ona hep, ‘Sen boş ver şimdi gıy gıyı, bana dedemle o bahçede yaptıklarını anlat’ derdim. Güler, ‘Ah ciğerakimu, ah putanaki ah! Aklin sade erkeklerde değil mi?’ derdi. Gülerdi, sadece gülerdi, hiç kızmazdı. Öldüğünde yetmiş sekiz yaşındaydı... Ben de on altı... Vişne likörü yapmayı son yıllarında öğretmişti. Bir de bergamut reçeli... Reçeli çok severdi, çok özenerek yapardı, misafirlerine gümüş kaplar içinde, yanında bir bardak suyla ikram etmekten çok hoşlanırdı... Neler neler yapmazdı ki... Bergamut reçeli, turunç reçeli, küçük incir reçeli... Bu da ondan kaldı...”

Salondaki küçük büfenin üzerinde duran gümüş reçelliği gösterdi. Daha önce elbette gördüğüm o reçellik, gerçek yerine oturmuştu artık.

Birden duygulandı, sesine bir keder çöktü. Karşımda oturuyordu. Kemanı kucağında tutuyordu.

“Son günlerinde ‘Erkeklere çok dikkat et... Erkeklere de kadinlarina da çok dikkat et...’ demişti birkaç kez. Benim için çok endişeleniyordu, başıma gelecekleri tahmin etmişti sanki... On altı yaşındaydım. Keşke daha çok yaşasaydı... Ondan sonra o kadar çok insan tanıdım ki... O günlerimde yanımda olsaydı, o kadar çok hata yapmazdım belki... Bana elinden gelen her şeyi öğretmeye çalışmıştı... Ölmeden üç gün önce yatağa düştü... Pek bir rahatsızlığı, hastalığı falan yoktu. Beden iflas etmişti işte. Artık kalkmak da istemiyordu, yemek yemek de... Sonra yavaş yavaş koptu... Uyudu, uyandı, sayıklamaya, şurdan burdan anlatmaya başladı. Ağaçlardan, otlardan söz edip duruyordu durmadan... Ama beyin de iflas ediyordu, belliydi. Son saatlerindeyse hep Rumca konuştu, yine Rumca bölük pörçük birkaç şarkı mırıldandı... Okul şarkılarına benziyordu... Ben öyle duydum yani... Gülümsüyordu... Öleceği için seviniyordu sanki... ‘Kemani hiç kimseye bırakma, o senin... Nereye gidersen git, ne yaparsan yap onu yaninda götür... Beni özlersen ona dokun, senin hemen yaninda olacagim ciğerakimu, yanina gelecegim pedimu, korkma gelecegim, ben gelirim...’ demişti. Onun, ölüm döşeğinde, aklı başındayken söylediği son sözlerdi bunlar...”

Kemanı daha da sıkı tutuyordu... O kemanın, onda, çok derinlerinde kalan birçok ezgisi vardı, emindim... Bazı çekmecelerin uzun hayatları da sakladığını o anda bir kez daha hatırladım. Yanına yaklaştım, elini tuttum. Yaşadığımız anın hakkını vermek istiyordum...

“Sağol... Bunları anlattığın, benimle paylaştığın için sağol...”

Baktı. Gözleri dolmuştu. Gülümsemeye çalışıyordu. Yutkundu.

“Anlatmasaydım çatlardım...” dedi.

Onu yanıma çağırdım, başını yine omzuma koymasını söyledim. Kanepede oturuyordum. Kalktı geldi, dediğimi yaptı. Sustuk, uzun saçlarını okşadım. Kemanı kucağında tutuyordu yine. Elini tuttum sonra, benim elim de kemana değdi. Bir süre öyle kaldık. Kemana baktığımı görünce, bir duygusunu daha dile getirmek istedi.

“Gittiğim her yere götürdüm onu... Nereye gidersem gideyim, oraya götüreceğim...”

Sustum. Ne diyebilirdim ki... Bir süre de öyle kaldık... Öyle, yine sessizce... Yine içseslerimizi başka yerlerden duymaya çalışarak... Birlikte, ama kendi farklı hayallerimize, fotoğraflarımıza dalarak...

Böyle bir yere gelmişken, bana onu daha iyi verecek başka bir yola da çıkabilir miydik artık?.. Denedim. Onu, kabuğunu bu kadar aralamayabileceğini, ya da en azından uzun bir süre için aralayamayabileceğini tahmin edecek kadar tanımıştım ne de olsa.

“Belki şu Arkın meselesini de anlatmak istersin bu akşam.”

Sözlerimi duyunca yavaş yavaş doğruldu, kemanı sehpanın üzerine koydu. Sonra oturduğu yerde eğilip dirseklerini bacaklarına dayadı, başını da ellerinin arasına aldı.

“Arkın... Hayatımın kırılma noktası...” dedi.

Öyle miydi gerçekten?.. İlk gerçek sevgilisi onda bu kadar derin izler mi bırakmıştı?.. Söylenmek, hatırlanmak istenen miydi bu yoksa sadece?..

Kalktı. Kemanı alıp yatak odasına gitti. Yine bir çekmecenin açılıp kapandığını duyar gibi oldum. Sonra bir başka çekmece açıldı, kapandı. Sonra da, koltuğunun altında bir fotoğraf albümüyle karşımda göründü. Gülümsüyordu yine. O gülümsemede, o kemanı getiren muzip kızın gülümsemesi yoktu ama artık, kederli, biraz da yorgun bir genç kadının bakışları vardı daha çok. Yanıma oturdu. Albümü kucağında, ellerini de albümün üstünde tutarak sordu.

“Arkın’ı tanımak istediğine emin misin?”

Emin değildim. Ama o anda istediğimi bir şekilde söylemekten başka çarem de yoktu galiba.

“Bilmem... Kıskanabilirim belki ama sen yine de anlat.”

Fotoğraflara bakmaya başladık. Birlikte durdurmak istedikleri birçok anları vardı onların da. Fotoğraflar bunun için çekilmez miydi zaten, bazı anları dondurmak, zamanın dalgalarından korumak, daha da önemlisi unutmamak, hep hatırlamak, birilerinde kalmak ve günü geldiğinde, yaşadıklarını başkalarına da göstermek için çekilmez miydi, saklanmak istenmez miydi?.. O akşam bu beklentilerin belki de tümü dile gelmişti. Başkalarının albümlerine bakmaktan pek hoşlanmazdım aslında. Bu seyirciliği hiçbir zaman sevmemiştim. Yaşananların, bir yerlerde bırakılanların, ne yapılırsa yapılsın, gereğince paylaşılamadığını düşünmüşümdür çünkü. Ancak bu sefer durum farklıydı. Bu sefer İnci’de yürümek vardı... Bu yürüyüşten kaçamazdım...

Kimi fotoğraflarında baş başa, kimi fotoğraflarındaysa başkalarıyla beraberdiler. Arkın, tahmin ettiğimin aksine, İnci’den biraz uzun, zayıf, tel gözlüklü, düzgün ve temiz yüzlü bir çocuktu. Oysa ben ona nedense, iriyarı, esmer ve bıyıklı bir adamı yakıştırmıştım. İnci ise o fotoğraflarında çok daha çocuk, çok daha gençti. Çok daha çocuk, çok daha genç ve çok daha mutlu... Başkalarıyla göründükleri birkaç fotoğraf bir kutlamayı andırıyor gibiydi... Gördüklerimi doğrulatmak istedim.

“Bir parti mi bu?”

Yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı.

“Nişanımız...”

“Mutlu görünüyorsun” dedim.

“Mutluydum... Ona çok inanmıştım... O ilişkiden çok şey bekliyordum...” diye karşılık verdi.

Yutkundu. “Bu saflık bir daha yaşanamayacak...” dedi sonra.

Elini tuttum... Fotoğrafların birinde, biraz kenarda kalmış, ona yakıştırdığım adamı

andıran, ama düşündüğümden daha yaşlı bir adam vardı. Gülmüyordu. Bir tek o mutsuz görünüyordu. Onu parmağımla göstererek, kim olduğunu sordum.

“Babam” dedi kısaca.

“O pek mutlu görünmüyor” dedim.

“Değildi zaten. Kolay mı, kızını vermiş…” diye karşılık verdi.

Sesinde yine gizlemeye çalıştığı o öfkeyi duydum. Ama o sese, o öfkeye rağmen, bir acıma da karışmıştı sanki. O acıma, o adama duyduğu acımadan çok, kendisine duyduğu bir acımaydı, içini kanatan bir derinliğin ifadesi gibiydi…

“İlişkiyi kabullenmiş miydi peki?” diye sordum.

“Kabullenmişti… O da Arkın’ı sevmişti… Ama onun o gün başka bir derdi vardı…” dedi.

Deminki sesi bir daha duymuştum. Neyin sesiydi bu ses, kimin sesiydi?.. Bunu bilemezdim. Ancak o anda, o sesin nereden geldiğini de soramazdım.

“Her kız babasının başına gelen, onun da başına gelmiş… Sen git kızını büyüt, sonra da adamın biri gelsin, onu alsın…” dedim bunun yerine.

Gerçek, ama bir o kadar da sıradan bir yorumdu yaptığım, farkındaydım. Söylediklerime belki de bu nedenle bir karşılık vermemişti. Bazı derinlikler, bazı sıradanlıkları kabul edemiyordu. Bunları söylediğimde, o fotoğraflarda, beni duymayacak kadar uzaklara gitmiş görünüyordu zaten. Onu o uzakta yine bulmaya çalıştım.

“Neredesiniz?”

Gözlerini fotoğraflardan ayırmadı.

“Evdeyiz… Basit, sade bir nişan istemiştik… Ama düğünümüz güzel olacaktı… Çok kalabalık, çok eğlenceli olacaktı…”

Hikâyeyi iyi kötü biliyordum. Daha önceki konuşmalarımızın birinde, o günlerde yaşadıklarını biraz anlatmıştı. Ancak o anlarımızda, o fotoğrafların da çağrısıyla, hikâyenin kendisinde bıraktığı izleri daha iyi sürebileceğimi de hissetmiştim. Konunun hassas bir konu olduğunun farkındaydım. Kapıyı bu nedenle, biraz ürkekçe, yavaş yavaş araladım.

“Evlilik hazırlıkları hemen mi başlamıştı?”

Gözleri hâlâ o fotoğraflardaydı.

“Evlenecek, İngiltere’ye gidecektik… O mastır yapacak, ben dil okuluna gidecektim… Gideceğimiz okulları bile bulmuştuk. Arkın’ın biraz birikmiş parası vardı. Biraz da annem yardım edecekti, bir iki eski, çok sevdiği mücevherini satarak… Paramız bittiğinde de bir yolunu bulup çalışacaktık…”

Bu sözlerin bana, her anlatılanda biraz daha derinlerine çekildiğim o hikâyeyi hatırlatması kaçınılmazdı.

“Şu birlikte, herkesten uzakta, yeni bir hayat kurma hayali… Ne oldu peki sonra?”

Gözlerini fotoğraflardan ayırdı, başını sağa sola, yaşadıklarını artık hatırlamak istemediğini ifade etmek istercesine salladı. Ama anlattı, yine de anlattı. Bakışlarını, ara ara, benden ve o fotoğraflardan kaçırmaya çalışarak, anlatabildiğince anlattı…

“Ben o günlerde üniversitenin son sınıfındaydım. Arkın yeni mezun olmuştu, babasının işine gidip geliyordu. İhracat işleri yapıyorlardı. Durumları iyiydi onların… Bizimkiyse malum… Annem çeyizimdeki eksikleri tamamlamak için çok uğraştı. İyi

günlerimizde değildik artık... Buna çok üzülüyordu, babasını annesini çok anıyordu; babamı, bana pek belli etmemeye çalışıyordu ama, bize bu hayatı yaşattığı için çok suçluyordu... Gelinliğim alınmıştı. Düğün yerini bile seçmiş, hatta tutmuştuk. Bütün tanıdıklarımız gelecekti... Arkın senin gibi züppeydi biraz, ama senden farklı, İngilizce şarkıları çok severdi o. Tutturmuştu, 'Bizim düğünde sadece İngilizce şarkılar çalınacak' diye!.. Kabul eder miyim? İlla ki problem çıkaracağım! 'Bu kültürse, bizim de kültürümüz var!' dedim. Babam tek kızının düğününde halay çekilsin istemez mi? İster. 'Bu şarkılardan sonra bir de davulcu zurnacı gelsin, tam böyle düğün gibi düğün olsun yani, ben ondan da hoşlanırım, bundan da!' dedim. Haklıydım ama, kabul et. Haksızsam söyle!.. Orada babam var, babamın sırf bu düğün için Anadolu'dan gelen tanıdıkları, iş arkadaşları var... Ne yani, adamları bir düğüne geldiler diye sıkıntıdan patlatacak değiliz ya!.. Eğlenecektik işte, doyasıya eğlenecektik!.. Düğün gibi düğün olmalıydı bizim düğünümüz!.."

O anda birden sustu, sesi çatladı yine. Bunları anlatırken gülümsüyordu hafiften. Gülümsemesinin yerini, eski, çok eski, küllenmiş, ama bir yerleriyle hâlâ yakan bir öfkenin bakışları aldı. Ben o bakışları o anda öyle gördüm en azından. Ben de sustum. Böyle zor taşınır geriye dönüşlerde, karşımda konuşanları kendileriyle baş başa bırakmayı çoktan öğrenmiştim...

Ben birçok düğünün, kim bilir, belki de her düğünün, kendince yasları barındırdığını düşünmüşümdür, hissetmişimdir hep. Bu yaslar konuşulmaz, konuşulmak istenmez elbet. Bu yaslar sadece hissedilir, bir yerlerden gelen seslerle duyulur... Onu, o düğün hazırlıklarında bekleyen, başka, çok daha elle tutulur bir yas da vardı elbet. Biz o akşam o yası da konuşacaktık... Ama onun, bu "davullu zurnalı düğün" ısrarında, başka bir yas da, bir hesaplaşma da gizleniyordu sanki. Bu yasın izlerine, kendi düğün hayallerimizi kurarken de rastlamıştım, biliyorsunuz... Onun bu ısrarındaki derdi, çok sık yaptığı gibi, sorun çıkarmış olmak için sorun çıkarmaya yönelik değildi bu kez bir başka deyişle. Bunu hissediyordum. Hissediyor ama, yine bir türlü konuşamıyordum işte... Feride'nin biricik torunu, böyle bir düğünü neden bu kadar istemişti?.. Feride, onca şarkısını ve masalını bıraktığı torununun düğününde neden yoktu?.. Onca sevilen insanlar, o kadar çok beklenmiş bir şenlikte, hatırlanmak, yaşatılmak istenmez miydi?.. Feride yoksa, kim vardı o zaman orada?.. Oraya öyleyse, kimin gölgesi düşmüştü?.. Bu soruyu soramamıştım. Soru, o yas için hissettiklerimle ilgiliydi çünkü, biliyordum. O akşamın ruhu, tüm paylaştıklarımıza rağmen, size daha önce söylediğim gibi, bizi bir yerde, bir sınırda durduruyordu çünkü...

Hikâyesine, bir iki dakikalık bir suskunluktan sonra devam etti. Ben bu süre içinde, kendimle, size bu anlattıklarımı konuşmuştum. Ya o?.. Bunu da bilmem mümkün değildi. Tek görebildiğim, hissedebildiğim, çok derinlerinde bir yerin sarsıldığıydı.

"Arkın'ın annesi beni hiç sevmemişti... Nedenini hiç bilemedim, ama sevmemişti işte. Hem bu evlilik kararının çok erken ve zamansız alındığını düşünüyor, hem de beni oğluna layık görmüyordu."

"Tehlike"nin nereden geldiğini görmüştüm. Bu durumda, bana göre, sorulması gereken tek bir soru vardı.

"Arkın ne diyordu bu işe?"

Sesinden bir kırgınlık ve kızgınlık tınısı aldım.

"Başlangıçta mücadele edecek gibi görünüyordu. Beni çok sevdiğini söylüyordu. Böyle davrandığı ve düşündüğü için annesine çok kızıyordu ama onun bayağı etkisi altındaydı, bunu görüyordum. Yine de direndim, her şeyin günün birinde düzeleceğine kendimi inandırdım. Bu evliliği çok istiyordum çünkü. Karşıma kendimi verebileceğim biri çıkmıştı... Onunla gitmek istiyordum..."

Aklıma, o beraberlikler için, sık sık sormak istediğim o soru geldi bu söylenenleri duyunca.

"Neden birçok evlilik, bir yerlerden kurtulma umudu üzerine kuruluyor ki?.."

Bekleyebileceğim bir cevap aldım.

“Bilmiyorum... Ama sağlıklı ilişkiler de bu yüzden kurulamıyor galiba.”

Devam etmem, bu ilişkileri nasıl gördüğümü anlatmam gerekiyordu.

“Bence de... Çünkü insan, bir başka eve ve insana böyle giderek, kendisini o evden ve insanlarından çok istese de tam anlamıyla kurtaramıyor, o eve sadece hayallerini ve yanılsamalarını götürüyor. Kendisine, eğer ilişkilerin öldüğü bir evden geliyorsa, ‘Ben annemin babamın yaptığını yapmayacağım, onlar gibi yaşamayacağım’ diyor. Ama şu soruları bir türlü soramıyor: Başka bir hayat, başka hayatlar var mı gerçekten?.. Yani o evlerden kurtulmadıkça, öldürmeyi bilmedikçe var mı?.. Başka hayatlar için daha sahici olmak gerekmiyor mu, daha büyük bedeller ödemeyi göze almak gerekmiyor mu?”

Gözlerini kaçırdı, yine önündeki fotoğraflara döndü.

“Kimi zaman da o bedelleri ister istemez ödüyorsun ama.”

Haklıydı. Hikâyede bir adım daha atabilirdik artık.

“Sonra da anne amacına ulaştı galiba.”

O kırgınlığa geri dönmüştük.

“Kararın alınmasında annesinin mutlaka etkisi vardı. Ama ben yine de, eğer isteseydi, başka türlü davranırdı diyorum. Yani seven insan her şeyi göze alır ya!.. O, ne bana ne de bu ilişkiye sahip çıktı ama. Halbuki erkek dediğin, kadınına sahip çıkmalı, onu korumayı, nazlamayı bilmeli ki, kadın da ona bağlansın.”

Sohbetimizin bu aşamasında, bizi istemediğim bir yere götürecek bir tartışma açmak istemiyordum. Ancak bu duruşun, birçok ilişkinin altını sinsice oyan bir duruş olduğuna da çok inanıyordum. Toplumsal hafızanın tutsaklıkları da orada hayat buluyordu, birçok beraberliği yavaş yavaş öldüren o suçluluk duygusunun dayatıldığı zamanlar da... Tüm bunlar bir yana, onun, durduğu yerde, kendi üzerine biraz daha çok düşünmesini de istiyordum. Tepkim bu nedenle biraz fazla sert oldu doğrusunu söylemek gerekirse.

“Yok ya!.. Sen neden sahip çıkmıyorsun erkeğine peki?.. Belki onun da korkuları vardır. Neden bu korkuları anlamaya çalışıp destek olmayı değil de, beklemeyi seçiyorsun?”

Böyle bir tepkiyi beklemiyordu. Ağzından sadece bir şaşkınlık ifadesi çıktı.

“Ne demek?..”

Üzerine üzerine gittim.

“Belki o da bir süre sonra, seni gerçekten hayatını paylaşabileceği kadın olarak görmemiştir. Neleri, nasıl yaşadınız bilemiyorum, ama sen de o kadar kolay bir kadın değilsin yani. Hırçınsın, inatçısın, kendini hep haklı görürsün, ne bileyim... Belki adam yol yakınken, kaç kurtul, demiştir kendine. Varsın seni sevmiş olsun, ne yapalım yani!..”

Bu tepkimi biraz abartarak da vermiştim. Duygularımı dile getirme ihtiyacını duymuştum, onu biraz düşündürtmek istiyordum, ama havayı biraz dağıtmak, onu kışkırtarak neşelendirmek de istiyordum biraz. Amacıma fazla zorlanmadan ulaştım. Bu söylediklerimi duyar duymaz bana döndü, o kızgın kadını oynarken her zaman yaptığı gibi, işaretparmağını, sözde tehditkâr bir edayla bana yöneltti.

“Bak!.. Çok kızıyorum!..

Sonra iki elini bacaklarına vurdu, yine azarlanmış, ağladı ağlayacak bir küçük kız gibi konuştu.

“Ya, ne istiyorsunuz siz benim hırçınlığımdan?.. Manyak mıyım ben ki, durup dururken hırçın oluyorum böyle?..”

Gülümsedim. Buradaki “siz” çok önemliydi kuşkusuz. Kimleri görüyordu bu “siz”in içinde?.. Bunu yanıtlamak zordu, çok büyük bir yüreklilik istiyordu. Oralara böyle bir hikâyede yol alırken gitmemiz mümkün değildi ama. Oralara ancak daha derinlere indikçe gidebilecektik. O keder, o hikâye için, bu tepkisini dile getirdikten hemen sonra, bir daha dönmüştü zaten yüzüne. Odanın kapısı kapanmıştı. Bulunduğumuz oda, konuştuğumuz, konuşabildiğimiz hikâyenin odasıydı sadece.

“O zamanlar o kadar hırçın değildim, hayata daha pembe bir gözlükle bakabiliyordum...”

Sonra yine sustu. Biraz daha sustuk... Alışmıştık artık... Böyle de konuşabilmeyi öğrenmiştik. Aynı odadaki köşelerimize de bir süreliğine kaçabiliyorduk böyle yaparak... O “ara”lara bizim de ihtiyacımız vardı... Suskunluğu o bozdu.

“Sana bu ilişkiden daha önce söz ettiğimde, Arkın’ı evlenmemize beş gün kala terk ettiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Hatırladığımı söyledim. Elbette hatırlıyordum. Önemli, biraz da gecikmiş bir itirafta bulunmak istercesine baktı.

“Yalandı... O beni terk etti... Sana kendimi terk edilmiş bir kadın olarak göstermek istememiştim. Terk etmek, terk edilmekten çok daha farklı değil aslında. Bunu anlamam kolay olmadı. Ama sonuçta öğrendik işte. Sonuçta ayrılıyorsun... Neyse... İşin doğrusu şu: Evlenmemize beş gün kala, her şey, gelinliğim, kıyafetler, davet, uçak rezervasyonumuz, pasaportlarımız, her şey, her şey hazırken ilişkimiz bitti. Ha, bu arada balayımız için Kıbrıs’a gidecek, yaz aylarımızı Arkınların Büyükada’daki evinde geçirecek, okullar açıldığında da İngiltere’ye uçacaktık... Sen böyle ayrıntıları bilmek istersin, bu yüzden de fazla merakta bırakmayayım dedim... İşte o gün Arkın geldi, beni ve bu ilişkiyi artık taşıyamadığını, bu evliliği de istemediğini söyledi... Zararın neresinden dönsek kârdı... Hepsi bu kadardı işte...”

“Sen ne yaptın peki?” diye sordum.

“Ne yapabilirdim ki?..” dedi o çaresiz küçük kız sesiyle. “Öyle dondum kaldım, ne diyeceğimi bilemedim. Çok gençtim, yirmi iki yaşındaydım henüz... Böyle bir duruma hazırlıklı değildim...”

Onu biraz teselli etmeye, varlığımı hissettirmeye ihtiyaç duydum.

“Böyle durumlara hiçbir zaman yeterince hazırlıklı olunamaz. Hiçbir ilişkiye de hiçbir yaşta hazırlıklı olunamaz. Başka bir tarafından bakmak istersen, ilişkilerin en güzel, en heyecanlı yanıdır bu. Bir ilişkiyi yaşarken, zaman zaman bu yüzden başka olasılıkların cazibesine kapılırız. ‘Hiçbir yolculuk, yolculuk tasarısı kadar güzel değildir’ demişti birileri... Kim demişti hatırlamıyorum. Ama kim demişse güzel demiş. Hayat da, ilişkiler de öyle biraz... Hatta... Hatta kimi ayrılıklara yüklenen umutlar da...”

Söylediklerimi duymazlığa, dinlemezliğe geldi.

“Toparlanmaya çalıştım... Biraz toparlandıktan sonra da ‘Neden, neden?’ diye sordum. ‘Beni sevmiyor musun artık?.. Hani çok sevdiğini söylüyordun, başka bir ülkeye gidecektik, sıfırdan başlayıp kendimize yeni bir hayat kuracaktık?.. Her şeyimiz hazır, herkes düğünümüze gelmeye hazır, gelinliğim bile hazır... Annen mi?.. Annen yüzünden mi?..’ dedim.”

“O ne dedi?” diye sordum.

Sesi titredi. O anları ister istemez yeniden yaşamaya başlamıştı.

“ ‘Ne olur fazla soru sorma, durumu kabullenmeye çalış, gereken tüm zararı üstleneceğiz’ dedi. Düşünebiliyor musun? Evleneceğim adam, birdenbire, bana karşı,

ailesiyle birlikte ‘biz’ oluvermişti. Dayanamadım, kendimi tutamadım, hüngür hüngür ağlamaya başladım. ‘Allah senin belanı versin! Beni hiç mi sevmedin?.. Bana bunu nasıl yapabiliyorsun?.. Beni nasıl böyle yüzüstü bırakabiliyorsun, şerefimi nasıl böyle beş paralık edebiliyorsun? Biz şimdi kime ne diyeceğiz?’ dedim. İçimden onu oracıkta parçalamak geliyordu. Rumelihisarı’nda sık sık gittiğimiz o çay bahçesinde oturuyorduk. Bir pazartesi akşamıydı. Sözde oradan bir yerlere yemeğe gidecektik. Şeytan, al şu önündeki demliği, kafasına fırlat, dedi. Ama onu da yapamadım. Tek yapabildiğim, böyle küçük bir kız gibi ağlanıp sızlanıp, aklıma geleni söylemekti. O kadar çaresiz kalmıştım ki... Anneme ne diyecektim, babama, arkadaşlarıma ne diyecektim; el âleme ne diyecektik, bilemiyordum...”

“Sadece başkalarını düşünmüşsün, farkında mısın?” diye sordum.

Gözleri dolmuştu yine. O günlerle yeniden karşılaşması elbette kolay değildi.

“O anda aklıma ilk o gelmişti. Kendim üzerine daha sonra düşündüm.”

“Gerçekten düşündün mü?” diye sordum bu cevabı alınca da.

Onun, ilişkimiz süresince, kendisini sorgulamaktan hep kaçtığını düşünmüştüm. Sorum bu duygumu, hazır sırası gelmişken, dile getirmeye yönelikti galiba.

“Düşündüm herhalde!” dedi biraz da sitemkâr bir ifadeyle.

Üzerine gitmedim. Bu cevabı verirken de kendisini geriye çektiğini hissettim. Yanılıyor olabilirdim tabii. Ama onu böyle bir yere koymuştum bir kere. Yaşananlara, Rumelihisarı’ndaki o akşamı görmeye çalışarak, bıraktığımız yerden, daha “sessizce” devam etmek en doğru yoldu bu durumda.

“Bu söylediklerin karşısında ne tepki verdi peki?”

Albümü kapattı, önündeki sehpanın üstüne koydu. Arkasına yaslandı, gözlerini kapadı.

“Çok kayıtsızdı, çok acımasızdı, çok soğuktu... İlişkiyi bitirmeye çok kararlıydı. ‘Sakin ol, herkes bize bakıyor... Anlamaya çalış. Bu kararın ikimiz için de en doğru karar olduğunu göreceksin. Günü geldiğinde bana teşekkür bile etmek isteyeceksin. Çok erkendi, her şey için çok erkendi. Benim başka projelerim de var ve ben bu projeleri tek başıma gerçekleştirmek istiyorum’ dedi. ‘Neden bu projelerinde ben de yokum?’ diye sordum. ‘Çünkü biz birbirimize göre değiliz. Bunu sana ne kadardır söylemek istiyordum ama ancak şimdi söyleyebiliyorum. Beni affet...’ diye cevap verdi. Daha ne diyebilirdim ki?.. Beni istemiyordu artık, onun karısı olmamı istemiyordu. O evliliğe çok umut bağlamıştım oysa. O benim hayatımdaki ilk erkekti, ilk kez onunla beraber olmuştum. Bunun bile bir önemi yoktu onun için. Bunun bile... O zaman da bir sorun yaşamıştık zaten. İlk kez yaptığımızda kan akmamıştı. Ona yalan söylediğimi düşündü. ‘Sen benden önce başkasıyla beraber olmuşsun, keşke söyleseydin’ dedi. O zaman da ne diyeceğimi bilememiştim. Sonra böyle durumlara rastlanabileceğini öğrenmiştik de, rahatlamıştı. Ama bana güvensizliği de hep devam etmişti galiba. Böyle yaparak aslında beni ne kadar incittiğini bir bilebilseydi...”

Boğazına yine bir şeyler saplanmıştı sanki. Nefes alışı zorlaşmıştı. Dudakları titremeye başladı hafiften, yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzüldü. Ona öyle sessizce uzun uzun baktım. Sonra biraz daha yaklaştım. Elini tuttum, sıktım. O da sıktı. Gözlerini açtı, baktı. Gülümsedi. Yeni bir kâğıt mendil uzattım. Ben de gülümsemeye çalıştım. Mendili aldı, iyiden iyiye kızarmış burnunu sildi.

“Ben de şimdi senin geceni mahvettim yani... Sen git, o kadar çok hediye al... Ne doğum günü ama...”

Elini sıkmaya devam ediyordum.

“Hiç şikâyetçi değilim... Hem bu doğum günü, o pastalı mastalı doğum günlerinden çok daha hakiki... Ama istersen burada kesebiliriz, başka zaman devam edebiliriz.”

Biraz doğruldu. O da elimi sıktı. Öteki elindeki mendille de gözlerini sildi hafiften.

“Yok yok, kesmeyelim, konuşuyoruz işte. Bunun başka zamanı yok...”

“Hemen ayrıldınız mı sonra?..” diye sordum.

Gözlerini kapalı albüme dikmişti. Yine uzaklara dalmıştı, farkındaydım.

“Ayrıldık... Düğün iptal edildi haliyle, herkese haber verildi. Öff!.. Çok kötü günlerdi, çok...”

Sıra annesi ile babasının tepkisini öğrenmeye gelmişti. Ona o evde, neyin verilip verilemediğini öğrenmek istiyordum. Duyacaklarım, kendisine bir adım daha atmamı sağlayabilirdi.

“Onlar da çok üzüldü tabii... Üzüldüler, ama tahmin ettiğimden çok daha büyük bir olgunlukla da karşıladılar. Özellikle de babam... ‘İstersen Arkın’ın annesini babasını arayalım, ne olup bitiyor, öğrenelim’ dediler. Ben ‘Boş verin, aramayın’ dedim, ama yine de aradılar. Ben de zaten aramalarını istiyordum. Annesi anneme bir yabancı gibi davrandı, paralelden dinledim. Son derece resmi, mesafeli bir sesle, ‘Bu işi artık uzatmayalım’ dedi. ‘Bu iş’ de böylelikle uzamadı. Tekrar evimdeydim. Bir iki arkadaşım vardı o günlerde, biraz onlara takıldım. Sonra da okul bitti, mezun oldum. O gün onu çok aradım. Ona, bana bütün bunları yaptığı için çok öfkeliydim, ama yine de mezuniyetime gelsin istedim. Gelmedi. Ben onun mezuniyetine gitmiştim ama. O gün, onun da benim mezuniyetime geleceği günü hayal etmiştim. Bunları yaşayacağımızı söyleseler, güler geçerdim. Durduk yerde, nerden nereye gelmiştik... Eve döndüğümde, dayanamadım, onu gizlice aradım, mezun olduğumu söyledim. Tebrik etmekle yetindi. Çok mesafeliydi, inanılmaz soğuktu yine. ‘Beni özlemedin mi?’ diye sordum. ‘Bunları konuşmanın bir anlamı yok artık’ dedi, telefonu kapadı. Bunları konuşmanın bir anlamı yoktu artık, evet, bunu o gün çok iyi anlamıştım...”

“Sonra ondan hiç haber almadın mı?” diye sordum.

“Aldım... Ortak tanıdıklarımız vardı...” dedi o kırgın sesiyle. “Haber kanalları bütünüyle kesilmemişti henüz. Bir süre sonra İngiltere’ye gittiğini öğrendim. İki yıl orada kaldı. Döndükten sonra aradı, halimi hatırımı sordu. Sonra birkaç telefon görüşmesi daha yaptık. Beni özlediğini, görmek istediğini söyledi, ama onunla karşılaşmak içimden gelmiyordu artık. Duygularını anlatırken çelişkili ifadeler kullanıyordu, çok yalancı bir insan olmuştu sanki. Bir bankaya girdiğini, kendisini parlak bir geleceğin beklediğini söyledi. Aklınca etkilemeye çalışıyordu. Onun bir başka kızla gezdiğini, ciddi bir ilişki yaşadığını da duyuyordum oysa. Bir süre sonra yine ortak tanıdıklarımızdan, evlendiğini de duydum... Herkes kendi hayatını yaşıyor işte...”

Burada durdu. Bir süre daha sustuk, kendi sessizliklerimize doğru gittik. Oradaki sesleri yine paylaşamadığımız sesler besliyordu. Tekrar gözleri dolmuştu. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Uzakları, çok uzakları görmek istiyor gibiydi...

“Biz bir saflığı kaybetmiştik... Elimizden asıl giden buydu...”

“Bazı ilişkiler, işte böyle, aradan yıllar geçse de unutulamıyor...” dedim bu sözler karşısında.

Ona, sadece kendisini değil, kendimi de anlatmak istiyordum... Bazı ilişkiler, tüm yaşadıklarımıza rağmen, tüm sonradan gelenlere rağmen unutulamıyordu, unutulmak istenmiyordu, içimizde gizli bir yara gibi kanıyordu. Biz, bu ilişkileri unutmamaya çalışarak, kendi unutulabilirliğimizle de mücadele etmek istiyorduk sanki. Aslına bakarsanız, bu hikâye hep tekrarlanmıştı. Bu ilişkiler bizim hastalıklarımızdı. Bu ilişkilerin gölgeleri, bizim başkalarıyla yaşamak zorunda kaldıklarımızdı. Gerçek ilişkiler, başkalarından gerçekten ayrılmayı gerektiriyordu, o gölgeleri öldürmeyi bekliyordu oysa. Benim o akşam, o fotoğrafların yolunda yürürken görmek zorunda kaldığım İnci, o ayrılığı, tüm çabasına rağmen başaramamış gibiydi. Onun yürüdüğü, benim göremediğim başka fotoğraflar da vardı belki. O fotoğraflar bizi daha derinlere

indirebilirdi. Ama gördüklerim, tanık edildiklerim bile, benim onu daha iyi görmeme yetmişti. Karşımda, yılların akışında, yaşadıklarıyla, kendisini aslında çok sert bir kabuğun içine gizlemiş bir kadın vardı. Kabuğu açabilmek için, yaralanmayı, ellerinizi kanatmayı göze almanız gerekiyordu. O, hayat karşısındaki bu duruşuyla adına o kadar yakışıyordu ki... Kimi adların insana bir kader gibi yapıştığı söylenir. Doğru mudur bu? Bilmiyorum, inanın bilmiyorum. Bu kabuğu açmak gerekli miydi peki?.. Bunu da bilmiyorum, bu soruyu da yanıtlayamıyorum artık. Tek hatırlayabildiğim, çağrının dayanılmaz olduğuydu. Tehlikeyi görmüş, daha da doğrusu hissetmiş, ama yine göze almak istemiştim. Hastalıklarımız, sadece bizi bir gölge gibi izleyen o unutamadığımız ilişkilerden ibaret değildi sonuçta. Yaralarımızı sarmak, en azından sarabildiğimize inanmak için başka yaralara da dokunmaya mı ihtiyacımız vardı yoksa?..

O akşam o kabuğu biraz aralayabilecektim. O akşam kim bilir, belki de bir başka katil olmak isteyecektim. Ancak tüm yapmak istediklerim, gizli, kendime bile kolay kolay itiraf edemeyeceğim kötülüklerim bir yana, biz o akşam daha ikibaşınaydık da galiba... Daha ikibaşına... Daha az tutkulu, ama daha çok duyabilen, duyurabilen iki insan... Kabuğun içi çok, çok yumuşaktı...

O fotoğraflar, beni, başlangıçta farkına varamadığım yeni bir karanlığa da götürmüştü. Onun o anlarında, ne bileyim, başka türlü baktığını görmemiş değildim. Gülümsemesi değişikti, yüzü değişikti. Bunu önce gençliğine, o ilişkileri henüz yaşamamışlığına vermiştim. Ama asıl görmem gerekeni, ancak bir süre sonra, Arkın'la çekilmiş bir yakın plan fotoğrafında görebildim. Albüme geri dönmüştük. Bir fotoğrafa, bir de ona baktım.

"Burnun... Burnun değişmiş senin!.." dedim.

Biraz sitemkâr bir sesle, ama aynı zamanda da "yakalanmaktan" duyduğu bir mahcubiyetle cevap verdi.

"Ben de kendime 'Acaba ne zaman fark edecek?' diye soruyordum."

Gördüğümü, daha da doğrusu, anladığımı onaylatmak istedim.

"Sen estetik ameliyat yaptırmışsın!"

"Evet... Daha güzel değil mi şimdi?" dedi gülümseyerek.

Sesinde hafif bir hüzün de vardı sanki. Nasıl bir cevap vermem gerektiğine hemen karar veremedim.

"Bilmem... Daha şekilli olduğu kesin. Ama daha güzel mi, emin değilim..."

"Daha güzel, daha güzel!.. Herkes benim burnumu beğenir aptal!.." dedi.

Güldüm. Bu sözler karşısında tek yapabileceğim buydu zaten. Ama biraz da kışkırtmak istedim doğrusu.

"Dediğim gibi, daha şekilli... Ama ne bileyim... Sanki... Sanki daha sıradan ve kişiliksiz..."

Oyunuma geldi.

"Kişiliksizmiş!.. Hiç de bile!.. Sen ne anlarsın!.."

Yine güldüm. Söylediğim o kadar da yanlış değildi ama aslında. Fotoğraftaki burun, daha uzun ve daha sivriydi. Yeni burnuysa o tornadan çıkmış, bilinen burunlardandı. O fotoğrafı işaret ederek oyunumu sürdürdüm.

"Bana sorarsan bu burun daha seksi!"

O da kendi kızgınlık oyununu sürdürdü.

"Sapık, ne olacak!.. Aklın fikrin orada senin!"

"Neden yaptın ki?.." diye sordum.

Ciddileşti. Yine başka bir yere bakmaya çalıştı.

"Burnumda bir sorun vardı... İyi nefes alamıyordum..."

Benimle uzun süre dudaktan öpüşemeyişini hatırladım.

"Şu nefes alamama problemi önemli galiba... Ama ben yine pek bir şey anlayamadım."

Yine ağladı ağlayacak gibi oldu.

“Burun kemiğimde bir sorun vardı...”

“Nasıl bir sorun? Doğuştan mı?” diye sordum.

“Pek sayılmaz... Kırılmıştı...” dedi.

Durum giderek ilginçleşiyordu. Bu yanıt pek hatırlanmak istenmeyen bir “an”ı gizliyor gibiydi. Yine de ısrar ettim.

“Durup dururken kırılmamıştı herhalde?..”

“Yok...” diye karşılık verdi.

Dudaklarını sıktı. Çok hassas bir yere dokunduğumu hissettim birden. Belki de durmam gerekiyordu. Elini tuttum, iyice sıktım yine.

“Anlatmak istemiyorsun galiba...”

O da elimi sıktı.

“Pek istemiyorum...”

Sesindeki hüzne eski bir öfke de karışmıştı sanki.

Birlikte, birçok yere ve insana gitme olanağı bulmuştuk o akşam. Ancak bu anıda daha ileri gidemedik. Başka akşamlarımızda da gidemedik. Yanıtlanamayan bu soru da ilişkimizin o karanlık bölgelerinin birinde kaldı böylelikle. İnci, hatırlamak istemediği bir olayı, benden sonuna kadar gizlemeyi tercih etmişti. O nefes alamayışlarla ilgili gerçeğe o zamanımızda ulaşamayacağımı anlamıştım. Üstelemedim. Bu ameliyatı ne zaman yaptırdığını sordum sadece.

“Arkın’dan iki yıl sonra” diye cevap verdi.

Geceye yavaş yavaş ilerlemeye başlamıştık. Daha önce, bölük pörçük anlattıklarını yavaş yavaş bir yere oturtmaya başlamıştım. O günlerde, bildiğim kadarıyla başka bir ilişkisi vardı artık. Düşündüklerimi duymuşçasına anlatmaya başladı.

“O günlerde Kadri vardı artık... Patronum... Sana ondan da bahsetmiştim...”

Başımla onayladım. Devam etti.

“Arkın’dan ayrıldıktan sonra, kendimi evlilik fikrine bütünüyle kapatmıştım. Bir hayal kırıklığı daha yaşamaktan korkuyordum. Bir daha kaybetmek istemiyordum... Çevremde evlenebileceğim birçok adam vardı, ama ben o günlerde başka bir psikoloji içindeydim...”

“Hayat devam etmeliydi...” dedim.

Bir karşılık vermek yerine hikâyesini anlatmayı tercih etti.

“Kadri babamı bir yerlerden tanıyordu. Bir ithalat mümessillik şirketi vardı. Bir gün, işleri çekip çevirebilecek güvenilir bir eleman aradığını söylemiş, babam da beni tavsiye etmiş. Fakülteyi bitirmiştim, kendimi yetiştirmiştim işte. En mühimi de hırsım vardı, azmim vardı. Kadri bunları gördü ve beni hemen işe aldı. Sonra da olaylar yavaş yavaş gelişmeye başladı. Kısa sürede sivrildim, kendimi gösterdim. Kadri’nin önce ilgisini çektim, sonra da güvenini kazandım. Bir süre sonra, şirketi bayağı toparlayabildiğimi ve daha da toparlayabileceğimi görünce bana yardımcısı gibi davranmaya başladı. Tabii benim kısa zamanda böyle sivrilmem, haliyle başkalarının da ilgisini çekti, şirkette bir rahatsızlık uyandırdı. Dedikodular aldı yürüdü. Hep öyledir zaten. Bir şirketin yöneticisi erkek olunca ve bir kadın da böyle hızla yükselince... Bilirsin işte... Ama ben kulak asmadım. İnsanları inatçılığımla ve davranışlarımla ilk rahatsız ettiğim yer değildi orası. Zaten o zamanlar aramızda bir şey yoktu. O iş sonradan geldi. Şimdi bana, ‘Kadri herhalde seni bir akşam yemeğe davet etmiştir, sonra sohbet koyulaşmıştır, bir hayli içki içmişsinizdir, o sana evliliğinde ne kadar

mutsuz olduğunu söylemiştir, sen başından geçenleri anlatmışsındır, hatta yine ağlamışsındır, o senin gençliğinden, hayat doluluğundan etkilenmiştir, sen onun olgunluğundan, gücünden ve zenginliğinden, bunun üzerine de birbirinize yeni bir hayattan söz etmişsinizdir, sonra da bir otel odasına gitmişsinizdir, bu otel lüks, çok şık bir oteldir ve sen bunun da cazibesine kapılmışsındır, o gece orada sevişmişsinizdir ve bu ilişki de böyle sürüp gitmiştir' diyebilirsin..."

Benden bir karşılık bekliyor gibiydi.

"Diyebilirdim. Ama henüz demedim. Anlaşıldığı kadarıyla da olaylar böyle gelişmemiş. Çok daha özel şeyler yaşandı galiba..."

"Çok daha sıradan şeyler yaşandı" dedi ve hikâyesini anlatmaya devam etti.

Yaşadıklarını anlatan kadın, farklı bir kadındı, daha kadın bir kadındı artık.

"Kadri yakışıklı bir adamdı. Boylu boslu, iyi giyinen, birçok kadının kolaylıkla etkilenebileceği bir adam... Ben de böyle erkeklerden bayağı hoşlanırım yani... Bir erkeğin iyi giyinmesi benim için birinci dereceden afrodizyaktır. Orada çalışmaya başlayalı beş altı ay olmuştu. Onun da beni beğenmeye başladığını hissediyordum. Bir akşam şirkette herkes gitmişti, baş başa kalmıştık. Masasında oturuyor, çalışıyordu. Yanına gittim, yaklaştım, gülümsedim ve tek kelime bile söylemeden kucağına oturdum. Çok şaşırdı. Konuşmasına meydan vermeden saçlarını okşamaya ve onu öpmeye başladım. Bir mini etek giymiştim. O da bacaklarımı okşamaya başladı. Sonra da orada yaptık... İkimiz de bundan çok zevk aldık. Orgazm olduktan sonra, 'İnanmayacaksın, ama bunu çok uzun süredir yapmıyordum' dedi. Ne demek istediğini kısa bir süre sonra daha iyi anladım."

Duyduklarımdan rahatsız olmuştum. Açık açık kıskanmıştım, ne gizleyeyim. Gelgelelim, kıskandığımı söylemeyi de kendime yakıştıramıyordum. Sözünü keserek, bilinen bir yola, o eski, sıradan küçümseme yoluna saptım bu yüzden de.

"Böyle işyerindeki koltukta mı uzun süredir yapmıyormuş, karısıyla yatakta mı?"

Aşağılamam, farklı şekillerde ikisini de bağlıyordu elbette. Gülümsedi. Sözlerimdeki saflığı ve samimiyeti görmüştü. Bir karşılık vermedi. Sorumu, beni yine hikâyenin akışına çekerek yanıtladı.

"Tam değil... Yani onun sorunu sadece evliliğiyle ilgili değildi... Onun... Onun ciddi bir sertleşme sorunu vardı. Yarı iktidarsız sayılırdı yani..."

"Ama seninle..." diyecek oldum, sözümü kesti.

"Böyle durumları her zaman yaşamadık. Çok sık denedik ama, pek az yapabildik..."

İçimden hafif bir sevinç dalgası geçti. Gizli, ama hep yaşattığım kötülüklerimden biriydi bu. Kadri'nin ne kadar acı çektiği umurumda bile değildi. Gülmemek için zor tuttum kendimi. Ciddiyetimi korumaya çalışarak, ilişkiyi bu haliyle, ne kadar sürdürebildiğini sordum. İki yıla yakın sürmüştü ve o şirketin dışına hiç çıkmamıştı. Bu durumu nasıl taşıyabildiğini sordum bunun üzerine. Çok kolay taşımıştı; o günlerde, kendisinden de, bu beraberliği paylaştığı adamdan da daha fazlasını beklememişti çünkü. Onu, birbirimizi sıkıştırdığımız o köşeye, ister istemez sıkıştırmak zorunda kaldım bunları duyunca. Benim sesimde de bir sitem vardı...

"Kadri'yle de o bilinen yere gelmediniz mi?.. Yani bizim geldiğimiz yere... Ona da artık bir metres hayatı yaşamak istemediğini, karısından ayrılması ve yeni bir hayat kurmanız gerektiğini söylemedin mi?.."

Anlamıştı. Ama tartışmaktan kaçmayı ve o ilişkisini doğrulatmayı tercih etti.

"Söylemedim. O ilişkinin doğasında böyle bir talep yoktu. Ben o ilişkiyi, nereye giderse gitsin, şeklinde yaşadım."

Aldığım cevap bana yetmemişti.

“Nereye gitti?” diye sordum.

Aynı doğrulatma kaygısıyla hikâyesini anlatmaya devam etti.

“Nereye gidebilirdi ki... Şirket, malvarlıkları, Kadri’nin tüm parası ve gücü karısının kontrolündeydi. Kadın çok zengin ve çok ünlü bir ailenin kızıydı. Kim olduğunu söylersem şaşarsın ama söylemeyeceğim. Bu ilişkinin ortaya çıkması halinde bizi bir kaşık suda boğması işten bile değildi. Bunu bilen adam, bu durumu kabullenmiş bir adam, hayatı adına karar verebilir mi?.. Korkağın tekiydi o aslında. Çekici yanları vardı dediğim gibi. Zekiydi, başarılı bir işadamıydı, zevkliydi, ama hayatta yaptıklarına bakacak olursan, ciğeri beş para etmez herifin tekiydi. Yine bütün bunları bile bile ilişkiyi sürdürdüm. Ama hakkını yemeyelim. Emeklerimin karşılığını fazlasıyla ödedi, bana çok para verdi. Elim para görmeye başlayınca da önemli bir karar aldım. Evden ayrılacak, kendime yeni bir ev açacaktım. Bunu bizimkilere söyleyince kıyamet koptu tabii. Annem, ikna çalışmalarım sonucunda biraz yanaştı ama babam büyük tepki gösterdi. ‘Ne yani, ele güne rezil mi olacağız? Seni orospu mu bellesinler? Zaten başımızdan böyle bir olay geçmiş!..’ dedi. Kızının o günlerde neler yaptığını, nasıl yaşadığını ve hayata nasıl baktığını bilseydi, kalp sektesinden giderdi herhalde!.. Tahmin edebileceğin gibi, bu karar hemen hayata geçmedi.”

Bu anlattıklarını duyunca, içimden, bizi hiçbir yere götürmeyecek o kıskançlığımdan elimden geldiğince sıyrılıp biraz daha dost olmak geldi. Bir başka buruklukla mücadele ediyordu çünkü, hissetmiştim.

“Kadri’yle ilişkini, yaşadıklarına öyle pek fazla kafa yormadan sürdürmen çok doğruymuş yine de... En azından o geçiş dönemi için...”

Gülümsedi.

“Evet ama, o günlerde de başka bir geçiş dönemi yaşıyordum... Kadri’yle beraberken Oğuz’la da beraber olmaya başlamıştım!..”

O gülümsemede yine birilerine ve bir şeylere meydan okuyan, okumak isteyen bir kadının duruşu vardı. Şaşırmıştım. İstediği etkiyi uyandırmanın verdiği bir zafer bakışıyla açıklamasını yaptı.

“O da boynuzlanmayı çoktan hak etmişti ama...”

“Yani yeni bir sevgiliyle beraberken eski sevgiliyi de idare ettin, öyle mi?” diye sordum.

“Bir süre...” dedi o gülümsemesini korumaya çalışarak. “Sadece Kadri’den değil, işten de sıkılmaya başlamıştım üstelik... Ben öyle belli bir zaman geçtikten sonra sıkılmaya başlarım işte...”

İlişkimizle ilgili bir “mesaj” mı vermeye çalışıyordu?.. Ben de bu söylediğini anlamazlığa geldim.

“Bak Oğuz’u bilmiyordum. İş, ev derken, onu da nereden buldun?”

Hiç beklemediğim bir cevap aldım.

“Aslında ondan sana biraz söz etmeye çalışmıştım. Ama fırsat vermedin. Bir akşam, Fenerbahçe’de gezerken, teknelerin hemen karşısında bir banka oturmuştuk. Sana, ‘Benim burada unutamadığım bir anım var’ demiştim, hatırlıyor musun?.. Sen de bunun üzerine, ‘Burada birçoğumuzun unutamadığı anıları var’ deyip çocukluğunun Fenerbahçesi’ni anlatmaya başlamıştın hemen. Uzun uzun anlatmıştın. Oradan denize girdiğin günleri, o sahilleri çok özlediğini, ilerleyen yaşlarında kızlarla yaşadığın sorunları... Hatırladın mı?..”

“Hatırladım” dedim biraz da utanarak. “Birden çok hüzünlenmiştim. Elimi tutmanı

çok istediğim akşamlardan biriydi...”

Konuşmanın, bu sözlerim yüzünden, başka bir yere çekilmesine izin vermedi. Onun açıklaması, benim açıklamamdan daha önemliydi zaten o anda.

“O akşam, kendinle yine o kadar ilgiliydin ki, beni dinlemen mümkün değildi. Anıların benim yaşadıklarımdan daha önemliydi. Kırılmıştım. Bunu daha önce de yapmıştın, sonra da yaptın. Sen hep başrolde kalmak istiyorsun, bunun farkında mısın, gerçekten farkında mısın?..”

Çok hüzünlenmiştim.

“Değilim... Ama bu söylediklerini de ilk kez duymuyorum.”

“Neyse... İşte sen de böyle yapınca, ben de sana bu anımdan, dolayısıyla da ilişkimden hiç söz etmeme kararı aldım. Oğuz’u da bu yüzden anlatmadım. O ilişki de bir yıldan fazla sürdü halbuki...”

Bu ikili oynamayı çok uzun bir süre götürüp götürmediğini sordum, yine örtemediği bir kırgınlıkla, gülümsemesini yitirmemeye çalışarak cevap verdi.

“Çok uzun sürmedi, daha doğrusu süremedi... Oğuz, tahmin edebileceğinden, konumundan, eğitiminden beklenmeyecek kadar kıskançtı. Çok fazla kıskanç... Neyse, bu konuya girmeyelim şimdi... Ona çalıştığım şirketten de, Kadri’den de bahsetmiş, ama yalan söyleyerek ilişkimizin bittiğini söylemiştim. Ancak o, bunları öğrendikten sonra, oradan hemen ayrılmam konusunda acayip bir baskı yapmaya başladı. İlişkimizin üçüncü, ya da dördüncü ayıydı. Kaçarım yoktu. Dediğim gibi, orada yaşadıklarımdan çok sıkılmıştım zaten. Bir sabah şirkete gittim, Kadri’ye ayrılmak istediğimi söyledim. Hiç itiraz etmedi biliyor musun? Neden ayrılmak istediğimi bile sormadı. Sadece bu kararımı beklediğini söylemekle yetindi. İnanılmaz öfkelendim ama belli etmedim. Ona bu sevinci yaşatmadım. İki yılın değeri onun için bu kadardı demek ki... Demek ki onun için bu kadar anlam taşıyordum....”

Hâlâ öfkeliydi... Gizlemeye çalıştığı o öfkeyi, o günleri çok uzaklarda bıraktığı halde, hâlâ bir yerlerinde saklıyordu sanki... Bir hesap daha gereğince görülememişti... Bunu anlayabilirdim...

“Önemsenmediğini görmek, insana her zaman ağır gelir” dedim

Sadece öfkeli değil, kırgındı da aynı zamanda... Onun bu halini de çok iyi biliyordum.

“Bunu bile bile yapmıştım... Onun beni böyle bir yere koyacağını bile bile... Böyle yapmasına şaşırmadım yani... Ama yine de hoş değildi. İnsan iki yıl boyunca genç bir kadınla böyle bir ilişki yaşamışsa, bir şeyler söyler... Haklı değil miyim?.. Yanılıyorsam söyle... Neyse, boş ver... O da bitti işte... Zaten doğru dürüst bir şey yaşanmamıştı. Yaşansaydı, ayrılık da bu kadar kolay olmazdı... Çektim, gittim...”

Çekmiş, gitmişti... Bunu yapabilirdi dediği gibi... O ilişkide bunu yapmak, yine eğer dediği gibi, o beraberlik anları, birtakım beklentisizliklerle yaşanmışsa, elbette çok zor olmayabilirdi. Ancak, onun böyle çekip giderken, orada bıraktığı hiçbir umut ve yarın hayali de yok muydu gerçekten?.. Her ilişkinizi bitirirken biraz eksilirsiniz, bir yanınızın öldüğünü hissedersiniz... Madem böyle bir gizli öfkesi ve kırgınlığı vardı, onda eksilen neydi o günlerde?.. Onun o konuşmada, görmek, ya da göstermek istemediği eksilme, nasıl bir eksilmeydi, kimden, nereden geliyordu?.. Ya da... Ya da hangi eksiklik, hangi ölüm, bu eksilmeyle yüzleşmeyi engelliyordu?.. Bunu yapabilmek için, onda bir adım daha atmam gerekiyordu belki. Bir adım daha... Kaç adım daha atmam gerektiğini bilmeksizin... Ben de öyle yaptım, o adımı, kendimi yeni bir rahatsızlığa hazırlayarak attım.

“Oğuz’u nasıl tanıdın peki?”

Havanın, böyle bir soruyla birdenbire değişmesi, onun da sesini değiştirmişti. Karşımdaki kadın, bir kez daha, kendini, özgüveniyle göstermeye çalışan o kadındı

artık...

“Kadri’den ve yaptığım işten çok sıkıldığımı söylemiştim ya, değişiklik olur deyip bir işletme yüksek lisans programına yazıldım. Dersler akşam saatlerinde veriliyordu. İşten çıkıp gidebilirdim. Üstelik her akşam gitmek zorunda da değildim. İçimde ukdeydi bu zaten, biliyorsun. İngiltere’ye gidememiştim, ama bari bunu yapayım, diyordum. Bir de şu çok sevdiğim ve kendimi çok yetenekli bulduğum pazarlama konusunda da kendimi geliştirebilirdim...”

“Oğuz da senin gibi oraya gelen öğrencilerdendi...” dedim sözünü keserek.

“Bilemedin... Hocamdı!..” dedi o çok etkileyici bulduğum kendinden emin tavrıyla.

Onun beklediği hayranlık oyununa girdim.

“Vay be!.. Çıta yükselmiş desene!.. Nasıl becerdin?..”

Hayranlığım ve şaşkınlığım, tahmin edebileceğiniz gibi, hoşuna gitti.

“Sınıf kalabalıktı... Ama bilirsin, ben çekerim, kendimi göstermek istersem, gösteririm!..”

“Bilirim bilirim, hiç kuşkun olmasın, bilirim!..” dedim gülümseyerek.

Doğruydu. Onun zekâsıyla ve bakışlarıyla, üzerinde çok iyi duran mini etekleri ve makyajıyla, kendisini hemen fark ettiren, hem çok doğal hem de çok iyi “çalışılmış” bir çekiciliği vardı.

“Ondan çok hoşlanmıştım... Acayip yakışıklıydı!.. Yani... Sen bu konuşmadan pek hoşlanmayacaksın, ama ben yine de söyleyeyim, sınıftaki tüm kızların ona dibi düşüyordu. Onu elde etmeyi kafama takmıştım. Hayatında biri vardı galiba. Yani alyans takmıyordu, herhalde evli değildi, ama birkaç ders çıkışında, bir kadının onu almaya geldiğini görmüştüm. Çaktırmadan bakmıştım, ‘Ciddi bir sorunları var galiba’ demiştim kendi kendime. Ben böyle şeyleri de hissederim, bilirsin...”

Bu kez de sesimi çıkarmadan onayladım. Anlatabildiğince anlatsın istiyordum.

“Kafama fazla takmadım ama... Hayatında biri var, ya da yok, ben onu elde etmeye kilitlenmiştim bir kere. Bir akşam, dersine çok şık giyinerek gittim. Saçlarını yaptırdım, makyajımı yaptım. En ön sıraya oturdum. Dersi ona devamlı bakarak, hafiften gülümseyerek, bacak bacak üstüne atıp senin de çok güzel bulduğun bacaklarımı cömertçe göstererek dinledim. Aslında dinler gibi yaptım. Anlattıkları umurumda değildi. Gözlerimi ondan hiç ayırmıyordum. Onu âdeta soyuyordum, bazen de kasıklarına, poposuna bakıyordum. Beni görmüştü, istediğim gibi görmüştü, bir süre sonra fark etmiştim. Fark etmemiş gibi davranmıştı tabii... Ama ben biliyordum. Onun beynine girmiştim. O gece beni düşünecekti ve tahmin ettiğim gibi, o kadınla ilişkisi gerçekten kötüyse, beni çıplak hayal ederek mastürbasyon yapacaktı belki. Ama o akşamlık bu kadardı. Avın tuzağa yaklaşması için biraz beklemek gerekiyordu...”

“Her ilişkinde giderek korkunçlaşıyormuşsun...” dedim biraz da sitemle.

Yine kendini savunmaya ve onaylatmaya ihtiyaç duyduğunu hissettim.

“Belki de içimdekini dışarı çıkarıyordum, istediğimi yaşıyor, kendimi özgürleştiriyordum...”

“Bilmem... Belki de kendini daha çok geri çekiyordun...” diye üsteledim.

“Evet ama, yaptıklarım yine de hoşuma gidiyordu” dedi yaşadıklarının doğruluğuna bu sefer kendisini de ikna etmek istercesine. “Hayatımı yaşıyordum işte.”

Ona, böyle bir anda, beklediği desteği vermekten başka türlüsünü yapamazdım. Bakışlarımla ve ellerimle bu desteği vermeye çalıştım. Haklıydı, hayatını yaşıyordu, daha da önemlisi, yaşadığına inanmaya ihtiyacı vardı. Ancak bu suskunluğumun asıl

nedeni, konuyu dağıtmadan, “orada” yaşadıklarını da çok bilmek istememdi. O da anlatmak istiyordu zaten. Çok beklemem gerekmedi.

“Onunla haftada bir dersimiz vardı. Ertesi hafta birbirimize daha da yaklaştık. Kantinde, ders arasında, kahve alıyordu. Onu gördüm, yanına gittim, ama onu görmemiş gibi yaptım. Ben de bir kahve istedim. Sesimi duyunca da bana baktığını fark ettim. Ona bakmıyordum, ama bakışlarını üzerimde hissediyordum, bana baktığından emindim. Kadınlar hisseder, biliyorsundur artık herhalde. Nitekim, birkaç saniye sonra, ‘İstersen kahveyi bu akşam ben ısmarlayayım’ dedi. Bir an, ‘Bu ses de nereden geliyor acaba?’ der gibi durduktan sonra ona, dönüp ‘Ah, siz burada mıydınız?’ diye sordum. Eliyle kahveleri işaret etti. Benden gülümseyerek onay bekliyordu. ‘Nasıl isterseniz... İtiraz edecek halim yok ya!..’ dedim. Güldü. O da kendisine çok güveniyordu. Bu hali beni daha da tahrik etmişti. Kahveleri bir tepsiye koydurdu. Boş bir masaya oturduk. Ona ders anlatış tarzını çok beğendiğimi söyledim. O da benim ders dinleyiş şeklimi çok beğendiğini söyledi. ‘Neden?’ diye sordum. ‘Zekâ dolu gözlerle bakıyorsun’ dedi. ‘Av kapana girmiş bile!’ dedim kendime. Gülümsedim. ‘Evet... Bayağı zekiyimdir ben!..’ dedim. Yine güldü. ‘Neden buradasın?’ diye sordu. ‘Değişiklik olsun diye...’ dedim. ‘Aradığını buldun mu peki?’ diye sordu, ‘Bilmem... Pek buldum sayılmaz... Ama belki bulurum...’ dedim. Anlamış olması gerekiyordu. Renk vermedi. ‘Dersler nasıl gidiyor?’ diye sordu bu sefer de. Eh, onun da biraz konunun etrafında dolaşması lazımdı, değil mi? Mevzuya hemen girecek hali yoktu ya!.. Ne de olsa hoca!.. Karşısında kim var, kim yok belli değil... Ben de renk vermedim tabii. Kadınlar bunu da yapar. Hemen anlar, ama böyle anlamazlığa gelir, belki bunu da bilirsin. Ama bilmiyorsan öğren. Yazar olacaksın yani, kolay değil! ‘İyidir... Pek devamlı olamıyorum ama...’ dedim ben de. Sustu. Gülümsedi. Çok güzel gülümsüyordu. Yakışıklılığın farkındaydı tabii... Ama orda durmadım. Ben de atağa geçtim. ‘Siz neden burdasınız peki?’ diye sordum. Savunma sırası ona geçsin istiyordum artık. ‘Bu benim işim... Bir de herkes gibi, para kazanmam gerekiyor...’ dedi. ‘Eh, yani...’ dedim, hayata aynı şekilde baktığımızı ifade etmek için. ‘Evet... Eh, yani...’ dedi o da. Bu cevap hoşuma gitmişti. Kısa ve net... İnsan anlatmak istedi mi, böyle de anlatıyor... ‘Adam tam benim kalemim...’ dedim içimden. Sonra da hemen, yeni bir soru sormama fırsat vermeden, kendinden söz etmeye başladı. Siz erkekler de bundan çok hoşlanırsınız, hemen gaza gelir, sık sık da kendinizi gaza getirirsiniz. Çocuk gibisinizdir valla!.. Neyse, adam anlattı işte. ‘Aslında ben gezmek, motosikletle dünya turuna çıkmak isterdim. Mesela küçük bir teknem olsun, yılın önemli bir bölümünü denizde geçireyim, isterdim. Yani hep dışarıda olayım, diyorum ama, bir yere kadar olabiliyorum, ne yapalım...’ dedi. ‘Belki bir gün olur’ dedim. ‘Belki’ dedi. Sonra da ‘En azından bir motosikletim var...’ diye ekledi. Kasmıştı resmen. Beğenilmek istiyordu. Kaçırır mıyım? Hemen havaya girdim! ‘Ya!.. Ben de motosikleti çok severim!..’ dedim. Bırak sevmeyi, o güne kadar motosiklete binmişliğim bile yoktu!.. Ama bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıydım bir kere. ‘Sahi mi?’ diye sordu. Gözleri büyümüştü. Gülümsedim, başımla onayladım. ‘Tehlikeli bulmuyor musun?’ diye sordu. ‘Buluyorum tabii! Ama asıl güzel olan da bu değil mi?’ dedim. Daha da heyecanlanmıştı. Elini masaya vurdu. Keyifli keyifli ‘İşte hikâye bu!’ dedi. ‘Bence de!’ dedim. Sonra saatine baktı. ‘Derse girmem gerekiyor’ dedi. ‘Eh, benim de...’ dedim. O akşam onunla dersimiz yoktu. Bizim dersimiz iki akşam sonraydı. ‘Derste görüşürüz artık’ dedi. ‘Görüşürüz... Kahve için teşekkürler’ dedim. ‘Ben de bu sohbet için teşekkür ederim’ dedi. Gülümsedim. Gülümsedi, göz kırptı. ‘Şimdi de etkileyici erkek triplerinde...’ dedim kendi kendime. Ama zokayı yemişti bal gibi, farkındaydım... O akşamlık bu kadardı... İki akşam sonra ne oldu, tahmin et bakalım?..”

O akşam ne gelecek, tahmin etmek o kadar da zor değildi. Kolay bir soruyu yanıtlarcasına karşılık verdim.

“Sana dersten sonra ‘Gel bir yerlerde bir şeyler içelim’ dedi.”

Gülümsedi. Yanıldığımı göstermek istiyordu, anlamıştım.

“Yine bilemedin!.. O akşam derse gitmedim!”

“Korkunçsun sen, korkunç!” dedim hayretle.

Gülümsemesi daha da arttı. Söylediklerimi bir iltifat olarak kabul etmişti.

“Yeni mi anladın?” diye sordu.

“Aslında doğru...” dedim biraz da sitemle, “yaşadıklarımıza şöyle bir bakılırsa...”

Söylediklerimi sineye çekmedi, dahası o da kendi sitemiyle karşılık verdi.

“Sen asıl kendine bak!.. O yumuşak başlılığının, sevecenliğinin ardında nasıl bir iblisi sakladığını bir bilsen...”

Bu sözler yine, bana hep göstermek ve kabul ettirmek istediği o mağdur edilmiş kadının sözleriydi. Aradaki fark, işin içine biraz şakanın, cilveleşmenin katılmasındaydı bu kez. Uzatmanın bir anlamı yoktu ama. Oğuz’la yaşadıklarının devamını öğrenmeyi o anda daha ilginç bulmuştum üstelik. Ona takılacaksam, bu hikâye için takılmalıydım.

“Adam seni görmeyince perişan olmuştur herhalde!..”

Takılmamı cilveli bir bakışla geçiştirdi. Sonuçta o da anlatmak istiyordu.

“Bilmem artık!.. Birkaç gün sonra yine kantinde karşılaştık. ‘Geçen hafta dersinize gelemedim, çok önemli bir işim vardı’ dedim. Gelmeyişimin farkında değilmiş gibi yaptı. ‘Öyle mi?..’ dedi. İçimden, ‘Sen git onu benim külahıma anlat!’ dedim. Sonra da ‘Önemli değil. Bundan sonrakine gelirsin’ dedi. Şimdi de ‘cool’ takılıyordu beyimiz! Oyunu istediği gibi oynadım. ‘Mutlaka gelirim, söz!’ dedim. ‘Dönem ödevi nasıl gidiyor?’ diye sordu. Dersi için hazırlamamız gereken ödevden söz ediyordu. ‘Hah şöyle! Sadede gel bakalım’ dedim yine içimden. Ona da ‘Fena değil... Ama galiba size danışmam gerekecek’ dedim. ‘Haydi bakalım!’ dedi. Danışmak istemem hoşuna gitmişti tabii!.. Bunu duyunca da, ‘İşte şimdi son oku fırlatmanın zamanıdır’ diye düşündüm. ‘Aslında bir an önce şöyle bir oturup konuşsaydık iyi olurdu da, bu hafta sonu Saroz’a gideceğim’ dedim. ‘İyi git... Dön, o zaman bir şeyler yaparız’ dedi o da. Sesi hafiften şöyle bir titremişti. Kendime, ‘Saroz’da ne yapacağımı, oraya niçin, kimle gideceğimi düşünüyordur artık’ dedim. Onun denizle de yakın bağları vardı ya... Dalmaya gittiğimi düşünmesini istemiştim. Saroz’a gideceğim falan yoktu tabii!.. İstediğim sadece içine bir kurt düşürmekti. Bunda da bayağı başarılı olmuştum yani. Ertesi hafta, dönem ödevi için danışmaya gittiğimde, daha ilgiliydi. Ben de iyi bir şeyler çıkartmak için kafa patlatmıştım doğrusu. Söylediklerimi dikkatle dinledi, birkaç yorum yaptı, çok zekice çözümler buldu. Tarzı hoşuma gitmişti. Pratikti yani, o da benim gibi öyle fazla inceleyip sık dokumaktan hoşlanmıyordu. Bunu ders arasında, kantinde yaptık. Dersten sonra da beni yanına çağırdı, sınıfın boşalmasını bekleyip ‘Kantinde konuştuklarımızdan bayağı hoşlanmıştım... Tadı damağımda kaldı doğrusu... Oturup devam etseydik diyorum’ dedi biraz da çekinerek. Serde hocalık da vardı tabii. Bir yanda böyle bir üstünlük durumumuz vardı anlayacağın. Ama böyle bir teklif de öğrenciye sarkıntılık olayına da girebilirdi yani. Çekinmesi bundandı herhalde. O zaman öyle düşündüm en azından. Yine gülümsedim. ‘Öyleyse bir yerlere yemeğe gidelim’ dedim. Şaşkına döndü tabii! Bu atağı beklemiyordu. Toparlanmaya çalıştı, gülümsedi. ‘Ben de öyle diyecektim... Eh iyi, o zaman nasıl yapacağız?’ diye sordu. ‘Haydi gidelim o zaman!’ dedim o bildiğin kendimden emin halimle. Bir yumruk daha! Tabii daha da şaşırdı. ‘Yok... Bu akşam bir sözüm var...’ dedi. Numaraydı tabii, anlamaz mıyım... Birtakım hazırlıklar, ayarlamalar falan yapacaktı... Sen bilirsin bu işleri... Üzerine gittim. ‘Yarın akşama ne dersiniz?..’ diye sordum. ‘Yarın akşam cuma... Peki... Bana uyar...’ dedi. ‘Bana da...’ dedim. Cuma akşamını kabul etmişti. Eğer hâlâ bir ilişkisi varsa, iyiye işaretti bu. Ertesi akşam saat sekizde Divan Pub’da buluşmak üzere ayrıldık...

O akşam, kararlaştırılan yer ve saatte buluşuldu tabii... Ben yine çok güzeldim!.. O da ciddi yakışıklıydı ama!.. Üstünde çok şık, pahalı bir beyaz gömlek ile bej bir pantolon vardı. Çok güzel bir parfüm de sürmüştü. Özenmişti o da anlayacağın. Yemek yedik, şarap içtik. Muhabbet de yavaş yavaş koyulaştı haliyle. Söz de ister istemez ilişkilere geldi. Ben ona Arkın’ı anlattım. O da bana başından çok genç yaşında bir evlilik geçtiğini, henüz yirmi iki yaşındayken evlendiğini, karısının da kendisiyle aynı yaşta olduğunu, iki yıl sonra da aldattığını ve bir başka adam için terk ettiğini... Zor günler

yaşamıştı ama atlatmıştı. Sonra hayatına kısa sürelerle birçok kadın girmişti. Sonra da ciddi bir ilişki yaşamaya başlamıştı. Yaklaşık dört yıllık bir ilişkiydi bu, hâlâ sürüyordu, ama artık çok kötü gidiyordu. Ayrılmak istiyordu. Fakat kadın onun üzerinde büyük bir duygusal baskı kurmuştu. Yine de ayrılacaktı, çok yakında mutlaka ayrılacaktı. Bunu kadın da biliyordu. Bilmesine biliyordu da, çıkarabildiğince huzursuzluk çıkarıyordu işte. Bütün bunları anlattıktan sonra, 'Hiçbir ilişki tadında ve bitmesi gereken yerde bitmiyor' dedi. Bir ortak yanımız daha çıkmıştı. Ona o akşam Kadri'yi anlatmadım. O ilişkinin anlatılacak, gurur duyulacak bir yanı yoktu pek. Sonra oradan çıkıp bir bara gittik. Eh, ben de bunları severim yani, bilirsin. Onun da sevdiğini görünce, 'Tamam bu iş kesin olacak' diye düşündüm. Bu mevzuda senin gibi hımbıl değildi o!.. Geç vakte kadar orada kaldık, içki içmeye devam ettik, dans ettik. Kendi kendime, 'Bu adamla bir şey yaşamalıyım, ne olursa olsun, mutlaka yaşamalıyım' diyordum. Vakit epey ilerlemişti. Oradan çıktık. 'Gel, şimdi güneşi Dolmabahçe'de doğuralım' dedi. Dolmabahçe'ye gittik. Arabayı kıyıya çektik. Uzun uzun denize baktık. Öyle, hiç konuşmadan... Başımı göğsüne dayadım. Saçlarımı okşadı. Bundan ne kadar hoşlandığımı bilirsin. Düşün artık. Ona birden, 'Ben sana âşık oluyorum galiba' dedim. 'Ben de' dedi. Artık sen demeye başlamıştım..."

Dayanamadım sözünü kestim.

"Ondan sonra da doğru yatağa gitmişsinizdir artık!.."

Kızdı. Daha doğrusu, kıskanmamdan hoşlanıp, yine cilveli bir şekilde kızgın kadını oynadı.

"Ya sen gerçekten hastasın!.. Niye aklın fikrin hep orada?.. Sana duygusal bir şey anlatıyoruz herhalde!.. Yok... O gece hiçbir şey olmadı o anlamda... O günden sonra daha çok görüştük, birbirimize sarıldık, ama yatak meselesi sonradan geldi..."

Geri adım atmadım. Kıskançlığımı başka türlü örtemiyordum.

"Adamı inletmişsin yani!.."

Bu söylediğim hoşuna gitti. Takdir edilmek kimin hoşuna gitmezdi ki...

"Olacak artık o kadar..." dedi.

"Kız arkadaşına ne oldu peki?" diye sordum gülümseyerek.

Can alıcı bir noktaya değindiğimin farkındaydım. Yine anılarına daldı.

"Ondan gerçekten ayrılmak istiyordu. Ona hemen gitmiş, beni anlatmıştı. Anlattığına göre de çılgına dönmüş kadın. Oğuz'dan altı yaş büyükmüş. O da o günlerde otuz üçünde olduğuna göre kırklarına yakınmış demek ki... Eh bir yandan dört yıllık bir beraberliğin sonunda bunu yaşamak, bir yandan bu yaşta böyle bir durumla karşılaşmanın paniği, bir diğer yandan da benim gençliğim derken, işler iyice sarpa sarmış, mesele büyümüş. Bir de sonradan anladım ki, bu duygusal baskı konusu bayağı önemliymiş. Yani kadın, neden bilmem artık, ona biraz da annesi gibi davranıyormuş galiba. Durup dururken, bir de kaynanam durumuna düştü bir çeşit!.. Yaşadıklarımız bunu fazlasıyla gösterdi..."

Bunları söylerken yine biraz durdu, bir yerlere daldı, gitti. Gülümsüyordu. Ama yine hüzünlüydü... Onu anladığımı hissettirmeye ihtiyaç duydum tekrar.

"Zor günlerdi galiba..."

Başıyla onayladı... Gülümsemesini korumaya çalıştı ama... Anlatacakları, daha çok anlatacağı vardı, biliyordum.

"Zordu... Nerede bela varsa ben oradayımdır zaten... Neyse... Devamını da anlatayım bari... İlişki, öyle gezmeler, koklaşmalar, sarılmalarla yürümeye başladı işte... Sonra bir gün Kalamış'ta geziyorduk, tekne meselesi yine gündeme geldi. Konuştuk, hayaller kurduk... Sonra ona birden, 'Gel şu tekneyi alalım!' dedim. Gözleri büyüdü, çok şaşırdı.

‘Nasıl yani?’ dedi. ‘Bir köşede birikmiş birkaç kuruş param var’ dedim. ‘Sonra?..’ diye sordu. O kadar şaşırmıştı ki, söyleyecek laf bulamıyordu. Ha, bu arada sana söylemeyi unuttum. Benim o günlerde bir arabam da vardı. Bir vosvos... Döküntü halde almış, bayağı para harcayıp, uğraşıp adam etmiştim. O arabayı çok seviyordum... Ama bu yeni proje de beni çok heyecanlandırmıştı. ‘Sonra arabayı da satarım. Oradan da birkaç kuruş gelir, payımı veririm. Sen de payını verirsin, ortak bir şey alırız artık’ dedim. Çok heyecanlanmıştı o da, müthiş sevinmişti. Fazla parası yoktu aslında, hiçbir zaman olmamıştı, olmayacaktı da zaten. İyi para kazanıyordu. Kazanmasına kazanıyordu da, elinde bir türlü ısınmıyordu. Çok harcıyordu. Beraber olduğu kadınla öyle bir hayatları vardı. O kadın da iyi para kazanıyormuş. Tahsilli bir kadınmış, Amerika’da okumuş, sonra ülkeye dönmüş, bir işler kurmuş falan... Bizimki de ona ayak uydurmaya çalışmış hep. Kadın kendisinden fazla para kazanıyormuş, ama hem de çok daha fazla. O da bunu sorun ettiğinden, gurur meselesi yaptığından, standardı tutturmak için, bu harcamalara kendisini kaptırmış, gitmiş. Haydi, yine sevmeyeceğin bir cümle kurayım... Bunlar da klasik erkek tripleriydi işte... Buna rağmen, birkaç kuruş parası vardı. Oturup hesap yaptık, bu paralar denkleşince, bir şeyler alınabilecek gibiydi... Fazla vakit kaybetmeden gittik, tanıdıklarımızın yardımıyla birkaç tekne baktık. Sonunda da işimizi görecek, küçük, elimizdekilerle alabileceğimiz bir şey bulduk. Arabayı sattım. Çok üzülmüştüm. Sanki bir arkadaşımdan ayrılmıştım. Ama şu tekne işi de bizi çok sarmıştı doğrusu. Yaz da geliyordu. Kolları sıvadık, teknemizin kırığını döküğünü onardık. Böyle şeyler hep elinden gelirdi zaten. Onu öyle doğaya bırak, tamir işleri yaptır, ondan mutlusu olamazdı. Ben sadece yardım ettim tabii. Sonra da tekneyi hazır hale getirdik. Bir gece de orada kaldık. Fenerbahçe’de demirli bir teknemiz vardı artık. İşte ilk kez orada, o gece seviştik... Oğuz Nalan’dan, kadının adı Nalan’dı bu arada, en nihayet artık hepten ayrılabildiğini söylüyordu. O gece çok güzeldi... Çok güzel ve çok özeldi... Uyanmamız da güzeldi... Hiç teknede kalıp uyudun mu bilmiyorum. Ama yapmadıysan, bunu eline geçen ilk fırsatta yap. Sabah, dalgaların sesiyle uyanıyorsun. Denizin nemi, kokusu, ayazı içine işliyor... Kendini öyle başka, öyle zinde hissediyorsun ki... Yüzünü yıkayacağına, kendini ıssız bir koyda, öyle çırılçıplak denize atıp istediğin kadar yüzmek de cabası... Bunu o sabah yapmadık tabii, ıssız bir koyda, diyoruz!.. O denizde yapacak halimiz yoktu ya!.. Ama sonradan bol bol fırsat bulduk... Adaların açığında, arka taraflarında demirleyip uyuduğumuz gecelerin sabahında çok yaptık. Öyle Mavi Turlara falan gidemedik tabii... Teknemiz buna müsait değildi. Biz de İstanbul’u yaşadık... Hem de denizden!.. Bu tekneyi de boşuna almamıştık ya!..

Bir cumartesi sabahı, her tatil sabahındaki gibi, yine geç kalkmıştım. Uyandığımda inanılmaz bir sürprizle karşılaştım. Geceden, erkenden denize açılırız düşüncesiyle, yiyecek bir şeyler almıştık. Ekmek, peynir, zeytin, meyve, çay gibi şeyler... Oğuz ben uyurken demir almış, denize açılmış, tekneyi Kınalı açıklarında bir yere getirmişti. Motorun çalıştığını falan duymuştum, ama uykum bayağı ağırdır kabul edelim, pek tınmamıştım doğrusu. Sonra uyandırıldım. Bir de ne göreyim? Sessiz bir yerdeyiz. Beyefendi motor sandığının üstüne kahvaltı sofrasını kurmuş... Nasıl etkilenmiştim, anlatamam. İçimden ağlamak gelmişti mutluluktan. Hayatımda ilk kez bir erkek bana böyle bir kahvaltı hazırlıyordu. O kahvaltı, o güne kadarki en güzel kahvaltımdı... Kendi kendime ‘Doğru bir yerdeyim... Bu sefer doğru bir yerdeyim galiba’ dedim birkaç kez... Oğuz’un zaman zaman sinirimi tepeme çıkaran huyları vardı. Bencildi, çok bencildi, hep kendi duygularının önemsenmesini isterdi... Yalancıydı, bu yalancılığı, günü geldiğinde, başımıza çok büyük bir bela açtı. Bir de, dediğim gibi, korkunç kıskançtı... Ama böyle incelikleri de vardı işte. İnsana durup dururken, ‘Böyle adamlar da var’ dedirtirdi...”

Burada da lafa karışmaya ihtiyaç duydum. Yaşananlar önemliydi, hikâyeler de önemliydi hiç kuşku yok ki, ama bir de bu hikâyeleri yaşatanları daha derinden tanımak gerekiyordu...

“Kaç keredir bu kıskançlık meselesine değiniyorsun. Bu seni çok rahatsız etmiş anlaşılan. Halbuki ondan söz ederken sık sık çok yakışıklı olduğunu, çevresinde birçok kadının fır döndüğünü de söylüyorsun. Bu özellikler bir erkeğe güven verir. Kendine güvenen erkek de kıskançlığa bu kadar saplanıp kalmaz benim bildiğim.”

Onun, yaşadıklarının doğruluğuna öncelikle kendini inandırabilmek için, bu ilişkiyle ilgili çok önemli bir ayrıntıyı ısrarla görmezlikten gelmeye çalıştığını hissediyordum. Açıklaması, bu bakışımla, doğru, ama bir o kadar da hassas bir yere dokunduğumu gösterdi.

“Oğuz sadece Kadri meselesinde değil, daha birçok durumda kıskançlığını gösterdi. Durup dururken, hiç yoktan sorun çıkarırdı. Okulda bir sınıf arkadaşımla fazla konuştum mu, onun bir söylediğine çok güldüm mü, ya da ne bileyim bir restoranda garsona yemekleri çok beğendiğimi söyledim mi, bir barda dans edenlere çok baktım mı, ne onu hiçe saydığım, aşağıladığım kalırdı, ne de orospuluk yaptığım. Yok ona şöyle bakmışım da, şöyle gülmüşüm de, acaba onu istemiş miyim de... Bir keresinde dayanamadım, çektim onu kolundan, aynanın karşısına geçirdim, yanında durdum. ‘Allah aşkına şu aynaya bak! Bir kendine, bir de bana bak! Ne kadar yakışıklısın, gör. Bende şimdi seni aldatacak göz var mı?..’ dedim. Hoşuna gitmişti, gururu okşanmıştı tabii!.. Ama ne yaptıysam yaptım, onu bu takıntısından kurtaramadım. Çünkü... Çünkü onun bir türlü kafasından atamadığı bir... bir küçük penis problemi vardı... Tamam... Küçük olmasına küçüktü ama bunu o kadar sorun etmesine de gerek yoktu... Yani benim için bir sorun değildi bu. Ama anlatamadım ki...”

Elime yeni bir “fırsat” geçmişti. Bunun tadına varmak istedim.

“Bir yandan bir yarı iktidarsız, bir diğer yandan bir küçük penisli. Seçimlerinden dolayı tebrik ederim doğrusu!”

Bu sefer onu kızdırmayı başarmıştım. Kendisini haksızlığa uğramış gibi hissediyordu.

“Aptal!.. Sana bunun benim için önemli olmadığını söyledim!.. Ama siz erkekler için önemli tabii!.. Sen de hemen atladın yani!..”

Bu kızgınlığında da bir şirinlik vardı. Yine gülümsememem mümkün değildi. Söylediklerileyle, belki de farkına varmaksızın, birçok erkeğe, birçok kâbusu yaşatmış, derin bir yaraya parmak basıyordu oysa. Geçiştirmek istemedim.

“Kolay kolay taşınabilecek kâbuslar değil bunlar” dedim anlatmaya çalışarak. “Birçok ilişki ve ayrılık korkular üzerine kuruluyor çünkü, tarihsel yalanlarla dolu toplumsal rollerle kuruluyor... Zaaflarımızla savaşmaktan, bazı ilişkileri gerektiği gibi yaşamaya imkân bulamadığımızı boşuna söylemiyorum...”

“Hastasınız, hepiniz hastasınız!..” dedi.

Hasta mıydık, gerçekten hasta mıydık?.. Yaşadıklarımız ve yaşatmak zorunda kaldıklarımız düşünüldüğünde, bu soruyu yanıtlamak o kadar da kolay değildi.

“Hepimiz kendimize göre yaralıyız demek daha doğru bence...” dedim.

Sustuk. İstediğimce anlatamadığımın farkındaydım. Ama hikâyenin akışını yine bozmak istemedim. Bu konuyu da başka bir zamanımızda konuşabilirdik belki...

“Oğuz’la neler yaşandı sonra?..” diye sordum bu yüzden.

Bu soruyu bekliyor gibiydi. Bakışlarından, hikâyenin asıl can alıcı bölümüne geldiğimizi hissettim birden.

“Neler neler!.. O yaz çok güzel geçti. Teknemizle gezdik, bol bol gezdik. O tekne sanki evimiz olmuştu. Orada konuşuyor, orada sevişiyorduk. Orada yaşıyorduk... O ilişki de öyle gelişmişti işte... Başka bir evi de düşünemezdik zaten. Onun, hâlâ ailemle yaşadığım için, benim evime gelmesine imkân yoktu. Onun evi vardı, tamam. Nalan’dan ayrıldığını, artık tek başına yaşadığını da söylüyordu. Ama aynı zamanda, o evi henüz kendi evi yapamadığını, bazı eşyalarını atması gerektiğini, paylaşılacak eşyalara henüz karar veremediklerini de söylüyordu. Nalan yine Amerika’ya gitmişti, yaz sonunda dönecekti... O zaman herkes gerekeni alacak, nesi var, nesi yok bilecekti. Sonra da evi birlikte yeniden kuracaktık... Böyle bir eve beni sokmak istemiyordu... Onun çok ince ve düşünceli bir insan olduğunu düşünmüştüm o günlerde. Kaç erkek

bunu yapardı ki, kaç erkek kadınına bu kadar değer verebilirdi ki?.. Hem bizim bir evimiz vardı... O tekne bizimdi, sadece bizim... O yaz öyle geçti işte. Korkularım yok değildi tabii. Onun sadece kıskanç değil, aynı zamanda da ayran gönüllü olduğunu biliyordum. İçimden, onun için sık sık, 'İnşallah bu sefer bu ilişkisine sarılır' diyor, kendim içinse, daha önce yaptığım birçok hatayı yapmama temennisinde bulunuyordum... İdare etmiştik, iyisiyle kötüsüyle, kavgası ve gürültüsüyle bu ilişkiyi götürmeyi başarmıştık... Ancak sonra... Sonra da yazın sonuna doğru o olay patlak verdi... Bir gece, bir cuma gecesiydi, yine teknede kalmıştık. Anneme babama bir arkadaşımda kalacağımı söylemiştim her zamanki gibi. Onlara bu ilişkiden de bahsetmemiştim. Annem şüphelenmeye ve kurcalamaya başlamıştı gerçi. Ama ben devamlı sorularını geçiştirmeye çalışıyordum. Fazla üstelemeye de çekiniyordu aslında. Evden gitmek istediğimi biliyordu ya, 'Yangına şimdi körükle gitmeyelim' diyordu herhalde. Ben de bunu gördüğüm için rahattım. Kızının pek de öyle istediği gibi bir kız çıkmadığını her geçen gün biraz daha çok kabulleniyordu, bunu da görüyordum. Hoş o günlerde işsiz kaldığım için rahatlamıştı. Para kazanamadığım için de 'Herhalde evden gitmez' diyordu. O da az kurnaz değildi yani... Neyse, biz olaya dönelim. O cuma gecesinin sabahı, bir iki kahvaltılık, gazete falan almak için çıktık. Çıktığımızda bir de ne görelim? Karşımızda öfkeden çılgına dönmüş, burnundan soluyan bir kadın... 'Demek burdaydın ha, eşşek herif!' diye bağırdı. Sonra da 'Küçük orospu da bu galiba!' diyerek beni gösterdi. Oğuz, 'Nalan saçmalama!.. Bırak da açıklayayım!' dedi. Şimşek o anda çaktı. Artık şaşkınlıktan mı dersin, korkudan, öfkeden mi, ne dersen de, bayılacak gibi oldum. Onlar bir kavgaya tutuşmuştu, ben seyrediyordum. Kimdim ben orada?.. Kendimi nasıl kötü hissetmiştim bir bilsen... Demek ayrılmamışlardı, demek ilişkimiz boyunca bana yalan söylemişti. O kadar şaşırmıştım ki, Oğuz'a kızamamıştım bile... Nalan'a, bana öyle milletin önünde 'küçük orospu' dediği için kızmamasına bile kızamamıştım, beni korumamasına, bana sahip çıkamamasına bile kızamamıştım. Utanmıştım, çok utanmıştım. Öyle bir duruma düştüğüme inanamıyordum. Yerin dibine girmek istiyordum. Marinanın bizi tanıyan görevlileri de gelmişti. Tam bir rezalet çıkmıştı. Kadın, öfkesinden ağzına geleni söylüyor, bizimki onu sakinleştirmeye, alttan almaya çalışıyordu. O da tam süt dökmüş kediye dönmüştü. İzimiz uzun süredir sürülüyormuş anlaşılan. Oğuz'a baktım. Hani haylaz çocuklar okullarından kaçarlar da, anneleri onları beklemedikleri bir yerde enseler ya, böyle bir hali vardı işte. Kadın, 'Bana bunu nasıl yaparsın?.. Daha on gün önce, tamam onunla bitirdim, gel bu ilişkiye yeniden başlayalım, çok pişmanım, diyen sen değil miydin, hayvan!.. Sana verdiğim emeklere yazıklar olsun, yazıklar!..' diyordu. Ben hâlâ orada, put gibi, konuşamadan duruyordum. Patırtıyı gürültüyü duyan birkaç kişi de bizi seyretmeye gelmişti. Sahneyi gözünün önüne getirebiliyor musun?.. Oğuz da dayanamamış, öfkelenmişti sonunda!.. 'Bıktım senden!.. Bıktım artık, anlıyor musun?.. Kabahat seni adam yerine koyanda! Defol git artık hayatımdan! Defol git! Git! Git!.. Düş artık yakamdan, düş!..' deyip öfkesinden çocuk gibi ağlamaya başlamıştı. Üniversitedeki tüm kızların, kadınların hayranlık duyduğu o motosikletli adamın düştüğü hali görecektin. Onunla sokakta gezerken kendimle gurur duyardım, herkes bize baksın, nasıl bir adamın koluna girdiğimi görsün isterdim. Onu üniversitede bir tek ben elde edebilmiştim. Ama herkesin istediği, peşinden koştuğu, arzuladığı bu adam, senelerdir beraber yaşadığı kadın karşısında, bir anda sünepe bir sevgiliye dönüvermişti işte. O savunmasız, küçük bir çocuktu artık. Kadın bunun farkındaydı, bal gibi farkındaydı. Oğuz üzerinde ne kadar müthiş bir etkiye sahip olduğunu o anda daha iyi anladım. Oğuz'un öyle ağlaması karşısında, 'Defol git ha!.. Bunu bana mı söylüyorsun?.. Emin misin?.. Emin misin, söyle!..' diyordu tüm küstahlığıyla, daha ne olsun. Bir onu oracıkta dövmediği kalmıştı. Öyle bir yerde kalamazdım artık. İşte ancak bütün bunlara şahit olduktan sonra biraz kendime gelebildim. 'Ben en iyisi gideyim artık' dedim. Ben en iyisi gideyim artık... Tek söyleyebildiğim buydu, düştüğüm hali sen düşün... Oğuz gitmemem için, en ufak girişimde bile bulunmadı, 'Ne olur anla beni' dercesine çaresizce baktı yalnız. Ona o anda o kadar acıdım ki... Sadece 'Seni arayacağım' dedi. Cevap vermedim. Kadın, 'Bir daha bu küçük orospuyu ararsan, beni yok bil!.. Beni yok bil, anladın mı!.. Bırak defolup gitsin!.. Bak, seni ne kadar kolay terk ediyor' dedi. Ona da cevap veremedim. Ben de korkmuştum galiba. Oğuz yine tepki vermedi. Verseydi de bir önemi yoktu zaten artık. Bu kadar zamandır birlikte olduğum adamın gerçek yüzünü görmüştüm birden. Öyle sessizce gittim. Onları orada kavgalarıyla baş başa bıraktım. Hiç kimsenin yüzüne bakamıyordum. Herkesin bana baktığını hissediyordum ama ben hiç kimseye bakamıyordum. Kendi kendime, 'Buraya herhalde yıllarca

gelemem artık' dedim o anda. Bir taksiye atlayıp eve gittim. Hemen odama çekildim. Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Birden korkunç bir ağlama krizine tutuldum. Nasıl hüngür hüngür ağlıyordum, bilemezsin. Kendimi tutamıyordum. Ağlıyor, ağlıyor, ağlıyordum. Yılların acısını çıkarıyordum, yıllarca birikmiş bir öfkenin acısını çıkarıyordum sanki. Annem ağlamama geldi. O kadar ağlıyordum ki, korkusundan ağlamamın nedenini bile soramadı. Başka zaman olsaydı, dünyayı bana dar ederdi valla!.. Sadece, 'Kızım kendine gel, canım kızım ağlama, annen yanında, annem benim, ağlama' diyebiliyordu. Ona sarıldım. Belki bir saat, belki iki saat, böyle, durmadan ağladım. Sonra yorgun düştüm, çok yorgun düştüm. İçimi çeke çeke, öyle sessizce kaldım. Yatağa uzandım. Annem de yanıma uzandı, beni kollarına aldı, saçlarımı okşadı. Ona, 'Sen benim saçlarımı küçükken de okşardın' dedim. Biraz sustu. 'Sen küçük bir kızken çok okşardım. O zaman bırakırdın. Uzun, güzel saçların vardı, hatırlıyor musun?.. Özenle tarar, sonra da toplamaya çalışırdım. Sen de, toplama, bırak dağınık kalsın, derdin!' dedi sonra. Başımı salladım. Hatırlıyordum. Güldüm. Güldük. İkimizin de gözleri dolmuştu. Bana öyle sevgiyle uzun uzun baktı. 'Ah serseri ruhlu kızım, ah bahtsız kızım benim!..' dedi. Yine sustuk. Sonra ona, 'İnsanlar neden yalan söyler anne?' diye sordum. 'Kendilerini sözde kurtarmak için... Kendilerini... Kendilerini bir türlü bilemedikleri için...' dedi. Haklıydı. Arkın'ı, Kadri'yi, Oğuz'u düşündüm o an. Yaşadıklarımı düşündüm... Haklıydı... Anneler bazen çok haklı olur..."

Bu duyduklarıma kayıtsız kalamazdım. Ben bu masalı sık sık yaşamış, dinlemiş ve anlatmak istemiştim... Dilime bu eski masalın yalnızlıkları geldi. Bu masal... Bu masal belki de hiç bitmeyecekti...

"İstediklerini bir türlü yaşayamayan, ama bunun her zaman farkına varamayan insanlar... Bu yüzden de hem kendilerine hem de beraber olduklarına cehennemlerini yaşatan insanlar... Yalanlarına sığınan insanlar... Kendilerini korumak isterken, dahası korudukça terk eden insanlar... Bu yalanlarımızla o kadar kalabalığız ki... Öyle çoğuz ki... Bu yalanlarımız o kadar gerçeğimiz ki..."

Cevap vermedi... Bunları da biliyordu, emindim... Hikâyeyse... Hikâyeyse devam ediyordu...

"Çok yorgun düşmüştüm. Anneme 'Bana hiçbir şey sorma...' dedim. Nerde duracağını bilirdi. Böyle durumlarda daha da iyi bilirdi. Bir mesele çok mu ciddi, hemen anlar, ona göre hareket ederdi. Ben de o anda onun bu tarafına sığınmıştım zaten. 'Tamam kızım, sormam. Ne zaman istersen, o zaman anlatırsın. Ya da istemiyorsan, hiç anlatma' dedi. Sonra uyuyakaldım. İnanmazsın belki, ama ertesi sabaha kadar uyumuşum. Uyandığımda annemi çağırdım. Yanıma geldi, öptü. 'Haydi git bir duş al, kendine gel... Sana sıkı bir kahvaltı hazırladım' dedi. Gittim, duşumu aldım. Su üstümden dökülürken, vücudumdan akarken, böyle bir durumda birçok kadın ne hissederse, onu hissettim ben de. Yaşadıklarımdan iğreniyordum. Bedenimden utanç akıyordu sanki, sadece utanç... Sıcak, çok sıcak suyla iyice yıkanmak istedim. Birileri boğazımı sıkıyordu sanki. Bir ara nefes alamayacağımı sandım. Orada ölebilirdim. Hatırlamak istemediğim öyle çok olayım vardı ki... O çığlığı bir daha duydum, çok uzaktan geliyordu... Ama o anda en çok Oğuz'u düşünüyordum. Bana attığı bu kazık hiç aklımdan çıkmıyordu... Ağladım, yine ağladım. Hırsımdan ağladım, çaresizliğimden ağladım... Ama duş iyi geldi doğrusu. Odama gittim. Biraz yatağa uzandım. Oğuz'u bir daha görmeyecektim, kararlıydım. Hâlâ âşıktım, ama bu ilişkiyi de sürdüremezdim artık. Ona sadece öfkeli değildim, aynı zamanda acıyordum da..."

"Belki de kendine acıyordun" dedim lafa yine birden karışarak.

"Belki..." diye karşılık verdi hüzünlü bir sesle. "Belki de onun için bu kadar ağladım..."

Sustum... O zamanın görüntüleri, içinden geçmeye devam ediyordu...

"Sonra giyindim... Salona gittim, annem harika bir kahvaltı hazırlamıştı gerçekten... Sofrada peynirli börek bile vardı..."

Bu sefer de benim sesime önleyemediğim bir hüzün çöktü.

“Ne kadar şanslısın... Benim hiç böyle bir annem olmadı...” dedim.

Sevgiyle elimi tuttu. Çok duygulanmıştı.

“Biliyorum, biliyorum...” dedi.

Birkaç teselli sözü aradı... Bulamadı... Bakışları bana bu arayışı fazlasıyla anlatıyordu... Ben de elini sıktım... Ben de bakışlarımla anlatmaya devam etmesini istedim. Anladı... Anlamamasına imkân yoktu. Çünkü biz, sarsıcı, hakiki beraberliği yaşayan bütün insanlar gibi, bakışlarımızla da konuşmaya başlamıştık artık...

“Ama annem, dediğim gibi, çok kurnazdı da aynı zamanda. Böyle yaparak önemini bana hatırlatmak istiyordu. ‘Evden gidince bunları kaybedebilirsin’ demek istiyordu... Sonra ona Oğuz’la yaşadıklarımı anlattım. Çok üzüldü... ‘Nedir bu başımıza gelen talihsizlik?’ dedi. Aslında biliyorduk, ikimiz de bu talihsizliğin ne olduğunu biliyorduk... Biliyor, ama konuşamıyorduk... Hiçbir zaman da konuşamayacaktık...”

“Talihsizliklerimiz bazen konuşamadıklarımız oluyor” dedim.

“Evet... Konuşmak bazen imkânsız görünüyor...” diye cevap verdi.

“Oğuz aradı mı?” diye sordum.

Gülümsemeye çalıştı.

“Aradı... Üç gün sonra aradı... Özür diliyordu. İlişkiyi artık sürdürmek istemeyeceğimi bildiğini söylüyordu... Ama yine de en azından kendisini affetmemi istiyordu... Benden tek bekleyebileceği buydu artık...”

Onunla tekrar görüşüp görüşmediğini sordum. Görüştüklerinden emindim ama yine de sordum. Böyle bir ilişki, tüm bu yaşananlara rağmen, böyle bitemezdi... Duyduklarım, yanılmadığımı gösterdi.

“Okul devam ediyordu... İster istemez karşılaştık. Bir keresinde de bir yerlerde oturup uzun uzun konuştuk. Daha doğrusu o konuştu, ben dinledim. Ona söyleyeceklerim bitmişti... Bana, ‘Çalıştım ama başaramadım... Biz Nalan’la kendi batağımızda iyiyiz. Biz birbirimizin çamurundan hiç kurtulamayacağız’ dedi. Yardım istiyordu, kendini acındırarak beni etkilemek istiyordu sanki...”

“Gerçekten öyle miydi?” diye sordum.

Omuz silkti. Bu sorunun cevabını o da veremiyordu galiba.

“Bilmiyorum... Belki de ayrılmak istiyordu. Daha az kırdığını görerek ayrılmak... Bunu, kendimizi rahatlatmak için her zaman yaparız. Ama faydasızdır. O zaman da faydasızdı. Nasılsa kırılmıştık. Bunları yaşadığımız için kırılmıştık. İlişki büyüsünü yitirmişti... Ne yaparsak yapalım, bu ilişki düzelmezdi artık. Onu çeken kadın, başka bir kadındı. Benim o hayatta hiçbir yerim yoktu. Belki de... Belki de hiç olmamıştı. Bunları düşünmek yaralayıcıydı. Ama gerçek de buydu galiba. ‘Tekneyi satacağız artık ortak... Satar satmaz da payını vereceğim...’ dedi. Ona bakamadım. Başımı önüme eğdim. ‘İyi...’ diyebildim sadece. Tekneyi satacağız ortak... Duydun mu?.. Aklı sıra espri yapıyordu. Aklı sıra anlamlı bir cümle kuruyordu!.. Bu söylediklerini isteseydim iyi tarafından da alabilirdim. Ama o andaki ruh halimle, bu lafları duyunca onu parçalamak istedim. ‘Şirket mi kurmuştuk lan!’ dedim içimden. Ama bıraktım. Dediğim gibi, ona söyleyeceklerim bitmişti. Onunla kavga bile etmek istemiyordum artık. ‘Şirket’ iflas etmişti... Batmıştık...”

Gözleri dolmuştu yine. Yeniden ağlamasına fırsat vermek istemedim. Ona, söyleyeceklerime sonuna kadar inanmasam da, biraz güç verebilirdim...

“Ama yine hayat adına bir şeyler kazanılmış...”

Sevinir gibi olmuştu. Yanılmadığına, aldanmadığına, aldatılmadığına inanmaya o kadar çok ihtiyacı vardı ki...

“Öyle mi dersin?..” diye sordu.

Söylediklerime o da pek inanmamıştı galiba. Ama bu sözleri duymak, böyle bir ilişkinin birilerince onaylandığını görmek, yine de yüreğine su serpmişti sanırım. O gün başka bir şey konuşup konuşmadıklarını sorma cesaretini gösterdim bu halini görünce. Konuşmuşlardı tabii.

“Bana ‘Ne yapacaksın?’ diye sordu. Bu soru bile ilişkiyi bitirmeye ne kadar niyetli olduğunu gösteriyordu. Üzerinde durmadım. Diyorum ya, deşmenin pek manası kalmamıştı artık. ‘Bilmiyorum... Okulun bitmesine az kaldı. Bir iş arıyorum. Bulduktan sonra da şu başka eve geçme projesini hayata geçireceğim’ dedim. ‘Sana bir yardımım dokunur mu?’ diye sordu. ‘Nasıl yardım edeceksin ki?..’ diye sordum ben de. ‘Ne bileyim... Sınavlarına filan... İş için de... Bir iki tanıdığımız var şurda burda’ dedi. Yumuşatmak istiyordu belli ki... ‘Boş ver... Ben kendi başımın çaresine bakarım’ dedim. Ona kin güttüğüm için reddetmemiştim bu teklifini. Kin gütmesine güdüyordum ama, reddedişimin nedeni yine de bu değildi. İlişkiyi sürdürmek istemiyordum artık bir kere. Boş yere uzatacaktık. Bir zaafımıza gelecek, yine bir şeyler yaşayacaktık. O beni kaybetmeyerek vicdanını rahatlatacak, hatta benimle tekrar ilişkiye girerek, Nalan’dan gizli gizli intikam aldığını sanacak; ben de bunu, açık açık itiraf edemesem de, hırs yapacak, onun erkeğini yine elde ederek, savaşı kazandığımı düşünecektim, falan filan... Ne dersen de artık... Bütün bunlar, kendimizi bir bıraksak, bize acayip tahrik edici bile gelebilirdi. Ama farkındaysan, biz olmayacaktık artık bu ilişkide, hepten bir başkası için yaşayacaktık... Çıkmaz bir yoldu. Sonra çok üzülecektik. Bunu kendime yapmak istemiyordum. Tehlikeyi bu defa görmüştüm. Kadınlar, erkeklerin kolay kolay göremeyeceği bu küçük şeytanlıkları çok sık düşünür, bilir misin?.. Bilmiyorsan bunu da öğren, romanda bir işine yarar bakarsın. Kadın okurlar böyle incelikleri, tahlilleri de bekler, haberin olsun. Böyle düşündüğümü o anlamış mıydı peki?.. Anlamasını isterdim. Ama bunu hiç bilemedim. O günden sonra da öyle oturup uzun uzun konuşmadık... Tek karşılaşabileceğimiz yer okuldu. Orada da ona görünmemek için elimden geleni yaptım. O da öyle yaptı galiba. Gün geçtikçe daha az karşılaştık. Kimi zaman göz göze gelmemeye çalıştık, kimi zaman da öyle ayaküstü bir iki lafladık. Hep nazikti tabii, hep dost görünmeye çalışıyordu. Ne kadar samimiydi, anlayamadım. Kafa da yormuyordum açıkçası. Sen eski sevgililerin, ayrıldıktan sonra, günün birinde arkadaş, dost olabileceklerine inanıyor musun?..”

Bu sorunun cevabını hiçbir zaman bulamamıştım. Söylediklerim, okuduklarım, duyduklarımı, bazen de gördüklerimi değil, beni, yaşadıklarımı ve yaşamak istediklerimi anlatıyordu yine...

“Bilmiyorum... Belki... Belki bu ayrılıklardan yıllar sonra, böyle bir beklenti içine girebilir insan... Ama yıllar sonra, gerçekten yıllar sonra... Ayrılığın yaraları başkalarıyla sarıldıktan sonra... Başka yaralar da yaşandıktan sonra, o yara, başka yaralarla kapandıktan sonra...”

Sustu... Ne düşünmüştü, nasıl anlamış ve duymuştu bu söylediklerimi?.. Bir karşılık alamamıştım. Kendi soruma, kendi cevabımı vermek zorundaydım yine... Biz de günün birinde, bir daha görüşmemesiye ayrılacak mıydık?.. Ayrıldıktan sonra, belki başka insanları yaşadıktan sonra, en azından biz, en azından ben ve o, tüm bu birbirimize gösterdiklerimizin ve öğrettiklerimizin hatırına, dost olmayı başarabilecek miydik?.. Dalmıştım, kendi uzağıma dalmıştım yine... O hüzün bir kez daha geçiyordu içimden... İnci’yle bu hayatları neden daha önce konuşmadığımızı bir kez daha sorabilirdim kendime... Bunu birbirimizden niçin esirgemiştik?.. İlişkimizin bir başka kederli yanıydı bu. Birbirimize çok yakın durmak isterken, çok mu uzak düşmüştük?.. Suskunluğumu çok uzun bulmuş olmalıydı ki, ne düşündüğümü sordu birden... Suçüstü yakalanmış gibi baktım. Tüm şirinliğiyle gülümsedi. Düşündüklerimi o anda söyleyemezdim. Ama bir cevap vermem de gerekiyordu elbet.

“Hiç... Âşıkların neden aynı zamanda dostluğu başaramadıklarını soruyordum kendime...”

Başaramıyorlar mıydı gerçekten, başaramıyor muyduk?.. Yalanlarımız bizi bu kadar

yönlendirebiliyor muydu?.. Bizim, böyle konuşarak, birbirimize birbirimizi anlatarak yapmaya çalıştığımız neydi öyleyse?..

“Yazar olan sensin... Koskoca roman yazıyorsun, yazacağım diyorsun... Onca yılı boşuna mı yaşadın?..” dedi.

“Yazarlar çoğu zaman çaresizlikten yazar...” dedim.

Sonra yine biraz sustuk... Tüm bu konuşmalarımızdan, o akşamla, o akşamın uzandığı gecede, birbirimize hiç beklemediğimiz kadar ilerlediğimizi anlamışsınızdır herhalde. Onu biraz daha iyi görüyor gibiydim artık. Onun, aslında hep aynı odaya girmek istediğini görüyor gibiydim. O oda, onun kapısını hep aradığı odaydı. Ancak bu odanın içini daha iyi görebilmem için, onun benden önceki öteki ilişkisini de daha iyi bilmem gerekiyordu. Daha iyi diyorum, çünkü o ilişkisini de biraz biliyordum. Ayrıntılar her zaman önemliydi ama. İşte bu ayrıntıları da öğrenebilmek için o geceyi beklemiştim sanki. Hikâye kendisini anlattırıyordu, ilişkimize yazdırıyordu. Bu ilişkinin sularına yaklaştığımızı da hissetmiştim bu konuştuklarımızdan sonra. Gecede bir hayli ilerlemiştik... Ancak, daha da konuşacaklarımız vardı, anlamıştım. Böyle bir geceyi ilk ve son kez yaşıyorduk belki de...

Yazarların, bulamadıkları yanıtların, ya da yaşarken soramadıkları soruların hikâyelerini de yazdıklarını, ona o vaktimizde söylemek istemedim. Bunları zamanı geldiğinde yazacaktım nasılsa. Ama gece, o anıların ışıklarını daha iyi yaşayabilmemiz için, küçük bir rengi de bekliyordu.

“Bir çay demleseydik...” dedim bunun üzerine.

“İyi olur... Benim de canım çekti şimdi” dedi.

Mutfağa gittik. Çayı ocağa koyarken, bu son hikâyenin kapısını aralamaya çalıştım.

“Bu eve en nihayet geçişin de bu ayrılıktan sonra geldi galiba.”

Başını durumu olumlarcasına salladı.

“Aşağı yukarı... Yani dört beş ay sonra buraya geldim.”

“Ya da geldik...” dedim biraz da hınzırca.

Yine başını salladı. Bu cevabında da bir mahcubiyet vardı sanki. O çocuk bir daha yakalanmıştı... Biraz vakit kazanmak istedi.

“Haydi gel, salona geçelim... Burada konuşacak değiliz herhalde...”

Salona geçtik yine. Kanepeye uzandı. Mini eteğinin altından, yine o çok çekici bulduğum bacakları çıkmıştı... Pencereye doğru yürüdüm... Etraf yine kendi karanlığına gömülmüştü. O karanlıkta yine birbirinden habersiz birkaç ışık hayat buluyordu, yaşamaya devam ediyordu... O evlerde de... O evlerde de uyunmuyordu... O evler de uyuyamayan insanların evleriydi...

“Herkes uyuyor...” dedim yine de...

“Eh tabii... Saat kaç oldu...” diye karşılık verdi uykulu bir sesle “Milletin işi gücü var, bu saatte ayakta kalacak hali yok ya...”

Esnedi, gözlerini kapadı.

“Sen de uyumak istiyor musun?..” diye sordum.

Sırtüstü yatıyordu. Bu sorum üzerine yüzü bana gelecek şekilde yan döndü, kolunu başını dayadığı yastığın altına geçirdi, o çok sevdiği cenin halini aldı. Bacakları daha da ortaya çıktı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

“Sadece yorgunum... Çok yorgunum... Ama hiç uyuyasım yok...” dedi.

“Bu insanların gerçekten çok mu işleri var?” diye sordum.

Cevap vermedi. Uyuduğunu sandım. Sustum. Pencereden bakmaya devam ettim. Kısa bir süre sonra sesini duydum. Uyumakla uyumamak arasında bir yerlerdeydi.

“Vardır herhalde... Aileleri var, büyütecek, yetiştirecek çocukları var... Para kazanmaları gerekiyor... Kimi bir ev, kimi bir araba almak ister... Ne bileyim, herkesin bir derdi var işte...”

Bu kadar basit miydi hayat?.. Bu kadar yalın mıydı yaşananlar?.. Öyleydi belki de, kim bilir...

“Şu işler... Şu bir türlü bitmeyen, ama insanı yavaş yavaş bitiren işler...” dedim.

Yine karşılık vermedi. Ama uyumadığını, dinlenmeye, sadece dinlenmeye, belki de çok dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu biliyordum artık.

“Dışarıyı anlatmamı ister misin?” diye sordum.

“Evet...” dedi.

Gözlerimi gördüklerimden ayıramıyordum.

“Öyle pejmürde kıyafetlerle dolaşan, köpeğinin adı Alyoşa olan kadın var ya, onun evinde hâlâ ışık yanıyor...”

“Kitap okuyordur... Onun Amerikan Koleji mezunu olduğunu söylemiş miydim?..” diye cevap verdi.

Ondan yana döndüm. Gözlerini kapalı tutmaya devam ediyordu. Yine dışarıya baktım.

“Söylemiştin... Kim bilir nasıl bir hayatı vardır... Artık her şeye öyle boş vermiş gibi yaşadığına göre...”

Yine hemen cevap vermedi.

“Başka ne var?” diye sordu sonra.

“İki evin daha ışığı yanıyor.. Uyuyamayan insanların evleri onlar... Henüz uyuyamamış insanların evleri... Bizim gibi...”

Dışarıya bakmaya devam ediyordum. Böyle zamanlarda dışarıya hep uzun uzun bakmışımdır, ışıkları sönmeyen evler için hikâyeler düşünmüşümdür...

“Romanında bunu kullansana...” dedi birden.

“Kullanırım... Eğer hatırlayabilirsem, bu cümleleri aynen kullanırım...” dedim.

Yine sustuk. Ben hâlâ karşımdaki manzarayı seyrediyordum.

“Yanıma gelsene...” dedi sonra.

Ona bir daha baktım. Gülümsüyordu... Her zaman göremediğim, bulamadığım, ama beni hep etkilemiş, birbirimize uzak düştüğümüz günlerde bana arada sırada dönen, kendisini özlememe yol açan o kederli gözleriyle gülümsüyordu... Hem içi şefkat dolu bir anne, hem de babasının sevgisini bekleyen küçük bir kız gibiydi... Bunların benim gördüklerim, sadece benim gördüklerim, dahası görmek istediklerim olduğunu söyleyebilirsiniz... Bunlar benim duygularım, belki de yanılsamalarımdı, evet... İçime birden derin bir sızı yayılmıştı. Yine o cenin vaziyetindeydi... Yine bacakları güzeldi... Yine bir kolu yastığın altındaydı... Öteki kolunuysa bana uzatmıştı. Beni çağırıyordu... Yanına gittim. Kanepenin kenarına iliştim. Bana küçük bir yer açtı. Elini tuttum, sıktım. Ben de gülümsedim, daha da doğrusu, gülümsemeye çalıştım. O durumda gülümsemem mümkün değildi çünkü. İçimden ağlamak geliyordu, doyasıya, ağlayabildiğimce ağlamak... İkimizin de gözleri doldu... İkimiz de gülümsemeye

çalıştık...

O hafiften çatlayan sesiyle, “Çayı demlesene... Su çoktan kaynamıştır” dedi.

Elini bir daha sıktım.

Kalktım, mutfağa gittim. Çayı demledim, biraz daha suyunu koydum, alevi kıstım. Çevreme baktım. Birden o mutfakta, gündelik hayatımızın içinde yer alan her şeyin, tabakların, tencerelerin, çatalların, bıçakların, limon sıkacağının, rendenin, zeytinyağının, mütevazı, kendi halinde bir evde bulunabilecek her şeyin yerini bildiğimi fark ettim. Orayı tanıyordum artık. Tanımasına tanıyordum, ama beni arada sırada yoklayan o yabancılık duygusu hâlâ içimdeydi. Bu duygudan bir türlü kurtulamamıştım. İnci’yle, hiçbir kadınla yaşayamadıklarımı yaşadığım halde kurtulamamıştım...

Bu duygudan bu kadar sık söz etmemi yadırgıyor musunuz?.. Bilemiyorum... Romanımda bu yabancılığı böyle anlatmak isteyecek miyim, onu da bilemiyorum. O günler adına şimdi en çok yapmak istediğim, orada, onunla yaşadıklarımın hikâyesini, o aşk için, yaşanabilecek ve yaşanamayan, hakkı verilebilen ve verilemeyen tüm aşklar için yeniden kurabilmek... Yeniden... Aşkın, özellikle de bedelleri ödenerek yaşanan aşkın, bir başka hayatta kalma anlamına gelebileceğini unutmaksızın... Yeniden... Tüm dokunuşları ve ıskalamalarıyla... Yeniden... Orada içimi acıtanların, başkalarının da içini acıtabileceğini, başka aşklarda da aktığını bilerek... Yeniden... Kendimizi her aşkta istesek de istemesek de tekrarladığımızı hatırlamak ve hatırlatmak için...

Kendimi o günlerde, hayatımın en büyük sorunuyla karşı karşıya kalmış gibi hissediyordum. Hiçbir sorunun çözümsüz kalmayacağına, henüz bu kadar inanmıyordum. Çözümü bulunamayacak sorun yoktu oysa. Kimi sorunlar hemen, kendiliklerinden, kimi sorunlarsa ancak zamanla, çözümün anahtarları yavaş yavaş, sabırla bulunarak, ağır bedeller ödenerek çözülürdü belki, ama mutlaka çözülürdü... Kimi sorunlarsa... Kimi sorunlarsa yine zamanla, ancak bu kez, bir sorun olarak görünmekten çıktıkları için çözülür, ya da çözülmüş gibi görünebilirlerdi... Yaşadıklarım, beni bu ayakta kalma olasılığına her geçen gün biraz daha çok inandırdı... Direnmeyi de öğrenmek gerekiyordu. Ne var ki o günlerde farklı bir yerdeydim, başka bir ormanda, başka bir çocuğun adımlarıyla yürüyordum, başka bir kaybolmayı, başka bir evini bulamamayı yaşıyordum sanki... O çözümün anahtarları, beklemediğim bir zamanda kaybettiğim o ekmek kırıntılarıydı belki... Ekmek kırıntıları... Kaybetmeyi de öğrenmek bir sanattı çünkü... Ancak yaşayarak öğrenilebilecek bir sanat... Ölümü bile daha anlamlı, daha taşınabilir kılacak bir sanat... Gelgelelim bunu da o günlerde bilemezdim. Nasıl bilebilirdim ki? Kaybetmeyi henüz yeterince öğrenememiştim ki... Kimi ölümlerin bizi aynı zamanda doğurabileceğine henüz o kadar inanmamıştım ki...

O gece, çayı bardaklarımıza koyarken, o yabancılık duygusundaydım daha çok... Yeni, bu kadar farklı bir eve, bu aşkın çağrısına rağmen, aslında henüz hazır olmadığımı kabul etmeliydim... Ben o günlerde, o tarihin bana öğrettikleriyle, sadece o evin eşiğinde durmayı tercih etmiştim...

O gece, bu duruşumla, ne kadar çok insanımı, duvarımın önünde durdurduğumu da düşünememiştim. Bu duvarın taşlarını yerinden oynatmaya çalışmamış değildim ama. Bu çabayı İnci de görmüştü biliyorum, kendime karşı verdiğim savaşta beni pek yüreklendirmemişti belki, ama birkaç taşın hareket ettiğini görmüştü. O gece, o kabuğu böyle aralamaya yanaşmazdı aksi halde, eminim...

O mutfakta, bu duygularla ne kadar kalmıştım?.. Birkaç dakika mı?.. Birkaç dakikaya sığar mıydı tüm bu sözcükler?.. Sığardı, elbette sığardı... Duyguların zamanı o kadar farklıydı ki... Ama ben yine de orada çok kaldığım duygusuna kapıldım birden. Toparlanmaya çalıştım. Onun, böyle bir sessizlikle dikkatini çekip hikâyesinden uzaklaşmasına yol açmamalıydım.

Salona gittim, çayları sehpanın üstüne koydum. Kanepenin yanındaki koltuğa oturdum. Her an uykuya dalabilecekmiş gibi görünüyordu.

“Eğer uyumak istiyorsan uyu, üstünü örteyim” dedim.

Gözlerini açtı, doğruldu oturdu. Yüzünü oğuşturdu, esnedi, başını sağa sola salladı, gözlerini daha da açmaya gayret etti.

“Yok yok uyumayacağım... Uyumak gelmiyor içimden...” dedi.

Çayından bir yudum aldı. Yüzüne küçük bir ışıltı geldi.

“Ay çok iyi geldi bu çay... Sağol...” dedi.

Kederliydi, hissediyordum. Yine de gülümsemeye çalışmıştı. Bu gülümsemenin beni ne kadar çok etkilediğini, içine çektiğini biliyorsunuz artık... Elimi tuttu, sevgiyle baktı.

“Sen çok iyi bir insansın...” dedi.

Başımı önüme eğdim, çayı yavaş yavaş karıştırdım, karıştırırken de duygularımı dile getirmeye çalıştım.

“Hikâyende o kadar çok konuşulması gereken yan var ki... Şu anlattığın eski sevgililerin... Her insan gibi onlar da tarihlerini yaşayan ve yaşatmaktan kaçamayan insanlar... Düşünüyorum da... Onları romanımda anlatabilirim... Biraz da hayallerimi katarım... Tamam, kıskanıyorum; yazmaya kalkınca da, tüm bunları yeniden hatırlayarak yazmak, bana belki de hiç yaşanmamış başka sahneleri gördürecek, ama ne yapalım artık. Yazmak da böyle bir şey... Tabii vazgeçebilirim de... Ama şu kıskançlık sorunumla başedemediğimden değil. Roman bayağı uzayacak bu durumda. Bu da beni biraz endişelendiriyor... Fazla kalın romanları, yayıncılar yayımlamakta, okurlar da okumakta pek isteksiz davranıyorlar bugünlerde... Ancak öte yandan, seni anlatmak istiyorsam, bu yaşadıklarını da anlatmam gerektiğini biliyorum... Anlatırsam da, böyle bütün sırlarını ifşa edeceğim, anlayacağın!..”

Güldü. Kıskanılmak onun da hoşuna gitmişti kuşkusuz... Tabii, anlatılmak istenmek de...

“Anlat... Tüm anlattıklarımı istediğin gibi anlat, canın sağolsun...” dedi.

Ben de bu söylediklerine güldüm. “Canın sağolsun” ifadesi böyle bir konuşmada, bana öyle hoş ve gülünç gelmişti ki... Onun kendiliğinden, tüm doğallığıyla kullandığı ifadelerden biriydi bu oysa... Ben ondaki bu samimiyeti de çok sevmiştim... Yüzünden o anda bir hüzün dalgası daha geçti ama. Bu hüznü görmemem de imkânsızdı...

“Keşke her şeyi bilebilseydin...”

Söylediklerini tam anlayamadım, bir açıklama yapmasını bekledim. Gülümsemekle yetindim bu yüzden. O da gülümsedi.

“Hikâyenin devamı da fena sayılmaz ama...”

Bu sözler de o doğallığı dile getiriyordu. Bu doğallıkta, o kışkırtıcı kadın da vardı, anlattıklarının ilgiyle dinlenmesini bekleyen o küçük kız da... Dinleyeceklerimin beni rahatsız edeceğini biliyordum. Ne var ki hikâyeyi yeni bir zamana, kendi zamanımıza taşımaya başlamıştık artık bir kere... Kaldığımız yerden devam ettim.

“Oğuz’dan ayrıldıktan sonra toparlanman o kadar da uzun sürmedi galiba.”

Çayından bir yudum daha aldı. Sonra fincanı yavaş yavaş tabağına koydu, baktı.

“Eh işte... İnsan üzülüyor tabii... Kolay mı, birtakım şeyleri paylaşmışsın, hayal etmişsin... Bir ilişkin var... Sonra da bir sabah kalkıp bakıyorsun ki, o ilişkin yok...”

Bu duygunun izini sürmek istedim.

“Bir de bakıyorsun ki, o insansız uyanıyorsun artık... Üstelik kendine hep o insansız uyanacağını, uyanmak zorunda kalacağını söylüyorsun... O insansız uyanacağını, o

insansız uyuyacağını, o insansız yaşayacağını, dahası, başkalarıyla yaşayacağını...”

“Aynen öyle...” dedi söylediklerimden cesaret alarak.

Ben de onunla yakaladığım bu küçük, doğal, beklenesi duygu beraberliğinden cesaret aldım.

“Ancak başkalarıyla yaşamak, bırak yaşamayı, yaşamayı düşünmek bile her zaman o kadar kolay olmuyor... Matem bazen çok uzun sürüyor... Bir de ayrıldığın insana birçok anlam yüklemişsen...”

Sözümü kesti, nedense yine kendini savunmak zorunda hissetti.

“Ben Oğuz’a öyle çok anlam yüklemedim. Ben aslında hiçbir insana dediğin gibi anlamlar falan eklemedim...”

Yalandı bu biliyordum. Birçok yalanımız gibi, bu da bir yalandı... Üzerine gittim.

“Öyle mi dersin?.. Ya tekne?..”

Çayına bakmaya devam ediyordu. Önce biraz durdu, sonra da başını, gerçeği kabullendiğini belirtmek istercesine salladı.

“Evet... Tekne önemliydi... Haklısın...”

Onun bu duruşunu da hep sevmiş ve dile getirmek istemiştim. Birbirimize, kimi gerçekleri anlatmakta fazla zorlanmazdık. Bu konu üzerinde daha fazla durmaya gerek kalmamıştı, söylenmek istenenler, yine birkaç sözle söylenebilmişti. Ya o hikâye?.. O hikâye, daha birçok soruyu ve cevabı bekliyordu istesem de istemesem de...

“Turgut o günlerde mi girdi hayatına?”

“Oğuz’dan ayrıldıktan iki ay kadar sonra...” dedi yine gülümseseyerek.

İstediği etkiyi uyandırabilmişti elbette. Kendimi tutamadım tabii.

“Maşallah!.. Hızlıymışız bayağı!.. Müthiş bir performans, ne diyebilirim ki!.. Onu da nereden buldun?..”

Bu tepkide de bir takılma, birçok insana anlamsız görünebilecek, ama bana sorarsanız, tüm tutarsızlıklarına rağmen, anlam taşıyan bir kıskançlık vardı kuşkusuz. Bu kıskançlığı o da anlamış, anladığı için de, daha kışkırtıcı bir gülümsemeyle karşılık vermişti.

“Onu da okuldan!..”

Oyunun bu kısmı bütünüyle onun denetimindeydi artık. Ben de bu durumu seve seve kabullendim açıkçası.

“Ne okulmuş!.. Yoksa o da mı hocandı?..”

Turgut’tan, o geceyi ve daha birçok geceyi, sabahı paylaştığımız o evde, iki yıla yakın bir süre yaşadığı sevgilisinden daha önce birçok kez söz etmişti. Onu biraz tanıyordum aslında, bana o ilişkiyi anlatan görüntülerle, farklı zamanlarımızda birkaç kez karşılaşmak zorunda kalmıştım. En çok bildiğim ve aklımdan bir türlü çıkaramadığımsa, onun, İnci’ye duyduğum o aşkı varlığıyla, benden önce gelişiyle engellediğiydi. O, o günler için, tercih edilen sevgiliydi... O günleri o anda bir daha hatırlamaktan elbette rahatsızlık duymuştum. İnsan bazı saplantılarından, ne yaparsa yapsın, kurtulamıyor işte. İnsan zaaflarından, karanlıklarından, açmazlarından kolay kurtulamıyor. Hele hele yaşadığı bir de bir tutku ilişkisiyse... Sorum karşısında daha da gülümsedi. Kışkırtıcılığı da, anlattıklarının şaşırtıcılığı da giderek artıyordu.

“Bu sefer de bilemedin!.. Öğrenciydi, ortak derslerimiz vardı.”

Oyunu sürdürdüm tahmin edebileceğiniz gibi.

“Eh, en nihayet, kendine daha uygun birini bulmuşsun!”

Bu ilişkiyi konuşmak, size anlatmaya çalıştığım bu zaaf nedeniyle çok zor olacaktı, hissediyordum. Ama konuşmamız gerekiyordu, artık konuşmamız gerekiyordu, bunu kendime sürekli söylüyordum. O gece bizi, hayatın bu zamanına da çağırıyordu...

Gülümsemeye devam ediyordu bu arada. Ancak bu gülümsemede bir mahcubiyet de gizleniyordu sanki bu kez. Bu gülümseme, bana o anda, bir başka kendini savunma çabası gibi de gelmişti.

“Hem evet, hem de hayır...” diyerek yanıtladı sorumu.

Ben de “Nasıl?” diye sordum.

“Çünkü o da evliydi. Üstelik bir ailesi ve iki çocuğu vardı” dedi.

Bunu bilmiyordum, beklemiyordum. Bu ilişkiyi hiç böyle düşünmemiştim. Kendimi “dışarıda” bırakılmama yol açan bir aşka o kadar kilitlemiştim ki... Bu duyduğum, beni zamanla, İnci’yle ilgili çok önemli bir gerçeğe de götürecekti. Fotoğraf yavaş yavaş belirginleşiyordu... Yavaş yavaş, gerçekler su yüzüne çıktıkça... Fotoğraftaki kadın, bana o gece, çok derinlerde gizlenen bir tarihin en önemli ipuçlarından birini vermişti aslında. Gelgelelim iz sürmek her zaman o kadar kolay değildi. İnsan böyle ilişkilerde bazen kendi engeli de olabiliyordu... O gece, onca duyguyu paylaştığım kadını ne kadar az tanıdığımı bir daha fark edecektim. Bu kadar zor muydu bir insanı tanımak?.. İnsan, bir insanı tanımada bu kadar mı kendi engeli olabiliyordu?.. Bu soruyu da günü geldiğinde bir kez daha soracaktım kendime. Hikâye o derinlerden çıkacak ve içimize, başka derinlikler için yazılacaktı... İnci’nin hikâyesi de bir “yazı”ydı... Tıpkı o sessiz sürgünlerini yaşayan çocuklarınki gibi... Tıpkı... Tıpkı kimi yalnızlıklarından kâbuslar çıkaranların hayatlarında gördüğümüz gibi... Şaşırmıştım. Hayalimdeki ilişkiden çok farklı bir ilişkiye doğru yol alacağımı biliyordum artık. Zaaflar yine oradaydı ama. Şaşkınlığımı, o zaafların uyandırdığı duyguyu, yine gülümsemesini eksik etmeyen o saldırganlıkla örtmeye çalıştım.

“Harika bir koleksiyon!”

Bu saldırganlığa, tahmin edebileceğiniz gibi, size defalarca anlatmaya çalıştığım o şirin saldırganlıkla karşılık verdi.

“Terbiyesiz!..”

Her saldırganlığın altında bir yetersizliğin, ya da istediklerini yaşayamamanın ifadesi yatar, bilirsiniz. Bu saldırganlık oyununda, bu olasılığı arayabilirdiniz. Bu oyunda, orada dile getirilemeyen, adı bile konmak istenmeyen her şeyi arayabilirdiniz. Ancak o gece bu oyun, bizi hiçbir yere götüremezdi. Hikâyenin izini sürmek, ikimiz için de en doğrusuydu bu durumda.

“Nasıl başladı?”

“Turgut, Oğuz varken de vardı aslında...” dedi.

Bir şaşkınlık daha yaşadım elbet. Fark etti, güldü. Bana toy bir çocukmuşum gibi baktı. Hikâyesini toy bir çocuğa anlatan, görmüş geçirmiş bir kadın gibi... Roller mi değişmişti?.. Değişebilirdi; böyle hikâyelerde, kimin, nerede, nasıl yer alabileceği kolay kolay kestirilemezdi zaten. Ancak bunları söylerken, benimle küçük bir zekâ oyununa da girmişti. Bu oyunu açığa vurmakta ve hikâyesini anlatmaya başlamakta gecikmedi.

“Yok yok, yanlış anlama. Onunla o günlerde hemen bir ilişkiye girmedim. Ama okulda görüşüyorduk. Ders aralarında, kantinde oturup konuşurduk. Bir keresinde beni yemeğe davet etmişti. Nazikçe, onu kırmadan reddetmiştim. Bir bahane uydurmuştum işte. O da galiba beklemesi gerektiğini anlamıştı. İriyarıydı, bayağı iriyarıydı, kaba saba bir adam gibi görünürdü, ama temelde çok nazik, çok yumuşak bir insandı. Öyle

fazla konuşmazdı zaten. Bazen de hiç konuşmaz, bu haliyle de insanı çileden çıkarırdı... Ama ben, ondaki inceliği, daha ilk günlerden görmüştüm...”

“O konuşmalarınızda, hayatında bir başkası olduğunu söylemiştin ama, değil mi?..” diye sordum.

“Söylemedim” dedi.

Bunun nedenini sordum, gerek duymadığını söyledi. O kışkırtıcılığa yine kapıldım bunun üzerine.

“Bence vardı, yani söylememeye gerek vardı... Bir kapı açık kalsın, aralık kalsın istemiştin değil mi?..”

Rahatsız oldu. Amacım rahatsız etmekti zaten.

“Sana ne bundan?.. Sen de bu gece benim ahlak hocam kesildin yani!.. Hayret bir şey!..”

Çıtayı daha da yükselttim.

“Yok canım!.. Nereden çıkarıyorsun?.. O kadar aptal mıyım, içinden çıkılamayacak bir işe girişecek kadar!..”

Bu sefer gerçekten kızdı.

“Sen ne diyorsun ya!..”

Durmam gereken yeri görmüştüm, durdum.

“Tamam tamam... Biraz ileri gittim galiba. Ama sen bu tepkin konusunda yine de bir düşün istersen.”

Zaaflarımız, tutkularımız, tutsaklıklarımız... Tepkilerin uzantıları oradaydı, evet. Bunu bence o da hissetmişti...

“Ne olur yapma bunu... Yani anlatmamı istemiyorsan, anlatmayayım.”

“Tamam ya tamam!.. Haklısın dedim ya!.. Sen anlatmana devam et... Dinleyeceğim artık, söz...” dedim bunun üzerine. Ama hemen sonra da, anlatmasına meydan bırakmadan, “Yalnız dur... Önce şu çayları bir tazeleyeyim” dedim.

Kalktım, mutfağa gittim. Çayları tazeledim, döndüm. Yine yanındaki koltuğa oturdum.

“Neden oraya okumaya gitmişti?.. Kimdi, ne yapardı?..” diye sordum.

Yine şaşıracağımı biliyormuşçasına, gülümseyerek baktı.

“Canı sıkılıyordu... Yaşı bize göre biraz büyüktü, hayatına bir değişiklik katmak için oraya gelmişti... Müteahhitti...”

Başarmıştı. Bir daha şaşırmıştım. Bu ilişki, benim için sürprizlerle doluydu anlaşılan. Yüzümdeki hayreti yine görmek, hoşuna gitmişti elbet...

“Şaşıracağını biliyordum... Ama senin bildiğin, kafanda canlandırdığın müteahhitlerden değildi o, hiç değildi...”

Sesinde sanki bir özlem vardı. Kırgınlığım beni bir daha çağırmıştı, hiç istemediğim halde tutsak almıştı.

“Nasıl bir müteahhitmiş benim kafamda canlandırdığım?”

“Öff!.. Başlama yine!.. Biliyorsun...” dedi.

Doğruydu, biliyordum. Benim de kafamda, birçok insan gibi, bir insan adına yazılmış

hazır reçeteler vardı. Bu bilgilerimle övünemezdim. Geri çekilmedim ama.

“Ben bu konuda hiçbir yorum yapmadım... Açıklamak isteyen sensin.”

Ben de kendi oyunumu oynuyordum işte. Dostça elimi sıktı. Bu hareketi birçok anlama gelebilirdi. Kurcalamadım. Sonra kalktı, salondaki büfenin çekmecesinden bir fotoğraf çıkardı. Bu fotoğrafa da başka bir heyecanla ve kırgınlıkla baktım. Bir cipte, arka planda bir inşaat alanının uzandığı bir yerdeydiler. Turgut gerçekten yanında çok iri kalmıştı. Bu ayrıntıya takılmamın da bir anlamı vardı kuşkusuz. Ancak şimdi, kendimdeki bu yürüyüşü, bu yüzümü aramayı da bir “sonra”ya bırakmak istiyorum. Bu fotoğraftan yola çıkarak, yeterince uzaklara gidecektik zaten.

“Neredesiniz?” diye sordum.

“İlişkimizin başladığı günlerde, büyük bir sitenin inşaatına da başlamıştı. Bu iş onun için çok önemliydi. Hem kendisi hem de bizim için... Öyle söylüyordu...”

Biraz sustu, önce bir süre resme, sonra da bana baktı...

“Ama dur, önce oraya nasıl geldik onu anlatayım... O berbat olaydan sonra, yeni dönemde okula gittiğimde, birinin ilgisine bayağı ihtiyaç duyduğumu fark ettim. Eh, şartlar da değişmişti zaten. Ama onu okulda göremiyordum. Son konuştuğumuzda derslerden sıkıldığını, yeni bir şey öğrenemediğini söylemişti. Ayrılmış mıydı?.. Bunu öğrenmek ve belki bir şeyler olur umuduyla, bana bir zamanlar verdiği iş telefonundan aradım. Birden karşıma çıktı. ‘Meraba, n’aber?’ dedim. Ben böyle telefon eder, sorarım, bilirsin. Bir sessizlik oldu. Şaşırmıştı tabii. ‘İnci?..’ diye sordu. ‘İnci ya!.. Ne çabuk unutulduk öyle!.. Nerelerdesin?.. Kayboldun... İnsan bir arar!.. Merak ettik burada!.. Bir şeyin yok ya?..’ dedim. Aramama çok sevindiğini sesinin tonundan anlamıştım. Zaten bunu söyledi de hemen. ‘Ya, ne iyi ettin de aradın. İşlerim çok, vakit bulup da gelemiyorum bir türlü... çok bunaldım’ dedi. İçtenliğini, doğallığını sevmiştim. Onu o anda çok görmek istedim. Hayatımda bir de aksiyon olsun istiyordum ya, hemen atıldım. ‘Valla ben de çok bunaldım... Baksana, yemek davetin hâlâ geçerli mi?’ dedim. Yine şaşırmıştı zavallım!.. Benim gibi bir deliye daha önce hiç rastlamamıştı herhalde!.. Öyle biraz maço, şoven ayaklarındaydı ama, kocaman bir çocuktu aslında, anlamıştım. Bu da beni çekmiyor değildi yani!.. Kısa bir sessizlikten sonra, titrek bir sesle, ‘Olmaz olur mu?’ diyebildi ancak. Kaçırır mıyım, üzerine üzerine gittim!.. ‘Ne o, çok şaşırdın galiba!..’ dedim. Onda uyandırdığım etkiyi duymak istiyordum, şaşkınlığını, heyecanını dile getirsin istiyordum. ‘Hem de nasıl!’ dedi. Gülümsediğimi belli etmeye çalışarak ‘İyi...’ dedim ben de. Sessizlik bir süre daha devam etti. ‘Eee?.. Yani istemiyorsan boş ver’ dedim. ‘Yok yok, sadece şaşkınlığımı üstümden atamadım... Düşünüyorum... Yarın cuma, haftaya buluşsak olur mu?’ dedi. Neden ‘Hemen görüşelim!’ dememişti?.. Böyle demesini isterdim, beni bilirsin. İnsan gerçekten isterse, hemen ister!.. Ama kendi kendime ‘Ya dur bakalım hele... Adamın bir sürü işi var, planı programı var, öyle senin emirlerine hazır ve nazır bekleyecek hali yok ya!..’ da dedim ama... Durup dururken hayatına girmek istemiştim zaten... Bak, gördün mü? O günlerde de böyle olgun olgun düşünebiliyordum ben!.. Onun, ‘Yarın cuma, haftaya buluşsak olur mu?’ sözlerinin üzerinde fazla durmadım böylece. Ona, ‘İyi de, neden bu hafta sonu değil?’ de demedim. İçimi yemek öyle bir durumda pek işime gelmezdi de üstelik. ‘Nasıl istersen... Haftaya bir gün ararsın o zaman...’ dedim. Ha, bu arada söylemeyi unuttum. Ona yeni işyeri numaramı vermiştim. Çalışmaya başlamıştım artık. Bir aydır o işteydim, benimle tanıştığın oyuncakçıda... Bu işi kim bulmuştu dersin?.. Fazla yorulma... Oğuz bulmuştu. Giderayak bir faydası olmuştu yani!.. İşsizlikten ne kadar şikâyet ettiğimi biliyordu. Bu durum kötü bir şeydir, insanın bir işinin olmaması çok kötü bir şeydir, başkalarına bunu söylemek zorunda kalmasıysa daha da kötüdür. Paran yoksa da kötüdür de, bu daha kötüdür. Kendini bir işe yaramıyormuş gibi hissedersin...”

Bir karşılık vermeye ihtiyaç duydum.

“Bilmem... Ne yalan söyleyeyim, ben bugüne kadar hiç işsiz kalmadım, bu duyguyu tatmadım... Ben kendimi bildim bileli hep çalıştım, çok farklı işler tuttum, nefret ettiğim yerlerde çok zaman kaybettim, ama hep çalıştım, hep... Yalnız sana şunu

söyleyebilirim: Bir işinin olması, işe yaramazlık duygusunu yaşamamanın güvencesi değil. Yani insan bir işi varken de, hatta çevresindekilerin gıpta edeceği bir konumdayken bile, kendini işe yaramaz gibi görebilir...”

Bana yine söylediklerimi istediğimce dinlememiş, anlamaya çalışmamış gibi göründü.

“Bazen insan sadece bir işi olsun ister, ‘Ne olursa olsun, yeter ki bir işim olsun’ der. Senin gibi öyle ince ince düşünmeye fırsat bile bulamaz...”

Farklı durumları ve duruşları konuşuyorduk. Onun da beni koyduğu ve kendini göstermek istediği bir yer vardı elbet. Onun bu sağırlığına bazen çok kızdığımı size daha önce de söylemiştim. Yine kızmış, ama buna rağmen, kızgınlığımı göstermeksizin, anlatmaya çalışmıştım...

“Ne demek istediğini anlıyorum. Haklısın... Senin dediğin gibi yaşamak zorunda kalan o kadar çok insan var ki çevremizde... Ama ben yine de asıl önemlisinin, bir iş yapmaktan çok, işe yaramak, işe yaradığına inanmak olduğunu söyleyeceğim...”

“Bir gün işsiz kalırsan ne demek istediğimi anlarsın” dedi bunları duyunca.

Yine anlatmaya çalıştım.

“Belki... Bilmiyorum... Ama ben iddiamda direniyorum. Sana şimdi, daha da önemlisinin, insanın kendisini yaşamasının gerekli olduğunu bir daha söyleyebilir, lafı uzattıkça uzatabilirim... Ama burada duralım istersen... Demek sana bu işi Oğuz buldu ha?..”

O da uzatmadı. Gerek yoktu. Bu soruya cevap vermek daha kolaydı üstelik.

“Ne kadar sıkıldığımı, bir işte çalışmak istediğimi biliyordu. İşsizdim ve bunu bıkkınlık verecek kadar çok söylemiştim, hatta başına bile kakmıştım, ‘Ben senin yüzünden işten ayrıldım, böyle işsiz kaldım’ diye diye. Adama bir de vicdan azabı çektirmiştim.”

Onun bu yüzünü de görmüştüm. Kimi insanlar, başkalarına o suçluluk duygusunu yaşatarak, suçlarını örtebileceklerine inanıyorlardı. Ortada aslında suç olmadığı bir anlaşılabilseydi... Boş verdim, bir daha boş verdim.

“Sana bu işi o olaydan sonra mı buldu?” diye sordum.

Çocukça bir zafer gülümsemesi yayıldı yüzüne.

“Evet... Okul yeni açılmıştı. Bir akşam, karşıma geçip halimi hatırımı bile sormadan, gülümseyerek ve yine o kendine güvenen haliyle, ‘Sana bir iş buldum!.. Hem de tam senlik!..’ dedi ve bu oyuncakçı mağazasından söz etti. Çok sevinmiştim. Telefon numarasını aldım, ertesi gün hemen arayacağımı söyledim. Teşekkür ettim tabii... Gülümsedi. ‘İyi görünüyorsun... Nasıl gidiyor?..’ diye sordu. En nihayet aklına gelmişti. ‘İyi işte... Kendime göre takılıyorum...’ dedim. Bilerek söyledim bunları, tahmin edebileceğin gibi... Bir şeyler yeniden başlasın diye değil, biraz hıncımdan, biraz da karşısında öyle ezik büzük görünmek istemediğimden yani... Kadınlar bunu çok sık yapar, bilirsin. Söylediklerim yerini anında buldu. ‘Ya... Pek vakit kaybetmiyoruz anlaşılan’ dedi. ‘Eh, ne yapalım... Sıkıntıdan patlayacak değiliz ya...’ dedim ben de. Sustu. Havayı değiştirmek gerekiyordu. ‘Sen de iyi görünüyorsun’ dedim. ‘İyiyim, iyiyim’ diye cevap verdi. İyi görünüyordu gerçekten. Toparlanmıştı biraz... Sonra öyle devam etti işte... Birçok kez koridorlarda, okul çıkışlarında, girişlerinde karşılaştık, o yaşadıklarımızı hiç yaşamamışız gibi ayaküstü konuştuk... Alışmıştık, durumu kabullenmiştik... Ertesi gün telefon ettim, randevu aldım, gittim. Patronum, insana başlangıçta sevimsiz görünen, ancak zamanla iyi taraflarını görebileceğin, hani ne derler, hayatın pişirdiği kadınlardandı. Kırk beş-elli yaşlarında vardı ama kendisine çok iyi bakmıştı. Çok alımlıydı. Eh, bir yandan hayat, bir yandan da para tabii...”

Sözünü kestim.

“Bir kadın patron!.. Neyse, bu sefer bir kadın bari!..” dedim.

Neyi ima ettiğimi hemen anlamıştı. Kızmadı bu kez. Tam aksine, kışkırtıcı olmayı seçti.

“Evet ama, çok yakışıklı bir oğlu vardı!..”

Kendi kendime, “Aranırsan böyle yaparlar işte!” dedim. Yine şaşırmıştım. Gülümsemesi o fettan gülüşe dönüştü.

“Yok yok!.. Çok yakışıklıydı ama benim için çok küçüktü... Bir de çok sevdiği bir kız arkadaşı vardı...”

“Yazık, çok yazık!..” dedim.

Sık sık aldığım karşılığı aldım.

“Küstahsın, terbiyesizsin diyorum da inanmıyorsun!.. Sen de beni ne yaptın ha!..”

Manalı manalı gülümsedim. Hemen yanındaki yastığı üstüme fırlattı.

“Anlatmayacağım işte!.. Sana hiçbir şey anlatmayacağım!..” diye bağırdı.

Haksızlığa uğradığı duygusuna kapılan, hıncından neredeyse ağlayacak o küçük kız gibiydi yine. Ağladı ağlayacaktı ama gülmemek için de zor tutuyordu sanki kendini. Artık gülmeye başlamıştım. Ters ters baktı. Çok kızgın görünüyor, daha doğrusu, görünmek istiyordu.

“Salak ne olacak!.. Nerden çıktın ya sen!.. Allah akıl fikir dağıtırken sen neredeydin?” dedi.

“Tamam, tamam... Tamam ya!.. Sen bana bakma... Ben seksomanyağın tekiyim!..” dedim ben de.

Gülmeye devam ediyordum. O da ciddiyetini aynı şekilde korumaya devam ediyordu.

“Hah şunu bileydin!.. Sapık!..”

Sonra dayanamadı, o da gülmeye başladı.

“Ya ne biçim herifsin sen!.. Böyle bir gecede de beni güldürdün ya, Allah da seni güldürsün valla!..”

Birbirimize baktık. Sadece baktık. Daha fazlasını söylememize gerek yoktu... Kısa bir süre sonra kalktı.

“Dur, şimdi de çayları ben tazeleyeyim...” dedi.

Mutfağa gitti. Çevreme baktım. Her şey yerli yerindeydi... Her şey bildiğim gibiydi... Ancak o eve yeni sesler de taşınmıştı artık... Salona döndüğünde, daha yerine oturmadan anlatmaya devam etti.

“Nedret Hanım’la, yani yeni patronumla kısa sürede anlaştım. Birkaç gün sonra, ‘Sen galiba benim aradığım kızsın’ dedi. Eh, zeki kızımdır ben, bilirsin. Anlayan, hemen anlıyor!.. Ücret iyi sayılırdı. İşi de çok sevmiştim. Mağazada birbirinden güzel oyuncaklar vardı... Çocuklarla da aram her zaman iyi olmuştur... Başaracaktım, kaçmazdı...”

Ondan bana, o anda, yine çok sıcak bir duygu geçmişti... Oyuncaklardan öyle bir söz edişi vardı ki... O oyuncakları anlatırken, öyle güzel bir yerde duruyordu ki... Böyle bir yerden, sadece böyle bir yerden çıkarak bile çok uzaklara gidebilirdik sanki... Bu duygunun bendeki etkisini paylaşmalıydım.

“Bizim aslında çok önemli bir ortak yanımız var, biliyor musun?”

Hemen zekâsını kullandı.

“Neymiş?.. Çocukluk yıllarımızda oynayamadığımız oyuncaklar mı?”

Sorulması gereken bir soruydu bu. Ancak ben o anda başka bir yeri görüyordum.

“Belki... Ama... Tam da bu değil... Yani belki buradan hareket edebiliriz.”

“Söyle...” dedi.

“Yaptığımız işleri düşün...” dedim.

“Eee!..” dedi biraz sabırsızlanarak.

“Ortak yanımız ne?..” diye sordum.

İyiden iyiye sabırsızlandı.

“Ya ne?.. Çatlatma adamı!..”

Gülümseyerek baktım.

“İkimiz de hayal satıyoruz...”

Bir karşılık vermedi önce. Biraz düşündü... Anlamıştı...

“Haklısın... Bunlar da bizim yalanlarımız...”

“Olsun... En azından hiç kimseyi bu hayalleri almaya zorlamıyoruz” dedim.

Yine düşündü. Önce birkaç anlığına önüne, sonra da bana baktı.

“Belki de zorluyoruzdur...”

Bu sefer de ben biraz düşünmek zorunda kalmıştım. Gerçeklerimizin en can alıcı ve yakıcı yanlarından biriydi bu. Başımı, söylediklerini onaylarcasına salladım. Biraz daha düşündüm. Ertesi gün ajansa, aynı gündelik kaygılar için gidecektim... Saate baktım... “Ya ne ertesi günü!..” dedim kendime. Üçe geliyordu... Birkaç saat sonra bambaşka bir yere gidecektim... Yıllarca yaptığım gibi... Belki de... Belki de yapacağım gibi... Hayat akıyordu... Hayat... Hayat sanki başka bir yerde akıyordu... Hayat başka bir yerde akıyordu... Bu cümleyi unutmayacaktım... Bu cümleyi yıllarca unutmayacaktım... Bu duygularla daha uzaklara gitmem mümkündü. Ama gidemedim. Beni o geceye, tam da böyle bir anda, onun sesi döndürdü.

“Daldın... Hayrola?..”

Kendime gelmekte, bir tarafımı başka bir yerde bıraktığım için zorlandım biraz.

“Hiiç... Ajansı, beni bekleyenleri düşünüyordum da...”

Sevgisini tüm içtenliğiyle vermek isteyen bir dost, bir abla, bir kız kardeş, ne dersenez deyin, kısaca, sıcak bir kadın şefkatiyle baktı.

“Senin işin de kolay dayanılır bir iş değil yani...”

Elimle bir boş ver işareti yaptım. Sonra ben de ona o sıcaklığın beklediği, hak ettiği bir sevgiyle baktım.

“Yine de bizi karşılaştıran bu işlerimiz oldu... Gel de şimdi buluşmalara inanma... Nerelerden geldiğimizi düşün... Geçmişlerimizi düşün... Bir araya gelecek insanlar mıydık biz?..”

“Bak bu doğru...” dedi.

Duygulanmıştı. Havayı yumuşatmak istedim biraz.

“O okul da ne okulsa, sende aynı işlevi görmüş ama...”

“Eh, ne yapalım artık...” diye karşılık verdi.

Gizlemeye çalıştığım kıskançlığım yine hoşuna gitmişti. Hızımı alamadım.

“Oğuz da bayağı faydalı bir sevgiliymiş!..”

Baktı. Yine işaretparmağını tehdit edercesine bana yöneltti.

“Kızıyorum, çok kızıyorum bak!..”

Gülmekten kendimi alamadım... İki elimi havaya kaldırarak teslim olduğumu ifade eder bir işaret yaptım. O da yine gülmemek için tuttu kendini.

Biraz daha sustuk. Hikâyeye devam etmenin zamanı gelmişti artık.

“Eee... Turgut seni o telefon konuşmasından sonra hemen aradı mı?” diye sordum.

Sehpanın üstünde duran o fotoğrafa bir daha baktı.

“Ertesi hafta salı sabahı aradı. Yemek için ne zaman uygun olduğumu sordu. ‘Perşembe akşamı dersim yok’ dedim. ‘Benim var... Tam da bu perşembe gitmeyi planlıyordum... Ama senin için asarım...’ dedi o da. Benim için hayatının akışını değiştirmesi hoşuma gitmişti. ‘Tamam, iyi öyleyse...’ dedim. ‘Akşam saat yedide gelir, seni işten alırım’ dedi. Ona işyerimin adresini verdim. O günkü telaşımı görecektin. Kendime daha bir özen gösterdim haliyle... Kuaföre gittim, saçlarımı yaptırdım, manikür, pedikür, ağda yaptırdım. O gece çok güzel görünmek istiyordum. Mağazadakiler bendeki bu telaşın farkına varmışlardı tabii... Yeni bir heyecan yaşıyordum... Bir heyecan daha yaşıyordum işte... Bu heyecanı yaşamak güzeldi... Bu heyecanın birileri tarafından görülmesi de güzeldi...”

Sesindeki o hüznü ve çocuksuluğu yeniden yakalamıştım. Duygularımı yeniden allak bullak edecek bir hikâyenin içinde bulmuştum birdenbire kendimi. Bu duygu, beni ona daha da yaklaştırabilir, yaklaştırabileceği gibi uzak da düşürebilirdi ama. Bu çelişkiyi açıklamak kolay değil, farkındayım. Eldeki bir tutku olunca, yaşananları açıklayabilmek, çoğu kez kolay olmuyordu zaten.

Ona nereye gittiklerini sordum. Benden önceki sevgilileriyle gittiği yerler, zaman zaman kendimi çok kötü hissetmeme yol açmıştı. “Yaşanmamış, anısız yerler, insanı üzer mi hiç?” diyeceksiniz. Üzer, hem de çok üzer bazen, bana sorarsanız. Tutkuyla bağlandığınız bir sevgilinin o yerleri sizsiz yaşadığını öğrenirseniz, çok üzer. O yerlerin dışında kalmışsınızdır, dahası bırakılmışsınızdır çünkü. O yerlerin başka anlamlar kazanmış dokunuşları vardır... Biricikliğiniz bir daha sarsılmıştır... Bu biricikliğe hakkınız olmadığını bilirsiniz, böyle bir duyguya fazla saplandığınız için kendinize kızabilirsiniz, ama bu sarsıntıyı yine de yaşarsınız işte. Sizden önce yaşananların, ilişkinizi zenginleştirebileceğini aklınıza bile getirmezsiniz. Tutkunun sahnesini başkalarıyla paylaşmak zordur çünkü, o sahnede başka tarihlerle yaşamak zordur.

Bugünlerde, o tarihlerle de yaşamayı bir nebze öğrendikten sonra, bu karşılaşmaları daha kolay kabullenebiliyorum artık. O zaman farklıydı ama, İnci’nin bendeki o zamanı çok farklıydı. Onun Turgut’la yaşadığı ilişkinin, bana dokunan uzantıları çok farklıydı, size daha önce söylediğim gibi...

Turgut’u, öteki sevgililerinden farklı bir yere koyuyordum, evet. Farklı bir yere... Bu ilişkinin hikâyesini dinledikten sonra, daha da farklı bir yere koyacağımı henüz bilmeksizin...

Tüm bunlar bir yana, o ilk defa yemeğe gittikleri yerin bende de bir hikâyesi vardı. O hikâyenin bu hikâyeyle hiçbir ilgisi yoktu. O hikâye bir başka aşk hikâyesi de değildi. Anlatılmış, dinlenmiş, günü geldiğinde birilerine anlatılmak istenecek bir hikâyeydi sadece. Benim için masal gibi bir hikâyeydi bu... Kimi kıyılar, farklı zamanlarda, farklı insanları buluşturuyordu... Yaşadığımız şehirleri daha derin, daha yankılı, daha

çoksesli kılan buluşmalardı bunlar... Tarih anlatıyordu... Tarihler anlatıyordu... Diller... Diller de anlatıyordu, evet... Diller de... Sahneden ister istemez çekilseler, çekilmek zorunda kalsalar da... Diller de... Bıraktıkları, terk ettikleri şehirlerin gizli köşelerinde bırakmak istedikleri izlerle...

Soruma aldığım karşılık, bana o masalı da, o duyguları da hatırlatmıştı işte...

“Kireçburnu’ndaki Ali Baba’yı bilir misin?..”

Büyü, bu cevaptaydı işte. Sizinle bu paylaştıklarımı, onunla da paylaşmaya çalıştım.

“Bilmez miyim?.. Elbette bilirim. Oranın bende kalan bir hikâyesi vardır. Yanlış anlama ama, öyle bir aşk hikâyesi değil, başkalarının anlattığı, içimde çoktan yer etmiş bir hikâye... Bir ailenin İstanbul’daki hayatını anlatmayı hayal ettiğim bir romanım daha vardı ya... Sana bir ara Nora’yı, İstanbul’a dönüşünü, romanın anlatıcısıyla Şile’de buluşmalarını falan anlatmıştım... O ailenin kahramanları, birçok yaşanandan sonra, bir akşam o lokantada yemek yiyecek... Önlerinden geçen, açık denizlere yol alan o gemiler, bir kahramanım için çok büyük bir anlam taşıyacak... Şu tesadüfe bak... Bir restoran, beklenmedik bir zamanda, başka bir hikâyeyle, bir anlam daha kazanıyor şimdi...”

Belli belirsiz, buruk bir sevinç geçmişti sanki o anda oradan. Yine sevgiyle baktı.

“İnşallah günün birinde o romanı da yazarsın... Hoş, daha bizim romanımızı bile yazamadın...”

Hikâyenin nereye gideceğini bilmeyen kahramanlarındandım henüz... Nasıl yazabilirdim ki...

“İlişkiler gibi, yazılar da zamanlarını bekler...” dedim.

“Bari bunu ertelemesen...” diye karşılık verdi.

Müthiş bir zamanlamaydı. Bu tür tespitlerde sık sık büyük bir ustalık gösterirdi zaten. Bir cevap veremedim. Sessiz kalmak, birden çok cevap vermek anlamına gelebilirdi bazen... O akşam, orada neler konuştuklarını sordum bunun yerine. Beklenmesi gerekenleri konuşmuşlardı elbette. Yüzündeki ifadeden bunu anlamalıydım en çok...

“Hayat hikâyelerimizi tabii... Böyle yemeklerde ne konuşulur ki?.. Böyle yemeklere neden çıkılır ki?..”

Bir direnç gösteriyor gibiydi. Hatırladıklarını kendine saklamayı mı düşünüyordu o anda, anlatabileceklerinin, yaşadıklarının, aslında hiçbir olağandışılığı olmadığını mı?.. Bu sorumun cevabını alacaktım. Neler duyacağımı bilmiyordum henüz. Ancak önce bu söylenenlere bir cevap, daha da doğrusu cevabımı vermem gerekiyordu. Benim bu tür konuşmalarla ilgili bir başka duygum da vardı. Önce bu duygumu, aynı zamanda kendimize yeni bir yol açma umuduyla dile getirmek istedim.

“Doğru... Ancak bu durumda ben kendime hep şu soruyu sormuşumdur: O ilk konuşmalarda anlatılanlar, gerçekten anlatmak için mi anlatılır, etkilemek için mi?.. Bir başka deyişle anlatılanlar ne kadar gerçektir, nereye kadar samimidir? Böyle bir ilk buluşmada anlatılanlara ne kadar yalan ve hayal karışır?”

Direnci daha da arttı. Söylediklerimi biraz kışkırtıcı bulmuş gibiydi.

“Onun anlattığı gerçekti... Onun böyle ince hesaplarla işi yoktu...”

Sesi yine bir sevgiyi barındırıyordu. Sadece Turgut’a duyduğu bir sevgi miydi bu, o ilişkide yaşadığı kadına mı, bu tartışılırdı. Yaşadıklarının “doğruluğunu” savunmaya ihtiyaç duyduğu çok açıktı ama. Turgut’a da bir kırgınlık duyduğunu biliyordum. Ancak, görebildiğim kadarıyla bu kırgınlık, onun bu sevgiyi korumasını engellememişti. Bu sevgiyi, hikâyeyi dinledikçe daha iyi anlayacaktım, kendim için daha zor taşınır bir

yere koyacaktım.

“Onun acılı bir hikâyesi vardı aslında” dedi sonra.

İlk hatırladığı ve söylemek istediği buydu demek ki... Benim daha iyi dinlemem için de fazlasıyla yeterli bir başlangıçtı bu. Sustum. Dinledim... Dinlemem gerekiyordu artık...

“O gece yemekte en çok o konuşmuştu... Uzun uzun konuştuğu ender gecelerdendi. Pek konuşmayan bir insandı çünkü. Çok konuşmamayı öğrenmişti. Çok konuşmamayı erdem sayan o erkeklerdendi. Ben onun bu yönünü severdim, etkileyici, hatta tahrik edici bulurdum. Öyle sustuğu zamanlarda bazen de abartır, sinirimi tepeme çıkarırdı ama!.. Neyse... O gece çok uzun konuşmuştu işte... Ailesi Diyarbakırlıydı. O üç yaşındayken Almanya’ya gitmişler. Çocukluğunu orada, küçük bir kasabada geçirmiş. Bildiğin o işçi ailelerinden birinin çocuğuydu anlayacağın. İki kız kardeşi vardı. Onlar orada doğmuşlar. Sonra, on dört yaşına geldiğinde, babası onları terk etmiş, gitmiş, kendisinden on iki yaş büyük bir Alman kadınla yaşamaya başlamış. Annesi de, bu olay üzerine, orada daha fazla kalamamış, çocuklarını alıp Türkiye’ye geri dönmüş. İstanbul’da, önceleri bir süreliğine teyzesinin yanında kalmışlar, sonra da Gaziosmanpaşa’da küçük bir eve geçmişler. Annesi gündelikçi olarak çalışmaya başlamış. Pek de okumuş bir kadın değilmiş, tek yapabileceği de buymuş. O da hem okumuş hem de okuldan artakalan vakitlerinde, çeşitli işlerde çalışmış. Devlet okullarında öyle tam gün okunmuyor ya... Ne iş bulduysa yapmış, ama asıl bir oto tamirhanesinde çalışmış... Zoruna söyledi... Annesi ile ustasının bir sevgililik ilişkileri de varmış... Birbirlerini çok sevmişler, ama sonuçta ikisi de evliymiş. Hoş, sonraları annesi babasından boşanmış. Ancak adam bunu bir türlü başaramamış. Bilinen hikâye işte... Böyle hikâyeleri de çok iyi biliyoruz artık... Adamı buna rağmen çok sevmiş görünüyordu... Ona Hurşit Dayı diyordu... Hurşit Dayı... Hem garibime hem de hoşuma gitmişti... Bundan sen de ne istersen anla artık... Ondan bahsederken, ‘Hurşit Dayı iyiydi, çok iyi bir adamdı, ondan çok şey öğrendim’ demişti. Ustası, onu meslekte çok iyi yetiştirmiş. Arabalardan, tamir işlerinden çok iyi anlardı zaten... Bu arada canını dişine takarak okumaya devam etmiş. On dört-on beş yaşında çocuğun sırtına binen yüke bak sen. Onları terk eden bir baba, bir ülke değiştirip yeni bir ülkeye uyum sağlama zorlukları, annenin kazandığı para yetmediği için, eve para getirme mecburiyeti, iki küçük kız kardeşin sorumluluğu, annenin babadan başka bir erkekle ilişkisi olduğunu bilmenin yarattığı duygusal çalkantı ve bunu hiç kimseye söyleyememenin getirdiği baskı... Böyle bir durumda, ister istemez suskunluğu da öğrenir insan...

Yıllar öyle geçmiş... Lise bitmiş, inşaat mühendisi olmak için üniversiteye girmiş. Sonra da ustasının işleri çok kötü gitmeye başladığından, yük olmamak için tamirhaneden ayrılmış. Bir emlakçide çalışmaya başlamış. Ev alım satımında bayağı iyi işler yapmış kısa sürede. Orada da patronunun gözüne girmiş. Artık üniversitede okuduğu için de, işine daha çok vakit ayırmaya, biraz daha fazla para kazanmaya başlamış. Ancak eldekiler yine de kıt kanaat geçinmelerine yetiyormuş. Kız kardeşleri de büyümeye, serpilmeye başlamış. Sonra da bir gün annesi ciddi hastalanmış. Sürekli nefesi daralıyormuş. Hastanede akciğer kanseri teşhisi konmuş. Hem de çok ilerlemiş bir kanser teşhisi. Tedavi için çok büyük paralar gerekiyormuş ama annesinin bir sigortası bile yokmuş. Kazandıkları para, ancak onları geçindirmeye, günlerini kurtarmaya yetiyormuş. O günlerde, içinde bulunduğu çevrede ona yardım edecek hiç kimse yokmuş. Ne oto tamircisi ustası, ne de emlakçi patronu... Ustası zaten iflas etmiş, bir emekli maaşıyla geçinmeye çalışıyormuş. Patronuysa bir yere kadar yardım edebilirmiş... Herkesin bir hayatı var, herkesin kendine göre ihtiyaçları, kaygıları var... Hem ona da öyle çok borçlanmak istememiş zaten. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç kimseye borçlanmak istememiş. Hiç kimseye... Babasına bile... Arada sırada mektuplaştıkları halde, annesinin bu hastalığını söyleyememiş bu yüzden. Yardım edecek bir durumda olup olmadığını bile bilmiyormuş. Kaldı ki, annesi de böyle bir yardımı gururuna yediremezmiş...

Tam insanlara mendil ıslatacak o Yeşilçam filmlerinden biri gibi değil mi?.. Ama bu hikâye gerçekti, böyle yaşanmıştı işte... O filmlerin birçoğu da kendilerine göre gerçekleri anlatır zaten...

Sonuçta annesi yavaş yavaş eriyip gitmiş, teşhisin konmasından birkaç ay sonra da ölmüş. O anları nasıl anlattı biliyor musun?.. ‘Beklenen bir ölümdü. Kendimi hazırlamıştım. Hastanede, gözlerini kapatırken, üstüne örtüyü çekerken, bu yüzden ağlamadım. Bana ölmeden bir gün önce, Aysun ve Cahide sana emanet... Onların mürüvvetini göremedim, çeyizlerini bile doğru dürüst düzemedim. Kısmet... Bu kadarmış. Sen de evlen, kendine iyi bir aile kur, ailene hep sahip çık, demişti. Söz verdim. Kız kardeşlerime de, kendime de sahip çıkacağıma söz verdim. Ama hastaneden çıkarken, kendi kendime, Allah bu fakirliğin belasını versin, bir gün ne yapıp edip çok zengin olacağım, dedim. Kendime bu sözü de verdim...’ diyerek. Etkilenmiştim bayağı. ‘Annenin ölmesine hiç mi ağlamadın peki?’ diye sordum. O zaman da bunları anlattı. Bir kere, tek bir kere, cenazede ağlamış... Hiçbir akrabası yokmuş, kalmamış... Teyzesi de ölmüş. Mahalleden birkaç komşu, arkadaş gelmiş sadece. Bir de, Hurşit Dayısı... Onu görünce dayanamamış işte... Birbirlerine sarılmışlar hemen. İkisi de ağlamış. Tek bir kelime bile söylemeden... Söylemeye de gerek yokmuş zaten. ‘Bazen hiç konuşmaya gerek yoktur’ demişti, gözleri yine dolmuştu bunları anlatırken... Onun gözlerinin böyle dolduğunu ilk o zaman görmüştüm...”

İnci’nin de gözleri dolmuştu. Nereye geleceğini iyi kötü tahmin edebiliyordum. Ancak ben de susmayı, o ana, kendi adımlarıyla gelmesini bekledim.

“Sonra da olaylar hızla gelişmeye başlamış... ‘İnsan bir şeyi çok isteyince, sonunda yapıyor’ demişti bir ara. Bu inancın hayatına hep yön verdiğine inanmıştı. Bir yandan okula devam ederken, bir diğer yandan, emlakçilikten daha fazla para kazanmaya başlamış. Kendi emlakçi bürosunu da açmış bir süre sonra. Orada da işler iyi gitmiş. Allah, yürü ya kulum, deyivermişti anlayacağın. Eh, her şey de her zaman böyle kötü gidecek değildi ya... İki üç yıl böyle geçmiş. Okul da bitmiş, aradan çıkmış bu arada. Kız kardeşlerinin de kısmetleri çıkmış. Onları yüzlerini karartmayacak şekilde evlendirmiş. Biri Almanya’ya gelin gitmiş. Bu evliliğe, yaşadıklarının etkisiyle önce biraz karşı çıkmış, ama sonra kabul etmiş. ‘Herkes kendi kısmetini yaşar ve yaşatır’ diyerek... Öteki kız kardeşi de bir eczacıyla evlenmiş. Onlara da eczaneyi açmaları için yardım etmiş. ‘İnsan vermeyi bildikçe kazanır’ demişti bunları anlatırken de. Çok etkilenmiştim. Kendi kendime, ‘İşte en nihayet doğru dürüst bir adam’ demiştim...

Sonra da kendi kısmeti çıkmış. Bu kısmet lafını çok kullanmam ilgini çekmiştir şimdi... O da kullanmıştı. Bu evlilikleri o da bir kısmet gibi görüyordu... Ben de öyle görürüm, bu lafı da çok severim, bilirsin... Hayata bakışımızda bir ortak yan daha çıkmıştı... Bunu o zaman ona söylememiştim. O gece daha çok onun gecesiydi. Ben dinlemekle yetinmiştim... Şaşırdın değil mi?.. Ama öyle uzun uzun dinleyebiliyorum ben... Aslında önce dinlerim, uzun uzun dinlerim, senle de öyle olmuştu. Ne kadar fark ettin, düşün artık. Ama o gece, özellikle dinlemek istemiştim galiba. Hikâyeye mi kendimi kaptırmıştım, içimden yaşadıklarımı anlatmak mı gelmemişti, bilmiyorum. Dinlemiştim işte... Ben de anlatırdım nasılsa... Ama öyle kolay mı?.. Her önüne gelene kendini öyle açarsan... Neyse... Evlendiği kız, çok iyi tanıdığı bir kızmış aslında, hani neredeyse çocukluğunu bile bildiği bir kız... Bu kız, Hurşit Dayısının, ustasının kızıydı. Meğerse bu kız ona içten içe hep çok âşıkmış. ‘Güzel, hoş bir kızdı Huriye. Evine iyi bakabilecek, iyi bir anne, iyi bir eş olabilecek bir kızdı. Başka türlüsü düşünülemezdi. Öyle yetiştirilmişti... Anlatabiliyor muyum?..’ diyerek anlattı karısını, o günlerden bahsederken. ‘Anlatabiliyorsun, hem de çok iyi anlatabiliyorsun...’ dedim ben de... Söylediklerimden cesaret alarak devam etti. Ona âşık değilmiş. O güne kadar hiçbir kıza âşık olmamıştı zaten, hiçbir kadınla beraber olmamıştı. Genelevlerin dışında tabii... O sadece işine, sorumlu olduğu insanlara bakmıştı. Aşk meşk meselelerine pek fazla vakit bulamamıştı yani. Duygulanmıştı... ‘Eee, nasıl oldu bu evlilik işi peki?’ diye sordum; başını öne eğerek, mahcup bir çocuk gibi anlattı. Bir keresinde Hurşit Dayısı dükkâna gelmiş. Çok yaşlanmış, çok çökmüş bir haldeymiş. Arada sırada kendisini görmeye gelirmiş öyle, konuşurlar, dertleşirlermiş. Kendisiyle gurur duyduğunu söyler, hep cesaret verirmiş... İşte o gün, böyle tek başına, derbeder yaşamaması gerektiğini, kendisine bir yuva kurma zamanının çoktan geldiğini söylemiş. Sonra da biraz Huriye’den söz etmiş işte. Kızının ona nasıl tutkun olduğunu anlatmış. Aile içinde yetişmiş bir de... Bir ayağı çukurdaymış, giderayak bir de mürüvvetini görseymiş. O anlarda hissettiklerini nasıl anlattığını sen de dinlemeliydin. ‘Garip bir duyguya

kapılmıştım. Beni neyin beklediğini tam olarak idrak bile edemedim desem, inanır mısın?.. Kız çok hoştu, iyi de bir kıza benziyordu, tamam... Ama ne bileyim... Aklımda başka bir şey vardı benim... Yani... Başka bir şey işte... Başka bir kız, bir kadın yoktu, yanlış anlama. Dediğim gibi, bu işlerle öyle pek uğraşmamıştım ben. Ama o anda bir el dürttü. Kim dürtmüştü bilmem. Artık kader mi dersin, annem mi, ne dersen de... Kısmetten ziyade olmaz Hurşit Dayı, demez miyim?.. O da bunu duyunca yerinden kalkıp bana sarılmaz mı, Allah senden razı olsun, gözüm arkada gitmeyecek artık, demez mi?..' deyişi hâlâ hatırımdadır. Sonra da yüzünde büyük bir mutlulukla, yavaş yavaş dükkândan ayrılmış Hurşit Dayısı. O da dışarı çıkmış, şöyle bir dolaşmış. Akşam da eve gitmiş, hafif bir şeyler atıştırdıktan sonra, bol bol çay ve sigara içmiş. O akşamı da, o akşamı takip eden günleri anlatışı da çok ilginçti... 'Bir rüyada gibiydim, biri gelecek beni uyandıracak, ben de kendime, ya amma da rüya gördün, diyecektim sanki. Ama rüya değildi, her şey sapına kadar gerçekti. Kabul etmiştim işte, laf ağızdan çıkmıştı bir kere. Şimdi Hurşit Dayı'ya, Kusura bakma usta, ben caydım, yani şimdi zamanı değil evlenmenin anla, kızının da kısmetini kapatmayayım bu arada, sen bu konuşmayı yapılmamış say, demek yakışık almazdı, bana yakışmazdı. Birkaç gün sonra, bu da yetmiyormuş gibi, usulen, Hurşit Dayımlara Huriye'yi istemeye gittik. Cahide ile Hilmi de benimle geldi. Cahide çok mutluydu, iyi bir kızla evleneceğimi duyduğunda havalara uçmuştu. Bir de onu sakinleştirmeye çalıştım. Planlar yapmaya başlamıştı bile. Şu evi değiştirirsiniz artık abi, sana yakışmıyor, hatta başka yere taşının, aslan abim benim, gül gibi kızla evleniyor valla, ya meğer neymişsin sen, öyle sessiz sessiz, yere bakan yürek yakan, durdun durdun turnayı gözünden vurdun yani sonunda, bari Aysun da gelebilse, onların da durumu pek müsait değil, şu uçak biletini gönder de gelsin kız, şu mutlu günümüzde hep beraber olsak, diyordu. Tamam tamam, sakin ol, ben ne yaptığımı biliyor muyum ki, diyordum, o konuştukça, anlatamıyordum. Cahide deli dolu bir kızdı. Hep öyle olmuştu. Hâlâ da öyledir... Uzatmayalım, o günlerde ne yapsam, ne etsem nafileydi... Ben de çaresiz, duruma alıştırmaya çalışıyordum kendimi. Nişan yapmıştık. Huriye'yle baş başa gezmelere de gidiyorduk artık. Kendime daha çok çekidüzen veriyordum, yeni kıyafetler almaya başlamıştım. Huriye'nin gözünden kaçmıyordu bunlar. Onun gözünden galiba hiçbir şey kaçmıyordu. Anlamlı anlamlı gülüyor, bana cesaret veriyordu. Bir ara ciddi bir şekilde şüphelenmeye başladım, kendime, Sakın bu işin içinde bir oyun olmasın, sakın bu işi Cahide ile Huriye birlikte tezgâhlamış olmasın? bile dedim. Ama öyle olsaydı da ne yazardı ki, akıntıya kapılmış gidiyordum işte. Huriye de ara sıra evi değiştirmekten, işlerimiz rast giderse, daha büyük bir eve çıkmaktan söz etmeye başlamıştı. Tabii çıkarız, diyordum ben de, itiraz etmiyordum. Birileri bu işi idare etmeye başlamıştı sanki. İnanamıyordum. Kendime hâlâ, Oğlum Turgut, bu bir rüya, yakında uyanacaksın, diyordum. Ama sonra, evlenme günü de gelip çattı. Böyle diye diye evleniverdim. Aysun da Almanya'dan geldi. Hep birlikte, birkaç gün daha geçirdik. Aileden sadece biz vardık... Babamız yoktu, annemiz yoktu. Sadece biz vardık. Bir de yeni ailelelerimiz... Artık başka aileler kuruyorduk... Düğün gecesi, bir ara bunları düşünürken bir keder çöktü üzerime. Sonra içtim. İçtikçe içtim. Ben bayağı dayanıklıyımdır içkiye. Öyle kolay kolay sarhoş olmam. İçtim, içtikçe de açıldım. Hayat güzeldi aslında... Kız kardeşlerime baktım. Çok mutluydular... Kendi kendime, İşte ayakta kaldık, dedim. Onca zorluğa göğüs gerebilmiştik işte... Çocuklarım olacaktı... Onlara benimkinden çok daha güzel bir hayat verebilecektim... Bunları düşününce ben de mutlu oldum... Aradan şimdi tam on iki yıl geçti... Hâlâ evliyim. İki çocuğum oldu. Berfin on bir, Baran dokuz yaşında. Arada sırada, yaşadıklarımın hâlâ bir rüya olup olmadığını düşünüyorum...'

Şimdi bütün bunları böyle onun ağzından anlatmamı yadırgıyorsundur belki. Ama ben onu zamanla çok iyi tanıdım. Nasıl konuştuğunu da çok iyi biliyorum. Yani hikâye biraz canlı olsun istedim anlayacağın, kendimi kaptırdım. Bu anlattıklarını farklı kelimelerle de anlatmış olabilirdi tabii... Aradan onca zaman geçmiş... Ama anlattığı buydu işte... Sen, eğer romanında bu hikâyeyi de anlatmaya karar verirsen, ki ben bunu pek istemem, hatta Turgut da istemez; hatta ben derim ki, eğer hayatına koltuk değnekleriyle devam etmek istemiyorsan anlatma, bu söylediklerimi nasıl anlatacağına sen karar ver artık... Senin işin de zor yani... Şöyle anlatsan bir türlü, böyle anlatsan bir türlü. Yazdıklarını okuyacak bin bir çeşit insan var... Neyse, altından kalkabilirsin inşallah. Yine de bu söylediklerimi unutma... Eee, ne düşünüyorsun?.. Dokunaklı, içli bir hikâye değil mi?..''

Öyleydi... Böyle bir hikâyeden etkilenmemek mümkün değildi. Bu duygumu anlatmalıydım. Bu hikâyenin bana hatırlattığı hikâyeyi de anlatmalıydım.

“Şu evlenme hikâyesi, bana yıllar önce okuduğum bir hikâyeyi hatırlattı... Aklımda kaldığı kadarıyla, Rumelihisarı’nda garsonluk yapan bir adamın hikâyesiydi. Anadolu’nun küçük bir kasabasından, İstanbul’da kendisine yeni bir hayat kurmaya gelen genç bir adam, trende bir kızla tanışıyor. Kızın bir ayağı aksıyor... Olaylar onu o kızla evlenmeye sürüklüyor. Yıllar öyle geçiyor. Adam, onca yıla karşın, hâlâ o kızla evlendiğine inanamıyor... Bir de Turgut’un o evlilik hazırlıklarının yapıldığı günlerde yaşadıkları, duydukları var ya... Ben bu hikâyeyi de çok iyi biliyorum. Üstelik bu sefer, bir yerde okuduğumdan değil... Bu hikâyeler bizim hikâyelerimiz İnci... Bizim hikâyelerimiz... Ama bu anlattığın da dokunaklı, insanın içine işleyen bir hikâye, haklısın. Hani biraz boş bulunsam, neredeyse onu sevdim bile diyeceğim...”

Söylediklerimin onu çok duygulandırdığını ve sevindirdiğini hissettim.

“Severdin, tanısaydın bence çok severdin” dedi.

Cevap vermedim. Onu, hayatımdaki bu yerine rağmen, sevebilir miydim gerçekten?.. Kim bilir... İnsan ilişkilerinin, yılların akışında nasıl yaşanacağını her zaman bilemezdiniz... Tarihimde yer alanların, bana bu gerçeği hatırlatmasına birçok kez fırsat vermiştim... Daha iyi anlamak ve bilebilmek için, bu hikâyede de yol almayı göze almam gerekiyordu ama. Sonrası var mıydı?.. Sordum, beni, artık bekleyebileceğim bir yere getirdi.

“Sonra, sana daha önce de dediğim gibi, işler gittikçe büyümeye başlamış. Artık çok iyi tanıdığı piyasadan bir arkadaşının teklifiyle ilk taahhüt işine girmiş ve bu işten bayağı iyi para yapmış. Bu iş de başka işleri getirmiş. Birkaç yıl sonra birçok yerde, birçok inşaat işine girmiş, bir müteahhit olup çıkmış... Benden önceki hikâye böyle bir hikâyeydi işte...”

“Peki, bu kadar zengin olduktan, amacına ulaştıktan sonra, ne demeye bir işletme yüksek lisans programına katılmış?..” diye sordum.

“Ya söyledim ya... Sıkılmış...” diye cevap verdi söylediklerinden o da kendine göre bir sıkıntı duyuyormuşçasına. “İşinden, çok sevdiğini söylediği çocuklarından, hep ustasının emaneti, yadigârı olarak gördüğü karısından, her şeyden, hayatındaki her şeyden sıkılmıştı. Kendisine bir değişiklik arıyordu...”

“Bu değişikliği de sende buldu. Ya da bulabileceğini sandı...” dedim, kendimi kışkırtıcı bir karşılık vermekten yine alıkoyamadığım için...

Bir tepki vermedi. Sadece yaşadıklarını daha iyi anlatmayı tercih eder göründü. O anlarda belki o da kendisini daha iyi anlamaya çalışıyordu.

“Ben de onda çok değişik bir insan buldum. Onda, o güne kadar hiçbir erkekte buladığımı bulmuştum hatta. O günlerde, okuldan görüştüğüm kızlar, böyle bir ilişkiye girdiğim için bana çok kızmışlardı. Birlikte Nevizade’ye içki içmeye giderdik bazen. Utanmasalar selamı sabahı bile keseceklerdi. Onu bana layık görmüyorlardı, kendimi böyle bir adama nasıl layık gördüğümü de bir türlü anlayamıyorlardı. Biraz kaba saba görünümlüydü, bir de evli, çocuklu bir adamdı ya... Ama onların kafalarında kalıplar vardı. Umurumda da değildi doğrusu. Halimden memnundum. Beni bu ilişkiye ikna etmek için çok uğraşmıştı. Onun beni kazanmak için büyük bir çaba göstermesinden çok hoşlanmıştım. Birkaç ay, öyle ilişkiye girmeden gezmiştik. Çok beklemişti, çok sabretmeyi bilmişti... Eh, benim de hayatımda boşluklar vardı...”

“Onun sende bulduğu neydi sence?..” diye sordum. Cevap vermekte biraz zorlandığını hissettim.

“Çok klasik gelecek ama, tahsilli bir kadın oluşum, çevreme verdiğim görüntü, özgürlüğüm...”

Tek söyleyebileceği bu muydu?.. Belki de değildi. Biraz kurcalamak istedim. Onu

tanıyordum, bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

“Evet, gerçekten çok klasikmiş, dahası, bana sorarsan, çok da sıradanmış. Fakir delikanlı, zengin ve başarılı oluyor, bunun sarhoşluğuyla da önce evinden, sonra da karısından sıkılmaya başlıyor, kendisine sınıf atlama imkânını tanıyabilecek ilk kadının kollarına düşüyor.”

Bu sözlerde, farklı açılardan bakıldığında, hepimiz bir şekilde vardık aslında. Turgut’u sıradanlaştırırken, onu özelleştiriyordum. Bunun farkına varmış, bu yüzden de kısa bir süreliğine ne diyeceğini bilememişti. Ama sonra, birkaç an sonra, Turgut’u savunmayı seçti. Dediğim gibi, onun da bu yaşadıklarını, belki de herkes gibi, hem başkalarının gözünde hem de kendine doğrulatmaya ihtiyacı vardı.

“Sen de hemen gittin meseleyi amma basitleştirdin ha!.. Belki benim zekâmdan da etkilenmiştir... Belki bende, hiç kimsede bulamadığını bulmuştur, ne biliyorsun yani!..”

Sesi yine o küçük kız gibi çok ağlamaklı çıkmıştı. Haklı olabilirdi tabii. Sonuçta hiçbirimiz, başkalarının ilişkilerini, bu kadar dışarıdan bakarak, böylesine sıradanlaştırmamalıydık. Bir de o zaaflarımız, kökleri kim bilir nerelere uzanan, bazen kendimize bile itiraf edemediğimiz o düşmanlıklarımız olmasaydı... Gereken her zaman yapılmıyordu, istense de yapılamıyordu... Bunu o zaman da biliyordum... Ancak yine de yapılması gerekeni yapmaya çalıştım o anda, ona, kendisinin Turgut’ta ne bulduğunu sordum. Bu ilişkiyi böylelikle, daha çok konuşabilecektik belki. Aldığım karşılık beni ummadığım bir yere götürdü.

“Hayatı adına verdiği mücadele beni çok etkilemişti. Dürüsttü... Onda mert bir insan yüzü vardı...”

“Mert bir insan yüzü mü?..” diye sordum. Açıklamak yerine hafiften meydan okumayı seçti.

“Evet... Sen bunu pek anlamazsın. Kültürün müsait değil!..”

Böyle bir saldırıyı elbette karşılıksız bırakamazdım.

“Vay vay vay!.. Nasıl bir kültürmüş bu?..”

Sözlerindeki o meydan okumaya, gülümsemesini de ekledi.

“Doğulu erkek kültürü...”

Nereye geleceğini sezmiş, ama yine de tam anlayamamıştım. Ben de gülümsedim. Ama benim gülümsemem farklıydı tabii.

“Bu durumda bir de Batılı erkek kültürü var galiba!..”

Ok hedefi vurmuştu.

“Biz de onu anlatmaya çalışıyoruz herhalde!..”

“Kuzeyli güneyli de var mı?” diye sordum.

Her zamanki o şirin hırçınlığıyla karşılık verdi.

“Yoktur öyle bir şey aptal!..”

“Şunu bir açıklasan da aydınlansak!” dedim.

Anlattı. Dinleyeceklerim beni gerçekten şaşırtacaktı.

“Bak, bu iş çok basittir aslında. Doğulu erkek kaba sabadır, çok konuşmaz, bu yönüyle de seni deli eder, ama yine de Batılı erkekten daha tutarlıdır. Mesela, bir Doğulu erkek bir hata yapar, hatasını anlasa da özür dilemez, öldürsen özür dilemez. Özür dilemeyi bilmez çünkü. Ama o hatayı da bir daha tekrarlamaz. Batılı erkekse hata

yapar, hatasını anlar, özür diler, bir daha yapmayacağını söyler ama, aynı hatayı yine yapar, hep yapar. Güvenilmezdir yani. Ben bu durumda, böyle kaba saba Doğulu erkeği tercih ederim doğrusu...”

Duyduklarıma inanamadım önce. İki yılımı paylaştığım kadının insanları böyle sınıflandırmasını da aklım almıyordu, bir Doğulu erkek imgesini bu kadar yüceltmesini de. İşin kötüsü, beni kızdırmak için böyle konuşuyora da benzemiyordu. Söylediklerine inanıyor gibiydi. Bu inancın da nedenleri vardı mutlaka. Ancak o anlarda bu nedenleri anlamaya çalışmakla vakit kaybetmek istemiyordum. Yeterince alınmıştım. Tepkimi yine o kışkırtıcı çıkışlarımdan biriyle dile getirdim bu yüzden. Onun karşımda çizdiği bu Doğulu erkek portresinin güvenilirliğinden hareket edebilirdim. Hiç kimseye karşı önyargılara dayalı bir düşmanlığım yoktu, olamazdı. Ayrımlar konusunda çok hassastım çünkü. Hele hele insanların böyle sınıflandırılmalarını hiç hazmedemiyordum.

“Demek Doğulu erkekler çok güvenilir oluyor... Karısı da ona bunu bildiği için çok güven duymuştur herhalde. O da seninle, karısına bu kadar güven telkin ettiği için bu ilişkiye girdi galiba.”

Sözlerim onun çok derinlerine dokunmuştu, istediğim etkiyi, istediğimden ve beklediğimden çok daha sarsıcı bir biçimde uyandırmıştı.

“O karısından ve ailesinden hiçbir zaman vazgeçmedi ki...” dedi.

Sesi çok kırgın çıkmıştı. Geri çekilmedim.

“Sen de bunu kabullendin...”

Ben de mi bir kırgınlığı dile getirmek istiyordum yoksa?.. Ben de, ilişkimiz için göstermediği anlayışı, Turgut için gösterdiğini mi söylemek istiyordum?..

Baktı. O kırgınlığın verdiği çatlak sesle, ama yine de gülümsemeye çalışarak, sık sık başvurduğu o sitemkâr ifadesiyle ve o suçluluk duygusunu bir daha duyurmak ister haliyle cevap verdi.

“Seni nasıl kabullendiysem, onu da kabullendim işte...”

Anlamıştım... O anda bulunduğumuz yer üzerine düşünme, kendimi bir daha deşme sırası bendeydi şimdi. Beni ondan hep uzaklaştırdığını sandığım, ama bir türlü koparamayan o duyguya yeniden dönmüştük...

“Haklısın... Yaşadıkların çok farklıydı ama anladığım kadarıyla...” dedim.

“Her ilişki farklıdır...” diye karşılık verdi.

Sözleri yine sitem ve kırgınlık doluydu. Hem bana, hem kendisine, hem de hayata yönelik bir sitemdi bu sanki... Gelgelelim, benim de sitemlerim vardı... Benim de bir türlü kurtulamadığım bir kırgınlığım vardı... Tercih edilmeme duygusunu ben de yaşamıştım bir zamanlar... Tüm yaşadıklarımızda bu kırgınlığın da bir etkisi var mıydı?.. Anlatmadan edemezdim.

“Seninle ilk karşılaştığımız günleri hatırladım birden... Sana âşık olduğumu söylediğim günler, onunla ilişkinin başladığı günlerdi...”

O da hatırlamış, gülümsemişti... Neye, neden gülümsemişti?.. Bunu kurcalamadım, söylediklerinden de anlamadım.

“Evet... Henüz beraber olmamıştık ama bayağı da yol almıştık... O gece beni aramandan çok etkilenmiştim. Telefonu kapattıktan sonra kendi kendime, ‘Ne kadar da güzel konuştu. Herhalde söylemek istediklerini bir güzel yazdı, sonra da geldi okudu’ dedim... Onları yazmış mıydın gerçekten?”

Duyduklarım hafiften gururumu okşamıştı tabii.

“Hayır... Sadece içimden gelenleri söylemiştim... O anda içimden ne geldiyse... Senden çok etkilenmiştim... Ben de kendime, senin için, ‘İşte o kadın... İşte hayatımı değiştirecek kadın’ diyordum...”

Bu sözler de onun gururunu okşamıştı.

“Çok güzeldi... Şimdi kelimesi kelimesine hatırlamıyorum, ama söylediklerin çok güzeldi...”

Başımı öne eğdim. “Ben hatırlıyorum... Ben kelimesi kelimesine hatırlıyorum...” dedim içimden. Biraz sustuktan sonra devam etti.

“Yazdığın o uzun hikâye de çok güzeldi... Onu sakladım... Bazen okurdum, sayfalarını karıştırırdım... ‘Şimdi ne yapıyor acaba?’ derdim. Turgut bir keresinde gördü, anlattım. Çok kıskandı. Bu eve geçmiştim artık. Sana karşılık veremezdim, o daha önce gelmişti... O hikâyeyi yayımlamayı düşünüyor musun?..”

Bu sorunun gerçek yanıtını o günlerde verebilmem kolay değildi. Bir karşılaşmaya daha hazır değildim henüz...

“Düşünmüyorum... Hayat bizi nerelere götürür bilinmez... Ama şimdilik, en azından şimdilik düşünmüyorum... Bazı ilişkilerin gizliliğe hakkı vardır... Her ne kadar tüm aşklar bir seyirciyi, bir üçüncü kişiyi beklese de... Bunları sonra konuşalım... Başka bir zaman... Aşkları da daha iyi yaşamayı öğreneceğimiz bir zaman...”

Devam ettirmedi, söze birden karışma ihtiyacı duydu.

“İşte böyle konuşuyorsun ya... O hikâye de içime işlemişti yani pis domuz!.. Hatta şimdi, ilişkimizi bile etkiledi desem, inanmazsın, değil mi?.. Turgut da bunu hissetmişti galiba...”

Güzel sözlerdi bunlar. Ne var ki ben yine de o kırgınlıkta direnmekten bir türlü kurtulamıyordum.

“Bana yalan söylemiştin... Daha önce evli bir adamla bir ilişki yaşadığını, artık böyle bir ilişki yaşamak istemediğini söylemiştin...”

Kavgayı değil açıklamayı, hırçınlığı değil sevecenliği tercih ederek karşılık verdi.

“O an aklıma ilk gelen buydu... Seni kırmak istemiyordum. Senden hoşlanmıştım. Ancak hayatıma alacak durumda da değildim, daha doğrusu gönüllü değildim. Bunu söyleyemezdim ki...”

Söylediklerime üzülmüştü... Bunları böyle bir zamanda yeniden hatırlamanın bir anlamı var mıydı?.. Kim bilir... Hatırladığıma göre vardı herhalde...

Yine biraz sustuk.

“Ben o ilişkide kendime de birçok yalan söyledim...” dedi sonra.

Söyleyecek tek bir söz bile bulamamıştım bunları duyunca... Ben de üzülmüştüm, ona sevecenlikle baktım. Anlatmasını istediğimi anlamıştı.

“Ona o günlerde şu başka eve geçme hayalimden bahsetmiştim... Yeniden para kazanmaya da başlamıştım ya... İyi kötü bir yer tutabilirdim. Bana yardım etmesini istedim. Amacım bilgi almaktı sadece, yanlış anlama, başka bir niyetim yoktu...”

Benden bir onay mı bekliyordu, yeni bir sitem mi?.. Ona böyle bir açıklamaya neden ihtiyaç duyduğunu sorabilirdim örneğin. Ama bunu yapmadım. Hikâyenin geri kalanıyla, daha ilginç yerlere gidebileceğimizi hissetmiştim çünkü... Duyduklarım, çok kısa bir süre sonra, bana, hislerimde yanılmadığımı gösterdi.

“Benim bu isteğim karşısında, gülümseyerek, ‘Bakarız, yaparız bir şeyler...’ dedi o da. Dediğim gibi, fazla konuşmazdı. Hayat, onu yetiştiren değerler, ona susmanın daha

doğru olduğunu öğretmişti. İki gün sonra beni işyerimden aradı. ‘Akşam seni alacağım, bir yerlere gideceğiz’ dedi. Nereye gideceğimizi sordum hemen. Böyle söylenince daha da meraklanırım, bilirsin. ‘Şimdi anlatamam, uzun sürer, akşama kadar sabret artık...’ dedi. Aklınca kışkırtmak istiyordu. Başardı da tabii!.. Zaten böyle dolambaçlı dolambaçlı konuşmaları sevmem... ‘Özetle öyleyse...’ dedim. Güldü. ‘Domuz ne olacak!.. Erken gel bari!..’ dedim çaresiz. Gülmeye devam ediyordu. Telefonu kapattı. Şimdi ne yalan söyleyeyim, yaptığı hoşuma da gitmişti yani. Bir sürpriz yapacağı belliydi. İyi de, nasıl bir sürprizdi bu?.. Çeşitli ihtimaller üzerinde durdum. Çok hoşuma gidecek fasıllı masıllı bir restorana gidebilirdik. Ya da bana şaka yollu o çok istediğim cipi alabilirdi. Bende şımarıklığın ve yüzsüzlüğün bini bir paraydı o günlerde... Ne kadardır bana bir cip alsın diye tutturmuştum... Ama yok... Buna pek niyetli görünmüyordu... Yani anlayacağın, kafamı patlattım, ama işin içinden bir türlü çıkamadım. O gün, akşamı iple çektim. Saat altıydı, geldi, beni işyerimden aldı. Ben üsteledikçe gülümsüyor, ama renk vermiyordu. Sonra da işte beni bu eve getirdi. Bu evi benim için tutmuştu, bir yıllık kiramı ödemişti. Beyaz eşyalarımı, mutfak eşyalarımı, oturma ve yatak odası takımlarını almıştı... ‘İstediğin zaman taşın... Detayları da sen halledersin artık... Zevkine göre...’ dedi. Sonra da ‘Ha, bu arada eşyaları beğenmediysen söyle, değiştirelim. Tanıdıklarımız var...’ dedi bir de. Gülümsüyordu, çocuk gibi heyecanlıydı. Şaşkınlıktan düşüp bayılacaktım neredeyse!.. İşte bu aklıma gelmemişti, oturup bütün gün düşünsem yine de gelmezdi. Sevinemiyordum bile. Sonra... Hani sana, bugün bu giysileri aldığında, ‘Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmadı’ deyip ağladım ya, bir de o zaman böyle ağlamıştım işte... O gece orada bir şeyler atıştırdık. O evdeki ilk yemeğimizdi. Buzdolabına hazır yemekler bile koydurtmuştu...

Eve geç vakit döndüm. Annem ayaktaydı. Her zamanki gibi merak etmiş, dönmemi beklemişti. Neden böyle geciktiğimi sormasına fırsat vermeden, ‘Bir çay içelim mi?’ diye sordum. Bizim evde çay, günün neredeyse her saatinde hazır olurdu. Heyecanlandı tabii. Gecenin bir vaktinde birlikte çay içmeyi istemem, olsa olsa, ciddi bir problemin konuşulması demekti çünkü, kızını o kadar da tanıyordu artık. Babam uyuyordu. Mutfağa gittik, oturduk. Çayları koyarken, ‘Ne o? Yine biri var galiba...’ dedi. Ona o anda Turgut’tan söz edemedim. Yine evli bir adamla ilişkiye girdiğimi söyleseydim, kıyamet kopardı, yüreğine inerdi bu sefer kadıncağızın... Saklayabildiğim yere kadar saklayacaktım. Problem çıkarsa da, çözümünü o zaman düşünürdük artık. ‘Hayır ama, çok yakında buradan ayrılıyorum. Bir ev tuttum...’ dedim. Sakin sakin, çayından bir yudum aldı, hiç beklemediğim bir karşılık verdi. ‘Hayırlısı... Bunu da yap bakalım...’ dedi. Onun şaşırmasını beklerken, ben şaşırmıştım, gerçekten şaşırmıştım. Bir tepki göstermesini, hatta yine kızmasını bekliyordum, ama dediğim gibi, söylediklerimi çok sakin karşılamıştı. ‘Kızmadın mı?’ diye sordum. ‘Kızdım... Kızmasına kızdım da, kızdığımı söylesem, neye yarayacak ki?.. Kızdığımla kalacağım. Yapacağını yapmışsın, evi tuttum, diyorsun. Kafana takmıştın zaten sen bunu kaç yıldır. Bir gün bir yolunu bulacak, yapacak, diyordum. Kafana bir şey taktın mı, yaparsın sen. Çocukken de böyleydin. İnadım inat... Para da kazanıyorsun artık... Senin üzerinde bu durumda ne hak iddia edebiliriz ki?..’ dedi. Şaşkınlığım devam ediyordu. Söyledikleri karşısında ‘İyi, peki...’ diyebildim sadece...

Sonra çok uykusu geldiğini söyledi. Kalktı. Daha bir iki çay içeriz sanmıştım, ama niyeti yoktu, belliydi. Üstelik gerçekten çok yorgun görünüyordu. ‘Ben biraz kalacağım’ dedim. ‘Nasıl istersen... Allah rahatlık versin...’ dedi. Allah rahatlık versin... Bunu yıllardır söylemiyordu. Bunu ben küçük bir kızken, o sıkıcı masalları okuduktan sonra söylerdi. Çok hoşuma giderdi. Bir keresinde ‘Allah şimdi bizi görüyor mu?’ diye sormuştum. ‘İnanıyorsan görür, mutlaka görür...’ demişti. ‘Biz onu neden göremiyoruz? O bize kendisini neden göstermiyor?..’ diye sormuştum ben de. Gülmüş, ‘Çok büyük de ondan...’ demişti. ‘Anlamadım ben...’ demiştim. ‘Büyüdüğünde anlarsın belki’ demişti.

Sonra... O olayımızdan sonra bu lafı hiç kullanmamaya başladı... Hep, iyi geceler, iyi uykular, falan derdi. Birden bunu söylemesi ilginçti. Tuhaflaşmıştı. Kasıtlı mı söylemişti?.. Sanmam... Zaten ne kasıt olabilirdi ki?.. Bir de mutfaktan çıkarken, ‘Necmiye Hanım’ın kedisi öldü... Bugün de onunla uğraştık... Tam on dört yaşındaymış...’ dedi. Necmiye Hanım alt kattaki komşumuzdu, onu çok severdim. Yaşlıydı, bayağı yaşlıydı, onu bildim bileli, tek başına yaşıyordu. Üzülmüştüm... ‘Yarın

başsağlığına giderim' dedim. Bunu da o anda neden söylemişti ki?... Ben de biraz tuhaflaşmıştım galiba. Her söylenende bir mana arıyordum. Eh, kolay değildi, çok önemli bir değişiklik yapıyorduk hayatımızda...

Gece yatağa yattığımda da tuhaf duygular içindeydim. Kafam karmakarışıktı. Bir yandan, kararımı en nihayet hayata geçirebileceğimden içim içime sığmıyordu, diğer yandan da evden ayrılacağımı hatırladıkça bir garip oluyordum. O evde o kadar çok unutmayacağım ve unutmak isteyeceğim anım vardı ki... Gözlerimi kapatırken, kendi kendime, 'Belki de hayatımda bir de bir başkası olduğunu söylemediğim için fazla tepki göstermedi' dedim. Sonra uyudum... Rüyamda yine ikizimi gördüm. İkimiz de büyümüştük... Ben yatıyordum... Bana o masalları o okuyordu bu kez... 'Ben Allah'ı görebiliyorum' diyordu...

Birkaç gün sonra eşyalarımı toplamaya başladım. Eve ufak tefek birkaç küçük eşya da aldım. Bu alışverişlerde Turgut da yanımdaydı... On beş gün kadar sonra da bu eve taşındım işte... Ev kendine, bildiğin haline, ancak iki yılda gelebildi... Bu arada, o taşınma günlerinde, evdeki garip hava devam etti. Annemin o tepki göstermeyen, her şeyi kabullenmiş, kayıtsız hali devam ediyordu. O da benim birkaç alışverişime, ayıp olmasın diye yardım etti. Gittik, bir gün, havlu, temizlik malzemesi falan aldık. Hepsi bu kadardı... Ama gitmemden bir gün önce, çeyizimi de çıkarttık... Çıkartınca da ağlamaya başladık haliyle... Annem kendisini tutamıyordu. 'Ah bahtsız kızım ah... Neler geldi bizim başımıza... Bunu hiç hak etmedik...' dedi. Birbirimize sıkı sıkı sarıldık. O beni teselli edeceğine, ben onu teselli ettim. 'Boş ver, böylesi daha iyi oldu... Ben de hayatı böyle öğreniyorum işte...' dedim. Hayatı öğrenmek neye yarıyordu?.. Hayatı öğrenmek mümkün müydü?.. Hayatı öğrenmek ne demekti?.. Herkes yapmak zorunda kaldığı bir derse çalışıyordu işte... 'Demek bu da böyleymiş' diye diye yaşayacaktım. Bu konuyu öyle fazla kurcalamaya niyetim yoktu. Annem baktı, üzgün üzgün baktı, yüzümü okşadı, cevap vermedi. Ben de daha fazla üzerine gitmedim. Meselenin üzerine hiçbir zaman öyle çok gidemedik zaten. Annemin o günlerde, bana sevgisini belli ettiği tek andı o. Sonra yine her şeyi kabullenen, o mazlum, ezilmiş, haksızlığa uğramış, mesafeli kadın haline döndü. Evden gitme kararım karşısında, babam da annem gibi davrandı. İkisi de bu rolü çok sevmişti... Yaşadıklarını ancak böyle kaldırabileceklerine inanıyorlardı herhalde. Onlara dünyanın en büyük mutsuzluğunu yaşatıyordum sanki. 'Ziyaretine geliriz, sen de istediğin zaman gelirsin artık' dediler bir iki kez. Bunlar beni o kadar rahatsız etmiyordu. Kendime, 'Numara yapıyorlar, sen kendini oyuna gelmiş gibi göster' diyordum. Ama bana en çok ne koymuştu, biliyor musun?.. Evden gideceğim sabah, annemle oturup çay içmiştik. Ona bir ara, 'Şimdi benim odamı ne yapacaksınız?' diye sordum. Amacım giderayak, öyle çocukluk yapmaktı işte. İstedim ki, yani ne bileyim, 'Burası hep senin evin olarak kalacak, canın sıkıldığı zaman, gelir kalırsın' desinler... Ama ne dedi, biliyor musun?.. Sakin sakin, 'Oturma odası yapacağız' dedi!.. Düşünebiliyor musun?.. Gitmemi o kadar benimsemişlerdi ki, hazırlıklarını bile yapmışlardı!.. Beni o kadar gözden çıkarmışlardı demek ki... Cevap vermedim. Ne diyecektim?.. 'Maşallah, yeni düzeninizi ne kadar da çabuk kurdunuz!..' mu?.. 'Bizi terk eden sensin' demez miydi, o zaman da... 'İyi... Siz bilirsiniz... Eşyalarımı ihtiyacı olan birine verin bari...' diyebildim sadece. 'Fatma istedi zaten... Torunu için...' demez mi!.. Görüşmeler bile yapılmış meğer!.. Fatma Teyze bize yıllardır temizliğe geliyordu. Artık yaşlanmıştı, yaşadığı zor günler yüzünden de çok çökmüştü. Eskisi gibi temizlik yapamıyordu, onu sevabına alıyorduk. Aileden biri gibiydi. Onu çok severdim. O da benim büyümemi görmüştü. Yani eşyalarımın ona gitmesi bana koymazdı, hatta sevindirirdi bile. Yine de içimden 'Pes!' dedim, 'Tüm ayarlamalar bensizliğe göre yapılmış!' Bu öfke işime yaramadı değil ama. Kendime, 'İyi bir karar vermişim. Bu kadar beklemem hataymış. Baksana, hayatları bensiz nasıl da kolaylaşacak!..' dedim. Bir de yine kendime, çok güçlü olmam gerektiğini söylüyordum sürekli. Biraz korkuyordum da çünkü... Bir de evden ayrılırken... Yani istersen bana öyle çok tutucusun falan de... Ben evden ayrılırken, böyle ayrılmak istemediğimi de anladım. Kendime ne dedim biliyor musun?.. 'Bu evden bir de gelin olarak çıkmak vardı...' dedim. Saçma belki. Ama öyleydi işte... O anda yine çok ağlamak geldi içimden. Ama ağlamadım. Bu sefer ağlamadım. Çok güçlü bir kızdım ya ben... Anneme, 'Eve vardığımda telefon ederim' dedim. Babamla sabahtan vedalaşmıştım. O da öyle normal bir gün yaşıyormuş gibi, evden ayrılmamı bile beklemeden erkenden çıkıp işe gitmişti. İyi de yapmıştı. Bir de onunla ayrı bir merasim yaşamadım. Sonra çıktım, bir

taksiye atlayıp buraya geldim. Turgut bekliyordu. Beni karşıladı. Biraz oturduk. Sonra o da işleri olduğunu söyleyip gitti. Ben o gün işe gitmedim. İzin almıştım. Şöyle bir kanepeye uzandım, miskin miskin yattım. Harika bir duyguydu. En nihayet, yıllardır hayalini kurduğum evimdeydim artık... Turgut'la ondan sonra bu evde görüşmeye başladık haliyle... Tahmin edebileceğin gibi, geldi sonra da gitti. Hiçbir zaman bu evde kalmadı..."

Ona, bu anlattıkları karşısında söyleyebileceklerim vardı elbet. Ne var ki her söyleyeceğim yanlış anlaşılabilir, istemediğim yerlere gidebilirdi. Vazgeçtim. Sohbeti, hikâyemizin devamına çektim yine... Sehpanın üzerinde duran fotoğrafı işaret ettim.

"Buraya da o günlerde mi gittiniz?"

Fotoğrafı eline aldı. Birkaç anlığına baktı.

"Onun o güne kadar ki en büyük projesiydi bu... Büyük paralar kazanmayı umut etmişti. Kazanmıştır da herhalde. Sitenin adı Saadet Sitesi olacaktı. Saadet onun annesinin adıydı..."

"Projenin bitişini göremedin galiba..." dedim.

"İnşaat çok uzun sürecekti..." diye yanıt verdi.

Neyin yürümediğini sordum, tahmin etmemi istedi. Aklıma ilk geleni söyledim.

"Onun sana gelmeyişi, hepten gelmeyişi..."

Sözler istediğim yeri bulmuştu.

"Tam da öyle değil... Onun bana gelemeyeceğini, o değerleriyle, ailesini yıkamayacağını başından beri biliyordum. Böyle bir beklentim yoktu yani. Ama kendime göre kaprislerim de vardı tabii!.."

Bana gösterilmeyen anlayışın Turgut'a gösterilmiş olduğunu düşünmekten kaynaklanan kırgınlığım yeniden depreşmişti. Sonuçta ben de onunla, o değerlerimi taşıyarak buluşmuştum. Sonuçta benim de, hep dediğim gibi, beni ben yapan koruma duvarlarım vardı... Bu kırgınlığı bir saplantı haline getirmemem gerektiğini de biliyordum ama. İlişkimiz, bu bir türlü kurtulamadığımız gerçeğimiz yüzünden, çok örselenmiş ve hassas yerlere gelmişti zaten. Yine vazgeçtim. Yine bu çatışmanın bizdeki uzantılarıyla yüzleşmek istemedim. Bunun yerine, o olgun erkek, sevgili maskemi, gülümsememi de elbette eksik etmeksizin, takmayı seçtim.

"Ne gibi kaprisler?" diye sordum.

Biraz mahcup, biraz da suçlu bir kız gibi gülerek baktı.

"Bana hafta arasında, sadece bazı akşamlar, ya da gün içinde, işlerimizden kaçamak yaptığımız vakitlerde değil, hafta sonları da gelmesini istiyordum. Ancak o hep, hafta sonlarını çocuklarıyla geçirmek istediğini söylüyordu. Bense ısrar ediyordum. En azından bazı hafta sonları bu düzenini bozmasını istiyordum, benim için bozmasını bekliyordum. Yani, dediğim gibi, ona hiçbir zaman, 'Karını, çoluğunu çocuğunu bırak' demedim, diyemedim, ama bunda da bayağı direndim doğrusu. Yapmadı. İş galiba bir süre sonra inada bindi. Bu inat yüzünden de, tahmin edebileceğin gibi, aramızda birçok tatsızlık çıktı. Ona söylemediğimi bırakmadım. O da, öyle söylendiğim zamanlarda hep sustu. Bu durumda da suskunluğu beni çıldırtırdı. Hani bu suskunluğun başlangıçta beni çok çektiğini söylemiştim ya... İşte böyle kavgalarımızda susması sinirlerimi tepeme çıkarırdı. Söylenir söylenir, sonra da 'Yahu ağzından bir laf çıksın bari!' derdim. O susar susar, sonra da suçlu suçlu, 'Ne diyebilirim ki?.. Haklısın...' derdi. Tek söylediği buydu. Onun dışında başka kelime çıkmazdı ağzından..."

"Sen de bunların hepsini sineye çektin..." dedim.

“Çektim...” dedi biraz da bir pişmanlığı dile getirmek istercesine. “Tartışmalar bu eve geçtikten beş altı ay kadar sonra başladı. Ancak bir yıl dayanabildik...”

“Az bir süre sayılmaz...” dedim hafiften alaylı bir sesle.

Yine o pişmanlıkla, “Sayılmaz...” dedi.

Ona o anda, kendisini bu durumda, bir metres gibi hissedip hissetmediğini soramadım. Bunları konuşmak çok yaralayıcı olabilirdi... Sonra birden bir daha gülümsedi... Daha da anlatmak istedikleri vardı, anlamıştım.

“Bir gün kafama dank etti. Bu evde eşyaları vardı. Gömlekleri, bir iki kazağı, iç çamaşırları, tamir takımı, kendisine annesinden kaldığını söylediği, uzun süre işyerinde tuttuktan sonra da büyük bir tören ve heyecanla buraya getirdiği semaveri, birkaç kasedi falan filan... Aldım onları, sakin sakin paketleyip büyük bir çöp torbasının içine bir güzel yerleştirdim. Sonra da telefon edip, ‘Eşyaların kapının önünde... Bu iş bitti... Gel al...’ dedim ve telefonu kapattım. İki saat kadar sonra çıktı geldi, kapıyı çaldı. Açmadım. ‘İnci kapıyı aç konuşalım, oradasın biliyorum’ dedi. Yine açmadım. Kapının önünde duruyordu. Hışırtılardan çöp torbasına baktığını duyuyordum. Kapının hemen arkasındaydım. Delikten bakmaya bile cesaret edemiyordum. Bir süre öyle kaldık. Sonra da ‘Peki...’ deyip torbayı aldı, çıktı. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Kapıyı açıp, kendimi kollarına atmak istedim, yapamadım. Öyle donmuş kalmıştım sanki. Bana kızıp kapıyı yumruklamasını, tekmelemesini, hatta kırıp içeri girmesini bekliyordum. Onun beni çok istediğini, daha çok istediğini görmek istiyordum. Bunu hayal etmiştim... Ama o sadece ‘Peki...’ dedi. Kaderine razı oldu ve sessizce çekip gitti... Onu bir daha aramadım. O da beni bir daha aramadı. Bu ilişki de böyle bitti işte... O gün yine çok ağladım...”

Bir ilişki bu kadar kolay bitebilir miydi?.. Onun bu ilişkiye, bu anlattıklarından yola çıkarak, çok daha farklı bir anlam yüklediğini rahatlıkla söyleyebiliyorum şimdi. Turgut, onun için bir savaşın kahramanıydı, bir kendini bulmanın, hayatını kurtarmayı bilmenin insanıydı... Bir yanılsama mıydı bu da?.. Bir hayal daha mı tüketilmişti?.. Hayallerimizi hep böyle, her ilişkide biraz daha mı çok tüketiyorduk?.. Kim bilir... Öğreniyorduk ama en azından sonuçta... Kaybediyor ve öğreniyorduk... Kendimiz için alabildiklerimizi alarak...

İnci’yle, o günden o geceye, o geceden de sabahın ilk ışıklarına uzanan o zamanımızda, bunları yeniden hatırlamamı sağlayacak birçok an yaşamıştım... Hatırlamış ve anlatmıştı... Dinlemiş ve hatırlamıştım... Turgut’la, bu anlattıklarının dışında, o evde neler yaşamışlardı?.. Birbirlerine daha neler verebilmişlerdi?.. Tatillere de gidebilmişler miydi örneğin, bizim gibi dolu dolu sevişebilmişler miydi?.. Ya da... Ya da bizim yapamadığımız bir şeyi yapabilmişler miydi?.. Bunları hiçbir zaman bilemedim. İnci, ilişkiden çok, Turgut’u anlatmayı tercih etmişti çünkü bu kez. Bilerek mi yapmıştı bu seçimi, itiraf etmeye kolay kolay yanaşamayacağı bir zorunluluktan mı?.. Turgut mu çok anlatılmaya değiyordu, ilişki mi fazla anlatılmaya değmiyordu?.. Bunu da hiçbir zaman bilemedim... Hem zaten niçin bilecektim ki... Bana getirilen o fotoğraflar, kendimi yine “dışarıda” hissetmeme fazlasıyla yol açmıştı zaten. Buradaki dışlanmıştıkta neleri gördüğümü ve anladığımı bulmayı da size bırakıyorum artık. Kendimi, kimi ilişkiler karşısında, nasıl bir yere koyduğumu, dahası koymaktan alamadığımı, size fazlasıyla anlattım şu ana dek...

O gün onun doğum günüydü... Neredeyse iki yıldır beraberdik... Hayatlarımızın bu zamanında, cenneti de, cehennemi de yaşatmıştık sanki birbirimize... Bu zaman süresince, birbirimize çok yaklaştığımız anlar da olmuştu, çok uzak düştüğümüz anlar da... Hiç bu kadar yakınlaşamamıştık, birbirimizi, o günkü ve o geceki kadar duymamıştık ama... Onu, daha önce bu kadar yakınımda görememiştim. Hiçbir doğum günümüzü bu kadar güzel kutlamamıştım... Dahası, benim hiçbir doğum günüm bu kadar sıcak ve anlamlı olmamıştı... Doğum günlerini pek sevmezdim ben... Ama o gün çok farklıydı. O gece de çok farklıydı, o sabahın ilk ışıkları da... Ben o gece... O gece bir kadına bir daha ilk kez dokunmuştum sanki... Sabah yeni doğuyordu... Kanepeye, yanına uzanmıştım... Birbirimize sarılmıştık... Birbirimize derinliklerimizi akıtarak sevişiyorduk... Bu sevişme de çok farklıydı... Üstümüzde giysilerimiz vardı... Ama bu

sefer... Bu sefer çok daha çıplaktık sanki...

Sonra gözlerimiz kapandı... İki saat kadar öyle yan yana, birbirimize sıkı sıkı sarılarak uyuduk. Nefeslerimiz karıştı, uykularımız, zamanlarımız ve yalnızlıklarımız karıştı... İkibaşınaydık... Hakikiydik... Seyircisizdik olabildiğince... Daha savunmasızdık...

Sonra uyandım... Salona güneşin ilk ışıkları vurmuştu... Saçlarını okşadım...

“Biraz daha uyumak istiyorum...” dedi.

Cevap vermedim. Usulca kalktım. Ceketimle üstünü örttüm. Gülümsedi.

“Fazla gürültü yaparsan kafanı koparırım!..” dedi fısıltıyla. Gözleri kapalıydı. Yanına oturdum, saçlarını bir süre daha okşadım. Kalkmaya yeltendiğimdeyse, yine gözlerini açmadan, eliyle hafiften saçlarını okşadı.

“Yaaa!..” diye mızmızlandı, bu kararıma itiraz etmek için.

Biraz daha yanında durdum bunun üzerine. Saçlarını hafiften okşamaya devam ettim. Böyle okşanmaktan her zaman hoşlanmıştı... Bunu size daha önce söylemiş miydim?.. Benden o anlarda, çok değer verdiği bir şeyi, bir yerlerde kaybeden küçük bir kız gibi, bir sıcaklık, bir korunma beklerdi sanki. Hissederdim... Hisseder, ama bunu bir türlü söyleyemezdim... Onu, o anlarında da çok severdim...

Bir süre de öyle kaldık. Sonra yine daldığını gördüm. Uyandırmamaya çalışarak, yavaş yavaş kalktım. Mutfağa gittim. Çayı döktüm, tazeledim, yeniden demledim. Buzdolabını açtım. Pek fazla bir şey yoktu. Biraz hafiften kurumuş bir beyazpeynir parçası, biraz kaşarpeyniri, biraz da tereyağı vardı. Ekmek kutusuna baktım. Orada da bayat bir yarım ekmek vardı. İyi bir kahvaltı hazırlamak istiyordum oysa... İşte o anda, bulunduğum yere, çok uzaklardan, çok eski bir kokunun geldiğini duydum. Bazı buluşmalar bir büyü gibiydi... Babaannem o uzaklardan gülümsüyordu... Yıllar öncesinde, bambaşka bir sabahtaydık... Bambaşka bir sabahta ve bambaşka bir kaygının sularında... Bütün bunların yaşanacağını nereden bilebilirdik ki?.. O sabah yaşadıklarımızın, yıllar sonra, böylesine farklı bir iklime taşınacağını nasıl tahmin edebilirdik ki?.. Eldeki malzemelerden, sürpriz kahvaltı çıkarılabileceğini, işte o sabahı hatırladığımda fark ettim. Bir tek yumurta gerekiyordu... Buzdolabını heyecanla bir daha açtım. Karşımda iki yumurta duruyordu... Hemen işe koyuldum. Önce bayat ekmeği ıslatıp suyunu iyice sıktım. Beyazpeyniri çatalla iyice ezdim, kaşarı rendeledim. Bu peynirleri ekmeğe kattım, üzerlerine de yumurtaları kırdım. Sonra da bu karışımı iyice yoğurdum, bir hamur haline getirdim. Elde ettiğim bu hamurdan da küçük köfteler yaptım ve bu köfteleri kızarttım. Sürpriz kahvaltı hazırdı... Tabağı sehpanın üzerine koydum, sofrayı kurdum. Çayları da getirdim. Yanına gittim, onu, bu kez de yüzünü hafiften okşayarak uyandırdım. Gözlerini açtı. Gülümsedi. Kızartma kokusunu duymaması imkânsızdı.

“Çok güzel bir koku geliyor...” dedi.

Gülümsedim... Beklenmedik bir sahne hazırlamanın sevinciyle baktım.

“Kahvaltı hazır!.. Haydi kalk bakalım miskin!..”

Sehpaya baktı, yine gülümsedi, tabağı işaret etti.

“Bu ne?..” diye sordu.

“Bak bakalım!..” dedim ben de gülümseyerek.

Yerinden doğruldu. Biraz da şaşkınlıkla baktı.

“Âlemsin valla!.. Oturdun, sabah sabah bir de yemek mi yaptın?..”

Gülümsemeye devam ettim. Cevap vermedim.

Bir parça aldı bunun üzerine. Yemeye başlar başlamaz da şaşkınlığını ve çok değişik

bir tatla karşı karşıya kaldığını ifade etme ihtiyacını duydu.

“Ya, başka bir şey bu... Nerden çıkardın?..”

Tabağa baktım.

“Uzaklardan, çok çok uzaklardan...” dedim.

Elimi tuttu.

“Sağol... Çok sağol...” dedi.

Biraz sonra da, çok dokunaklı bir sesle konuştu.

“Şanslı bir kızım ben... Şanslıyım, değil mi?..” diye ısrarla sordu.

Nasıl bir cevap verebilirdim?.. Kimi cevapsızlıkların, bir cevap anlamına geldiğine bir kez daha inanabilir miydim?..

“Bilmem... Öylesin herhalde...” dedim.

Başını salladı. Çaylarımızı içtik. Kahvaltımızı sessizce yaptık. O sessizliğe, bir kez daha kendi sesimi getirmek istedim.

“Yeni bir gün başlıyor... Bir gün daha başlıyor...”

Bir karşılık vermedi. Biraz daha sustuk. Sonra da, yine çok dokunaklı bir sesle, belki de bir süredir soramadığını sordu.

“Ne yapacaksın?..”

İlişkimizi kastettiğini anlamıştım. Bu soruyu hiç sevmezdim aslında. Onun, “Şimdi ne yapacağız?” gibisinden bir soru sormasını tercih ederdim bunun yerine. Ne var ki İnci, tüm beklentilerime rağmen, ilişkimize dair soruları hiçbir zaman böyle sormamıştı. Siz de bir başka kaçış, bir kendinden korkma görmüyor musunuz bu soruda?.. Sizce de kadınlar, soruları hep böyle sormayı mı tercih eder?.. İçimden, meselenin bu yanını tartışmak gelmemişti o anda. Hissettiklerimi elimden geldiğince ifade etmeye çalıştım.

“Bilmiyorum... Gidebileceğimiz yere kadar gideceğiz işte...”

“Gidebileceğimiz başka yer kaldı mı ki?..”

“Hiçbir zaman son yoktur, gerçek bir son yoktur... Ayrılıklardan, hatta ölümlerden sonra bile...” dedim.

“Ayrılmayı mı düşünüyorsun?..” diye sordu bunun üzerine.

Sesi yine çatlamıştı. Bu sesi daha önce de duymuştum... Ancak, arada bir fark vardı sanki bu kez... Bu sesin... Bu sesin bana duyurmak istediği bir suçluluk yoktu artık... Bu ses, bir ilişkide bir daha yenilme kaygısını dile getirmek istiyor gibiydi daha çok... Ondan ayrılmayı aklıma getirmemiş değildim. Ancak... Ancak böyle bir geceden sonra, tüm bunları konuştuktan sonra, ona böyle bir hainliği yapamazdım... Hayat beklemediğim bir yere akmıştı... O anlarda duyduklarım, bana başka sözler söyletiyordu...

“Ayrılmayı düşünmüyorum... Biz bence bu ilişkiyi henüz tüketmedik...”

Bir daha ne zaman geleceğimi sordu, o titrek sesiyle... Ben de yine o anların bana söyletebileceklerini söyledim.

“Bu akşam gelmeyeyim artık... Yorgunuz ikimiz de... Ajanstan çıkar, eve giderim. Bir şeyler atıştırır, dedemle biraz konuşurum. Ondan sonra da kafayı vurur, erkenden yatarım... Yarın akşam gelirim, kaldığımız yerden devam ederiz... Eğer istersen tabii...”

Kaldığımız yer nasıl bir yerdi?.. Bu yerden sonrası neresiydi?.. Sorsalar, kolay kolay cevap veremezdim. Başını önüne eğdi, biraz kederli, gülümsedi...

“Tamam... Neden istemeyeyim ki...”

Sonra kalktım, gitmem gerektiğini söyledim. Her zamanki gibi kapıya kadar geldi.

“Börekler çok güzeldi... Nerden bulup çıkardın öyle...” dedi.

“Babaannemin mirasındandı...” dedim.

Bir hüzün daha geçmişti içimden.

“İyi mirasmış...” dedi.

“Biliyorum... Bunu bu sabah daha iyi anladım...” diye cevap verdim.

Tam çıkacaktım ki, durdurdu.

“Eee... Beni öpmeyecek misin?..” dedi.

O hatıranın etkisine kapılmıştım. Babaannemin gülümsemesini yine görmüş, yaşadığım andan kopmuştum. Döndüm. Gülümsedim. Birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Onu boynundan uzun uzun öptüm. Kokusunu içime çektim. Sonra da bana bir daha tüm sıcaklığıyla görünen o yüzüne sevgiyle baktım.

“Biliyor musun?.. Ben Turgut’u sevdim...” dedim.

O da gülümsedi. Çok duygulanmıştı.

“Seveceğini biliyordum...” dedi.

Onu çok özlediğimi söylemek geldi içimden, söyledim. O da aynı duygunun sularındaydı. Bunu birbirimize söylemek zorundaydık...

Sonra arabama bindim, yola çıktım... Yine güneş doğuyordu. Yine güneşe doğru gidiyordum. Aydınlık bir mayıs sabahıydı... “Biliyor musun?.. Ben Turgut’u sevdim...” dediğimde asıl duygum neydi acaba?.. Kim bilir... Önümüzde bir yol daha açılmıştı artık... Bu yol da yürümemiz gereken bir yoldu, bize, tüm yalanlarımıza rağmen, kolay kolay kurtulamayacağımız bir gerçeği hatırlatıyordu...

Ertesi akşam, yine İnci'nin evine gittim. Yine, "yinelerle" başlayan birçok duygu vardı içimde... Bunları bir daha anlatmak istemiyorum şimdi... Birbirimizin kaderine de, kederine de, beklentilerine de daha çok alışmıştık... Bizi ayrılıktan alıkoyan alışkanlarımız bile vardı artık... Alışkanlıklarımız... Yürümeyen ilişkilerini, tüm yalnızlıkları ve ıskalamalarıyla yürütmeye çalışanlarınki gibi... İlişkilerini, beraberliklerini geleneksel değerleri yüzünden sürdürdüğüne, sadece çevrelerini değil, kendilerini de inandırmaya çalışan, sonunda da inandırmayı başaranlarınki gibi... Birbirlerine ihanet etmezken, ya da edemezken, kendilerine ihanet edenlerinki gibi... Bu değerlerin tümü bir efsaneydi oysa, biliyordum. Asıl engel, bir kez daha "dışarıya" çıkma korkusu değil miydi bu durumda?.. "Dışarıda" üşüme, dahası yok olma korkusu değil miydi?.. "Dışarısı" neresiydi ama gerçekten?.. Ya da içerisi neresiydi?.. O sınır neredeydi, kimindi, kimler tarafından çizilmişti?.. Birbirimizi, birbirimizde hep bu korkular yüzünden kalarak mı öldürüyorduk yoksa?..

İnci'yle, günün birinde böyle bir yere de gelebileceğimizi, başlangıçta hiç düşünemezdim. İşin kötüsü, onun bir olasılık olmaktan da yavaş yavaş çıkmaya başlamasıydı aynı zamanda. Kendime, onunla daha gerçek bir ilişki yaşadığımı söyleyebilirdim öyleyse...

Sevgilim, o akşama çok özen gösterek hazırlanmış, sadece zeytinyağlı kereviz ile nohutlu pilav değil, patates oturtma bile yapmıştı!.. Bu ayrıntının bizim için ne kadar büyük bir önem taşıdığını bilmelisiniz. Ona, yine o kavga ettiğimiz günlerin birinde, "Ben bir Fransız yemeğiyim, sense patates oturtma... Ne işim var seninle!.." demiştim. Aklımca aşağılamıştım. O da bana, "Ne varmış bunda?.. Ben patates oturtmayı çok severim. Sen ne anlarsın züppe!.. Sen de mühim bir şahsiyetsin ya, büyük yazar olacaksın ya!.. Çok görmüş, çok bilen birisin ya!.." demişti. İşte, ilişkimizde yeni bir kapının açıldığı bir zamanda, onun böyle bir yemek yapması, üstelik ilk kez yapması, bana müthiş bir mizah gücünün eseri gibi görünmüştü o anda. Bunu görünce gülümsedim. O da gülümsedi. Anlaşılan anlaşılmıştı. Ama ben yine de fazla renk vermedim. Karnımız çok açtı zaten. Yemeğimizi yerken, yakın zamanda bir hafta sonu, bir yerlere küçük bir kaçamak yapmaktan söz ettik. Şile'ye gidebilirdik... Yaz da yavaş yavaş geliyordu ya...

Yemeğimizi böyle, yeni umutların ve sevinçlerin peşine düşerek yedik. Ardımızda bıraktığımız o uzun geceden çok farklı bir geceye gidebilirdik. Ancak ben yine de, tüm bunları konuşmakta neden bu kadar geç kaldığımızı sormadan edemedim. Önce direndi, bir yanıt vermek istemez göründü. Ben de dinlemekte, onu bir açıklama yapmaya zorlamakta direndim. Tüm yakınlıklarımıza rağmen, bu eski ilişkileri böyle uzun uzun konuşmayı neden bu kadar ertelemiştik?.. Daha doğrusu, tarihini anlatmak, benimle paylaşmak için neden bu kadar çok beklemişti?.. Onu kendisine böyle kilitleyen neydi?.. Tabağına bakıyordu ben bu soruları sorarken. Elindeki çatalla, kalan biraz yemeğini ağır ağır karıştırıyordu. Birden baktı. Yine gözleri dolmuştu. Bakışlarında hem sevgi, hem gösterilmeye çalışılan bir çaresizlik, hem de bir sitem vardı sanki... Söyledikleri, böyle bir ruh halini açığa vurmaya yetiyordu, fazlasıyla yetiyordu...

"Belki de seni üzmek istememişimdir... Ama... Ama ben çok korkuyorum... 'Bu ilişki de yürümeyecek' diyorum kendime..."

Sesi yine çatlamıştı. Bu kez de çok içtendi, çok korunmasız ve savunmasızdı... Bu sözleri söyleyen kadın, bana sitemleriyle o suçluluk duygusunu yaşatan kadının çok çok uzağındaydı... Değişiyorduk, biraz daha birbirimizin olabiliyorduk galiba... Kimi odalarımızı ısrarla birbirimize kapalı tutmuştuk sanki... Kimi yerlerimizi bile bile karanlıkta bırakmıştık; kimi yüzlerimizi, birbirimizden ve kendimizden korktuğumuz için, bile bile gizlemeyi seçmiştik... Ama o zamanımızda... O yeni zamanımızda, yeni bir yerlere de gidebiliyorduk sanki... Bunu anlatmak istedim...

“Oysa ben bütün bunları, kendini bana daha yakın hissettiğin için anlattığını düşünüyordum...”

Onun, bu ilişkisini de yürütememe korkusunu gereğince görebilseydim, böyle bir karşılık verir miydim acaba?.. Vermezdim, veremezdim tabii. Ama insan her zaman, her görmesi gerekeni göremiyor ne yazık ki... Bir gün anlayacaktım... Ama o gün, başka bir odaya girmek zorunda kaldığım gündü... O, o anda, söylediklerime sadece o çaresiz kız olarak yanıt vermişti...

“Biraz da öyle... Yani o da var...”

O akşam şarap da içiyorduk... Kadehimi kaldırdım.

“Haydi gel, yaşadıklarımıza içelim...” dedim.

“Yaşadıklarımıza...” dedi o da, kederli kederli gülümseyerek...

Şaraplarımızdan birer yudum aldık. Sonra kalktı, bir türkü dinletti, dinlettiği türküyü çok sevdiğini söyleyerek... Türküyü dinlerken hiç konuşmadık. Sadece dinledik, dinlerken de kendi hikâyelerimize daldık, dalabildiğimizce... Bir ses, bize gecenin o vaktinde, “Bu da geçer...” diyordu. Bu türküyü ben de çok severdim. İkimizin de gözleri dolmuştu... Neler geçmişti?.. Neler geçecekti?.. Biz, birbirimizden nasıl geçecektik?.. Ona, geride bıraktığı o ilişkilerin, bende neler uyandırdığını söylemek istedim o an... O ilişkilerde kendini mutsuz edecek, örseleyecek, o kadar çok adımı, o kadar farkındalıkla atmış görünüyordu ki... O ilişkilere kaybetmek, bir daha kaybetmek, hep kaybetmek için girmiş olabilir miydi?.. Bu soruyu yanıtlamak kolay değildi. Bu sorunun gerektirdiklerini konuşmak da kolay değildi o akşam. Günü geldiğinde bu yolda ilerlemeyi de göze alabilecektim... Bu yolda da... Üstelik o akşam aklıma gelmeyen, onu bana daha yakından gösterecek başka soruların da ışığında yürüyerek... Kendisine bunları söyleyemezdim tabii o anlarda. Türkünün büyüsünü bozamazdım. Ya o?.. Neler duymuştu, kimleri görmüştü o dinleme zamanımızda?.. Bu soruyu da soramazdım. Bazı dokunuşlar çok, fazlasıyla hassas dokunuşlardı ya...

Kabuk biraz daha aralanıyordu. O kabuğun içine, karanlığına girme duygusu, bir dehlizde yürümek gibiydi yine. Bu yürüyüşü, tüm sakıncalarına rağmen kendimden esirgeyemezdim. Biraz susmuştuk. Susmuş ve dinleyebildiklerimizi dinlemiştik... Duyduklarımız, bir başka suskunluğu gerektiriyordu. Hikâyemizin bu kısmını da böyle yaşamak zorundaydık... Konuşmayı, duyduklarımı, ancak bir süre sonra göze alabildim.

“Bir yerlere vardık artık gördüğün gibi... Şimdi seni çok daha iyi görüyorum. Bunu sen yaptın... Bu adım, senin adımın... Ardında bıraktıkların, kaybettiklerin olmasaydı, bu adımı atamayacaktın belki. Seni dinleyen, daha da dinlemeye hazır bir sevgilin var... Onca yalnızlığı yaşadığımız onca ilişkide, bu da bir kazanç değil mi?.. Böyle bir adımı bana atmış olman değil, atmış olman önemli... Ancak... Ancak ne bileyim, içimden bir ses bana, hâlâ yeterince konuşamadığımızı söylüyor...”

Tüm bu söylediklerime kısa bir karşılık verdi.

“Çok akıllısın...” dedi.

Bir iltifatta mı bulunmak istemişti, alay etmek mi, anlayamamıştım. Sesindeki o serzenişi de, o sevecenliği de duyabilmiştim ama. Duyduğumla yetinebilirdim.

“Bu akşam da psikiyatristim kesildin... Dün gece ahlak hocamdın, şimdi psikiyatristim!.. Pes yani!..”

Bu küçük saldırıyı önce gülümseyerek göğüslemek istedim. Sonra da söylediklerini kabul edemediğimi ifade edebilmek için başımı salladım. Kendimi savunmaya ihtiyaç duymuştum yine.

“Ben sadece senin sevgilinim. Psikiyatrlığını yapabilecek, ne donanıma, ne de isteğe sahibim. Bu donanıma, sadece bilgisizliğimden değil, sevgilin kalmak istediğim için de sahip olamam ben. Ama seni anlamaya çalışıyorum... Ben seni hep anlamaya

çalıştım...”

“Anlayabildin mi bari?” diye sordu bu sözlerimi duyunca.

Sesinde sadece bir serzeniş yoktu artık. Bilmek, biraz daha bilmek istemişti, hissetmiştim. Duyduklarımı tüm açıklığıyla ifade etmeliydim bu durumda.

“Bilmiyorum... Belki de zamanla bugüne kadar anladığımdan daha iyisini anlarım...”

O isyanı bir daha duydum böyle bir karşılığı verince de.

“Zamanla... Belki de o zaman çok geç bir zaman olur...”

Bana başka, çok eski bir isyanı hatırlatıyordu bu sözler... Bu isyanda bir yalnızlık da vardı...

“Belki... Birçok ilişkimizin kaderi bu, biliyorsun... Kaçarız, hep kaçarız çünkü. Ancak başka acıları yaşadığımızda, nelerden, neden kaçmamız gerektiğini anlarız... Ama çoğu kez geç kalırız, hem de çok, çok geç kalırız, haklısın...”

Önüne baktı. Ne düşünmüştü?.. Geç kalmaları bile farklı duygularla yaşadığımızı mı?.. Ya da... Ya da geç kalışlarımızı bile birbirimize anlatamadığımızı mı?.. Bu sorular da bana günün birinde dönecekti... Ona zamanı geldiğinde, bu sorularla da dönmek zorunda kalacaktım daha doğrusu...

“Biliyor musun?.. Ben hayatım süresince hiç kimseye kendimden bu kadar çok söz etmedim” dedi sonra.

Bunu hissedebiliyordum. Söyledikleri çok derinlerimde bir yere dokunmuştu. Onu o anda bir daha sevmiştim.

O akşam vardığımız yer de beni başka bir yere götürüyordu... Bizim, birlikte inşa ettiğimiz bir hikâyemiz vardı artık... Birçok kavgamızı yapmış, ve geride bırakmış gibiydik... Biraz daha huzurluyduk, biraz daha durulmuş ve büyümüş, çok farklı bir kıyıya çıkmıştık sanki... O kıyıda, onca fırtınadan sonra yürümek o kadar güzeldi ki... Bir kavgada direnmenin ödülüydü sanki yaşadığımız... O günlerde bu ödüle de inanmıştım. O kadar ki, bir süre sonra, o kıyıda, kendimden hiç beklemediğim bir adım bile attım; onu Ada’yla tanıştırdım. Böyle bir adımı da atabileceğimi, o fırtınalı günlerimizde düşünemezdim. Son yıllarda kendime verdiğim en güzel armağanlardan, beraberliğimiz süresince de ona yaptığım en büyük sürprizlerden biriydi bu...

Sıradan bir pazar sabahıydı... Kızını her hafta sonu almaya gelen bir babanın yaşadığı ve yaşattığı o yeni düzenin de kanıksandığı, sıradanlaştığı, ama zaman içinde, kendi küçük sevinçlerini, anılarını da kendiliğinden üreten bir döneme de gelmiştik. O hüzünler de, günlerin akışında bir yerlere itilebilmişti artık... Ada'ya, kendisini çok sevdiğim bir arkadaşımla tanıştıracağımı, ancak bunun mutlaka aramızda kalması gerektiğini, çünkü bu arkadaşımdan, annesinin hiç hoşlanmadığını söylemiştim. Bu oyunu çok sevmiş görünmüştü o da. O eve o sabah, böyle bir duyguyla gittik. İnci bu duruma hem çok şaşırmış hem de çok sevinmişti. Ne diyeceğini bilememişti ilkin. Fakat sonra, çok kısa bir sürede, o da havaya girmişti. Harika bir pazar günü geçirmiştik... Bizim için beklenmedik bir değişiklikti bu. Bir nefes daha almış gibiydik. Günün bitiminde, o evden ayrıldığımız anlarda, İnci'nin bana teşekkür ederkenki gülümsemesini görmeliydiniz... Bir armağandı aldığımız, evet. İkimiz için de unutulamayacak, dahası hak edilmiş bir armağan...

Bunu neden mi yapmıştım?.. Sorunun cevabını bulmak, yaşadıklarım ve yaşadıklarımdan beklediklerim düşünüldüğünde, pek de zor değildi. O ölümlere direnebildiğimizce direnmek için, bir yerlerde ve birilerinde kendimizden hep bir iz bırakmak isteriz ya... Ben bu armağanı öncelikle kendime vermeye çalışmıştım elbet. Kızımın, en değerli varlığımın, hayatımı böylesine derinden sarsan bu kadını tanıması, benim için o kadar büyük bir anlam taşıyordu ki. Benim hayallerimle ve yanılsamalarımla da beslediğim küçük bir krallığım vardı... Bu krallıktaki herkesi, o bölünmüşlüğü yaşamaksızın bir arada görmeyi istemek, çok mu bencilceydi?.. İnci'den ayrılabilirdim. İlişkimiz, daha uzun yıllar devam edebilirdi, ama günün birinde başka yollara da gidebilirdik. Ada bu kadını tanımalıydı, hayatımdan kimin geçtiğini bilmeliydi. O evi, onun artık annesiyle paylaştığı o evi neden terk ettiğimi de bilmeliydi... Ona, zamanı geldiğinde, bu hikâyeyi anlatacaktım... Ona, bu hikâyedeki kendimi de anlatacaktım... Ona, bir kadına tüm korkularımla ve yanılsamalarımla tutkuyla nasıl bağlandığımı, ya da tutkuyla bağlanmanın ne demek olduğunu anlatacaktım. Onun, bu tutkuyu daha iyi anlayabilmesi için, hikâyemin kahramanını, kadınını da görmesi gerekiyordu bu yüzden; bir tutku adına neleri yapmayı göze aldığımı ve alamadığımı yavaş yavaş öğrenmesi de... Kızımın beni, yıllar sonra, artık yanında bulunamayacağım zamanlarda, böyle hatırlamasını da istemiştim anlayacağınız... Bunu, ne gizleyeyim, onu, "dışarıdaki" o hayata hazırlamanın bir parçası olarak da görüyordum. Her baba çocuğuna, bilebildiğini vermek, ya da en büyük değerlerini, kendisini kendisi yapan değerlerini aktarmak ister ya... Benim bencilliğim de böyle bir bencillikti işte biraz... Ben, bu buluşmayı gerçekleştirerek, İnci'ye de ilişkimize ne kadar değer verdiğimi anlatmak istemiştim. Onun beni daha çok sevmesini ve görmesini mi bekliyordum bu adımı atarken?.. Belki... Kime, neyi kanıtlamak istiyordum öyleyse?.. Ben, bu adımı atarken kimdim aslında?.. Bu soruların yanıtlarını hâlâ tam anlamıyla veremiyorum... Ancak, bu adımı atmakla ilişkiye yeni bir soluk getirmek istediğim kesindi. Bir insanda ölmeyi kabullenmek kolay değildi ki...

O pazar gününün ruhunda böyle beklentiler ve kaygılar da vardı işte... Ancak kimi karşılaşmalar sizi, zamanın akışında, beklemediğiniz yerlere de götürebiliyor... O günden sonra, daha birçok pazar günümüzü birlikte geçirdik. Kendime yepyeni bir hikâyenin yolunu açmıştım. Bu kadarını bizden beklemiyordum. Buluşmalar için istek, sadece benden değil, İnci'den ve Ada'dan da geliyordu artık... Oyun bir kez daha denetimimden çıkmıştı... Adım küçük bir adımdı belki. Ama o adımla girilen oda, o kadar çok eski sesi, kokuyu, rengi, ışığı ve gölgeyi barındırıyordu ki... O oda, o kadar sıcaktı ki... O oda bizi o kadar büyütmüştü ki...

Ada, hem İnci'ye gitmeyi hem de İnci'ye giderkenki o yalanı sevmişti. Suç ortaklığımıza dayalı o hayal oyununu çok iyi oynuyorduk. Yalanımızdan, bana sorarsanız, müthiş bir gerçek çıkarmıştık. Kendimizi birdenbire, eğlenceli bir çocuk oyununun içinde bulmuştuk sanki. Ada, bu oyuna ve İnci'ye kendisini öyle kaptırmıştı ki, o eve bu pazar gitmelerimiz için, kendine göre bir yalan bile bulmuş, o ilk

gidişimizin dönüşünde, nereye gittiğimizi soran annesine, “Lunaparka gittik... Çok eğlendik” demişti. Nerden de bulmuştu bu cevabı?.. Ona böyle bir yalanı söyleten neydi?.. Kim bilir... Bu yalanda, ondaki İnci’yi arayabilirdiniz. Bu yalanda, lunaparklarımızı ve bizdeki seslerini de arayabilirdiniz... Bunları onunla hiç konuşmadım. Ona İnci’yi ve o evi neden böyle gördüğünü de sormadım. O lunaparkı böyle yaşamak ve sevmek bizim için fazlasıyla yeterliydi. Kimi gördüklerimizi konuşmamıza hiç gerek yoktu. Bir lunapark gibi görülmek İnci’yi de çok mutlu etmişti üstelik...

Biz o lunaparka çok gittik, yaklaşık bir yıl boyunca, birçok kez, hep bir lunaparka gitmenin heyecanıyla, seve seve gittik... Biz bu yalanı seve seve söyledik, seve seve yaşadık... Şimdi, tüm bu yaşananları dikkate aldığınızda, bir yalanı böyle meşrulaştırmanın doğruluğunu sorgulamak aklınızdan geçer mi?.. Ada’yı, böyle bir yalana sürükleyerek, ileride ikimizin de hayatını zorlaştırabilecek bir yola mı sapmıştım yine?.. Bu yol, birçok açıdan yürünmesi çok güç bir yol olabilirdi. Ancak yalanımız, sonuna kadar savunulası bir yalandı benim için. Bu yalanı savunmak kolaydı. Yaşadıklarımız karşısında, o genel geçer ahlaki değerlerin hiçbir önemi yoktu. Kimi yalanların vazgeçemeyeceğimiz kalkanlarımız olduğunu çok iyi biliyordum çünkü. O yalanlar, zamanlı, ya da zamansız, doğru, ya da yanlış kullandığımız kalkanlarımızdı, evet... O kalkanlar o odalarımızın duvarlarında hep asılı kalacaktı. Her çocuk bir masalın yolundaydı, kendine göre bir yalancıydı sonuçta... Kızımı, böyle bir yalana ortak etmekten hiçbir ahlaki kaygı duymuyordum bütün bunları hatırladığımda... Beni o günlerde tek rahatsız eden, İnci’den ayrılmam durumunda, ona bir başka ayrılığı yaşatma korkumdu. Gelgelelim, kimi gerçekler de, kimi acılar yaşanmadan öğrenilemiyor ve öğretilemiyordu. Ona bir tutkuyu nasıl yaşadığımı ancak böyle gösterebilirdim. Bu benim miraslarımdan biri olacaktı. Çocuklarımıza zaaflarımızı göstermekten kaçamayacağımızı biliyordum üstelik. Bu zaafların elbette onlarda izleri kalıyor. Bu zaaflarımızla elbette onlarda istemediğimiz yıkımları da inşa ediyoruz. Hayat biraz da böyle ne yazık ki... Çocuklar bizim yıkımlarımızla da büyüyor... Bu gerçekten kaçmıyorum, kaçmak da istemiyorum... Bu yıkımların, onları hayata daha çok hazırladığını bile düşünüyorum artık... Birbirimize bir cennet vaat edemeyiz ki, yaşadığımız ve yaşamak zorunda kaldığımız bu dünyadan başka bir dünya veremeyiz ki... Biz o cennetten binyıllar önce kovulmuştuk... Binyıllar önce, insan olmak için, bize verilen insanı daha iyi anlayabilelim, öğrenebilelim diye... Biz öyle büyümüş, kendi ayaklarımızla yürümeye öyle alışmıştık... Öyle büyümüştük, öyle büyütecektik... Sürgünler de öğretiyordu... Sürgünler daha çok öğretiyordu hatta... Gezginler, çatışmaları küçük yaşlarında göğüslemek zorunda kalanlar, hayata işte bu nedenle yerleşiklerden daha hazırlıklıydı. Başkalarının zaaflarını daha iyi görebilmek, kendi zaaflarını taşımayı bilmekle de mümkündü biraz...

Bu gezginlerin hikâyeleri de benim hikâyelerimdi ama... Tıpkı bu zaaflar gibi... Bu zaaflar da benim yalnızlıklarımdı, kendimle baş başa kalmalarımda hatırladıklarımdı... Biz, o pazar günlerimizde, bu kaygıları aklımıza bile getirmediğimiz olağanüstü saatler de yaşamıştık... Lunaparkımız, lunaparklara yakışır bir biçimde, tüm ışıltıları, örtülen yalnızlıkları ve o anları doyasıya yaşatan sesleriyle, bizi çok mutlu etmişti... Yeni sesler, dönme dolaplar, korku tünelleri, atlıkarıncalar gelmişti üçümüzün de hayatına. Yaşananlar, o duruşlarımız düşünüldüğünde, tam bize göreydi...

İnci, bir süre sonra, Ada’ya kucak dolusu, daha doğrusu dükkân dolusu hediyeler de getirmeye başlamıştı. O evde kimi zaman davul çalan bir maymun, kimi zaman mutlaka hareketli danslar edilerek dinlenecek ünlü pop şarkıları söyleyen bir ayıcık, kimi zaman da bol kıyafetli bir küçük kız bebekle karşılaşmak işten bile değildi artık. Bol kıyafetli o küçük kızı iyi hatırlıyorum. Bir süre sonra, oynanan oyunlar ve uydurulan hikâyelerle, o da bizden biri olmuştu. “Aile” büyüyordu anlayacağınız!.. Kızın adı Deniz’di... Onu bir gün denizde bulmuş, daha doğrusu, kaybolduğu denizden kurtarmış, evimize getirmiştik. Hikâyenin burasını Ada bulmuştu. Biz o denizde teknemizle geziyorduk... Hikâyenin bu kısmını da İnci yazmıştı... Buluşlarımız izlerimizdi... Buna hep inandım, biliyorsunuz...

Bu oyuncakların tümü çok anlamlıydı aslında. Ancak İnci, o eve ve Ada’ya vermek

istediği oyuncakların en unutulmazını, bu üçlü beraberliğimizin enikonu ilerlediği zamanlarda getirmişti. Ben asıl bu oyuncağı unutamadım.

Yağmurlu, soğuk bir kış günüydü. Bir pazar gününü daha birlikte geçirecektik. O gün dışarı çıkamayacaktık. Oraya, neden bilmem, birçok eski, çok uzaklarda bırakılmış anın görüntüleriyle gitmiştim o sabah... İnci'nin yemekle arasının iyi olmadığını bildiğimden ve artık değiştirilemeyecek bir gerçek olarak kabul ettiğimden, aşçılık işini yine ben üstlenmiştim. "Çocukları", oyuncakları ve masallarıyla baş başa bırakabilirdim. İçimde çok eski fotoğraflar vardı dediğim gibi... O gün, işte bu nedenle mönüde, mayonezli haşlanmış yumurta, fırın makarna ve havuç salatası vardı. Bu yemekler bana yıllar, çok uzun yıllar öncesinden, o çocukluk evimden kalan pazar yemeklerindendi... Dedemin bu yemekleri hazırlayışını büyük bir heyecan ve hayranlıkla seyrederdim. Aldığım ilk aşçılık dersleriydi bunlar... Sonra da hep birlikte yenen o öğle yemekleri gelirdi işte... Çocukluk evimin ikiye bölündüğü günlerdi... Evin öteki yarısındaydım artık... Öteki yarısında... O çatırdamanın seslerini yıllar boyunca duyacağımı, içimde yaşatacağımı henüz bilmeksizin... Hep birlikte yenen yemeklerde, o eve konuk olarak, konuklarımız olarak gelen annem ile babam da vardı... Onları o sabahlarda beklemek de vardı... Onları beklemek... Bu sözlerdeki sesi duyabiliyor musunuz?.. Onları beklerdik, beklemenin birçok anlamıyla beklerdik... Çünkü onlar, o yemeklere hep geç gelirlerdi... Yeterince önemsenmediğim duygusuna bir daha kapılırdım o bekleyiş zamanlarında... Herkesin kendine göre, kendi çıkmazının girdabıyla savaştığını nasıl düşünebilirdim ki o çocuk bakışlarımla?..

Bu zamanlarımı neden bu kadar çok hatırlıyorum, neden hiçbir zamanımda unutmak istemedim?.. Beni o günlere, tüm yaşananlara karşın, bir özlem mi çağırıyor yoksa?.. Bir özlem... Bize bir yerlerde, kimi insanlarda büyüdüğümüzü söyleten, fısıldayan bir özlem... Hayır... Bir özlem değil bu... O günlerin hikâyesini yeniden inşa etme özlemi belki, ama o zamana özlem değil... Geçmişimi hiç özlemediğimi, eski yıllarıma bugünkü halimle bile dönmek istemediğimi size daha önce söylemiştim. Bu duygumu, yazmak istediğim romanın bir yerlerinde mutlaka dile getirmek istediğimi de söyledim. Bunu yapacağım, mutlaka yapacağım... Kimi duygular, sizi gittiğiniz birçok yerde izliyor, peşinizi bir türlü bırakmıyor çünkü. Anlatmak istiyorsunuz o zaman da... Birilerine ve kendinize anlatmak... Kendinizi daha iyi anlamak için anlatmak... Dedemin, size öyle arada sırada anlatmak istediğim o evinde yaşadığım duygu da bu duygulardandı işte... Evlilik evimden, hem İnci için hem de olası başka bir hayat adına koparken, o eve dönmem bu yüzden rastlantısal değildi...

O yemekleri, o pazar günü, İnci'nin evine bu duyguyla da taşımıştım işte... Mutfakta, hazırlıkları yaparken, başka bir yerdeydim. Yaşadığım an bir daha silinmişti sanki. Bulunduğum yere de dönmüyor değildim tabii. İnci ile Ada, birbirlerine yeniden kavuştukları için çok sevinçliydiler... Bunu bir ara onlara gizlice, uzun uzun bakarken daha iyi anladım. İlişkilerimiz bambaşka bir nefes alıyor gibiydi, evet...

İnci, eve geldiğimizde, bize bir sürpriz hazırladığını, ama bu sürprizi ancak yemekten sonra gösterebileceğini söylemişti. Önemli bir sürprizdi bizi bekleyen ve bu sefer galiba üçümüzü de çok yakından ilgilendiriyordu. Tek bir ipucu vardı. Bu bir oyuncaktı, bizim yeni oyuncağımızdı... Lunapark rolünü iyiden iyiye benimsemişti anlayacağınız. Bu rol ile bu rolün gerektirdiği oyun, tam bize göreydi... Bunu o anlarda daha da iyi anlamıştım... Yemeği hazırlarken, içeriden gülme sesleri geldiğini duyuyordum. Onlar, birbirlerini beklemedikleri bir zamanda bulmuş iki kız kardeş gibiydiler de sanki. İlişkilerini ben böyle görmek istemiştim en azından. Onlara böyle bakmak, yaşamak istediklerim düşünüldüğünde, hiç de zor değildi. Kendimize göre yeni bir ilişki inşa etmenin eşiğinde miydik yoksa?.. Bu soruyu, ayrılığı aklıma çok sık getirdiğim bir dönemeçte sormayı gereksinmem ilginçti elbet. İçimde buruk bir sevinç vardı. Oraya, o eve, birçok eski duygumu götürebilmiştim. Orada, o evde, o duyguların etkisiyle, bir evi bir yerleriyle yaşamaya da başlamıştım yavaş yavaş. O günden daha ne bekleyebilirdim ki... Bir ara, makarna pişerken, yanlarına gittim. Deniz'le yaşadıkları oyunlarındaydılar... Hikâyelerine iyiden iyiye dalmışlardı. Oyunun dışında kalmış, bırakılmış bir çocuk hissiyle İnci'ye seslendim, kendimi fark ettirmeye çalıştım.

“Şu sürprizi şimdi görseydik ölür müydün yani!..”

Ada hemen atıldı.

“Evet İncicik, evet!.. Haydi göster, bari ucundan göster!..”

Güldük. Dikkatlerini başka bir yöne çekmeyi başarmıştım. Ama İnci oyuna gelmedi elbet. İşaretparmağını ikimize de sözde tehditkâr bir ifadeyle uzatarak gülümsedi.

“Olmaz, diyorum!.. Bekleyeceksiniz!.. Yemek yiyeceğiz, öyle!..”

Onun böyle “diyorum”larla biten cümleleri vardı bazen. Dediklerini yaptıran, tatlı sert bir anne edasıyla kullandığı bu söz, ona hep o güne kadar hiçbir kadında bulamadığım bir şirinlik, ama aynı zamanda da bir tahrik edicilik kazandırırdı. Bu durumlarda ne yaparsanız yapın, kararını asla değiştiremezdiniz. Sürprizin zamanını beklemekten başka çaremiz yoktu.

“Eh, ben de artık evin erkeği olarak, sofrayı kurayım!..” dedim bunun üzerine.

Güldü. Bu sözlerdeki ince sitemin farkındaydı. Böyle “törenli” yemekleri genelde ben üstlenmiştim. Bu “tercih”in bende bir rahatsızlık uyandırdığını biliyordu. Biliyor, ama yine de böyle hazırlıkları ve “incelikleri” önemsememekte ısrar ediyordu. Bizi zaman zaman birbirimize çok uzak düşüren bu sorunumuzdan size daha önce de söz etmiştim. O yerleşik, genel geçer değerler dikkate alındığında, kadın erkek rollerini değiştiğimiz bile söylenebilirdi bu durumda!.. Hatta bir keresinde ona, “Sen benim için fazla erkeksin, ben de senin için fazla kadın!” demiştim de, halimize gülmekten başka bir çare bulamamıştık... O, hayatı, kimi ayrıntılara gerek duymaksızın, geldiği gibi yaşamaktan yana bir duruşu seçmiş, ya da seçmiş görünüyordu sonuçta. Aslında çok başka yerlere de giden, başka ayrıntılarla, başka sorunlara uzanan bu uzaklığımıza rağmen, bir türlü birbirimizden vazgeçememiştik yine de. Bu devamın, ya da direnmenin nedenleri üzerinde yeniden durmaya gerek görmüyorum. Biz, beraberliğimizin akışında, işi şakaya vurmayı da öğrenmiştik. Vardığımız yer fena sayılmazdı... Bu şakanın biriktirdiklerinin, günün birinde bize kötü bir oyun oynayacağını o günlerde bilemezdim ama. Kimi “yanlışlar” içimizde sinsice yürüyormuş demek ki...

Neyse... O gün, makarna pişerken sofrayı da ben kurdum tabii. Kimi ince ayrıntılara yine dikkat edilmişti kuşkusuz... Sonra da sıra yemeğe geldi. Yapılanlar yine beğenildi, takdir edildi. O çocuk, yaptığı resmin görülmesine ve beğenilmesine yine sevinmişti...

Yemek büyük bir neşe içinde geçti... Onlara o yemekte, dedemin lambalı radyosuna bağlı pikabından dinlediğim kimi şarkıları nasıl ezberleyip söylediğimi de anlattım, kaybolan o mürekkep için göze aldığım ilk ve son kimya deneylerimi de... Kimi yemeklerin bir tarihi ve gizlediği duygular da vardı sonuçta... Anlattıklarımı dinlerken hep gülümsemişti İnci. Dinlediklerini sevdiğinden miydi bu gülümsemesi, kendisini yavaş yavaş o sürprize hazırladığından ve bu sürpriz karşısında nasıl bir tepki vereceğimizi düşündüğünden mi?.. Bunu bilemezdim, soramazdım da... Ben elbette birinci seçeneği tercih ederdim. Ancak sürpriz, öyle bir sürprizdi ki, sadece o güne farklı bir hikâye kazandırmayacak, bende hiç beklemediğim, başka hikâyeleri de uyandıracaktı... O sürpriz, deyiş yerindeyse, müthiş bir sürprizdi çünkü. Göreceklerim, hissettiklerime o kadar denk düşüyordu ki...

İnci Ada’ya, büyük, çok parçalı bir elektrikli tren getirmişti bu kez... Bir elektrikli tren, düşünebiliyor musunuz?.. Ada o treni çok sevmişti... Ancak o treni... O treni asıl seven bendim doğrusunu bilmek isterseniz. O tren, daha çok bana alınmıştı sanki... Elektrikli tren, çocukluğumun yaşayamadığım, sahip olamadığım en büyük oyuncağıydı, nasıl söylesem, benim efsanemdi de biraz... Bunu ne kadar biliyordu İnci?.. Ona bir ara, yine o eski fotoğraflarımı kendisiyle paylaşmaya çalıştığım günlerin birinde, bu gerçekleşemeyen hayalimden biraz söz etmiştim. Bir eksiklik duygusunu daha anlatmak istemiş olmalıydım. Unutmamıştı demek ki... O, kimi hikâyeleri, kimi ayrıntılarıyla, tahmin ettiğimden çok daha derinlerinde saklamayı ve korumayı bilmişti aslında... Bu gerçeğin ayırdına da ancak zamanla varabildim... Zamanla ve elbette yine

biraz gecikerek... Birbirimizi duyma ve birbirimize duyurma konusunda her zaman başarılı değildik... Bu başarısızlık da ilişkimizin doğasında vardı kuşkusuz. Bunu biliyor ve daha kolay kabullenebiliyorum artık.

İnci, elektrikli trenlerin bendeki hikâyesini biliyordu belki, ama hayatımdan sadece o trenlerin değil, başka trenlerin de geçtiğini pek bilmiyordu galiba... Aslında birçok çocuğun hayatından birçok tren geçmiştir mutlaka. Trenler çocukların hayatında derin izler bırakır... O kadar çok tren hikâyesi ve şiiri yazılmazdı, o tren filmleri çekilmezdi aksi halde... Sizin de trenleriniz yok mu?.. Şöyle bir düşünün... O trenler sizi nereye götürmüştü, nereden nereye getirmişti?.. Rayların üstünde, öyle uzun uzun, düşmeden yürümeyi siz de denediniz mi?.. Raylarına gazoz kapakları, sarı yirmi beş kuruşluklar, ya da küçük taşlar koydunuz mu?.. Gazoz kapaklarının, trenlerin üzerlerinden geçişiyle dümdüz olması size garip bir heyecan verdi mi?.. O küçük taşların o trenler tarafından gürültüyle parçalanmasını siz de gizlendiğiniz yerden, biraz da korka korka seyrettiniz mi?.. Trenlerim, hikâyelerini, arada sırada böyle anlarla ve görüntülerle bana hatırlatır işte... Bu hikâyenin başka zamanları da vardır ama... O zamanlar da o plajlara gidişlerimi söyler... Hatırladıklarımda şehrimin öldüğü yerler vardır... Geriye şimdi en çok, Süreyya Plajı'nda kalan, özenle sakladığım bir görüntü kalmış... Bu görüntünün ve çağrıştırdıklarının hikâyesini de günün birinde anlatacağım, anlatmadan edemeyeceğim biliyorum... Ancak şimdi oralara gidemiyorum. Şimdi, sadece oralara değil, o uzak yıllarda, dedemin, çalıştığı İngiliz şirketinden günün birinde, Bomonti'deki o bahçeli eve getirdiği o trenin hikâyesine de gidemiyorum. Şişli'deki eve taşınmadan önce yaşadığımız evdi o ev. Kaç yaşındaydım... Dört?.. Beş?.. Bunu da hatırlayamıyorum artık... Ama zamanı geldiğinde, bu hikâyeye de mutlaka döneceğim biliyorum. O zaman da o treni neden o küçük havuzda yüzdürmek istediğimi daha iyi anlarım belki...

İnci'nin, o pazar günü, o eve getirdiği elektrikli tren, bu hikâyeleri durduk yerde geri getirmişti işte... Hatırladıklarım, birbirlerinin içine girmiş seslerdi, görüntülerdi elbet. Hikâyeler içimdeydi. Bu hikâyelerin duygusu tarihimdeydi... Günün birinde bunları da yazacak mıydım?.. Yazacaktım, içimden geçen bu uzun tren hikâyesini de yazacaktım herhalde... O gün, o yeni trenimizin raylarını birleştirmeye yardım ederken sadece hatırlamıştım... Yeni yollar inşa ediliyordu. Yeni, bambaşka yollar yavaş yavaş inşa edilecekti belki de... Üçümüzü de bir heyecan sarmıştı. Konuşuyor ve küçük hayaller kuruyorduk. Arada sırada bu konuşmalara katılıyor, ama daha çok beni bu eski hikâyelere götüren içsesimi dinliyordum o anlarda...

Tren zamanla, başka raylar ve parçalarla daha da büyüyecekti... Yeni raylar, lokomotifler, vagonlar, köprüler, evler, istasyonlar alabilirdik... Ağaçlar bile alabilirdik. İstesek, kendi küçük kasabamızı bile kurabilirdik... Bunları İnci söylemişti. Onun, o eve getirdiği en anlamlı hediyeydi bu. O hediye, dediğim gibi, biraz da benim içindi sanki... Bunu hissediyordum. Ada, bu yaşadıklarımın farkında değildi elbet. Trenlerimin hikâyesini, zamanı geldiğinde ona da anlatacaktım. Ancak o anlarda bu hikâyenin hiçbir yeri yoktu. Ben o anlarda sadece İnci'yle, gizli bir yerde konuştuğumu hayal edebilirdim.

O gün o trenle uzun uzun oynadık... Sonra da bu oyuncağımızın o evde kalmasına karar verdik. Yeni küçük kasabamızı, zamanla orada inşa edecektik. Ada ilk kez İnci'nin verdiği bir hediyeyi beraberinde götürmek istememişti. Bu öneri de ondan gelmişti zaten...

Şimdi, İnci'nin bu hediyeleri, kızıma, bende daha çok yer etmek için aldığını düşünebilirsiniz. Selin de böyle düşünebilirdi. Ancak onun bütün bunlardan haberi olmadı. O, öteki hediyeleri benim aldığımı bildi hep. Bu oyunda başka rollere çıkamazdık... İşin aslı bu değildi kuşkusuz. İnci'nin çok cömert bir yanı da vardı. Bu hediyeleri, çalıştığı mağazadan, parasını ödeyerek alıyordu. Küçük bir kızı mutlu ettiğini görmek, onu da mutlu ediyordu, eminim. Çocukluk yıllarında öyle çok oyuncağı olmadığını söylemişti bir keresinde. Bunu hiç unutmadım... O pazar gününü de hiç unutmadım elbet. Dahası, o pazar günlerini hiç unutmayacağım. O lunaparka gidişlerimiz, unutulacak gibi değildi...

Yeni bir duygu keşfetmiştik. İlişkimizi bir üçüncü insanla da paylaşabiliyorduk artık.

Ada orayı ve orada yaşadıklarını hep sevmişti, bu lunaparka gitme oyununu, annesinin şüphelerine aldırmaksızın, sonuna kadar, büyük bir ustalıkla oynamıştı. Onun açısından, ortada hiçbir sorun yoktu. Ya bizim açımızdan?.. Sorunlarımızı çözebilmiş miydik kendimize böyle bir kapıyı açarak?.. Günler bu soruya olumlu bir yanıt vermemizi giderek zorlaştırdı. Günler bize, bu kapının bizi gerçeklerimizden ancak bir süreliğine uzaklaştırabildiğini de gösterdi. Yaşadıkça, o günlerde ilerledikçe, yeni gerçeklerle, daha doğrusu, aslında hep var olan eski gerçeklerimizle yeniden karşılaşmak zorunda da kaldık çünkü. Ada'nın, varlığıyla getirdiği soluk, İnci'ye yetmemeye başlamıştı. Yaşananlar iyiydi, güzeldi, keyifliydi ama, o artık bir de kendi çocuğunu sevmek, şımartmak, büyütmek istiyordu. Otuz iki yaşındaydı. Sevgililerinin çocuklarını sevmek, onun için bir kadere dönüşmemeliydi. Turgut'un çocuklarını da sevmişti bir dönem. Onlarla da bir beraberlik yaşamıştı, onlara da hediyeler almıştı... O çocuklarla Ada'yla yakınlaştığı kadar yakınlaşmamıştı, yine de bir sıcaklık yaşamıştı. Bu sıcaklığı sevmişti, hep sevmişti. Ancak... Ancak çocuklu bir sevgiliden ayrılmak, kaçınılmaz bir biçimde, o çocuklardan da ayrılmak anlamına geliyordu. Onun yaşadığı buydu en azından. O çocukları o ayrılığa rağmen görmeye devam edebilir, o ilişkiden farklı bir yere koyabilirdi belki. Ancak onlarla yeniden bir araya gelmenin, bitirilen bir ilişkiyi yeniden alevlendirebileceğini de biliyordu. Bunu yapmak istememişti. O ayrılık gününden birkaç hafta sonra Turgut onu aramış, telefonda uzun uzun konuşmuşlardı. Bir iki kez daha konuşmuşlardı sonra. Böyle durumlarda, neredeyse her zaman görüldüğü gibi, hatalarını telafi etmekten söz etmişti Turgut. Biliyordu. "Evet" deseydi, hatalarını telafi etmek için elinden geleni yapacaktı. Onun gibi erkekler hep öyle yaşardı, biliyordu. Ne var ki bir şeyler kırılmıştı artık onun içinde. Kabul etmemişti. Bir daha da görüşmemişlerdi. Bitiş o bitişti. Bu konuşmalarında, bu nedenle çocukları hiç sormamıştı. Yumuşamaktan korkmuştu çünkü, özlendiğini duymaktan korkmuştu. Bu korkuyu günün birinde ilişkimizde de yaşayabilirdi, bunu hiç istemiyordu, ama yaşayabilirdi... Kendi çocuğunu bu yüzden doğurmak istiyordu işte, kendi çocuğuna bu yüzden dokunmak istiyordu. Ayrılmak zorunda kalmayacağı bir çocuğa bağlanmak istiyordu artık... Bu ısrarında, hele hele bir de ilişkimizdeki gelgitler, özellikle de aldırtılan o çocuk hatırlandığında, çok haklıydı İnci. Sorun benden kaynaklanıyor görünüyordu bu durumda. Ben yeni bir çocuk istemiyordum çünkü, en azından o günlerde, o günlerdeki ondan istemiyordum. Kendimi, tüm inşa ettiklerimize rağmen, ona tüm benliğimle veremiyordum çünkü. Ben aslında kendimi hiç kimseye tüm benliğimle, tüm tekinsizliğimle ve savunmasızlığımla veremiyordum. Selin'e dönmeyi düşünmüyordum. Böyle bir gizli hesabım yoktu. O evin kapısını kapatmıştım artık. Bir yılı aşkın bir süredir ayrı yaşıyorduk, ama hâlâ boşanmamıştık. Dikkate alınması gereken bir ayrıntıydı bu da kuşkusuz. Ancak ben o günlerde, bu ayrıntının uyandırabileceği gerçeklerden de kaçmayı tercih etmiştim.

Yeni bir dilsizlik-sağırlık sınırına gelmiştik. Bu sınırdan dönmek, ya da kaçmak imkânsızdı artık. Sınırın ayrı taraflarında kalmıştık. İkimiz de birbirimiz için, bu sınırı aşmamızı sağlayacak o adımı atmadığımız duygusuna kapılmış, dahası kendimizi tutsak etmiştik. Hapsedilmekten korkuyordum. Hücremde tutuklu kalmaktan korkuyordum. İnci'yi, beni eline geçirmek isteyen bir kadın olarak görmekten bir türlü kurtulamıyordum. Onun bir de, bu adımı, hiçbir adım atmaksızın benim atmamı beklemesi, beni daha da geri çekiyordu. Çocuk ısrarı bu duygumu daha da pekiştirmişti. Sınırı gördükçe kendime çekiliyordum. Aklıma yaşayamadıklarımız geliyordu. Paylaşamadığımız şarkılar, tatlar, yerler vardı hâlâ. Bunları belki de hiç paylaşamayacaktık. İlişkimiz buna izin vermiyordu, bizden sanki başka bir hayatı bekliyordu. Ona bir kitap, bir kart, bir defter, ya da bir kalem alamıyordum. Benden bunları isteyebileceğini hissetmiyordum çünkü. Kendimize, bir eskiciye gidip birkaç likör kadehi, bir gece lambası, neye yarayacağına sonradan karar vereceğimiz bir tahta kutu bile almamıştık. Yeni bir duygu değildi bu, biliyordum. Ama asıl kötüsü bu duygunun yeni bir duygu olmamasıydı zaten. Değişen, bu duygunun içimi daha fazla acıtmaya başlamasıydı. Onca zamanı, böyle bir ortak hayat kuramıyorsak, ne adına, kimin için, neden geçirmiştik öyleyse?.. Birlikte yaşadığımız zaman, kimin zamanıydı?.. Bu soruları o günlerimizde yanıtlayamıyordum. Bu soruları, bırakın yanıtlamayı, soramıyordum bile...

İnci’ye gelince... Bu çocuk meselesi bir yana, o kadar çok sıradan meseleyi de, o kadar içinden çıkılamaz bir hale getirmiştik ki... Bazı cumartesi akşamlarını Ada’yla geçirmek istemem, ajansta geç vakitlere kadar çalışıp kendisine yeterli vakti ayıramamam, araba kullanırkenki beceriksizliklerim, yön özürlü hallerim, patlıcan renkli kadife pantolonumu giymekteki ısrarım, kızarmış sucuğun yağına ekmeğimi banmak isteyişim bile, durduk yerde bir kavganın çıkmasına yol açabiliyordu... Bunları şimdi size neden anlatıyorum biliyor musunuz?.. Aradan onca yıl geçtikten sonra, bu duruşlarımızın anlamına biraz daha çok yaklaşabildiğime inanıyorum da ondan. Anlattığım bu sorunlar, birer bahaneydi, birer kaçış ve yalnızlıktı sadece. Biz aslında yalnızca birbirimizi birbirimizden esirgemiyorduk, mahrum bırakmayı tercih etmiyorduk... Biz aslında... Biz aslında bu ilişkiyi sürdürmek istemiyorduk artık... Sürdürmek istemiyor, ama bu gerçeği kendimize bile itiraf edemiyorduk... Oyunun yeni perdesinin adı “suçluluk”tu. Suçluluk... İnci’nin bu oyunu, ilişkimiz süresince belki de farkına varmaksızın, birçok kez oynadığını size daha önce de söylemiştim. Ancak oyuna ben de, kendi çıkmazlarımla katılmıştım galiba bu sefer. Size daha önce anlatmaya çalıştığım o parıltı da sönmüş gibiydi üstelik... Böyle bir ilişkinin parıltısı söner miydi?.. Sönerdi, elbette sönerdi... Tüm parıltılar sönebilirdi... Tüm parıltılar bir karanlıktan kaçmak için doğurulurdu çünkü... Tüm parıltılar bir başka yalnızlıktı da biraz... Tüm parıltılar bizi bu yalnızlığımızla çekerdi... İki farklı dilin ve tarihin, iki farklı ülkesi olduğumuzu bir türlü kabul edememiştik. Biz bu iki ülkeden, bir tek ülke çıkarmak istemiştik... Hata buradaydı belki. Biz hiçbir zamanımızda tek bir ülkeye dönüşememiştik... Bu iki ülkenin, sınırlarıyla da aynı iklimde, aynı duygu coğrafyasında yaşayabileceklerini bir görebilseydik, bu farklı tarihlerin üzerine yeni bir tarih inşa edebileceğimize bir inanabilseydik... Yapamamıştık ama, başaramamıştık işte... Biz ülkelerimizi çok sevmiştik, gereğinden çok sevmiştik, ortak iklimimizden bile çok sevmiştik...

İnci, ayrılmamızın, bize çok pahalıya mal olacağını söylüyordu. Bunu ben de biliyordum. O, bizi bu gerçeğe çekmek isterken, kendisinden daha iyi bir sevgili bulamayacağımı da ısrarla söylüyordu. Bu sözlere çok içerliyordum. Kendimi, ne bileyim, aşağılanmış gibi hissediyordum. Yaşadıklarım, ardımda bıraktıklarım hatırlandığında, anlaşılabilir bir duyguydu bu. Ancak bu duygu, beni o günlerin bir başka gerçeğinden de uzaklaştırmıştı... Ben, beni o zamanımda, neredeyse duygusal bir felce uğratan bu sözlerin, aslında “Senden daha iyisini bulamam” anlamına da gelebileceğini görememiştim. Bir başka çığlıktı bu... Benim yine duyamadığım bir başka çığlık... Hayır hayır, kendimi bir dev aynasında gördüğümden düşünmüyorum şimdi bunları. İlerleyen günlerimizde yaşadıklarımı duyduğunuzda, bana siz de hak verecek, İnci’nin o gerçeğini öğrendiğinizde, ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız... Ben anladım, hem de çok iyi anladım. Ne var ki anladığımda, biz artık gerçekten farklı ülkelerde kalmıştık... Onun derin ülkesi, hayal edebileceğimden de derinlerdeydi... Kimi duyguları anlamak her zaman kolay değildir. Suçlu bulmak, bahaneler yaratarak kendini teskin etmek kolaydır, ama anlamak kolay değildir. Duvarımın ardından, bu gerçeği de görebiliyorum şimdi...

İlişkimiz, böyle gidişler dönüşler, dokunuşlar, tedirginlikler, geriye çekilişler, ürkek adımlar ve hep yeniden keşfedilmiş gibi görünen heyecanlarla, üçüncü yılını da doldurdu günün birinde... Evlilik evimden neredeyse iki yıldır ayrıydım. Dedemin evindeki “mülteci” hayatımı tam anlamıyla benimsediğim söylenemezdi, ama başlangıçtaki kimi yoksunluklara iyiden iyiye alıştığımı da gönül rahatlığıyla söyleyebilirdim. Hâlâ salondaki kanepede yatıyordum. Hâlâ o çocukluk odamı yeni odam bilmemekte direniyordum. Hâlâ aynı marketten alışveriş ediyor, kendime aynı yemekleri yapıyordum. Hâlâ o evde daha ne kadar kalacağımı bilemiyordum... Bütün bunlar doğruydu, benim o zamanki doğrularımdı, ama o günler yine de bir umudu, bir başka hayatın umudunu taşıyabiliyordu. Ben sadece yaşadıklarımı değil, kendimi de taşımak istiyordum çünkü... İçimde, yeni bir hayatın izleri ve sancısı vardı hep... Bir yolda, tek başıma yürüyebileceğim duygusunu da yaşamak istiyordum artık. Yeni olasılıklara, tüm tedirginliklerime ve kırgınlıklarıma rağmen, yalnızlığımdan yeni bir sevinç ve umut çıkararak açılmak istiyordum... Kendime o “olasılık olanağını” bir daha tanımak istiyordum. Bir daha... Yeni bir olasılığın, başka olasılıkları doğuracağını bile bile...

İnci’den kolay kolay kopamayacağımı biliyordum. Ama başarmalıydım, bu sefer başarmalıydım. Daha önce de karşı karşıya kaldığım bu gelgitle bu kez daha iyi savaşmayı göze almalıydım... Ortada o günlerde fırtına yoktu, sakin ve çalkantısız bir denizde, alabildiğimizce yol alıyorduk... Asıl fırtına, içimde yavaş yavaş büyüyordu... Bir anı, biraz da galiba ayırdına varmaksızın bekliyordum. O an da kendini hazırlayacaktı. Öyle anlar, tüm yaşananlar düşünüldüğünde, önemsiz gibidir, daha doğrusu önemsiz gibi görünür, bilirsiniz... Onca badireden sonra, o anda yaşananlar neden atlatılamaz?.. Bunun çok kolay bir yanıtı vardır. O an, atlatılmak istenmediği için atlatılamamıştır. O an, zaten beklendiği için, atlatılmak istenmemiştir... O an, günün birinde gelen o an, böyle bir andı işte... Acımasız, haince, tüm yaşananların hiçe sayıldığı izlenimini bırakan, o bencilliği bir kez daha hatırlatacak bir hazırlıktı sanki kendimi kaptırdığım. Bizi oraya, birçok an, sinsice getirmişti... Yaşamış, görmüş, duymuş ve anlamıştık... O iç savaşın kıvılcımı da sonunda ateşlenmişti işte...

Bir cuma akşamıydı... O gün İnci’yle konuşmuş, akşam için bir program yapmıştık. Ajanstan biraz erken çıkacak, eve gidecek, mangalda köfte yapacaktım. O, biraz daha geç gelecekti. Dışarıda, her zamanki gibi, koşuşturması gerekiyordu. Anahtarım vardı nasılsa, neyin nerede bulunduğunu da biliyordum...

Mangalın, doğadaki o ilkel genlerini hâlâ koruyan her insan gibi, benim hayatımda da önemli bir yeri vardı. O evin balkonunda biz de birçok kez mangalda et yapmıştık. Bu işleri de hep ben üstlenmiştim. O akşam da öyle bir akşamdı. Eve gittiğimde ilk işim, yoldan aldığım kıymayı özenle yoğurup köfteleri hazırlamak oldu. Aslında daha iyi bir sonuç için, kıymanın bir gün önceden yoğurularak etin dinlendirilmesi gerekir, ama o zamanımızda koşullar, böyle “inceliklere” de pek izin vermiyordu ne yazık ki... Kendimi koşullara uydurmaktan başka çarem yoktu. Ben de öyle yaptım. Bu konuda, pek fena sayılmazdım zaten. Bu arada, köftenin yanına iyi gider düşüncesiyle, iç pilav ile beni yakından tanıyanların çok iyi bildiği patates salatamı da yaptım. Bütün bunlar zahmetli, el tutan işlerdi. İnci bu arada eve gelmiş, yorgunluğunu bahane ederek, her zamanki gibi böyle hazırlıkları bana bırakmanın rahatlığıyla kanepeye uzanıp televizyonda, sinirime dokunan o kliplerini seyretmeye koyulmuştu. Saat dokuza geliyordu. Mangal da hazırdı. Geriye bir tek köftelerin kızarması kalmıştı. Kopuş o anda gerçekleşti işte. Köfteleri koymaya başladığım anda yanıma geldi.

“Yani bütün bunları yapmaya hiç üşenmiyorsun ya... Saat kaç oldu, hâlâ yemek yiyeceğiz... Pes doğrusu!..” dedi.

“Kadın acıkmış, üstelik çok da yorgun, ne var bunda?” diyebilirsiniz. Ancak ben o anda öyle düşünemezdim. O anda büyük bir öfkeye kapıldığımı, öfkemi göstermemek için de kendimi nasıl zor tuttuğumu şimdi çok iyi hatırlıyorum. Mangala bir tekme savurup köfteleri yere fırlatmam işten bile değildi. Ama yapmadım, yapamadım, böyle bir şiddeti kendime yakıştıramadım. Ben, ardımda bıraktıklarımı arada sırada hatırladığımda, bu yaşıma kadar, hiçbir insana fiziksel şiddet uygulamamakla da övünürüm, bilir misiniz?.. Böyle davranmak benim tarzım değildi.

“Haklısın... Birazdan köfteler de hazır olur...” diyebildim sadece.

O an susmuştum, öfkemi bir daha içime gömmüştüm. O an, o kırılma noktasına geldiğim andı da ama. O an, o andı işte... Sakinliğim, gücünü, yaşadığım çıkmazın içinde, kendime en nihayet bir çıkış kapısı bulduğuma inanmamdan alıyordu. Köfteleri kızartırken, onunla o ilişkide, ne çok duyguyu ve özlemi paylaşamadığımı bir daha fark etmiştim. Ona birçok kez, hayatımdaki bazı ayrıntıların bendeki yerini anlatmaya çalışmıştım. İlişkimizin sürdürülebilirliği de, yaşatılabilirliği de, beslenebilirliği de bu ayrıntılara bağlıydı biraz. Birlikte birçok ayrıntıyı yakalamış ve kendimizin kılabilmiştik kuşkusuz. Gelgelelim bu üç yıla, benim birçok ayrıntım da gömülüp gitmişti. Bu üç yıl süresince İnci, bana bu ayrıntıları ısrarla yadsıyan bir kadın gibi de görünmüştü. Ona yemek yapmayı paylaşmaktan çok söz etmiştim örneğin. Bu isteğimi gereğinden fazla önemsemiştim belki. Bu önemsemede de gizlenenler, aranması gerekenler vardı elbet. Sonuçta, benim de zaaflarım vardı ama. Onun o akşam, o heyecanımı duymasını istemem de bundandı. Ondan o anda, sofrayı özenle kurmasını, köfteleri kızarttığım o

anlarda, bana bir kadeh şarap getirmesini beklemem de bundandı. Ancak bu özlemi ve kırgınlığı onunla konuşmak da gelmiyordu artık içimden. Konuşacaklarımızın, yaşadıklarımızı değiştiremeyeceğini çok iyi biliyordum çünkü. İşte bu yüzden, yemek süresince, o gün yaptıklarımızı konuşmuştuk daha çok. Yemek de yemiştik, şarap da içmiştik. Görünürde yaşanan, iki sevgilinin bir cuma akşamı yorgunluğunda yaşayabileceği, birçok insanın hayalini kurabileceği sahnelerdendi. Ancak ben, bu sahnenin oyuncularından değil de, seyircilerinden biriydim sanki o anlarda. Sonra kahve içtik... Kahvemi yudumlarken, beni yine çok eski bir hikâyenin çağırdığını duydum. Bir pazar günüydü, yazlık evimizin bahçesinde, başka bir mangalda et yapıyorduk... On üç-on dört yaşımda ya vardım ya yoktum... Hava çok sıcaktı... O günler, cinsel uyanışlarımın da çok sıcak günleriydi. Çok sıcak, çok sarsıcı ve çok yakıcı günleri... Amcam mangalın başındaydı... O gün, orada, yıllarca unutamayacağım bir görüntüyle karşı karşıya kalmıştım. Gittiğim birçok yere götürdüğüm, bana hikâyesini o hayal görüntüleriyle, o yalnızlık zamanlarımda yıllar boyunca yazdıracak bir karşılaşmaydı bu... Bu hikâye de yeniden inşa edilmeyi bekliyordu... Zamanı geldiğinde, içimdeki kimi yıkıntılarda yeniden yürümeyi göze alabilmem ve bir tarihle barışabilmem için, bu hikâyeyi de yazmalı, ya da en azından birilerine anlatmalıydım... Ancak o zaman, o zaman değildi o akşam... O akşam... O akşam anlatmanın kalesi de yıkılmış görünüyordu çünkü... Birbirimize, birbirimizi vermek için neredeyse üç yıl boyunca, tüm yapabildiklerimizle inanmak istediğimiz liman, çok, çok soğuktu artık... O limanda, o ölümü bir daha görmüştüm. İçimden başka bir deniz geçiyordu. Beni o denizin derinlerinden, başka sesler çağırıyordu... Bu çağrı da tarihime yazılmıştı. O denizler için, yeni bir cinayet işlemeye hazırdım. Böyle bir limanda bile, öldürmeyi isteyebilecek hale gelmiştim. Katil olmaya hazırdım, hazır olmasına hazırdım da, ölmeye, daha açık bir deyişle de, İnci'de ölmeye hazır mıydım acaba?.. Bu soruyu, ilerleyen günlerimde, kendime birkaç kez daha soracaktım. Bu sorularımın yanıtları, beni yine çok gizli yerlerimde bıraktığım kimi eski yüzlerimle karşı karşıya getirecekti...

İnci'yle o akşam da sevişmiştik... O odanın duvarlarına o akşam da, o sevişmeden sonra uzun uzun bakmıştım. Sevişmeler de ölümlerimizdi artık... Sevişmelerimizde bile, birbirimizin içinde ve sularında ölüyorduk... Sevişmeler de bizim cehennemlerimizdi, o cennetten kovulmuşluklarımızdı. O odanın duvarlarında, onun bir başkasıyla sevişmelerinin de soluk alıp verdiğini bir daha görüyordum çünkü. Bu duyguyu unuttuğumu sanıyordum. Fırtınalarımız, bana bir süreliğine, bu yalanı da söyletmişti. Yaşanmamışları, yaşanmış gibi görmek bir kaderdi sonuçta. Açmazlarından, kâbuslarından, tarihinin yazdırdıklarından kaçamamak bir kaderdi...

Sonra o gece de bitti... Oradan, tüm bu yaşadıklarımın etkisiyle, yeni bir duyguyu doğurduğuma inanarak çıktım. Çıkarken de İnci'ye, hafta sonu görüşemeyebileceğimizi, programa hazırlanmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğumu söyledim. Biraz şaşırmış göründü. Ben radyo programlarımı hazırlamak için öyle uzun uzun hazırlıklar yapmazdım çünkü. Bir konu, daha da doğrusu bir yol haritası belirler, bir iki şarkı seçer, sonra da kendimi o anların ve sohbetlerin akışına bırakırdım. Şüpheli gözlerle baktı bunları duyunca, ama itiraz da etmedi. Neleri, nasıl, neden hissettiğimi bilmiyordu ki... O gece, onun için, o bildik, alışıldık gecelerden biriydi. Dedemin evine döndüğümde, vakit yine bir hayli ilerlemişti... İçimde buruk bir sevinç vardı... Bu kopuşun o kadar da kolay olmayacağını hissedebiliyordum. Bu ilişkinin izleri de, gideceğim yeni denizlere, beklenmedik anlarda dönecekti elbet. Bir koku, bir şarkı, ardımda bıraktıklarımı hatırlatabilecekti... Bu olasılık beni korkutuyordu, o adımı atmamı zorlaştıracak gibi görünüyordu. Ne var ki, tüm bu korkularıma rağmen, kararlıydım. Ben o evi, başka yerlerde arayacaktım, bir başkasıyla yeniden inşa etmeye çalışacaktım... Bir evi bir başkasıyla, tek başına değil de, yine bir başkasıyla inşa etmeyi istemek... Yeni bir çıkmazın, daha baştan hazırlanması mı demekti bu?.. Belki... Ama o günlerde bu gerçeği de göremezdim... Çağrı o kadar çekiciydi ki... Olasılık o kadar güçlüydü ki...

Yaşayacaklarımızı Ada'ya anlatmam da kolay olmayacaktı. Bu ilişkide o da vardı artık. Gelgelelim, başka çarem de yoktu. Bu ayrılığa onu da ortak etmek zorundaydım. Tıpkı ilişkiye ortak ettiğim gibi... Ona, ayrılıkların da, buluşmalar gibi, hayatımızın bir parçası olduğunu söyleyebilirdim. Meselenin, benim açımdan, kolay kaldırılabilir

tarafıydı bu. Ne var ki, yaşanabileceklere, bir de onun açısından baktığımda, bir gerçek, tüm inançlarıma rağmen içimi çok acıtıyordu. Ben bu ayrılıkla, onun elinden İnci'yi değil, lunaparkını da alacaktım... Ne kadar üzücü, daha da önemlisi bencilce, değil mi?.. Ama size daha önce de söylemiştim. Ne yaparsak yapalım, ne kadar özen gösterirsek gösterelim, çocuklarımızı istesek de istemesek de, kendimizle birlikte bir yerlere, kendi yerlerimize, insanlarımızla, umutlarımızla, yanılgılarımızla ve zaaflarımızla sürüklüyorduk. Kendimizle birlikte... Yaşadıklarımızın ve yaşattıklarımızın onlarda derin sarsıntılara ve ilerideki ilişkilerini etkileyecek yaralara yol açacağını bilsek de... Sığınabileceğimiz tek gerçek, çıplaklıklarımızı gösterme yürekliliğinin bizde uyandırdığı o kendine inanma duygusuydu... Onlarda ölmemek istemenin bedeli ağırdı, hem de çok ağırdı bazen... Ancak hayat biraz da buydu işte... Biz çocuklarımızın kaderiydik biraz da. Bizi farklı şekillerde büyütenler de bizim kaderimizdi. Bu hikâye hep böyle yazılacak, yaşanacak ve sürdürülecekti... Asıl önemlisi terk etmeyi ve terk edilmeyi öğrenmekti; kimlerle, nerede, neler yaşarsak yaşayalım, öncelikle kendimizi terk etmemeyi bilmekti. Yürüyecektik, kendimize rağmen yürüyecektik, gidebildiğimiz yere kadar gidecektik. Yürüyecektik... Sevdiklerimizi yaralamayı öğrenerek de yürüyecektik, kaybetmeyi göze alarak da... Kaybetmeyi bilmek de bir başka kazanmaktı çünkü. Kızımla, zamanı geldiğinde bunları da konuşacaktım... Ama o günlere vakit vardı, biraz daha vakit vardı...

O gece, tek başıma kaldığımda, bir de bu duygular arasında gidip gelmiştim. Zaman yine akıp gidiyordu... Ertesi güne yine bıraktığım yerden devam etmek zorundaydım. Yine, yaşadığım yere tutunmak için, kendimi, kendi sınırlarımla sürdürmek zorundaydım... O hafta sonu görüşmedik. Pazartesi günü de görüşmedik... Bu süre içinde ondan da bir ses çıkmadı. Yaşadıklarımızı o da kendi akışına bırakmak istiyordu galiba artık... Ama bizim hikâyemiz böyle devam edemezdi, en azından o günlerde devam edemezdi. Bu sessizliği ancak üç gün sürdürebildik bu yüzden. Ajansa biraz gecikerek gelmiştim. Gece yine o radyo programlarımdan birini yapmış, çok geç yatmıştım. Programda "titrek" sesli bir kadının şarkılarını da çalmıştım. Saraybosna'nın sesi farklı bir pencereden çıkıyordu... O şarkılar, zorunlu bir göçün insanlarını, umutlarını ve hasretlerini anlatıyordu. Farklı insanlara, farklı hayatlar için, her geçen gün biraz daha uzakta bırakılan bir ülkenin, giderek yiten, yitirilen dili de taşınmıştı... Göçler ayrılıklar demekti; başka, yabancı insanlar, diller ve limanlar demekti... Göçler, kimi insanlar için bir alın yazısıydı, sürekli sürgünde kalmak demekti... Bir yerlerden, ama aynı zamanda da birilerinden sürgün edilmeyi, ya da bir insanda bir sürgünü yaşamayı konuşmuştuk o gece... Bu sürgünü çok derinlerinde, kendi sözleriyle besleyen, ama istediği gibi dışa vuramayan o kadar çok insan vardı ki... O gece o sohbette, böyle bir iç yolculuğu yaşamıştık işte... Sonra da ertesi sabah, odama adımımı atar atmaz telefonum çalmıştı. Karşımdaki ses, yine o kendine güven duyan, neşeli kadının sesiydi.

"N'aber?.. Neden aramıyorsun?.."

Bu sesi, eskisi kadar yadırgamıyordum. Alışmıştım. Havaya girmekte pek zorlanmamıştım anlayacağınız.

"Ben de bugün seni arayacaktım... Aramayı düşünüyordum gerçekten..."

Kısa bir aradan sonra karşılık verdi. Gülümsediğini hissediyordum.

"İyi... Ama önce ben aradım..."

Ben de biraz sustum. Bir şeyler söylemesini istedim. Fazla bekletmedi.

"Dün gece programını dinledim."

Dinleyeceğini biliyordum. Neler hissettiğini sordum heyecanla.

"Çok acıklıydı... Güzeldi, ama çok acıklıydı" dedi.

"Öyleydi... Böyle yola çıkışlar hep acıklıdır" dedim ben de.

Biraz daha sustuk. Konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Eee.. Arayıp da ne diyecektin?” diye sordu.

“Seni bu akşam yemeğe davet edecektim” dedim.

“Yaa... Eh, buna sessiz kalarak, boşuna numara yapmayalım... Beni nereye götüreceksin bakalım?” dedi.

O adımı atmaya çok yakın hissediyordum artık kendimi. Akşam sekizde, Taksim Postanesi’nin önünde buluşmayı önerdim. Önce biraz sessiz kaldı. Bu sessizlik de anlamlıydı elbet. Sonra da, başka hiçbir soru sormaksızın kabul etti. Burada kalmıştık. Daha fazla konuşmak istemedik. Telefonu kapattığımızda neler hissetmişti?.. Bilemezdim, elbette bilemezdim. İçimde buruk bir sevincin büyüdüğünü biliyordum ama. Hikâyenin en zor bölümlerinden birine geldiğimi de biliyordum...

O gün ajansta fazla iş yoktu. Yaşadıklarımızı, geride bıraktıklarımızı bir kez daha gözden geçirmeye fazlasıyla fırsat buldum bu yüzden. Aklıma Emel’in, o katalog işi için İnci’den ilk söz ettiği gün de geldi elbet. Öyle çok zaman geçmişti ki aradan... Hayat bize öyle çok insan ve buluşma hazırlıyordu ki... Zamanın akışında, bu buluşmaların sınavından da geçiyorduk... O akışta, ne Emel’le, ne de onca sırrıma ortak ettiğim, oda arkadaşım Dilek’le İnci’yi uzun süre konuşabildim. İkisi de bir süre sonra ajanstan ayrıldı çünkü. Önce Dilek, birkaç arkadaşıyla birlikte, küçük bir ajans kurmak için gitti. Sonra da Emel, altı yıllık evliliğine son verip âşık olduğu genç bir adamla İsviçre’ye yerleşti. Bu gibi durumlarda ilişkiler koptu mu kopar, bilirsiniz. Arada sırada tesadüfen karşılaşmanın, ya da mutlaka arama sözü vermenin hiçbir faydası yoktur. Herkesin bir hayatı vardır sonuçta... Neval’le bile tüm yaşananlardan sonra, öyle bir yere geldikten sonra...

O da, ajansta, medya bölümünde çalışıyordu... Onun hikâyesi de yaşadığı günlere tutunma mücadelesi veren bir kadının hikâyesiydi. Bu hikâyeye, günün birinde, birçok yeni sarsıntıyı görmeyi ve göstermeyi göze alarak girebilecektim... O akşam bu hikâyenin kıvılcımı çakılmıştı sadece. Daha fazlası düşünülemezdi. İkimiz de yaralıydık, hem de çok yaralıydık o günlerde... Zaman zaman karşılaşır, konuşurduk. O, Hint giysileri giymekten çok hoşlanırdı, ben de ondan. O günün akşamı odasına gitmiştim. Ajans boşalmıştı, neredeyse herkes çıkmıştı. Çalışıyordu, yorgun görünüyordu. Geç saatlere kadar çalışmanın saçmalığından, hayatın böyle yaşanmaması gerektiğinden söz ettik biraz. Bildiğiniz, iyiden iyiye sıradanlaşmış, içi çoktan boşaltılmış konuşmalardandı yaptığımız. Bunu biliyorduk, ama yine de konuşmuştuk. O konuşma, başka bir konuşmayı da gizliyor gibiydi ama. Gerçek konuşmalar, sık sık, böyle bile bile sıradanlaştırdığımız konuşmalarla örtülmüyor muydu zaten?.. Aramızdan o anlarda, çok beklenmiş bir cinselliği yaşamaya dair bir heyecan da geçmişti sanki. Kalp atışlarım hızlanmış, sesim hafiften titremişti. Bunu fark etmemesine imkân yoktu. Bu heyecanı sevmiştim. Ancak beni daha da heyecanlandıran, bu titreyişi onun da duymasıydı. Ben de bunu görmüştüm. Gerçeği mi görmüştüm ama, görmek istediğimi mi?.. Günü geldiğinde, neyi görmem gerektiğini de daha iyi anlayacaktım. Ben o anlarda bir hazırlığı yaşıyordum sadece. Üç yıl sonra, dışarıya en nihayet çıkmaya, en azından bir adım atmaya yönelik bir hazırlıktı bu. Bu hazırlıktaki yanılsamayı görmüyor değildim. İnci’den ayrıldıktan sonra, belki de çok uzun bir süre, başka bir kadınla bende iz bırakacak bir ilişkiyi yaşamayı göze alamayacaktım. Aradığım, gerçekten yaşamak istediğim neydi öyleyse?.. Kendime, kimi yaşayamadıklarımı, ya da yaşayamadıklarımdan doğurduğum o eksikliği unutturmak istiyor da olabilirdim, adını koymak istemediğim bir şeyleri yeniden kanıtlamayı da... Kimi titrek dokunuşlar sağaltıcıdır bazen... Bu küçük aldanma oyununu, hayallerle de yaşamayı bilen, vazgeçilmez kılan herkes gibi, ben de sevmiştim. O konuşmada yaşadıklarım bundan ibaretti sadece. Hayatımda derin izler bırakacak bir hikâyeye adım attığımı elbette bilmiyordum. Günü geldiğinde, size bu hikâyeyi de anlatırım belki.

Sonra ajanstan çıktım, kendimi yine akşam trafiğinin karmaşasına bıraktım. İçimde buruk bir sevinç vardı... Her ilişkinin bize yeni bir insanı öğrettiğine bir daha inanmak istiyordum. Savaş yenilgiyle bitebilirdi. Dahası, her savaşın bir yenilgisi vardı. Ancak her yenilginin üstüne yeni bir umut da inşa edilebilirdi... Tarihlerimiz bize bu umudu

da öğretmişti... Taksim'e böyle bir duyguyla vardım. Arabayı otoparka bıraktıktan sonra postaneye yavaş yavaş yürüdüm. Akşamın ışıkları yeni bir tarihi yazıyordu... Kalem defter satan bir çocuğa takıldı gözlerim. Yedi sekiz yaşlarında ya vardı ya yoktu. Belki de daha büyüktü de, çelimsizliğinden öyle gösteriyordu, kim bilir... Onun nasıl, nerede, kimlerle yaşadığını düşünmeye çalıştım. Kendisine ait defterleri, kalemleri var mıydı?.. Onun okulu, asıl okulu, birçok benzeri gibi sokak mıydı, hep sokak mı kalacaktı yoksa?.. Bu şehrin ışıklarını nasıl görüyordu, zamanla nasıl görecekti?.. O da hayata yenik başlayanlardandı, içinde, ilerleyen yıllarında, haklı bir öfke biriktirecekti elbet. Büyüdüğünde nasıl bir insan olacaktı?.. Bunları düşünmek bile çok yorucuydu... Ya ben?.. Ben nasıl bir insan olmuştum?.. Bu duyguya kapılmamın, bunları düşünmemin nedeni neydi?.. İnsana, "Hayatta bir de böylesi var" dedirten durumlardandı gördüğüm. Kendimizi zaman zaman, böyle görüntüler karşısında teskin eder, yaşadıklarımızı daha çok sevmeye çalışırız. Bunlar aslında bizim kaçışlarımızdır, ikiyüzlülüklerimizdir, hayatımızı daha çok görmek, sınamak ve sorgulamak istemeyişlerimizdir ama. Ara ara, kendimizi rahatlatmak için, birilerinin istemeden karşı karşıya kaldıkları acıları bile kullanırız üstelik. Yalan mı?.. Bunu siz hiç mi denemediniz?.. Ben bir fahişenin kötü kaderine üzülenleri, daha da doğrusu üzülme oyununu oynayanları da öyle görürüm, muhtaç insanlara yardım ederek hayatlarını daha anlamlı kılmaya çalışanları da... Birilerinin acılarından güç alarak kendini avutmak, daha doğru bir hayat yaşadığına inandırmak... Çok mu kötü?.. Bence değil. Çünkü kim ne derse desin, bu da son derece insani. Herkes bir şekilde, bir yerlere, birilerine bağlanmaya ihtiyaç duyuyor işte. Muhtaca yardım eden de, muhtaca muhtaç sonuçta. En önemlisi, insanın kendini nasıl bir yalana alet ettiğini bilmesi galiba. Aksi halde en büyük kötülüğü kendinize yapıyorsunuz, böyle bir kötülükle de, kendinizden, öncelikle kendinizi uzaklaştırıyorsunuz...

Bunları düşündüğüm sıralarda, saat sekizi biraz geçiyordu... Postanenin önündeydim. Birçok insan yine, elbette birçok insanı fark etmeden, bir yerlere gidiyordu. İnci'yi bekliyordum... Onu, hayatımın bir başka zamanında da, böyle bir mevsimde, bu yerde ve saatlerde beklemiştim... Film aynı film değildi ama artık. Tüm benzerliklere ve tekrarlara rağmen değildi... Dokunmuş ve dokunulmuştuk... Kimi uzaklıkları yıkmış, ama bu yıkıntılar üzerine, hiç istemediğimiz halde, yeni uzaklar inşa etmiştik. Aradan çok hayat geçmişti... O akşam... O akşam başka bir zamanda kalmıştı sanki...

Yanıma o anda bir başka küçük çocuk yaklaştı. O da, o küçük çocuklardandı... Kolunun altında bir tartı vardı.

"Tartalım mı amca?" diye sordu.

"Yok, istemez" dedim.

"Neden?" diye sordu.

Başımdan savmaya çalıştım.

"Ben kilomu biliyorum, boş ver!.."

Üsteledi.

"Bak şimdi amca, sen en son ne zaman tartıldın?"

Konuşma beni sarmıştı. Bu soruya da kayıtsız kalamazdım artık. Attım.

"Bu sabah."

"Tamam... Sen bu sabah tartıldın, evden çıktın. Bugün yemek yedin mi?.."

Gülümsedim.

"Yedim, ne olacak?"

O da gülümsedi.

“Ya şimdi kilon arttıysa?..”

Çocuktaki mizah anlayışına diyecek yoktu doğrusu!.. Onu artık nasıl geri çevirebilirdim ki?..

“Tart öyleyse!” dedim.

Tartıya çıktım. Tam da o sırada İnci geldi, hemen lafa girdi.

“Çok şişkosun, çok! Fıçıya dönmüşsün, daha ne tartılacaksın!”

Çocuk gülümsedi, tüm hinliğiyle İnci’ye baktı.

“Abla, amca çok iştahlı galiba!”

İnci güldü. Ben gülmedim. Çocukla tatlı sert konuştum.

“Haydi! Sen uza bakalım artık!”

Ona tahmin ettiğinden ve beklediğinden çok daha fazla para verdim. Çok şaşırdı, önce paraya, sonra da bana baktı. Gülümsedim. Bakışlarımla ortada bir yanlışlık olmadığını anlatmaya çalıştım. Tek bir kelime bile söylemeden, oradan hızla uzaklaştı. Parayı, biraz ileride, kendisi gibi bir şeyler satmaya çalışan iki arkadaşına, büyük bir şaşkınlıkla, ama aynı zamanda da bir zafer edasıyla gösterdi. Bize baktılar. Sanki bir plan yapıyor gibi aralarında fısıldaştılar, sonra da hızla oradan uzaklaştılar. Başka, çok uzak sokaklara, tehlikeli oyunlar için gideceklerdi belki de o gece... O oyunlar da onların oyunlarıydı...

İnci yine çok güzel giyinmiş ve makyaj yapmıştı. Bu oyunu da daha önce oynamıştık... Bu oyun da bizim kurtulamadığımız, seyretmekten ve seyrettirmekten vazgeçemediğimiz oyunlarımızdandı. Bu oyun da bizim oyunumuzdu... İçimdeki o buruk gülümsemeyi gizlemeye çalışmadım.

“Bu akşam yine çok güzelsin.”

Ona ve bize yakışır bir karşılık aldım.

“Ben öyle güzel bir kızımdır zaten... Çok şirinimdir bir de...”

Cevap vermedim. Güldüm, sadece güldüm. Ama bu da bir cevaptı zaten.

“Haydi gidelim” dedim.

Sesime hafif bir gizem katmıştım. Meraklandı.

“Ya, nereye gidiyoruz söylesene!”

Aynı havayı sürdürdüm.

“Yakında bir yere... Çok iyi bildiğimiz bir yere...”

Anlamış gibi göründü. Koluma girdi. Yürümeye başladık.

“Aslında tahmin edebiliyorum” dedi.

Sustum. Bundan kuşkum yoktu. Biz bu sahneyi de daha önce oynamıştık. Yürümeye devam ettik. Gittiğimiz yer, hem yakın hem de bir o kadar uzak bir yerdi. Lamartin Caddesi’ndeki Çin Lokantası birkaç adım ötemizdeydi... Oraya asırlar önce gitmiştik sanki... Hatırladınız mı?.. Oraya ilk gittiğimiz o akşam, böyle bir ilişki yaşayacağımızı hayal bile edemezdik. Ona, artık kaçamayacağım bir yakınlık duymuş, sonra da, gecenin derinliğinde, hislerimi açmıştım... Gerisi bildiğiniz gibiydi işte...

Adımlarımızı atmıştık... Oyun, bazı sahneleriyle, bize o eski akşamı ısrarla

hatırlatmak istercesine tekrarlanıyordu... Kapıda, bizi yine, yıllar önceki o garson karşılamıştı. Onun bizi hatırlaması, bizim de onu unutmamız mümkün değildi. Değişmiş görünüyordu. Biraz daha farklı bir insandı sanki artık. Değişen o muydu, yoksa benim onu gören gözlerim mi?.. Kim bilir... Hikâyelerimiz, bir yerlerimizi hep bir yerlerde öldürüyordu sonuçta... Kimi insanları belki de bu yüzden, bir daha hiç görmememiz gerekiyordu...

Lokanta fazla kalabalık değildi o akşam. Bize gösterilen masaya oturduk. Yıllar önce oturduğumuz masada başkaları oturuyordu. Önemli değildi. Dekorasyon da değişmişti zaten. Zaten... Zaten, her şey değişmişti...

O masaya oturduğumuz anları hiç unutamam. İnci, "anladım" dercesine gülümsüyordu. "Anladım, söyleyeceklerini biliyorum" dercesine... Ona, o anlardaki bakışımdı bu elbet. O anlardaki bakışım... Belki de bakmak isteyişim... Yemekleri benim sipariş etmemi istemişti. Bu teslimiyet, bu duyguyu güçlendirmek için miydi?.. Kim bilir... Dediğine uyarak seçimleri kendime göre yapmıştım. Sahneye bir daha çıkmış, ya da çıkarılmıştım bir başka deyişle. O, o anlarımızda, yeniden seyirciydi, bir yerlere tutunmaya çalışan o küçük kızdı benim gözümde... Yemekler gelene kadar, havadan sudan konuşmuştuk. Bunu yapmamız da zor değildi. Yıllar bize, kimi hazır sözlerin kimi boşlukları doldurabilceğini de öğretmişti... Oyunumu, yine çubuklarla yiyerek sürdürdüm. O, yine gülümsedi. Ancak bu oyun da eski oyun değildi. Bu oyunu oynayacak hevesi de çok uzaklarda bırakmış, dahası kaybetmiştim artık... Çünkü biz... Biz... Biz, çok yorgun insanlardık artık... Çok, çok yorgun insanlar... Oyuncuların heyecanı bitmişti... Oyun büyüsünü yitirmişti... Bu duygu, onun da duygusuydu, emindim. Gülümsüyordu... Gülümsemesini, oyunun son büyük tiradını bile bile korumaya çalışıyordu sanki... Birbirimizi, o eski akşamkinden çok daha iyi tanıyorduk sonuçta. Birbirimizi tanımıştık, tanıyabildiğimiz kadar tanımıştık... Tanıyabildiğimiz ve tanıyabileceğimiz kadar... Yine sınırlarımızın elverdiğince... Lafı bu nedenle fazla uzatmam gerekmiyordu...

"Buraya neden geldiğimizi biliyorsun değil mi?.."

Gözleri ve elleriyle, "Biliyorum ama buyrun, söz sizin, söyleyin" anlamına gelebilecek bir işaret yaptı. İçimden gelenleri, hapsoldukları yerden kurtarmaya, dile getirmeye çalıştım. İnsan, pek bir kaybedeceği kalmadığı hissine kapılınca, kendini biraz daha kolay özgürleştirebiliyordu...

"Ben bu ilişkiyi sürdürmek istemiyorum artık. Çok yoruldum. Biz ancak buraya kadar gelebiliriz. Bu son sınır. Bu sefer gerçekten ayrılmamız gerekiyor..."

Sözlerimi sakin sakin dinledi... Böyle bir tepki vermesini bekliyordum. Kızmasını, öfkelenmesini tercih eder miydim, hâlâ bilemiyorum. Ama bu sakinliği beni pek şaşırtmamıştı doğrusu. O an, başka bir İnci bulamazdım karşımda. Gülümsemeye devam ederek karşılık verdi.

"Nasıl istersen öyle olsun... Ben senden böyle bir kararın çıkacağını, daha dünkü telefon konuşmamızda anlamıştım. Bu yüzden de, önümüzdeki hafta sonu için programımı yaptım bile..."

Beni en zayıf tarafımdan vurmaya çalışıyordu. Silah oradaydı, ikimizin de çok iyi bildiği bir yerde duruyordu. O silah kullanılmalıydı, kullanılmadan kalmamalıydı elbet. Ancak, ne gizleyeyim, bu tehdit beni o anda o kadar etkilemedi. Öfkelenmemesi, ilişkinin kavgasız bitecekmiş gibi görünmesi, beni rahatlatmıştı. Bu kararı olgunlukla karşılaması, o suçluluğun da hissedilmemesi anlamına geliyordu çünkü. Söylediklerim bu duygumu fazlasıyla dile getiriyordu.

"Buna sevindim. İkimiz de kendi yollarımıza çıkmaya bayağı hazırlanmış görünüyoruz..."

O tahrik edici, her anlamda tahrik edici gülümsemesiyle baktı.

"Bundan kuşkun olmasın!.."

Üzerine gitmedim. Gerek yoktu artık. O çekilme itilme, itilme çekilme oyununa yeniden dönmek istemiyordum. Buna ne gücüm ne de gönlüm vardı. O anda, en kolay yapabileceğimi yaptım, kendimi savunmaya aldım.

“Söylemek istediğin bir şey var mı?..”

“Yok...” dedi.

Bir üzüntü tınısı aldım bu sözden. Ama yine üzerine gitmedim.

O akşam, bu kısa konuşmadan sonra, konuyu bir daha açmadık. Yemeklerimizi yedik, kahvelerimizi içtik.

“Arabanı yine otoparka mı bıraktın?..” diye sordum, kalkmaya hazırlanırken.

“Arabasız geldim... Belki içki içeriz diye düşünmüştüm de...”

Bu sözlerin de üzerine gitmedim.

“Seni evine götüreyim öyleyse...” dedim sadece.

“İyi... Götür...” dedi.

Lokantadan çıktık, otoparka kadar yan yana, birbirimizin elini tutmadan yürüdük... Yıllar sonra ilk kez böyle yürüyorduk... Kollarını kavuşturmuştu... Konuşmuyordu... Konuşmuyordum... Konuşmuyorduk... Bu sahne de o eski gecedeki sahnemize çok benziyordu... Sonra otoparka vardık, arabaya bindik. Yine konuşmadık. İçimizde elbette dışa vurmak istediğimiz, kendimizde hapsetmeyi, belki de korumayı tercih ettiğimiz başka konuşmalar vardı. Yeni yollarda yürüyorduk. O tutsaklıktan kurtuluyordum. Bir seçim yapabilmiştim en önemlisi. Sessizliği o bozdu.

“Sana teşekkür etmem gerekiyor aslında...”

“Neden?..” diye sordum.

Şehrin ışıkları yüzüne vuruyordu. Gözlerini gittiğimiz yoldan ayırmaksızın cevap verdi.

“Şu açıdan... Bu ilişkinin artık iflah olmayacağını ben de biliyordum, ama bunu sana nasıl söyleyeceğimi bir türlü bilemiyordum. Bitirmek istiyordum yani ben de... Ama kendime bu kararımı kaldırıp kaldıramayacağını da çok sordum. Neyse... Sen söyleyince rahatladım. İyi ettin, sağol... Başka insanlarla daha mutlu oluruz belki...”

İçimden yine bir keder geçmişti.

“Belki... Artık biraz daha zor ama...”

Sözümü kesti. Onun sesinde de bir keder vardı, hissediyordum.

“Neden olmasın ki... İkimiz de yeni heyecanlar yaşamak istiyoruz... İnsan yaşamak isteyince yaşar...”

Umut kederi, keder de umudu besliyordu... Hem onu hem de kendimi avutmak istedim.

“Ben birçok heyecanı öldürmüş gibiyim artık...”

Doğru muydu?.. Dürüst müydüm, gerçekten samimi miydim bu söylediklerimde?.. Yoksa... Yoksa yine o iyi insanı mı oynamaya çalışıyordum?.. Duyduklarım, bana, bu oyuna onun da katıldığını söyletebilirdi...

“Yok yok, öyle deme... Sen üretecek başka heyecanlar bulursun... Bak, ne güzel radyo programları yapıyorsun. Yazacağın bir roman var, belki de romanlar var... Bunlar için yeni heyecanlar gerek sana...”

Bir sitem de var mıydı bu sözlerde?.. Boş verdim. Yine sustum. Eve de varmıştık bu arada. Kapının önünde durdum. Kontağı kapattım. Ona bakmadan, ellerimle direksiyonu sıkı sıkı tutarak, o anda aklıma gelenleri söyledim.

“Keşke böyle olmasaydı... Keşke bu ilişkiyi kaldırabilseydik... Keşke birbirimize daha çok emek verebilseydik...”

Bu söylediklerimde de samimi miydim?.. Aradan onca zaman geçtikten sonra, o andaki duygumu daha iyi değerlendirebiliyorum şimdi... Üzülüyordum hiç kuşku yok ki... Ancak, üzüntümün kaynağında bir pişmanlıktan çok, ondaki ölümümü erteleyebildiğimce erteleme isteği vardı. Durduğum yer, bu kadar çocukçaydı işte. Uzatmadı. Onun belki de, dile getirmek istediği hiçbir “keşke”si yoktu.

“Boş ver... İyi oldu bu...” dedi.

Arabanın kapısını açıp inmeye yeltendi. Sonra durdu, baktı. Gözleri dolmuştu. Kolunu boynuma doladı, yanağımdan öptü, iyi şanslar diledi. Sesi hafiften titriyordu. Onu o anda, çok korktuğu bir sınava girmeye hazırlanan küçük bir kız gibi gördüm. Bir karşılık veremedim, tek bir kelime bile söyleyemedim. Ne söylesem anlatamayacaktım, ya da her söyleyeceğim yanlış olacaktı sanki. Sesim kilitlenmişti birden. Bir daha iyi şanslar diledi ve hızla arabadan indi. Bu şansı sadece bana değil, kendisine de diliyordu, eminim.

Orada öyle çakılı kalmıştım. Onun evine doğru yürüyüşünü seyrettim. Onu... Onu bir daha göremeyecektim belki... Pencereyi açtım... İçeri giriyordu artık... Gecenin karanlığında ve sessizliğinde, bu sefer de ben, kendi çığlığımı duyurmak istedim... İçimden, tüm doğallığıyla sadece iki sözcük çıktı...

“Hangi ev?..”

Hangi ev?.. Tek söyleyebildiğim buydu, evet... Tekinsizlikleriyle ve savunmasızlıklarıyla hayat bulan, tasarlanmamış, ama hiç kuşku yok ki uzun zamandır hazırlıklarını yapan, dışa vurulmak için bir anı, bedelleri fazlasıyla ödenmiş bir anı bekleyen sözlerdi bunlar... Hangi ev?.. Bu küçük cümle o kadar derinlere iniyordu ki, o kadar çok eski yeri hatırlatıyordu ki... Hangi ev?.. Kaybettiklerim, umutlarım, hayal kırıklıklarım ve anlatamadıklarım oradaydı; yaşayamadıklarım, paylaşamadıklarım, gösteremediklerim, fark ettiremediklerim oradaydı... Yalnızlıklarım ve kalabalıklarım, sessizliklerim ve öteki seslerim oradaydı... Hangi ev?.. Bunlar son sözlerdi belki... Ama yine duyuramamıştım. Bu çığlığımı duymamasına imkân yoktu. Duymuş, elbette duymuş ve duymazlığa gelmişti... Bu cümle onun cümlelerinden değildi çünkü... Bu cümle, hele hele böyle bir zamanda, onun cümlelerinden olamazdı... Bu cümle... Bu cümle sadece benim bu ilişkideki yalnızlığım olabilirdi...

Sonrası tam bir sessizlikti... Kapıdan içeri, arkasına bakmadan girdi. O ev onu yine içine almıştı... Ve ben yine dışarıda kalmıştım... Dışarıda... Birçok eski hikâyedeki gibi... Dışarıda... Bu ilişkinin birçok anındaki gibi... Bir süreliğine öyle, orada kaldım. Beni bekleyen, belki de son kez bekleyen yola uzun uzun baktım. O yolun artık çok iyi bildiğim, neredeyse ezberlediğim ışıklarını ve özel duraklarını bir bir gözlerimin önüne getirdim... Bitmişti işte... Bu sefer gerçekten bitmişti...

Yola çıktım... O ışıklardan geçtim yine... Sadece o ışıklardan değil, uzun, çok uzun bir zamandan da geçiyordum sanki... Zaman yeniden parçalanıyordu, tarih kendini yeniden yazdırıyordu...

Eve vardığımda, dedemi ayakta buldum. Tuvalete gitmek için kalkmıştı. Yine idrarını rahat yapamamaktan şikâyet ediyordu. Yüzümde farklı bir ifade yakaladığından mıdır bilmiyorum ama, nedense birden, iyi olup olmadığımı sordu. İyi olduğumu, hem de çok iyi olduğumu söyledim. Kederli bir gülümseme belirdi dudaklarında.

“İyi ol, her zaman iyi ol... Daha çocuk sayılırsın sen...” dedi.

Ne kadardır böyle konuşmuyordu.

Sonra, her geceki gibi, yatağımı serip yattım. Gözüme uyku girmiyordu. Yaşadıklarım kopuk kopuk zihnimden geçiyordu. Ölmeden önce seyredildiği söylenen o hayat filmi gibi bir filmdi sanki gördüğüm. Sonuçta, o zamanımda da bir ölümü yaşıyordum, bir yanımla ölüyordum. Filmi seyretmek kolay değildi. Bu filmi, zamanın akışında, başka sahnelerle yeniden seyredeceğimi biliyordum. Ancak o gece, o filmi, son kez seyreder gibi seyretmek istemiştim. Bu duygudan da kaçamazdım. Yaşadığımız bir ölümdü sonuçta, evet. Yaşadığımız, bir aşkı belki de ölü doğurmaktı... Hayallerinin yıkılışını, içinde bir enkazın daha inşa edildiğini görünce, böyle bir duyguya kapılmaktan kendini kurtaramıyordu insan... Hayat böyle akıp gidiyordu işte... Biz böyle enkazlarda, duyurabildiğimiz ve duyuramadığımız seslerimizle yaşayıp gidecektik işte...

Uyku, bu görüntülerle, yavaş yavaş gözlerime indi. Yine az uyuyacağım bir gece yaşayacaktım. Beni ertesi gün, yeni bir hayata başlama umudu bekliyordu. Bu umuda sıkı sıkı sarılmak istedim. Sonra da kendimi bıraktım. O gece hiç rüya görmedim. O telefon sesiyle uyandığımdaysa, uykumun herhalde en derin zamanlarındaydım. Yataktan fırladım, telaşla telefonu açtım. Öfkesini örtmeye çalışan bir kadının sesiydi duyduğum. Bu sesi tanıyordum, çok iyi tanıyordum.

“Sana tek bir şey söyleyeceğim...”

Çok kısa bir ara verdi. Bir karşılık vermemi beklemişti galiba. Ama ben susarak, savunmada kalmayı tercih ettim. Böyle bir başlangıcının ardından, çok iyi bir konuşmanın gelmeyeceğini biliyordum çünkü. Sustuğumu görünce, aynı sesle devam etti o da.

“Bu ilişkiyi yeniden başlatmak için aramıyorum. Gece boyunca uyuyamadım. Bilmeni istediğim şu... Eğer bu üç yıl boyunca senin için yaptıklarımı anlayamadıysan ve bu ilişkiyi bu kadar kolay bitirebiliyorsan, sen bir zavallısın... Sen tüm ilişkilerini böyle yaşamaya mahkûmsun...”

Benden bir tepki beklediği açıktı. Bu sözlere bir cevap verebilirdim elbet. Ne var ki duygum, hâlâ o yemekteki duygumdu. İçimden mücadele etmek gelmiyordu artık. Sessiz kalmayı seçtim bu yüzden. Konuşmayı uzatmak istemiyordum.

“Peki...” diyebildim sadece.

“Bir de şu var... Sen bu korkaklığınla asla iyi ve gerçek bir yazar olamayacaksın... O romanı asla yazamayacaksın...”

Haklı mıydı?.. Belki de haklıydı. Belki de yıllar boyunca hep kendimi kandırmıştım.

“Kim bilir... Belki de yazamam...” dedim.

Orada durdum, sustum. O da sustu.

“Başka bir diyeceğin var mı?” diye sordum sonra.

“Yok...” dedi ve telefonu kapattı.

Hem böyle birdenbire uyandığımdan hem de bu duyduklarım yüzünden, yürek atışlarım çok hızlanmıştı. Ahizeyi yavaşça yerine koydum. Orada öyle, birkaç dakikalığına kaldım. Gün ağarmamıştı henüz. Saate baktım. Beşe geliyordu. Onunla, o uzun telefon konuşmalarımı yaptığım koltukta oturuyordum. Yeni bir yola, beni üç yıl süresince, o eve götüren yoldan çok farklı bir yola çıktığımın farkındaydım. Kendime inanmak, artık sahip çıkmak zorundaydım. Ancak bu ses beni yine de çok derinden sarsmıştı. Bir kadın, artık başka bir yerde, sürdürülemeyeceğini bildiğimiz bir ilişki için acı çekiyordu. Bu ilişki herhangi bir ilişki değildi. Bu ilişkideki kadın, benim üç yıllık sevgilimdi, dahası sadece sevgilim değil, bir zamanlar hayallerimin kahramanı kılmak istediğim kadındı. Bu acıya, bu ayrılık bu kadar tazeyken, kopmanın yarası henüz kapanmamışken, nasıl sırt çevirebilirdim ki?.. Onu orada, o yalnızlığında bıraktığım için, derin bir kedere kapılmıştım birden. Ancak kendimi biraz zorladığımda, çok eski bir duygunun kapımı o anda yeniden çaldığını da fark ettim. Ben aslında kendime üzülüyordum. Bir aşkı taşıma yürekliliğini gösterememiştim, size

hep anlatmak istediğim o adımı atamamıştım. Kendi kıyıma tutsaklığımı yine kabul etmek zorundaydım. Kimi karşılaşmalar büyütüyordu... Büyütmesine büyütüyor, ama çok da acıtıyordu... Kimi karşılaşmalar öldürüyordu, hem de çok derinlerde, adı bile konmak istenmeyen bir şeyleri öldürüyordu... Hepimiz bu ölümlerle, bu sancılarımızla, yaralanmalarımızla ve seyretmek zorunda kaldığımız sahnelerle büyüyorduk... Hepimiz bu karşılaşmalarla, bu karşılaşmalara rağmen büyümeye çalışıyorduk...

O koltukta bir süreliğine öylece, bu duygularla kaldım. Çok yorgundum. Böyle bir zamanda kendimi yorgun hissetmem kaçınılmazdı elbet. Gözlerimi kapadım, daldım. Uyandığımda, dedemi koltuğa oturmuş, sabah duasını yaparken gördüm. Duasını her sabah, uyuyakaldığım koltukta yapardı. Beni uyandırmak istememişti, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı demek ki... Duasını bitirdikten sonra, biraz çekinerek, ama aynı zamanda da, hiçbir zaman esirgemediği o şefkatiyle baktı...

“Telefonu duydum... Kötü bir geceydi galiba...”

Yaşadıklarımı gizlemek istemiyordum artık. Dilimin ucuna gelenleri söyledim.

“O kadar da kötü değildi... İnci’den ayrıldım. Bu sefer kesinlikle ayrıldık...”

Gülümsedi. Üzüldüğümü, bu söylediklerime rağmen üzüldüğümü görmüştü kuşkusuz. Üzüntüme katılması mümkündü; bu gülümseme, bir teskin etme gülümsemesi olabilirdi bu durumda. Ancak, böyle bir ilişkiden en nihayet sıyrılabildiğime de sevinmişti belki, bilemezdim.

“Hayırlısı... Her gecenin bir sabahı vardır...”

Öyle çok yere çekebilir, götürebilirdik ki bu sözleri... Söylediklerini, yeni hayatıma kendimi inandırmak için, mırıldanarak tekrarladım.

“Evet... Her gecenin bir sabahı var...”

Dışarıya bakıyordum. Ardımda bıraktığım gecenin de bir sabahı vardı işte. Başka geceler de başka sabahları bekleyecekti, biliyordum.

“Ne yapacaksın?” diye sordu.

Bu soru da birçok yere çekilebilirdi. Benim içimde hiçbir yanıt yoktu ama. İçimde ne bir yanıt, ne bir soru, ne de bir olasılık vardı... O anlarda sadece bir çaresizliği dile getirebilirdim.

“Bilmiyorum... Bir karar vermek için henüz çok erken... Bu daha ilk sabahım...”

Yine gülümsedi. Bu gülümsemede bir şefkat yoktu sadece artık, birçok eski savaşın hatırlattığı bir gerçek de vardı.

“Boş ver... Bu da geçer...”

Ben de gülümsedim. Dışarıya bakmaya devam ediyordum, ağlamamak için zor tutuyordum kendimi.

“Bu da geçer... Çözülmeyecek sorun yoktur, değil mi?..”

Onun da, bu duygu coğrafyasında, o savaşların, depremlerin ve göçlerin duygusuyla büyümüş birçok insan gibi, sık sık kullandığı sözlerden biriydi bu. Çözülmeyecek sorun yoktur... Bu sözlere bir daha, tüm benliğimle inanmak istiyordum. Hissetmişti. Kalktı. Önce pencereden dışarıya, sonra da bana baktı.

“Sokağa bak... Her geçen insanın bir dünyası var... Belki de hepsi, ‘Benim çok mühim dertlerim var’ diyor. Ama zaman geçiyor, hep geçiyor. Sonra dertler unutulup gidiyor. Yeni dertler, eski dertlerin yerini alıyor... Sonra başka dertler geliyor... Bir de bakıyorsun ki, hayat böyle akıp gitmiş...”

Bu cevap, bu yer, hayat karşısındaki bu duruş beni rahatlatabilirdi. Bir tarihi

yaşamadan anlamak o kadar da kolay değildi yine de.

“Biliyorum, biliyorum... Ama bugünleri çok zor atlatacağım galiba...”

Yine gülümsedi.

“Atlatırsın, atlatırsın... Ben biliyorum, atlatacaksın...”

Atlatacak mıydım?.. Atlattığımda nerede olacaktım?.. Biz kim olacaktık?.. Vazgeçtim. Yanıtları ve olasılıkları, yine başka bir zamana bıraktım. O sabah, bu soruları kaldıramıyordu.

“Peki... Gidip bir şeyler atıştırayım, işe de geç kalmayayım öyleyse...” dedim.

“Haydi git...” dedi yine gülümseyerek.

Kalktım, duşumu aldım. Kahvaltı ettim. Matem başlamıştı. Ne kadar süreceği belli değildi, ama başlamıştı işte...

O sabah ajansa, yeni bir güne inanma umuduyla gittim. Aslında herkes ve her şey bırakıldığı gibiydi. Ancak birden, oradan çok uzun bir süre ayrı kaldığım düşüncesine kapıldım. Çevreniz ve yaşadıklarınız, en yakınlarınız bile, girdiğiniz, ya da girdiğinizi sandığınız ruh halinin etkisiyle, size durup dururken çok değişmiş gibi görünür ya, o anlardaki duygum da böyle bir duyguydu işte... Yeni bir kampanyanın hazırlığı içindeydik. Müdürümüz yine müşterinin öneminden ve zamanımızın darlığından söz ediyordu. Hayatlarımızın bir başka gerçeğiydi bu da. Yaşamak, ayakta kalmak için bu işler de gerekliydi. Devam etmenin bir bedeli vardı. Bu bedelin çağrıştırdıklarıyla da mücadele edemezdim o sabah. Toplantıdan sonra odama döndüm, birkaç dia kataloğu karıştırıp bıraktım. Neval'e telefon ettim, halini hatırını sordum. Sonra da onu akşam yemeğine davet ettim. Şaşırdı. Bu daveti biraz yadırgamıştı galiba. Ancak, kısa bir tereddütten sonra kabul etti. Verilmiş bir sözü yoktu, çıkabilirdik. Sözleştik. Akşam yedide odasına gidecektim. Matemin öteki törenlerinden biri miydi bu, bir başkasına yeni bir adım atabileceğimi kendime kanıtlama gereksinimi mi?.. Bu soruyu da yanıtlamaya çalışmadım. Tek isteğim, yeni bir hayata hazırlanmaktı sanırım. Böyle durumlarda sadece kimi insanları kullanmakla kalmaz, bezen bile bile, kendimizi de kullandırırız. Neval de böyle bir oyun için mi giriyordu hayatıma?.. Onunla neler yaşayacağımı elbette bilemezdim. Ancak soru yine de içimde bir rahatsızlık doğurdu. İnci'den bu kadar kolay ve çabuk mu sıyrılmak istiyordum?.. Yoksa... Yoksa yine bir yalana mı sığınıyordum?.. Bu sorulardan kaçamazdım. Kendimi, böyle yaparak, bir başka kadını, böyle bir ayrılığın hemen ertesinde yemeğe davet ederek, savunmaya aldığımın farkındaydım çünkü. İnci'nin bir başkasına gitmesinden hep korkmuştum. Bu korku, artık kendisini daha çok hissettirdiğinden de ilk adımı ben atmak istemiştim. Böyle bir korkunun kol gezdiği ilişkilerde sık sık atılan adımlardan biriydi attığım, biliyordum. Bu korkunun birçok ilişkiyi gereğince yaşatmadığını da biliyordum. Gerçek buydu, ya da benim o zamanımdaki doğrum buydu sonuçta. Adımımın zararlarını da göğüslemek zorunda kalabilirdim. O adımı atarken, adımı attıklarımızı da bir yerlere sürüklüyorduk elbet. Yaralarımızı, başkalarını belki de istemeden yaralayarak da sarıyorduk. Gelgelelim, dediğim gibi, herkes günü geldiğinde, birilerini kullanıyordu işte. Herkes zaman zaman kötülüğünü de yaşamak zorunda kalıyordu...

Neval'le, adını henüz koyamadığım bir başka şey de yaşayabilirdim. Yaşamak istiyor muydum peki gerçekten?.. İstiyordum, size anlatmaya çalıştığım korkunun etkisiyle de istiyordum, onda farklı bir çekicilik, bir kadın bulduğumdan da... Sonuçta o da bir olasılıktı... Ona dokunmanın bana eski bir örselenmeyi hatırlatacağından endişe duysam da... Yaşanabileceklerin akışına kendimi bırakabildiğimce bırakmam daha doğruydu bu durumda. İnci'yle yaşadıklarımın ve yaşayamadıklarımın öğrettikleri de vardı...

O gün de bu duygular ve kampanya için bulduğum, ama henüz içime sinmeyen birkaç fikirle geçti. Sonra da o buluşma vakti geldi. Saat yediye doğru telefon ettim, hazır olup olmadığını sordum. On dakikaya kadar geleceğini söyledi. Gerçekten de söylediği süre içinde geldi. Yeni makyaj yapmış, görünüşüne özen göstermeye çalışmıştı. O akşamkinden çok daha çekiciydi. Bir de çok güzel kokuyordu. Bu kokuya kayıtsız kalamazdım. Bu koku, belki de gelecekte bende yer edecekti. Duygumu dile getirecek bir adım daha atmak istedim.

"Çok güzel kokuyorsun..."

Biraz utanarak baktı. Bakışlarında bu konuşmaları çok iyi bildiğini söylemek isteyen bir kadın vardı sanki.

"Teşekkür ederim... Bu kokuyu ben de çok severim..."

İçime o akşamki heyecandan çok daha güçlü bir heyecan yayılmıştı. Sesimin titremesini engellemeye çalıştım.

“Adı ne?”

“Volupté...” dedi.

“Volupté... Ne anlama geldiğini biliyor musun?..” diye sordum.

“Hayır... Ya sen?..” diye karşılık verdi.

Eski, çok eski bir şiiri hatırlamıştım.

“Zevk, haz alma... Ama daha da önemlisi şehvet...”

Yüzüne hafif bir kızarıklık yayıldı. Bu kızarıklığı çok sevmiştim.

“Şimdi utandım...”

Onun bu halinden, anlayabileceğiniz bir cesaret aldım.

“Buna gerek yok... Koku yerini buluyor!..”

Yüzü daha da kızardı. Gülümsedi. Ama bu sefer bir karşılık vermemeyi seçti, konuyu değiştirmeyi yeğledi.

“Eee, nereye gideceğiz?.. Benim karnım çok aç!..”

Bu sözler... Bu sözler bana başka bir konuşmadan kopmuş gibi göründü o an. İçimden küçük bir sarsıntı geçti. Hatırlamamam, yaşadığım anların hakkını vermem gerekiyordu ama. Ne yemek istediğini sordum. Kendisi için pek fark etmediğini söyledi. Seçimleri sürekli erkeklere bırakan, sonra da pek hoşlanmadıkları bir yere götürüldüklerinde, memnuniyetsizliklerini ifade etme hakkını bulan kadınlar beni hep rahatsız etmiştir. Bu rahatsızlığı o anda da duydum birden. Ancak yine o anda kendime, her insanı hazır kalıpların içine koymaya çalışmanın ilişkilere verdiği zararı da hatırlattım.

Büyükdere’de, yıllardır gitmediğim eski bir balık lokantası vardı. O lokantaya balıkhanenin içinden geçerek girer, önce o taze balık kokusunu içinize çekerdiniz. Sonra da o gıcırdayan, tahta, üzerleri ucuz muşambayla kaplı merdivenleri çıkmak vardı... Merdivenleri çıkmadan önce de, hemen girişteki camekândan, yiyeceğiniz balığı seçmeniz mümkündü. O çok eski, daha çocukluk yıllarımda tanımaya başladığım lokantaların havasını koruyan bir lokantaydı bu. Terası olağanüstü güzeldi... O akşam oraya gittik. Gecenin belki de en sessiz saatlerine kadar konuştuk. Birbirimize, birbirimizi anlatabildiğimizce anlatmaya çalıştık... Bir ilk adım için, bundan fazlasını bekleyemezdim... O gece, Neval’le unutamayacağım başka gecelerimin ilkiydi...

O gece ve daha sonraki geceler için, neler geliyor aklınıza?.. Bunu bilemem. Herkes kendine göre farklı hikâyeler hayal edebilir elbet. Hayallerimiz de tarihlerimizin uzantılarıdır sonuçta... Ancak bundan sonrasını size anlatmayacağım. Neval’le yaşadığım hikâye de yaşadığımız, taşımak zorunda kaldığımız bugünlerin gerçek hikâyelerinden biriydi. Ancak bu hikâye, İnci’nin size ne kadardır anlatmaya çalıştığım hikâyesine sığamayacak kadar anlamlı ve derin bir hikâye de aynı zamanda. Zaman bana bu hikâyeyi de anlattıracak hiç kuşku yok ki... Ancak o zaman hangi zaman, henüz bilemiyorum. Bu söylediklerimden, o ilk gecenin, o alışılagelmiş filmlerdeki gibi, hemen yatağa gitmekle sona ermediğini anlamışsınızdır herhalde. Böylesi o kadar da gerekli değildi, yaşadığımız heyecan, en azından bana, fazlasıyla yetmişti zaten...

Bu yaşadıklarımı, o günlerin akışında, İnci’ye de anlattığımı söylesem, şaşırır mısınız?.. Sorudan, bir daha görüştüğümüz sonucu çıkıyor tabii. Onunla, o ayrılık gecesinden sonra, yeniden görüştüm, evet. Hikâyemizin en önemli karşılaşmalarından biriydi... İki aya yakın bir süre geçmişti aradan... Neval, hayatımda bir yerlerde duruyordu artık. İlişkimizin tam anlamıyla bir ilişki olduğu söylenemezdi. Birbirimize birçok çıplaklığımızla dokunabilmemiz için daha uzun bir zamana ve başka anlara

ihtiyacımız vardı...

Romanımda biraz hızlanmıştım bu arada. Ajansa gidiyor, eve dönüyor, gücümün elverdiğince yazıyordum. Dinliyor, dinleniyor, sanki bir durakta soluklanıyor, ama daha önce soramadığım bazı soruları da kendime sorabiliyordum. Radyo programlarıma da devam ediyordum, ama başlangıçtaki heyecanımın artık bir yerlerde ölmeye başladığını da hissediyordum. Bu yaşananlar da beklenesiydi. O günler, yeni rüyaların günleriydi çünkü...

Bir gece vakti telefonum çaldı. Yine yazmaya çalışıyordum. Bana keman çaldığı o uzun geceyi hatırlamıştım... Zil sesini duyunca irkildim. Uzun süredir bu vakitlerde aranmıyordum. Ahizeyi heyecanla kaldırdım. Sesini duyunca daha da heyecanlandım elbet. Aradan iki ay değil de, iki yıl geçmişti sanki... Ne diyeceğimi bilemedim önce. O da heyecanlıydı ama, hissediyordum. Hem beni hem de kendisini rahatlatmaya çalıştı o anda.

“Öyle fazla heyecanlanmana gerek yok... Ben buna değmem...”

Bu sözler bana birçok olasılığı düşündürtebilirdi... Ancak öyle bir anda bunu yapmaya ne gücüm, ne isteğim, ne de zamanım vardı.

“Bırak da buna ben karar vereyim...” diyebildim sadece.

“Tamam...” dedi o da.

Sesi, o eski hırçın, mücadeleci, tehditkâr ses değildi sanki. Biraz daha mı barışıktı yaşadıklarıyla?.. Daha mı az yalnızdı artık?.. Bazı sorular zihninizden fark edilemeyecek bir hızla geçer. O an, böyle anlardandı işte. Bir teslimiyeti hatırlatan cevabına, bu duyguya birdenbire saplandığımdan, karşılık verememiştim. Suskunluğum devam edince konuşmayı sürdürmeye çalıştı.

“Roman nasıl gidiyor?..”

Rahatlatıcı bir soruydu. En azından bir süreliğine, daha güvenli sularda oyalanabilirdik.

“Biraz hızlandım... Ama hâlâ yavaş gidiyor sayılır. Ne olduğunu bilmediğim, henüz bulamadığım bir şey eksik sanki şimdilik. Bir yerlere gelebildim yine de. Bu arada, hayat devam ediyor, kahraman olmaya aday yeni insanlar tanıyorum. Onları ne kadar, nasıl anlatacağıma henüz karar veremedim ama. Belki başka kitaplarda yerlerini alırlar...”

Hemen atıldı, o bildiğim İnci’ye döndü.

“Seni uyanık seni!.. Yaşa yaşa, yaz!.. Bu kitapta onlara da yer versen ne kaybedersin ki!..”

Sohbet keyifli bir hal almaya başlamıştı. Havaya girmiştim.

“İnsanları, hikâyeyi uzattıkça uzatıp can sıkıntısından patlatmak istemem doğrusu!”

Sözünü elbette esirgemedi.

“Bak bu doğru!.. Zaten anlattıkların insanın içini karartıyordur... Yani yaşadıklarımızı yazıyorsan...”

Neler yazdığımı merak ediyordu tabii... Kendimi ve yazdıklarımı savunma ihtiyacı duydum.

“Yok yok, öyle değil... Şimdi sen de durduk yerde moralimi bozma!..”

Biraz ciddileşmeye çalıştı.

“Tamam tamam!.. Eee anlat, neden öyle yavaş gidiyorsun bakalım?”

Bu soru da yaşadıklarımı öğrenmeye yönelik gibiydi. Sadece romanı konuşmayı tercih ettim.

“Ne bileyim... Hikâye kendisini yazıldıkça yazdırtıyor... Yani ben istedikçe kendisini veriyor. Anlıyor musun?”

Şakayla karışık bir ciddiyetle yanıt verdi.

“Anlıyorum herhalde!.. Salak değilim!..”

Onun, o çok iyi bildiğim, şirin, azarlanmış küçük kız öfkesini yeniden duymak o kadar güzeldi ki... Böyle konuşmaları ne kadardır yapmıyorduk... Keyfini sürmeye çalıştım.

“Bilmem artık!.. Bana hep yazıyla pek bir alakan yokmuş gibi geldi de...”

Öfkesi daha da arttı.

“O senin kuruntun!.. Ben okulda, kompozisyondan çok iyi notlar alırdım!”

Gülmemek için zor tuttum kendimi. Geri çekilmiş gibi yaptım. Konunun dağılmasını, fazla sulandırılmasını istemiyordum çünkü.

“Bak bunu bilmiyordum. Ama şaşırmadım doğrusu!.. Neyse... Diyeceğim şu... Beklenmedik bir sona, tüm yaşananları yerinden oynatabilecek bir sona ihtiyacım var anlayacağın... Burası çok sancılı bir yer... Bu sonu bulsam, her şey çorap söküğü gibi gidecek... Ama bulamıyorum işte...”

Sustu. O bildiğiniz kısa suskunluklarımız adına sustu.

“Anlıyorum...” dedi sonra, çok düşünceli bir sesle.

Anlamış mıydı gerçekten?.. Ya da ben, onun neyi anladığını anlayabilmiş miydim?.. Bunu da bize zaman anlatacaktı. O anda bizim için, orada durmak vardı sadece... Yine bir yerlere gitmiştim. Beni o konuşmaya, yine o döndürmüştü.

“Benden ayrılmak işine yaramış demek ki!.. Bak, ayrıyken bile sana faydam dokunuyor!.. Zor mor, yazıyorsun işte... En çok istediğin bu değil miydi?.. Ama bir de benim hakkımda, kötü bir şey yazarsan...”

Güldüm. Ne diyebilirdim ki... Buruk bir sevince kapılmıştım yine o anda. Öyle çok yere gidebilirdim ki bu söylediklerinden... Ama bunları konuşmanın, uzun, ölümcül bir uykuya yatırdığımız ilişkimizi, yeni sorularla uyandırmanın pek bir anlamı yoktu artık. Kendimizi sakınmalıydık, birbirimizden korumalıydık. Ona, bu nedenle, kimi hikâyelerin kaderini hatırlatmakla yetindim sadece.

“Yazılar da zamanlarını bekler... Bazen farkına varmaksızın, uzun bir hazırlık döneminden geçersin, yani kendini yazacaklarına yavaş yavaş alıştırırsın. Sonra da sözler kendilerini bir bir duyurur... Gün gelir, o sözlerden de kaçamazsın... Bunu hep söylerlerdi de yeterince anlayamazdım. Ama şimdi biraz anlıyorum, böyle bir yere yaklaşıyorum galiba...”

Yine kısa bir suskunluğa daldık. Yine onun sesiyle sohbetimize döndük.

“Seninle konuşmayı çok özlemişim...”

Bu sözler de gizleyemeyeceğimiz bir yerlerimize dokunuyordu.

“Ben de...” dedim tüm içtenliğimle.

İnsanın, doğallığını yaşamayı göze aldıkça, en doğru sözleri ve sesleri bulacağını öğrenmiştim artık... Sıra Ada’ya geldi sonra. Neler yaptığını sordu. Anlatabileceklerimi anlattım.

“İyi... Telefondan uzun konuşmalar yaptığı bir arkadaşı var artık... Okulda

görüştükleri yetmiyor, bir de günün yorumunu yapıyorlar!.. Kız kıza, yavaş yavaş büyüyorlar işte... Onlar da büyüyor... Hafta sonlarını bildiğin gibi geçiriyoruz... Sinemaya gidiyoruz, yemeğe gidiyoruz...”

Anlatmaya devam edebilirdim. Ancak sözümü kesti ve o can alıcı soruya geldi.

“Beni soruyor mu?”

Onu sormak için epeyce beklemişti. Ayrılığımızın, dört, ya da beş hafta sonrasıydı. Doğruyu söylemeyi göze alamamıştım o anda. Uzun bir yolculuğa çıktığını söylemiştim... Gittiği yerde yeni oyuncaklara bakıyordu... Bu sözlerle, aslına bakarsanız, kendimi de avutmaya çalışıyordum. Ne zaman döneceğini sormuştu. Zor bir soruydu. Ama oyunu sürdürmek zorundaydım, sürdürebildiğim yere kadar sürdürecektim. “Daha çok var... Bir süre orada kalacak...” demiştim. Bu cevap ona yetmemişti, “Dönsün işte!..” demişti biraz da isyan edercesine. Kendisini haksızlığa uğramış gibi hissediyordu. Ona, o lunaparkın çok uzağında kaldığımızı, o anda nasıl anlatabilirdim ki?.. Sorun kapımızı çalmıştı. Sustum, gülümsedim. Elini tuttum, sıktım. O güçlü ve güven veren babayı oynamaya çalışıyordum. Ama o kadar güçsüzdüm ki aslında, kendimi o kadar güvensiz hissediyordum ki... Onun o anlarda neleri düşündüğünü bilmek isterdim. Ama bunu sormam mümkün değildi. Sormak, daha çok konuşmak demekti çünkü. Bense yine kaçmayı tercih ediyordum. Lunaparkın ışıklarını nasıl, ne zaman söndürecektik?.. İnci’nin bu sorusu, bana bu konuşmayı hatırlatmıştı işte. Ancak ona, böyle bir ayrılık zamanında, bu duyduklarımı anlatamazdım. Beklenen cevabı vermekle yetindim bu yüzden.

“Bir keresinde ısrarla sordu. Ben de yeni oyuncaklara bakmak için uzun bir yolculuğa çıktığını söyledim...”

Çok duygulandığını hissettim. Seslerimizdeki en küçük değişimleri bile duyabilecek bir yere gelmiştik.

“İyi demişsin... Beni özledi mi?..”

Ona bu soruyu neden sorduğunu sorabilirdim. Ama bunu yapmadım. Bazı soruların, sorulamayan, daha gerçek soruları gizlediğini biliyordum çünkü. O, bu sorusuyla elbette bir başka insanda ölüp ölmediğini öğrenmek istiyordu. Bu soru, aynı zamanda, bende de ölüp ölmediğini anlamaya yönelikti belki. Hayatlarımızın bu gerçeği karşısında, onu hâlâ düşündüğümü söylemekten kaçamazdım. Böyle konuşmalarda en içten sözlerin en kolay sözler olduğunu da biliyordum ya...

“Bence özledi, hem de çok özledi...” dedim.

Özlem benim de özlemimdi, anlamıştı. Sorsaydı, kendimi gizlemeyecektim zaten.

“Ben de onu özledim” dedi bu sözlerim karşısında.

Özlem böyle ifade edilebiliyordu işte. Bunu ikimiz de biliyorduk. Biraz daha ilerlemeye çalıştım.

“Sen neler yapıyorsun?..”

Bu soruyu bekliyor gibiydi. Kısa bir suskunluktan sonra cevap verdi.

“Hayatımda önemli bir değişiklik var...”

Susma sırası bendeydi bu kez. En kısa yoldan gitmek istedim yine de.

“Başka biri mi var artık?..”

Bu soruyu, onun bana o sarsıcı hamilelik haberini verdiği akşamda da böyle heyecanlanarak sormuştum, hatırlıyor musunuz?.. Bu benim saplantımdı, kendime yaşattığım cehennemimdi, ne yapabilirdim... Öğrenmek yetmiyordu. Yaşamak da yetmiyordu bazen. Kimi korkular çok derinlerimize iniyordu çünkü... Gülümsediğini duydum.

“Yok, yok... Amaan, aklın fikrin oralarda senin... Yok... Daha önemli bir gelişme...”

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım, ne demek istediğini sordum.

“Ben gidiyorum...” dedi.

Pek anlayamadım. Nereye gittiğini sordum. Biraz daha sustu. Gülmekle ağlamak arasında bir yerdeydi sanki.

“Avustralya’ya... Temelli gidiyorum... En azından birkaç yıllığına... Yani orada istediğim hayatı kurabilirsem, bir daha dönmem...”

Çok tuhaf bir duyguydu o anda kapıldığım. Verdiği haber, sizi belki şaşırtacak ama, beni sevindirmiş gibiydi. Onun, ayrı kaldığımız süre içinde, bir başkasına gitmediğini öğrenmekten kaynaklanıyordu kuşkusuz bu sevincim. Kendime, bir başkasına gitmesinden, öyle bir cehennem inşa etmiştim ki, bir başka ülkeye gitmesinin, aslında daha korkunç bir olasılığa kapı açtığının farkına bile varamayacak hale gelmiştim. Bu gidiş, bir daha görüşemeyebileceğimiz anlamına da geliyordu oysa. Bu gidiş birçok olasılığı ve ertelemeyi öldürebilirdi, hepten yok edebilirdi. Ne var ki, dediğim gibi, ben sadece bendeki İnci’yi görebiliyordum o anda. Başka gerçekleri daha sonra, başka konuşmalarda, yaşananlara başka gözlerle de bakmayı öğrendiğimde görebilecektim. O konuşmalarda bazen onunla, bazen de onsuz olacaktım. O konuşmalarda bazen hiç konuşamayacaktım. Ama bunlara da zaman vardı. Zaman yine farklı bir zamandı. Ona o anda, sadece o anda sorabileceğimi sordum bu yüzden.

“Bu da nereden çıktı şimdi?..”

Biraz kırgın, biraz da kendine güven kazandırmaya çalışan bir kadının sesini duydum bunun üzerine.

“Benim hep bir yerlere kaçmaya niyetim vardı, biliyorsun... Vakti geldi galiba...”

Ne demek istediğini anlamak o kadar da zor değildi. Bir zamanlar beni de bu kaçışa davet etmişti. İnanmıştı, bu yola çıkışa çok inanmıştı demek ki... O günlerde ikibaşınaydık... Ya da... Ya da daha doğru bir deyişle, bu ikibaşınalığa inanmak istemiştik... Beklemediğim bir keder kapladı o anda içimi. Kurtulmaya, ne yapmak istediğini daha iyi anlamaya çalıştım.

“İyi de, burada iyi kötü, kurulu bir düzenin var... İşin, mesleğin, bir evin... Ne bileyim...”

Onu vazgeçirmeye mi çalışıyordum, bir başka iyi insanı oynamaya mı?.. Sesi daha da kırgın çıktı.

“Kurulu düzen ne ki?.. İşyerindekilere ayrılacağımı söyledim, yakında yerime birini bulacaklar... Eşyaların bir kısmını sattım bile...”

Bir karşılık veremedim. Çok kararlı görünüyordu.

“Hem öyle diyorsun ya... Ben burada istediğim hayatı hiç kuramadım ki...”

Bir sitem daha vardı elbette bu sözlerde. Bu duygunun yükünü taşımak istemiyordum artık. Ama içimden yine de konuşmak, konuşabildiğimizce konuşmak gelmişti.

“Şu meseleyi oturup görüşelim istersen...”

Cevap vermeden önce, yine beklemeyi seçti biraz. Nasıl bir karşılık vereceğinden emin değildim, ama böyle bir çağrıyı beklediğinden emindim. Sözü fazla döndürüp dolaştırmadı.

“Ben de isterim... Bana birkaç fikir verirsin belki...”

“Nerede buluşalım? Bence dışarıda bir yerde buluşsak daha iyi olur” dedim.

“Bence de. Ev zaten çok boşaldı... Burayı böyle görmek istemezsin... Ben de istemem...” dedi.

O ev de gidiyordu... O ev de tarihlerimizin bir yerlerinde kendini saklayacaktı demek ki... Bu duygunun üzerine daha fazla gidemezdim. Buluştuğumuzda neler konuşacağımızı da bilmiyordum artık. Ama nerede buluşacağımızı ikimiz de biliyorduk.

“Eh... Geriye Cafe Marmara kalıyor öyleyse...” dedim.

Geriye daha başka ne kalmıştı?.. Gülümsediğini duyar gibi oldum.

“Tamam... Başka bir yer düşünemezdik zaten... Ne zaman?..”

Bu gülümseme başka bir gülümsemeydi artık kuşkusuz... Başka bir yer düşünemezdik... Aynı yerler, aynı saatler... İlişkimizdeki tutsaklıkları da kendimize böyle anlatabilirdik...

“Yarın akşam yedi buçukta... Ajanstan çıkar gelirim...”

Biraz çekingen bir sesle karşılık verdi. Bir dostu oynamaya çalışıyordu.

“Söz verdiğin biri vardır belki... Yani durup dururken işleri karıştırmayayım...”

Bu sözler, hayatıma birilerinin girip girmediğini anlamaya yönelikti elbet. O da bu konuda bir kaygı duyuyor muydu?.. Bildiğim İnci, artık böyle bir karar almışken, bu kaygıyı duymazdı. Ancak ben yine de böyle düşünmek istedim.

“Seninle görüşmemden rahatsızlık duyacak biri yok... Yarın akşam Cafe Marmara’da...”

“Tamam o zaman...” dedi bu sözlerim üzerine ve bir karşılık vermeme meydan bırakmadan telefonu kapattı. Sesinde bu sefer de o küçük, savunmasız, şirin kız vardı sanki...

Yabancısı olmadığım o duyguya bir daha kapıldım o anda. İşte yine konuşmuştuk. İki ay geçmişti aradan. Bu ayrılığı hiç yaşamamıştık ama sanki. Böyle farklı yerlerimizde kaldığımız günlerde, bir daha görüşmemiz durumunda, öncelikle kendimi korumak için ona çok mesafeli davranmanın hazırlığını yapmıştım oysa birçok kez. Ama yapamamıştım işte. Birbirimizin karşısında, gereksiz yere giyinemeyecek kadar çıplaklaşmıştık artık...

Ertesi gün, Neval’le bir öğle yemeği yedik. Ara ara böyle görüşüyor, ama sadece görüşmekle yetiniyorduk. Kimi tereddütleri besleyen, daha çok beklemeyi seçen bir ilişkiydi yaşadığımız. Konuşuyorduk, uzun uzun konuşuyorduk... Bu ilişkide, o dokunuşlar için, böyle dokunuşlar da gerekiyordu... Ona o yemekte, İnci’nin aradığını, artık çok uzaklara gitmeye karar verdiğini ve yeniden görüşeceğimizi söyledim. Buna şaşırmadığını söyledi. Sizinle paylaştıklarımı onunla da paylaşmaya çalıştım. O yemekte onunla, daha da fazlasını paylaştım aslında. Ancak, bu konuştuklarımızı da anlatmayacağım şimdi. Size, bu hikâyeyi, başka bir zamanda anlatacağımı söylemiştim. O zaman da bir gün gelecek, biliyorum... O gün, henüz tüketemediğimiz bir hikâyede yürümeye devam etmemiz gerekiyordu...

İnci’yle ertesi akşam, kararlaştırdığımız yerde, kararlaştırdığımız saatte buluştuk. İkimiz de bu buluşmaya özen göstermiştik. Birbirimizi, o masaların birinde, yine çok beklememiştik. Aradaki küçük fark, bu sefer onun benden önce gelmesinden kaynaklanıyordu. Ama hikâye, başladığı gibi bitiyordu sonuçta... O akşama bildiğimiz, çoktan kanıksadığımız yinelemelerimizle başlamıştık. Öyle oturup, birbirimize bakmıştık önce. Böyle durumlarda nelerin yaşandığını, yaşanıp da bir türlü dile getirilemediğini bilir misiniz?.. İki uzun ay daha geçmişti aradan. O ayrılık zamanları düşünüldüğünde, o kadar da uzun bir süre değildi bu elbet. Ancak kendimi, ondan uzak yaşamaya o kadar zorlamış, sonuçta da hazırlamıştım ki, bu yeni karşılaşma, bana yıllarca ayrı kalmış sevgililerin yeniden buluşması gibi gelmişti. Bir fırtınaya yaklaştığımı henüz bilmiyordum. Başka bir iklime gidişini, yeni hayatının içimdeki yankılarını nasıl yaşayacağımı da bilmiyordum. Ama bu gidişi konuşmam gerekiyordu galiba biraz. Konuyu ben açtım. Bu yolculuğu konuşmak için bir araya gelmemiş miydik zaten?..

“Demek gidiyorsun ha...”

Heyecanlıydı, yeni hayatına olanca kararlılığıyla sarılmak istiyor gibiydi.

“Ya, işte böyle... Gidiyorum ben... Hazırlıklar bitti sayılır. Aslında pek de fazla hazırlık gerekmiyordu. Orada bir kursa yazıldım. Daha kolay vize alabilmek için... Başvurumu yaptım...”

Ben de heyecanlandım.

“Bayağı yol almışsın... Hareket ne zaman?..”

Sesinde bir titreme hissettim.

“Vizeyi alırsam, on-on beş güne kadar giderim.”

O titreme bana da geçti.

“Orada çok mu kalacaksın?”

“Çok... Belki de hiç dönmem. Hayatıma orada devam etmek istiyorum artık. Yani başarırsam, kendime yeni bir hayat kurmak istiyorum...”

Duyduklarıma inanmakta zorlanıyordum.

“Bu pek de o kadar kolay olmayacak herhalde.”

O kararlılığa yine sarılmaya çalıştı.

“Kendime bir iş arayacağım. Kurs murs bahane zaten.”

Deşmek, daha çok deşmek istiyordum. Ama onu deşerken, kendimi de deşiyordum istesem de istemesem de.

“Ne iş yapacaksın ki?..”

Kararlılık oyunu devam ediyordu.

“Ne olursa... Başlangıçta ne olursa... Garsonluk yaparım, bir otelde temizlikçilik yaparım, ne bileyim... Sonra da zamanla iyi bir iş bulurum herhalde... Hele dili iyice bir öğreneyim...”

Bu oyundan rahatsızlık duymaya başlamıştım. Rahatsızlığımın aslında nereden kaynaklandığını o anlarda gerektiğince bilmiyordum belki ama, bir rahatsızlık

duyuyordum işte.

“Ayak işleri yapacaksın yani!..”

Neden böyle konuşuyordum?.. Söylenecek laf değildi bu kuşkusuz. Adını koymak istemediğim bir şeyler içimi sarsmaya başlamıştı. Kızmadı. Tam aksine anlatmaya, haklılığını kanıtlamaya çalıştı.

“Eh, ne yapalım... Ayak işleri, mayak işleri... İnsana gelir gelmez, hemen iyi bir iş verecek değiller ya...”

Tüm acımasızlığımla üzerine gittim. Artık geri dönemiyordum.

“Sorun da burada zaten...”

Hafif bir kızgınlıkla karşılık verdi bu kez.

“Nasıl yani?..”

Söylemeden edemezdim.

“İyi bir iş bulup bulamaman...”

Sözümü kesti. Sesi, yine size daha önce birçok kez anlatmaya çalıştığım, o azarlanmış, haksızlığa uğramış küçük kızın sesiydi.

“Neden olmasın ki!.. Bende hırs var, azim var, yetenek var!.. Akıllı bir kızım ben!..”

Bıraktığım, bildiğim, hep gördüğüm yerdeydi. Ona o anda sarılmak istedim. Ama yapamadım. Beni bir sınır daha engelliyordu. Konuşmalı ve anlatmalıydım üstelik. Paylaşmalıydım.

“Ama asıl sorun bu da değil...”

Yine o küçük kız sesiyle sordu. Artık daha da savunmasızdı.

“Ya ne?..”

Gülümsemeye çalıştım.

“Senin böyle gitmende...”

Sesi biraz da ağlamaklı çıktı bu kez.

“Gitmeme mi üzülüyorsun?..”

Benden farklı bir yanıt, bir çağrı, bir engelleme mi beklemişti bu sözleriyle?.. Kendisini durdurmamı mı istemişti?.. Bu soruyu aklıma getirememiştim o anda. Bu soru, kendime daha sonraki günlerimde soracağım sorulardandı. Ben o akşam başka bir yeri görmeye ve göstermeye çalışıyordum...

“Evet... Ama açıklamam gerekiyor galiba. Yalnız, açıklamadan önce senin neden bu kararı aldığını bilmek isterdim.”

Bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

“Beni buraya bağlayan hiçbir şey kalmadı artık...”

Bu sesi tanıyordum... Ya da... Ya da tanıdığımı zannediyordum.

“Bir sitem var sanki burada...”

Karşı çıktı. Yanlış anlaşılmak istemiyordu sanki.

“Yok yok, öyle değil... Yani senle ilgisi yok tam... Geçmişimi, bugüne kadar

yaşadıklarımı hatırlayınca böyle diyesim geldi... Gerçekten...”

Anlamıştım... İstendiğince yaşanamamış o kadar çok hikâyesi vardı ki... Avutucu birkaç söz söylemeyi denedim.

“Bir hayat birikimin var... Bir mesleğin var... İyi para kazanıyorsun...”

Söylediklerime inanmadığımı biliyordu. O da inanmamıştı.

“Bunlar o kadar önemli değil... Hem... Hem durumları biliyorsun. Hepimiz her an kendimizi kapıda bulabiliriz... Senin meslek dediğin, iş dediğin, kimi insanların iki dudağının arasında... Tam ‘Kendime bir düzen kurabildim işte’ dediğin bir anda, bir de bakıyorsun ki, oturduğun ve aslında hiçbir zaman senin olmayan o koltuğu birileri gelmiş, altından çekivermiş... Bu ülkenin insana verebileceği bir gelecek yok. En kötüsü, bu ülkede bir gelecek umudu yok...”

Böyle mi düşünüyordu gerçekten, hayatı adına verdiği bu kararın doğruluğuna, kendini inandırmaya mı çalışıyordu?.. Bunu bilemezdim, dahası, deşemezdim. Birçok insanın, böyle bir duruşla ayakta kalmaya çalıştığını biliyordum ama.

“Bu ülkede yüz binlerce genç senin gibi düşünüyor, senin gibi hissediyor, nereye olursa olsun gitmeyi hayal ediyor...”

Düşündüklerine bir destek verdiğim duygusuna kapıldı. Ona, böyle bir dönemeçte, başka bir gerçeği hatırlatmaya çalışıyordum oysa.

“İyi ya... Ben de onlardan biriyim işte!.. Ben de, gelecek korkusunun, endişesinin yaşanmadığı bir ülkede, kendime bir hayat kurmak istiyorum...”

Bir adım daha atmanın zamanıydı.

“Gelecek korkusunun yaşanmadığı bir hayat... Sen, gittiğin yerde, bu hayatı bulabileceğine mi inanıyorsun?..”

Yine o kendisini ve yaşadıklarını savunma zorunluluğunu duymuştu.

“Herhalde!.. İnanıyorum ki gidiyorum!..”

Sustum... Ona bu dilde ve topraklarda yaşadıklarımızla ilgili, başka söylemek istediklerim de vardı. Konuşacaklarımız, bizi çok farklı yerlere götürebilirdi. Ne var ki, o akşam ikimiz de başka yerlerdeydik. Bulunduğu yerden, kendisini duyurmaya çalışmıştı yine de.

“Biliyor musun?.. Otuz iki yaşıma geldim. Şöyle bir geriye baktığımda, ‘Elimde, sahip olduğum, gerçekten sahip olabildiğim hiçbir şey yok’ diyorum. Ne bir evim var, ne de kıyıda köşede birikmiş birkaç kuruşum. İşsiz kalsam, elimdeki para, beni ancak birkaç ay götürür. Zaten bu kadar az parayla da çekip gidiyorum... İlişkiler yaşadım, hiçbirinde dikiş tutturamadım. Evlenmek, bir aile kurmak isterdim ben de... Yani, ne bileyim... Akşam eve geleceğini bildiğim bir kocam, büyüteceğim bir çocuğum olsun, ben de böyle basit bir hedefin peşinden koşayım isterdim. Gördüğün gibi, öyle büyük amaçlarım, iddialarım falan da yoktu. Sana kaç kez, ‘Ben aslında çok sıradan bir kadınım’ dedim. Yine de olmadı işte, buna rağmen olmadı. Burada olmadı, başka bir ülkede, başka bir hayatta olur belki...”

Söyledikleri içime dokunmuştu. Başka bir zamanda, o eski suçluluk duygusuna bir daha kapılabilirdim. Fakat yapmadım, bunu kendime, en azından o akşam yapmadım. Başka yollara çıkmaya karar vermiştik... Bu gerçeğin sonuçlarına katlanmalıydık... Farklı hayatları öğrenmeliydik... Onda, belki de kendimde uyandırmak istediklerim vardı ama yine de...

“Burada olmayan, orada da olmaz...”

Söyleyebilmiş miydim?.. Direndi, anlamaya çalışır göründü. Farklı gerçeklere saplanmış gibiydik...

“Neden?.. Denemeden nasıl bilebilirsin ki?..”

Onunla, yeni hayatları denemenin, tehlikeleri ve başarısızlıkları göze almanın, yaşadıklarımıza nasıl da anlam verdiğini daha önce konuşmuştuk. Bu bakışta yeniden buluşmamız mümkündü. Hayat kendini hep denemekti, deneyerek öğrenmekti sonuçta. İnsan, farklı yerlere gitmeyi göze alabildikçe kendisini görüyor ve tanıyordu. Gitmek, sadece başka bir iklime, bir coğrafyaya, ya da bir insana gitmek değildi. Gitmek, öncelikle gitmeyi bilebilmek, gitmenin bedellerini taşıyabilmekti. İnsanı beklenmedik yerlere götürebilecek adımlardı bunlar... Bu gidişlerin anlamları ve olabilirlikleri üzerine de çok konuşmuştuk. Gelgelelim ona, hayatı adına böylesine önemli bir kararı aldığı bir zamanda, insanın, gittiği her yere, kendi kaderini de götürebileceğini söyleyemezdim o akşam. Ona, böyle bir yolculuğun, ya da umudun eşiğindeki birçok insan gibi, daha derinlerdeki kimi gerçekleri kendisinden bile kaçırdığını, sakladığını, görmek istemediğini de söyleyemezdim. O, gideceği o yer için, hayalleriyle yıllardır beslediği o özlemi yeniden doğurmak istiyordu. Kaçıyordu, bir kez daha kaçabileceği yere kadar kaçmaya çalışıyordu; kendini, başarabileceği yeni bir hayata inandırmak istiyordu. Bir kez daha kendinden, kendisine o güne dek veremediği bir insanı istiyordu... O akşam onunla bir daha iki ayrı konuşma yapıyordum. Konuşmalardan biri kendimde yaptığım, ötekiyse ona duyurduğum, duyurabildiğim konuşmaydı. Duyururken daha çok hissetmeye de ihtiyacım vardı bu yüzden.

“Orada ne bulmayı umuyorsun?”

Yüzüne belli belirsiz bir hüzün çöktü. Gülümsemeye çalıştı, başaramadı...

“Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Ama herkesin, tanıdığım herkesin çok, çok uzağına gitmek istiyorum artık...”

Gözleri dolmuştu. Onu biraz biraz güldürmeye ve umutlandırmaya çalıştım.

“Gideceğin yerden daha uzak bir yere gidemezdin zaten!..”

Söylediklerimi ciddiye aldı. O bildiğim, size hep anlatmaya çalıştığım gülümsemesini başka bir yerde bırakmıştı sanki.

“Beni en çok çeken de bu... Beni bugünlere getiren her şeyden ve herkesten kopmak istiyorum. Hayatımı sıfırlamak istiyorum. Hayatıma yeniden başlamak istiyorum işte...”

Hayatını sıfırlamak... Yeniden, bir daha başlamak, en azından bir daha başladığını, başlayabildiğini hissetmek... O, bu yolculuğa tek başına çıkıyordu artık... Tek başına... İstemediğim bir yere çekildiğim duygusuna kapıldım birden. İçimdeki bir el, onu durdurmak mı istiyordu yoksa?.. Eğer öyleyse, bana bu iç savaşı yaşatan neydi?.. Bilemezdim, böyle bir zamanda hiç bilemezdim. Ben de kendime göre, bir sınırda direniyordum çünkü. Bir sınırda... Bu sınırı gereğince göremesem de...

“Bir de dil sorunun olacak.”

Bu sözler de bizi çok uzaklara götürebilirdi. Dilin kaybolduğu yerde, sadece düşünceler değil, duygular da kayboluyordu. Dilin yaşanamadığı yerlerde, hayat da gereğince yaşanamıyordu. Ancak o, bu söylediklerimi ilk anlaşılabilecek şekliyle anladı.

“Biliyorum. Önce bir kursa gideceğim zaten, söyledim. Orada, bugüne kadar öğrendiğimden daha fazlasını öğrenirim artık. Salak değiliz ya!..”

İçime o eski konuşmalarımızdan bir sıcaklık dönmüştü. Bu sıcaklık ikimizde de, hayat adına bir sevinç uyandırmıştı. Hatırlamadan edemezdim.

“Değilsin tabii, elbette değilsin. Daha doğrusu birçok konuda süzme salak sayılabilirsin de, şimdi hakkını vermek gerek, nemelazım, hayatın pratiği düşünüldüğünde, bayağı zeki sayılırsın... Uyanık da diyebiliriz, ama sonuçta ikisi de senin için aynı kapıya çıkar.”

O da bir havaya girdi.

“Asıl salak sensin!.. Salak olmasaydın, benim gibi bir kızı bırakmazdın!..”

Bir çağrı, biraz da çaresizlikle dile gelen son bir çağrı mı vardı bu sözlerde; ilişkimize zaman zaman yön vermiş, size bendeki etkilerini daha önce de anlatmaya çalıştığım o sitemlerden biri mi?.. O akşam, bu soruyu sormayı da düşünememiştim. Sorsaydım da asıl yanıtı bulamazdım. Ayrı yollara çıkmaya kararlıydık çünkü artık. Başka yollarda direnmeye kararlıydık. Kendimize kapanmıştık bir kere. Bu kilidi, böyle bir ayrılıkta açmamız mümkün değildi. Ona o anda sadece, yaşadıklarına gülümseyen bir insanın yanıtını verebilirdim.

“Haklısın. Salaklıkta üstüme yoktur. Benim kafam bu işlere hiç çalışmadı...”

Oyunu görmüştü. Sık sık kullandığı o sözlere başvurdu bunun üzerine.

“Sen git poponla alay et!..”

Atışmayı devam ettirmedim. Zaman, benim için daha ciddi konuları konuşmanın zamanıydı.

“Dalga geçmeyi bırak!.. Şu İngilizce konusuna gerçekten önem vermelisin. Ne yap et, hazır böyle bir fırsat da yakalamışken, öğrenebileceğini öğren. Aksi halde iyi bir iş bulamazsın. Bunun farkındasın herhalde.”

Üzerine fazla gelinmesinden rahatsızlık duymuş gibi göründü bu ısrarım karşısında. Bu tepki de ona çok yakışıyordu.

“Biliyorum biliyorum, öff!.. Öğreneceğiz dedik ya işte!.. İçimi karartma şimdi akşam akşam!.. Hocalığa başlama yine!..”

Hocalığa başlama yine!.. Gündelik hayatlarımızın içinde, önemsizmiş gibi görünen sözlerimizle, yaşadıklarımıza dair çok önemli gerçekleri de dile getiririz zaman zaman. Bu sözler de böyle sözlerdendi işte. Bu sözlerin, ilişkimizdeki en hassas noktalardan birine dokunduğu da zamanla ortaya çıkacaktı. Yine bir yerlere geciktiğimi görecektim o günlerde de. O zırhların, bizi birbirimizden sık sık esirgeyen o zırhların da delindiği buluşmalar vardı. Zırhlar da delinirdi. Zırhlar da yeni çıplaklıklar, ya da başka çıplaklıkları örten, başka zırhlar için delinirdi. O çıplaklıklar üşütür, ürpertir elbet. Gelgelelim, kendimizi daha iyi anlamak için, bu üşümelere de ihtiyacımız vardır. Biz o akşam, bu üşümeyi yaşamaya da cesaret edememiştik...

İnci, bana göre, gidebileceği en uzak adaya gidiyordu. Onu, bu uzak suların bağrına giderken düşünmek ve hayal etmek zorundaydım artık. O artık yeni insanlara doğru, kendinde yeni bir insanı keşfetme ve inşa etme umuduyla yol alıyordu. Şehrimde, kaldığım yerde bu yeni sürgünün bendeki seslerini de yaşayacaktım... O akşam bu duygunun izinde de yürüyebildiğimizce yürüdük... Tepkisi karşısında, biraz da bu düşüncelere daldığımdan, sadece elimden geldiğince gülümsemekle yetinmiştim. Boşluğu doldurmaya çalıştı.

“Çok zor olacak biliyorum... Ama o ülkede direneceğim, her şeyi göze alıp direneceğim, göreceksin...”

Dostluğumu, bu içtenliğini gördüğüm halde, doğruları söyleyerek esirgememeyi tercih ettim.

“Başaramayabilirsin ama... Seni orada hiç kimse beklemiyor...”

Ona, başaramayabileceğini söylerken, bir başarısızlık temennisinde de mi bulunuyordum acaba?.. Onun orada, o uzak ülkede başarılı olmasından korkuyor muydum yoksa?.. Bu soruların duygusu da kaçamayacağım duygulardandı. Zamanı gelecekti. Bu duyguyu yaşamanın da zamanı gelecekti... Gözleri doldu bu sözlerimi duyunca. Bu gözlerde, uzun ve zorlu bir savaşa hazırlanmanın izleri de vardı.

“Bunu şimdi düşünmek istemiyorum, aklıma bile getirmek istemiyorum...”

O çok iyi bildiğim, kendisini gizlemeye çalışan, ama bir türlü gizleyemeyen küçük kızın sesini yine duydum o anda. Üzüldüm, öncelikle üzdüğümü gördüğüm için üzüldüm. Böyle bir etki yaratmak istememiştim. Ona bu üzüntüsünü, aslında pek inanmadığım bir olasılıktan söz ederek unutturmaya çalıştım sözlerimin etkisini görünce. Ses benim gerçek sesim değildi belki, ama o an için duyulması ve duyurulması gereken bir sesti. Bazı yalanlar, bazı zamanlarda doğru olmuyor muydu?..

“Ama yine de denemeye değer. Varsayalım ki, orada istediğini bulamadın, tutunamadın, sonunda da buralara dönmek zorunda kaldın. Bundan kötüsünü düşünemezsin şu anda biliyorum. Ama yine de bir şeyler kazanacaksın. O zaman da, ‘Benim artık başka bir ülke deneyimim var’ diyebileceksin...”

Gülümsedi. Söylediklerim, onu biraz rahatlatmış görünüyordu.

“İyi ki geldin... İyi ki bunları bunları konuşuyoruz... Aslında çok endişeliyim... Bu sözlere çok ihtiyacım vardı...”

Sesi yine çatlamıştı. Elini tuttum. Yaşadıklarına biraz daha sahip çıkmak istiyordum.

“Orada kalma işini de ayarladın mı?.. Yani nerede kalacaksın?.. Yurtta mı, bir evde mi?..”

Yine gülümsedi. Ancak bu gülümseme, az önceki tedirgin kadınınkinden çok, beni çok çeken o fettan ve muzip kızın gülümsemesiydi artık.

“Şimdi belki kıskanacaksın, ama ben bir daireyi bir adamla paylaşacağım.”

Bir açıklama beklercesine baktım. Anladı.

“Kursumu ayarlayan şirket, böyle imkânlar olduğunu bildirdi ve yine benim gibi, oraya daha önce giden bir adamın telefon numarasını verdi. Ben de telefon ettim, dairesini paylaşıp paylaşamayacağımı sordum, bir rakamda anlaştık, kabul etti. Bir süre orada kalacağım. Bir süreliğine öyle idare edeceğim. Ev, şehrin merkezindeymiş, kursa biraz uzakmış, ama birçok yere yakınmış. Bakalım...”

Bir rahatsızlık duymuştum kuşkusuz. “Bir başkasıyla, yabancı bir ülkede aynı ev” dedim kendi kendime. Hikâye, duyguları ve tedirginlikleriyle, beklenesi, çok bilinen seyrindeydi. Her olasılığa hazırlanmam gerektiğini biliyordum. Kendime bu gerçeği hatırlattım, “Ben bu hayat bilgisine sahibim” dedim. Sesimdeki titremeyi tutamadım, gizleyemedim ama yine de.

“Nasıl böyle kolay anlaşabildiniz?”

Sesimdeki titremeyi o da duydu. Bu titreyişin, onda bir sevinç uyandırmaması imkânsızdı. İkimiz de, kendi yerlerimizde, kendi yalnızlıklarımızla savaşıyorduk aslında. Güldü. Bu sefer de o elimi tuttu.

“Ya söylediklerimi anlamadın galiba!.. Adam Türk diyorum sana!.. İki yıldır oradaymış, birçok işe girmiş çıkmış, hayatını öyle sürdürüp gidiyormuş. İyiymiş. Dikiş tutturmak kolay değilmiş ama yapan yapıyormuş. O da bunu başarmış. Artık iyi de para kazanıyormuş...”

O adamın Türk olduğunu elbette anlamıştım. Ben bu soruyu, nasıl bir hayata gittiğini daha iyi anlamak için sormuştum zaten. Rakip ortaya çıkmıştı... Çıkmış mıydı gerçekten?.. Bunu bilemezdim tabii. Ama o andaki ruh halimle de, bu duyguyu yaşamadan edemezdim.

“Maşallah!.. Muhabbet de bayağı koyulaşmış!.. Bütün bunları telefonda mı konuştunuz?..”

Yine güldü. Bu gülüşte de hem o cinsel çekiciliğinin tadına varmak, hem de o şefkatini vermek isteyen bir kadın vardı.

“Yok, oturup bir yerlerde çay içtik!.. Mail’leşiyoruz salak!.. Teknoloji denen bir şey var!..”

Teknolojiyi kullanmaktaki acemiliğim, bilgisizliğim ve beceriksizliğim, onu zaman zaman çok kızdırmış, zaman zaman da çok eğlendirmişti. Bu sefer hem eğleniyor hem de hafiften küçümsüyordu. Kendimi, garip bir şekilde, bir yerlerden dışlanmış gibi hissettim. Bir tepki vermeye ihtiyaç duydum. Ama o anda, bu teknoloji konusunu tartışamazdım. Ona takılma yolunu seçtim ben de. Böyle bir zamanda bir kaygı, ancak bu kadar gizlenebilirdi.

“Eh, iki Türk, yabancı, uzak bir ülkede, zor koşullarla mücadele, aynı evi paylaşma... Bir kadın, bir erkek... Bakarsın bir şeyler olur!..”

Böylelikle ben de onu hafiften küçümsüyor, aşağılıyordum aklımca. Kime, neyi göstermeye çalışıyordum ki?.. Oyundaki korkuyu görmüş, durumun keyfini sürmeyi tercih etmişti elbette.

“Bakalım artık... Kısmet... Gidiyoruz, göreceğiz işte... Adı Hamdi...”

Gülümsedim. Gülümsedi. Biraz sustuk.

“Annen baban ne diyor bu işe?..” diye sordum.

Annesi ve babasının bizim ilişkimizde hiçbir yeri yoktu. Onlarla, bu uzun beraberliğe rağmen, bir kere bile karşılaşmamıştım. Bu soruyu neden sormuştum öyleyse?.. Bana, kimi anlattıklarından gelen bir karanlık vardı... Bu karanlık beni hep çekmişti... Sorum karşısında başını önüne eğdi. O suskunlukta bir daha kaldı. O suskunluğun, derin bir kırgınlığı beslediğini bir daha hissettirmek istedi. Sonra söyledikleriyse, yine sadece söylenebileceklerdi sanki...

“Ne diyebilirler ki?.. Gitmemi istemediler haliyle... Ama durumu kabullenmekten başka bir çareleri kalmadığını da gördüler... Zaten onlara kim, ne soruyor ki artık... Ne kadardır ayrı yaşıyoruz... Herkes kendi hayatında, kendi yolunda...”

Onun bir başka yumuşak yerine dokunmuştum, farkındaydım. Yine masaya bakıyordu, gözlerini benden kaçırıyordu. Bu duyguda kalmanın, bize bir kapı açabileceğine inandım bu görüntünün etkisiyle.

“Biliyor musun... Annen babanla ilgili, sanki hâlâ anlatmadığın bir şey, çok önemli bir şey varmış gibi geliyor bana... Sanki...”

Sözümü kesti. Yüzüne daha önce de kez gördüğüm o keder inmişti yine. Dokunsam ağlayacaktı dersiniz ya, kimi insanların kimi anlarını anlatmak için, o an böyle anlardandı işte. Ancak, böyle bir boşalmanın önüne geçmek için, kendini çok sertleştirmişti. Bu set, bu duvar, ne derseniz deyin artık, ancak kırık bir sesle dile gelebilirdi.

“Sana her şeyi anlattım!..”

Durmam, orada, o sözlerin ve gözlerin koyduğu engel karşısında o adımı atamayacağımı anlamam, kabullenmem gerekiyordu. Böyle zamanlar da yaşanır bazen, bilirsiniz. Bir insana atmanız gereken bir adım vardır, ama yaşadıklarınız sizi bir yerlerde tutar. Bir çaresizlik içinde kalmışsınızdır bir kez daha... Bir çaresizlik ve kendi sınırlarınızla yaşattığınız bir felç içinde... O anı kendim için, böyle bir duyguyla unutulmaz kılacaktım. Ona tüm sevgimle bakıyordum. Konuşmayı bizle ilgili bir başka yere çekti.

“Sen ne yapacaksın?..”

Bu çabayı karşılıksız bırakmadım. Ben de anlatabildiğimce anlatmak istiyordum zaten.

“Romana kuvvet vereceğim... Bir hayli yol aldım... Sona gelir gibiyim artık.

Yaşadıklarım bunu söylüyor... Böyle giderse, birkaç aya kadar bitiririm herhalde...”

O bildiğiniz şirinliğiyle cevap verdi.

“Hasretimden hızlanırsın tabii!.. İşin içinde ben olacağım da, bir faydası dokunmayacak mı!..”

Gülümsedim. Bu şirinlik bana çok acıklı geldi birden. Biraz daha sustuk. Birbirimize bakamıyorduk.

“Boşanacak mısın?..” diye sordu sonra.

Sesi çatlamıştı yine. Bu soruyu sormasının birçok anlamı olabilirdi. Söyleyeceklerim onu yaralayabilirdi. Ama ben de kendime çizdiğim yolu, tüm içtenliğimle anlatmak zorundaydım artık.

“Evet... Selin’le konuştum. Ona senden ayrıldığımı söylediğimde, eve dönebileceğimi, bir daha deneyebileceğimizi söyledi. Bana yine bir suçluluk duygusu yaşatmak, önünde sonunda bitecek bir aşk adına, nasıl bir kadını ne kadar üzdüğümü söyletmek için mi böyle davrandı, ilişkimizi gerçekten kurtarmak ve tüm yaşananlara karşın, beni hâlâ sevdiğini göstermek için mi, anlayamadım. Kimilerine göre çok onursuz, kimilerine göreyse çok soylu bir davranış bu. Ben, açık söyleyeyim, buradaki soyluluğu görmek istiyorum daha çok. Ama bitti, bu isteğime ve inancıma rağmen, orası çoktan bitti benim için... Bunu söyledim, ondan özür diledim. Kendime artık başka bir hayat kurmak istediğimi de söyledim. Uzatmadı, direnmedi. Neye inanıyorsam onu yapmam gerektiğini söyledi. Bu tavrı da, neresinden bakılırsa bakılsın, çok etkileyiciydi, ne gizleyeyim. Ayrıntılarda anlaştık. Evi ona bırakacağım. Ben de yeni kuracağım evime, sadece aile yadigârı birkaç eşyamı, kitaplarımı ve plaklarımı taşıyacağım...”

Ben de ona, hayatımı kendime göre sıfırlamaya hazırlandığımı anlatmaya çabalıyordum. Ama birden durdum. Orada durdum. Son sözlerimi ne kadar yersiz ve zamansız kullandığımı fark ettim. Bazı sözlerimizle, sevdiklerimizi hiç istemediğimiz halde yaralayabileceğimizi, hem de çok derinden yaralayabileceğimizi yeniden hatırlamak zorundaydım ne yazık ki... Bu sözler, ilişkimizin belki de alevlenmesine yol açan sözlerdi... Ben bir zamanlar böyle bir cümleyi, ilişkimizin umudu için kurmuştum. Yapamamıştım ama işte... Başaramamıştım... Başaramamıştık... O kadar acıydı ki o anda o uzak akşamı hatırlamak... Yıllar sonra aynı cümleyi, tüm saflığımla, kendim ve yalnızlığım için, onsuzluğum için kurmuştum. Bir hayaldi bu. Kimileri için belki küçük, ama benim için büyük ve çok anlamlı bir hayaldi. Bu hayali o da hatırlamış mıydı?.. Hatırlamıştı bence, mutlaka hatırlamıştı. İnce ince birkaç gözyaşı dökülmüştü çünkü yanaklarından. Bu gözyaşlarının kaynağında, hayatım adına o adımı atabildiğimi görmekten kaynaklanan, içten, çok hakiki bir sevinç de vardı belki. Bedelleri ödenmiş, hak edilmiş sevinçler de ağlatırdı çünkü insanı. Ancak bu olasılık, onu hiç beklemediğim ve istemediğim bir anda yaralamış olabileceğim duygusundan beni kurtaramıyordu. Konuyu sessizce geçiştirebildik yine de. Hiçbir serzenişte bulunmadı. Bana kendisinden beklemediğim bir yeri gösterdi sadece.

“Bence ona dönsen daha iyi olur. Ailene dön. Yeni hayatını orada kur. Sen aslında oranın insanısın...”

Neden böyle söylemişti?.. Bunu gerçekten istemediğini biliyordum. Dahası böyle bir karar almamdan korktuğunu bile düşünebilirdim. Gelgelelim, onun da kırgınlığını bir şekilde gidermeye ihtiyacı vardı. Bana, çıktığım yola ne kadar çok inandığımı daha çok göstermek, anlatabilmek düşüyordu bu durumda.

“Oraya artık dönemeyeceğimi sen de biliyorsun. Kendime yeni bir ev de buldum zaten. O evi satın alacak ve istediğim gibi döşeyeceğim. Birçok eski hayalimi gerçek kılabilecek bir ev bu. Sabretmek gerekiyormuş demek ki... O evi görmeni isterdim...”

Bu sözler de benim kırgınlığımı dile getiriyordu kuşkusuz. Ben de ona bir pişmanlık duyurmak, dahası yüklemek istemiştim, “sabretmek gerekiyor” derken. Bu kadar kırgın mıydık birbirimize?.. Bu kadar kırgındık belki de, evet. Ya da... Ya da belki aslında kendimize kırgındık, kim bilir. Kendimize... Kendimize ve birbirimize

yaşattıklarımız için... Bir karşılık vermedi. Ev hakkında bir soru da sormadı. Ben de devam etmedim. Radyo programlarıma çok yakında son vereceğimi söyledim bunun yerine. Nedenini sordu.

“Hem yoruldum, tüm vaktimi ve gücümü romanıma vermek istiyorum, hem de artık hiçbir anlamı kalmadı...” dedim.

Bu sözlerimle de bu ayrılığın bende doğuracaklarını anlatmak istemiştim. İçimde yeni bir ölüm vardı, o mektupları hiç kimseye gönderemeyecektim artık. O mektuplar bizi bir arada tutmuştu... O mektupları o eve, sadece ona ulaşamadığım yıllarda değil, izini kaybettiğim, hayatını başkalarıyla paylaştığını düşündüğüm yıllarda değil, ilişkimizdeki uzaklıkları yaşadığımız, paylaştığımız yıllarda da göndermiştim. Başkalarının hayat hikâyelerinde, bizim hayata dokunuşlarımız da vardı. Onun orada beni dinlediğini biliyordum, hissediyordum. Bu mektupların en temel varlık nedeni ortadan kalkıyordu bu durumda. Üstelik gerçekten yorulmuştum, her anlamda yorulmuştum. Bu inceliği anlamış mıydı?.. Bunu bilemezdim, bilsem de konuşamazdım. Bazı dokunuşlar çok hassas dokunuşlardı. Bazı duygularsa, paylaşılacakları varsa, konuşulmadan paylaşılabilirdi zaten... Daha kolay durabileceğimiz bir yeri, belki de bu nedenle seçtik o anda... Programları bırakma kararımı, romanıma daha çok vakit ayıracağım için destekledi. Bu destek bana, bir anlatma yürekliliği daha verdi.

“Bir roman, yeni bir ev, yeni bir hayat... Yeni yollar... Gördüğün gibi, ikimiz de umut edebiliyoruz hâlâ...”

“Elbette!.. Ölecek değiliz ya!..” dedi bu sözlerim üzerine.

Ölecek değiliz ya!.. Beklenebilecek bir İnci cevabıydı aldığım. Bazı ilişkilerde, istesek de istemesek de, biraz ölmüyor muyduk ama?.. Böyle bir duyguyu daha önce de, son yemeğimizi, hatırlayabildiğimiz o eski fotoğraflarımızla yediğimiz akşam da paylaşmıştık. Yollarımızda yürümeye, hayata elimizden geldiğince tutunmaya devam edecektik elbet. Ne var ki, o belli belirsiz gelecek adına beslediğimiz tüm umutlar bir yana, ben bu ayrılıkla, içimizdeki çok değerli bir parçayı öldürdüğümüzü de hissediyordum. İçimizden bir parçayı, bir daha dönemeyeceğimiz bir yere bırakıyorduk. İçimizde bir yerler yıkılıyordu. Bu ilişkiden harabelerimizle çıkabilmiştik ancak. Bu harabeleri görebilirdik. Ama anlatmaya gelince... Anlatmak zordu işte, çok zordu. Anlatabilmek için yeni sarsıntılar gerekiyordu çünkü. Bunun içinse, başka bir zamana, yolculuklara ve insanlara ihtiyacımız vardı. O zaman da gelecek miydi?.. Beklemeliydik, bir daha beklemeyi bilmeliydik... Denemeliydik, bir daha denemeliydik. İlişkimizin hangi hayaller, aldanmalar ve hazırlıklar adına başladığını daha iyi anlayabilmek için de başka denemeleri ve bekleyişleri göze almalıydık. Radyo programlarımı böyle yaşamamın beni nasıl bir yalanın izinde, nasıl bir yalnızlığa ittiğini daha iyi anlatabilmem ve itiraf edebilmem için de yeni denemeler gerekiyordu...

Romanımı da bir yalanın izinden giderek yazıyordum belki. Hikâyem bu ilişkiyle doğmuş, yürümüş ve hayat bulmuştu. Hikâyem bir tanıklıktı; bir çaresizliğin, bir aldanmanın, bir umudun, bir hayata tutunma, kendini anlatma çabasının tanıklığıydı biraz da... Ben bu ilişikiyi, bu hikâye için de mi yaşamıştım öyleyse?.. Bu sorunun gerçek yanıtı, bizi görmek istemediğimiz, dahası, hiç bilmediğimiz yüzlerimizle de karşılaştırabilirdi. İlişkimiz sadece bir yalnızlıktı, bir hayalin izini sürmekti belki de bu durumda... Bu korkuya ilk kez o akşam kapılmıyordum. Ben böyle korkuların da yabancısı değildim, böyle yalnızlıkların da. Ben herkesin kendi yalanının aynı zamanda doğrusu da olabileceği gerçeğinin de yabancısı değildim. Romanımı da bu gerçekle, en çok bu gerçekle birilerinin karşısına çıkarabileceğim belki günün birinde... Belki... Bu romanı da radyo programlarım gibi anlamsız bulmazsam elbet...

Ölecek değildik ya... Hepimiz bu ilişkilerde biraz ölmüyor muyduk ama?.. Ona o akşam bunları da söylemedim. Bazı sesleri, bazı zamanlarda sadece kendinize duyurmalıydınız. Bazı sesleri sadece içinizde taşıyabilirdiniz... Sesini böyle bir anda duydum. Konuşmamız, yapabildiğimiz o başka konuşmamız da vardı ya...

“O son yemeğimizi yediğimiz akşam, sana ‘Aslında bu ayrılık iyi oldu, bu ilişkinin iflah olacağı yoktu, yani bundan sonra boşuna çaba harcayacaktık, tadı kalmamıştı’

demiştim, hatırlıyor musun?..”

Hatırlıyordum elbette, hem de çok iyi hatırlıyordum. Bunu bilmesi gerekiyordu.

“Sonra, yalnız kaldığımda, bu sözlerin bana çok dokunduğunu fark ettim. O anda gerçeği tam görememiştim, bu ilişkinin böyle bittiğine sevinmiştim bile. Ancak eve döndüğümde... Haklıydın ne yazık ki... Haklıydın... Bugün sana yine hak veriyorum...”

Başını söylediklerimi onaylarcasına salladı.

Bu sözlerde de mi çağrı, son bir çağrı vardı?.. Yoksa... Yoksa ben mi bu çağrıyı duymak istemiştim?.. Romanımı yazarken bu soruları da soracağım elbet. Ne var ki, o akşam bu konuştuklarımız, başka bir yatakta akıyordu. O akşam onunla sadece ayrılığı konuşabilirdim.

“Şimdi bir de ne hissediyorum, biliyor musun?.. Aramızda o aşk, o tutku, o sarhoşluk da kalmadı sanki artık. Aramızda galiba yalnızca bir sevgi kaldı...”

“Belki de...” dedi ağlamaklı bir sesle.

Üzerine gittim.

“Ama seni çok sevdim... Seni hâlâ seviyorum, inan...”

Yüzüne çok sıcak bir gülümseme yayıldı.

“Ben de seni seviyorum. Sağol, çok sağol...”

Biraz sustuk... Birbirimize daha başka ne diyebilirdik ki?..

“Eh, artık kalksak...” dedi sonra.

Kalkmalıydık evet, daha fazla uzatmamalıydık. Artık son sözlerimi söyleyebilirdim.

“Tamam kalkalım... Ne demişler, yolcu yolunda gerek... Bak, kendimi bildim bileli bu söz hayatımda var, ama sanki ilk kez şimdi, bendeki anlamını buluyor... Sözler, bize gerçek anlamlarını buldurmak için, seyahat ediyor...”

Hafiften alaylı bir sesle karşılık verdi.

“İyi... Romanında bunu da kullanırsın artık...”

Bu sesin, aynı zamanda, birbirimize anlatmaya çalıştığımız o sevgiyi de barındırdığını biliyordum. Kimi seslenişler, kimi zamanlarda birçok anlama gelmiyor muydu?.. O sevgiden, giderayak, küçük bir cesaret alabilirdim...

“Kullanacağım... Nasıl kullanacağımı bilmiyorum, ama mutlaka kullanacağım...”

Yine başını gülümseyerek salladı. O masada biraz daha kaldık. Hesabı beklerken uzun uzun yüzüne baktım. Ben de yine kendime göre gülümsüyordum. İkimiz de duygulanmıştık. Sesindeki titremeyi duymamam imkânsızdı.

“Ya tamam!.. Yeter artık, çok bakma!..” dedi.

Benim de sesim titriyordu. İçimden gelen sözler, yine bir şeyleri duyurmayı, unutmamayı ve unutturmamayı bekliyordu.

“Bırak da bakayım... Bırak da bu yüz bir yerlerimde böyle kalsın... Seni... Seni bir daha hiç göremem belki...”

Başını önüne eğdi. Bir geriye dönülmezlik anına geldiğimizi o da biliyordu. Fısıltı halinde birkaç söz döküldü dudaklarından. Bana bakamıyordu.

“Kim bilir... Belki de birbirimizi bir daha göremeyiz gerçekten...”

Cevap veremedim. Hesap geldi, ödedim. Ayaklarının yanında duran, oraya gelir gelmez gördüğüm torbayı alıp uzattı o anda.

“Bunu al... Senden başka hiç kimseye veremezdim...” dedi gülümseyerek. Bakışları yine çok dokunaklıydı.

Torbayı aldım, içine baktım. Elektrikli tren orada duruyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerim doldu.

“Bak!.. Şimdi ağlayacaksan hemen git!.. Hiçbir şey de söyleme!..” dedi ama o da her an ağlayacak gibiydi. Gülümsedim.

“Peki ağlamam... Sana ağladığımı göstermem” dedim.

Gözleri dolu dolu güldü. O gözleri de, o gülüşü de bir daha göremeyecektim belki, evet.

“Salak!..” dedi o her zamanki şirinliğiyle.

Kalktık. Bizi ilk kez buluşturan o “cafe”nin dışına çıktık. Hava kararmış, biraz da serinlemişti. Baktı, kolunu boynuma doladı.

“Haydi hoşça kal...” dedi ve titreyen dudaklarını tutkuyla, ama hafifçe dudaklarıma kondurdu. Ona sarıldım, daha uzun öpmek istedim. Kendini çekti.

“Tamam, yapma!.. Ne olur!..” dedi.

Haklıydı. Yapmamam gerekiyordu. Bunu ona da, kendime de yapmamalıydım.

“Tamam... Haydi gidelim öyleyse...” dedim bunun üzerine.

Cevap vermedi. Kolumu iyice sıktı. Sırtını döndü, yürümeye başladı. Arkasından baktım. Birkaç adım atmıştı ki, seslendim.

“İnci bak!..”

Bana çok kızdığı kimi zamanlarda, onu güldürmek için yaptığımı yaptım. Ellerimi yumruk halinde sıktım, iki yanağıma yapıştırdım, başamı sağa sola sallamaya başladım. Yine güldü. Yine gözleri doldu. Uyandırmaya çalıştığım etki de buydu zaten. Onda kalabildiğimce kalmak istiyordum...

“Ya, salak!..” dedi gülümsemesini sürdürerek.

Aramızda birkaç metre vardı. Meydanın ortasındaydık. Birlikte, belki de yüzlerce kez yürüdüğümüz meydanın ortasında...

“Bunu hatırlayınca ne diyeceksin?” diye sordum.

“Ne diyeceğim... Maymunun tekiydi diyeceğim tabii!..” diye cevap verdi.

Gülümsedim. Gülümsemelerle hatırlanacak sayısız fotoğrafımızdan biriydi bu... Sonra biraz ciddileşti.

“Romanını yaz... Mutlaka yaz...” dedi.

Beni avutmak, avuttuğunu görerek de kendini avutmak ister gibiydi. Böyle bir ayrılıkta, romanımın tutunabileceğim en sağlam dal olduğunu görmüştü galiba... Ya da... Ya da belki o da giderayak bir şeyleri vasiyet etmek istemişti, kim bilir... Sonuçta bu sözler, kendisinden o akşam duyduğum son sözler oldu. Ayrı yollarımıza ilk adımlarımız atabileceğimize çok inanmış gibiydik artık...

Ayrıldığımıza yine inanamıyordum... Nasıl bir duyguydu bu biliyor musunuz?.. Artık kaçamayacağınızı anladığınız bir duruma alıştırmak istersiniz kendinizi. Zamanla bunu başarırsınız da. Ama yaşadıklarınıza yine de bir yerlerinizle karşı çıkarsınız. Ben ayrılığımızın acısını bir umutla da örtmek istiyordum bu durumda. Bu umut benim yeni sakinleştiricimdi, yeni hayata bağlanışım ve güleryüzlü yalanımdı. Ben o akşam, günün birinde, daha doğru bir zamanda, yeniden karşılaşabileceğimize de inanmak istiyordum. Aramıza uzun bir gelecek girecekti, başka hayatlarda, başka insanları tanıyacaktık belki. Ama günün birinde, bambaşka bir yerde gerçekten buluşabilecektik... Bu inanca ihtiyacım vardı. Ölümü çok daha yakınımda hissediyordum çünkü artık. Bu ayrılıkları yaşadıysanız bilirsiniz. Böyle zamanlarda çok derinlerinizden, çok tanıdık, adını koymaya yanaşamayacağınız bir şey kopar gibi olur. Canınız acır, içiniz üşür. O şeyi hiç kimseye anlatamazsınız, sadece kendinize saklamak istersiniz... O akşamın bitiminde, yeni bir geceye doğru, bu duyguyla ilerledim. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Tünel'e doğru giderken, İstiklâl Caddesi'nin asıl sevdiğim yüzünün, Galatasaray Lisesi'nden sonraki yüzü olduğunu yeniden fark ettim. Bu yüz daha sakin, daha yalnız ve terk edilmiş gibi görünür. Caddenin kalabalığı ve ışıltısı Taksim ile lise arasındaki öteki yüzde kalmıştır sanki. Ancak ben bu ikinci yüzde hep daha çok ses duydum. Orada benim birçok insanım soluk alıp verdi çünkü. O insanlar, bu şehirdeki dillerimde, farklı hikâyeleriyle yaşamışlardı. O insanlar, farklı sürgünlerin insanlarıydılar biraz da. Onlar başka, çok "yanlış" yaşanmış bir "Batı"nın ve "Doğu"nun insanlarıydılar belki. Ama hikâyeleri gerçekti, kendileri gerçekti, hayalleri bile gerçekti. O hikâyeler de bizim doğrularımızdı, bu şehir için yaşanmış tarihlerimizdi. Tarihlerimiz, evet. Yanlışla doğrunun sınırlarının bir kez daha birbirine karıştığı tarihlerimiz... Bizde kalmış, uykuya yatmış insanları beklenmedik zamanlarda uyandırabilecek, yaşadığımız günlere çok uzaklardan döndürebilecek tarihlerimiz... Bu tarihlerdeki kadınlar, bana farklı şekillerde dokunmuş, hayatımdan duyabildiğim sesleriyle ve kokularıyla geçmiş kadınlardı. Anneannemin beni ara sıra götürdüğü, evinin pencerelerinden biri, Santa Maria Kilisesi'nin avlusuna bakan bir oyun arkadaşı vardı örneğin. Orada, o günlerde çok yaşlı bulduğum başka kadınlar da vardı. O kadınların anneannemin evine geldikleri günleri de size anlatmıştım, hatırlıyor musunuz?.. Dedemin evine yıllar sonra yeni bir arayış adına döndüğüm günlerdi... O fotoğrafların bıraktığı duygu, çok derinlerime yerleşmişti demek ki... O günlerin en güzel zamanı, herkesin o evlerde kendisine göre, maharetini göstermek için de hazırladığı o çay yemekleriydi benim için. Çay yemekleri dememi yadırgayabilirsiniz. Ama benim için çay yemekleriydi onlar, ben o yemekleri hep böyle hatırladım, ne yapabilirim... Hâlâ sevdiğim, evde hazırlanan o salam şeklindeki pasta da o yemeklerdendi, yine evde hazırlanan, yufkayla yapılan gül şeklindeki o patlıcanlı, ıspanaklı, ya da peynirli börekler de... O sofralarda paskalya çöreği de olurdu sık sık... Bir de beyazpeynir... O kadar çok hikâyem vardı ki bu ikili için... Bazı ayrıntıların hikâyesi hiç bitmiyordu, size beklenmedik zamanlarda dönebiliyordu... Tünel'deki o evin, o avluya bakan görüntüsü de hâlâ içimdedir örneğin... Bu avluya bakan evlerde başka insanlar da yaşıyor şimdi. Onların da başka hikâyeleri var elbet. Şehirlerin tarihleri de böyle derinleşmez, bir renk ve anlam kazanmaz mı zaten?.. O evde kaldığım saatlerde, o avluda neleri aramıştım?.. Oranın havası bana kimleri düşündürmüş, hatırlatmış ve hayal ettirmişti?.. Kim bilir... Hatırlayamıyorum, hiç hatırlayamıyorum artık... O görüntülerin söyledikleri, tarihimin karanlıklarında çoktan yitmiş görünüyor. O evde, kâğıt oynarken kimi şarkılar mırıldanan bir kadın da vardı. En sık söylediği, diline doladığı şarkı da "Guantanamera"ydı. Onun dünyasında başka bir yere oturmuş bir "Guantanemera"ydı bu. Neleri hayal ediyordu o da bu anlarda?.. Bu soruyu da hiçbir zaman yanıtlayamayacağım kuşkusuz. Ama şarkıyı söylerken, ara ara duygulandığını hatırlıyorum. Gerisini hayal etmek, yine bize kalıyor... O akşam, o kilisenin önünden geçerken, bunları da hatırlamıştım. Geçmişimin silik görüntüleri, bende bir daha, o sık sık sarıldığım yaşanmışlık duygusunu uyandırmıştı. Benim hep yaşatmak istediğim ölülerim de vardı. Kim ne derse desin, bu şehir benim için, onların sesleriyle ve dokunuşlarıyla da yaşıyordu biraz. Şehirleri bizim şehirlerimiz yapan asıl tarihler, bu özel tarihlerdi çünkü, biliyordum...

O akşam, Tünel'den Yüksekkaldırım'a da yürüdüm. Benim oralardan da sakladığım, hayatımda çok derin izler bırakmış anılarım vardı. Karaköy'e inen ve giderek dikleşen o yokuş, içimde defalarca dönülen, çok farklı heyecanlarla yaşanan iki "durak"la yer etmişti. Bu "durak"lardan biri, bende neredeyse bir büyü etkisi yaratan o iki sahaftı. O dükkânları bilenler bilir. Orada, çoğu Fransızca, çok eski kitaplar satan, çok yaşlı iki kadın dururdu. Dururlardı demem boşuna değil. Onlar orada dururlardı, sadece dururlardı çünkü. Tıpkı o kitaplar gibi... Çünkü o kitaplar da orada dururdu. Aradığınızı bulabilmeniz büyük bir şanstı. O kadar üst üste yığılmışlar, birbirlerine karışmışlar, yılların yükünü ve tozunu taşır olmuşlardı ki... O kadınlar çok yaşlıydılar; sizinle de, içinde yıllarca yaşadıkları kitaplarla da ilgilenecek heyecanı çok uzaklarda bırakmış gibiydiler. Dediğim gibi, fazla hareket edecek halleri bile kalmamıştı. Ben onların bu zamanlarına yetişebilmiştim. O dükkânlara girdiğinizde, sizi her anlamda bir eskilik havası ve kokusu karşılardı. Bu kokuyu severdim, çok davetkâr bulurdum. O kitapların, eski evlerinden ve insanlarından taşıdıkları kokuların izleri miydi beni çeken?.. Bu sorunun ardına düşmem için yılların geçmesi gerekecekti. O uzun hikâyenin yoluna çıkmama uzun bir zaman vardı... O kadınlarsa çok yaşlıydılar, bilmediğim ve belki de hiçbir zaman bilemeyeceğim hayatları çok uzaklarda bırakmış gibiydiler... Nerede oturmuşlardı, kimlerle, neler yaşamışlardı?.. O dükkânları neden açmak istemişlerdi?.. O kitaplardan onlara kalan neydi?.. Bu soruların yanıtlarını bilenler vardır belki. Ama ben bu insanların da nerede olduklarını bilmiyorum artık. Kadınların biri biraz daha gençti. O dükkânda bir Alaaddin soba vardı, şimdi yanlış hatırlamıyorsam. Kış günlerinde farklı bir hava eserdi bu yüzden orada. O kadın sizden hep bir kitap almanızı isterdi. Öteki kadın, hayatla bağlarını daha çok koparmış görünüyordu. O dükkândaki kitaplar, sadece raflara değil, yerlere de yığılmıştı; kendilerine göre dar, yer yer de çıkmaz sokaklar yapmışlardı. Kadının adı Venezia'ydı... Bir kadın ve bir şehir... Bu hikâyenin yolunda da hayallerimin izini sürerek yürüyebilirdim... O yaşlarımda çok uzaklara gidemezdim ama. O yaşlarımda, o kitaplarla da fazla ilgilenememiştim. Biraz çekinmiş, biraz korkmuş, biraz da sıkılmıştım galiba. Benim o günlerde en çok istediğim, o kitaplara dokunmaktı. Ama yapamamıştım, bunu da dilediğimce yapamamıştım. O kitapların mahremiyetine girmekten mi çekinmiştim?.. Sanmıyorum. Mahremiyetin sokakları beni o zamanlarımda çok çekmişti. Çekingenliğimin başka, çok daha çocukça bir nedeni vardı. Ben o kitap sokakları arasında, uzun uzun gezindikten sonra, bir kitap almadan o dükkândan çıkmaktan, Madam Venezia'nın zamanını ve umudunu çalmaktan çekinirdim. Aradığım belli bir kitap da yoktu zaten. Dediğim gibi, benim en çok istediğim, o kitapların bendeki hikâyelerinin izini sürmekti. Bunu anlatamazdım ama. Bunu Madam Venezia'ya da, o günlerdeki hiçbir insanıma da anlatamazdım. O dükkânları keşfettiğimde, on beş, ya da on altı yaşındaydım. Oralara, bu ilk keşfedişten sonra, giderek açılan aralarla, beş altı yıl daha gitmişimdir herhalde. Onları, her gidişimde, bıraktığım bu yerlerinde buldum. Ellerini eteklerini bu dünyadan sessizce çekişlerini seyrederek... Oradaki kitapların hikâyeleriyle yavaş yavaş ölüyorlardı... Masalların bir yerlerime yazıldığı günlerdi... Şimdi geriye, sadece o hayallerin izleri kaldı...

Şehrimin, İstiklâl Caddesi'nin ışıltılarından, Karaköy'e uzanan o daha "karanlık" yüzünde tanıdığım, hayatımın hep bir yerlerinde kalmış kadınlar, yalnızca bu anlattığım kadınlar değildi elbet. Beni, o unutamayacağım yolda, çok daha yakıcı dokunuşlar da beklemişti. İçimde, kendimce büyüdüğüm duygusunu ve yanılsamasını uyandıran dokunuşlardı bunlar. Şehrin o çehresini de biliyorsanız, o yolda birkaç adım daha attıktan sonra, nereye yaklaşılabileceğini de tahmin edebilirsiniz. Ancak ben o geceki yürüyüşümde, zihnimden başka insanları ve görüntüleri de geçirmiştim. Küçücük bir coğrafyaya ne çok farklı zamanı sığdırdığımı fark etmiştim birden. Kimi yerler çoktan kapanmış, kimi insanlar da yine başka yerlere gitmişti. Bildiğiniz bu hikâyeyi ben de biliyordum. Kaybolanların, yıllar geçtikçe de daha çok kaybolacakların hikâyesiydi bu. Böyle hikâyeler karşısında sizi elbette bir yalnızlık ve terk edilmişlik duygusu sarar. Terk edilmek, biraz da ölmek demektir... O ölüm duygusunun yanı sıra, sizi ayakta tutan biraz buruk bir sevinç de vardır ama. Yaşamaya, o ölümlere rağmen yaşamaya devam etmenin sevincidir bu... Ayrılık geceme adım adım ilerlerken, bu ölümlerle birlikte nasıl yaşadığımızı da hatırlamıştım... Yalnızlıklarımız da beraberliklerimizin ve hayatta daha çok kalmamızın bir parçasıydı. Yürümeye devam ettim. İnci'nin verdiği elektrikli treni böyle bir yalnızlıkla taşıyordum... Sonrası o

yoldaki başka görüntülerindi. Birkaç pulcu, birkaç üçkâğıtçı, tarihin sessizliklerinde kaybolan bir sinema ve “kaçak Marlboro”suna “torba sallayan” tombalacılar... Bir tombalacıyı unutmam mümkün değildi. Ondan, aklımdan belki de hiç çıkmayacak bir anı saklıyorum. Beni aradan onca yıl geçtikten sonra bile hâlâ güldüren, ama aynı zamanda da hüzünlendiren bir anı...

Bir çarşamba öğle sonrasıydı. Okul, çarşambaları öğlene kadar açık olurdu o günlerde. İzmir torbanın “inceliklerini” ben de biliyordum artık. Önce pulları çekmiş, avucumun içinde tutmuş, sonra fişlerden birini çekmiştim bu yüzden. Tombalacının ilk hoşnutsuzluğuydu bu... İlk hoşnutsuzluğuydu diyorum, çünkü onu kısa bir süre sonra, başka hoşnutsuzluklar da bekliyordu. Talihim yaver gitmiş ve iki pula doğru numara vurmuştu. Bunu ikimiz de beklemiyorduk. İki taşın tutması, iki Marlboro demekti. Adam kızmış, bir Marlboro vererek beni başından savmak istemişti. Direnmiştim. “Kumar borcu namus borcu abi! Delikanlı gibi ikinciyi de ver bakalım!” demiştim. Ters ters bakmıştı. Ben de bunun üzerine, dayak yiyebileceğim olasılığını da göz ardı etmeksizin, cebimde bir, aklımda da alamadığım o Marlboro paketi, oradan kös kös uzaklaşmıştım. Çok kızmıştım, kendimi büyük bir haksızlığa uğramış sayıyordum. Asıl gitmek istediğim yere doğru yol alırken, işte bu nedenle, hayatımda bir daha asla yapmayacağım bir şeyi yapmış, sinemanın hemen önünde duran bir polis memuruna, “Abi, burada torba sallamak yasak mı?” diye sormuştum. Polis, ufak tefek halime bakıp bıyıkaltından gülümseyerek, ama biraz da sertçe, “Yasah!” demişti. Bu cevabı aldıktan sonra, “Peki, Marlborosuna torba sallamak yasak mı?” diye sormuştum ben de. Polis, bu sefer daha sertçe bakıp bir daha, “Yasah!” demişti. Sorularıma, “Peki, hem Marlborosuna torba sallayıp hem de çıkan Marlboroyu vermemek yasak mı?” diyerek devam etmiştim. Bu sorumu da duyunca polis iyiden iyiye ciddileşmiş, “Kim ulan bu?” diye sormuştu. Gülümseme sırası bendeydi. “Biraz ötede böyle biri var!” demiştim. Polis bu sözlerimi duyunca, “Haydi gel gidiyoruz!” demişti. Pişman olmuştum. Gitmek istemiyordum, ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Gittik. Tombalacı, olan bitenden habersiz, orada duruyordu. Polis, “Bu mu?” diye sormuştu. Benden onay alınca da yaklaşmış, birdenbire adama okkalı bir tokat patlatmıştı. Korkunç bir tokattı. Tombalacı sendelemiş, torbası elinden düşmüş, fişler ile pullar yerlere saçılmıştı. Ağzından kan akıyordu. Bana bakarak, “Ulan piç kurusu! Ulan ben senin...” demeye kalkmış, polis de sözlerini tamamlatmadan, “Bah bah bah! Adama bah hele! Hâlâ honuşuyor!” diye bağırarak, ona bir daha vurmaya yeltenmişti ki, kendimi tutamayıp neredeyse ağlamaklı bir sesle, “Tamam abi, tamam! Yapma!” demiştim. Polis durmuş, bana bakmış, önce biraz şaşırmış, sonra da tatlı sert bir sesle ve elinin tersiyle bana da vuracakmış gibi yapıp azarlarcasına, “Hadi sen de evine, dersinin başına! Almiyim şimdi seni de ayağımın altına serseri!..” demişti. Tombalacıya bakmıştım. O da şaşırmıştı. Ona çok acımıştım o an. İşin böyle bir yere varabileceğini tahmin edememiştim. Yaptıklarımdan o kadar büyük bir pişmanlık duyuyordum ki... Ama artık bir söyleyeceğim kalmamıştı. Ağzımdan tek bir söz bile çıkaramaksızın, biraz da telaşlı adımlarla oradan uzaklaşmış, Tünel’den otobüse binip Şişli’ye, dedemin evine dönmüştüm.

İstiklâl Caddesi araç trafiğine açıktı o günlerde. Evde, bu yaşadıklarımdan sonra, o polisin benden istediğini yapamazdım elbet. Ne doğru dürüst derslerimi yapmayı, ne de rahat rahat ortalıkta görünmeyi başarabilirdim. Odama kapandım, müzik dinledim, kendimi şarkılarımla baş başa bıraktım. Hayatımın en unutamayacağım derslerinden birini almıştım. Bu dersin etkileri içimde hep yaşayacaktı. O günden bana kalanları, belki inanmayacaksınız ama, ilk kez size anlatabiliyorum şimdi. Onca yıl sonra ilk kez... Ancak bu acı tecrübe, dediğim gibi, bana neyi bir daha yapmamam gerektiğini de öğretmişti. O günden sonra hiç tombala oynamadım, oralara çok uzun bir süre için, hani neredeyse bir yıl boyunca gidemedim. O tombalacıyı, hayatımda bıraktığı hikâyesini ve o polisi o güne getirenleri düşündüm arada sırada. Şehrimin, binlerce, yüz binlerce hikâyesinden biriydi onların da yaşadıkları.

Büyümeye, kozamdan ürkek adımlarla çıkmaya başlamıştım. O günler de derinliklerimde yavaş yavaş, uzun bir hikâye için biriktirdiğim şehir yalanlarımdandı... O günler... O günler, başka yüzler için renklendirmeye çalıştığım serserilik günlerimdi. Serserilik, ya da serseriliği oynamak istediğim günlerim... O serserilik kolaydı. Benim iyi kötü, dönülecek bir odam, bir sığınağım vardı çünkü. Kimi yabancılıklara bir

süreliğine dokunmaktı amacım. Kendimi başka hayatlara tüm benliğimle veremememin, bırakamamamın bir başka biçimiydi bu belki de. O hayatları yaşamayı yeterince istememiş olabilirdim. O hayatlar da bana bir yerden sonra çıkmazlarını duyurmuş olabilirlerdi. Her gidememenin, ya da zorunlu dönüşün bir nedeni vardı zaten. Ne var ki insan, her zaman söylediğim gibi, hayata da, hayatından geçenlere de ancak verebileceklerini veriyor. Bunların karşılığında da sadece alabileceklerini alıyor. Yaşayabildiğinizce yaşıyorsunuz kısacası. Yaşayabildiğinizce yaşıyor ve yaşatabildiğiniz kadar yaşatıyorsunuz. Bu duygu bana, İnci'yle ilişkimde de, ayrılığımızdan, onun o uzak adaya gidişinden sonra da dönecekti. Size bu "karşılaşmayı" da anlatacağım. O zamanımda, onun asıl ilk kadınım olduğunu bile düşünecektim. Uzaklığımız, içimde o kadar derin bir yeri sarsmıştı ki...

Gerçekteki, gerçeğimdeki ilk kadınım, daha açık bir söyleyişle de bedenine ilk dokunduğum kadın, başka bir uzaktaydı, o serseriliği kendimce oynadığım günlerde vücut buluyordu oysa. Onunla Tünel'den Karaköy'e inen o yolun "ikinci durağında" karşılaşmıştım. O "durağı" ve dünyasını hiç unutmadım. İnci'den ayrıldığım o gece, o "durağa" da yeniden gitmek istedim. Nasıl da farklıydı artık adımlarım? Nasıl bir insandan, nasıl bir insana geçmiştim?.. Gülümsedim. Tatlı bir heyecan kapladı yine de içimi. Aklıma oraya ilk gidişim geldi. O sokağa, o ilk gidişimi, yıllar sonra bir daha hatırlamak için gidiyordum zaten. Zamanın akışında yaşadığım dokunuşlar, o dokunuşun duygusunu çok derinlerde tutuyordu. O sokağı bilen bilir, yaşayan da kendi sınırlarına ve hayal gücüne göre yaşamıştır. O sokak "yasakların" sokağıdır, birçok erkeğin "ilk kadın"ını tanıdığı sokaktır. "İlk kadın" oradadır. "İlk fahişe" oradadır. Aslında... Aslında "ilk azize" de oradadır. İlerleyen yıllarda, başkaları da yaşanacaktır...

O gece oraya, bu duygularla da gittim. Sokak her zamanki gibi kalabalıktı. Birileri yine dışarıdan o evlere bakıyordu. Onları yine içeriden kimi kadınlar çağırıyordu. O kadınlar yine biraz anaç, biraz da tahrik ediciydiler. O sahnedeki oyun da böyle bir oyundu. Görünürde herkes için daha kolay, ancak öte yandan bir o kadar da zor bir oyundu oynanan. Sonuçta herkesin bir arayışı ve bekleyişi vardı. Kimileri içeri giriyor, kimileri çıkıyordu ve hiç kimse hiç kimseye karışmıyordu. Herkes bir suç ortaklığını paylaştığı duygusundaydı çünkü. Herkes kendini o sokağın dışındaki hayattan kopuk, orada başlayıp orada biten bir oyunun oyuncusu gibi görüyordu. Herkes eğlendiğini göstermek istiyordu. Hiç kimse istediğince, özlediğince eğlenemiyordu ama aslında. Herkes kendi yalnızlığındaydı. Herkes birbirine sadece yalnızlığını veriyor, ya da verebiliyordu. Bu ışıltıya, bu yalana bile ihtiyaç duyan o kadar çok insan vardı ki yine de...

Oyuncular değişmişti elbet. Ne var ki oyun hep aynı oyundu, özünde hiç değişmemişti, hiç değişmeyecekti. Oyun acımasızdı, başka dillerin ve dünya sokaklarının da oyunuydu.

O gece orada, neyi ve kimi aramıştım?.. Hayatımın en büyük aşkının bir daha başlamamasıya bittiğini bildiğim o gece, oraya neden gitmek istemiştim?.. Kim bilir... Beni çok derinlerimden sarsan, bana kadını yeniden öğreten kadın çok uzaklara, pusulamı da beraberinde götürerek gidiyordu sanki. Bir saflık daha yıkılıyordu. Yeniden bulmak istediğim, başka kadınları henüz tanımamış, büyümenin sancılarını yaşayan o çocuktu belki de bu durumda. Ben o gece, o çocuğa bir daha sarılmak istiyordum sanki... Elimde, belki de artık hiç bırakamayacağım o elektrikli tren de vardı üstelik...

Görüntüler dönüyordu... İlk dokunuşları on altı yaşında yaşamıştım. Okul arkadaşlarım arasında "oraya" çoktan gidenler vardı. Genelde birkaç kişi birlikte gidiyorlardı. Birlikte... Birbirlerinden güç almak için, heyecanlarını birbirlerinin heyecanında örtmek, yatıştırmak için... Yaşananların bu yönünü fazla düşünmeseler, dahası itiraf edemeseler de... Maksat eğlenmek, bir şeyleri kanıtlamak, özellikle de başarmaktı ya... Ben tek başıma gitmiş, heyecanımı hiç kimseye göstermemeyi seçmiştim. Ama ne gizleyeyim, heyecanlanmış, çok heyecanlanmış, hatta çok korkmuştum. Sokağı o arkadaşlarımın tarifine uyarak bulmuştum. O evlerin önünden yavaş yavaş, tedirgin bakışlarla geçmiştim. Daha sakin, "seyircileri" daha az bir evin önüne gelmiştim sonra. Oradaydılar... Önce, dolgun kalçalı, kombinezonlarının altından iç çamaşırları görünenler çekmişti ilgimi. Dışarıdan ne konuştuklarını duyamıyordum.

Bir şeylere gülüyorlardı. Aralarında yaşlı, altın dişli, saçlarını kızıla boyamış, sarkık memelerini artık örtmeye bile ihtiyaç duymayan, buruşuk derili bir kadın da vardı. En çok da o gülüyor ve eğleniyordu sanki. Görüntüsü korkumu daha da artırmıştı. Gençtim, henüz çok gençtim, çok hazırlıksızdım... Onun neden bu kadar çok güldüğünü düşünemeyecek kadar genç ve hazırlıksız... Kapının önünde uzun boylu, esmer, saçlarını geriye taramış, yakışıklı, çok özenli giyinmiş, kırklarında gösteren bir adam oturuyordu. O evin pezevengiydi anlaşıldığı kadarıyla. Birden bir çaycı gelmişti.

“Ver bakalım bir bol şekerli” demişti pezevenk.

Çaycı, elinde çaylarla dolu tepsi, o filmlerden bildiğimiz şen şakrak haliyle konuşmaya başlamıştı.

“Behçet Abime kurban olsun şekerler!.. Abim benim!.. Her şeyin fazlasını sever. Çayı beş şekerli içer, yemeği bol bol tuzlayarak yer!.. Eski rallici, büyük sikici, kıyak Behçet Abim!..”

Bu küçük gösteri hep böyle tekrarlanır mıydı?.. Biraz daha gayret etse, adamın hayat hikâyesini anlatacaktı sanki. Onlara o seyircilerin arasından bakıyordum. Beni o anda görmüş, gülümsemişti. Heyecanımı bakışlarımdan anlamıştı hemen. Anlamaması mümkün değildi zaten. “Yaklaştım, artık çok yaklaştım” diyordum kendime. Fakat içeri girmeye, adımımı o eve atmaya yine de cesaret edemiyordum. Ayağa kalkmış, yanıma gelmişti.

“İçeri girmek mi istiyorsun?” diye sormuştu gülümseyerek.

Bu gülümsemenin ne anlama geldiğini hemen anlayamamıştım. İçeri alınmamaktan da korkuyordum. On altı yaşındaydım ama çok çelimsizdim. İşin içinde reddedilmek, hatta oradan kovulmak da vardı. Çekinerek, sadece başımı evet anlamına da sallamıştım. Gülmüştü. Kabul edilmeyeceğimden emin, hemen gitmeye yeltenmiştim bunun üzerine. Ancak o kolumdan tutmuş, kulağıma önemli bir sır verircesine, pembe kombinezonlu, etine dolgun bir kadını işaret ederek fısıldamıştı.

“Bak, içerideki pembeliyi görüyor musun?.. İstersen üzerine çıkıp yarağının üzerinde fırıldak gibi dönebilir!.. Onu sana vereyim mi?..”

Kadının, kombinezonunun altından, külotu ve memelerini fazlasıyla ortaya çıkaran sutyeni görünüyordu.

“Tamam, pembeliyi seçtim...” demiştim titrek bir sesle.

Yine gülmüştü. Koluma girip beni içeri almıştı.

“Müşteri geldi hanımlar. Pembeliyi seçti!..” demişti önemli bir haber getirmişçesine. Kadınlar da gülmüştü. Altın dişli kadın daha az gülmüştü.

“Ooo!.. Mektep talebeleri geldi!..” demişti.

Pembeli kadın gülümsemişti, sadece gülümsemişti. O gülümseme bana o anda çok anaç bir gülümseme gibi gelmişti.

“Altı numaraya çık, geliyorum” demişti o da alçak bir sesle.

Gıcırdayan tahta bir merdivenden çıkmıştım. Sıcak bir beyaz sabun kokusu çarpmıştı o anda yüzüme. Sıcak bir beyaz sabun kokusu... Bu kokuyu daha sonraki yıllarımda da duyacaktım. Bu kokuyu da belki bu nedenle, hiç unutamadım. Küçük bir koridora çıkmıştım sonra. Altı numaralı odayı aramış, bulmuştum. Ancak tam kapıyı açacakken, o koridorda oturan, bende hemen geçkin bir fahişe izlenimi bırakan yaşlı bir kadın, iki kâğıt peçete uzatmış, biraz da sanki alay edercesine seslenmişti.

“Peçete parası çocuk!..”

Bunu beklemiyordum, ama böyle bir âdete uyulması gerektiğini de o anda hemen görüvermiştim. Heyecandan hiçbir istenene itiraz edecek halim yoktu zaten. Kadına

cebimden bir para çıkarıp vermiştim. Çok mu vermiştim, az mı, anlayamamıştım. Kendimi birdenbire, nasıl gelişeceğini bilemediğim bir filmin içinde bulmuştum sanki. Uzatılan peçeteleri alıp odaya girmiştim. Oda küçük, yatak büyüktü. İçeriyi kırmızı bir ampul aydınlatıyordu. Duvarlar yıpranmış bir kâğıtla kaplıydı. Soyunmuş, külotumla kalmış, yatağın kenarına ilişmiş, öyle beklemeye koyulmuştum. Birkaç dakika sonra da kadın gelmişti. Yine gülümsemişti.

“Haydi donunu çıkar da gel” demiş, yatağa kombinezonuyla, sadece külotunu çıkararak uzanmıştı.

Dediğini yapmış, yanına uzanmıştım. Üstüne çıkmaya yeltenmiştim, eliyle göğsümü tutmuş, okşamıştı.

“İlk değil mi?” diye sormuştu.

Başımla onaylamıştım, gülümsemeye çalışarak.

“Dur bakalım öyleyse” demişti bunun üzerine.

Kombinezonunu çıkarmış, üstüme çıkmış, hem boynumu öpmeye hem de saçlarımı okşamaya başlamıştı. O ana kadar hareketsiz duran organım yavaş yavaş dikleşmeye başlamıştı. İyice dikildiğini görünce de usulca içine alıp yavaş yavaş gidip gelmeye başlamıştı.

“Popomu okşa...” demişti fısıldayarak.

Daha da zevk almaya başlamıştım. Sonra da dayanamayıp boşalmıştım. Böyle sahneleri, zamanın akışında, farklı odalarda farklı nefeslerle yaşayacağımı bilemezdim elbette o anda. Boşaldığımı anlayınca durmuş, üstümden usulca kalkarken, yine yumuşak bir sesle konuşmuştu.

“Geçmiş olsun canım!.. Benim küçük kocacığım...”

Hafiften takılır, alay eder bir sesi de vardı. Kimle, neyle alay ediyordu aslında?.. Bu sözler, biraz düşünüldüğünde, birçok anlama gelebilirdi. Ancak hangi anlama geldikleri, ya da gelebilecekleri hiç de önemli değildi o anlarda. O anlarda içime büyük bir sevinç dalgası yayılmıştı çünkü. Başarmıştım, en nihayet başarabilmiştim. Üstelik bu işin, tek başıma, hiç kimsenin yardımına gerek duymadan üstesinden gelmiştim. Artık benim de anlatacaklarım vardı, ben de okuldaki arkadaşlarıma milli olduğumu söyleyebilecektim!.. Gülümsediğimi ve hiç cevap vermediğimi görünce kalkmış, kombinezonunu giymiş, peçetelerden birini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Sonra da biraz çekinerek uzattığım parayı saymadan almış, çıkarmadığı sutyeninin içine koymuştu.

“Küçük bir kızken, kız kardeşimin emziğini alıp gizlice amıma sürterdim. Daha o günlerden belliymiş orospu olacağım...” demişti bir de aniden.

Sesi çok kederli çıkmıştı. Aşağıdaki kadından çok farklı bir kadındı bu sözleri söyleyen. Onu şimdi en çok böyle hatırlıyorum. Bir cevap verememiştim, orada, o odada tek bir kelime bile söylememiş, daha da doğrusu, söyleyememiştim. Bu duyduklarım karşısında da gülümsemekten fazlasını yapamamıştım. Bu gerçeğini benimle neden paylaşmak istemişti?.. Kendisine ve bana yaşattığı o anların, günün birinde bir romana taşınabileceğini hissetmiş miydi?.. Yazarca, dahası birçok insana belki de çok safça gelebilecek bir bakış açısı bu, farkındayım. Ancak onu şimdi böyle hatırlamak, ne gizleyeyim, bana buruk bir sevinç de veriyor. Böyle bir “ilk kadın”la yaşadıklarını anlatmak isteyen, kim bilir kaçıncı yazarım bu yeryüzünde... Bu sözleri söyledikten sonra sessizce kalkmış, odadan çıkmıştı. Kalbim hâlâ hızlı hızlı çarpıyordu. Giyindim. Yaşadıklarımın gerçek olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Sonra odadan çıkmış, gıcırdayan merdivenleri yavaş yavaş inmiştim. Farklı bir insandım sanki artık. İndiğimde onu eski yerinde görmüştüm. Sigara içiyordu. Bakmış, gülümsemiş, dudaklarını uzatmıştı.

“Haydi öp!..” demişti.

Uzattığı dudaklarını öpmüştüm. Sevişirken de öpmek istemiştim ama o hep dudaklarını kaçırmıştı. Yüzümün kızardığını hissediyordum. Gülümsemişti... O gün için hepsi bu kadardı...

Aradan birkaç ay geçtikten sonra yine oraya gitmiş, ama onu orada bulamamıştım... Onu, oraya ondan sonraki gidişlerimde de bulamadım. Böyle yerlerde hep aynı kadını, bir başka deyişle de aynı sıcaklığı, ya da güveni arayan erkeklerden biri olmam, benim için elbette şaşırtıcı değildi. Bunu isteyebilecek, bir fahişede birkaç anlık bir zevkten çok daha fazlasını arayan o kadar çok erkek vardı ki oralarda... Bu arayış, bizi o kadar çok yalnızlık hikâyesine götürebilirdi ki...

Orada, İnci'den ayrıldığım o gece gördüklerim, beni aniden böyle bir yere ve zamana götürmüştü işte. Bana "ilk kadın"ımı yaşatan o kadın da kim bilir nerelere ve hangi zamana gitmişti?.. Böyle hikâyeleri de çok iyi biliyorum artık. Aradan neredeyse çeyrek asır geçmişti sonuçta...

O evlerden birine bu duygularla yaklaştım. Görüntü yine o zamanlardaki gibiydi. Yine bir evin içinde kadınlar ve yine o evin içine giren, ya da giremeyen erkekler vardı. Birden, çok yakınımda bir kadının durduğunu fark ettim. Otuzlarında gösteriyordu ama belki de çok daha gençti. Baktı gülümsedi. Tek kelime bile söylemedi. Gülümsemesinde hiçbir davetkârlık yoktu. Sadece gülümsemişti. Ben de gülümsedim bunun üzerine. "Elindeki ne öyle?" diye sordu sonra birden trenin içinde bulunduğu torbayı göstererek.

Tüm doğallığımla, lafı döndürüp dolaştırmadan cevap verdim.

"Elektrikli tren..."

Baktım. Ne tepki vereceğini çok merak ediyordum doğrusu. Gülmemek için zor tuttu kendini.

"Buraya onunla oynamaya mı geldin?.." diye sordu aynı yüz ifadesiyle.

"Evet... Oynayalım mı?.." diye karşılık verdim.

Bu sefer kendini tutamadı. Kıkır kıkır gülmeye başladı. Gülerken de mahcup bir genç kız gibi, elini ağzına götürdü. Ben de güldüm. Çevresine baktı.

"Çok yoruluyorsunuzdur... Bu saate kadar çalışmak..." dedim sonra.

Biraz eğlenmek, orada, oradan beklenmeyen bir şey yapmak istiyordum. Ona "siz"le hitap etmemin nedeni buydu. Böyle yerlerde, böyle bir hitap şeklinin istenmedik durumlara yol açabileceğini bilmiyor değildim. Ancak dediğim gibi, ben orada başka bir şey yapmak ve yaşamak istiyordum o gece. Sözlerim karşısında elbette şaşırdı. Ancak bu şaşkınlığının üstesinden gelebilmek için de hemen havaya girmeye çalıştı.

"Çok haklısınız... Ama bu soruyu burada bize hiç kimse sormaz..."

"Siz"e geçmişti birden. Bu cevaptan cesaret alarak, biraz daha ileri gittim.

"Biliyorum, biliyorum... Kaç yıldır yapıyorsunuz bu işi?.."

Biraz boş vermişlik, biraz da hafif bir gurur ifadesiyle karşılık verdi.

"Çok, çok yıldır..."

"Ben de..." dedim bunun üzerine.

Yine önce şaşkınlıkla baktı ve aynı şekilde, mahcup mahcup, eliyle ağzını kapatarak, kıkır kıkır gülmeye başladı. Onu da, onca yaşanana rağmen, utangaç yapan bir yer var mıydı?.. Onu, böyle bir konuşmayla, birkaç anlığına da olsa, çok gerçek bir tarafıyla mı yakalayabilmiştim yoksa?.. Bunu anlamam elbette imkânsızdı. Ancak tavrım, söylediklerim çok hoşuna gitmişti, bundan kuşku duymamalıydım. Devam ettim, ona bir sır verir gibi yaptım.

“Biliyor musunuz?.. Ben bekâretimi bu sokakta kaybettim. Birkaç adım ötede... On altı yaşındaydım...”

Baktı. Konuşmanın havasına iyiden iyiye girmişti artık. Bu sefer de küçük bir zafer gülümsemesiyle cevap verdi.

“Ben on dört yaşındaydım!..”

Şaşırma sırası bana gelmişti. Bu şaşkınlığımı bile bile abartarak tepki verdim.

“Yapmayın ya!..”

Yine güldü. Üstünlüğü ele geçirmenin tadına varmak istiyordu.

“Yaptım bile!..”

“Peki...” dedim ben de başımı öne eğerek.

Bu küçük üstünlüğü ona o anda teslim etmek, nedense çok hoşuma gitmişti. Ancak orası için bu kadarı fazlasıyla yeterliydi. Müşteri olmadığımı anlamıştı. Bu yüzden de salına salına yanımdan uzaklaşıp, içeri, “mesai arkadaşlarının” yanına gitti. Bir sigara yaktı, onlarla konuşmaya başladı. Yanında iki kadın daha vardı. Onlara bir şeyler söyledi. Gülmeye başladılar. Beni konuşup konuşmadıklarını çok merak ediyordum doğrusu. Ama benden tarafa bakmıyorlardı. Yine de ben onlara dikkatle bakmaya devam ettim. Sigarasını içmeye devam ediyordu. Sonra birden, boğazında bir morluk gördüm. Hatırlamak istemediği bir geceyi mi geride bırakmıştı?.. İşte tam da bu olasılığa kendimi kaptırdığım bir anda, içeriye bir adam girdi, ona yaklaştı. Biraz konuştular. Söylenenleri kabul ettiğini belirtircesine başını salladı sonra. Adam merdivenlere yöneldi, yukarı çıktı. O da birkaç dakika sonra, aynı merdivenlere doğru gitti... Ancak tam çıkacakken, başını bana çevirdi. Göz göze geldik. Kendisini seyrettiğimi elbette hissediyordu... “Eh, ne yapalım artık...” dercesine kollarını açtı. Gülümsedim. Ben de “hoşça kal...” dercesine elimi salladım. Karşılık verdi. Daha fazlasını konuşmaya gerek yoktu. Birbirimize, bu işaretlerimizle söyleyebileceklerimizi söylemiştik. Oyun bitmişti. Benim için kısa ama çok güzel bir oyundu. Onun için de öyleydi, eminim...

Oradan bu duyguyla ayrıldım. Başka bir eve ve kadınlara bakmaksızın yokuşu tırmanmaya başladım. Sonra da aynı yoldan yavaş yavaş, farklı bir geceden uzaklaştığıma inanarak, caddenin kalabalığına karıştım. Şehrin daha “yasal” köşelerine dönüyordum.

Taksim’deki otoparktan arabamı aldım ve eve dönüş yoluna koyuldum. Yolda, İnci’yi, o kadını ve çağrıştırdıklarını içimden geçirdim. Tüm görüntüler birbirinin içine girmişti...

Zamanın bu hikâyeyi bambaşka bir yere taşıyacağını henüz bilmiyordum...

Ajansa her zamanki gibi, “dünyevi” bir işe, bir uğraşa da tutunabildiğim duygusuyla gittim o gecenin ertesindeki günlerde. Kendimi yine kandırabilirdim, artık kanıksadığım yalanlarımla sakinleştirebilirdim. Yaşadıklarımın doğurduğu çatlağın derinliğinden o “gösteri” dünyasını paylaştığım mesai arkadaşlarıma yine hiç söz etmedim elbet. Onlarla hayatımın çok önemli bir bölümünü geçiriyordum oysa. Hayatlarımızı birbirimize gereğince duyuramadan, belki de her geçen gün biraz daha çok yanılarak geçiriyorduk. Uygarlıklarımızla gurur duymamızı gerektirecek hikâyelerimizden biriydi bu da!.. Bu çok iyi bildiğiniz hikâyeyle eskisi kadar ilgilenmiyordum ama artık. İşime bakıyordum sadece. Ayakta kalmanın en akıllıca yolu, bu uygarlık tanrılarıyla fazla ilgilenmemekti çünkü, biliyordum. Herkes kendi çıkmazını içinde yaşıyor ve yaşatıyor, parıltının devamı için, hep başka sözlere ve görüntülere gerek duyuyordu ya...

Zaman güvenlik alanlarımız adına çizdiğimiz sınırlarımızın içinde akıyordu. O günlerde Emre’yi aramayı da düşündüm. Onu her istediğimde arayabileceğimi biliyordum. Onun bana yeni yollar açabileceğini de biliyordum. Ne var ki ben o zamanımda bunu da istemedim. İstemedim, çünkü konuşma ve yaşadıklarımla yüzleşme gücünü kendimde bulamıyordum henüz... O, nasılsa oradaydı... Zamanı geldiğinde konuşacaktım. Ancak buna daha vakit vardı dediğim gibi. O günlerin tercihi, örtülü yaşamaktı, yumuşak ve hassas yerlere mümkün olduğunca dokunmamaktı. Yaşadığım günlerden, aynı çalışma ortamını paylaştığım mesai arkadaşlarımdan pek fazla şikâyet etmeye hakkım yoktu bu durumda. Sonuçta ben de bu hırsızlığın ortaklarından ve kahramanlarındandım. Onlarla siyasi gelişmeleri, futbolu, Fenerbahçe’yi ve yalanlarımızla beslediğimiz o kadın fıkralarımızı daha çok konuştum o günlerde. Bu konular, dil dünyamızın en sık, en kolay ve en rahat konuşulabilen, görünürdeki en “güvenli” konuları arasında yer almıştır zaten hep, bilirsiniz. Bu dilin insanları belki de bu yüzden çok konuşur gibi görünür, ama aslına bakarsanız hiç konuşmaz, sadece konuşmayı oynar.

O günlerde, hazır bu konularla iyiden iyiye idare etmeyi başarmışken, birkaç arkadaşıma, geneleve nasıl gittiğimi, orada o kadınla nasıl konuştuğumu da anlattım. Yine güldük. Yine içimizdekilere yabancılıklarımızla ve yalancı küçük zaferlerimizle örtündük. Hiç kimse benim orada, “gerekeni” yapmadığıma inanmadı. Israr etmedim. Gülüp geçmekle yetindim. Bu “erkek muhabbetleri”nden hiçbir zaman çok hoşlanmamıştım belki, ama dediğim gibi, o günlerde yaşadıklarımı fazla kurcalamadan vakit geçirmeye, kendimi kendimden uzaklaştırmaya çok ihtiyaç duyuyordum sonuçta. Bu anlattıklarım üzerine, bir akşam, ajans çıkışı, oraya hep birlikte gitmeye karar verdik. Eğlence eğlenceydi. Oraya gitmeyeceğimizi, bu tasarının da kısa bir süre sonra o raflardan birine kaldırılacağını bal gibi biliyorduk ama, birbirimize yine de bu sözü vermiştik. Bizim çevrelerde boş yere birçok buluşmanın sözü verilirdi zaten.

O günlerde bunu öncelikle ben yapamazdım. İçimde, kapanması çok uzun zaman alacağa benzer bir yaranın izlerini taşıyordum ne de olsa. Bu yarayı da saracaktım elbet. Bu matem daha ne kadar sürerdi bilmiyordum, ama başaracaktım; yine başaracaktım, hissediyordum. Başka bir olasılık, çok, hem de çok yakınımdaydı üstelik. Olaylar kendiliğinden gelişti. Daha doğrusu, kendimi bile bile bu olasılığın çağrısına bıraktım. Neval’le, kaçamayacağım o hikâyeye adım adım ilerledim. Bu hikâyenin devamını, size belki biraz garip gelecek ama, bir pastırmalı kuru fasulyeye borçluyum!.. Gereğince “romantik” bulmadınız mı?.. Neler yaşadığımızı bilseydiniz, böyle düşünmezdiniz, eminim. Ama daha önce de söylediğim gibi, size bu hikâyeyi, işleri daha fazla karıştırmamak için, anlatmamakta kararlıyım. Tüm bunlar bir yana Neval, bu uzun hikâyenin dışında, bambaşka bir hikâyeyi hak ediyor. Zamanın bize ne göstereceğini, hep birlikte göreceğiz artık. Şimdilik tek söyleyebileceğim şu: Biz o günlerde iki yaralı insandık. Hikâyemiz, iki yorgun yolcunun karşılaştığı bir durakla anlam kazanmıştı. Birbirimize bu durakta hiç yalan söyleyememiştik. Buna ne gücümüz, ne de vaktimiz vardı çünkü. Hayat, kimi yolculara, çok büyük sırlar

verebiliyordu. Öğrenmek acıtabiliyordu bazen. Ama bunun için dokunmaya cesaret etmek gerekiyordu. Kendini tanımanın ve görmenin başka bir yolu yoktu. Yürümeye devam etme kararını aldığımızda, hangi izlerin içimizden hiçbir zaman silinemeyeceğini çok iyi biliyorduk bu yüzden.

O günlerde, Neval'le yaşadığım hikâyenin akışında, İnci'yi de düşünüyordum tabii. Düşünmeden durmam mümkün değildi hatta. Onunla yaşadıklarım, yeni, ya da yenilemek istediğim hayatımda, onsuz yaşadıklarıma rağmen, tazeliğini ve sarsılmazlığını o kadar koruyordu ki... Onunla yaşadıklarım, aramızdaki o uzaklığa rağmen, bana hâlâ o kadar yakındı ki... Geride bıraktıklarımızı, istesem de istemesem de, elbette sık sık hatırlıyordum. Bu anılardan o kadar çabuk ve kolay kaçamazdım. Kaçmak, gerçekten kaçmak için de çok büyük bir mücadele vermiyordum üstelik. Tek yaptığım, ya da yapmak istediğim, kendimi, onun o adada yaşayabilecekleriyle ilgili soruların doğuracağı olasılıklardan olabildiğince uzak tutmaya çalışmaktı. Bu olasılıklar beni o günlerde, taşıyamayacağım yerlere rahatlıkla götürebilirdi. Zaaflarımın, beni hangi yüzlerle ve rakiplerle karşılaştırabileceğini tahmin edebilirdim sonuçta. Bu gerçek yalanların tuzağına bir daha düşmemeliydim. Ancak böyle durumlarda, tüm çabalarınıza rağmen, yaşayacaklarınızdan yine de kurtulamıyordunuz...

İnci'yle yeni bir vedalaşma için bir daha görüşmemi böylelikle daha iyi açıklayabilirim. O "cafe"deki buluşmamızın son buluşma olduğuna çok inanmıştım aslında. Ancak, beklenmedik bir çağrı, yaşadıklarımın akışını yine değiştirmişti. O akşamdan on on beş gün kadar sonrasıydı. Bir cumartesi sabahı erkenden aramıştı. Ertesi gün gidiyordu. Beni son kez görmek istiyordu. Yeri benim seçmemi beklemişti "senin için değerli bir yer olsun" diyerek. Vermek istediği küçük bir armağan daha vardı. Şişli Camii'nin önüne gelip gelemeyeceğini sordum, gelebileceğini söyledi. İki saat kadar sonra, arabamla onu caminin önünden aldım. Hemen nereye gideceğimizi sordu tabii. Gülümsedim, gideceğimiz yerin benim için gerçekten bir anlam taşıdığını söylemekle yetindim. Oraya yıllardır gitmiyordum. Neyi, nasıl bulacağımı ben de bilmiyordum. Aradan o kadar uzun bir süre geçmişti ki...

Emirgân'daki o eski çay bahçesine vardığımızda çok heyecanlandığımı hissettim birden. İçimde, çok eski bir hikâyenin uyandırdığı buruk bir sevinç vardı.

"İşte burası..." diyebildim sadece.

"Ne varmış burada?" diye sordu çok meraklı bakışlarla.

"Bu kahveye dedem ve anneannemle birlikte pazar sabahları, ya da akşamları gelirdik... Aradan belki de kırk yıl geçti..." dedim.

Yüzüne yine o muzip gülümseme yayıldı.

"Sana çok yaşlı bir adam olduğumu söylemiştim!.."

Güldük. Kahveye oturduk. Kendimize birer çay söyledik. O çayı başka çaylar izledi. Çay masaya, semaverde gelmiyordu artık... Oraya oturur oturmaz çevreme baktım. Semaverin dışında, neyin ne kadar değiştiğini bile hatırlayamıyordum...

"Nasıl da aklıma gelmedi. Keşke seninle buraya daha önce gelseydik..." dedim birden.

Unutmuş muydum gerçekten, yoksa zamanı bir türlü gelmediği için hatırlayamamış mıydım?.. Bu çay bahçesini neden bu kadar çok önemsediğimi sordu bunun üzerine. Anlattım. Oraya da çocukluğumun unutulamayacak kimi anlarını ve yüzlerini gömmüştüm... Fotoğraflar yine yavaş yavaş su yüzüne çıktı. Anlatabileceklerimi anlattım, anlatabildiğimce anlattım. Sevgi dolu bakışlarla dinledi. Dinleyen sadece sevgilim değildi; ablamdı, kız kardeşimdi, çok yakınımda hissettiğim bir kadındı da sanki aynı zamanda.

O da anlattı sonra. Ardından da bir mektup verdi. Uzun bir mektuptu. O da orada kendisini nasıl gördüğünü ve yaşadığını anlatmaya çalışmıştı. "Küçük armağan"

buydu... O da ardında birkaç iz daha bırakmak istemişti belli ki... Çok güzel oyuncakları olan, çok iyi eğitim görmüş, ailesiyle birlikte sık sık yolculuklara çıkan bir akraba kızından da söz ediyordu orada, gerçek, asıl babası tarafından terk edilişinin doğurduğu o çok derin kırgınlıktan da. Bu kırgınlığın sesini daha önce, tüm titrekliğiyle duymuştum. Ancak bu sefer bu ses kendisini gerçekten duyurmaya çalışıyordu... Tüm bu anlatılanları, isteğini yerine getirerek, ondan ayrıldıktan sonra okumuştum. Onunla biraz da ayrılığı daha kolay karşılayabilme umuduyla geleceğe yönelik planlar bile yapmıştık. Kendimizi kandırıyorduk... Ama biz bunu daha önce de birçok kez yapmamış mıydık? Onu o günün gecesi arayabilirdim. Ama elim birkaç kez telefona gittiği halde vazgeçtim. Konuşmaktan hoşlanmayacaktı, biliyordum. Bu kadarını söylemesi bile şaşırtıcıydı. Hayatının bu en önemli yolculuğuna daha fazla yükle çıkmasına razı olamazdım.

Ertesi gün havaalanından aramıştı. Son söyleyebileceklerimi söylemeye çalışmıştım. “Benim için ağlama” demişti telefonu kapatırken. Ama biliyordum. Benden bunun tam tersini bekliyordu. O sabah ağlamıştım. Ama sadece onun gidişine değil... O hikâyede ağlayacağım o kadar çok insan vardı ki...

Bunları, bu yalnızlık gecelerinin birinde yaşadıklarımı size daha iyi anlatabilmek için söyledim. Erkenden yattığım, kendimi uykuya teslim ederek duyduklarımdan uzaklaşmak istediğim, gece hayatımı sadece rüyalarımda sürdürmek ve yaşamak istediğim o gecelerden biriydi. Birden, telefonun sesiyle uyandım. Derin bir uykudan uyandığımı şimdi çok iyi hatırlıyorum. Saate baktım hemen. İkiye geliyordu. Telefonu telaşla açtım. Bir iki tıkırtı geldi kulağıma. Sonra da onun sesini duydum. Oydu, evet. Çok çok yakınımdaydı, yine evinden arıyordu sanki.

“Günaydın!.. Sidney’den merhaba!”

Heyecanım daha da artmıştı. Bunu gizleyemezdim. Uyku sersemliğimi elbette hemen atmıştım üzerimden. Sesimin titreyişini engelleyemiyordum.

“Ne günaydını ya!.. Saat daha iki.”

Güldü. Canlı bir sesle karşılık verdi.

“Burada çoktan sabah oldu oğlum!.. Hamdi’yle sabah gezintisine çıktık. Hava da nasıl güzel bir bilsen... Seni bir arayayım dedim... İyisin ya?..”

Sesi mutlu, huzurlu bir kadının sesiydi. Onun beni dünyanın öbür ucundan aradığına inanamıyordum. Durumu tam anlamıyla algılayamıyor gibiydim. Ama o kâbus da bir daha kapımı çalmıştı sanki.

“İyiyim galiba... Sesin çok iyi geliyor. Sen de iyisin herhalde...”

Yine aynı canlılıkla karşılık verdi.

“Çok iyiyim!.. Her şey çok iyi!.. Burası öyle güzel bir yer ki, sürekli ‘Neden daha önce gelmedim?’ diyorum kendime...”

Duyduğum, mutlu bir kadının sesiydi gerçekten. Gittiği yerin, belki de yıllardır beklenmiş bir yer olduğunu söyleyen bir kadının sesi... Dahası, aynı evi paylaştığını bildiğim adamla, kendisine artık ulaşamayacağım o yerde, bir sabah gezmesindeydi... Kendimi, yine o çok tanıdık sahnenin seyircisi kılarken, onun böyle bir sabah gezmesinde, beni arama gereksinimi duymuş olabileceğini aklıma getiremezdim. Bu telefondan, istesem bana yeni bir umut verebilecek birçok anlam da çıkarabilirdim oysa. Ne var ki, bu olasılıkları ancak şimdi, aradan onca zaman geçtikten sonra, üzerlerinde durulabilir görüyorum. O anlar başka, aslında çok bildik, çok yinelenmiş bir tarihindi, bir türlü yeterince yüzleşilememiş bir karanlığındı.

“Maşallah... Hamdi Bey’le yürüyüşler falan... Çok hızlıymışız hanımefendi... İşler ilerledi galiba...”

Gülümsediğini hissettim bu sözlerim karşısında. Bana, tahmin edebileceğiniz gibi,

yine süzme bir salak olduğumu söyledi. O mutlu seste, bir sıcaklık, duymam gereken bir sevecenlik de vardı galiba. Ne var ki ben o anlarımda, bu tınıyı da alabilecek durumda değildim. Ancak söylediklerimin, endişemin hoşuna gittiğinden emindim.

“Sana bir haberim var...” dedi sonra.

Bu sözler heyecanımı daha da artırdı. Sakin olup bu heyecanımı elimden geldiğince belli etmemeye çalıştım. Ayrılmıştık, artık birbirimizden çok uzaktaydık, ama oyun aynen devam ediyordu gördüğünüz gibi.

“Neymiş?..” diye sordum.

Fazla bekletmedi.

“Bir iş buldum... Yarın çalışmaya başlıyorum...”

“Nasıl bir iş?..” diye sordum.

O kötü haberi almadığım için bir sevinç yayılmıştı içime. Yeni bir güven kazanmıştım sanki. Artık her konuyu konuşabilirdim... Söylediklerine kızacağımı anladığında, şirin, beni her zaman yumuşatabilen bir tavır takınırdı. Ses o bakışların, o duruşun sesiydi artık. Bu sesi çok iyi tanıyordum. Böyle bir beraberlikten sonra bunu anlayabilmem o kadar da zor değildi.

“Kızmayacaksın ama...”

“Neden kızayım ki?.. Hayat senin hayatın” dedim.

Yalan söylüyordum. Kayıtsızlığı oynuyordum sadece. Onun atacağı her adım beni ilgilendiriyordu aslında. Bunu ikimiz de biliyorduk. Onun böyle bir giriş yapması da bu ilgiyi duymak içindi zaten.

“Bir pastacıda...” dedi biraz da çekinerek.

Sustum. Verecek bir cevap buladım. Bir açıklama beklediğimi anlamıştı.

“Sabah çok erken kalkmam, beşte de işbaşı yapmam gerekiyor. Öğleye kadar çalışacağım. Ücret düşük ama ne yapalım, başlangıç için böyle...”

Onu bir pastanenin mutfağında görmeye çalıştım.

“Ne yapacaksın orada?”

Kendine güven telkin etmeye çalışıyor gibiydi.

“Ne bileyim işte... Ne isterlerse...”

“Ayak işleri yani” diye çıkıştım hafiften.

“Eh, başlangıç bu dedim ya... Zamanla daha iyi bir iş bulurum herhalde...”

Sesi, azarlanınca ağladı ağlayacak bir duruma gelen, bu duruma geldiği için de isyan eden o çaresiz, küçük kızın sesini andırıyordu bu kez. Aklımca bir üstünlük savaşı veriyordum. O eski kötülük oyunlarından biri miydi bu da? Bilmiyorum. Böyle durumlarda bir kötülükten söz edip edemeyeceğimize hâlâ karar veremediğim için, bilmiyorum.

“Ne güzel!.. Sen burada, ülkende, birçok insanın imrenebileceği bir işte çalış, sonra kalk, elin ülkesinde, ayak işleri yap!.. Aferin sana!..”

Sesindeki o küçük kız öfkesi daha da büyüdü, açığa çıktı sanki bu söylediklerim karşısında.

“Binlerce kilometre öteden bana moral vereceğine, moralimi bozuyorsun!.. Utan

kendinden!..”

“İşte yine aynı bakış, yine aynı duruş” dedim o anda kendi kendime. İşte yine sonuçlarla ilgilenen, bu sonuçları doğuran nedenleri görmek, düşünmek istemeyen o kadın vardı karşımda. Beni, belki de en çok bu tavrı nedeniyle kendisinden yavaş yavaş uzaklaştıran o sevgiliyle konuşuyordum bu kez. Gelgelelim, bu konuları yeniden deşmenin de bir anlamı yoktu artık. Durmayı bu yüzden seçtim.

“Tamam tamam... Bu bir başlangıç, haklısın... Kısa zamanda tüm hayallerini gerçekleştirirsin inşallah... Hani çok başarılı ve zengin de olacaksın ya...”

“Sen olacağına bak!..” dedi.

Sesi hem biraz kederli hem de sanki umutlu, mücadeleye hazır bir kadının sesiydi sanki bu sefer de. Kendisine güvenmeyi, bu yeni hayatının ilk günlerinde, elbette yeniden oynamak zorundaydı... Ona, bu oyun için, başka sözler, replikler de verebilirdim. Benden böyle bir zaman için beklediği buydu kuşkusuz. Ancak biz aynı zamanda, birbirine çok uzak coğrafyaların da insanlarıydık artık... Konuşmanın tam da başka bir duyguya akabileceği anlarda, birdenbire söylemek zorunda kaldıkları, bu uzaklığın hayali bir uzaklık olmadığını hatırlatmaya fazlasıyla yetiyordu.

“Haydi kapatalım şimdi. Buradan çok yazıyor. Zengin olmadım henüz!.. Seni yine ararım. Yakında bir telefon almayı da düşünüyorum. Aldığımda numaramı veririm. Belki sen de ararsın...”

“Ararım... Belki...” dedim.

“Yaa!.. Ara diyorum!.. Arayacaksın değil mi?..” dedi.

Ne diyebilirdim ki... Ne yaşanırsa yaşansın, ne kadar aramak isteyeceğimi de bilmiyor muyduk?..

“Tamam tamam, ararım... Belki de yazışırız...”

Yazışmak... Uzun uzun yazışmak... Bunu hiç yaşamamıştık işte. Yapabilir miydik?.. Heyecanlanmış göründü.

“Bak bu çok iyi fikir!.. Şu mail’le yazışmayı da öğren artık. Medeni ol biraz!.. Bak, şimdi yaz” deyip “mail” adresini verdi. Yazmıştım ama ne yapacağımı henüz bilmiyordum.

Teknolojiyi kullanmaktaki isteksizliğimi o da kendine göre yüzüme vuruyordu. Bu tavrım ajansta da küçük sorunlar çıkarmaya başlamıştı. “Mail” kanalından yazışmayı öğrenmek ile medeni olmak arasındaki bağlantıyı bir türlü kuramıyordum. Doğrusunu söylemem gerekirse, bu bağlantıyı hâlâ kuramam. Hayat bu yoldan biraz daha kolaylaşıyordu elbet. Bunu o günlerde, fikirlerine en değer verdiğim insanlar bile söylüyordu. Emre onların başında geliyordu. Onun yardımını isteyecektim.

“Peki... Ben de senin gibi medeni olacağım!..” dedim.

Sesimdeki alaycılığı elbette fark etti. Oyunu kendi anlayışına göre sürdürdü.

“Aferin!.. Sayemde daha da adama döneceksin!.. Bak, kilometreler ötesinden bile sana faydam dokunuyor!.. Ne kadar faydalı bir eski sevgili olduğumu gör artık!..”

Bir iki saniye kadar sustuk. Sonra o bildiğim ve hep duymak istediğim soruyu sordu.

“Beni özledin mi?..”

Özlemiştim, elbette özlemiştim. Bunu gizlemeye hiç gerek duymadım.

“Özledim. Hem de çok...”

“İyi öyleyse... Haydi biz yürüyüşe gidiyoruz... Ada’yı öp...” dedi.

Boğazıma bir şeyler düğümlenir gibi oldu. Cevap veremedim. Anlamıştı. O şirin tavrına yeniden büründü.

“Aloo!.. Ben de özledim...”

Söylediklerinden, yine kaygılarımı bir şekilde dile getirebilmek için cesaret almıştım.

“Yapacaklarına dikkat et!..”

Yapacaklarına dikkat et... “Dikkat”ten neyi ima ettiğim çok açıktı tabii. Bu sözleri duymak da hoşuna gitmişti, eminim. Bu kez de iyiden iyiye dost görünen sesle sevgisini ifade etmeye çalıştı.

“Ederim salağım benim, ederim... Sen de dikkat et...”

Sonra telefonu kapattı. Ahizeyi usulca yerine koydum. Bir süre öyle, daha önceki birçok konuşmamızdaki gibi, telefonun hemen yanındaki o koltukta yığılı kaldım. Oturdum, düşündüm. Hayat onun için, başka, çok uzak bir yerde devam ediyordu artık. Mutluydu, ya da en azından mutlu görünüyordu... Bu gerçeğin uyandırdıkları, beni yine o zaaflarının tutsaklığında yaşayan o kötü insan yapabilirdi. Onun bir başka hayattaki mutluluğu, daha da önemlisi bir başkasıyla mutluluğu, benim için bir kez daha bir mutsuzluk kaynağı olabiliyordu çünkü. Yaşadıklarım, hayat deneyimim ve ardımda bıraktıklarım bana, böyle bir bakışla, ikimize de haksızlık ettiğimi söyletiyordu. Kendime, onu ve bu yeni hayatını böyle gördüğüm için kızıyordum bile. Sonuçta, ayrılmayı ikimiz de kabullenmiş ve daha doğru bulmuştuk. Son adımı atan bendim üstelik. Onun o uzak adaya gitmesine son ana kadar sesini çıkarmamayı tercih eden, suskunluğuyla bir anlamda destek veren de bendim. O gidecek, gittiği yerde kendine göre yeni bir hayata başlayacak, bense kaldığım ve kalmayı seçtiğim yerde, yeni hayatımı yaşayacaktım... Bunlara birlikte karar verilmişti... Düşünceleri başka bir yere koymak gerekiyordu ama. Yaşadıklarımızda, kolay kolay açıklayamayacağımız duygular da vardı. İlişkiyi bir de böyle hissetmekten kurtulamıyordum. Bu yolda da kendime yeniden sormam gerekiyordu hiç kuşku yok ki. Bu yolda da... Yanıtları bildiğim, tahmin edebildiğim halde... Herkes gibi ben de kendime yazgılıydım bir yerden sonra... Emre’yle oturup, bunları da uzun uzun konuşabilirdim. Sesimi gerçekten duyurabileceğime inandığım bir insana yine gereksinim duyuyordum. Ancak bu adımı, bu gereksinime rağmen, yine erteledim. Direniyordum, adını koymaya bile cesaret edemeyeceğim bir şeye, bir daha direniyordum. Direniyordum... O adımı atma zamanının da bir gün geleceğini bildiğim halde... Olaylar beni, istesem de istemesem de başka yerlere çekti zaten.

Emre’den “mail” kanalının nasıl kullanılabileceğini öğrendim sadece. O kadar da zor değildi. Bu öğrendiklerimi uyguladım ve İnci’ye bir “mail” attım. Üstelik benim de bir “mail” adresim vardı artık! İlişkimize yeni bir kapı açmıştık. Bu benim ona ilk mektubumdu. Böyle yazışmaları kanıksayanlar, aldıkları ve gönderdikleri mesajlara mektup diyebilirler mi?.. Bilemem. Ne var ki ben, onca değişime rağmen, bu sözde yine de direnmek istiyorum. O aşklar gibi, bu aşkın da mektupları olacaktı artık... Neden mi?.. Yine unutmamak ve unutturmamak için mi?.. Kim bilir... O matemi sürdürebildiğimce sürdürmek de istemiştim belki...

Şimdi sizinle bu mektupları paylaşmak istiyorum. Romanı yazdığımda, bu yazışmaları başka türlü anlatırım belki. O zaman, kimi yazılanları söyleyemeyebilir, çekmecelerimin birinde saklamayı, korumayı tercih edebilirim. Buna da o zaman karar veririm artık. Ancak buralara da geldikten ve onca yaşananı paylaştıktan sonra, sizden duyduklarımı ve görmek zorunda kaldıklarımı gizlemem yakışık almaz. İlk mektubumdan başlayalım öyleyse. Şimdi bakıyorum da, öyle aman aman bir mektup değilmiş. Ne yapalım... Aman aman bir mektup değildi, ama ilk mektuptu işte... O zaman da bu mektup böyle yazılmalıymış demek ki...

> Merhaba İnci!
>
> İşte ne yaptım ettim, senin şu “mail” işini öğrendim! Bu benim ilk denemem. Sayenizde hanımefendi!.. Umarım yerine ulaşır. Ben de böylece, dediğin gibi, daha medeni bir insan olduğumu görürüm!..

Telefonun beni çok duygulandırdı.

Yeni hayatın nasıl gidiyor?.. Haydi istersen şunu da sorayım: Öyle gezmeler, çıkmalar, falan filan... Ne haltlar karıştırıyorsun sen oralarda?..

Hepsi bu kadardı, benim ilk mektubum da böyle bir mektuptu işte... Sanki hiç ayrılmamıştık... Kendime bu yaptığımın anlamsızlığını sürekli hatırlatmadım değil. Ancak yine de yaşadıklarımın beni çektiği yere gitmeyi daha uygun buldum. Bu ilişkide, tüm tehlikelerine rağmen, böyle yaşamayı da öğrenmiştim artık. Oyunun yeni perdesi oynanıyordu. Bu perde son perdeydi belki de... Ama bu perde de oynanmalıydı. Bu perde de, ne kadar uzun sürecekse sürsün, oynabildiğince oynanmalıydı...

Sonrası beklemekti. Bu mektubu yazdığım akşamın sabahında, heyecanla posta kutuma baktım. Yanıt yoktu. O günün akşamı yine baktım. Bakmamla birlikte de yürek atışlarım birdenbire hızlandı. Yanıt gelmişti! Yazılanlar, yeni bir hayatı bir daha, tüm açıklığıyla anlatıyordu...

Sayın Yazar!

Mail'in beni çok şaşırttı doğrusu! Yahu sen nasıl oldu da bunu böyle becerdin? Aferin sana! Ben çok iyiyim. Burası çok değişik bir yer. Hayat bambaşka. İnsanlar rahat, ilişkiler rahat. Kendimi çok iyi hissediyorum. Prozac almayı bile bıraktım. Sabah çok erken kalkıyorum, işe gidiyorum, öğlene kadar çalışıyorum. Sonra eve dönüyorum. Akşam kursa gidiyorum, gecenin bir vakti dönüyorum. Çok yoruluyorum ama mutluyum. Karışanım yok. Telefonda da söyledim, keşke daha önce gelseydim buralara.

Hamdi zor adam. Bir huysuz, bir huysuz ki sorma. Ne zaman bir tartışma çıksa, haydi, "Siz kadınlar zaten hep böylesiniz" diyor. Kadınlarla ilgili ciddi sorunları var. Bayağı kötü şeyler yaşamış galiba. Ama doğrusu iyi insan. Böyle zamanda arasam, daha iyisini bulamazdım. Anlayacağın şansım yaver gidiyor.

Ben buralarda hiçbir halt karıştırmıyorum (henüz). Adam huysuz muysuz, ama şimdilik tehlikesiz görünüyor.

Sen nasılsın? Umarım iyisindir. Ada nasıl, karın nasıl, hayatın nasıl? Anlat, uzun uzun anlat. Yazar olan sensin. Roman nasıl gidiyor? Onu da anlat.

Haydi byee!

Onun da ilk mektubu böyle bir mektuptu. Şimdi bu mektupta beni neyin, daha da doğrusu nelerin sarstığını tahmin edebilir misiniz?.. Kendimi, kendi oyunuma bile bile kaptırmıştım. Oyunun bu perdesi için yeni sözler ve sesler gerekiyordu. Bu sözler ile sesler, çok uzaklardan, çok uzak zamanlarımdan ve tarihimden de gelebilecekti... Onun o adada bensiz bir hayatı vardı artık... Perdeyi götüren, bitirilemez kılan, sürekli yeni sahnelere açan, benim gibi birçok savaştan henüz çıkamamış bir insanın içini her geçen gün biraz daha çok kemirebilecek cümlelerden biriydi bu... Onun o adada bensiz bir hayatı vardı artık... Bensiz, daha da önemlisi, beni aramayan, bana gerek duymayan bir hayatı... Ölüm kapımı çalmıştı... Bunu da biliyordum, bu gerçeğin de farkındaydım. Ayrılığın en acı ve taşınamaz yanı, sevgilide öldüğünü görmekti, seyretmek zorunda kalmaktı... Bu temel, belki de en temel gerçeği kendime sürekli söylemeye, hatırlatmaya çalışıyordum. Ne var ki, aklımın tüm çağrılarına rağmen, tehlikeli oyunumun içine de girdikçe giriyordum. Onun bu kısa mektubuna iki gün sonra verdiğim yanıt, bu yeni perdenin sahnesinde, birçok çıkmazımla ve eski açmazımla yürümekten başka türlüsünü yapamayacağımı gösteriyordu...

Bir pazar akşamıydı. O günü Ada'yla geçirmiştim. Bir kebapçıda yemek yemiş, sonra da sinemaya gitmiştik. Tüm bu yaşadıklarımız, bana İnci'yi hatırlatmaya yetiyordu. İnci aramızdaydı, bıraktığı anlarla ve fotoğraflarla, hâlâ bizimle birlikteydi. Hayallerimle beslediğim bu beraberliği içimde yaşatıyordum. Onu, ilişkimizin bitişini hâlâ doğru bulduğum halde, aramaya başlamıştım. Onu ve yaşadığımız o günleri çok özlemiştim çünkü. Onunla ilgili, eksikliğini duyduğum, adını koymaktan yine kaçtığım bir şeylerim vardı artık...

İnci yine kabuğunun içine kapanmıştı. Kabuk sertti. O kabuğu hiç açamayacak

gibiydim artık. Onu böyle de göreceğimi, birlikte yaşadığımız günlerde de, ayrıldığımızda da düşünememiştim. Kimi adlar, zamanın akışında, nasıl da kendilerine yakışan çağrışımlarla içimizde yer edebiliyordu. Kimi insanlar, adlarını nasıl da yazgıları gibi taşıyorlardı. O ayrılıklardan birini oynadığımız günlerin birinde, "Benim kendimi bile korkutan bir yanım vardır. Bir an gelir, çok, ama çok sertleşebilirim. Kabuğuma çekilirim, o kabuğu da hiç kimse açamaz. Ben de açamam, istesem de açamam..." demişti. O hüzünlü pazar akşamı yazdığım mektuba aldığım yanıt, bana bu sözleri çok uzaklardan hatırlatacaktı. Ancak bu hatırlamanın nasıl yaşandığını daha iyi anlatabilmem için, ona yazdığım mektubu da bilmeniz gerekiyor... Her mektup, bir mektubu çağırıyordu ya... Evdeydim. Ada'yı Selin'e bırakmıştım. Bir hafta sonra yine bir araya gelecektik. Günün o saatlerine, Ada'dan ayrılmanın hüznü de eklenirdi hep. O da o gün, benim gibi İnci'yi aramış mıydı?.. Bu konuda tek kelime bile söylememişti. Ancak bu suskunluk, onun "lunaparkını" hayatından kolaylıkla çıkardığı anlamına gelmeyebilirdi. O da, bir zamanlardaki babası gibi, duygularını rahatlıkla açığa vuramayan bir çocuktu ya... Günü geldiğinde nasılsa konuşacaktık. Bunu da biliyordum, hissediyordum. Eve döndüğümde dedem, her pazar akşamı Fransız kanalı TV 5'te seyrettiği programı seyrediyordu. Bu programın çok sadık bir izleyicisiydi. Ben de onunla o programı seyrederdim bazen. Beni kimi zaman çok hüzünlendirirdi o program. Bu topraklara "Adam Olacak Çocuk" adıyla gelmiş o programın benzeriydi bu. Çocuklar hünerlerini gösterirlerdi. Kimileri piyanist, kimileri şarkıcı, kimileriyse komedyen olmayı vaat ederdi... O çocuklar aileleriyle birlikte orada olurlardı... Gerisini, neler hissettiğimi anlatmayayım artık... Bu dışlanmışlığı ve ıskalamayı böyle karşılaşmalarda sık sık duymak bir kader miydi?.. Bu soruyu da bir yana bırakalım, arkaya atalım şimdilik... Sonuçta insan, bazı yanıtları bulamadan da kendini taşıyordu, kimi ilişkilere bırakabiliyordu...

İnci'ye o mektubu, böyle bir duygu halinde yazmıştım. O mektup, benim ilk hasret mektubumdu...

İnci,

Bugün Ada'yla birlikteydim. Bizim için alışılmış bir pazar günüydü aslında. Biraz gezdik, bir kebapçıda yemek yedik, sinemaya gittik... Onunla beraber olduğum için mutluydum. Ancak içimde, bir türlü kurtulamadığım bir keder de vardı. Bir tek sen yoktun aramızda. Seni aradım, eksikliğini duydum. Bir daha bizimle olabilseydin... Hava güneşliydi. Şimdi de akşam çöküyor. Güneşin sokaktan yavaş yavaş çekilişini seyrettim az önce. "İşte İnci'siz bir akşam daha" dedim kendime. Ayrıldığımızda, seni bu kadar çok ve çabuk özleyeceğimi, eksikliğini bu kadar çok duyacağımı düşünememişim. Hayatımı nasıl da doldurmuşsun meğer...

Şimdi kendimi öyle yalnız ve terk edilmiş hissediyorum ki... Bu ev, dedeme rağmen, dayanılmaz ve anlamsız geliyor artık. Tüm yaptıklarım sen gittikten sonra rengini yitirdi sanki. Kavgalarımızın bile, bize daha çok yaşama gücü veren bir yeri varmış hayatımızda.

Az önce TV 5'te, sana bir keresinde sözünü ettiğim o çocuk programı vardı. Benzerini burada Barış Manço'nun yaptığı o çocuk programı, hatırlarsın. Bu programı seninle seyretmiş miydik?.. Hatırlayamıyorum. Anılar birbirine o kadar karıştı ki artık... O ailelere baktım bir daha çocukları seyrederken. Kendi hallerinde, hayattan belki de çok büyük beklentileri olmayan, ama sonuçta, bir birlikteliği başarmış insanlardı. En azından bana öyle görünüyorlardı. Gördüklerim de o eski hikâyeyi hatırlamama yetti. Bu hikâyeyi ve duygusunu romanımda mutlaka anlatacağım. Anlatmasam, seninle yaşadıklarımı yeterince anlatamadığım duygusuna kapılırım. Neyi, nasıl anlatacağımı zaman gösterecek tabii. Ama yazı, eğer çok istenirse, sabırla aranırsa, kendisini er ya da geç yazdırır, biliyorum. Neyse, sana şimdi asıl söylemek istediğim bu değil. Bu ailelere bakarken, içimden bir başka eksiklik geçti bu sefer. Bu eksiklik bir pişmanlıkla büyüdü, çok içimi acıttı. Biz bu aileyi, tüm yaşadıklarımıza rağmen, birlikte kuramaz mıydık? "Çok gecikmiş, üstelik yersiz ve anlamsız bir soru bu" diyeceksin, eminim. Biliyorum, bu sorumu da, daha önceki birçok sorum gibi, çok geç sorduğumu biliyorum. Bilmesine biliyorum da, yine de sormak geldi şimdi içimden. Sormak, en azından sormak. Sana değilse de, kendime sormak. Bu evde, kendimi, sen de gittikten sonra, daha da çok göçmen gibi hissediyorum oysa. Bırak aileyi, gerçek bir aile kurma hayalini, yerleşik bir insan bile değilim sanki artık. Benim şimdiki gerçeğim bu. Ama bana sorarsan, senin de gerçeğin bu. Sen de şimdi kendine göre bir göçmensin. Bak ikimiz de, kendi köşelerimizde, farklı şekillerde birer göçmen oluverdik birden. Senin koşulların benimkilerden daha zor kuşkusuz. Bunun farkında değilim sanma. Sana, çıktığın bu yolda başarılar dilemekten başka bir seçeneğim de yok. Ben sadece, senden önce, biraz da senin için göze aldığım, ama aynı zamanda da kendi kendime yarattığım göçmenliğimin devam ettiğini söylemek istedim. Yarın yine ajansa gideceğim. Bu gece yine seni düşüneceğim. Ayrılığı bir türlü içine sindiremeyen sevgililer gibi, senin oralarda neler yaptığını, dahası

kimlerle neler yaptığını düşüneceğim.

Bugünleri nasıl atlatacağım, bilemiyorum. Bir şekilde atlatırım herhalde. Şimdilik söyleyebileceğim, çok kederli, her şeye ve herkese uzak bir dönem yaşadığım.

İçimden, artık çok uzun bir süre için, birine fırın makarna yapmak gelmeyecek. Kim bilir, sen bu yemeği yaptığım son insandın belki de...

Bu mektup da böyle tuhaf bir cümleyle son buluyordu işte.

Neden yazmıştım bu mektubu?.. Onun eksikliğini duyduğum doğruydu. Gidişiyle hayatımın birçok rengini yitirdiğim doğruydu. Göçmenlik duygum, yalnızlığım, pişmanlığım, kendime kırgınlığım bile doğruydu. Ama böyle bir ayrılıktan, üstelik ayrı dünyalara, her anlamda ayrı dünyalara gittikten sonra böyle bir hasret mektubu yazmak ne kadar doğruydu?.. Bir şeylerin tüm uzaklıklara rağmen hâlâ bitmediği olasılığına sığınmak yeterince rahatlatıcı ve ikna edici değildi. Anlamak, biraz daha ileri gidebilmek için, başka sorular sormayı da bilmem gerekiyordu. Bu mektubu da, daha sonraki mektuplarımı da, kime yazmıştım örneğin?.. "Kime olursa olsun, matemin bir parçasıydı bu, gidebileceği yere kadar gidecekti" diyeceksiniz... O zaman da sabırsızlıkla bir cevap beklemek niyeydi?.. Ölmeye yavaş yavaş alışmak için mi, bir şeyleri hâlâ canlı tuttuğunu, ya da yeniden canlandırabildiğini görmek için mi?.. Soru buydu. Ama oyun, belki de gerçekten son perdesini oynadığım bu oyun, hem oyunculuğunu hem de yazarlığını, yönetmenliğini yapacağım oyunlardan değildi artık. Dekor değişmişti, roller değişmişti. Oyun farklı sahnelerde oynanıyordu. Mektubuma aldığım yanıt, bu gerçeği de tüm acımasızlığıyla yüzüme vuruyordu.

Sayın Yazar,

Şu anda senin romantizmine ne kadar uzağım bilemezsin. Sen orada kendinle, her zamanki hayallerinle uğraşırken, benim buradaki düşüncem, "Daha iyi bir iş bulur muyum? Ucuz, uygun kirası olan bir daireye tek başıma geçebilir miyim? İngilizcemi ilerletebilir miyim?" şeklinde. Fazla parayla gelmedim buralara, biliyorsun. İşim ne kadar zor tahmin edebilirsin. Şu sıralar bu aşk meseleleriyle uğraşacak halim yok. Hayatımı yaşıyorum, hepsi bu. Yeni heyecanlara açığım elbet. Ama seninle ilişkimiz o konuşmayı yaptığımız akşam bitti. Hem de bir daha başlamamak üzere. Şimdi böyle yazışmamız bile fazla. Aslında tüm yaptıklarından sonra, yüzüne bile bakmamam gerekiyordu. Eğer şimdi bağlarımızı hepten koparmamışsam, bu senin, her şeye rağmen, çok iyi bir insan olduğuna inandığım içindir, bana ilişkimiz süresince çok şey kazandırdığın içindir. Ama koşulları da fazla zorlamaman gerekiyor artık. Eğer "Bu durumda arkadaşlığımızı sürdürelim, birbirimize destek olalım" diyorsan, hiç itirazım yok. Seni bir insan olarak tümden kaybetmek istemem doğrusu. Sen ne düşünürsen düşün, biz sevgili olarak, yeniden başlayamayız ama. Bu iş bitti artık, hepten bitti, anla. Ben böyle bir kararı almış, buralara kadar gelmişsem, aynı sorunları yaşamayı göze alamam. Sana yeni hayatında mutluluklar diliyorum. Ben de burada mutluluğu bulmaya çalışacağım. Kader, kısmet... Zorlamanın bir anlamı yok. Belki böylesi ikimiz için de daha iyi. Ben birazdan kursa gideceğim. Yeni arkadaşlar edinmeye çalışıyorum. Bir iki tanesiyle içmeye gittik bu hafta sonu. Çat pat, kırık dökük İngilizcemle anlaşabildiğimiz kadar anlaşmaya çalışıyoruz işte.

Havalar çok iyi gidiyor bu arada. Siz orada kışa giriyorsunuz, bizim burada yaz. Gördüğün gibi, mevsimlerimiz bile farklı artık.

Bye bye...

Bu mektubun da en çok son cümlesi dokunaklıydı. Bu oyundaki zaafımı yakalamış mıydı?.. Size daha önce söylemiştim. Zekâsını çok iyi kullanan, bazen kendi zararına kullanan, ama sonuçta çok iyi kullanan bir kadındı o. Onun bu özelliğini daha ilk günlerimizde fark etmiş, ilişkimiz süresince de sık sık görme olanağını bulmuştum. Bir olasılığı göz ardı edemezdim. Benden için için bir intikam alma peşinde miydi?.. Bana derin bir kırgınlık duyuyordu kuşkusuz. Onca yıllık bir beraberlikten, onca kavgadan ve direnişten sonra, bu ilişkiyi artık sürdürmek istemediğini söyleyen bendim sonuçta. Bana sadece bir kırgınlık değil, bir öfke duyması da kaçınılmazdı bu durumda. Çıktığı bu yolun ilk adımlarında, kendisini güçlü hissetmek, ya da en azından güçlü bir kadını oynamak zorundaydı. Bir geriye dönüşü, hangi anlamları taşırsa taşısın, bir vazgeçişi düşünemezdi artık. O günlerde, onun bana satırlarıyla, duygularıyla ördüğü o duvarı, böyle de görebilirdim. Görmesine görebilirdim de, ben o zamanımda, beni ben yapan, o

karanlığın içinde, hem ona hem ilişkimize, hem de kendime bu kadar uzaktan bakmaya da pek hazır değildim galiba. Ondan beklediğim cevap, böyle bir cevap değildi. Bu cevapta ben yoktum çünkü, daha da doğrusu, ben istediğim gibi yoktum. Ben o yerde değildim artık... Yeni bir mektup yazmamayı tercih edebilirdim bu durumda. Tüm mektupları içime gömebilir, ya da ilişkiden bütünüyle kopmamak, bir başka deyişle de o odaya günün birinde yeniden girme umudunu hepten yitirmemek için, bu yeni durumu gören o olgun erkek kılığına bürünerek, ona istediği arkadaşı verebilir, en azından veriyor görünebilirdim. Ancak o zaman, dediğim gibi, başka bir oyunun zamanıydı. Ben kendimden, ona aramızdaki bu uzaklığı bile bir başka yakınlık olarak hissettirmeyi de bekliyordum artık. Bu mektubu alır almaz yazdığım mektup, işte bu umuda ve arayışa yönelikti. Onun oradaki hayatını nasıl yaşadığını daha iyi görmek de istiyordum üstüne üstlük. Yazmaya elbette değişen mevsimlerimizden başlayacaktım...

İnci...

Mektubunu okuduğumda nasıl derin bir kedere kapıldığımı bir anlatabilsem. Demek mevsimlerimiz bile değişti. Bu sözlerinin beni ne kadar etkileyebileceğini, dahası yaralayabileceğini düşündün mü?.. Bunu bilemiyorum gerçekten. Ama sonuçta çok, hem de çok yaralayıcı bizi böyle görmen. Farklı mevsimlerin insanlarıyız artık ha... Bu gerçeğe kendimi iyiden iyiye alıştırmalı mıyım?.. "Söylediklerimi böyle anlayabileceğini aklıma bile getirmemiştim. Bunu da nereden çıkardın?" diyebilirsin... Hatırlıyor musun? Bana sık sık "Hayat senin sandığın kadar karmaşık değil. Yaşananlar aslında göründüklerinden çok daha basit" derdin. Bu satırları okuduğunda, belki de yine böyle bir yorumda bulunmak isteyeceksin. Ben senin karmaşık dediğin o tarafları, ilişkimizi var eden özel renklerimiz olarak gördüm oysa. Resmin bizi benzersiz kılan, titrek ve küçük fırça darbeleriydi bunlar. Biz oradaydık, en çok orada kendimizin ifadesini bulabilirdik doğrusunu söylemek gerekirse. Ne var ki ben, ne bu zaaflarımı ne de bu beklentilerimi seninle istediğimce paylaşabildim. Aramızdaki en büyük kırılmalar buradaydı işte. Biz sık sık bu yalnızlıklarımızda karşılaşmıştık... Neyse, bu konulara girmeyelim şimdi. Ben seninle başka bir duygumu paylaşmak istiyorum zaten artık. Bu duygu, böyle farklı bir mevsime gittiğin ilk günden beri vardı sanki. Hissettiklerimi kendime yine itiraf edememiştim. Yaşadıklarımla ve kaybımla, en önemlisi bu yeni ölümle yine yüzleşememiştim. Sonra telefon ettin. Sonra da mektupların geldi. Başka bir iklimdeydin evet, her anlamda başka bir iklimde... İşte o zaman birileri kulağıma bu duyguyu fısıldadı. Fısıldayan kimdi?.. Sen mi?.. Ben mi?.. Yoksa bir başkası mı?.. Bunu bilmiyorum. Ama birileri bu duyguyu fısıldadı işte...

Seninle son kez Emirgân'daki o çay bahçesinde oturduğumuz günü hatırlıyor musun? Sana o çay bahçesine, çocukluğumda, dedem ve anneannemle birlikte geldiğimi anlatmıştım. Şehrimin, yitirdiğim yüzlerinden birinin tanığıydım yine bu anımı anlatırken. Semaverde gelen o çayı da hayal meyal hatırlıyordum, Büyükdere'deki börekçiden aldığımız o bol şekerli, sıcacık böreği de... O günlerde arabamız yoktu. Şişli'den oraya minibüsle giderdik. Minibüslere de o zamanlarda, yoldan hızla müşteri aldıklarından, kaptı kaçtı denirdi. Eğer oraya öğle sonraları gitmişsek, hava kararmaya yüz tutmadan dönüş yoluna koyulmamız gerektiğini söylerdi dedem. Akşamın ilerlemiş vakitlerinde kaptı kaçtı bulmak çok zorlaşırdı çünkü. O günlerin en büyük armağanlarından biri, o eşsiz, ağzıma yüzüme bulaştırdığım pamukhelvasıydı. Ben hep pembelisini isterdim. Ne var ki dedem bundan pek hoşlanmaz, bu pamukhelvalarının boyalı ve zararlı olduklarını söylerdi hep. Ona, pek belli etmezdim, ama bu yüzden çok kızardım. Onun temkinliliği, beni hep rahatsız etmişti zaten. Bu duyguyu, ilişkimizin henüz çok taze olduğu günlerde, Ada'yla beraber lunaparkta, çarpışan arabalara bindiğimizde de yeniden yaşamıştım. Sana o akşam duyduklarımı anlatmış mıydım?.. Hayatımın en zor dönemecindeydim... Biraz daha iyi anlamıştım... Hiçbir yaşanan rastlantısal değildi... Temkinliliğin tarihi, kalmaların ve gidememelerin tarihi... Hiçbir yaşanan... Yaşananlarda yaşayamamak varsa bile... Hayatımız adına attığımız her önemli adımın, belki de çok gerilerde, çok başka savaşların izlerinde kök salmış bir nedeni vardı. Dedem, birçok adımını temkini elden bırakmaksızın atmıştı. Temkinli yaşamak onun hayat tarzıydı. Kendisine tarihinden, geleneklerinden kalan; bana da aktarılan, neyi umut edersem edeyim, neye, kime sarılmak istersem isteyeyim, benim de kaçamadığım, varlığını hep hissettiğim bir mirastı bu belki de. Kimi hayatlar, farklı coğrafyalarda, bu mirasa sahip çıkıldığı için, yüzyıllar boyunca sürdürülmemiş miydi?.. Ancak bu duruş, onun özel tarihinin de duruşuydu galiba aynı zamanda. Altmış yılı aşkın evlilik hayatında, karısını, anneannemi hiç aldatmadığını, ilerleyen günlerinde birçok kez söylemişti. Bir övünç mü vardı bu sözlerinde, bir pişmanlık, ya da hayata duyulan bir kırgınlık mı?.. Bunu hiçbir zaman anlayamadım...

İlkokula yeni başladığım günlerdi... O günlerde Kireçburnu'nda, sık sık gittiğimiz bir fırın da vardı. Dedem o fırından, sabah kahvaltısı için galeta ve peksimet alırdı. Ona göre hiçbir fırın, galetayı ve peksimeti, o fırından daha iyi yapamıyordu. Ama oraya gitmek, benim için bir kâbustu. İlkokula yeni başladığımı bilen fırıncı, bana sık sık çarpım tablosunu sorardı çünkü. Ben de hem kafam matematiğe bir türlü çalışmadığından, hem de çok heyecanlandığımdan, çok çekingen ve içine kapanık bir çocuk olduğumdan, sorulan sorulara sık sık yanlış cevaplar verirdim. Bu cevaplara herkes gülerdi. Oradaki herkes için bir eğlence

vesilesiydi bu. Ben de gülümser, eğlenceye katılır, ama aslında hiç eğlenmezdim tabii. Utanırdım, sıkılırdım, kendimi bir aptal gibi görürdüm. Çocukların zekâsı sık sık böyle ölçülürdü çünkü. Çocukların duygu dünyası, farkına bile varılmadan, böyle de sarsılırdı aynı zamanda. Çocukların çocuklukları, biraz da böyle, haince öldürülürdü... Aradan yıllar geçtikten sonra, hem duyduklarımdan hem de okuduklarımdan, başka büyüklerin de başka yerlerde ve zamanlarda, çocukların zekâlarını böyle ölçtüklerini öğrendim. Aradan birçok insan, hikâye ve hayal kırıklığı geçmişti... Akıllılığın da, aptallığın da başka yerlerde aranabileceğini, dahası aranması gerektiğini öğrenmiştim artık. O büyüklerin, bu zekâ oyunlarıyla, yine farkına varmaksızın, kendi zavallılıklarını, kaçışlarını nasıl oynadıklarını da öğrenmiştim. Kimi etkiler hiçbir zaman hepten silinemiyordu ama. Ne çok yaratıcılık öldürülmüştü, ne çok farklılık görmezlikten gelinmişti, ne çok insan, o hazır değerler yüzünden, asıl değerini göremeden ve gösteremeden çekip gitmişti buralardan... Yıllar, ancak yıllar sonra, o büyüklerin o küçüklere yaptıkları sınavların aslında kime yapıldığını görebilmiştim. O sınavlarda başkaları da vardı... Yıllar sonra, "Çocukların en büyük talihsizliği çocuk olmaktır" diyenler de çıkacaktı karşıma... Öğreniliyordu, hayatın bu yüzleri de öğreniliyordu işte... Gelgelelim, öğrenirken yaşananlar, içimizde kolay kolay onarılamayacak hasarlar da bırakıyordu. Kimi yaralarsa hiç kapanmıyordu, sızılarını hep duyuruyordu...

O gün sana bu anımı anlatırken gülmüştük. Kendimize, yaşadıklarımıza, bizi biz yapanlara gülmüştük. Bana sevgiyle bakmıştın. Bana uzun süredir, böyle sevgiyle ve şefkatle bakmıyordun. O çocuğu sen de sevmiştin belki. İçinden yüzümü okşamak gelmişti okşamıştın; bana sarılmak gelmişti, sarılmıştın. Bunları görmüştün, elimi sana neden uzattığımı da görmüştün. Sen o gün o çocuğa sarılmıştın belki de. Sen bana o gün, o çocuğa son kez, ya da kim bilir, belki de ilk kez sarılma duygusuyla sarılmıştın sanki. Sana, beraberliğimiz süresince bir türlü gelemeyen o adamda, o çocuğun da izleri vardı işte. Bunu görebilmiş miydin, en azından bir kereliğine gerçekten hissedebilmiş miydin?.. Sana o zamanımızda, o çocuğu gösterebilmiş miydim?.. Bana öyle gülerek, şefkatle baktıktan sonra, gözlerin dolmuştu. Benim de gözlerim dolmuştu. Ağlamak istemiştim. Sen de ağlamak istemiştin sanki. Neye ağlayacaktık?.. Neye, kime, neden ağlayacaktık?.. Birbirimizin çocukluklarını, içimizdeki çocukları yeterince göremediğimizi fark edebildiğimiz, en nihayet fark edebildiğimiz içindi belki de hüznümüz. Bu çocukları birbirimize yeterince duyuramadan, yaşatamadan ayrılacaktık... Yapamadığımız o çocuğa da üzülüyor muydun o anlarda?.. Beni yitirirken, benden istediğin o çocuğu da yitirdiğini düşünüyor muydun?.. Yoksa... Yoksa bu da benim yalnızlık fotoğraflarımdan biri mi?.. "Sen gerçekleri değil, hayalleri doğurabilirsin ancak" diyebilirsin. Bu "suç"un da yabancısı değilim artık. Aslında işlenmemiş, ama yine de hep taşınan, bir türlü kaçamadığım, kaçamayacağım bu "suç"un da...

Senin çocukluğunu da konuşmuştuk o gün. Bana uzun bir mektup vermiştin. Buluşmamızdan bir gün önce yazdığın, seni böyle bir yolculuğa çıkaran duyguların ve hatıraların izlerini taşıyan bir mektuptu. Böyle söylemiştin. Sadece bir vedayı dile getiren sözler değil, bir tarih de vardı orada. Bana ilişkimiz süresince hep anlatmak istediklerini de dile getiriyordu yazdıkların, bir türlü anlatamadıklarını, paylaşamadıklarını da. Yazdıkların bana gizliden gizliye, seni o uzak adaya, şimdi yaşadığın, seni benden alan adaya çağıran sesi de duyuruyordu... Artık kararlıydın. Ok yaydan çıkmıştı bu kez. Seni bu kararından döndürmem mümkün değildi. Bu sorumluluğu üstlenemezdim. Gitmen ve görmen, görmen ve yaşaman gerekiyordu. İçimden seni durdurmak gelmedi değil. Ama bunu yaparak, kendimi bir daha bencil bir insan durumuna düşüremezdim. Bu ayrılık sınırına ikimiz de yavaş yavaş, kendimizi birbirimize yeterince veremediğimiz için gelmiştik sonuçta. Yollarımızın bir yerinde karşılaşmış, sonra da birlikte yürümeye çalışmıştık. Ancak bu yolda da, daha birçok ilişkimizdeki gibi başkalarıyla, başkalarımız ve başkalıklarımızla adımlarımızı atmak zorunda kalmıştık. Bu yürüyüş de bizim kaderimizdi. Annen ile babanın sana yaşattıklarının yankılarını duymadım mı sanıyorsun?.. Bunları seninle çok konuşmadık... Babanı, gerçek babanı hiç tanımaman, annenin suskunluğu, orada duyduğun boşluk, eksiklik... Sonra ayrılık, kopuş... Bu izleri seninle birlikte sürmeme hiç yanaşmadın. Ben de seni bıraktım. Nasılsa bir gün konuşuruz umuduyla bıraktım. Fakat o gün hiç gelmedi. Bu ilişkiyi daha çok sürdürmemize yol açabilecek o konuşmayı hep erteledik. Yaklaştık, kaçtık... Bu yaklaşmaları da, bu kaçışları da birçok ilişkideki gibi yaşadık. Biz de bu ilişkiyi, öncelikle kendinden korkan birçok insan gibi, bu yaklaşmalarla ve kaçışlarla sessizce, sinsice öldürdük. Şimdi bu kaçışlarımızdan nasıl da pişmanlık duyuyorum, bir bilsen... O adımı atma yürekliliğini gösteremememin nedenini de tarihimde, seninle birlikte o yolda yürüyen insanlarımda arayabilirim belki. Bu arayış beni başka yüzlerimle karşılaştırabilir. Nelerden ve kimlerden kaçtım?.. Kimlere neyi göstermek istiyor, ya da gösteremiyordum?.. Bu sorular kim bilir beni nerelere götürür şimdi. Sonuçta amacım kendimi daha iyi görebilmek, yaşadıklarımın sorumluluğunu sadece başkalarına yükleyerek rahatlamak değil çünkü. Ama şimdi bunu yapmak da gelmiyor içimden. Bulduklarım, seni bana döndürmeyi sağlayamayacak çünkü, biliyorum. Geç kaldığımı, yine geç kaldığımı kabul etmek zorundayım, evet...

Bir de beni üzen, hem de çok üzen ne, biliyor musun?.. Tüm bu yaşadıklarımızı neredeyse yok sayarcasına, bana bir de duygusal açıdan bu kadar uzak görünmen. O çay bahçesinde, belli belirsiz geleceğimiz adına planlar da yapmıştık hani. Ayrılık ayrılıktı, bir daha hiç karşılaşamayabilirdik, ama bir olasılığı yine de yaşatmak istemiştik hatırlarsan. Birbirimize uzak kalarak geleceğimizi düşünecektik. Karımdan ayrılacaktım, kararlarımı yalnız bir erkek kimliğiyle almayı başaracaktım önünde sonunda. Sen de bir süreliğine, başka, uzak bir yerde yalnız kalmayı deneyecektin. Sonra, günün birinde oraya gelebilecektim. Yeni zamanımızın

hakkını, böyle bir ayrılıktan sonra daha iyi verebilecektik belki. Benim oraya gelmemi sen de istemiştin. Kendimize orada yeni bir hayat bile kurabilirdik. Senin bizimle, ikimizle ilgili en eski hayalindi bu. Bizimle beraber o üç yıllık yolumuzda ilerleyenlerden bir nebze kurtulabilirdik belki de böyle bir coğrafyada. Yeni bir yolda, bu kez de kendi yolumuzda ilerlemeyi deneyebilirdik. Bir aşk adına, insanın hayatında belki de bir kez, yalnızca bir kez yaşayabileceği böyle bir aşk adına, yeni, gerçek bir yola çıkışı da göze almam gerekirdi belki. Bu yola çıkışı kendim için, kendime daha çok inanmak için de isteyebilirdim. Hoş, bu da bir hayaldi. Beni hâlâ buraya bağlayan doğrular ve yanlışlar vardı, bunu ikimiz de biliyorduk, hem de çok iyi biliyorduk... İçimdeki öteki ses beni yine sarsıyordu. Oraya, sana gitmem durumunda, bu dünyaya getirdiğim varlığa, kızıma ihanet ettiğim duygusuyla da yaşayacaktım. Seninle yine bir eksikliği paylaşmak zorunda kalacaktım o zaman da. O gün, o hep dile getirmeye çalıştığım çarmıha gerilmişlik duygusu yeniden kapıma dayanmış, beni gerçeğimle karşı karşıya bırakmıştı. Ne kadar acı değil mi? Bu duygudan nefret ediyorum. O adımı atamayacağımı bal gibi biliyordum aslında. Şehrimde, tüm hayallerime rağmen yarattığım hapishane, beni yine o parmaklıkların ardına kapatmıştı. İşte bir daha o kadının kollarındaydım. Bir daha o rahmin sıcaklığına sığınıyordum. Bir daha... Dışarının ışıltısına rağmen... Bir daha... Dışarısı... Dışarısı hâlâ soğuk, hem de çok soğuk geliyordu çünkü...

Tüm bunlar bir yana, ben bu şehri ve bu denizin sıcaklığını her zaman senin sevdiğinden daha çok sevdim. Bu şehrin ışıkları da, karanlıkları da, duvarları, kapıları da, adaları da, çıkmaz sokakları da beni seni çektiğinden daha çok çekti. Tüm bu tutsaklıklara rağmen, seninle dünyanın bir başka ucunda, son bir akşam için, herkese uzak yeni bir hayatın hayalini kurmak güzeldi yine de. Böyle bir ayrılık zamanında, böyle bir oyunu oynamanın da bir rengi ve anlamı vardı. Bir heyecanı yeniden doğurabiliyorduk en azından... Şimdi, bu heyecanı, ya da hayale ihtiyacı hatırladığımda, bir türlü hazmediğim ne biliyor musun?.. Bana bu kadar uzak düşmen, bu kadar yabancı bir kadına dönüşmen. Biz bu hayalimizi ne yaptık, yolun neresinde durup dururken yitirdik İnciciğim?.. Bana nasıl, o içi çoktan boşaltılmış sözlerle artık sadece bir arkadaşlığı sürdürebileceğimizi söyleyebiliyorsun?.. Bu yeni çağrıyı kolayca kaldırabileceğimi düşünüyor musun gerçekten?.. Nasıl bir matemi yaşadığımı bilmeni o kadar çok istiyorum ki şimdi. Nelere dayanmak, kendimi bu ayrılıkta nasıl görmek, yaşamak ve taşımak zorunda kaldığımın farkında mısın?.. Bana bir dostluğu sürdürmeyi öneriyorsun. Bağlarını, her şeye rağmen, benimle koparmak istemediğini söylüyorsun. Neden?.. Kendini rahatlatmak için mi?.. Eğer öyleyse sakın yapma!.. Çünkü böyle görülmek ve istenmek bana daha çok acı verir. Sen böyle bir yeri seçmişken, sana bu armağanı vermek gelmiyor içimden. Ben kendimi o kadar geliştiremedim, büyütemedim. Eğer o heyecanın izini artık süremeyeceksek, birbirimizi artık hiç aramamamız gerekiyor belki. Birbirimizi artık hiç aramamamız, sormamamız... Ben seni şimdi çok arıyorsam da, tanıdığımız her yere seni sessizce soruyorsam da...

Eksikliğini duyduğum ama sende bulduğum çok özel ve çok gerçek bir şey varmış... Bu şeyin adını koyamıyorum. Bu şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama bu şeyi kaybetmek içimi çok acıtıyor İnciciğim. İçim çok acıyor, artık anlatamayacağım kadar çok acıyor, anlıyor musun?..

Bu mektubu yazarken, özellikle de bitirirken, nasıl gözyaşı döktüğümü söylememe gerek yok herhalde. Bir hayat kayıyordu sanki ellerimden. Dünüm, yaşadığım günlere, bir tecavüz gibi dönüyordu...

Dedem mutfakta akşam yemeğini yiyordu o sırada. Ne yediğini biliyordum. Her akşam aynı yemeği yiyordu çünkü. Bir tabak tel şehriye çorbası, iki dilim ekmek... Hepsi buydu... Hayatı çok, hem de çok yalınlaşmıştı. Böyle yaşamak, onca yılın ve insanın ardından, ona yetiyordu artık... Uzun, fazla yaşayan insanların varacağı yer miydi burası?.. Biraz televizyon seyrettim, yemeğini bitirmesini bekledim. Günün haberlerinde yine gerçekten yeni bir haber yoktu. Bu haberleri, farklı nedenler yüzünden, ikimiz de pek önemsemiyorduk o günlerde. Onun en önemsediği haberler havanın, benim en çok ilgilendiğim haberlerse futbolun son durumuyla ilgiliydi... Kalktım, mutfağa gittim. Yediği yemeğin bulaşıklarını yıkıyordu. O sessiz sedasız törenin bir parçasıydı bu da. Bulaşıklar ertesi güne bırakılmamalıydı. Her şey yerinde ve zamanında yapılmalıydı. Her şey için bir yer vardı ve her şey yerine konmalıydı...

“Böyle az yiyince daha rahat uyuyorum, kâbus görmüyorum...” dedi.

Bunu onlarca, yüzlerce kez söylemişti belki. Böyle az yemesini yadırgayabileceğimi düşünerek, seçimine bir açıklama mı getirmeye çalışıyordu, o kâbusları görmemeye kendisini şartlandırmaya mı?.. Bana giderayak, buralarda bırakmak istediği bir başka sesini mi vermek istiyordu yoksa?.. Bu ihtimallerin tümü de doğru olabilirdi, hiçbiri de...

“Sen de akşamları fazla yeme... Erken de yatıyorsun... Dikkat etmelisin artık... Bir hazımsızlık yaşayabilirsin, sen de kâbus görebilirsin...” dedi sonra.

Hafiften gülümsüyordu bunları söylerken. Neler yaşadığımı o da biliyordu. Gülümsemesinde bir sevecenlik, ama aynı zamanda da hayatla, bizi hep bir yerlere sürükleyen sorunlarla alay eder bir hali vardı. Bana bir kez daha bir yeri göstermeye çalışıyordu elbet. Çok mu uzaktaydım?.. Ya o?.. O yerden bana, yaşadıklarıma ne kadar yakındı, ne kâbuslar gördüğümü, dahası, yaşadığım günleri bir kâbus gibi taşıdığımı fark edebiliyor muydu?.. Bunu bilemezdim. Tıpkı onun hangi kâbusları gördüğünü bilemeyeceğim gibi... Kâbuslarımız, bizim en kapalı yerlerimize dönüşümüzdü sonuçta... Ancak o anlarda bu yaşadıklarımın üzerinde fazla duracak gücüm yoktu. Kendimi de, onu da yormayacak bir yanıtla yetindim.

“Bugünlerde zaten fazla yemek yiyemiyorum.”

Yine aynı şekilde gülümsedi. Söylediklerinin ardında, o yer için, hep başka sözler saklanıyordu sanki.

“En sevdiğin yemekleri ye... Yiyebildiğin kadar ye... Yiyeceğin zamanı bil, yeter... Çünkü günün birinde yiyemeyeceksin, hatta yemek istemeyeceksin.”

Cevap vermedim bu kez. O da bir cevap beklemiyor gibiydi zaten. Bulaşıkları yıkamayı bitirdikten sonra, yavaş yavaş, bastonuna tutunarak salona gitti. Artık sadece sokağa çıkarken değil, evde de bastona ihtiyaç duyuyordu... Mutfakta yalnız kaldıktan sonra buzdolabına baktım. Biraz tavuklu pilav vardı, aldım ısıttım. Biraz ayva kompostosu vardı, onu da bir kâseye koydum. Ben de o akşam bu kadarıyla yetinebilirdim...

Yemek yedikten sonra salona geri döndüm. Koltuğunda, televizyonun karşısında, hafiften uyuklamaya başlamıştı. Bazen çok derin uyur, hiç hareket etmez görünürdü. Böyle zamanlarda, onun öyle orada ölmesinden çok korkardım. Ama bu seferki uykusu, uykuyla uyanıklık arasındaydı. Geldiğimde hemen uyanmıştı bu yüzden. Suçlu bir çocuk gibi gülümsedi.

“Haydi bakalım... Bir günü daha bitirdik...” dedi.

Yine yavaş yavaş yerinden kalktı, odasına doğru gitti.

Günü ben de bitirmek istiyordum artık. Yatağımı serdim, yattım. Bedenimde çok büyük bir ağırlık hissediyordum. Ev yine erkenden, başkaları başka yerlerde yaşamaya devam ederken, o bildik sessizliğine gömülüyordu... Sonra daldım... Ama gecenin bir vakti, birdenbire uyandım. Bir rüya görmüştüm. İnci baş ucumda, bana çok güzel bir şarkı söylüyordu. Daha önce hiçbir yerde duymadığım, sözlerini anlayamadığım bir şarkıydı bu... Sesi çok güzeldi. Bunu da yeni fark ediyordum. “Ne kadar da güzelmiş sesin... Ama bu şarkı... Bu şarkı da nereden çıktı?” diye soruyordum. “Bu şarkıyı biliyorsun... Ne çabuk unuttun?.. Sesimi sevdin demek... Benim sesim hep güzeldi... Sen bunu da fark edemedin. Bana hiç şarkı söyletmedin ki...” diyordu o yargılayıcı bakışlarıyla. Verilecek bir cevabım yoktu. Gülümsüyordu. Saçlarımı okşuyordu... O şarkıyı duyuyordum. Ama ses bir başka yerden geliyordu sanki artık. Ses onun sesiydi ama, başka, çok uzak bir yerden geliyor gibiydi... Bir ürperti gelmişti o anda içime. Uyandığım an, bu ürpertiye dayanamadığım andı herhalde. Nerede olduğumu anlayamadım ilkin. Ama içinde bulunduğum odanın karanlığına uyum sağlamam çok uzun sürmedi. Odam, yine o sürgünün odasıydı. İnci’nin ne kadar uzağında kaldığımı bir daha görmem gerekiyordu. Büyük bir keder anıydı bu. İnci’yle sadece rüyalarımda mı buluşabilecektim artık?.. Bu rüyalar benim yeni gerçeğimdi. Ya İnci’nin gerçeği?.. O, o uzakta hangi gerçeğin yolunda ilerliyordu, ilerleyecekti?.. Sokak lambasının içeriye vuran ışığı sayesinde, odamın eşyaları yine hafiften seçilebiliyordu. Saatimi bu ışığa tuttum. Üçe geliyordu. Orada yeni bir gün doğmuştu... Kalktım, bilgisayarımı açtım, posta kutuma baktım. Bir cevap yoktu. Postacı henüz gelmemişti... Cehennemime yeniden inmeme yetebilirdi bu cevapsızlık. Cevapsızlıkların, böyle zamanlarda, hangi soruları getirebileceğini bildiğinizden kuşkum yok. Bu durumda bilgisayarımı kapatmaktan başka çarem yoktu elbet. Ben de öyle yaptım. Sonra yine

yattım. Uyumaya çalıştım ama gözüme uzun süre uyku girmedi. Ancak sabaha doğru, gün hafiften ağarmaya başlarken biraz dalabildim. İki saat kadar sonra da, ajansa gitmek için kalktım. Yeniden bilgisayarımın posta kutusuna baktım. Yine cevap yoktu. Evden bu cevabın eksikliğiyle çıktım. O gün ajansta, kendimi elimden geldiğince işime vermeye çalıştım. Neval'i aramadım. O, size daha önce de söylediğim gibi, başka bir hikâyenin kahramanıydı zaten artık...

Gün öyle yaşandı, öyle bitti. Eve döner dönmez, yine bilgisayarıma baktım. Bir cevap gelmişti bu kez. Yeni mektubumu heyecanla okumaya başladım. Şimdi yine hatırlamak istiyorum...

Selam Sayın Yazar!

Evime henüz bir bilgisayar alamadığımdan, mail'lerime hemen bakamıyorum. Bizim buralarda bir internet kafe var. Arada sırada oraya gidiyorum. Şimdi de kursa geldim. Buradaki bilgisayara baktım ki, senin mail'in var. Uzun mektubunu okudum ve okurken ağladım. Yahu, ben sana "Artık buraya gelme" dedim mi? İstanbul'dayken tabii ki bunları konuşmuştuk. "Buraya gelirsin, aradan bir zaman geçmiş olur, tekrar konuşuruz, bakarız" dememiş miydik? "Niye durup dururken kapıları kapattın?" diyorsun. Ben sana, "Yeni bir ülkeye geldiğim bir zamanda, artık eskisi gibi sevgili olamayız" dedim, kendime şimdi yeni bir hayat kurmaya çalışıyorum" dedim. Hem biz ayrılmaya karar verdiğimizde aklın neredeydi? Ayrılmak istediğini, bu ilişkiden sıkıldığını söyleyen sen değil miydin? Buraya gelmeme bile destek vermedin mi? Ne değişti şimdi öyleyse? Binlerce kilometre öteden kafamı böyle karıştırmaya ne hakkın var? Biz İstanbul'dayken kaç kere kavga ettik, kaç kere ayrıldık? Kaç kere barışmaya çalıştık? En sonunda da sen geldin, "Biz artık barışamayız, biz aslında hiç barışmadık" dedin. Yalanım varsa söyle! Şimdi ben sana nasıl inanayım, nasıl güveneyim? Hayır Sayın Yazar, hayır! Ben sana artık bel bağlayamam. Ben senin ipinle kuyuya inilemeyeceğini çok iyi biliyorum artık. Hem de çok iyi! Ne yazık ki öyle... Buralara kadar gelmeyi göze almışken, seninle sevgililer gibi yazışamam, seni hayatımda bir sevgili olarak tutamam. Ben seninle Yeşilköy'den Taksim'e bile gitmem artık! Böyle olmasını sen istedin. Ben de şimdi kaderime razı oluyor, kendime yeni insanlar bulmak istiyorum. Ama aradan bir zaman geçer, buraya gelmek istersen, geleceğin zamana kadar da hayatlarımızda bir değişiklik olmazsa, bakarız. Fakat bunun için sana söz veremem. Verirsem başka türlü yaşarım, bunu da şimdi istemiyorum. Bak burada çok zor şartlar altında yaşıyorum. Elimdeki birkaç kuruşun bile hesabını yapmak zorundayım. Tek başımayım, kendime de bu yüzden bir çevre edinmeliyim. Yeni arkadaşlar buluyorum ve hepsi de yabancı, farklı kültürlerin insanları. Hiç kimseyle doğru dürüst dertleşemiyorum anlayacağın. Sen böyle bir yalnızlık nedir bilir misin? Bilmezsin, nerden bileceksin, hiç yaşamadın ki... Ben burada ayakta kalma savaşı vereyim, sen git orada, kendi rahatında, sadece kendini düşünerek, aşktan, hasretten bahset. Sana hep "çok bencilsin" derdim ya, gör işte şimdi ne kadar bencil olduğunu! Beni eğer gerçekten sevseydin böyle yapmazdın. Ama hayır, varsa yoksa, senin duyguların! Yok yok! Sana hiç güvenemem ben artık. Sana daha önce de söyledim, hayatıma üç yıl boyunca bu kadar çok renk katmasaydın, bana bu kadar çok şey vermeseydin, seninle böyle yazışmazdım bile. Bırak yazışmayı, suratına bile bakmazdım. Ama bana tüm yaptıklarına rağmen değerli bir insansın, hem de çok değerli bir insan, biliyorum.

Birazdan derse gireceğim. Yarın gece de kurstaki arkadaşların beni davet ettiği bir partiye gideceğim. Bosnalı bir kız var. Bilsen nasıl güzel, nasıl tatlı bir şey! Görseydin bayılırdın. Gelirsen de tanıştırırım istersen ! Onun arkadaşları varmış. Çeşitli ülkelerden gelen insanlar... Dünya sınıfı yani! Oraya giderken güzel görünmek zorundayım. Benim burada gideceğim ilk parti bu. Eğlenmek, hayatımı yaşamak istiyorum... Ben seninle aslında ne kadar az eğlendim, biliyor musun? Beni şu koca üç yıl süresince bir partiye bile götürmedin, doğru dürüst bir bara bile götürmedin. Benim öyle yerlere sevgilimle ne kadar çok gitmek istediğimi aklına getirdin mi peki? Yok! Çünkü en önemlisi senin durumundu, senin duygularındı. Ve ben bütün bunlara uymak zorundaydım. Seninle neredeyse hep kaçak ve gizli yaşadık. Şimdi bu yaşayamadıklarımı da yaşamak istiyorum burada. Doyasıya eğlenmek, eğlenmek, eğlenmek istiyorum. Bir barda saatlerce birileriyle dans etmek istiyorum, sarhoş olmak istiyorum, sokaklarda, kalabalık caddelerde dondurma yemek istiyorum, birinin motosikletine binip deli gibi hız yapmak istiyorum, seninle, başkalarıyla kaybettiğim yılları geri almak istiyorum, anlıyor musun? Bence sen de öyle yap. Sen de hayatını yaşa. Oralarda kolaylıkla bulabileceğin çok kadın var nasılsa!

Bu arada romanına ne oldu? Radyo programlarına devam ediyor musun? Birlikte olduğumuz günlerde reklamcılıktan çok sıkıldığını söylerdin. Bu işe daha ne kadar devam edeceksin, anlat. Aşkı maşkı boş ver de, sen şimdi bunlardan bahset bakalım Sayın Yazar!

Ben şimdi gidiyorum. Kurs, şehir, beni bekliyor!

Haydi bye!..

Nerede bulunduğumu daha iyi görmek zorundaydım artık. Seçimler yapılmış görünüyordu. İnci, kabuğuna kapanarak, beni bir daha kendisine çekiyordu... Bu kadar uzakta bırakılmaya dayanamıyordum. Tek sığınabileceğim sözcüklerimdi, geride bıraktıklarımızın izleriydi, bu izlerin onda uyandırabilecekleriydi. Gereksiz, giderek anlamını yitiren bir oyunu yazmaya çalıştığımı kendime bile söyleyemiyordum. Bu mektuba işte bu duygularla yanıt verdim. O hayal dünyasının izindeydim yine.

İnci,

Olaylar nasıl da hızlı gelişiyor. Sanki yıllardır uzaksın buralara. Seni o kadar özledim ki... Yeni hayatına nasıl da çabuk alıştırabildin kendini? Geleceğe yönelik tasarıların, yeni arkadaşların, partilerin, umutların... Bu kadar kolaymış demek üç yılı elinin tersiyle itmen, artık aramayacak duruma gelmen. Söylediklerim duvarına nasıl da çarpıyor. Kendime, kendimi bu duruma düşürdüğüm için çok kızıyorum. Ama sana yalan söyleyemem artık. Sensiz yaşamanın acısı o kadar derinlerimde bir yeri sarsıyor ki... Bana artık güvenemeyeceğini söylüyorsun. Onca zamanı boşuna mı geçirdik peki ?.. Hiç kimseye anlatamadıklarını bana boşuna mı anlattın?.. O günlerde hayatının en güvenilir insanı değil miydim?.. Bana bir gün, “Sen bana babamın bile yapmadıklarını yaptın” demiştin. Ağlamamak için zor tutmuştun kendini. O sahneyi, şimdi yaşıyormuş gibi hatırlıyorum. Ya sen?.. Sen hatırlayabiliyor musun?.. Hani ben en yumuşak yerine dokunabilmiştim?.. Bunlar birer hayal miydi, biz bunları bir sinema perdesinde mi yaşamıştık?.. Seni hiç eğlendirememişim... Çok eğlenceli bir insan değilim, biliyorum. Ama sana hayat adına vermeye çalıştıklarım karşısında bu eksiklik o kadar önemli miydi?.. Şimdi oralardasın. Yeni bir ülkede, yeni bir hayatı denemek istediğini söylüyorsun. Deneyeceksin tabii, elbette deneyeceksin. Boşu boşuna gitmedin buralardan. Hepimizin hayalleri var. Bizi ayakta tutan da bu hayaller zaten. Romanımın bir yerlerinde, hayalleri, hataları ve yenilgileri olmayan insanın, bu hayatı gereğince yaşayamadığını söylemeyi düşünüyorum... Neyse, bunları bırakalım şimdi... Sana, “Hemen dön, bu sefer gerçekten birlikte olmayı başaracağız” diyemem. Bunu istesem de diyemem. Yaşadığımız zaman, bana bu sözleri söyletmiyor, söyletemiyor. Ama hayatımızın bu dönemini böyle yaşayarak, başka insanlara gitmeden, yeni ve daha doğru bir ilişkinin temellerini atabiliriz belki. Ne dersin?.. Seni hepten kaybetmek istemiyorum. Yeniden görüşmeyi, bir araya gelmeyi zamana bırakabiliriz. Geride bıraktıklarımızı, hatalarımızı, kazançlarımız bilelim, birbirimize yaşattıklarımız boşuna yaşanmamış olsun. Hem, “Nerede yaşanırlarsa yaşansınlar, ilişkiler birbirlerine benzerler, o sorunlar hep aynı sorunlardır aslında” diyen sen değil miydin?.. Eğer bu bir gerçekse, birlikte aldığımız bu uzun yoldan sonra başka bir yola sapmak niye?.. Senin için bundan böyle, aramızdaki bu uzaklığa rağmen, en doğru yerde bulunmak istiyorum. Belki bir gün, belki çok geç kalmadan, yabancı bir ülkenin sana uygun düşmediğini anlar, buralara, başka bir yere artık gitmemesiye dönmek istersin. O zaman biz de, birbirimizden ayrılmamakta sonuna kadar direnerek birleşebiliriz belki. Bazı kararlarımda çok geç kaldığımı sana daha önce de söylemiştim. En büyük engelimiz evliliğimdi senin için. Bu sorunumu yakında çözüyorum. Dava için gün aldık. Avukat, “Tek celsede boşanırsınız” diyor. Gördüğün gibi, burada, bizim için o çok beklenmiş gelecek yavaş yavaş hazırlanıyor. Kendimize o evi açabiliriz. Yeter ki sen dön, ne zaman istersen dön, ama dön. O kadar zor mu bu, o kadar imkânsız mı?..

Bu mektuba iki gün boyunca cevap bekledim. Bu süre içinde posta kutuma kaç kez baktığımı hatırlayamıyorum artık. Çılgına dönmüştüm âdeta... Telefon numarasını bilsem, telefon edecektim. Ama bana verilmiş bir telefon numarası bile yoktu henüz. Yeni mektubumu, bu ikinci günün sonunda, bir geceyarısı yazdım. Kısa, kaçınılmaz bir sitemi dile getiren bir mektuptu bu...

İnci,

İki gündür bekliyorum. Posta kutuma kaç kez baktığımı unuttum. Yoksa artık yazışmak da mı istemiyorsun?.. Yoksa yazışmayı anlamsız ve gereksiz kılan yeni gelişmeler mi var?..

Kapıldığım, ya da kendimi bile bile kaptırdığım girdabı nasıl da anlatıyor bu sözler, değil mi?.. Bu yazışmaların beni nereye götüreceğini bilemez bir duruma gelmiştim. Cevap gelmiyordu; günler, geceler geçmek bilmiyordu. Üçüncü günün sonunda, bir geceyarısı Emre’yi aradım. Uzun süredir görüşmüyorduk. Hissettiklerimi anlatabildiğimce anlattım. Sözümü kesmeden, sessizce dinledi.

“Sen iyi bir romanın yolundasın. Artık bu romanı yazacağına daha çok inandım” dedi sonra.

Kızdım. Tepkimi, pek hoşuma gitmese de, sesimi biraz yükselterek dile getirdim.

“Bu anlattıklarımla yazacağım romanın ne ilgisi var? Tek söyleyebileceğin bu mu yani?..”

Sakinliğini bozmaksızın cevap verdi.

“Çok ilgisi var... Farkında değil misin?.. Bu gerginlik, bu saplantılı halin... Tam bir yazar davranışı bu.”

Edebiyat duygusuna çok güvendiğim bir insanın, yazmayı yıllardır hayal ettiğim o romanı yazabileceğimi söylemesi, öyle bir zamanda elbette rahatlatıcıydı. Kendimi bu inançla biraz rahatlatabilirdim. İçime önüne geçemediğim bir kuşku da doğdu bu arada. Bir profesyonelle de karşı karşıya olduğumu düşündüm. Okuduğum kimi kitaplar, terapistin hastalarına, güçlendirici telkinlerde bulunmasını salık veriyordu. Profesyonel bir yardım isteyenler, genelde ilişkilerinde bir sorun yaşayanlar, bu sorun yüzünden de kendilerine inançlarını, güvenlerini yitirenlerdi çünkü. Tedavinin, bir insanı öncelikle kendine kazandırmanın yollarından biriydi bu... Ancak, bu birkaç anlık tereddütten sonra, kendime bir başka gerçeğimizi hatırlatmayı daha doğru buldum. Onu tanıyordum, en azından böyle bir durumda, bana inanmadıklarını söylemeyeceğini bilecek kadar tanıyordum. Bu çıkmazda başka adımlarla da yürüyebilirdim. Biraz daha konuşmak istedim bu yüzden.

“Şu sıralar içimden hiçbir şey yapmak gelmiyor. İnci’ye mektup yazmanın dışında...”

“Yaz öyleyse...” dedi.

“İyi de cevap alamıyorum... Korkunç bir durum bu...” dedim bunun üzerine.

Biraz durdu. Sesinde yine, beni kendim üzerine düşünmeye zorlayan bir davet vardı.

“Bence bu durum senin biraz da hoşuna gidiyor.”

Kızdım.

“Yok, daha neler!..”

Gülümsediğini hissettim. Zayıf bir tarafımı yakaladığında hep böyle yapardı.

“Sen şimdi bu mektupları İnci’ye yazdığını mı zannediyorsun?”

Kızgınlığım daha da artmıştı.

“Kime yazıyorum peki?”

“Bence İnci’ye yazmıyorsun, sadece bir sevgiye yazıyorsun” dedi.

Haklı mıydı?.. Üstelemedim. Bu tartışmayı kaldırabilecek durumda değildim. Hele hele böyle bir gerçekle yüzleşecek durumda hiç değildim. Sustum. Sadece düşündürmek değil, ikna etmek ister bir hali de vardı aynı zamanda.

“Aslında senin bu yaşadıklarını, oturup uzun uzun konuşmamız gerekiyor. Bence burada başka bir şey var. Senin şu anda göremediğin, fark edemediğin çok daha önemli bir şey...”

“Konuşalım öyleyse...” dedim.

Ne zaman konuşacağımızı bilmiyordum ama bir gün konuşacaktık, mutlaka konuşacaktık. İstediğim zaman arayabileceğimi söyledi bunun üzerine. Çok yakında arayacağımı söyledim ben de.

Telefonu kapattık. Biraz rahatlamıştım, evet.

O gece oralardan bir mektup gelmedi. Bu iki mektubuma da bir yanıt alabilmek için iki gün daha beklemem gerekti. Sözler, duygular yine çok uzaklardan geliyordu...

Pek Sayın Yazar!

İkinci mail'ini az önce gördüm. Birkaç gün önce attığın mail'i de iki gün önce görmüştüm ama, açıkçası acil cevap bekleyen bir mail olduğunu anlayamamıştım. Şimdi bu ikinci mail'i de görünce hemen bir şeyler yazayım dedim. Bana yine kızmışsın. Ama asıl ben sana kızdım. Yok efendim, artık yazışmak istemiyormuşum, yok efendim, partilerde, orda burda sürtüyormuşum, bilmem kimlerle kırıştırıyor muşum da... Yahu sen benim burada nasıl yaşadığımı biliyor musun?.. Ben sana "Bu duygusal meseleleri fazla düşünmeye, ne vaktim, ne halim, ne de niyetim yok" demedim mi? İşte bak yine sadece kendine yöneliksin ! Şu hayatıma bak! Sabah saat altıda pastanede olabilmek için, dört buçukta kalkıyorum, beşte evden çıkıyorum. İkiye kadar çalışıyorum. Sonra eve dönüyorum, ne bulsam yiyorum. Buradaki her yemeğe alışmak o kadar kolay değil. Devamlı hamburger, pizza yiyecek halim de yok. Üstelik bunlar bile benim için pahalı! Her kuruşumun hesabını yapmam gerektiğini sana kaç kere söyledim. Sonra yarım saat dinleniyor, dinlenmiyorum. Burada kursta işleri çok sıkı tutuyorlar. Derslere uyum sağlayabilmek için çok çalışmak zorundayım. Sonra akşam olunca kursa gidiyorum. Kurstan da eve ancak on birlerde dönebiliyorum. Bu arada internet kafelerden birine girmeye takatim kalırsa ne âlâ! Kendime şöyle bir vakit ayırabildiğim hafta sonlarım var. O zaman da biraz dinlenmek istiyorum. Uyuyorum, televizyon seyrediyorum bol bol, şehirde avare avare dolaşıyorum. Şimdi ben geleyim, bunları burada böyle yaşayayım, sen git, benden, aşk meselelerine böyle romantik romantik cevap vermemi bekle! Sen hep böyle yaptın işte, ilişkimiz süresince hep en çok kendini önemsedin. Ben de buna uydum, ilişkimiz bitmesin diye uydum. Ama artık böyle olmayacak. Ben bu işte yokum! Senin istediğin gibi yaşamaya, bundan böyle hiç niyetim yok! Gelelim şimdi şu aşk meselesine, bana duyduğun hasrete, "Gel bir gün buraya dön, kendimize yeni bir hayat kuralım" demelerine. Sana sık sık "hastasın" derdim de kabul etmezdin, bana "anlayışsızsın" derdin. Şimdi yine söylüyorum, sen hastasın, umutsuz aşk hastasısın! Hasretler olsun ki, böyle acı çekeceksin ki, aşk bir şeye benzesin! Yok yok Sayın Yazar, beni bu oyuna bir daha çekmeye hakkın yok artık. Sana sordum. Üç yıl boyunca aklın nerdeydi senin? Neden o zaman bunları düşünmedin? Neden "Biraz silkin, hayatına yeni bir yön ver, karını boşa, evlenelim, gerekirse başka bir yere gidip yerleşelim" dediğimde, söylediklerime kulak asmadın? Hep erteledin, hep kandırdın beni. Şimdi de gelmiş, tam böyle bir karar vermişken, beni vazgeçilemez bir kadın olarak görüyorsun. O zamanlar neden bunu görmedin? Ben bir köşede hep tutulması mümkün bir kadındım da, şimdi mi durup dururken böyle yaşanamadan edilemeyecek bir sevgili oluverdim? Ne değişti söyle! Bir laf vardır, kör ölmüş badem gözlü olmuş diye. Senin hesabın da bu hesap işte. Yani olacak şey değil ama, varsay ki söylediklerinden çok etkilendim, sana bir daha inandım, döndüm. Ne olacak ? Üç yıl boyunca yaşadığımız sorunlar aniden düzelecek mi? Karından boşanman garanti mi? Ya son anda bir sorun çıkarırsa? Boşandın diyelim. Boşandıktan sonra hemen evlenmek isteyecek misin ? Ben çocuk isteyeceğim, sen, "Şimdilik istemiyorum, hele bir dur, görelim, yaşayalım" deyip tepemin tasını attıracaksın. Haydi, yine kavgalar çıkacak. Ne kadar az sosyal bir insan olduğunu da defalarca konuşmadık mı? Mesela, şimdi ben evlendiğimizde, "Önce şöyle bir tango kursuna gidelim, ben böyle, düğünlerde tango yapanlardan çok hoşlanırım, biz de açılış dansımızı tangomuzla yapalım" diyeceğim; sen beni küçümseyecek, "Daha yaratıcı bir fikir bulamadın mı?" diyeceksin. "Düğün çok kalabalık olsun, herkes bize baksın, hayran kalsın" diyeceğim; sen, "Bırak bu saçmalıkları, gel biz bize, en yakınlarımızla adam gibi, böyle bir durumda adam gibi ne demekse artık, içelim eğlenelim" diyeceksin; ne yapaylığım, ne de klişeliğim kalacak. Ben sana, "Düğünde halay da çekeceğiz" diyeceğim; sen, "Ben böyle köylülüklere gelemem" diyeceksin. Birbirimizden çok farklı insanlar olduğumuzu devamlı söyleyen sen değil miydin ? Hani sen beni fazla sert, katı bulurdun; ben de seni hem fazla kadın, hem de salak. Sonra bir eve geçeceğiz, evimizi döşerken pürüzler, sorunlar çıkmayacak mı? Ben öyle rahat, pofuduk koltuklar, kanepeler, yerlerde, şurda burda yastıklar isteyeceğim, "Sen bunlar sıradan, kişiliksiz evliliklerde olur" deyip eski eşyalardan, sence daha kişilikli, rahatsız eşyalarla evi aklınca bir müzeye dönüştürmek isteyeceksin. Sana, "Hafta sonları çıkalım, yürüyüşler yapalım, kulüplere üye olup eğlencelere katılalım" diyeceğim; sen, "Bu boş sağlık reçeteleri, sosyal kulüp ikiyüzlülükleri beni kesmez" deyip ya kitap okumak isteyecek, ya acayip acayip müzikler dinleyerek, ya beni kasvetli kasvetli filmlere sürükleyerek içimi iyiden iyiye daraltacak, ya da bir türlü bitmek bilmeyen o romanına dalarak, varlığımdan bile haberdar olmayacaksın. Bunlar için de az mı kavga ettik? O müzikler beni deli etmez miydi? Yok efendim, bunlar dünyanın farklı sesleriymiş! Garip garip diller, garip garip şarkılar! Seninle öyle kaç kere eşofmanlarımızı giyip Belgrad Ormanı'na gittik? Kaç kere, söyle! Hiç! Kaç kere benim o çok sevdiğim filmlere gittik? İki üç kere ya gitmişizdir, ya gitmemişizdir. Her seferinde burnumdan getirdin. Hafta sonun mahvolmuştu, ne cahilliğim kalmıştı bu sefer, ne de fotoroman duyarlılığım. Ama ben bunun üzerinde durmadım. Sana kırıldığım, hem de çok kırıldığım halde. Ya yemek konusundaki taleplerine ne demeli? Sana başından beri mutfakta vakit kaybetmekten pek hoşlanmadığımı söyledim. Bunun da nedenleri vardı.

Sana anlatmaya çalıştım ama bir türlü anlatamadım.

Şimdi bu yaşadıklarımızı, sorunlarımızı hatırla da, şöyle bir düşün. Ben oraya geldiğimde, yeniden beraber yaşamaya başladığımızda, durumumuz çok mu farklı olacak? Elimizde sihirli değnek mi var? Ben değişecek miyim? Üç yıl boyunca çözemediğimiz sorunlarımız, ne yapacağız da, böyle birdenbire çözülecek?

Bizim bunca uzun süre bir arada kalmamız bile büyük başarıydı. "Bunu nasıl başardık?" diye soracak olursan, "Birbirimizi çok sevdik de ondan" derim. Bir de her zaman söyledim, buradaki yeni arkadaşlarıma da söylüyorum senin çok değerli ve çok iyi bir insan olduğunu. Daha önce de dedim ya, eğer hâlâ böyle yazışabiliyorsak, senin bu özelliğin yüzündendir. Sen beni nasıl gördün, neden ilişkimizi böyle ısrarla sürdürdün bilmem. Belki bir gün anlatırsın. Bana, ya da başkalarına anlatırsın artık...

Sana durumu şimdi daha iyi açıklayabildim sanırım. Bizim sevgililiğimiz artık yaşanılacak sevgililik değil Sayın Yazar. Biz bundan böyle, en iyi ihtimal, birbirinin değerini bilen iki insan olarak yaşamımızı sürdürebiliriz. Bu şartlar altında seninle yazışmaya her zaman varım. Seni bu şartlar altında, bir ömür boyu yanımda hissetmek isterim. Ama sen bunu ister misin?

Son birkaç bilgi... Böyle yoğun çalışıyorum ama hiç şikâyetçi değilim halimden. Burası nasıl güzel bir yer bir bilsen. Yıllardır buralarda gibiyim. En nihayet kendimi bulduğumu söylesem, inanır mısın? Sadece kendim için yaşıyorum artık, hiç kimseye verilecek hesabım yok.

Ha, bu arada yeni bir haber! Bana burada bir de kısmet çıktı oğlum ! Sana geçenlerde, kurstaki arkadaşlarımın düzenlediği bir partiye gideceğimi söylemiştim ya, adamın biriyle tanıştım orada. Biraz konuştuk. Benim çat pat İngilizcemle tabii! Adamın, gittiğim kursun bir başka sınıfında öğretmen olduğunu öğrenmez miyim! Aynı zamanda basket öğretmenliği de yapıyormuş, uzun süre basketbol oynamış, falan. "Şöyle bir hafta sonu beraber bir şeyler yapalım" dedi. Çıkma teklifinde bulundu anlayacağın. Ben de ona, bunu anlamazlığa gelip "İyi olur, seninle pratik yaparız, hazır bedavadan bir öğretmen bulmuşken" dedim. Aramaz artık bunu söyleyince...

İşte bu kadar... Sen neler yapıyorsun bakalım? Tabii benimle ilgili böyle hastalıklı duygulara ve kaygılara kapılmanın dışında! Romanının nasıl gittiğini hiç söylemiyorsun. Yoksa vaz mı geçtin yazmaktan? Sakın vazgeçme!

Ya aşk hayatın ? Sen öyle boş durmazsın, bir haltlar karıştırıyorsundur mutlaka! Haydi çekinme söyle! Bye bye...

Onca zaman süresince, onca gerginlikle beklediğim mektup, böyle bir mektup değildi elbet. Söyledikleri doğruydu. Çizdiği resmin dışında göremezdim kendimi. Size belki tümünü anlatmadım, ya da bir türlü anlatmaya fırsat bulamadım, ama biz bu mektupta dile getirilen sorunları da yaşamıştık ne yazık ki. Bu satırları okurken, ister istemez, hatırlamak zorunda kalmıştım ben de. İnsan bir yere kadar unutabiliyor, gerçeklerini göz ardı edebiliyor çünkü. Ne yapalım, sizinle hayatlarımızın başka önemli yüzlerini de paylaşmış oldum böylece. Belki hiç şaşırmadınız. Belki, şimdiye kadar anlattıklarımdan, bunların yaşandığını zaten anlamıştınız. Olsun. Sonuçta, hep birlikte, bir daha gördük...

Mektubu bitirdiğimde, bu avuntuya, rahatlıkla sığınamayacak bir yerdeydim ama. Gerçeklerle böyle bir dönemeçte bir daha karşı karşıya kalmak, içimdeki çatlağın daha da derinleşmesine yol açıyordu. Onu giderek yitiriyordum. Hayat sahneye, bu ölüm duygusunu pekiştirecek yeni insanlar çıkarmak üzereydi üstelik... O hep kaybedilmek istenen tarihin izlerini yine sürmek zorunda kalacaktım. Bir başkası bir daha bu tarihte yürüyordu... Şimdi size göstermek istediğim mektubu, böyle bir korkunun etkisiyle yazdım. Vakit geceyarısını çoktan geçiyordu. Bu mektup da o uyuyamayan insanların, ya da geceleri herkes uyurken yaşamak zorunda kalanların yazdığı o mektuplardan biriydi anlayacağınız. Ancak bu sefer arada küçük bir fark vardı. Mektubu yazacak, gönderecek, yalnız daha öncekiler gibi, sabırsızlıkla bir cevap beklemekten, elimden geldiğince kendimi alıkoyacaktım... Bu duruşun arkasında da aslında çok güçsüz bir direncin ve savunmanın gizlendiğini bilsem de...

İnci,

Söylediklerimin yine senin duvarına çarpması ne kadar da üzücü. Sana yaşatmamam gerekenleri yaşattığımın farkındayım. Ama ya bu yaşananlar o zamanın gerekleriydi, o zaman da çok gerilerde kaldı desem, inandırıcı olabilir miyim? Ya pişmanlığımın, bana ikimiz adına yeni gerçekleri gösterdiğini söylesem? Ünlü bir Latin atasözü, "Tarih öğretir" der. Öğreniyoruz işte İnci. Yaşadıkça, yaşamayı, en azından kendimize göre daha doğru yaşamayı öğreniyoruz. Seninle bir ilişkiyi sürdürmek kolay değildi. Birbirimize her anlamda yeniden dokunmayı başarsak, yani bir daha birleşsek yine kolay olmaz, biliyorum. Ancak ben, tüm bu zorluklara rağmen, seni yaşayarak, neler kazanabileceğimi de biliyorum artık, bu uzaklığın

bana neler kaybettirdiğini de. Üstelik, daha önce söylediğim gibi, ben seni beklemeye de hazırım. Ben yeni seçeneklerin ardından koşmuyorum, kendime yeni sevgililer aramıyorum. Sana gelince... Buralardan, yaşadıklarımızı hatırlayamayacak kadar çok uzaklaşmışsın anlaşılan. Ya da şimdi belki yeni bir belleksizliği oynuyorsun. Çok sevdiğim bir şair, kimi sevgililerin, mesafede uzaklaştıkça yakınlaştıklarını söylüyordu... Bu sözlerin senin için bir anlamı var mı?..

Bu mektupta, istesem ben de hayatımdaki yeni gelişmeleri daha dürüstçe dile getirebilirdim. Gelgelelim, çaresizliğimin beni getirdiği bir yer vardı: Yalan söylemek... Kendime bile yalan söylemek... Ona, Neval'le yaşadıklarımı anlatamamıştım örneğin. Bu yalanı, kendimi o mağdur sevgilinin ardına gizlemeyi neden seçmiştim peki? Sorunun yanıtı vermek o kadar da zor değildi. Söyleyeceklerimin onun "o adam"a gitmesini kolaylaştırmasından ve meşrulaştırmasından korkuyordum. Eski, çok eski bir kaygıydı bu biliyorsunuz. Neval'le girdiğim ilişkide bile bu kaygının izlerini aramak mümkündü. Ben, bir başkasına daha önce giderek, hepten terk edilmekten duyduğum o korkuyu da örtmeye çalışmıştım biraz. Neval'in bana gösterdiği kadından etkilenmiştim, hem de çok etkilenmiştim. Ancak ona attığım adımları, böyle bir çaresizliğin yönlendirdiğini de yadsıyamazdım doğrusu... Birçok kadınla ilişkiye giren, girmeye gereksinim duyan erkekler, gizliden gizliye, erkeklik güçlerinden kuşku duyan erkekler miydi aynı zamanda?.. Ya birçok erkekle ilişkiye girmeyi, hayatını, özgürlüğünü yaşama şeklinde algılayan ve algılatmak isteyen kadınlar?.. Onların da, eksik buldukları hangi kadınlıklarını, kime hissettirmeye gereksinim duyduklarını soramaz mıyız?.. Çok kalabalık yaşayan, o çok "sosyal" bildiğimiz insanlar, yalnız kalmaktan en çok korkan insanlar değil midir sizce de?.. Listeyi uzatabiliriz. Gelgelelim, yaşadıklarımızı, kimi gerçeklerimizi gereğince deşmeden yaşıyorduk sık sık. Doğrularımızı da yanlışlarımızı da, kendimize gereğince sormadan başkalarına taşıyorduk. İşte belki de bu yüzden, kimi kaybetmelerimizin asıl nedenlerini bulmakta ve görmekte zorlanıyorduk. O günlerde yaşadıklarım bana bu soruları da hatırlatmıştı işte. İnci de benimle yaşadığı reddedilişi, birçok erkekle ilişkiye girerek aşmaya çalışacaktı belki. "Sınırlarda" dolaşan o kadınların hikâyesiydi bu. Anneleri gibi yaşamayı bir ölüm gibi gören o kadınların hikâyesi... O ilişkilerde herkes kendi yalanında ve yalnızlığındaydı... Bu gerçekler bana o anlar için fazlasıyla yetebilirdi. Romanımla ilgili o umudumu tazelememe bile yetebilirdi. İnci'nin, beklediğimden de çabuk gelen cevabı, bu yalnızlığa yeni bir kapı da açmıştı ama. Artık başka soruları sormam da gerekecekti.

Sayın Yazar!

Sana yine kızdım! Son iki mektubunda şu duvar meselesi ısrarla gündeme geliyor. Duygularının duvarıma çarptığını söylerken haksız değilsin. Ama şunu unutma ki, bu duvarın örülmesine senin de büyük bir katkın oldu. Benim sana duyduğum bu kırgılık durup dururken mi oluştu sanıyorsun? Üç yıl boyunca, o kadar istediğim halde, bana bir türlü gelmeyen, beni tercih etmeyerek rencide eden sen değil miydin? Başta karın olmak üzere, birçok insanın gölgesi aramızda dolaşmadı mı? Ya çocuğumu aldırdıktan sonra, beni öyle orta yerde bırakman, bu da yetmiyormuş gibi, karınla birlikte tatile çıkman? Sen o adaya, aşkımıza rağmen giderken suç değildi de, benim, senin deyişinle bu uzak adaya, üstelik tek başıma, biz ayrılmaya karar verdikten sonra gelmem mi suç oluyor? Ya artık boşanacağını, birlikte yeni bir aile kuracağımızı söylediğin günlerde birdenbire benden ayrılmak isteyişin? İstanbul'u bunun üzerine hepten bırakmaya karar verdiğimi söylediğimde kılını bile kıpırdatmadın. Gitmemi teşvik ettin hatta. Sana son anda biten ilişkiler konusunda ne kadar hassas olduğumu anlatmadım mı? Arkın'la yaşadıklarımı düşünürsen, bu yaptığın, benim için, hiç istemediğim halde ikinci kez gördüğüm bir film gibiydi. Tabii bu arada biz birlikteyken başka kadınlarla ilişkilerin oldu mu, mesela karınla yattın mı, bilmiyorum bile. Bundan hep şüphelendim, ama eğer yaptıysan, yaptıklarını gizlemekte çok ustaydın. Ben bu konuda sana güvenmedim, hiç güvenemedim, biliyor musun? Bunları hatırladıktan sonra, buralara kadar gelmişken, şimdi bu ülkede direnmek için büyük bir mücadele veriyorken, sana, sorunlarla ve olumsuzluklarla dolu hayatımıza dönebilir miyim sence? Haksızsam söyle, haydi söyle! Evet ortada bir duvar var, bu doğru. Ama dediğim gibi, bu duvarın bu kadar sert olmasında en büyük pay senin. Hem ben bir soruma hâlâ cevap alamadım. Hani o son görüşmemizde, "Bu ilişkinin tadı kalmadı, biz istesek de bu ilişkinin iflah olmasını sağlayamayız" dediğimde, sen de bana hak vermiştin ya, ne değişti şimdi Sayın Yazar, ne değişti? Buna hâlâ bir cevap veremiyorsun. Varsa yoksa senin duyguların, senin sorunların ! Yok Sayın Yazar yok, bu defter kapandı, bizim sevgililik defterimiz kapandı ne yazık ki. Senin kapattığın defteri ben bir daha açmak istemiyorum artık.

Sana en baştan söylediğim gibi, eğer istersen, birbirine değer veren insanlar olarak

yazışmaya devam edebiliriz. Benim için hiçbir mahsuru yok. Ama yine, “Ben artık bu koşullar altında yazışmak istemiyorum” dersen, sen bilirsin. Sana çok kızgınım Sayın Yazar, çok! Bu kızgınlığım bildiğin gibi, anlatılır gibi değil. Bak az önce bir kafede oturuyordum. Bizim Bodrum’dayken dinlediğimiz şarkılardan biri çalıyordu. Gözlerim doldu, bu aşkı ne hale getirdiğimizi düşündüm. Ben sana âşık olmuştum, hem de hiç kimseye olamadığım kadar, anlıyor musun? Ben sana hiç kimseye güvenemediğim kadar güvenmek istemiştim. Sen ne yaptın? Onca zaman sonra benden sıkıldığını söyledin. Yazık, çok yazık! Bana gelince, şunu da bil, hayatımı yaşıyorum. Senden bir gizlim saklım yok. Pastacıdan ayrıldım, daha iyi koşullarda bir iş buldum, bir pizzacıda çalışmaya başladım. “Önce biraz mutfakta çalış” dediler, sonra dağıtıma, evlere servise gönderecekler. Bu servis işi gerçekleşirse iyi olur doğrusu. Bahşişi bolmuş çünkü. Eh, yavaş yavaş biz de belimizi doğrultacağız artık. Bilmem bir gün bir de çalışma izni alabilecek miyim? “Şurada bir Avustralyalı bulsam da evlensem” artık diyorum. Ama nerde! Daha doğru dürüst İngilizce bile öğrenemedim. Neyse, çalışmalara devam edeceğiz artık... Ha, bu arada, hazır bu konulara girmişken, söyleyeyim. “Partide konuştuğum bir adam var” demiştim ya, onunla sık sık görüşmeye başladık bugünlerde. Ortada henüz bir şey yok, ama beni birkaç kez evine davet etti, gittim. Bilsen nasıl iyi bir insan, nasıl da hayat dolu. Şimdi sıkı dur! Onunla bir sürü ortak yanınız var! Anneannesi ile dedesi toplama kamplarından kurtulan Polonyalılardanmış. Önce New York’a gitmişler, sonra da rüzgâr onları buralara atmış. Hâlâ New York’ta ve Tel Aviv’de yaşayan akrabaları varmış. Durumu anla artık. Nereden bulurum ben de sizin gibileri! Ya, çekiyor muyum nedir, bilmem artık. Neyse, ortak yanlarınız bununla bitse iyi. İkinci ortak yanınız, o da senin gibi bir roman yazıyor. Anlattıklarına bakılırsa film gibi bir hayatı olmuş. Bu yaşadıklarını anlatsa yeter. Bir diğer ortak yanınız, onun da çocuklarının olması. Hem de üç tane! Onlarla da tanıştım tabii. Hepsi de harika çocuklar. İngilizcemle dalga geçiyorlar ama beni çok sevdiler. Ben de onları çok sevdim. Birlikte çok eğleniyoruz. Çocuklarla aram iyidir, kendimi sevdirme yeteneğim vardır, bilirsin. Ha, bu arada adamın adı Mike, o da maalesef Balık Burcu ve senin yaşlarda. “Artık çocuklu bir adamla birlikte olmam” diyordum, ama kısmet, ne yapalım, karşıma burada da böylesi çıktı işte. Aramızda henüz bir şey yok dediğim gibi, ama ne bileyim, arada sırada “Olabilir mi?” diye düşünmüyor da değilim hani. Zaman ne olacağını gösterir artık. Ama en azından o, hayatta çok önemli bir şeyi başarmış, karısından boşanmış. Çok da kötü bir evlilik yapmış anlaşılan. Söylediklerine bakılırsa kadın alkolikmiş, çıkarmadığı sorun kalmamış. Adamın sadece huzurunu kaçırıp hayatını darmadağın etmekle kalmamış, aynı zamanda varını yoğunu da yemiş bitirmiş. Bana çocuklarını kadının elinden kurtarmak için nasıl büyük bir mücadele verdiğini, avukatlara neredeyse bir servet döktüğünü uzun uzun anlattı. Bir de onların eğitimiyle uğraşıyor böyle zor şartlar altında. Ne hayatlar var, görüyor musun?

Şimdi bana, “Madem aranızda bir şey yok, adamın evine giderek, çocuklarıyla böyle samimi olacak kadar işleri nasıl ilerletebildin ?” diye sorabilirsin. Onu da açıklayayım istersen. Burada ilişkiler çok daha kolay, açık ve başka türlü yaşanıyor. Bu söylediklerim çok normal şeyler. Sen bile, ki kendini öyle çok açık bir insan zannedersin, bütün samimiyetimize rağmen, Ada’yı benle ilişkimizin ancak ikinci yılında tanıştırabilmiştin oysa. Burası farklı bir ülke anlayacağın. Burada hayat çok farklı. İnsanlar rahat. Evet, zorluklar var, ama daha insanca yaşanacak ortam da var. Ben de bu ortamı yaşamaya çalışıyorum işte.

Sen de yaşa, sana tavsiyem bu. Beni de bu kadar kafana takma. Bak romanından hâlâ bahsetmedin. Salak! Hani günün birinde meşhur bir yazar olacaktın ? Bak vazgeçtiysen, pes ettiysen, söyle!

Olayların, bana, tüm söylediklerime rağmen, kâbusumu gerçek kılacak şekilde gelişeceğine inanmak zorundaydım artık. Böyle çaresizlikleri yaşadıysanız bilirsiniz. Ne yaparsanız yapın, hangi yolu denerseniz deneyin, hangi şekilde engelleyici olmaya çalışırsanız çalışın, görmemek istediklerinizi görmek, yaşamamak istediklerinizi yaşamak zorunda kalırsınız. Sizi seyircisi durumuna düşüren insan, istediklerini yapacaktır... Böyle oyunlara kapılmanız durumunda, nerede, nasıl kalacağınızı siz de bilir misiniz? Ben bilmem. Susmayı, susabildiğimce susmayı tercih ettim bu yüzden, hemen bir cevap yazmadım. Suskunluğumun bir etki uyandırabileceğine inanmak istiyordum. Posta kutuma, bu beklentiyle, günde iki kez bakmayı da ihmal etmedim tabii bu arada. Aradan sekiz, ya da dokuz gün geçti. Sonra, hayatımda artık iyiden iyiye yer almaya başlayan o kutuda, çok kısa bir mektup buldum. Biraz sitemkâr, biraz da dostça birkaç sözle karşılaşmıştım bu sefer.

Bana bak Sayın Yazar!

Neden yazmıyorsun? Küstük mü yoksa? Hayatında yeni bir gelişme varsa bileyim, ona göre!

Size çocukça gelebilir, ama ben bu satırları okuyunca, ne gizleyeyim, küçük bir zafer kazandığım duygusuna kapıldım birden. Suskunluğum sadece bir merak değil, bir kıskançlık da uyandırmıştı sanki. Bir pazar akşamıydı. Neval'le bir hafta sonu geçirmiş, yaşayabileceklerimizi yaşamıştık. İçimde bir başka kırılma da vardı, oynadığım oyunla en çok kendime bir haksızlık yaptığımı düşünüyordum artık. Bu oyuna kendimi yakıştıramıyordum. Yeni mektubumun derinliklerinde böyle bir keder de saklanıyordu. Yazmaya başlamıştım. Neler yazacağımı, nereye kadar gidebileceğimi, bu kırılmayı ne kadar dile getirebileceğimi bilemiyordum, ama yine yazmaya başlamıştım.

İnci,

Bak, nereden nereye geldik? Mektubumu yazmayı, bekleyişlerimin yol açtığı tüm gerginliğe rağmen, bile bile geciktirdim aslında. Neden dersen, birincisi, söylediklerini kabullenmekte, hazmetmekte çok zorlandım da ondan. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu da tam anlamıyla başarabilmiş değilim halen. Konduğum yerin beni ne kadar üzdüğünü bir bilebilsen. Ben sana geçmişte yaptıkların için değil, şimdi bunları düşündüğün için kırgınım. Bu kırgınlığı sana şimdi anlatmam gerekir mi? Anlatmak istesem, anlatabilir miyim, bilmiyorum. Bunu deneyeceğim. Ancak önce sana bu mektubu geciktirmemin ikinci nedenini de söylemeliyim. Ben, senin beni merak etmeni istedim. Çaresiz bir aşk oyununu sürdüyorum herhalde. Ama en sonunda kendime bu küçük sevinci de yaşattım. Bu sevincin, durumu değiştireceğine, artık eskisinden daha az inansam da...

Gelelim şimdi sözünü ettiğim kırgınlığa. Sana, ilişkimiz süresince, bıkmadan usanmadan söyledim. Bir ilişkide bir sorun varsa, bu sorun hiçbir zaman tek yanlı değildir. Şimdi görüyorum da, duygularını dile getirirken, beni suçlama saplantısından yine kurtulamıyorsun. En önemli çıkmazlarımızdan birine dönmüş oluyoruz böylelikle. Senin hayatı yaşayış ve algılayış biçiminde var bu sanki. Bir başkasına o suçluluk duygusunu hissettirmekten ne zaman vazgeçeceksin?.. Bu ısrarını, aslında için için hissedilen, ama bir türlü görülmek istenmeyen, itiraf edilemeyen bir suçluluk duygusunu örtmede kullandığını ne zaman kabul edeceksin?.. Bunu yaparken, sadece yakınındakilere değil, kendine de haksızlık ediyorsun oysa. Yine hep söylemeye çalıştığım gibi, insan ilişkilerinde suç yoktur çünkü...

Ancak şimdi, sen yaptın, ben yaptım, ben böyle söyledim, sen şöyle tartışmasına daha fazla girmek istemiyorum. Ne yaşandıysa yaşandı. Yaşananlar yaşanması gerekenlerdi ve bana sorarsan, bu yaşadıklarımızdan da, birbirimize yaşattıklarımızdan da sadece biz sorumlu değildik. Günün birinde, böyle bir hayata bakışta anlaşabilir miyiz dersin? Sen insanın sadece kendinden sorumlu olduğunu söylerdin. Eminim hâlâ öyle düşünüyorsundur. Bu düşünceye, inan, ben de çok sarılmak istedim. Ne var ki hayat bana, insanın, içinde çok derin suları sakladığını da gösterdi. Bu suların derinlerine de her zaman gerektiğince inemiyoruz ne yazık ki... Neyse, buralara da dönmeyelim yine. Ama beni, Arkın'la yaşadıklarının uzantısı olarak görmenden de çok rahatsız oldum. Yaşadıklarına böyle bakarak hiçbir yere varamazsın.

Hayatlarımızda yeni gelişmeler var artık. Gördüğün gibi, birbirimizden her geçen gün biraz daha çok uzaklaşıyoruz. Zamanla, bu duyguyu da taşımayı öğrenmem gerekecek artık. Mike'la ilişkinden, tam da buralara gelmişken söz edebiliriz belki. İşler iyice ilerlemiş görünüyor. Ne yapalım, seni engelleyecek değilim ya. Aklına koyduğunu yaparsın nasılsa. Senden sadece şunu isteyebilirim: Bu ilişkiyi yaşayacaksan, ilişkimizi ve sende bıraktıklarını son bir kez düşün. Son bir kez... Bir şeyleri öldürmeden önce... Anlamsız bir çırpınış bu, biliyorum. Ama ben yine de söyleyeyim dedim...

Bu çırpınıştan bir nebze kurtulmanın yolu, yaşadıklarımı açıkça itiraf etmek miydi yoksa? Birkaç gün bu soruyla geçti. Sonra da, bir cevap beklemeden bir mektup daha yazdım. Yazışmalarımıza farklı bir akış kazandırmalıydım. Böyle gidemezdi. Anlatmam gerektiğine inandıklarımı anlattım ben de. Bunu neden yaptığımı da ancak yaşadıkça anlayabilecektim. Yaşadıkça, aşkta bir kendine âşık olmanın gizlendiğini de yavaş yavaş keşfediyordu insan. Sevmek, aslında sevilmeyi istemek demekti. Kaybetmek de, belki bu yüzden bu kadar zordu bazen. En büyük savaşı kendinize karşı veriyordunuz çünkü. Zaferin de, hüsranın da sizin eseriniz olduğunu, yine zamanla öğrenerek... Yazdıklarım, hayatın bu yüzünü bana şimdi bir daha hatırlatıyor. Aynanın sırı o kadar çok odanın izini gizliyordu ki...

İnci,

Yeni mektubunu bekleme sabrını gösteremedim. Sana, bir süredir, söylemek isteyip de bir türlü söyleyemediklerim vardı. Ancak içimden, kimi yaşadıklarımı gizlemek gelmiyor artık.

Pek bir kaybedeceğim kalmadı çünkü. Ya da kaybedeceğimi yeteri kadar kaybettim, hem de galiba çok uzun bir süre önce... Kısacası, bir yalanı sürdürmemem gerektiğini anladım. Sıkıldım, hem de çok sıkıldım. Şimdi kendime yeni bir çıkış yolu bulmak istiyorum. Benim burada bir süredir bir ilişkim var İnci. Aslında buna tam anlamıyla bir ilişki diyemem. Birlikte, bir kadın ile bir erkeğin yaşayabileceklerini yaşıyoruz işte. Yaşadıklarımızın tam manasıyla bir sürekliliği yok, dahası, çok büyük bir olasılıkla bir geleceği de olmayacak. Adı Neval. Bizim ajansta çalışıyor. İstesem bu görüşmeleri sıklaştırabilir, gerçek bir ilişkiye dönüştürebilirim. Onun da bunu beklediğini, ancak üzerimde bir baskı kurmadan beklediğini hissediyorum. Ancak ben böyle bir ilişkiyi yaşamaya hazır değilim henüz. Onda, bir kadında yıllardır beklediklerimi bulabileceğimi görüyorsam da... Hakkımda neler düşüneceksin şimdi, bilemiyorum. Senden, bana bağlılığını sürdürmeni istemek için, bu yaşadıklarımı gizlemeye devam edebilirdim. Ancak, dediğim gibi, böyle bir yalanla daha uzun süre yaşamak istemedim. Bana ve kendine yaşatacaklarını, bu yaşadıklarımı da bilerek yaşamanı tercih ettim anlayacağın.

Bu itirafın bir nedeni daha var. Sana, daha önceki mektuplarımda, kırgınlığımı çeşitli şekillerde ifade ettim ya, ben sana sadece kırgın değil, öfkeliyim de aynı zamanda. Yine haksızlık ettiğimi düşünebilirsin. Ama benim seninle bir türlü kapatamadığım bir hesabım var İnci. Ben bu ilişkiyi, sadece senden kurtulmak için değil, seni üzmek için de yaşıyorum biraz. Akıntıya karşı kürek mi çekiyorum yine?.. Kim bilir... Benim de hayattan alabildiğim, öğrenebildiğim bu ne yazık ki...

Bundan sonra nerelere gideceğiz, neler hissedeceğiz, kendimizi kimler sayesinde, nasıl göreceğiz?.. Bilmiyorum, elbette bilmiyorum. Ama şimdi, çok derin bir yalnızlıkta yaşadığımı, bu yalnızlığın, Neval'e kendimi bir türlü verememden de kaynaklandığını söyleyebiliyorum en azından. Gölgeni yaşadığım her yerde hissediyorum çünkü. Peşimi bir türlü bırakmıyorsun. "Bu tamamıyla senin sorunun, ben parmağımı bile oynatmıyorum" diyebilirsin. Bu benim sorunum tabii. Hem de çok eski bir sorunum... Neyse boş ver, buraları da kurcalamayalım şimdi durup dururken...

Ne isterdim şimdi bir de biliyor musun?.. Bir parti vermek... Örneğin, bir sucuk ve sıcak şarap partisi düzenlemek. Bizi tanıyan herkese aşkımızın bittiğini haykırmak, artık başka insanlara doğru yol aldığımızı söyleyebilmek... Gelgelelim, bunu yapmam bile mümkün değil. Bizim böyle bir partiye gelecek tanıklarımız, bu ilişkiyi paylaştığımız başka insanlarımız olmadı çünkü. Başkalarını hissettik hep belki, ama hiç yaşayamadık. Bu ilişkiyi hep ikibaşımıza taşımışız meğer. İkibaşımıza... Yol arkadaşlarımızı edinemeden, ya da edinme cesaretini gösteremeden... İkibaşımıza... Birbirimize koskoca bir yalnızlığı yaşatarak... Tutkunun ateşi sadece iki insan için yanmış... Ne oyunmuş ama oynadığımız !.. Ne oyunmuş, kendimize ve birbirimize oynadığımız...

Şimdi bana yine bu yalnızlığın mimarı olduğumu söyleyebilirsin. Artık alıştım. Bu seyircisiz, "yasaklı" oyunda, böyle bir oyuna gelmeye, daha da doğrusu kendimi getirmeye alıştım. Sana repliği bile verdim, bak... Neyse neyse geçelim, bunu da geçelim. Günün birinde ben de kendimi daha çok yaşayabileceğim bir ilişki bulurum belki. Yeni bir hayat kurmayı bu kadar çok istediğim bir zamanda, bu inanca da ihtiyacım var.

Yakında yeni bir yıla giriyoruz. Bakalım bu yeni yıl bize neler gösterecek, kimleri, nasıl, nereden getirecek?..

Hoşça kal...

Hâlâ unutmadım. Bu mektubu yazdığımda, yeni yıla girmemize on gün kalmıştı. İnci neredeyse dört aydır o uzak adadaydı. Dört ay, kimi ayrılıklar için uzun bir süre değildir elbet. Ne var ki dört ayda böyle bir yere de gelmiştik işte. Bu ilişki adına daha neler yaşayabilirdik?.. Böyle bir soruya, böyle bir zamanımda yanıt veremezdim. Kendime, artık sona geldiğimizi, birbirimizden bütünüyle kopacağımızı da söylemeye başlamıştım ama. Onun bendeki izlerini daha uzun süre, hem de çok uzun bir süre hissedecektim belki. Ancak hayatlarımız, yeni soluklara da ihtiyaç duyuyordu sanki artık. Ayakta kalmamız gerekiyordu, evet. Ayakta kalmamız, daha da önemlisi kalabileceğimizi göstermemiz gerekiyordu...

Oradan gelecek yanıtı yine de çok merak ediyordum. Kendimi her türlü tepkiye ve sonuca hazırlamıştım. Cevap hemen gelmedi. Aradan bekleyişlerle dolu birkaç gün daha geçti. Sonra bir pazar sabahı telefonum çaldı. O günü evde geçirmeyi düşünüyordum. Bir süredir ihmal ettiğim romanıma dönecektim. Erken kalktıktan, sokaklar henüz bomboşken bir yürüyüş yaptıktan, kahvaltımı edip gazetelerimi okuduktan sonra kanepeye uzanmış, hafiften dalmıştım. Böyle kısa uykuları çok severdim. O gün böyle bir uyku için, tüm koşullarım vardı üstelik. Ev sıcaktı, aydınlık bir kış günüydü, içeriye güneşin ışıkları sızıyordu... Telefon sesiyle uyandım. Açtım, oydu. Karşıma böyle birdenbire çıkmasına hiç hazır değildim doğrusu. Her zamanki canlı, neşeli sesiyle, İstanbul'dan, çok yakınımdan konuşuyordu sanki bir kez daha.

“Merhaba” bile demeden, halimi hatırımı bile sormadan konuya girdi.

“Neler karıştırıyorsun sen bakayım oralarda?”

Neye uğradığımı şaşırmıştım yine. Hemen bir karşılık vermekte bir daha zorlandım. Bocaladım, bocaladıkça da heyecanıma hâkim olamadım. Kaçamak bir soru çıktı sadece dudaklarımdan.

“Anlayamadım?”

Ses o bildiğim sesti. Lafı fazla döndürüp dolaştırmadı.

“Şu son mektubunda yazdıkların... Pabucumuz ne kadar da çabuk dama atılmış...”

Kendimi savunmaya çekmek zorundaydım yine.

“Sana bunun açıklamasını yaptım sanıyordum. Pabucunun dama atıldığını söyleyebiliyorsan, söylediklerimden hiçbir şey anlamadın demektir.”

Tartışmaya girmedi. Dokunaklı, çok yumuşak bir sesle karşılık verdi.

“Ben anlayacağımı anladım, boş ver. Seni bunun için aramadım zaten. Ne yaparsan yap, lafım yok. Ben sadece senin yeni yılını kutlamak istedim. İki gün sonra bir yılı daha devireceğiz. Sana mutluluklar dilerim. Yılbaşı gecesi de arardım, ama bakarsın Neval’le birlikte olursun. Beni bilirsin, öyle rahatsız edemem...”

O da bir oyun oynuyordu. Bu oyunu bozmaya çalıştım.

“Çok düşüncelisin, sağol.”

Oyunu sürdürdü elbet, başka türlüsünü yapamazdı.

“Öyleyimdir tabii.. Ama sen bir türlü fark edemedin. Ne yapalım...”

Onca zaman sonra böyle bir konuşma yapmaktan rahatsızlık duymuştum birden. Neredeyse dört aydır birbirimizin sesini duymuyorduk. Yine eskiye dönmüştük; o mektuplarda, o duyguları hiç paylaşmamıştık sanki. Bu duygumu aşmam, o telefon görüşmesine sığdırabileceklerimi sığdırmam gerekiyordu. Yılbaşımı Neval’le beraber geçirip geçirmeyeceğimi öğrenmek istediğini anlamıştım. Ancak ben de onun ne yapacağını merak ediyordum. Gözümü karartıp sordum.

“Sen ne yapacaksın bu yılbaşı?”

“Mike’la bir partiye gideceğiz... Bakalım...” dedi.

Yürek atışlarım birdenbire hızlanmıştı. Sesimdeki titreyişi gizleyemezdim artık.

“İşler ilerledi galiba?..” dedim.

“Eh... Evet” dedi.

“Yani artık bir sevgili ilişkiniz olduğunu söyleyebilir miyiz?” diye sordum daha artmış, ama elimden geldiğince gizlemeye çalıştığım bir heyecanla.

“Neden anlamıyorsun? Elbette!” dercesine, kısa, kesin, fazla açıklamaya gerek duymayan bir “Evet” çıktı ağzından. Sadece bir “evet”...

Sesimi, asıl sesimi gizlemeye çalıştım yine.

“İyi... Hayırlısı, ne diyelim..”

Yine o dokunaklı sesle cevap verdi. Bir dostuyla konuşuyordu sanki.

“Amin... Benim için dua et... Elin Avustralyalısıyla ne yapacağım acaba?.. Şansım yaver gider inşallah...”

İçimdeki sarsıntıyı onu aklımca sarsarak örtmeyi denedim.

“Bir şüphen mi var?..”

Neden sormuştum aslında bu soruyu?.. Yaşadıklarını, duygularını daha iyi anlamak için mi, onu rahatsız etmek için mi? Bilmiyorum. Ama sonuçta sormuştum işte. Aldığım cevap daha da dokunaklıydı.

“Yok. Ondan şüphem yok, çok iyi bir insan. Ben kendime güvenemiyorum.”

Ben de duygulanmıştım. İçimden onu biraz neşelendirmek geldi birden. Kesiğin acısını henüz tam anlamıyla duyamıyordum.

“Doğru. Sana birkaç aydan daha fazla kim dayanabilir ki!..”

Kızdı. Yine o azarlanmış küçük kız gibi ağlamaklı oldu.

“Aptal!.. Bana şans dileyeceğine neler söylüyorsun! Ben sana böyle mi yapıyorum?”

Karşılık vermedim. Beni, o mektuplarında sözünü ettiği, ayrıldıktan sonra dost kalmayı başaran o eski sevgililer oyununa bir daha çekmek istiyor gibiydi. Bense ısrarla bu oyunu oynamak istemiyordum, kaldıramayacağımı hissediyordum. Saldırgan ve kötü insan karakterini galiba bu nedenle kendime daha uygun bulmuştum.

“Senin bu sevgilin de öyle üç çocukla orta yerde kalmışsa, ilişkilerinde pek başarılı galiba! Yaşadıklarımız, yaşayacaklarımızın teminatıdır!”

Yine aynı sesle karşılık verdi.

“Onu tanısaydın öyle konuşmazdın! Başından gerçekten çok talihsiz bir ilişki geçmiş…”

Benim sesim de aynı sesti.

“Peki, bütün bunları yaşadıktan sonra, seninle, doğru dürüst, adam gibi bir ilişki sürdürebilecek mi?..”

Kötü niyetli bir soruydu bu da, farkındaydım. Sesine hem biraz korku hem de biraz tereddüt gelmişti sanki bu sözlerim karşısında. Yaşadıklarının doğruluğuna inanmak istiyordu. Bunu duyabilirdim. Onu, bu sesi duyabilecek kadar tanıyordum artık.

“Ne biliyorsun?.. Belki bu ilişkiye bu defa sarılır, belki beni sever, nereden biliyorsun yani?..”

Saldırılarıma devam ettim.

“Bilmem... Sadece sormak istedim. Belki yaşadıkların üstüne bu sefer daha iyi düşünürsün...”

O küçük kız, bu söylediklerimin ne anlama geldiğini anlayabilirdi. Yanılmamıştım. Tepkisi, kendisini yine savunmaya zorunlu hissedişi, neyi, ne kadar iyi anladığını fazlasıyla gösteriyordu.

“Senin tavsiyelerine ihtiyacım yok!.. Sen kendi işine bak!.. Ben bu ilişkiyi yaşayacağım!..”

Böyle bir yerde durmanın daha etkili olabileceğini düşündüm bu sözleri duyunca.

“Peki... Sen bilirsin...” dedim, sustum.

O da sustu. Sonra da Neval’i, ilişkimin nasıl gittiğini sordu. Anlatma sırası bendeydi artık.

“İyi... Ama sana duygularımı anlattım. Ben öyle senin kadar kolay hayal

kuramıyorum.”

Yine tepki gösterdi, doğru bir yerde durduğunu göstermeye çalıştı.

“Ben hayal kurmuyorum!”

“Öyle mi dersin?” diye sordum.

Ben de kendimi ancak böyle gösterebiliyordum. Rahatlamak istiyor, ama bir türlü başaramıyordum. Artık durmamı gerektiren bir tepki gösterdi o anda.

“Seninle de konuşulmuyor. Şunun şurasında adam gibi bir soru sorduk!..”

Sustum. Haklı görünüyordu. Bu suskunluğumu nasıl yorumlamıştı, bilmiyorum. Kavga etmeyi istemiyor gibiydi. Sesi daha yumuşak çıkmıştı çünkü.

“Anlattığın kadarıyla iyi bir kıza benziyor...”

Bu sözler karşısında daha ileri gidemezdim. Ben de biraz yumuşadım.

“İyi gerçekten... En azından çok anlayışlı... Şimdilik iyi bir şeyler yaşıyoruz diyelim. Ama bu ilişkinin nereye gideceğini bilemiyorum henüz... Göreceğiz artık...”

Bir kapıyı hepten kapatmamak için mi böyle konuşmuştum?.. Belki. Onda, tüm yaşananlara rağmen, bir şekilde kalmak istediğim kesindi. Aynı, yumuşak, dost, sıcak sesle karşılık verdi. Hakiki bir sesti bu biliyordum.

“Elinden geleni yaşa... Geçmiş hatalarını tekrarlayıp onu da yaralama, yazık...”

Bu sesteki sitemi de almıştım. Bu durumda ben de bir serzenişte bulunmaktan kaçamazdım.

“Sen de yaralama...”

Dolaylı bir yoldan, eski, henüz kapanmamış bir yarayı duyurmaya çalışıyorduk birbirimize. Bildiğim, artık çok iyi bildiğim bir İnci karşılığı verdi.

“Çalışıyoruz işte...”

Çok kısa bir süreliğine sustuk.

“Bu yılbaşı beraber misiniz?” diye sordu sonra.

Dayanamamış, sormuştu işte. Sesinde yine bir titreme vardı. Ne diyebilirdim? O yıl ilk kez yılbaşımı tek başıma geçirmeyi düşünmüştüm. Ancak böyle bir yeni gerçekle karşı karşıya kaldıktan sonra, böyle bir yalnızlık kutlamasını göze alamazdım. Nasıl bir karşılık alacağımı elbette bilemiyordum, ama bu kutlamayı Neval’le yapma olasılığı, bana o anda çok çekici ve heyecan verici gelmişti. Bu olasılığı zorlayacaktım. Gerisi yine hayallerin ve inanılmak istenen, bildik bir yalanındı artık.

“Evet... Biz bir partiye gitmeyeceğiz, baş başa kalacağız. Bana çok özel bir mönü hazırlayacağını söyledi. Şarap, yemek, müzik ve böyle bir gece için aklına gelebilecekler... Senin fazla romantik bulacağın bir programa hazırlanıyorum anlayacağın...”

Sesi yine hafiften titrek, ama aynı zamanda da biraz alaycıydı bu sefer.

“İyi... En nihayet aradığını bulmuşsun, tebrik ederim...”

Bu siteme bir karşılık veremedim. İçimden bir başka, daha gerçek bir duyguyu paylaşmak gelmişti birden.

“Geçen yılbaşı beraberdik... O zaman da sana âşık olduğumu, birbirimizden asla kopamayacağımızı hissetmiştim... Nereden nereye geldik, bak...”

Biraz sustu... Onun içinden de bir keder geçmişti, duyuyordum.

“Evet... Hayat böyle garip işte... Kısmet... Ne yapalım?..”

Kısmet... Onun en hüzünlü sözlerinden biriydi bu... Bu sözün ondaki tarihini biliyordum... Kendimi, yakaladığımız bu duygunun izinde, bir adım daha atmaktan alıkoyamazdım artık.

“Böyle olmasını istemezdim...”

Yaşadıklarımıza duyduğumuz bu kırgınlığı o da dile getirmek ister miydi?.. Sesinde bu hüzün vardı. Bu hüznü de duyuyordum. Ancak o, kırgınlığını yine bana yöneltmeyi tercih etmişti. Kabuğun içi, her zamanki gibi, daha güvenliydi elbet.

“Ya ya!.. Bunun için mi beni bıraktın?.. Bunun için mi başkasını bu kadar kolay buldun?..”

Tartışmak istemiyordum. Böyle bir yere geldikten sonra hiçbir tartışmayı kaldıramazdım artık.

“Bu tepkiler bize bir şey kazandırmaz. Tekrar eskilere dönmeyelim” dedim.

Anlamıştı. Nereye geldiğimizin o da farkındaydı belli ki.

“Bence de...” dedi bu yüzden, kısa bir suskunluktan sonra.

Sonra yine sustu. Bu suskunluğun, benden daha açık olmamı beklediği duygusuna kapıldım birden. Yaşananlar söyletiyordu. Yaşanabileceklerin bir çağrısı vardı...

“Ama istersen... İstersen bütün bunları unutabiliriz... Yani...”

Sözümü kesti. Karşımdaki, kararlı, kendisinden ve hayattan ne istediğini bilen bir kadının sesiydi artık. Yeni bir gerçekten mi geliyordu bu ses, eski, birçok kez oynanmış bir oyundan mı?.. Bu sorunun asıl yanıtını o da bilmiyordu belki. Ses, ikimizi de bir yerde durduran bir sesti ama en azından. Bunu şimdi daha kolay söyleyebiliyorum.

“Yine başlama, ne olur... Biz kararlarımızı çoktan verdik. O akşam oturduk, uzun uzun konuştuk. Hayır, kıza da yazık etme şimdi. Birini daha yakma. Git ve artık adam gibi bir ilişki yaşa... Bundan sonra da görüşebileceğimizi sanmam. Yani ben artık seni aramam. İstersen yazışırız. Tabii nereye kadar yazışabilirsek... Ama en iyisi bizim birbirimizi unutmaya çalışmamızdır...”

Bu sözlerin ardında gizlenen o yumuşak yere, ne yaparsam yapayım, geçemeyeceğimi biliyordum. O anda, ona sadece bu çaresizliğimi duyurabilirdim.

“Sana daha başka ne diyebilirim ki...”

Bana yine çok dokunan bir karşılık verdi.

“Bana şans dile, mutluluklar dile...”

Bunlar da başka sevgi sözcükleri miydi?.. Belki... Ancak ben, böyle bir zamanda, bu sevgi sözcüklerini de taşıyamazdım. Duygularım, beni başka, söylenmeyekmiş gibi görünen sözlere çağırıyordu.

“Dileyemeyeceğim, kusura bakma... Çünkü senin bir başkasıyla mutlu olduğunu düşünmeye dayanamıyorum... İnşallah çok acı çekersin!..”

Tartışmamayı seçti. Sadece kırgınlığını dile getirmekle yetindi.

“Sen bilirsin... Ben sana mutluluklar diliyorum ama...”

Bu barışıklığı ve uzaklığı beni daha da kışkırttı. Başka sözler duymak istiyordum. Son çırpınışlarıma sarılmaktan başka çıkar yolum kalmamıştı.

“Neden?.. Suçluluk duygusunu hafifletmek için mi?..”

Yine tartışmamayı seçti. Söyledikleriyle yine beni bir yerde durdurdu.

“Bırak Allah aşkına, bırak... Bak şimdi ağlarım...”

Anlamıştım. Bu kötülüğü sürdüremezdim kuşkusuz bu sözlerden sonra. Boğazıma bir daha bir şeyler düğümlenmişti.

“Ben burada ne yapıyorum sence?..” diye sordum.

Yine o eski, kısa suskunluk anlarından biri geçti aramızdan. Yutkunduğunu hissettim. Sesi bunu fazlasıyla ele veriyordu.

“Haydi artık kapatalım... Bak dünyanın parasını yazdı bu telefon. Faturamı ödeyemeyeceğim yoksa bu ay...”

Yine biraz sustuk. Gözlerim dolmuştu. Gözlerimiz dolmuştu, biliyordum.

“Haydi bana iyi bir şey söyle...” dedi sonra.

Ses yine o küçük kızın sesiydi. Böyle bir ses karşısında, o öfkeli, kızgın âşık rolünü nasıl sürdürebilirdim ki?..

“O kadar da mutsuz olmanı istemiyorum... Yani hayattan ne bekliyorsan onu yaşa... Ne hak ediyorsan onu...”

O küçük kızın sesine biraz da sevinç katılmıştı sanki.

“İyi... Romanını unutma, sakın unutma...” dedi.

Benim de içime küçük, buruk bir sevinç yayılmıştı.

“Unutmam mümkün değil artık... Bakarsın gerçekten benim başkahramanım olursun...” dedim.

Sesi yine çatladı.

“Sen olacağına bak...” dedi.

“Sen de... Haydi iyi günler... Yeni yılın kutlu olsun...” dedim ben de.

O da aynı çatlak sesle yeni yılımı kutladı ve telefonu kapattık.

Uzun bir konuşmaydı gerçekten. Uzun ve bende uzun süre kalacağa benzer bir konuşma... Telefonu kapattıktan sonra, yine birçok konuşmamızdan sonra yığılı kaldığım koltukta oturduğumu fark ettim. O koltukta bir süre oturur, öfkelerimi, korkularımı ve umutlarımı yaşardım. Size bu anlarımı da çok anlattım. Tüm bu anlar, tüm olumsuzluklarına rağmen, ilişkinin er ya da geç, bir daha başlayacağının habercisiydi, bilirdim. Bu sefer çok ayrı yerleydik ama. O eski konuşmalarımızda da ayrılıklar vardı. Ancak o ayrılıkları daha taşınabilir kılan umutlar da vardı. Bizim o günlerde, birbirimiz için bir türlü bitiremediğimiz hayallerimiz de vardı çünkü. O günse, onun gerçekten çok uzak bir hayata gittiğini kabul etmek zorundaydım. O artık başka bir insanındı... Bense, yaşadığım günlere daha çok tutunabilmek için, bir başka kadınla, bir başka oyunu oynuyordum. Görünürde, yeni bir ait olma oyunuydu bu. Ya aslında?.. Aslında... Aslında sadece bir korkunun ve bir tereddüdün oyunuydu. O da böyle bir oyunu oynuyor olabilir miydi?.. Kim bilir...

Gözlerimi kapadım. Yaşadıklarımız, geride bıraktıklarımız içimden geçmedi, geçemedi bu sefer. Onu, o yeni hayatında bir fotoğrafın içine koymaya çalıştım. Bir yatak odasındaydı. Duştan yeni çıkmıştı, üstünde beyaz bir havlu vardı. Yatağa uzanıyordu ve göremediğim bir adama bakıyordu. Odanın kapısındaydım ve onlar kendilerine baktığımın farkında değillerdi. O odaya da, daha önceki birçok odaya giremediğim gibi, giremeyecektim... Bir süre öyle geçti... Sonra da yaşamak zorunda

kaldığım yere döndüm. O gün o evde kalmayı göze alamazdım artık. Hele hele romanıma devam etmeyi, kendimden hiç bekleyemezdim. Neval'i aradım. Telefon çaldı, çaldı, cevap vermedi. "İşte bir başkası daha, bir başka hayatın içinde belki" dedim kendi kendime. Televizyonu açtım, kanallar arasında amaçsızca gezindim. Dedem televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. Kendisini çok yorgun hissettiğini söylüyordu sık sık. Bu halimi görmemesi iyiydi. Kanalların birinde, eski bir Türk filmi oynuyordu. Tanıdık, yine çocukluk yıllarımdan kalma bir filmdi. Unutamadığım, tüm bu yaşadıklarımı henüz yaşamamışken bile, beni derinden etkilemiş bir film. Duygusal haritalarımız, biz farkına varmadan, çok küçük yaşlarımızda çiziliyordu ya... Filmi yıllar sonra elbette başka gözlerle görebilirdim. Son sahnelere yetişmiştim aslında. Ama geçmişten bir elin, yanağıma hafifçe dokunması için bu birkaç sahne de yeterliydi. Senede Bir Gün... Eski bir şarkının filmiydi bu. Böyle bir cümlenin hatırlatabileceği ne çok ölüm ve umut vardı... Yine o eski, tanıdık hüzne kapılmıştım... Neydi o hüznü uyandıran?.. Filmde anlatılan hikâyenin havası mı, yaşadıklarımın depreştirdikleri mi, o filmden, yaşayacaklarını henüz bilmeden etkilenen çocuğa duyduğum şefkat mi?.. Hepsi hiç kuşku yok ki... Hepsi... Hatırlanan, hatırlanmayan, ama sesleri bir yerlerden, bir şekilde duyulan tüm insanlarıyla... O çocuk bunları yaşayacağını elbette bilmiyordu. Hiçbir çocuk, neyi, nerede öldüreceğini bilmiyordu. Çocuklar... Çocuklar, çocuk oldukları için acı çekiyorlardı...

Bir saat kadar sonra Neval'i yine aradım. Telefon birkaç defa çaldıktan sonra açıldı bu kez. Karşıma çıkacağına pek ihtimal vermemiştim doğrusunu söylemem gerekirse. Sesimi duyunca çok şaşırdığını, ama aynı zamanda da çok sevindiğini söyledi. Böyle bir zamanda böyle bir ses duymak benim için de sevindiriciydi elbet.

"Seni bir saat kadar önce aradım. Bulacağımı sanmıyordum" dedim.

Çok sıcak bir sesle karşılık verdi.

"Ya, sen miydin arayan?.. Duş alıyordum, yetişemedim. Canım sıkılıyordu, biraz rahatlamak istedim, iyi geldi."

"Ben de 'Kim bilir şimdi nerelerdedir?' diye düşündüm..." dedim.

Gülümsedi. Bu gülümseme İnci'ninkinden çok farklı bir gülümsemeydi. İçinde biraz şaşkınlık, biraz da çekingenlik vardı.

"Yok canım... Evdeyim işte... Biraz da ertelenmiş ev işleri yapıyordum. Malum, çalışan bir kadınız ya..."

Bu sıcaklıktan cesaret aldım, yalnız olup olmadığını sordum. Sorumun nedenini anlamıştı.

"Yalnızım... Gelsene..." dedi.

"Çok isterim... Ben de yalnızım... Hem de çok..." dedim ben de.

"İyi, gel öyleyse, hadi!" diye üsteledi.

Yoldan bir şeyler alıp hemen geleceğimi söyledim, telefonu kapadım. Üstümü değiştirdim, kendime çekidüzen vermeye çalıştım.

O gün onunla, belleğimden belki de hiç silinmeyecek bir gün daha yaşadım. Size, hikâyemizi anlattığımda, bu günü de anlatacağım elbet. O zaman da sadece o evde yaşadıklarımı değil, Şişli Meydanı'nda yaşadıklarımı da anlatırım herhalde...

Dedemin evine sabaha karşı dönmüştüm. Meydan da boştu, sokaklar da. Sepetleriyle servise çıkmış kapıcılar bile henüz ortalıkta değildi. Her sabah zilimizi çalan, maşrapalarıyla o küçük gösterilerini yapan sütçüler zaten yoktu. Gün Şişli'ye doğmamıştı henüz. Eve gittim, yattım. O gün rahatsızlığımı bahane ederek, ajansa gitmedim. Neval'le yaşadıklarım bunu gerektiriyordu çünkü. Hikâyeyi başından sonuna anlattığımda, ne demek istediğimi anlayacaksınız.

O zaman da öyle aktı gitti... Yılın son gününü Ada'yla birlikte geçirdim. O gün de benim için birçok açıdan unutulmaz bir gündü. Birçok insan gibi alışverişe çıktık, böyle bir günün hakkını vermeye çalıştık. Bir ara bir yerde, köfte piyaz yemek için oturduk. Köfte ile piyazı ne kadar çok sevdiğimi size daha önce söylemiş miydim?.. Ben bu yemeği sevmeyenlerin, bu ülkede ve dilde gerçekten yaşamadıklarını düşünürüm arada sırada. Biz İnci'yle beraberken de böyle yerlere çok sık gitmiştik. Bu kısa yemek molasının da bana onu hatırlatması kaçınılmazdı bu nedenle. Onu o yemekte Ada da hatırlamıştı ama.

"İnci dönmeyecek mi?" diye sordu birden.

Yaşananlara en can alıcı yerinden dokunan, gerçek bir cevabı bekleyen bir soruydu bu. Bu sorunun hakkını vermeye çalıştım.

"Bilmiyorum kızım... Ama galiba uzun süre için dönmeyecek. Mektuplaşıyoruz, orada iyi olduğunu söylüyor..."

Hüzünlü hüzünlü gülümsedi.

"Şimdi ona da hediye alırdık" dedi.

Yutkundum... Kızıma, belki de çok erken bir yaşta, böyle bir hüznü yaşattığım için, yine o suçluluğu duymuştum.

"Belki bir gün alırız..." diye cevap verdim.

Asıl anlatmak istediklerimi anlatabilmiş miydim?.. Aldığım karşılık, beni farklı bir yere çağırıyordu.

"Ne güzeldi o günler..."

Ona, İnci'nin artık bir başka insanın yolunda ilerlediğini nasıl söyleyebilirdim bu sözlerden sonra?.. Bir kahramanı, tüm gerçeklere rağmen, hiçbir sorumluluk taşımaksızın öldürmek o kadar da kolay değildi. Bir başka gizlenmeyi seçtim bunun üzerine.

"Bence de... Bence de çok güzeldi..."

Yüzünde yine o hüzünlü gülümsemeyi gördüm. Böyle bir duygu, bir çocukta neleri sarsıntıya uğratabilirdi?.. Bunu bilemezdim. Ancak sorusu, kime, nasıl baktığının ipuçlarını veriyor gibiydi.

"Haftaya trenle oynayalım mı?.."

Yine yutkundum. Bu çağrının bana o anlarda ne kadar zor taşınır geldiğini söylesem, kimle, neden savaştığımı da anlatabilir miyim?.. Bazı hikâyeler, sizi bazen, adını koymak istemediğiniz bir şeyleri yaşamaya mecbur eder ya, benim bu soru karşısında hissettiğim buydu işte. O tren öyle çok duraktan geçmişti ki...

"Oynarız... Haftaya bir yolunu bulur, mutlaka oynarız..." dedim bu duyguyla. O trenle başka duraklardan da geçeceğimizi biliyordum. Yaşamayı, daha çok görmeye çalışarak yaşamayı, bir daha göze almak gerekiyordu sadece...

O yılın son günü de böyle geçmişti. Ada yılbaşını annesi ve annesinin ailesiyle geçirecekti. Ben uzun yıllar sonra ilk kez bir başıma kalmıştım. Tek yapabileceğim, o geceyi elimden geldiğince sıradanlaştırmaktı. Saat on ikiye varmadan, "herkesten" önce yatmış ve uyumuştum ben de. Bundan daha sıradanını yapamazdım. Böyle bir çareye başvurmak için pek fazla yaratıcılığa gerek yoktu. Yaşadıklarından ve kendinden kaçmak isteyen birçok insanın yaptığını yaptım ben de anlayacağınız. Yatağa yattığımda, kendime, benim gibi kaç insanın böyle bir tercih yaptığını sormakla yetindim sadece. Bu soru da öyle aman aman bir soru değildi, biliyordum. O gece, aslında hiçbir soruya gerek yoktu zaten...

Ancak, Ada'yla yaptığım bu konuşmadan, tahmin edebileceğiniz gibi, çok derinden etkilenmiştim. Bu etki, beni tüm söylenenlere rağmen, bir mektuba daha götürdü. Mektup yine ayrılığın doğurduklarından söz ediyordu. Asıl dile getirilmek istenen bu muydu ama?.. Yazılanlar, sadece açık açık söylenebilenleri değil, bir türlü itiraf edilemeyenleri de anlatıyordu...

İnci,

Son telefon konuşmamızın etkisini hâlâ atamadım üzerimden. Böyle bir ilişkiye nasıl girebildiğini bir türlü anlayamadığımı ve bunu hazmedemediğimi söylersem, bana ne dersin acaba?.. Yine ben yaşlarda, üstelik üç çocuklu bir adam!.. Tebrik ederim doğrusu!.. Tanımadığım bir adama lafım olamaz. Belki dediğin gibi iyi bir insandır gerçekten. Çocuklarına da bir lafım yok. Şekilci, kuralcı değilimdir, bilirsin. Sen sık sık bu yönüme kızardın hatta, kimi yerleşik kurallara önem vermediğimden, beni kendisini "yoz ilişkilere" kaptırmış, "mezhebi geniş" bir insan olarak görürdün. Bunlar senin sözlerindi. Sevgilini, karşına bu haliyle çıktığı için kınamak benim işim değil anlayacağın. Benim derdim seninle, sadece bana değil, kendine de yaptığın sahtekârlığınla!.. Hani çocuklu, başka bir evlilik yaşamış bir adamla bir daha ilişkiye girmeyecektin?.. Hani yeni bir hayata, senden önce başka bir yerde ve zamanda bir aile kurmamış bir adamla başlamak istiyordun?.. Kendine bir daha yalan söyledin işte. İşin kötüsü, bu yalanının farkında bile değilsin. Sen hep böyle yaşadın zaten. Şimdi bu satırları okurken bana kızacaksın, "Hayat benim hayatım, yanlışlar benim yanlışlarım, bundan sana ne?" diyeceksin, biliyorum. Ne istersen düşün, kaybedeceğim bir şey kalmadı artık. Yeni, mutlu hayatın nasıl gidiyor bakalım?.. Tam bir aile saadeti yaşıyorsunuzdur herhalde!.. Çocuk bakımı nasıl gidiyor bu arada?.. Eh, sevgilinin gözüne girmek zorundasın, bu konuda da çalışman gerekiyor!.. Yazık, çok yazık... Demek kendine bunları da yapacaktın, ha!.. Beni bekleyemeden, başka, yabancı bir ailenin kollarına kendini atmayı başardın. Hayat karşısındaki bu ihanetini umarım günün birinde kendine açıklamayı başarabilirsin. Ama doğrusunu söylemem gerekirse, senden pek ümitli değilim artık, hem de hiç değilim. Çünkü sen değil bir başkasına, kendine bile açıklama yapmaktan kaçan bir insansın. Bunu sana hiçbir zaman anlatamadım. Ama sen hep böyle yaşadın. Hep böyle... Yılların akışında, kendine nasıl bir çukur kazdığının farkına bile varmaksızın... Aslına bakarsan, sadece senden değil, senin bu yeni ilişkinden de ümitli değilim ben. Neden biliyor musun ? Sen sevgiyi yaşayamazsın da ondan. Sen sevginin aynı zamanda, kendini bir başkasının yerine koyabilmeyi isteme anlamına da gelebileceğini hiçbir zaman bilemedin de ondan. Sen gerçekten sevemezsin de ondan. Sen sevemezsin, çünkü kendini hiçbir zaman sevemedin de ondan. Sevseydin böyle yaşamazdın, bu seçimleri yapmazdın. Onca badire atlattığını söyleyen bir adam da bunları bir süre sonra görür ve senin yanında uzun süre kalmaz. Haklılığımı anlamakta pek gecikmeyeceksin ne yazık ki. Ayrıca, nasıl bir hayatı birlikte kurabilecek, taşıyabilecek kadar anlaşabiliyorsunuz, merak ediyorum doğrusu!.. Harika İngilizcenle hem kendini çok iyi anlatıyorsundur, hem de onu çok iyi anlıyorsundur!.. Ona "pratik yapmak" için görüşebileceğinizi söylemiştin değil mi ?.. Ne pratik ama!.. Sana yaptığın tüm pratiklerde başarılar diliyorum!.. Güle güle!..

Öfkeliydim, öfkemi kusmuştum gördüğünüz gibi. Yapabileceğim buydu. Duygularımı hâlâ istediğimce dile getiremediğimi hissediyordum, ama ne yalan söyleyeyim, biraz rahatlamıştım. Mektup faslımız da bitmiş görünüyordu artık. Yeni bir fasıl, ikimize de yeni gerçekleri gösterebilirdi... Ancak böyle olmadı. Seslerimizi birbirimize başka mektuplarla da duyurmaya devam ettik. Üstelik bu mektuplar bizi çok daha derinlere götürdü. İnci'nin bu yazdıklarıma cevaben yazdığı mektup, onlardan biriydi. O zamanlar bu gerçeğin ayırdına varamamıştım, gizliden gizliye çekilmek istediğim yeri, gereğince görememiştim. O kırgınlık, çok uzaklardan geliyor gibiydi artık...

Bana bak Sayın Yazar!

Yine damarıma bastın ! Sana öyle kızdım ki !.. Beni bu konuda rahatsız etmekten vazgeç! Hoşuna ister gitsin ister gitmesin, ben çok mutluyum! Sana daha önce de dediğim gibi, ben burada kendimi buldum. Sanki yıllardır bu şehirdeyim, anlıyor musun ?.. Her şeyi o kadar benimsedim ki... İstanbul'a dönmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Belki zamanla oraları da özlerim, kısa bir süreliğine görmek, birkaç haftalığına ziyaret etmek isterim. Ama daha uzun yıllar bu ülkede direneceğim. Ben burada başarılı olacağım, göreceksin ! Aile saadetini alaya alıyorsun. Evet, gerçekten sana ne, ben böyle bir aile saadeti yaşıyorsam ? Hem, bunun için beni kınamaya hakkın var mı bakalım senin ? Birlikte kurabileceğimiz bir aileyi bir türlü benimseyemeyen kimdi ? Beni böyle bir aile saadetine koyamayan kimdi, söyle! Hatırlayabildiğim kadarıyla en son, Ada'yla beraber geçirdiğimiz o pazar günlerimizde

kalmıştık. O günlerin daha güzel yaşansın, sen daha mutlu olasın diye, elimden geleni yapmadım mı? Ne zorum vardı benim bunları yapmak için? Başlangıçta kendini iyi hissetmeni istedim. Seninle o günlerimi, bana verdiğin az sayıdaki günlerimizi baş başa geçirmekte diretebilirdim. Ama ne yaptım? Durumu seve seve kabullendim. Beyefendi aksi halde, kızından benim yüzümden ayrı kalmaya mecbur bırakıldığını düşünecekti ! Üstelik birlikte geçirdiğimiz her anı elimden geldiği kadarıyla renklendirmeye çalıştım. Bunu da inkâr edebilir misin ? Ama sonra Ada'yı da çok sevdim. O da beni sevdi herhalde. Eee, bütün bunları yaşadıktan sonra, kızının da bu ayrılıktan olumsuz etkileneceğini hiç mi düşünmedin? Ayrılık kararını verirken, sadece bana değil, ona da zarar verebileceğini hiç mi aklına getirmedin? Al, bir daha gör işte ne kadar bencil olduğunu ! Şimdi biz böyle bir aileyi neden kuramadık? Cevabını kendin ver artık ! İnsan durur, biraz da yaptıkları üzerine düşünür.

Hem sen benim burada ne yaşadığımı biliyor musun? Söyleyeyim istersen. Kendimi, o televizyonlarda gördüğümüz dizi filmlerin içinde yaşıyormuş gibi hissediyorum. Bahçeli, büyük bir evimiz var. Akşamları, köpeği gezdirmeye çıkarıyoruz. Evde çocuklar, bir odadan bir odaya koşuşturup duruyor. Neşeli sabah kahvaltıları yapıyoruz. Kumsalda hep birlikte, uzun yürüyüşlere çıkıyoruz. Mike'ın, en azından ilişkimizi engelleyecek bir karısı yok. Sen bu rahatlığı da bana yaşatmadın. Sen, daha da kötüsü, beni hiçbir zaman tercih etmedin. Üstelik adam çok kötü bir evlilik geçirmiş, sana daha önce de söyledim. Ama tek başına, varını yoğunu harcayarak, beş parasız kalmayı göze alarak, kendisini de, çocuklarını da kurtarmayı başarmış. Bu çocukların da ne yazık ki bir anneleri yok artık. Bana da çok bağlandılar. Onlar da, bu yaşadıklarım da beni çok değiştirdi. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar. Oradaki, senin de fazlasıyla katkıda bulunduğun baskılardan kurtulduktan sonra, burada kendimi buldum dedim ya, şimdi onlara yemek bile yapıyorum. Mutfak işini üstlenmek bayağı hoşuma gitti ! Arada sırada bizim yemeklerden de yapıyorum, bayılıyorlar. Beni artık aileden biri olarak görmeye başladılar. Onlar beni kabullenmeyi bildi, hem de olduğum gibi, anlıyor musun? Özellikle Mike, bana bugüne kadar sen de dahil, hiçbir erkeğin vermediği değeri veriyor. Bunları okumanın hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. Ama kimle mektuplaştığının da farkında olasın istedim. Beni kafandan at artık. Çünkü ben sana hiçbir zaman dönmeyeceğim.

Bu arada söylediklerinden, kız arkadaşından ayrıldığın sonucunu çıkardım. Eğer öyleyse üzülürüm doğrusu. İnşallah günün birinde karşına seni benden daha iyi anlayacak biri çıkar. Kendine sahip çık, beni beklemekten de vazgeç. Çünkü ben, ne yaşarsam yaşayayım, burada kalmaya kararlıyım...

Bu mektup karşısında hissettiğim yenilgi duygusunu anlatabilecek gücü, kendimde bugün bile yeterince bulamıyorum, inanın. Bir sürgüne gidendi başlangıçta İnci. Ancak tüm bu gelişmelerden sonra, asıl ben kendimi bir sürgünde, hem de kolay kolay bitmeyecekmiş gibi görünen bir sürgünde bulmuştum. Bu sürgünü bir başka ülkede değil, kendi ülkemde, her anlamıyla kendi ülkemde, kendi dilimde, toprağımda ve tarihimde duymaya başlamıştım üstelik. Bir aşktan sürgün edilmek değildi bu sadece. Yaşadıklarım bu kadar sıradan değildi, bu kadar alışıldık ve anlatılmaya değmez değildi. O günler birçok eski hayaletin geri döndüğü günlerdi aynı zamanda. Ben artık bir olasılıktan ve umuttan da sürgün edilmiştim. İçimden bir parça, çok değerli bir parça kopmuştu sanki. Ona yazdığım son mektup da bu kopan parçanın hikâyesi üzerineydi zaten. Bu mektupta bir ıssızlığı da dile getirmek istemiştim. Bu ıssızlık bir yabancılığı anlatıyordu. Derinlere, çok derinlere inen bir yabancılıktı bu. Birçok romana ve şiire konu olmuş, ancak bu kez sadece seyrettiğim değil, yaşadığım, hissettiğim bir yabancılık... Anlatmak mümkün müydü?..

İnci,

Bu mektup, çok büyük bir olasılıkla, sana gönderdiğim son mektup olacak. Yazışmanın da anlamını yitirdiği bir yerdeyiz artık. Duyduklarımı sana gerçekten anlatabildim mi ?.. Hayatlarımız son zamanlarda nasıl bu kadar değişebildi ?.. Sen oralarda, benim için birkaç ay içinde kayboldun, gittin... Mektuplarımıza bakmaya cesaret edemiyorum. Her mektup bir başka ıssızlığı ve kopuşu anlatıyor çünkü. Bu mektupları günü geldiğinde yeniden okuyabilecek miyim, birilerine gösterebilecek miyim ?.. Bilmiyorum. Bu aşkı yaşatabildiğimce yaşatmak isteyeceğim ama, bunu biliyorum en azından. Kendilerini bizim gibi, böyle ayrılıkların ve aykırılıkların tuzağına düşüren o kadar çok insan var ki... Yalnızlıklarımızı birbirimize hiç istemediğimiz halde yaşatıyoruz... Bir kader tasarısı mı bu ?.. Kim bilir... Öyledir belki de... Bu inanca tüm benliğimle sarılmak istiyorum şimdi. İçine düştüğüm çaresizliği bugünlerde ancak böyle taşıyabilirim. Mektuplarımız beni bu inançla bir çekmecede bekleyecek. Söylediklerim sana anlamlı gelmeyebilir. Dahası, benim bunları yaşamaktan, gizliden gizliye haz aldığımı bile söyleyebilirsin. Neyse, geçelim, bunları da geçelim... Ben şimdi giderayak seninle, beni çekmek istediğin gerçekleri de konuşmak istiyorum biraz... Demek, yıllardır oralarda gibisin ha... Demek, burada yaşadıklarını, geride bıraktıklarını bu kadar uzakta, bu kadar kolay ve çabuk bırakabildin... Ben olsam, kendimi,

onca duyguyu yaşadıktan sonra, ülkemden, dilimden, insanlarımdan böyle rahatlıkla koparamazdım. Ben olsam “biz”den böyle ayrılamazdım. Ancak, görebildiğim kadarıyla, senin için “biz” de pek yokmuş, en azından benim duyduğum kadar yokmuş.

Yaşadıklarını, kararının doğruluğuna inanma adına bu kadar çok benimsediğini de aklıma getirebilirim şimdi. Bunu yaparak, kendini yeniden aldattığını düşünerek, kendimi yeniden aldatmak istemiyorum ama. Karşı karşıya kaldığım gerçek, beni başka bir insanı görmeye zorluyor. İçimde yürüyen, sana daha önce de anlatmaya çalıştığım eski bir keder var şimdi. Sen sadece duyduklarım karşısında sağır kalarak değil, bir başkasını seçerek ve aramıza bir başka odayı koyarak, benden o kadar değerli bir şeyi koparıp oralara götürdün ki, yıllardır acısını duymadığım bir yarayı öylesine kanattın ki... Bu yarayı iyileştirmek için yıllarca savaştım. Bu radyo programlarını boşuna mı yaptım sanıyorsun, boşuna mı reklam yazarı oldum, boşuna mı bir roman yazmayı hayal ediyorum, boşuna mı bir evliliği yıkıp beni bir başka yere götürebilecek bir tutkunun kollarına kendimi bırakmak istedim?.. Kendimi boşuna mı geliştirmeye çalıştım?.. Yaralı çocuklar hayat mücadelesine hep bir sıfır yenik başlar. Onların hep yanlarında, bir yerlerinde taşıdıkları gizli bir cehennemleri vardır... İçimden götürdüğün ve bana artık asla geri veremeyeceğin parçam, benim zaferimdi, en nihayet yaşayabildiğim zaferimdi İnci. Bu zafer gücünü, bir kadının bana tutkuyla bağlanmasından alıyordu...

Sana bu derin kederi ve deyiş yerindeyse, iğdiş edilmeyi anlatabiliyor muyum?.. Beni duyabiliyor musun?.. Buna inanmak istiyorum. Bir daha, bir daha, bir daha inanmak... Kendimi yeniden onarabilmek için... Yalnız kalmayı yeniden başarabilmek için... Bir başka kadınla çok uzun bir süre için, ciddi bir ilişki yaşayamam artık herhalde. Belki bu süre içinde, nasıl yaşayacağıma daha iyi karar veririm. Belki bu süre içinde, bana yeni yollar görünür...

Sözler de bitiyor artık... Sözler çoktan bitmişti belki, ama bunu ancak yeni yeni itiraf edebiliyorum. Hayatımın bugüne kadarki bu en önemli dönemecini, kendime daha fazla zarar vermeden geçmeye çalışmaktan başka bir çarem yok şimdi. Gidebileceğim yere kadar gitmeye çalışacağım elbet. Ancak, sana anlamsız bir çaba gibi gelebilir ama, ben bu yolda yürürken, küçük bir umudu da bir şekilde korumak istiyorum. Sana son bir çağrım var... Günün birinde... Günün birinde Mike’tan ayrılırsan, buralara dönmek istersin belki İnci... Ben tüm yaşadıklarımıza rağmen, seni hâlâ beklemeye hazırım, biliyor musun?.. Saçma, hem de çok saçma değil mi?.. Üstelik çok da yalan, hem de kocaman bir yalan... Ama ne bileyim, söyleyiverdim, söylemek istedim işte... Ben çok bencil bir insanım ya...

Eğer on güne kadar cevap vermezsen, içimdeki bu küçük umudu da bir yerlerime, bir daha gün ışığına çıkarmamasıya gömeceğim... Hepsi bu kadar işte...

Bu mektuba, eğer artık İnci’yi biraz tanıdıysanız, tahmin edebileceğiniz gibi, hiçbir cevap gelmedi. Önce bir gün bekledim, sonra iki, sonra üç, sonra da on gün... Neden mi bekledim?.. Bir cevap almamanın kederiyle bir nebze sakinleşmeye çalıştım da ondan belki. Keder, biraz da insanın gerçeğinden, yaşadıklarından kaçmasıdır, bir uzağa sığınmasıdır çünkü bazen... Bunun yanı sıra, ona ne kadar olgun, aşkına sahip çıkabilen, belki de dünyanın hiçbir yerinde bulamayacağı bir sevgili olduğumu da gösterebilmiştim en nihayet... Asıl yaşatmak istediğim bu değildi ama... Bu çağrı, benim bu ilişkideki son yalanımdı. Bir başkasına açılan kapıyı, ona son bir çabayla kapattırmak için bulduğum son yalanım... Bu yalan, benim kendime de söylediğim bir yalandı kuşkusuz. Böyle bir yere yine dönmek istemezdim. Gelgelelim insan, hayatının en ölümcül dönemeçlerinde, istese de istemese de, bir yerlerinde hep sakladığı o kaçakla karşı karşıya kalıyor. Kendini, o yılların akışında, hep göstermeye, kanıtlamaya çalışan çocuk, benimle yine konuşuyordu işte. İnci yine aslından sıyrılıyor, o çocuğun konuşmaya çalıştığı kadına dönüşüyordu... O çocuğu büyütmek için çok çalışmıştım oysa. Saflık yolun bir yerlerinde kaybedilmişti; kazanmak, kaybetmeyi de bilmekti elbet... Ancak yalan oyunu bitmemişti, kolay kolay biteceğe de benzemiyordu üstelik...

Yalanım, vazgeçemeyeceğim gerçeğimdi de bu durumda. O günlerde, bu gerçeğin karanlıklarını, sadece o çocukla değil, Emre’yle de uzun uzun konuştum. Bu konuşmayı aylarca ertelemiştim, biliyorsunuz. Kimi konuşmalar da zamanlarını beklerdi çünkü... O zamanın geldiğine inanmak için çok nedenim vardı artık. Bir cuma günüydü... O uzak adayla bağlantı, neredeyse üç aydır kopuktu. Muayenehanesini aradım, mutlaka konuşmamız gerektiğini söyledim. Akşam buluşabileceğimizi söyledi o da. Sakin, rahat konuşabileceğimiz bir yere ihtiyaç duyuyordum. Gümüşsuyu’ndaki Rus lokantasında buluşmayı önerdim. Oraya senelerdir gitmiyordu, böyle bir yemek birçok eski heyecanın depreşmesine yol açabilirdi. Böyle bir yemek bana da bir heyecan verecekti. Bu heyecan, kaçınılmaz bir hüzne de hazırdı ama. Ben oraya senelerdir gitmemiş değildim çünkü... Ancak aradan yine seneler geçmiş gibiydi sanki. Son senelerimi o kadar çok karmaşık duyguyla geçirmiştim ki... Bunları o anda ona söylemedim.

Sustum, sadece sustum. Bu suskunluğumun da bir anlam taşıdığını anlaması zor değildi... Sonra telefonu kapattık. Saat sekizde buluşacaktık. Neleri, nasıl konuşacağımızı bilmiyordum. Deneyecektim, ama bu sefer gerçekten deneyecektim...

Lokantaya sekizi biraz geçe gittim. Fazla beklemedim. Beş on dakika sonra Emre de geldi. Birbirimize sarıldık. Yeni çıkan kitapları, kulağımıza gelen edebiyat dedikodularını, romanımı, artık hatırlayamadığım birkaç filmi, o günlerin futbol maçlarını, reklamlarını ve onun hastalarını konuştuk önce. Ben bir sıvı temizleyicinin senaryosuyla uğraşıyordum, o, belsoğukluğundan öleceğini sanan bir hastasıyla. Hayatlarımıza dair, daha kolay konuşulabilecek konulardı bunlar. Biraz zaman kazanmak, kendimi asıl konuşmak istediklerime hazırlamak istiyordum. Konu, yemeğin bir yerinde, kendiliğinden açıldı. İlk adımı o attı tabii ki.

“Anlat bakalım, neler oluyor?”

Anlattım. Anlatabildiğimce anlatmaya çalıştım. İnci’den nasıl, neden ayrıldığımı iyi kötü biliyordu. Ona önce mektuplaşmalarımızdan ve bu mektuplaşmalarımızın beni götürdüğü yerden söz etmeyi tercih ettim bu yüzden. Yazdıklarımı anlattım, yazdıklarıma aldığım karşılıkları anlattım. Hafiften gülümseyerek dinledi. Sözümü hiç kesmemişti, çok uzun konuşmuştum, hatırlıyorum. Ben öyle durmadan konuşurdum bir zamanlar. O zamanlar, o ölümleri henüz yaşamadığım zamanlardı... Ben konuşurdum, o dinlerdi. Sonra da susardık. Bazen de uzun uzun susardık. O kadar uzun susardık ki, dışarıdan bakanlar, birbirimize küstüğümüzü bile zannedebilirdi. Biz o anlarda konuşmaya devam ederdik oysa. Sadece kendimizle değil, birbirimizle de konuştuğumuzu hissederdik üstelik. Bunlar gerçek yakınlıklardı, gerçek konuşmalardı... Böyle anları İnci’yle de yaşamıştım, Selin’le de, günün birinde mutlaka anlatacağım Neval’le de... Size bu anlarımdan daha önce de söz etmiş miydim?.. Hatırlayamıyorum. Şimdi hatırlayamadığım, ama tortusunu bir şekilde hissettiğim öyle çok an var ki zaten... Neyse, anlattıklarımdan sonra, bir ara, böyle bir uzun suskunluğu yaşamıştık işte o akşam... Sonra bu suskunluğu bozmak için ilk adımı yine o attı.

“Belki daha fazlasını da söylersin. Ama şimdi bu anlattıklarından yola çıksam, ilişkinize ne ad verirdim, biliyor musun?..”

“Ne?..” diye sorabildim sadece, biraz da kızgınlıkla.

Sorusunu sorarken gülümsüyordu ve bu gülümsemesi, açıkçası sinirime dokunmuştu. Beni bir çocuğu dinler gibi dinlediği izlenimine kapılmıştım birden. Başka bir tavır, ya da karşılık beklemiştim oysa. “Ne beklemiştin?” diye sorsanız, kolay kolay yanıtlayamam. Size ancak, kederime bir onay, bir dost paylaşımı beklediğimi söyleyebilirim belki, ama beklediğim, böyle bir gülümseme değildi en azından. Bu gülümsemenin de bir maksadı vardı oysa. Konuştukça anlayacaktım. Soruma sakinliğini bozmadan karşılık verdi.

“Tahterevalli.”

Şaşırmıştım. Açıklama bekler bir ifadeyle baktım.

“İlişkiniz kaç yıl sürdü?” diye sordu bunun üzerine.

Kaç yıl sürmüştü gerçekten?.. Hikâye, yaşadıklarımız hatırlandığında, o kadar eskiydi ki... Bu ilişkiyi nereden başlatacaktım?.. İlk karşılaştığımız andan mı?.. İkinci büyük buluşmamızdan mı?.. Yoksa çok daha öncesinden, birbirimize farkına varmaksızın, yavaş yavaş hazırlandığımız anların birinden mi?..

“Üç yılı geçmiştir” dedim.

Gülümsemeye devam ediyordu. Beni bir yere getirmek istiyordu sanki, hissediyordum.

“Şu üç yıl süresince nasıl yaşadığınıza bir baksana...”

Direnmeye devam ettim.

“Nasıl yaşamışız?..”

Direncimi daha sıcak, güven veren bir sesle kırmaya çalıştı.

“Dışarıdan bakıldığında her şey o kadar açık görünüyor ki... Şöyle düşün biraz bakalım. Üç yıl süresince hep üstte olan, ya da üstün görünen taraf kimdi?”

Bu soruyu beklemiyordum. Biraz şaşırmıştım.

“Bilmiyorum... Bir bilebilsem...”

Yine hafiften gülümsedi.

“Biliyorsun, hem de çok iyi biliyorsun.”

“Ben miydim yoksa?..” diye sordum tepkili bir sesle.

Üzerime üzerime geldi.

“Elbette sendin!.. Hep öyleydin!..”

Kendimi koruma ihtiyacı hissettim.

“Bu da nereden çıktı şimdi?.. Bu ilişkide ne kadar çok bocaladığımı, zaman zaman ne kadar çaresiz kaldığımı ne çabuk unuttun!”

Şarabından bir yudum aldı.

“Gel geriye dönelim öyleyse... Onu ilk günlerinizde nasıl görmüştün?”

Bir keder daha geçti içimden.

“Hoş, kendi halinde bir kız... Genç, çekici, hayat adına çok şey verebileceğim, vermek isteyebileceğim bir kız... Birçok eksiğini gördüğüm bir kız...”

Devam edebilirdim ama sözümü kesti.

“Bu söylediklerinin bir anlamı yok mu sence?”

“Bilmem...” dedim.

Tabağımda birkaç lokma daha kalmıştı. Yemek çok lezzetliydi. Ancak artık yiyemeyecek haldeydim. O sakin sakin yemeğini bitirdi. Bir açıklama yapmasını bekliyordum.

“Peki... Devam edelim... İnci bekârdı, tek başına bir evde yaşıyordu. Sen evliydin, kurulu bir düzenin vardı ama yaşadıklarından çok sıkılmıştın, yeni bir heyecana ihtiyaç duyuyordun... O günlerde ona rastladın ve âşık oldun...”

Bu sefer de ben onun sözünü kestim.

“Bunları biliyoruz!..”

Bu tepkime de aldırmaz göründü. Kaldığı yerden devam etti.

“Sen kendini gerek bilgin, gerekse yaşama kültürünle ondan daha üstün sandın...”

Buruk bir sevinç duydum bu sefer de.

“Hatta onun kimi eksikleri sinirime dokunuyordu!.. Arada sırada, sırf bu yüzden, çok yanlış bir kadınla ilişkiye girdiğimi bile düşünürdüm...”

Sorgulayıcı gözlerle baktı.

“Duygun neydi?..”

O anda ilk söylemek istediğimi söyledim.

“Sıkıntı... İçimden bir türlü atamadığım bir sıkıntı...”

Önüne baktı. Düşünceli ve düşündürmek isteyen bir sesle karşılık verdi.

“Sıkıntı... Belki... Ama asıl duygu bu değildi bence...”

Bu kez de ben hafiften gülümseyerek karşılık verdim.

“Şimdi sen bu sıkıntıdan hoşlandığımı da söylersin!..”

Tepkime aldırış etmez göründü.

“Bu sıkıntıdan hoşlanmıyordun tabii... Ancak bu durumdan için için hoşlanıyordun... İlişkinizi belki de bu yüzden bitiremiyordun...”

Onu durdurmaya gerek duydum. Daha çok duymak ve anlamak istiyordum.

“Hangi durumdan?”

Açıklaması bizi bir yerlere getirebilecek gibiydi.

“Üstünlüğünü yaşama durumundan. Doğruydu, birçok konuda üstündün ondan. Ama sen de bunu hep görmek istiyordun. Bu durumun sana rahatsızlık değil de, gizliden gizliye zevk verdiğini hiç düşündün mü?... Ya ona verdiğin koşullar?.. Ona, evine ilk gittiğinde, ‘Beni kabul et, sana plaklarım ve kitaplarımla taşınmaya hazırım’ deyişin?..”

Bir süre sustum. Üzülmüş ve biraz mahcup olmuştum.

“Bana bir suçluluk duygusu mu yaşatmak istiyorsun şimdi?”

Yine gülümsedi. Gülümsemesinde gizli bir hınzırlık vardı sanki.

“Ben bir yorum yapmadım, böyle bir kelime de ağzımdan çıkmadı. Bu durumu neden bir suçluluk olarak algıladın?..”

Kızmıştım. Sözlerim bu kızgınlığımı fazlasıyla dile getiriyordu.

“Oyun oynama benimle!.. Sen git bu numaralarını hastalarına yap!.. Bu konuda suçluluk duyduğumu bal gibi biliyorsun!.. Neden mi?.. Öyle hissediyorum da ondan, tamam mı!.. Bunu konuşmak bizi nereye götürecek şimdi?.. Ben buraya suçluluğumla yüzleşmeye gelmedim, beni biraz rahatlatman için geldim!..”

Geri adım atmadı.

“Amacım sana suçluluk muçluluk yaşatmak değil. Öyle hissediyorsan kötü. Ortada bir suç yok zaten, biliyorsun. Ortada sadece çok basit bir durum var. Ben de bunu görmeni istiyorum.”

Direndim, bulunduğum yerde kalmayı seçtim.

“Neymiş bu basit dediğiniz durum, doktor?..”

Baktı. Kendimi kendime daha çok sormamı istediği o kadar belliydi ki...

“Soruma cevap vermedin. Ona koşullarını dayatan sen değil miydin?..”

Haksızlığa uğradığımı hissettim.

“Onun da bana dayattığı koşullar vardı. Üstelik beni iten, ona uzak tutan koşullar... Aksi halde buralara gelir miydik?..”

Sesi biraz yumuşadı, daha düşünceli bir hal aldı.

“Onun da koşulları vardı elbet. Hepimizin koşulları ve engelleri var. Seni burada tutan da, onu oraya götüren de bu koşullar... Farkındaysan, o, hep seni bekleyen, eli kolu bağlı taraftı. Sense bu beklenmenin keyfine varan, dahası istenmekten güç alan taraf...”

İçime bir acı saplandı. Hatırladım, bir daha hatırlamak zorunda kaldım.

“İyi ama ben de onu çok sevdim. Hâlâ da seviyorum. Bu yüzden de çok acı çekiyorum, görmüyor musun?”

Acıma sahip çıkmak yerine, beni daha yalnız bırakmayı seçti.

“Sevdiğin o mu gerçekten?..”

Ne demek istediğini elbette anlamıştım. Soru benim de sorularımdandı. Ancak o anda, bu yumuşak yere dokunamazdım.

“Ya, ne olur buralara girmeyelim. Ben zaten ilişkimiz süresince bunu hep anlamaya çalıştım. Zamanla, eğer romanı yazabilirsem, bu soruyu da birçok kez soracağım herhalde. Sen şu tahterevalli meselesini anlat...”

Biraz yumuşamış gibiydi.

“Peki... Bak şimdi... Kendini hep daha üstün görüyordun ya... O da seni bekledi, bekledi, bekledi...”

Sustum. Bu yumuşaklığın başka bir sert gerçeği hazırladığını hissediyordum. Ancak dinlemekten, daha çok anlamaya çalışmaktan başka çarem de yoktu.

“Sonra bir gün karar verdi, gitti... Sen durumu hazmedemedin ve geri dönmesini istedin. Bunun için ona mektuplar yazdın, aşkını anlattın. Bu durum sana başka bir durumu hatırlatmıyor mu?..”

Cevap veremedim. Peşimi bırakmadı.

“İyi düşün, en başa git. Sen ona âşık olmuştun, o da bu aşka karşılık veremeyeceğini söylemişti...”

Hatırlıyordum, elbette hatırlıyordum.

“Evet, çok kötü günlerdi.”

Söylediklerime katıldığını belirtir bir ifadeyle karşılık verdi.

“Ne yapmıştın peki?”

Ne diyebilirdim ki?.. Gülümsedim, sadece gülümsedim...

“Çok acı çekmiştim... Hayatımın en büyük aşkını, yaşayamadan kaybettiğim duygusuna kapılmıştım...”

Bir adım daha atmaya çağrıldım.

“Sonra ne yaptın?”

Sonrasını siz de biliyorsunuz artık.

“Hiçbir zaman yayımlanmayacak o uzun hikâyemi yazdım ve ona bir nüshasını gönderdim.”

Devam etmemi ister gibi baktı. Yine hatırlayabildiğim kadarını hatırladım elbette.

“Sonra da, ona bu yoldan ulaşamayacağımı görünce, radyo programlarımı yapmaya

başladım. Mektuplar yazıyordum. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini bile bile...”

Beni yine sarsmak istedi bu söylediklerimi duyunca.

“Ama yazdın, o programları yaptın!.. Seni dinleyebileceğini hep düşündün. Asıl önemlisi eylemindi. Çünkü o seni reddetmişti, ya da kabul etmemişti, ne dersen de artık... O zaman da üstteydi. Tıpkı şimdi ki... Bu oyunu sevdin, kim bilir, belki o da sevdi...”

Başımı öne eğdim. Sesimde hafif bir serzeniş de vardı.

“Şimdi yazdığım mektupların da o hikâyeden ve radyo programlarından hiçbir farkı yok, değil mi?..”

Söylediklerimi bakışlarıyla onayladı. Bu direnişiyle, kendisine yaşattıklarımın intikamını mı almak istiyordu öyleyse?.. Aynı fikirde değildi.

“Hayır, sadece kendini korumaya çalışıyor... Tahterevalliye gelince... Kendini önce altta, sonra üstte, sonra da yine altta hissettin. Ama bunların hepsi sendin. Bence o da bu oyunu sevdi, belki farkına varmadan bu tahterevalliye bindi. Çünkü onun da sana göstermek ve kanıtlamak istedikleri vardı. Şimdi, senin gibi bu oyunu oynadığını bilmeden, üstte olmanın tadını çıkarıyordur, hatta kendine, ‘İyi ki gittim, bak beni amma da seviyormuş’ diyordur belki. Hatta belki bu kadar çok sevildiğine şaşıyordur, inanası gelmiyordur, ama mutlu oluyordur. Bu kadar sevilmeyi kim istemez ki?..”

Bu sözlerde gizli bir alay hissetmiştim. Ancak o anda, bu hissettiğim yerde çok fazla durmaya da tahammülüm yoktu. Konuşmamızın akışına uygun düşebileceğine inandığım bir karşılık vermeyi seçtim.

“Eh, en azından nasıl sevildiğini biliyor. Orada karşısına çıkacaklar, ona böyle bir sevgiyi verebilecekler mi bakalım?”

Yine beni sarsmaya, kendime getirmeye çalıştı.

“Bak görüyor musun, hâlâ benzersizliğini gösterme savaşındasın. Böyle yaparak ayrılığı bile gerektiği gibi yaşayamıyorsun ama. İlişkiyi de gerektiğince yaşayamadığın gibi... Hem sen, onu anlattığın gibi sevdin mi gerçekten?.. Üstelik şu son söylediğin var ya... Yok efendim, başkaları da onu senin sevdiğin kadar sevecek miymiş... Ben sana gerçeği söyleyeyim istersen. Manzara buradan, pek de öyle görünmüyor ne yazık ki... Hepimiz özel ve benzersizizdir tamam, yaşadıklarımız da özel ve benzersizdir, bu da tamam. Ancak ben her gün seninkine benzer saplantılarla karşılaşıyorum, inan. Sen şimdi söyleyeceklerimi çok iyi biliyorsun ama, bugünlerde göremiyorsun bir türlü. Bak mesele şu: Koşullar değişince, zaman değişince, yeni insanlar da girer hayatımıza. Daha önce de böyle değil miydi? Bundan sonra da böyle olacak, göreceksin. ‘Hiç kimsenin yeri doldurulmaz değildir’ diyen kimdi?.. Hani dedenin sana sık sık söylediği bu lafı hayat ilkelerinden biri yapmıştın?.. Bunlar senin lafların, benim değil...”

Kendimi haksızlığa uğramış gibi hissetmiştim.

“Hissettiklerimden nasıl kuşku duyabiliyorsun?.. Yaşadıklarımı nasıl böyle sıradanlaştırabiliyorsun?..”

Gereksiz bir tepkiydi bu farkındaydım. Gerginliğim, beklediğimden çok farklı sözlerle karşı karşıya kalmaktan kaynaklanıyor olabilirdi. Ancak bu sözlerin arkasından gelenler, çok daha az beklenir sözlerdi doğrusunu söylemem gerekirse. Çok daha az beklenir ve çok daha fazla sarsıcı, uyandırıcı...

“Aradan neredeyse altı ay geçti. Bir uçağa atlayıp onu, en azından görmeyi bile denemedin. Oraya, onun peşinden gidip kalmandan söz etmiyorum. Bir uçak bileti alamayacak paran olmadığını söyleme. Ona, onun için bir adım atabileceğini gösterebilirdin. İstediği buydu belki de. Onun için bir adım atman...”

Haklıydı... O adımı atamamıştım. Atamadığım için de hep bir öfkeyi ve kırgınlığı

beslemiştim. Başımı önüme eğdim. Ne diyebilirdim ki...

“Belki de ben hep bunu yaptım, hep kendimi kandırdım...”

Yumuşamadı.

“Şimdi de kendini suçlamaya çalışma” dedi o sarsmak isteyen sesiyle. “Bu da bir kaçıştır, biliyorsun. Böyle yaparak bir süreliğine rahatlayabilirsin ama yaşadıklarının derinine inemezsin. Sorun orada kalır ve kendini sürekli duyurur. Yargılamaktan vazgeç. İkiniz de yaşamanız gerekenleri yaşadınız. Şimdi de yaşamanız gerekenleri yaşıyorsunuz... Ben seni bu kadar rahatsız edenin, onun sana hissettirdiğini söylediğin yokluk olduğuna hiç inanmıyorum. Yani şimdi o, bu mektuplarından etkilenip geri dönse, ‘Gel yine birlikte yaşayalım’ dese, sen de ona isteği ortamı sağlasan, karından boşansan, evlenseniz, zevkinize göre bir ev kursanız, hatta bir de çocuk yapsanız, o çok özlediğin hayatı yaşayabileceğini mi zannediyorsun?..”

Bu soru da irdeleyici bir soruydu. Ne var ki o an için, öyle bir an için verebileceğim bir cevabım da yoktu.

“Bilmiyorum...” diyebildim bu yüzden sadece, “Gerçekten bilmiyorum.”

Bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum. Ancak aslına bakarsanız, bu da kendince bir cevaptı. Soruya, o hasrete rağmen, tüm benliğimle o “evet” cevabını verememiştim. Ben o “evet”e inanamamıştım. Tek gördüğüm, vermek zorunda kaldığım cevabın beni biraz rahatlattığıydı, içime uzun süredir duymadığım bir ferahlık yaydığıydı. Kendime aylar, belki de yıllar sonra en nihayet derin bir nefes aldırabiliyordum, başka gözlerle de bakabiliyordum... Bu küçük, ama önemli itiraftan güç aldı, devam etti o da.

“Ben sana ne olacağını söyleyeyim... Birlikte böyle yeniden yaşamaya başlarsanız, iki üç, bilemedin dört beş ay, kendinizi çok mutlu hissedeceksiniz, birbirinize belki, ‘Ne iyi ettik de yeniden başladık’ diyeceksiniz. Ama sonra o kavgalar da yeniden başlayacak. Üstelik ona istediği koşulları sağladığın halde. Neden?.. Çünkü onun sana getirdiği sorunlar da asıl sorunlar değildi, sadece birer bahaneydi. Senin ona bir türlü gidemeyişinin nedeni, evliliğine bir türlü son veremeyişin, ona gelene kadar kurduğun dünyayı yıkamayışın değildi aslında, biliyor musun?.. O sana durumu böyle yansıttı, sen de yaşadıklarını böyle gördün ve taşıdın, dahası taşımayı tercih ettin, ama asıl sorun burada değildi. Asıl sorun, senin onu bu kararı almaya değer bulmamandaydı. O bunu fark etti. Sana duyduğu kırgınlığın temelinde de bu fark ediş vardı zaten. Ancak sen yeterince fark etmedin, fark ettiysen de kendine itiraf edemedin. Sen bu yüzleşmeyi göze alamadığından, hep başka değerlere sığındın. Bu değerler de önemliydi tabii, ama senin onu tercih edememen daha önemliydi. İçindeki gerginliği doğuran da buydu. Gerçeği kendine kabul ettiremiyordun. Sen o aşkı bulduğuna inanmak istiyordun çünkü. Yaşadığın aşk, o aşk değildi. O aşk, o kadın dediğimizde başka yerlere gidiyoruz zaten, yaşadığımız aşktan da, böyle bir aşkı yaşatan kadından da uzaklaşıyoruz. Bunları biliyorsun sen. Bunları, aşkı biraz tanımış herkes bilir. Yaşadıklarınızı şimdi bir de böyle hatırla. Zamanla bu gerçeğini de daha iyi göreceksin. Şimdi, hayatın adına, çok daha doğru bir yerdesin bence. Böyle konuştuğum için bana yeniden kız istersen. Ben söylediğime gerçekten inanıyorum. Onunla, bir de onun istediği koşullarda bir hayat kurabilseydin, ortaya başka sorunlar, hem de çok daha sarsıcı ve derin sorunlar çıkacaktı. Bu sefer de bu sorunları yaşarken, ilk evliliğini ve o evliliğin çağrıştırdığı değerleri, böyle bir evlilik adına yıktığın için kendini suçlamaya başlayacaktın. O zaman da terk edilen o yer değer kazanacaktı. Üstelik, daha da ileri gidip ona da, sana bu değerleri yıktırdığı iddiasıyla bir suçluluk yaşatacaktın. Onun bir zamanlar sana yaptığını, sen ona yapacaktın anlayacağın. Bunu yüksek sesle itiraf edemediğinden de başka sorunlar sorunmuş gibi görünecek, ilişkiyi bir daha içinden çıkılamaz hale getirecektiniz. Resmi biraz görebiliyor musun?..”

Görebiliyordum. Ardımda bıraktıklarım, bu resmi kolaylıkla görmemi sağlıyordu. İlişkimiz adına, hâlâ sormam gereken sorular vardı. Hâlâ sormam gereken sorular... Derinler, daha derinler için...

Bunları düşünürken dalmış, farkında olmaksızın konuşmadan kopmuştum. Beni

geriye dostça sesi getirdi. İyi olup olmadığımı sordu. İyiydim, içimde buruk bir sevinç vardı. Biraz rahatlamıştım. Bir umuda yeniden bağlanabilirdim. Hayatımı yeniden inşa edebilir miydim?.. Selin'den ayrılacağımı ona da söyledim. İkimiz için en iyi çözüm buydu artık. Zamanı gelmişti işte...

"Dedenin evinde mi kalacaksın?.." diye sordu bunun üzerine.

Sustum, bu sorusuna hemen cevap veremedim. Yutkundum, gözlerim doldu. İçimden derin bir acı geçiyordu, hüngür hüngür ağlamak geliyordu.

"Dedem çok hasta... Annem başında duruyor. Gece nöbeti ben devralacağım. Pek konuşmuyor. Konuştuğunda da artık çok yaşadığını, bu dünyadan fazlasıyla sıkıldığını söylüyor..."

Dedemin, kendini "toprağına" her geçen gün biraz daha yakın hissettiği, yatağından kalkma gücünü yitirdiği, akşamları şehriyeli çorbasını içmek, sabahları gül reçelli kızarmış ekmeğini yemek, dahası televizyondan o çok sevdiği pembe diziyi ve hava durumunu bile seyretmek istemediği günlerdi. Evden her an bir haber gelebilirdi... Çünkü benim de artık bir cep telefonum vardı... Bir yardımda bulunup bulunamayacağını sordu. Onu bir hastaneye yatırabilirdik.

"Aile doktorumuz pek umutlu görünmüyor" dedim. "Ona güvenirim. Dedem de çok güvenir. Birbirlerini yıllardır tanıyorlar. Çok anıları var. Tüm tahlilleri yaptırdık. Sonuçlar çok iyi çıktı, üstelik doksan beş yaşındaki bir adamdan beklenmeyecek kadar iyi... Ama vakit doldu galiba. Aile doktorumuz onun en iyi arkadaşı. O da çok yaşlı. Artık doktorluk yapmıyor zaten. Dedemi bir çeşit ziyarete geliyor. Çantasında çok eski günlerden kalma bir tansiyon aleti, bir stetoskop ve dereceyle... Onu her gelişinde öyle muayene ediyor. Teşhisler yapıyor, önerilerde bulunuyor... Bir yerlerde bıraktıkları günler için..."

Üzgündüm, çok üzgündüm. O sonsuz ayrılık her an kapımızı çalabilirdi artık, biliyordum. Birden, başka bir mateme gelmiştik işte. Ancak bu anlattıklarım, böyle bir kederin bağrında, bize buruk bir sevinci, bir başka küçük umudu da getirmiş gibiydi. Bu umudun doğurduğu titreyiş, yankısını seslerimizin tınısında buluyordu. Yanılıyor, kendimi aldatıyor olamazdım bu kez. En kederli anlarımızda bile, durduk yerde, birkaç sevinç anı yakalayabileceğimizi kendime bir daha söyleyebilirdim. Bu sıcaklığı da unutamayacaktım. Söylediklerim karşısında gülümsedi. O da duygulanmıştı. Daha da anlatmaya çalıştım.

"Adamın, evden her ayrılışında, yapılacak bir şey kalmadığını söylerken gözleri doluyor. Ziyaretine geldiğinde onları yalnız bırakıyorum. Baş başa Asmalımescit'teki günleri konuşuyorlar. Böyle tarihler, gerçek tarihlerdir, bilirsin..."

Gözlerimiz dolmuştu.

"Dedem ona her seferinde vizite ücreti veriyor, daha doğrusu bana verdiriyor. Ama ücret, yıllar öncesindeki ücret... Zaman orada durmuş gibi... Anlaşıyorlar..."

Güldük... Birbirimize baktık...

"Belki biz de günün birinde böyle olacağız..." dedim.

Gülümsedi.

"Belki... Ama buna daha çok var... Göreceksin, başka insanlar da yaşayacağız. Bugünleri de atlatacaksın, hem de çok uzaklarda bırakacaksın..."

"Umut derken biraz da bunu anlatmak istiyordum galiba" dedim.

Başını onaylarcasına salladı.

"Dedem öldükten sonra o evde uzun süre kalamam artık..." diye ekledim sonra.

Ne yapacağımı sordu, anlattım.

“Kendime o çok sevdiğim İstanbul’a bakan bir daire buldum. Oraya geçeceğim. Evimi orada kurmaya çalışacağım...”

Yüzüne bir sevinç yayıldı.

“Çok iyi, çok iyi... Her şeye yeniden başlama duygusu... Senden bunları duymayı hep istedim...”

Yine sustuk. Romanın nasıl gittiğini sordu sonra. Bu sefer de benim yüzüme bir sevinç yayıldı.

“O da biraz hareketlenmiş gibi sanki. Eskisinden daha çok yazabiliyorum.”

“Bunları da anlatacak mısın?” diye sordu.

Sorunun o an için, biraz da hüzünlü bir cevabı vardı.

“Anlatmaya çalışacağım... Ne kadarını anlatabilirsem artık... Aksi halde... Aksi halde bu yaşadıklarımı taşıyamam...”

Söylediklerimi yine sessizce onayladı. Kimi gerçekleri itiraf etmenin kolay olmayacağını söyledim sonra. Hiçbir gerçek itirafın kolay olmadığını söyledi o da. Ancak bu roman iyi olacaktı, biliyordu. Romanın iyi olacağını söylerken, bu romanı yazmamın, en nihayet yazmayı başarabilmemin iyi olacağını söylemek istemişti elbet. Yazacaklarıma inanmak zorundaydım. Bu romana inanacaktım, daha çok, daha çok, daha çok inanacaktım. Yeni bir ev, en nihayet yazılabilecek bir roman ve başka insanlar için beslenen umut... Nereye kadar, nasıl?.. Bunu o günlerde bilemezdim. Ancak o umut, biraz da bu bilinmezlikte yatıyordu galiba... Yolun bu yerinde, bu bilinmezlikle yetinebilirdim. Ancak Emre, biraz sessiz kaldıktan sonra, konuşmayı aniden bir başka bilinmezliğe de getirdi.

“Ben yine de, tüm bu konuştuklarımız bir yana, İnci’yle ilgili bir şeylerin karanlıkta kaldığını hissediyorum... Sanki... Ne bileyim, sanki bir yönünü, bilerek, ya da bilmeyerek, seninle paylaşmadı. Bir şey var burada, eksik kalan bir şey...”

Bu bilinmezliğe kayıtsız kalamazdım. Anlamaya çalıştım.

“Bana veremediği bir sırrı mı vardı yani sence?”

Düşünceli düşünceli, kuşkuyla dudak büktü.

“Böyle iddialı, parlak bir sözcük kullanmak istemiyorum ama, sormadan edemiyorum... Neden bu ilişkide bu kadar ısrarlı, zaman zaman da saldırgan bir tutum içindeydi?.. Neden senden önceki ilişkilerini böyle yaşadı?.. Öyle hemen, kolay teşhislerde bulunmak istemem, bilirsin... Saldırganlık bir çeşit savunmadır diyerek de kestirip atamayız...”

Tam da burada lafa karışmam gerekiyordu. İçimdeki heyecanı paylaşmalıydım.

“Bu soruları ben de kendime sordum. Birçok tavrın, duruşun, çok derinlerde kalmış bir nedene bağlanabileceğini sık sık söyleriz ya... Romanıma böyle bir yerden başlamayı bile düşündüm bir ara...”

Yine düşünceli, anlamaya çalışan gözlerle baktı.

“Nereye vardın peki?..”

Vardığım yer, sorularımızın yanıtını vermiyordu. O anda sadece duyduklarımı dile getirebilirdim.

“Aman aman bir yere gelmedim... Bu soruları sorarak kendimi biraz rahatlatmaya çalıştım galiba daha çok... Ama şimdi, böyle bir yerde durmak beni üzüyor, hem de çok üzüyor...”

Bu cevabı yeterli bulmamış gibiydi. İnci'de kalanlar, bizi yeni izlere götürebilir miydi?.. Denedik. Arkın'la ilişkisini konuştuk biraz örneğin.

"Bu olay onda çok derin izler bıraktı..." dedi bir ara.

Aynı fikirdeydik. Bence bir çeşit kovulmaydı, her şeye rağmen kurulmak istenen bir aileye kabul edilmemekti bu... Sonra, dört ilişki daha yaşamıştı... Bu ilişkilerden birinin kahramanı da bendim. Sevgililerinin ortak yanı, evli, ya da en azından görünürde, bir başka kadına, yere ait olmalarıydı. O yer daha meşru bir yerdi, daha korunaklıydı, daha kopulamaz, vazgeçilemez gibiydi. Tüm bu gerçeklerden bir sonuç çıkarabilir miydik?.. Çıkarabilirdik kuşkusuz, hem de birçok sonuç çıkarabilirdik... Ancak, böyle bir zamanda, peşin hükümler de veremezdik, vermemeliydik... Bunları söyledikten sonra, bir yorumda bulunmuştu yine de...

"Ancak böyle bir davranış kalıbı devam edebilir... Başka yerlerde de..."

Bildiklerimi paylaştım. Son kırgınlığımı dile getirmenin zamanıydı.

"İyi kötü devam ediyor zaten... Yeni sevgilisi de boşanmış, ama başka bir yerde, başka bir aile kurmuş bir adam..."

Daldı. Bu söylediklerimin bir anlamı var mıydı?.. Yanıtı bir daha o tereddüdü ve bilinmezliği dile getiriyordu.

"Bilemiyorum... Öyle ezbere konuşmak istemiyorum... Ama ben kötü bir şey hissediyorum. Çok büyük bir olasılıkla da bunu hiç bilemeyeceğiz..."

Bu kötülüğü, eğer ortada bir kötülük varsa, bilmek isterdim, duymak ve konuşabildiğimce konuşmak isterdim. Neden mi?.. Bu soruyu Emre de sormuştu. Yanıtlayabilmek kolay değildi. Gerçek yanıt, bir başka kötülüğü barındırıyordu çünkü. Bir sınırda kalmayı düşündüm önce bu nedenle. O suçluluk duygusundan kurtulmak istediğimi söyleyebilirdim örneğin, kendimi İnci'ye yaptıklarımın yükünden bir nebze kurtarabilirdim. Ne var ki gerçek bu değildi, biliyordum. Bu savaş başka bir savaştı ve ben bu savaşı kazanmalıydım. Aksi halde, böyle bir çıkmazı, başka ilişkilerime de taşımak zorunda kalacaktım. Emre'den, onca duyguyu paylaşmayı başardıktan sonra, asıl gerçeği gizleyemezdim üstelik. Gücümü topladım, söyledim.

"Eğer dediğin gibiyse, onun bu gerçeğini neden bilmek isterdim biliyor musun?.. Birçok insanı kızdırabilirim, bunu romanımda asla söyleyemem ama ben..."

"Söyle söyle!.." dedi gülümseyerek.

Sesinde bir yüreklendirme tınısı vardı. Bu güvenin verdiği cesaretle itiraf ettim.

"Ben bunu... Bunu daha renkli bir kahramanım olsun diye isterdim..."

Söylediklerimi dostça ve sevinçle karşıladı.

"Çok iyi!.. Bunda çekinilecek, yadırganacak hiçbir şey yok... Herkes ilişkilerini böyle bencilce duygularla da yaşıyor aslında... Seninki yazmak, başkalarınınki çeşit çeşit... Sonuçta kendimizle sevişiyoruz... Ama sen yine de bunun üzerine bir düşün, çok iyi düşün. Bak, bir daha söylüyorum, çıkış yolunu burada bulabilirsin..."

Düşünecektim, kendime daha önce sorduğum soruları, bir daha soracaktım.

Kendime, İnci'nin benim için aslında kim olduğunu da bir daha soracaktım. Bir daha... O yanıtı bulana kadar...

"Hâlâ yapılacak çok işim var desene..." dedim bunları da konuştuktan sonra.

Gülümsedi. Bir karşılık vermedi bu kez... Sonra kalktık, Taksim'e çıktık. Yürüdük. Beyoğlu'na gidip kitapçılara baktık. Çok eski bir duyguyu onunla yine paylaşmak istedim bir ara... Sözler, uzakta kalmış bir şiirden geliyor gibiydi.

“Bu yolların taşları dile gelse de konuşsa…”

Bana bakmadan yürümeye devam etti.

“Bu şehirde hepimizin unutamayacağı birkaç taşı var... Onun da vardı... Kimilerini seninle paylaştı, kimilerini paylaşmayı denedi, kimilerini de paylaşamadı…”

Bir cevap veremedim. Boğazıma yine o acı saplanmıştı çünkü. İnci, bana o anda, küçük bir kız olarak dönmüştü. O küçük kızken o da sek sek oynamayı sevmiş miydi?.. Bunu da hiç konuşmamıştık... Misketlerimi konuşmadığımız gibi... Bu ilişkiyi, öyle çok duyguyu paylaşamadan yaşatmaya çalışmıştık ki... Bir süreliğine konuşamadım bu gerçeğimizi yeniden hatırlarken. Yutkundum, sadece yutkundum... O küçük kıza bir daha sarılmak istedim...

O akşamdan sonra İnci’yi konuşmadık. Daha doğrusu, çok uzun bir süre için konuşmadık. O akşamdan sonra İnci’den de bir ses, bir haber gelmedi zaten. O günler başka yalnızlık zamanlarımızdı...

Dedem, birkaç gün sonra öldü. Nöbet sırasının bende olduğu bir sabahtı. Nefesinin yavaş yavaş söndüğü anlarda ona, bana çocukluk yıllarımda öğrettiği duayı okudum. Hâlâ hatırlıyordum. “*Şema İsrael Adonay eloenu adonay ehad... Baruh şem kevod malhuto leolam vaed*”... Bu duayı bir daha söyleyebileceğimi sanmazdım... Ama o anda içimden böyle gelmişti işte. Bunu duyunca dudakları titredi hafiften. Elini tuttum, bir karşılık vermedi. Çok güçsüz düşmüştü. Birkaç saat önce de, bahçedeki kuyudan, dudaklarını ıslatmam için biraz su getirmemi istemişti. Kuyu, bana defalarca anlattığı, Hasköy’deki çocukluk evinin bahçesindeki kuyuydu. O anda kendime, onu, günün birinde yazabileceğim bir başka romanın kahramanı olarak, hayata döndürme sözü verdim...

O evde, Emre’ye de dediğim gibi, bu ölümden sonra, uzun süre kalamadım. Yeni hikâyeler için başka karşılaşmalara ihtiyacım vardı...

Birkaç ay sonra yeni evime geçtim. Romanımı bu evde bitirecektim artık. Çocukluk evimden, anılarımı ve başka bir evde yaşatmak istediğim birkaç eşyayı da alarak, bu umutla ayrıldım. Evi, birkaç ay sonra, yeni evlenen genç bir çifte kiraladık. Onlar bu evin tarihini hiçbir zaman bilemeyeceklerdi, gölgelerini göremeyecek, seslerini duyamayacaklardı. Onlar da evde, kendi tarihleri için yaşayacaklardı artık... Tıpkı, benim yeni evimde yaşayacağım gibi... Yıllara direnen evlerin kaderiydi bu... Hiçbir evi eski renkleriyle ve sesleriyle satın alamazdınız... Hiçbir evi... Tüm gördüklerinize ve bildiklerinize rağmen... Yeni kiracılara gittiğim evin adresini de bıraktım. Başka anların ve anıların yolundaydım artık...

Hikâyem burada bitebilirdi... Romanımı da böyle, bazı olasılıkları henüz tüketmediğim duygusunu vererek bitirebilirdim. Ancak o akşamdan bir yıl kadar sonra yaşadıklarım, bu hikâyeye bambaşka bir yön verdi. Bambaşka bir yön... Beklenmedik bir zamanda, kapımı çalan bir ziyaretçi sayesinde... Bu ziyaretçi ve getirdikleri olmasaydı, bu hikâyeyi anlatmak istemeyecektim gerçekten. Bunu size en başta söyledim hatırlarsanız. Hikâyem, sadece bir tutku hikâyesi değildi...

Ama artık anlatmadan edemem. İçimde ne kadardır yürüyen bu sızıyı başka türlü taşıyamam çünkü. Sağırlığımın bende uyandırdığı vicdan azabını da başka türlü taşıyamam. Bu duygumu da size bu ziyaretten çok uzun bir süre sonra anlatabiliyorum zaten. İnci, bambaşka bir savaşı, çok farklı bir dünyada vermişti...

Aradan neredeyse bir yıla yakın bir zaman geçti... Bir gece vaktiydi. Her zamanki gibi eve dönmüş, bir şeyler atıştırdıktan sonra da, o günlerde yeni keşfettiğim, her geçen gün biraz daha iyi taşımaya başladığım mateme çok yakıştırdığım Madredeus'un yeni albümünü dinlemeye koyulmuştum. Işıkları söndürmüştüm. Şehrimin eski yüzüne çok uzaklardan bakıyordum. Birçok hayatı gizleyen o ışıkların bana hâlâ anlatabilecekleri ve umut ettirebilecekleri vardı. Bunu biliyordum. Bilmesine biliyordum da, ben içimde yine de en çok o yalnızlığı besliyordum. Bu yalnızlığa da alışacaktım, bu uzaklıkla da barışmayı öğrenecektim elbet. Bu eski yüzün tarihinde, benim de bir yerlerim vardı artık. Bu yüzün uzağındaydım, hem de çok uzağında, her anlamda uzağında... Yeni zamanımda, yeni evimde, payıma bu yüze bir başka uzaktan bakmak düşmüştü... Günün her ışığı bende farklı anlar doğurabiliyordu. İnci'yi bir yerlere gömmeye çalışıyordum. Bu da bir dönemdi, bu dönem de böyle yaşanacaktı. Yaşadığım günlerin, zamanı geldiğinde, beni başka yüzlere götürebileceğini hissetmiyor değildim. Ancak o zaman, henüz o zaman değildi benim için. Yalnızlığımın tadına varmaya çalışıyordum. Bu yalnızlığı sevmiştim. Bu yalnızlık, benim beklenmiş yalnızlığımdı, yıllardır aradığım, bana kendimi yeniden inşa edebileceğimi söyleten bir yalnızlıktı... Kendimi yeniden inşa edebilmek... Bu ilişkiden ikimiz de birer harabe olarak çıkmıştık çünkü... İçimizdeki eski sarsıntılar, adını ancak zamanla koyabileceğimiz bir şeyleri daha yıkmıştı...

İnci'yi beklememeyi de öğrenmiştim ama. Arada sırada, onunla hayalimde konuştuğum oluyordu sadece... Gelecekteki "şimdi"lerimiz için yeniden buluşma, karşılaşma hikâyeleri uyduruyordum. Yıllar geçiyordu... Farklı yerlerde, farklı insanları yaşadıktan, farklı bedenlerden ve aşklardan, farklı sınanmalarla geçtikten sonra, bir yerlerde oturuyor, birbirimize hayatlarımızı anlatıyorduk... Benim eski hikâyelerimden biriydi bu, biliyorsunuz. Eski ve nedense hep yazmak istediğim hikâyelerimden... Bu hikâyeyi, beraberliğimizin ilk günlerinde ona da anlatmıştım, hatırlıyor musunuz?.. Hikâyenin çatısı kurulmuş gibiydi... Oradaki genç kadına onun da verebilecekleri vardı. O gün, bunları da yaşayacağımızı nerden bilebilirdik ki?.. O gün, o hikâyede, tüm bulduklarıma rağmen, bir bulamadığım da vardı. Bu eksikliği hissediyor, ama bir türlü dillendiremiyor, kendime bile söyleyemiyordum. Hikâyeye, içimdeki heyecana rağmen inanamıyordum anlayacağınız. Hakikiliği yakalamak her zaman kolay değildi. Hakikiliği yakalamak da, yaşamak da kolay değildi. Bazı hayatlar ile bazı hikâyeler, ancak hayallerle taşınabiliyordu çünkü... O gece, bunları hatırlarken, taşların da yavaş yavaş yerine oturduğunu fark etmiştim birden. Böyle bir hikâyenin içine onu da koyabilirdim. Nefesini verdiği bu hikâyede, artık yaşadıklarımıza öfke duyamayacak kadar yaralı olacaktık. Bu yara bizi özgürleştirecekti ama aynı zamanda. Hayatı, birbirimize sadece yalnızlıklarımızı, korkaklıklarımızı ve hiddetlerimizi veremeyecek kadar öğrendiğimizi de fark edecektik belki. Birbirimize, "Birlikte büyümeyi, olgunlaşmayı başaramadık, ama yaşlanmayı ve ölmeyi başarabiliriz" diyecektik o zaman da... Aşk, birlikte ölmeyi seçerken, hayata başkalarının baktırmak istediği pencereden bakmamayı göze almak, birlikteliği, daha saf, daha hakiki, daha kendini ortaya koyabilir bir ikibaşınalığa dönüştürmek demekti... Benim yeni oyunumdu bu... Ben bu oyunu da sevmiştim... İnci'yi böyle bu oyuna inanarak, başka hayatların içine daha kolay koyabiliyordum böylelikle... Onun öteki hayatlarını, dışında bırakıldığım hayatlarını daha kolay taşıyabiliyordum. Benlik, kendini hepten öldürtmeme, matemine dayanabilme, dahası, yaşadığı "şimdi"yi ve olası geleceğini daha anlamlı kılabilme adına, kendisi için en doğru yolu böyle seçmişti bu sefer de...

Emre'nin çağrısına uyup terapi görmeye de başlamıştım. Bazı karanlıkları görmek, gördüklerimden sonra da karşılaştıklarımın sonuçlarına katlanmak kolay değildi kuşkusuz. Ancak anlamak, daha iyi anlamak için, bunları da yaşamak gerekiyordu. Bu gerçeğin hayatımdaki karşılıklarını, o konuşmalarda hatırladıklarım, daha da önemlisi fark ettiklerim sayesinde çok gördüm. Neleri gördüğümü, ya da görmek zorunda kaldıklarımı size anlatamayacağım ama. Bu gördüklerimin ucu, hâlâ hayatta olan, hem de çok yakınımda yaşayan kimi insanlara dokunuyor çünkü. Onlara bunu yapamam.

Öğrendiklerimi onlarla paylaşamam bile... Söylemek isteyip de söyleyemediklerime böyle bir yerden baktığımda, kendime, “Bu insanları bu kadar sarsmaya hakkım yok” diyorum. Susuyorum bu yüzden, sadece susuyorum. Hayatımın daha derin hesaplaşmaları orada belki. Bu hesaplaşmaları günün birinde göze alıp alamayacağımı ise hiç bilmiyorum. Bunu yapabilmek için, başka derinlikleri, kayıpları ve ölümleri de yaşamam gerekiyor galiba. “Anlatmak, en nihayet gerçekten anlatabilmek” derim belki o zaman da... Anlatmak, bir daha, bir daha, bir daha anlatabilmek... O mirası gereğince taşıyabilmek için...

Sizinle paylaşmaya çalıştığım bu uzun hikâyeye beklemediğim bir zamanda bambaşka bir akış, bir soluk getiren ziyaretçinin kapımı çaldığı o gece, bu duyguların içindeydim işte... Yalnızdım, romanımda yavaş yavaş ilerliyordum. Dinlediğim şarkıların beni çağırdığı bir yer vardı... Zilin sesini duyunca kalktım, ışıkları yaktım, müziğin sesini kıstım. Koridorun ışıklarını da yaktım, kapıyı açtım. Açmamla birlikte de o gecenin ilk büyük sarsıntısını yaşadım... Karşıma İnci’ye çok benzeyen bir kadın çıkmıştı... Yaşlanmış, çok çökmüş bir İnci’ydi sanki gelen... Ne diyeceğimi bilemedim. Aradan yıllar geçmiş ve İnci dönmüştü sanki... Çok kederli bir hali vardı. Önce doğru adrese gelip gelmediğini, istediği cevabı alınca da, içeri girip giremeyeceğini sordu. Ona şaşkın şaşkın bakmaktan kendimi alamıyordum. Bu şaşkınlığımı fark etti, gülümsedi...

“Kendimi tanıtmayı unuttum, kusuruma bakmayın. Daha önce hiç karşılaşmadık... Ben İnci’nin annesiyim...”

Yürek atışlarım hızlandı birden. Toparlanmaya çalıştım.

“Asıl siz kusuruma bakmayın, sizi öyle kapının önünde tuttum... Buyrun lütfen...”

İnci’ye inanılamayacak kadar çok benziyordu. Dediğim gibi, sadece daha kederliydi. Daha kederli ve daha çökmüş...

Soğuk bir bahar günüydü. Üstünde yıllarca giyilmiş gibi duran bir palto, koltuğunun altında da büyükçe bir paket vardı. Kapının ağzında duruyorduk hâlâ. Sesindeki titreklik, üzerimdeki etkisini daha da artırıyordu.

“Fazla kalmayacağım... Sizi de rahatsız ettim... Belki müsait değilsinizdir... Yani gecenin bu vaktinde...”

Şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışıyordum.

“Yok yok... Öyle, tek başıma oturuyordum işte... İçerisi sıcak, buyrun...”

Bazı sözler, göstermek istediklerinizi, siz farkına varmadan dışa vurur. “İçerisi sıcak” derken, sıradan bir konuşmanın akışında, kendime göre başka anlatmak istediklerim de mi vardı?.. Kim bilir... Benim o anlarda görebildiğim, bu sözlerim üzerine, biraz çekingen adımlarla, etrafına bakmamaya özen göstererek salona geçtiği ve elindeki paketi, masanın üzerine usulca bıraktığıydı. Sonra paltosunu çıkardı, kanepeye yavaşça oturdu. Çok nazikti, fazla nazikti. Nezaketi oynayan bir hali vardı sanki. Ben de oturdum. Kendisine ne ikram edebilirdim?.. Hava soğuktu, üşümüştü mutlaka. Bir çay, ya da bir kahve içebilirdik. Teşekkür etti, fazla kalamayacağını tekrar etti, sadece bir bardak su içebileceğini söyledi. Ağzı son zamanlarda sık sık kuruyordu... İstediğini getirmek için kalktım, mutfağa doğru yöneldim. Giderken de masanın üzerine bıraktığı pakete göz ucuyla baktığımda, “Sayın Yazar’a... İnci’den...” yazısını gördüm. Heyecanım daha da arttı... Sonra döndüm, suyunu hemen önündeki sehpaya bıraktım. Sigarasını çıkardı, yakmak istedim.

“Yok lütfen, zahmet etmeyin... Ben yakarım...” dedi.

İnce, uzun, zarif bir çakmağı vardı. Ellerinin ve dudaklarının titreyişini o anda daha çok fark ettim. İçine derin bir nefes çekti. Sonra da, dumanın bir kısmını dışarıya bırakırken, ilk kez çevresinde gezdirdi gözlerini. O titreyiş sesine de yansıyordu.

“Yirmi yıldır sigara içmiyordum... Tekrar başlayacağımı söyleselerdi, inanmazdım...”

Sustum.

“Eviniz çok güzelmiş...” dedi yine etrafına bakarak.

Gözlerini benden kaçırmaya çalışıyor gibiydi. Kendimi bir cevap vermeye zorunlu hissettim.

“Teşekkür ederim... Bu evi bu hale getirebilmek için çok uğraştım... Çok da sabrettim...”

Bir içtenlik vardı kuşkusuz bu sözlerimde. Dile getirmeye çalıştığım duygu, gerçek bir duyguydu. Ancak söylediklerim, derinlerinde, gizli bir kötülüğü de barındıyordu galiba. Buna belki bir serzeniş de diyebilirdiniz. İnci’ye, aradan onca zaman geçtiği halde, iletilmesini içten içe istediğim bir serzeniş... Bu serzenişi duymuş muydu?.. Aldığım karşılık, sorumun yanıtını vermeme yetmiyordu.

“Güle güle oturun... Mutlu günlerinizde oturun...”

Ben de bu sözlerde gizli bir serzeniş duymuştum. O da kızına ve ilişkimize yeterince sahip çıkamadığım için bana kırgındı belki. Yeni bir ev kurmuştum kendime, bunu görüyordu. Ama bu eve, kızından ayrıldıktan sonra geçebilmiştim ancak... Kendimi o eski yargıcın karşısına bir daha çıkarmıştım. Söylediklerine bir karşılık veremedim bu yüzden. Sözlerim her an istemediğim bir yere gidebilirdi. Bir teşekkür ifadesiyle gülümsedim, konuşmamıza yeni bir yön vermeye çalıştım.

“Beni nasıl buldunuz?..”

Zoraki bir gülümsemeyle baktı, sonra yine gözlerini kaçırdı. O keder ve titreyiş, dudaklarından, sesinden hiç gitmiyordu.

“Kolay olmadı... Çalıştığınız şirketin adını biliyordum yalnız. Sizinle orada da görüşebilirdim, ama iş ortamınızda rahatsız etmek istemedim... Hem... Hem istediğimiz gibi konuşamayacağımızı düşündüm. Sonra bu paketi de size böyle herkesin ortasında veremezdim...”

Bu son sözlerini söylediğinde sesi çatladı, gözleri doldu. Yine bir karşılık veremedim. Bir iki dakikalığına öyle suskun kaldık. Bu konuda deneyimliydim, hem de çok deneyimliydim ne yazık ki...

Sonra konuşmasını bıraktığı yerden sürdürdü...

“Affedersiniz... Şirketinizde bana yardımcı oldular. Önce adresinizi vermek istemediler. Ama allem ettim kallem ettim, nerde oturduğunuzu öğrenmeyi başardım. Yeni adresinizi vermemişsiniz meğer. Eski evinize gittim, kiracınızdan da bu adresi aldım, geldim işte...”

Sesinin titremesine hâlâ hâkim olamıyordu. Havayı yumuşatmak istedim.

“Küçük bir dedektiflik çalışması yapmışsınız...”

Yine gülümsedi... Bu gülümsemede İnci’yi gördüm birden. Nasıl da şaşırtıcı ve biraz da tedirgin edici bir benzerlikti bu, bir bilseniz.

“Buraya neden geldiğimi merak ediyorsunuz değil mi?..” diye sordu.

Başım ve ellerimle evet anlamına gelebilecek bir işaret yaptım. Yine konuşamazdım. Tedirginliğim ve heyecanım iyiden iyiye artmıştı çünkü. Başını önüne eğdi.

“Çok üzüleceksiniz biliyorum ama... İnci öldü... Onu kaybettik...” dedi ve başını önüne eğerek, sessizce ağlamaya başladı.

Karşımda çok acılı, içini çekerek sessizce ağlayan bir kadın vardı artık. Evim, odam, o

anda yaşadığım dünya başıma yıkılmıştı sanki... Duyduğuma inanamıyordum. Filmlerde, böyle beklenmedik sahnelerde, fonda güçlü bir müzik çalar, bilirsiniz. Yaşadığımız sahne böyle bir sahneydi işte. İçimden sanki hiçbir söz çıkamayacak gibiydi. Duygulara gem vurmanın, kendini gizlemenin anlamını yitirdiği bir anı yaşıyorduk.

“Nasıl?.. Ne zaman?..” diyebildim sadece.

Hâlâ önüne bakıyor, içini çekerek ağlıyordu.

“İki ay kadar oldu... Ancak şimdi gelebildim... İntihar etti...”

Her söylediği yürek atışlarımı daha da hızlandırıyordu. Benim de gözlerim dolmuştu. Ben de her an ağlayabilirdim artık.

“Yani... Yani bir sakıncası yoksa bilmek isterdim... Ben... Ben her şeyi bilmek istiyorum...”

Bana bakamıyordu. Hemen yanı başındaki sehpadan başka hiçbir yere bakamıyordu. Arada sırada, sessizce içini çekerek anlattı.

“Bütün cevapları bu pakette bulacaksınız. Bize bıraktığı mektupta, size de bir mektup bıraktığını yazıyordu. Paketin içinde başka ne var bilmiyorum. Neler yaşadığınızı da tam bilmiyorum. Ama size çok değer vermiş anlaşılan. Neler yaşadığınızı sadece tahmin edebiliyorum. Eğer derdini gerçekten anlatmak için yazmışsa, ki benim bildiğim kızım bunu mutlaka yapmıştır, okuyacaklarınıza çok şaşıracağınızdan eminim. Dediğim gibi, neler yaşadığınızı, paylaştığınızı bilmiyorum. Ama o tarafını size hiç anlatmamıştır herhalde. Kızımın çok, çok derin bir acısı vardı. Bizim... Bizim hiç kimseye anlatamayacağımız bir aile sırrımız vardı... O bu acısını yıllarca taşıdı, hiç kimseye söyleyemedi. Keşke söyleyebilseydi, keşke bu kadar içine atmasaydı. Söyleseydi bu yaşadıklarını yaşamazdı belki. Ama söyleyemedi işte, yapamadı... Kolay değildi, hiç kolay değildi tabii... Yaşadığımız o kadar büyük bir talihsizlikti ki... O da bu acısıyla debelenip durdu, sürüklendi gitti. Hep hatalar yaptı. Hatalar yaptığını bile bile... Keşke bu sırrını size, hiç olmazsa size söyleyebilseydi... Ama anlaşıldığı kadarıyla söyleyememiş... Çünkü hayatında çok önemli bir yeriniz vardı, biliyorum. Bunu bildiğim için de buraya gelebildim. Söyleseydi, eminim ona başka gözlerle bakardınız. Sizi çok sevmişti... Sizinle yaşadığı ilişkiye çok büyük bir umut bağlamıştı... Ama nereden bilebilirdiniz ki?.. Bakın, kızım öldü artık, ama bu aile sırrımızı sizinle hâlâ paylaşamıyorum. Yaşadıklarımızı yıllar yılı büyük bir utanç olarak taşıdım. Şimdi bu utanca, acımız ve pişmanlığımız da eklendi. ‘Böyle bir acıyı yaşamak için ne yaptım ki, ne günah işledim ki?’ diyorum bazen kendime. Tanrı bizden ne istedi, bilmiyorum ki... Ama kızım sonunda dayanamadı işte... Çok mücadele etti yavrum, kaderinden kaçmak için elinden geleni yaptı. Bizden kaçtı, bir aile kurmaktan kaçtı, bu ülkeden kaçtı, çok uzaklara gitti, ama bu kaderden kaçamadı...”

Durmadan konuşuyordu artık. Durmadan konuşarak, kederini, matemini örtmeye çalışıyordu sanki. Anlatmak isteyip de anlatamamanın tüm hallerini yaşıyor gibiydi. Acısına, bu acıyla gerçekten yüzleşemeden alışmanın savaşını veriyordu o da. Bu oyunu da biliyordum. Hayatımızın en zor, en kederli oyunlarından biriydi bu. O anlarda, böyle bir oyun için, ben de sahneye çıkmıştım.

“Kaderimizi, kimlerle yaşarsak yaşayalım, nerelere gidersek gidelim, hep beraberimizde götürüyoruz...”

Bu gerçekle, böyle bir zamanda yetinmesi mümkün değildi. Yetinmedi de.

“Ama bu çocuk, bu kaderle çok mücadele etti. Size çok sert biri gibi gelmişti değil mi?”

Gülümsemeyi denedim, yapamadım. İçine düştüğüm keder, beni çok derin bir yere çekmişti. Başımı salladım. “Evet, evet ama, ben bu sertlikle savaşmayı da sevmiştim” demek istedim, yapamadım. Anlatma, bir günah çıkartırcasına anlatmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi göründü bu tepkim karşısında.

“Aslında, o sert halinin arkasında çok yumuşak bir tarafı vardı kızımın. Bunu ne kadar acı çektiğini bilmeniz için söylüyorum. O, bu yönünü hiç göstermek istemezdi...”

Haklıydı. Ben de kendimi biraz savunmaya ihtiyaç duydum.

“Onun böyle yumuşak bir yanı olduğunu ben de hissetmiştim, inanın... Her sert görünen insan böyledir biraz... Böyle insanların, sanki sert olmayanlardan çok daha yumuşak bir tarafları vardır. Böyle insanlar bana hep daha savunmasız gelmiştir...”

Söylediklerimi hem duyuyor hem de duymuyor gibiydi.

“Kızım gerçekten öyleydi... Hayata tutunmak için çok çalışmıştı, çok...”

Sadece kızı için miydi bu söyledikleri?.. Sorunun cevabını o anda veremezdim. Bu sorunun cevabını hiçbir zaman veremeyecektim belki. Bir suçu paylaşmaya mı çağrılıyordum?.. Suç, suçluların sayısı arttıkça hafifleyebilir miydi?.. Biraz daha ileri gitmek istedim.

“Olayların nasıl geliştiğini anlatmak ister misiniz?.. Sizin için bir mahsuru yoksa tabii. Biz neredeyse bir yıldır birbirimizden haber almıyorduk. Hepten ayrılmanın, ikimiz için de en doğru karar olduğuna birbirimizi inandırmıştık...”

Biraz çekinerek baktı.

“Avustralyalı bir adamla ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz?”

“Biliyordum” dedim kısaca.

Bir sigara daha yaktı.

“Her ilişkisindeki gibi, o adamdan da çok şey bekliyordu. Beklediklerini de bulmuş gibiydi başlangıçta. İki üç günde bir telefon ediyordu. Bir iki dakikalığına kısa kısa konuşmalar yapıyorduk. ‘Çok çok mutluyum’ diyordu hep, ‘aradığımı en nihayet buldum, kendimi televizyondaki o dizilerin içindeymişim gibi hissediyorum’ diyordu. O bunları söylerken ben de mutlu oluyordum. Ama kendini yine hayallere kaptırmasından da endişe duymuyor değildim doğrusu. Korkuyordum. Bir daha büyük bir hayal kırıklığına uğramasından korkuyordum. Üstelik yabancı ellerdeydi de artık. Hoş, buradayken de pek görüşmüyorduk, bizden çok uzaklaşmıştı, ama ne bileyim, yine de kendisine daha kolay ulaşabileceğimiz bir yerdeydik. Bunu o da hissediyordu galiba. Oradayken, bizi İstanbul’da aradığından daha çok arar olmuştu. Buradayken, on beş-yirmi günde bir arasa, öpüp de başımıza koyardık... Bunun bir anlamı yok muydu sizce?..”

Ne diyeceğimi bilemedim... Böyle çaresizlik anlarında karşınızdakilere istedikleri, bekledikleri cevapları verirsiniz bazen. Ben de öyle yaptım.

“Vardı, mutlaka vardı. Belki o da sizi bıraktığı için üzülüyordu, her an dertleşebileceği birini arıyordu...”

Birden söze karıştı. Küçük, buruk bir sevinç yayılmış gibiydi dudaklarına.

“Onca zaman sonra en nihayet bize inanmaya başlamıştı... Kolay değildi onun için, ama yine de inanmak istemişti, güvenmek istemişti...”

O küçük, buruk sevinci ben de duydum. Konuşmayı, bu sevincin izinde de sürdürebilirdim artık.

“Sonra o adamdan ayrıldı mı?..”

“Tahmin etmek o kadar da zor değil” dercesine baktı.

“Ayrıldı... Üç dört ay sonra, ne oldu bitti tam bilmiyorum ama, adam bir gün kalkmış, ‘Bu ilişki çok çabuk gelişti, bu da beni tedirgin ediyor, istediğim bu değildi galiba, ben sıkıldım artık’ gibisinden bir şeyler söylemiş. Kızıma da eşyalarını toplayıp gitmek

düşmüş...”

İçime çok uzak bir zamandan, çok eski birkaç fotoğraf döndü o anda.

“Bu kadar ani bir ayrılığı kabullenmek onun için kolay olmamıştır. Kendisini aşağılanmış gibi hissetmiştir, eminim. O ilişkiye büyük bir umut bağladığını bana da hissettirmeye çalışmıştı. Yaşadıkları, ona çok iyi bildiği eski bir senaryonun tekrarı gibi gelmiştir...”

Derin, çok derin bir acı duydum birden bunları söylerken. Bir oyun yoktu bu sefer burada, inanın. Bu sefer yoktu. Ayrıldığınız, ayrılık pişmanlığını dile getirdiğiniz sevgili, tüm ısrarlarınıza rağmen size dönmek istemezse, tüm çağrılarınızı duymazlıktan gelerek size bir daha gelmez, duyduğunuz korkuları bile bile bir başkasına, üstelik sizi seyircisi kılarak gider, sonra da gittiği o sevgilide mutluluğu bulamazsa neler hissedersiniz?.. Bu durumdan için için bir sevinç duyarsınız, değil mi?.. Kolay kolay itiraf edemeyeceğiniz insani gerçeklerinizden biridir bu bence. Üstelik bu sevinci duyarken, oyununuzu gerektiği gibi oynamak için, dışarıya ne kadar büyük bir üzüntü duyduğunuzu da gösterirsiniz. Maskeniz olgun bir insan maskesidir bu kez. Raflardaki maskeler arasında, size, o sahnede, en çok yakışacak maskedir bu... Sinsi zaferinizin tadını çıkarırsınız... Ancak bu sefer, bu sefer böyle değildi, dediğim gibi. Ben o anlarda, İnci’nin böyle terk edilişinden, tüm samimiyetimle üzüntü duymuştum. Bu üzüntü ile o buruk sevinç arasında gidip gelmenin, başka bir savaşta aranabilecek nedenleri vardı kuşkusuz. Hangi nedenden kaynaklanırsa kaynaklansın, üzülmüştüm ama yine de. Onun, onca hayalden sonra, böyle bir terk edilişi hak etmediğini düşünmüştüm. Madem bir filmdi yaşadığı, perdenin bu kadar çabuk inmemesi gerekiyordu. Uzaktan, çok uzaktan görebildiğim kadarıyla, bu filmi çok sevmişti çünkü. O uzak adada, filmin böyle bitmesi karşısında, kendisini ne kadar yenik ve terk edilmiş hissettiğini anlamak için, fazla zorlanmaya gerek yoktu. Pamukhelvacı gitmişti, bir daha gitmişti... Gecenin bir vaktinde, kapımı bambaşka bir hikâye için çalan kadına bakıyordum bunları hatırlarken. Susuyorduk, başka yerlere bakmaya çalışıyorduk... Aynı insanın fotoğraflarını görüyorduk belki, ama gördüklerimiz çok farklı yerlerimizi sarsıyordu kuşkusuz. Sonra birden, yine o titrek sesle konuşmaya başladı.

“Bence de çok üzülmüştü... Ama böyle görünmemeye çalıştı. Sesinde yine bir canlılık vardı. Onun böyle moralini bozmaması beni rahatlatıyordu. Kendi kendime, ‘İşte kızım ayaklarının üstünde duruyor artık’ diyordum. Onun neler hissettiğini o zaman anlayamadım... Aslında, hiçbir zaman anlayamadım...”

Bir karşılık vermedim. Böyle bir yüzleşmede kendime bir yer bulamazdım, bulmayı isteyemezdim. Konuştuklarımızdan cesaret alarak, İnci’nin bu dünyadan ne zaman, nasıl ayrıldığını, çok çekinerek de olsa, bir daha sormaya yeltendim ama.

“Böyle derin bir acı karşısında mı...”

Sözümü sakinliğini elden bırakmadan kesti. Neyi sorduğumu anlamıştı.

“Hayır hayır... O kadar çabuk olmadı. Sizi yine üzeceğini biliyorum, ama madem sordunuz, söyleyeyim. O Avustralyalı adamdan sonra başka ilişkiler de yaşadı. Bana her şeyi anlatıyordu, üzüleceğimi bildiği halde anlatıyordu. Anlattıklarını babasına söyleyeceğimi bile bile...”

Üzülmüştüm gerçekten. Üzülmüş, ama yine de öğrenmek istemiştim.

“Ne gibi ilişkilerdi bunlar?..”

Bakışlarında, kime, neye yönelik olduğunu o anda anlayamadığım bir kırgınlık vardı. Deyim yerindeyse, ok yaydan çıkmıştı ama deyim yerindeyse. Bıraktım, anlattı.

“Hep aynı ilişkiler... Hep aynı film derler ya, işte öyle... Hep büyük umutlarla başlayan ve hep kötü bitmeye mahkûm bir film... Onun en büyük sorunu her ilişkisine büyük umutlarla girmesi değil, girdiğine kendini inandırmak istemesiydi. Aslında inanmıyordu ama. Onu, evlenerek ülkesine götürmek, çok çocuk yapmak isteyen bir

Malezyalı; motosikletiyle dünyayı dolaşmanın hayalini kuran, hiçbir yerde dikiş tutturamamış bir Türk... Olacak şey miydi?.. Bu arada çok iş de değiştirdi. En nihayet, fotoğraf malzemeleri satan bir başka Türk'ün yanında işe girdi. Onunla da ilişki kurdu. Bu kez de ona çok bağlanmıştı. Adam ona çalışma izni aldı, şirketinde iyi bir iş verdi...”

Ben de kendi küçük dünyamda eski bir filmin tekrarını seyreder gibiydim. Farklı bir dokunuştan söz etmemiz mümkün müydü?.. Daha iyi anlamaktan, daha fazlasını duymaktan ve gidebileceğim yere kadar gitmekten başka çarem yoktu.

“İyi de ne oldu peki?.. Tam da istediği gibi bir adammış... Başka bir bağlantısı olmayan, iş güç sahibi, onu koruması altına almış... Öyle değil miydi yoksa?..”

O kırgınlığına, örtmeye çalıştığı bir kızgınlık da karışmıştı sanki. Duyacaklarım bu duygumu daha da pekiştirecekti.

“Görünürde öyleydi... Ancak... Gerçek ortaya çıkınca... Bundan sonrası, garip bir şekilde, gün geçtikçe daha karanlık olmaya başladı. Yani sonrasını ben de pek bilmiyorum desem, yeridir. Çalışma iznini de alabildikten sonra, buralara bizi bir süreliğine görmeye geleceğini sanıyorduk. Sorun kalmamıştı, iyi para kazandığını da söylüyordu. Telefonları gittikçe seyrekleşiyordu ama, her konuşmamızda da, ‘Memleketi çok özledim, oradaki her şey burnumda tütüyor, kısa bir süreliğine de olsa geleceğim’ diyordu. Ama dedim ya, telefonlarının arası da uzuyordu aynı zamanda. Bir süre sonra artık ancak on-on beş günde bir arar olmuştu. Bunun nedenini ne ben sordum ne de o açıkladı. Fazla kurcalamak istemiyordum. Kızımı tanımıştım artık. Ona çok ters gelebilecek bir sorumun, ilişkimizi yeniden soğutmasından, hatta hepten koparmasından korkuyordum...”

Bu sefer de söz kesme sırası bana geçmişti. Bir ses, kendimden hiç beklemediğim bir soruyu sordurtmuştu. Benim de kime ve neye yönelik olduğunu bilmediğim bir korkum vardı.

“Sakın bu korku sadece sizin korkunuz olmasın?..”

Kışkırtıcı, belki de yersiz bir soruydu bu, farkındaydım. Yine o çaresizlikle baktı, biraz kaçamak bir karşılık verdi, bu soruyu bana neyin sordurttuğunu öğrenmek istedi.

“Yaşadıklarım...” dedim ben de kısaca.

Başını, ne demek istediğimi anladığını belirtmek istercesine salladı. Cevabım onu rahatlatmıştı. O suç ortaklığını bir daha kurmaktan kaynaklanan bir rahatlamaydı bu belki de.

“Onunla çok hatıranız var, değil mi?..” diye sordu.

“Çok...” dedim yine kısaca.

Bu sözdeki vurgum, yaşadıklarımın bendeki derinliğini anlatmaya yetiyordu. Anlatabilmiş miydim?.. Anlamış, en azından hissetmiş görünüyordu. Biraz daha sustuk. Hikâyenin geri kalanını anlatmaya devam etti sonra.

“Bir gün telefon ettiğinde, yeni, büyükçe bir daireye taşındığını söyledi. Daireyi bir Türk kızıyla paylaşıyordu. İstanbul'dan tanıdığı bir kızmış. Buradayken birbirlerini pek sevmezlermiş. Orada tesadüfen karşılaşmışlar. Zor koşullarda bir araya gelince de yakınlaşmışlar...”

Bağlantıları yavaş yavaş kurmaya başlamıştım.

“Size durumu o bildirdi değil mi?..”

Yine gözleri doldu, bakışlarını kaçırdı.

“Evet... İnci telefon ettiğinde, arada sırada onunla da konuşuyorduk... Kara haberi o verdi... Çok zor günlerdi, çok...”

O anda konuşması kesildi. Sonra da aniden, hüngür hüngür ağlamaya başladı. O sessiz, iç çeken, çekingen ağlamadan çok farklı bir ağlamaydı bu. Önce olduğum yerde çakılı kaldım, bir süre ne yapacağımı bilemedim. Sonra kalktım, yanına oturdum. Elini tuttum, sıktım. O da sıktı. Sonra da tek bir kelime söylemeksizin, birbirimize sarıldık. Ben de gözyaşlarımı tutamıyordum artık. Onu boynundan öptüm, yanaklarından öptüm... Islak dudaklarından öptüm... Bu sarılmada İnci'yi hepten kaybettiğimi daha iyi anladım. Neyi öldürdüğümü düşünmek bile istemiyordum. Ona, belki de bu kaybın çağrısıyla, İnci'ye sarılır gibi sarılmıştım sanki. Bunu o da hissetmiş miydi?.. O da bana, İnci'ye sarılır gibi sarılmak istemiş miydi?.. Birbirimize böyle birdenbire sarılışımızı başka türlü açıklayamazdık. Günahkâr bir sarılıştı bu. İlk ve son kez yaşanacak, bize içimizdeki suçları hatırlatan, çok derinden hissettiren bir sarılış... Biz, İnci'nin bize bıraktıklarına sarılabilirdik sadece artık... Birkaç dakikalığına öyle kaldık. Sonra ayrıldık. Yanında öyle sessizce oturdum kaldım. Çantasından bir mendil çıkardı, önce yüzünü gözünü, sonra da burnunu sildi. Bu sahneyi görünce de içimde bir şeyler kabardı. Bana hâlâ bakamıyordu.

"Bağışlayın, kendimi tutamadım..." dedi.

İkimiz de kendimizi tutamamıştık. İçimdeki ses, bana sadece çaresizliğimizi söyletebilirdi.

"Bugünler matem günleri... İnci'yi sevmiş herkes için... Özür dilemek zorunda değilsiniz... Hiç kimse, hiç kimseden özür dilemek zorunda değil..."

Suyundan bir yudum daha aldı.

"Onu oraya gömdüler... Ev arkadaşına da 'Beni geriye göndermeyin... Burada kalmam daha iyi...' diye bir not yazmış... Bizden o kadar kopmak istemiş... Mezarına gitmeye cesaret edemiyorum... Belki bir gün... Belki de..."

Sözünü tamamlatmadım. Bu cümleyi istediğimiz gibi, sınırlarımızın bize gösterdiği yere kadar giderek tamamlayabilirdik...

"Bu kadar acı çektiğini bilmiyordum, bilemezdim..." diyebildim yalnızca.

Gülümsemeye çalıştı. Bu çaba, eski, çok eski bir pişmanlığı gizliyordu sanki.

"Acısını hiç kimseye söyleyememişti... O bir kurbandı... Hatalarımızın kurbanı..."

Hatalarımızın kurbanı... Bu hata neydi?.. Bu çaresizlik neydi?.. İnci'yi bu dünyadan kendi isteğiyle ayrılmaya iten, ya da çağıran kimdi?.. Zaman bu soruların da yanıtlarını verecekti belki. O anda bu sorulara da, bu soruların yanıtlarına da inanmak zorundaydım. Bu soruları ona da sorabilirdim. Böyle bir sarılmadan sonra, soramayacağım hiçbir soru kalmamıştı ne de olsa. Ancak o geceye kadar göremediğim bir gerçeği İnci'den öğrenmek, bana daha doğru geldi o anda. Paketin içinde, beni bir mektubun beklediğini biliyordum. O mektupla, ilişkimiz süresince göremediğim bir derinliğe çağrılacağımı da biliyordum. Sormaya yeltendiğim soru, daha az tehlikeli bir soru oldu bu nedenle.

"Nasıl yaptı bu işi?.."

Hafif bir kızgınlıkla cevap verdi. Bir annenin kızgınlığıydı bu... Kimi ölülerimizi, hâlâ yaşıyorlarmış gibi görüyorduk ya bazen...

"Kendini oturduğu dairenin balkonundan aşağı atmış. Masanın üzerine de 'Artık uçmak istiyorum...' diyen bir kâğıt bırakmış..."

Sustum. Ne diyebilirdim ki... O da sustu. Ne söylememi beklemişti?.. Böyle bir anda, kim, kime ne söyleyebilirdi ki?.. Pişmanlıklarımızla da yaşayacaktık artık... Pişmanlıklarımızla da... Geriye kalan günlerimizi daha kolay taşıyabilmek için... Bu pişmanlığı anlatmam mümkün müydü?.. Bilemezdim, elbette bilemezdim... Söylediklerim, yine dile getirebildiklerimdi çünkü sadece...

“Hepimiz onun için kendimize göre ağlayacağız artık... Hepimiz onun için bu dünyada bir yer tutacağız...”

Çevresine baktı, sözlerimi dinlemezliğe geldi. Verdiği cevap anlamlı bir cevaptı ama. Bu cevaptan, neyin, nasıl dinlendiğini, fazla zorlanmadan çıkarabilirdim.

“Kendinize iyi bir hayat kurmuşsunuz...”

Ben de bu sözlerin ardında gizlenenleri duymazlığa geldim. Anlatabilmek, daha çok anlatabilmek istiyordum yine de.

“Çalıştım, çalışıyorum... Ancak şimdi, bir şeylerin hep eksik kalacağını da biliyorum...”

Yine gözleri doldu, sesi hafiften titredi.

“Onu unutmayın...”

Bir daha elini tuttum, sıktım. O da bir daha aynı karşılığı verdi.

“Onu hiçbir zaman unutmayacağım. Onu unutmamak için elimden geleni yapacağım. Romanımı yazmak ve bitirmek için artık çok daha geçerli bir nedenim var...”

Gülümsedi. O derin kederin içinden küçük bir sevinç geçiyordu sanki.

“Onu da yazacak mısınız?..”

Ben de gülümsedim. Benim de gözlerim dolmuştu. Böyle sevinçlerin yabancısı değildim.

“Yazacağım... Yazabileceğim her şeyi yazacağım...”

O sevincin izinden biraz daha gitmek istiyordu.

“Bana bir roman yazdığınızı söylemişti.”

Şaşırmıştım. Beni uzun uzun konuşmuş olduklarını anladım o anda. Bulunduğum yeri onunla da paylaşmalıydım bu durumda.

“Evet... Bir türlü bitmeyen, bitirilemeyen bir roman... Yıllardır yazmaya çalıştığım, ama bir türlü istediğim gibi yazamadığım bir roman...”

Sevgiyle, dostça baktı.

“Romanınızı o da çok önemsiyordu biliyor musunuz?..”

Son görüntüsü, bana duyurabildiği son sözleri geldi o anda aklıma.

“Biliyorum, biliyorum...”

O sevgi dolu gözleriyle, hafiften gülümsemeye devam ediyordu.

“Kızınız nasıl?.. Adı... Adı Ada’ydı değil mi?..”

Daha da şaşırmıştım. Hayatımızın bu yanını da paylaşmışlardı demek.

“Ondan da mı söz etti?..”

Başını bizi çok iyi tanıdığını anlatmak istercesine salladı.

“Evet... Hem de birçok kez... Onu da çok sevmişti... Onu küçük kız kardeşi gibi sevmişti... Onun bir kız kardeşi yoktu... Aslında...”

Sözünü kestim. Nereye geleceğini tahmin etmek o kadar da zor değildi.

“Meseleyi biliyorum... Pek öyle üzerinde durmaya fırsat bulamadık ama, biliyorum...”

Bu kez de o şaşırmıştı.

“Sizi çok sevmiş anlaşılan. Bundan bir başkasına söz edeceğini sanmazdım.”

Biraz buruk, ben de gülümsedim.

“Ona bir ad bile vermişti.”

“Meri...” dedi hafiften heyecanlanarak.

Çok eski bir masala geri dönmüştük sanki. O heyecanı ben de duydum.

‘Evet evet, Meri... Nerden bulmuştu bu adı?..”

Masalın söylettikleri bambaşka bir hayatta kalmış gibiydi.

“Bilmiyorum, sormadık... Çocukken hep onunla oynar, onunla konuşurdu... Bazen korkardım, daha gerçek arkadaşları olsun isterdim... Neyse ki sonra bu huyundan vazgeçti...”

“İnci onu sadece içine gömmüştü” demek geldi o anda içimden, yapamadım. O biraz da Meri’yi içine gömdükçe mi yalnızlaşmıştı?.. Aklıma, beni daha fazlasını görmeye çağıran bir soru daha takılmıştı işte. Bu sorunun ve Meri’nin hikâyemizdeki yeri neydi?.. Durduk yerde bunları hatırlamanın gereği neydi?.. İstediğimce ilerleyemiyordum. Gereken yere hiçbir zaman gerektiğince gidemeyecektim belki. Romanımda, İnci’nin bu özelliğinden hiç söz etmemeyi de düşündüm bu yüzden o anda. Hikâye yeterince içinden çıkılamaz bir hale gelmişti zaten. Bunları düşünürken, yaşadığım yerden yine kısa bir süreliğine kopmuştum. Beni, bana yine nedense bir sitem gibi gelen sözleriyle geri getirdi.

“Bir de... Bir de bir kızı olmasını istemişti...”

Nefes almamı zorlaştıran o acıyı içimde bir daha hissettim. O günlerde yaşadıklarımız geldi birden aklıma. Öyle çok odadan ve karanlıktan geçmiştik ki... Oyunlarımızla paylaştığımız, bir daha asla yaşayamayacağımız o pazar günlerini hatırladım sonra. Kulağıma bir yerlerden o gülüşlerin sesleri geldi. Yerimden kalktım, dışarıya, ancak titrek ışıklarını görebildiğim o uzağa baktım. Ağlamak istiyor, ama ağlayamıyordum. Sonra ona baktım. Bir sigara daha yakmıştı, bana bakıyordu. Gözlerimin dolduğunun farkındaydım. Ama yine gülümsemeye çalıştım.

“İyi bir beraberlikleri vardı... Ada da onu çok sevmişti. Birlikte çok eğlenmişlerdi. Ona giderken, kızım lunaparka gittiğimizi söylerdi hep, biliyor musunuz?..”

Güldü. Dişleri de İnci’ninkiler gibiydi. Sonra başını önüne eğdi, sigarasının külünü, dedemin evinden getirdiğim, o eski Morano küllüğüne titreyen parmaklarıyla silkti. Çok duygulanmıştı.

“Lunapark... İnci’ye ne kadar da yakışıyor...”

Ben de duygulanmıştım. Lunapark İnci’ye yakışmıştı evet, gerçekten yakışmıştı... Bu lunaparkı da anlatacaktım günün birinde, lunaparkların bendeki yarasını da...

Yine dışarı, karşımdaki titrek ışıklara baktım. Gözlerimi oradan ayıramıyordum.

“Ada’ya bu durumu anlatmam çok zor olacak...”

Kime seslenmek istemiştim?.. Oradan koparamadığım İnci’ye mi, hikâyemin akışını hiç beklemediğim bir zamanda değiştiren bu kadına mı?.. İkisine de belki... Ancak o anda bana cevap verebilecek tek bir kadın vardı.

“Anlatmak zorunda değilsiniz...”

Döndüm, baktım. Hemen karşısındaki masanın üzerinde duran pakete bakıyordu bu sefer. Ben de aynı yere baktım. Size inandırıcı gelmiyordur belki ama, inanın, çok istediğim halde, o paketi onun önünde açmaya cesaret edemiyordum. Kendimi bu isteğimden, yalnız kalana dek uzaklaştırabildiğimce uzaklaştıracaktım.

“Biliyorum... Ancak onun da İnci’nin dönüşünü boş yere beklemesini istemiyorum. Gerçeklerle hepimiz, er ya da geç, istesek de istemesek de karşı karşıya kalıyoruz... Ona... Ona sadece bu ölümün... Bu ölümün şekli konusunda yalan söylerim belki... O da şimdilik... Yani gerçeği ona hemen söyleyemem, çocukluğunu, dünyasını bu kadar sarsamam. Bir gün gelir, bunu da söylerim elbet...”

Beni, bana bakmadan dinledi. Sigarasını söndürdü.

“Hayat...” dedi sehpadan gözlerini ayırmadan.

Sonra sustu, cümlesini tamamlayamadı. Böyle bir sözle başlayacak o kadar çok anlamlı cümle vardı ki...

Ada’ya anlatabileceklerimi anlatacaktım. Duygu, sizinle hikâyemin bir başka dönemecinde paylaştığım duyguydu. Bu bir mirastı. Geride kalanlarımıza ölmemek için bıraktığımız bir miras... Bir miras... Gelip geçtiğimiz bu durakta, giderayak bir soluk bırakmak için... Mirasçılarımızı, yanlışlarımız ve doğrularımızla, gerçeklerimiz ve yalanlarımızla sarsabileceğimizi, bazen de çok derinlerinden yaralayacağımızı bile bile... Yol açtığımız sarsıntılar da bizim kaderimizdi çünkü... Bu kaderin bizdeki izlerini de birçok kez konuşmuştuk, konuşmaya devam edecektik... Bu yaşadıklarımızı işte böyle düşünüyordum o anlarda. Beni daldığım yerden, yine onun sesi kopardı. Sözlerindeki vurgu, bana bir daha her konuşmanın bir sonu olduğunu hatırlatıyordu.

“Ben artık gideyim... Çok vaktinizi aldım...”

Her konuşmanın, ya da paylaşılan zamanın bir sonu vardı, evet... Her hikâye, bizde bazen yıllarca, hatta bir ömür süresince devam etmek için, bir yerlerde dururdu... Söylemem gerekenleri yine bulamamıştım.

“Hemen gitmek zorunda değilsiniz... İsterseniz...”

Sözümü tamamlamama izin vermedi. Oturduğu yerden yavaş yavaş kalktı, yine çevresine baktı. Kimi görüntüleri o da bir yerlerinde saklamak istiyordu sanki.

“Yok yok... Sizi de fazla tuttum zaten... Aslında buralara kadar gecenin bu vaktinde gelip sizi rahatsız etmek istemezdim. Ama bu emanetim vardı işte. İnci bu paketi size vermemi, bize bıraktığı mektupta ısrarla istedi...”

Masanın üzerinde duran pakete baktık ikimiz de... Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki?.. Kapıya doğru yavaş yavaş yürüdük... Ona, yeni bir şeyler söyleyememenin çaresizliğiyle, sessizce eşlik ettim. İçim çok acıyordu. Kapıdan çıkmadan önce elini uzattı. Ayrılma zamanı gelmişti. İkimizin de elleri titriyordu. Elini avuçlarımın arasına aldım. Ona yine o sarılma anlarımızdaki duyguyla sarılmak istedim, sarılamadım. Durdum, orada öyle durdum. Sadece elleri değil, sesi de titriyordu. Bir daha o ayrılık, o sonsuz ayrılık için titriyordu...

“İçim üşüyor, çok üşüyor... Hayatım anlamını nasıl yitirdi bilemezsiniz... Bugüne kadar böyle yaşamam bile hataydı... Bizi affedin...”

“Biz” dediği kimdi, kimlerdi?.. Soramadım, artık soramadım. Zaman tükenmişti... Dahası ben de özür dilemeye ihtiyaç duyuyordum...

“Siz de beni affedin... Onu daha iyi anlamaya çalışmalıydım... Şimdi onun için ağlamak yerine, onunla ağlamayı tercih etmeliydim...”

Eli hâlâ avuçlarımdaydı. Gülümsemeye çalıştı, kederli kederli baktı.

“Belki de hiçbirimiz hatalı değiliz... Sadece böyle bir zamanda bir araya gelmemiz bir

talihsizlikti...”

Söylediklerini anlamaya çalışacağımı söyledim. Duyduklarım, daha fazlasını dile getirmeme izin vermiyordu...

Kapının önündeydik... Omzumu tuttu, sıktı. Elini usulca bıraktım. İkimiz de birbirimize gülümsemeye çalıştık... Sonra sırtını döndü ve asansöre binmek yerine, merdivenlere doğru yöneldi. Ardına hiç bakmadı. Bense onu, merdivenlerin bitimine kadar izledim. Bakışlarımın üstünde olduğunu hissettiğine emindim. Sonra görüş alanımdan çıktı. Apartman kapısının yavaşça açılıp kapandığını duydum. Bir daha karşılaşmayacaktık...

Bir rüyaydı sanki yaşadığım. Kötü, birdenbire bitecek bir rüya... Unutulmaz bir geceydi. Hayatıma yazacağım bir buluşma daha vardı artık, biliyordum... O gecenin orada bitmeyeceğini, beni hiç beklemediğim, bambaşka bir yere sürükleyeceğini henüz bilmiyordum ama... Masanın üstündeki “emanete” bir daha baktım. Sonra da yavaş yavaş, ama giderek artan bir heyecanla paketi açtım. İçinden mukavva bir kutu çıktı. Kutuyu açtım. Açmamla birlikte de beni neredeyse ayakta duramayacak hale getiren bir görüntüyle karşı karşıya kaldım... Pakette bir mektup vardı, bunu bekliyordum. Ama mektubun yanında bir de ne vardı biliyor musunuz?.. Bir keman... İnci’nin bana tek bir kez çaldığı, o çok sevdiği, unutamadığı anneannesinden kendisine kalan en büyük miras olarak gösterdiği, son nefesine kadar yanından ayırmayacağını bildiğim keman... O keman... O keman benimdi artık... İnci o kemanı bırakacağı tek insan olarak beni seçmişti... Kemana baktım, elimle okşadım... O kadar çaresizdim ki... Kendimi o kadar yalnız ve terk edilmiş hissediyordum ki... Orada öyle, masaya tutunarak ne kadar kaldığımı hatırlayamıyorum şimdi. Sonra o kutuyu aldım, kanepeye oturdum. Gözlerimi kapadım. Onun keman çalarkenki muzip gülüşü tekrar tekrar zihnimden geçiyordu... Onun bu kemanı bu kutuya benim için, yaşadıklarımız için koyarkenki görüntüsünü de hayal etmeye çalıştım... Size bu hikâyeyi tüm açıklığıyla anlatmaya karar verdiğim anlardı bunlar... İnci kendisini anlatmamı, anlatabildiğimce anlatmamı istiyordu... Bu da onun bana bıraktığı mirastı... Bu mirası hak etmeliydim, hak ettiğimi öncelikle kendime göstermeliydim...

Sonra gözlerimi açtım. Mektubu okumanın da zamanı gelmişti artık. Bu mektup, o anlardaki duygumu daha da güçlendirecekti... Uzun bir mektuptu. El yazısıyla yazılmıştı. Çok uzaklardan yazılmıştı, ama bana çok, çok yakındı artık. Çok yakın... Onu bende bir daha doğuracak kadar yakın... Hikâyeme başlarken, duyacaklarınızın sizi çok rahatsız edebileceğini söylemiştim, hatırlıyor musunuz?.. Şimdi, bu mektubu sizinle paylaştığımda, ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız...

Sayın Yazar...

Artık dayanamayacağım. İçimden aylardır bir şeyler gidiyor... Başım bazen çatlayacak gibi oluyor... Etlerim kopuyor... Titriyorum, çok titriyorum... Hatırlar mısın?.. Bir keresinde yine kavga etmiştik de, hani seni evden kovmuştum. Bu ilişkiyi bitirmeye karar vermiştik, “Artık bitti, tamam bu kadar, gerçekten bitti” demiştik ya, o akşam da, “Sana öyle bir şey göstereceğim ki, gördüğün manzara karşısında nutkun tutulacak, neye uğradığını şaşıracaksın” demiştim ya, bunları söylerken, benim kafamda senin tahmin ettiğinden çok ama çok farklı bir niyet vardı. Halin gözlerimin önünde şimdi. Yüzün kireç gibi olmuştu... Ne demek istediğimi anlamış mıydın?.. Anlayamamıştın, eminim anlayamamıştın. Benimle ilgili tek korkun, bir başkasına gitmemdi çünkü. Yanılıyor muyum?.. Sen bu ilişkide o kadar kendinle ilgiliydin ki, ayrılığımız konusunda başka hiçbir korku geliştiremedin. Başka bir şey gelmemişti aklına değil mi? Gelmemişti, hiç gelmemişti, eminim. Ben sana çok daha büyük bir felaketin haberini vermek istemiştim oysa. Ben sana felaketimi hissettirmek istemiştim. O zaman şimdi yapmaya hazır olduğumu belki sadece aklıma getirmiştim, ama benim kafamdaki manzara seninkinden çok farklıydı artık. Bunu bırak görmeyi, hissedememen bile beni çok yaralamıştı da, sonra yine, bu bencilliğine ne kadar kırıldığımı sana söyleyememiştim. Yıllardır böyle bir karara hazırlanıyormuşum demek ki. Ama şimdi tamam, şimdi gerçekten bitiriyorum. Artık dönüşüm yok Sayın Yazar, artık hiçbir yere dönüşüm yok... Bu mektup eline geçtiğinde, ben bu dünyadan çoktan gitmiş olacağım. İçimde yıllar önce derin bir yara açan bu dünyayı size bırakıyorum. Hasetleriniz, kısır çekişmeleriniz, boş umutlarınız, korkularınız sizin olsun... Ben bu işte yokum artık. Ben bu oyunu oynamaktan vazgeçtim. Bıktım, sıkıldım, gücüm kalmadı. Savaştım, başıma yıllar önce gelen felaketin izlerini silmek için çok, çok uğraştım. Ama başaramadım işte. Olmadı. Benim de kaderim,

kısmetim buymuş. Sana bu derin acımı anlatamadım. O kadar utanıyordum ki, o kadar yaralıydım ki, sana bile anlatamadım. Anlatsaydım, bir şeyler değişir miydi? Bilmiyorum, inan bilmiyorum. Sana en gizli ve en karanlık odamın kapılarını açamadım... En gizli ve en karanlık oda... Fena sayılmaz değil mi Sayın Yazar?.. Gördüğün gibi ben de kendi çapımda güzel, parlak sözler bulabiliyorum... Sen bu konuda beni hep çok küçümserdin, ama gördüğün gibi bizde de biraz yazarlık vardı yani... İstersen bu cümleyi de romanının bir yerlerinde kullanabilirsin. Kullan kullan, canın sağolsun. İstersen başka cümlelerimi de kullan. Senden telif isteyemeyeceğim zaten artık!.. Neyse, boş ver... Ben sana bu odanın kapılarını neden açmadım biliyor musun?.. Senin bunu hak ettiğine hiçbir zaman inanmadım da ondan. İnanmak istedim oysa, hem de çok istedim. Hem bu odayı hem de beni hak etmeni istedim. Beni, sana hep söyledim, tercih etmeni, ben olduğum için, böyle olduğum halde istemeni, sevmeni istedim. Beni kabul etmeyi başarsaydın, sana anlatacaktım, mutlaka anlatacaktım. Bunu yıllar sonra yapabilirdim belki. Ama sen güvenimi kazanmak için kılını bile kıpırdatmadın. Sen benim güvenimi, bırak kazanmaya çalışmayı, hep sömürdün, eline geçen her fırsatta yağma ettin. Beni, bu gizli odama da girdikten sonra, artık bırakamayacağını biliyordum. Ama yapamazdım Sayın Yazar, bunu sana da yapamazdım, kendime de. Ben seni, beni tercih etmeye mecbur edemezdim. Seni sevdim ben çünkü, hem de çok sevdim. Sense beni değil, sadece beni sevmeyi, hatta sadece sevmeyi sevdin. “Bu ilişkide ikimiz de çok yalnızdık” demiştin ya bir keresinde, bak bunda çok haklıydın işte. Belki ben de seni yeterince anlayamadım. Bunu bana defalarca söyledin ve kabul ettirmeye çalıştın. Ama insan ilişkilerini bu kadar çok bilmene rağmen, sen beni, en yakınındaki kadını, hiç tanıyamadın. O radyo programlarında söylediklerinle birçok insanı tanıyabildiğini gösterdin, ama beni daha iyi tanımak için gereken çabayı gösteremedin. Neyse, bunun için de canın sağolsun. Artık sana kırgın değilim, öfkeli değilim. Öfkeli olsaydım, bu mektubu yazmazdım. Belki romanına yeni bir ilham kaynağı bulursun, fena mı? Ama o da olmazsa, hayatının birkaç yılını nasıl bir kadınla paylaştığını öğrenirsin. Bu kadın neden bu kadar tutkuluydu, saldırgandı, hatta telaşlıydı, anlarsın. Bana bir keresinde, “Sen aslında neye, ya da kime öfkelisin? diye sormuştun ya, bu sorunun da cevabını alacaksın birazdan. Çünkü artık, beni, yaşadıklarım yüzünden kaldırıp kaldıramayacağını düşünmeme de gerek kalmadı.

Şimdi lafı ağzımda bu kadar geveleyip durmama da bir anlam veremiyorsundur herhalde. Ama inan, şimdi bile, beni bu kadar derinden yaralamış o olayı anlatmakta zorlanıyorum. Zaten sen bunu bilecek dördüncü insan olacaksın. Yıllar sonra dördüncü insan... Annemden, babamdan ve Güzin Teyzemden sonraki dördüncü insan... Nasıl bir yere konduğunu gör artık!.. Aklıma ne geldi şu anda, biliyor musun? Sana, içimdeki bu yarayı anlatmama ramak kalmıştı bir keresinde. Sana uzun uzun ailemden söz etmiştim hani. Annemle babamın nasıl, hangi koşullarda evlendiklerini, gerçek babamı hiçbir zaman tanımadığımı anlatmıştım. Babam olarak benimsediğim adamla çok ciddi bir sorunum olduğunu da hissettirmeye çalışmıştım sana o zaman. Bunu sadece o zaman değil, başka zamanlarda da farkına varmadan hissettirmişimdir belki. Ne düşünmüştün? Ne düşündüysen düşündün, benim sana şimdi söyleyeceklerimi tahmin bile edemezdin. Bunun için de, o lanetli günüme tekrar dönmem gerekiyor artık...

On dört yaşındaydım. İyice serpilmiştim. Göğüslerim irileşmişti çoktan, kalçalarım büyümüştü. Bir akşam... Bir akşam... Ne kadar korkunçtu bir bilsen... Evde babamla yalnızdık... Annem İzmir’e, çok sevdiği arkadaşının yanına gitmişti. Kardeş gibiydiler. Ona zaten hep Güzin Teyze derdim. O zor günlerimizi yaşıyorduk... Kavgalar, işler çok kötü gidiyor, şirket iflas etti edecek, anlatmıştım, hatırlıyor musun? İkisinin de canı çok sıkkındı. Ben de babam olacak o adamla baş başa kalmıştım... Nerden bilebilirdim? Nerden bilebilirdik? Duş alıyordum. Birden banyoya girdi. Utandım, korktum. Ne yapacağımı bilemedim, ona “Çık, bak yıkanıyorum” dedim perdenin arkasından. Perdeyi araladı, “Gel seni ben yıkayayım, bak seni ne kadardır yıkamıyorum, küçük bir kızken seni yıkamaz mıydım?” dedi. Yıkardı evet, oyunlar oynardık, bundan çok hoşlanırdım. Böyle, altı yedi yaşıma kadar yıkamıştı beni. Ama artık yıkayamazdı, ben artık on dört yaşındaydım. O bunları söyleyince ancak, “Baba yapma, ben yıkanırım, ayıp” diyebildim. Dinlemedi. Gülümsüyordu, sözde sevgi gösteriyordu, ama yüzü çok değişikti, çok çok korkunçtu. Bütün gün içmişti, ağzı leş gibi rakı kokuyordu. Eline keseyi aldı, önce sırtımı, sonra kalçalarımı ovmaya başladı. Sonra da elimi sıkı sıkı tuttu, önüne götürdü. Sertleşmişti, ne yapacağımı bilemiyordum. Donmuş kalmıştım, felç olmuştum sanki, anlıyor musun? Korkumdan, yüreğim yerinden fırlayacak gibiydi. Direnmeye de çalışıyordum ama nafile, benden çok güçlüydü. Duş akmaya devam ediyordu. Saçma sapan bir şeyler söyleyerek onu durdurmaya çalıştım, “Baba bak ıslanacaksın, haydi git” dedim. Söylemez olaydım. “Madem öyle, ıslanmayalım” dedi, pantolonunu, sonra da külotunu indirdi. Üstündeki pijamayı çıkardı. Gördüğüm karşısında neye uğradığımı sen düşün artık. O anı hatırladıkça kan beynime sıçrıyor. Başım çatlayacak sanki. “Baba git, baba git!” diye bağırmaya başladım. Ama gitmedi. Küvete girdi. Sonra da ne yaptı, biliyor musun? Arkama geçti ve beni sıkıştırarak... Çok canım yandı, çok!.. Bağırmak istiyordum!.. Bağırmak istiyordum, ama bağıramadım. Bağıramadım... Eliyle sıkı sıkı ağzımı kapamıştı çünkü. Nefes alamıyordum sanki. Tıkanmıştım. Canım çok yanıyordu. Sonra hırıltıları arttı. Boşalmıştı galiba. Bilmiyorum, bilmiyorum, canım o kadar yanıyordu ki... Sonra çekildi. Ağlıyordum, hüngür hüngür ağlıyordum, sadece ağlıyordum. Duş akmaya devam ediyordu. Beni kendine çevirdi. Baktı. Yüzümü okşadı. “Bunu hiç kimseye söylemeyeceksin” dedi. Anlamıyordum. Olanı biteni, bir çırpıda olanı biteni anlayamıyordum bile. “Bunu hiç kimseye söylemeyeceksin...” Kime söyleyebilirdim ki?.. Kime anlatabilirdim ki?.. Sonra çıkıp gitti... Ben yıkanmaya devam ettim. Üstüme çok fena bir kir yapışmıştı sanki.

Yıkandım, çok yıkandım. Ağlıyordum, devamlı ağlıyordum. Sonra ben de çıktım, odama gittim. Ağlama nöbetine tutulmuştum. Ama sessiz sessiz ağlıyordum. Ağladığımı duymasını istemiyordum. Öyle ağlaya ağlaya uyuyakaldım. Uyandığımda zangır zangır titriyordum. Islak bornozun üstümde kalmasından mıydı bu titreme, yaşadıklarımdan mı, bilemiyorum artık. Böyle titreyerek kalktım, pijamamı giydim. Dışarı çıkamıyordum. Sanki başıma bundan daha büyük bir felaket gelecekmiş gibi... Öyle uyudum yine. Uyuyor uyanıyordum, uyuyor uyanıyordum. Sabahı öyle ettim. En nihayet gün ağarmıştı. İçeri güneş vuruyordu. Birden kapımın tıklatıldığını duydum. Yine gelmişti... Ne yapacaktı?.. "Gelme!" diye bağırdım. Sesim öyle yüksek çıkmıştı ki, ben bile korktum. Ama dinlemedi, içeri girdi. Elinde bir tepsi vardı. En sevdiğim kahvaltıyı hazırlamıştı. Çilek reçeli, kekikli zeytin, rafadan yumurta, kızarmış ekmek, demli çay... Yanıma oturdu, tepsiyi de komodinin üstüne koydu. Gülümsüyordu. Bu sefer de içi sevgi doluydu sanki. O canavar gitmiş, yerine benim hep bildiğim o baba gelmişti. Ne yapacaktım? Ne yapabilirdim ki?.. "Haydi bir şeyler ye, aç kalma" dedi. Ne kadar acıktığımı bile unutmuştum. Hiç konuşmadım, konuşamadım. Eliyle ekmeğe reçeli sürdü, verdi. Yumurtamı yedirdi. Tıpkı küçük bir kız olduğum günlerdeki gibi... Karşı koyamıyordum. Hiçbir şeye karşı koyamıyordum artık... Garipti, çok garipti. Onun şefkatine de ihtiyaç duymaya başlamıştım. Sanki bana bütün bunları yapan o değildi. Çelişkiye bak !.. Bana kahvaltımı yedirdikten sonra yine uzun uzun baktı. Yine, "Bunu hiç kimseye söylemeyeceksin tamam mı?" dedi. Çok sakindi, çok yumuşaktı ama, bana sesi yine tehdit dolu gelmişti. Onunla, durup dururken bir suç ortaklığına girmiştim sanki. Nasıl söyleyebilirdim ki, kimi kime şikâyet edebilirdim ki?.. Sesinde bir titreme de vardı. Yıllar geçtikçe, bu titremenin onun çaresizliğinden ve zayıflığından geldiğini anlayacaktım tabii. Ama o sabah bunu göremezdim. Korkuyordum, çok korkuyordum çünkü. Bu yaşadığımı anneme bile söyleyemezdim. Dedim ya, kendimi bu olayın suç ortağıymış gibi hissediyordum artık. Hatta, inanmazsın ama, sanki ben de suçluydum bu işte. İçim o kadar karışıktı. Sonra birden ağlamaya başladı. Onun karşımda böyle ağlaması umurumda değildi doğrusu. İçimde bir şeyler sertleşmişti. Başka zaman olsa dayanamaz, ona sıkı sıkı sarılırdım. Ama ondan nefret ediyordum artık. Yapabilseydim, çalışma masamın üzerindeki makası, oracıkta kalbine saplardım. Kendimi zor tuttum. Hayatımı karartan bu adam benim babamdı. Babam... Babam birdenbire benim celladım olmuştu... Celladım, anlıyor musun, celladım!.. Ağlıyor, hüngür hüngür ağlıyor ve durmadan, "Beni affet, beni affet" diyordu... Bense sessiz sessiz, iç geçirerek ağlamaya başladım. Onu hiçbir zaman affedemeyeceğimi düşünmüştüm o anda. Haklı çıktım. Onu hiçbir zaman affedemedim. Bugün, her şeyin bittiği bu anlarda bile hakkımı helal edemeyeceğim tek insan o. Bunu nasıl isterse öyle yaşasın artık...

Ağlaması dinince yanımdan kalktı. Odamdan çıkarken, o ağlamaklı, çaresiz sesimle, "Neden, söyle neden?" diye sorabildim. Kapıyı yavaş yavaş açtı, durdu, döndü, başını öne eğerek, "İnsan bazen çok fena sürükleniyor, teyzem öyle yapmasaydı, belki de bunlar hiç olmayacaktı" dedi. Söylediklerine pek anlam veremedim, sonra da anlamaya çalışmadım. Ona, o anda en çok, o evde artık kalamayacağımı haykırmak istedim. Ama o yaşımda nereye gidebilirdim ki?.. Evden ayrılma fikri, ilk o zaman ciddi bir şekilde aklıma girdi. Bunu söyleseydim, mesela beni bir yatılı okula vermesini isteseydim, ne derdi acaba? Kabul ederdi herhalde. Orada gördüğüm o adam ne yaptığını o kadar bilmez bir haldeydi ki... Benim babam o gün ölmüştü... Artık onsuz büyüyecektim...

İki gün sonra annem geldi. Korkumdan, utancımdan elbette hiçbir şey söyleyemedim önce. Yaşadıklarımın etkisinden kurtulmam kolay değildi tabii. Uzun uzun dalıyordum, odama çekilip sık sık ağlıyordum. Bu halimin dikkat çekmemesi mümkün değildi. Şüphesi gittikçe arttı. Ne olup bittiğini anlamaya çalıştı. Önce anlayışlıydı, sevecendi, sonra saldırganlaştığımı gördükçe o da saldırganlaştı. Ben sadece kendimi korumak istiyordum oysa. Kendimi ve galiba hepimizi korumak... Ama onun derdi başkaydı. Zamanla suçlamaları dayanılmaz bir hale geldi. Mutlaka bir haltlar karıştırmıştım, beni çok başıboş bırakmışlardı, ben hem kendi başıma hem de onların başına büyük bir bela açmış olmalıydım. Doğruydu, beni çok başıboş bırakmışlardı. Ben kendimi, onların arasında başıboş ve sahipsiz hissediyordum artık. O ise annelik görevini yaptığına inanıyordu. Sorularının ardı arkası kesilmiyordu. Hap mı kullanıyordum? O tuhaf, gizli tarikatlardan birine mi kapılmıştım? Bir sevgilim mi vardı, onunla bir ilişkiye mi girmiştim yaşıma başıma bakmadan? Bunlar onun sorularıydı tabii. Onun gibi bir annenin aklına başka sorular gelemezdi. Ya da her annenin aklına en çok böyle sorular gelirdi belki, ne bileyim. Bu sorular korkularımızın, felaketlerimizin sorularıydı. Biz de sözde bir aileydik ya...

Gerçek felaketimizi bilseydi, bana böyle davranmazdı tabii. Nerden bilecek, tahmin edecekti ki?.. Yaşadıklarımızı kaç aile yaşardı ki?.. Sonunda dayanamadım, söyledim. Bir keresinde beni zıvanadan çıkardı, "Seni hastaneye götürüp, kızlık muayenesi yaptıracağım" dedi. Ben ne yaşıyorum, o nerelerde. Bardağı taşıran damla bu damlaydı işte. Avazım çıktığınca, "Sen git bunu kocana sor" diye bağırdım. Kurduğum cümleye bakar mısın? "Babam" demiyorum, "kocan" diyorum anneme. Allah kahretsin! Bunu söyleyince gözlerini kıstı, kızmakla şaşmak arasında bir yerde kaldı. "Ne diyorsun sen, ne biçim konuşuyorsun öyle bakayım?" dedi. Ağlamaya başladım, yine hüngür hüngür ağlamaya başladım. Artık duramıyordum. Kendime gelmem için beni sarstı, tokatladı, "Ne diyorsun sen, anlat anlat!" diye bağırdı. Çok suçluymuşum gibi, başımı önüme eğerek, "Bana tecavüz etti, bana tecavüz etti" dedim. Bunu kaç kere tekrarladım, bilmiyorum. İçim yanıyordu. Sonra ona sarıldım. Sarılacak başka kimsem yoktu... Neye uğradığını şaşırmıştı tabii. Beni sıkı sıkı kollarına sardı. "Aman Allahım, aman Allahım, nedir bu başımıza gelen, biz bunun için ne yaptık?.. Bunu yaşamak için ne günah işledik?" diyordu durmadan. Beni teskin etmekten çok, kendini teskin etmeye

çalışıyordu. Bu da doğaldı, onun gibi bir kadın için çok doğaldı. Kısa bir sürede toparlandı ama. Hâlâ birbirimize sıkı sıkı sarılıydık. Saçlarımı okşadı, alnımdan, yanaklarımdan öptü. “Canım kızım, canım kızım, neden söylemedin?” dedi. “Korktum, çok korktum, çok korktum, çok utanıyorum” diyebildim sadece. Ne diyebilirdim ki? Korkuyordum, utanıyordum, yerin dibine girmek istiyordum, ne kadar uzağa gidebilirsem, oraya gitmek istiyordum. Ona kızmalı mıydım? Bilmiyordum, bilemiyordum işte. Ama bunları söylerken, birbirimize öyle sarılmışken kızgın değildim galiba. Birbirimize ilk kez böyle sıkı sıkı, gerçekten sarılıyorduk. Bunu bir daha ancak yıllar sonra yaşayabilecektik. Arkın’dan ayrıldığım gün... Sana anlatmıştım, biliyorsun. Annemle birbirimize gerçekten sarılabildiğimiz anlar, hayatımın en büyük acılarını yaşadığım anlardı... Ne kadar üzücü değil mi? Ama boş ver artık, boş ver... Biz o anlarımıza dönelim. Anlatmak istediklerim bitmedi çünkü henüz. Bunları da bil istiyorum. Bir süre sonra annem, kendisinden hiç beklenmeyecek bir kararlılık gösterdi ve “Haydi toplan gidiyoruz, bu evde kalamayız artık, İzmir’e gidiyoruz, sonrasına bakarız” dedi. İçim birden öyle hafifledi ki, sorma. Annemi o anda çok sevdim. Toplandık. Yaz aylarıydı. Öyle fazla eşyaya gerek yoktu. Bir an önce de gitmek istiyorduk. Babam evde değildi. Geldiğinde bizi bulamayacaktı. Müthişti ! Annem ona bir not yazdı, masanın üstüne bıraktı. Notta ne yazılıydı biliyor musun? Bugün bile hatırlıyorum. “Her şeyi öğrendim. Biz gidiyoruz. Allah belanı versin!..” Annemi o zaman çok sevmiştim, evet. O gün bir otobüse atlayıp İzmir’e, Güzin Teyze’ye gittik. Durumu anlattık ister istemez. O annemin çocukluk arkadaşıydı. En zor zamanlarımızda birbirlerinin yardımına koşarlardı. Üzüntüsünden bayılacak hale geldi. Kendi kendime, “Benim için üzülenler var, bana sahip çıkanlar var” dedim bunları görünce. Onların arasında, evimin uzağında, ruhumu yavaş yavaş temizleyecektim belki. Yaz aylarıydı... Yazı orada geçirecek, sonra da yine orada, yeni bir okula başlayacaktım belki... Ama sonra ne oldu biliyor musun? Bu hayal yerini yavaş yavaş gerçeklere bıraktı. Babam hemen izimizi buldu. İzmir’e, yanımıza geldi. Yalvardı, özürler diledi, hediyeler aldı, ne kadar pişmanlık duyduğunu söyledi. Önce Güzin Teyze’yi, sonra da annemi yumuşattı. “Bu mesele aile içinde kalmalı” dedi. Böyle yapmamamız durumunda, daha çok hasar göreceğime onları inandırdı, ne yaptıysa inandırdı işte... O eski, melek baba olmuş çıkmıştı işte... Ona, bu büyük suçunu affettirmesi için bir şans tanımalıydık... Tüm aile benim için seferber olmaya hazırdı. Kendimi bir rüyadaymış gibi hissediyordum. Bana daha çok sahip çıkıyorlardı görünüşe bakılırsa. Oysa ben bu sahip çıkılmayı, daha çok bir terk edilme gibi yaşıyordum. Nasıl bir annem ile nasıl bir babam olduğunu daha iyi anlamıştım. Aile olmak bu muydu gerçekten ? Bence onlar sadece kafalarındaki aileyi istiyorlardı. Ya ben?.. İstenmemenin ne olduğunu ilk kez o günlerde anlamıştım ben, biliyor musun?.. Kopmuştu, içimden bir şey kopmuştu işte... İstenmemeyi de öğrenecektim zamanla, güvensiz olmayı da... Her an, en yakınlarım, en güvenebileceklerim tarafından terk edilebileceğimi de... Boyun eğdim, tahmin edebileceğin gibi... İki ay sonra İstanbul’a döndük. O kadar yalnızdım ki... Kendimi o kadar savunmasız hissediyordum ki... Anneanneciğim, Feridem de yoktu artık... O beni koruyamazdı... O bu dünyadan çok uzaklara gitmişti... Onun, adasına, bir daha geri dönmemek üzere gittiğine daha çok inanmak istemiştim o günlerde... Hayalimde onunla dertleşmiştim, uzun uzun konuşmuştum... Beni dinliyordu, sessiz sessiz, gözyaşlarını gizlemeye çalışarak dinliyordu, biliyordum... O günlerde bu kemanı, artık sende kalmasını istediğim bu kemanı, odamda, tek başıma, çok okşamıştım. Hatta ara ara çalmıştım. Buna da çalmak denirse artık... Bir süre sonra da onu herkesten saklamaya ve sakınmaya karar verdim. Kendimden bile... Sana o küçük sürprizi yaptığım geceye kadar... Ama o gece sana bu kemanla ilgili tüm duygularımı anlatamadım. Sana, daha sonraki günlerde bir türlü gidemediğim halde, hep hayalini kurduğum o yatılı okul için duyduklarımı da anlatmadım. Birçok yaşıtımın bir hapishane gibi gördükleri yeri, ben bir cennet gibi görebilirdim. Bunları anlatmadım sana evet, ben bunları hiç anlatamadım. Filmin buraları benim için çok, çok önemliydi. Ama biz bu bölüme hiç gelememiştik... Neyse... Bunları şimdi niye böyle deşiyorum ki?.. Beni giderayak, artık her şeyimle bilmeni istiyorum herhalde... Nasıl bir kadını sevdiğini ve kabul edemediğini, ayıplarımı, suçlarımı, seni tanıdığım güne dek ödediğim bedeli bilmeni...

İnci kimmiş anladın mı şimdi? İnci neden böyle yaşadı, neden bütün bunları yaptı, anladın mı? O durmuş oturmuş, mutlu görünen, yıkılmamak için direnen aileler neden benim düşmanımdı, anladın mı? Ben neden bir erkeğin beni çok, ama çok istemesini bekledim sanıyorsun?.. Anlamışsındır, eminim anlamışsındır. Şimdi bağlantıları kendine göre kur artık. Bunu iyi yaparsın sen. Hayat karşısında cesur olmakta pek başarılı değilsin belki, ama ilişkileri yorumlamakta pek ustasındır, biliyorum. Bilmeseydim, sana bu mektubu yazmazdım zaten... İşte böyle ilişkileri yorumlama ustası Sayın Yazar, benim de hikâyem budur... Kim bilir bu söylediklerimden neler çıkaracak ve yazmak isteyeceksin. Yaz, ne yazmak istiyorsan onu yaz... Bu senin kaderin, sana daha önce de söylemiştim. Sadece hikâyelerinle yaşamak senin kaderin. Herkes bazı yaşadıklarıyla yüzleşmemek için bir bahane arar. Sen de sığınağını böyle buldun işte. Ama benim sığınağım yoktu Sayın Yazar, benim kaçmaktan başka hiçbir sığınağım yoktu, biliyor musun? Bu yüzden de hep kaçtım ben. Yanıma alıp tek kaçmak istediğim, gerçekten kaçmak istediğimse sen oldun. Bir tek seninle kaçmak istedim ben, duydun mu? Bir tek seninle... Ama bunu da sen istemedin... Neden seninle kaçmak istediğimi biliyor musun peki? Yalnız sana âşık olduğum için mi sence? Hayır hayır, sadece bu yüzden değil. Bunu da açıklayayım da, bil... Sen Ada’ya çok bağlıydın, hep çok bağlı bir baba oldun. Onun üzerine titrerdin. Ben de onu çok sevdim, biliyorsun. Ama açıkçası, içten içe çok da kıskandım, hem de çok. Sen kızına babamın bana veremediğini verdin hep. Onu çok özel bir yere koydun hayatında, tüm sevgilerin üstünde tuttun. Onu yaralamaya bir an bile razı olmadın. Ben de işte sırf bu yüzden seni onun elinden çalmak istedim. Seni bile bile, içim

acıya acıya, çok zor bir sınavla karşı karşıya bıraktım. Beni ne kadar sevmiştin, ona bile tercih edebilir miydin, bilmek istedim. Ne kadar kötüydüm, değil mi ? Kötüydüm, elbette kötüydüm. Bunu yaptığım için, kendimden nefret bile ettim bazen. Ama başka türlüsünü de yapamadım işte. Senin anlayacağın Sayın Yazar, benim asıl rakibim karın değildi. İsteseydim, doğru hedefi seçseydim, onu hallaç pamuğu gibi atardım. Fakat rakip kızın olunca... Ne geçti peki elime?.. Hiçbir şey... Kaybettim tabii. Bu savaşa aslında yenileceğimi bile bile girdim ve yenildim. Benim kaderim o savaşlara, yenileceğimi bile bile girmekti galiba. Ne yapalım, bana verilen hayat da böyle bir hayatmış demek ki...

Ben seninle son şansımı nerede kullandım biliyor musun? Ya da bizim için son savaşımı nerede verdiğimi?.. Burada, buraya geldikten sonra... Hani bana o aşk mektuplarını yazıyordun, bana hasrettin, beni çok istiyordun, ben de sana, "Aramızdaki ilişki İstanbul'da bitti, sana asla güvenemem artık, güvenip de geri dönemem, seninle bir hayat kurmayı yeniden deneyemem" diyordum ya, o zaman, tam da o zaman... İşte sana bir itiraf daha... İlişkimiz benim için bitmemişti aslında, Mike'a rağmen bile bitmemişti, başka ilişkilerime rağmen de bitmedi. Bitmemişti, bitemezdi, aramızdaki hesap kapanmamıştı çünkü. Hâlâ yaşayabileceklerimiz vardı çünkü. Bunu sen de biliyordun, ben de biliyordum. Yalan mı? Yalansa söyle! Birbirimize verdiğimiz parıltı bu kadar kolay söndü sandın, salak! Birbirimizi tamamlamaya hâlâ ihtiyacımız olduğunu bilmiyor muyduk sanki? Biliyorduk tabii. Ama benim de buraya gelmeyi göze aldıktan sonra kasacağımı, kasıp da hayır diyeceğimi neden düşünmedin? Ben sana yine güvenmek istiyordum Sayın Yazar, yine güvenmek, anlıyor musun ? Bir uçağa atlayıp buraya gelmek çok mu zordu? Bunun için paran mı yoktu, vaktin mi yoktu? Bir kadının her "hayır"ının her zaman "hayır" anlamına gelmeyeceğini hayat sana öğretmedi mi? Peki sen ne yaptın? "Gel, dön" diye tutturdun yalnız ve başka hiçbir şey yapmadın. İstanbul'dayken ne yaptıysan, onu yaptın. Üç yıl boyunca ne yaptıysan onu yaptın ve beni aslında hiç tercih etmedin.

Neyse, bunların da önemi kalmadı artık. Öğrendin işte, ne öğrenmen gerekiyorsa öğrendin. Birkaç saat sonra kendimi karşımda duran pencereden aşağı atacağım. Şehir buradan ne kadar güzel görünüyor, bir bilsen. Uçacağım, uçacağım, en nihayet bir güzel uçacağım ve kendimi senin deyişinle, o uzak adanın kollarına bırakacağım. Çok derin bir uykuya dalacağım ve artık hiç uyanmayacağım...

Benim için üzülme... Ben çok, çok huzurluyum artık. Yıllardır bu kadar huzurlu değildim. Perde kapanıyor. Perdeyi ben kapatıyorum! Oyunun sonunu ben getirdim! Annem ne yapacak, babam ne yapacak, sen ne yapacaksın, bilemem artık. Bunları düşünmeyi çoktan geride bıraktım. Hiç kimse için üzülmüyorum. Kendim için yeterince üzüldüm zaten. Gidiyorum ve artık hiç dönmeyeceğim. Annemle babamdan yıllar önce kopmuştum, şimdi herkesten ve her şeyden kopuyorum. Bu mektubu da, emanetimi de sana annem getirecek. Adresini bilmiyorum, ama çalıştığın ajansı söyleyeceğim. Becerikli kadındır, istedi mi tuttuğunu koparır, ne yapar eder seni bulur, şüphem yok...

Elveda Sayın Yazar... Buraya kadarmış... Kızına iyi bir baba olmaya devam et. Bu benim sana son vasiyetimdir. Artık üşümüyorum, hem de hiç üşümüyorum. Birkaç saattir viski içiyorum, şişenin yarısını bitirdim de ondan belki de! Ama inan, zerre kadar sarhoş değilim. Bu durumda sarhoş olmam mümkün değil zaten. İçimde bir sıcaklık var sadece, hoş, güven veren bir sıcaklık...

Bu sabah parkta uzun uzun gezdim, sonra da bir banka oturdum. Birkaç çocuk neşe içinde koşuyordu, gülüşüyordu... "Onlar da büyüyecek, hayatı tanıyacak" dedim kendi kendime. Ada'yı hatırladım birden... Büyüdüğünde nasıl bir kadın olabileceğini düşündüm, hayal ettim ama işin içinden pek çıkamadım doğrusu. "Herkes kendine göre büyüyecek işte" dedim içimden. Hayatımdan geçen herkes kendine göre yaşlanacak, zamanı geldiğinde de, sıcak yataklarında, çocukları, torunları yanlarında, geride uzun yılları bırakmanın huzuruyla ölecek... Ama ben bunların hiçbirini görmeyeceğim...

Ben bu dünyaya bir çocuk bile veremedim... Benim içimde hiçbir çocuk büyümedi... Bir kadın, benim gibi çok erken, hem de çok erken büyümek zorunda kaldıktan sonra, benimki gibi bir çocuk ölümünü yaşadıktan sonra, bir bebeği kolay kolay karnında taşıyabilir miydi? İstemiştim ama yine de, hem de çok istemiştim. Özellikle... Özellikle de senin çocuğunu... Yıllar önce taşıyamadığımız, birlikte öldürdüğümüz çocuğumuzu... Şimdi ne yazık ki o günler de çok, çok çok uzak geliyor... Ne yapalım, benim de alın yazım buymuş... Ben alın yazısına çok inanıyorum artık, biliyor musun?.. Şimdi de... Şimdi de yavaş yavaş yeni bir annenin karnına doğru gittiğimi hissediyorum... Meri'yle en nihayet buluşur muyum dersin?

Hayatımın bu kadar kısa süreceğini bilseydim, daha çok çılgınlık yapardım. Ama ancak bu kadarını yapabildim. Hayat, sen de bilirsin, hiç ertelemeye gelmiyor...

Romanını benim için de yaz... Tüm bunları yazıp yazmamaksa sana kalıyor. Haydi bakalım...

İnci

Bunları okuduktan ve gördükten sonra neler hissetmiştim dersiniz?.. Siz de oncasına bağlandığınız, hayatınızı adayabileceğinize inandığınız bir insanın kendisini böyle yok etmesi karşısında, bir parçanızın, hem de çok önemli bir parçanızın öldüğü duygusuna kapılmaz mısınız?.. Bu mektup benim hayatımı çok değiştirecekti, biliyordum. Bana bunu bildiğimi söyletecek bir geçmişim vardı, insanlarım ve hayallerim vardı çünkü...

İnci’nin böyle bir yangını, yıllar boyunca bir cehennem yangını gibi taşıdığını nerden bilebilirdim? Böyle bir olasılığı kim, nasıl kulağıma fısıldayabilirdi? İnci haklıydı, hem de çok haklıydı, evet. Öyle bir manzarayla karşı karşıya kalmıştım ki, neye uğradığımı şaşırmıştım gerçekten. Hayatı sandığım kadar tanıyamamıştım demek ki... O gece bu mektubun her satırını tekrar tekrar okudum, hissetmeye çalıştım.

Ne hayatlar, ne kırılmalar ve derin suskunluklar varmış meğer... Kimi insanlar birbirlerine ne cehennemler yaşatabiliyormuş... İşin ilginci neydi biliyor musunuz?.. Böyle bir “cinayeti” işlediği için, İnci’nin babasına hiç öfke duymamıştım, duyamamıştım. Başka bir rahatsızlıktı duyduğum, bir acıydı, bir bulantıydı belki, ama bir öfke değildi.... Kendime bir babayı böyle bir yere ve zamana sürükleyebilecek “hastalığın” nasıl “hastalık” olabileceğini sormuştum sadece. Celladın kaderi neydi?.. Şaşırdınız, yaşananlara bir de böyle bir açıdan bakmak isteyişimi yadırgadınız mı? Böyle bir celladı anlamaya çalışmanın, tüm olabilirliklere karşın, içinizden gelmediğini söyleyebilirsiniz. Ancak ben o gece, bu soruları da sormak istemiştim. Bu soruları da... Yaşanmak ve göğüslenmek zorunda kalınan tüm haksızlıklar için... Hayat, kimi insanlara, ne yazık ki çok kötü oyunlar oynuyordu. Bu “cinayetlerin” başka yerlerde de o sessizliklerin ardında işlendiğinden kuşkum yoktu. Oyun, yazarı, ya da yazarları bilinmeyen bir ölüm oyunuydu bu kez... İnci de böyle bir oyunda, çok zor bir role uygun görülmüştü. Kimi roller, tıpkı kimi anneler ve babalar gibi, adil dağıtılmıyordu sonuçta... “Cinayeti” işleyenin, İnci’nin “gerçek” babası olmadığını hatırlamam, sadece içimdeki bulantıyı azaltmaya yetebilirdi bu durumda. Kader tasarısına da inanabilirdim, kendimi bir de bu tasarının büyüsüne kaptırarak, bir nebze rahatlatabilirdim. Ancak, yaşananlar karşısında, nerede dursam durayım, rahatlamam yine de mümkün değildi. İçim çok acıyordu, bu oyunu hatırladıkça da yıllarca acıyacaktı artık, biliyordum. İnci’nin derin bir sızıyla çizilmiş görüntüsü önümde duruyordu. Fotoğraf en nihayet tab edilebilmiş, su tankından hiç beklemediğim bir “kötülük” çıkmıştı. İnci’nin, hayatı süresince girdiği ilişkilerin, neden daha en başından kimi çıkmazları taşıdığını daha iyi anlayabiliyordum bu fotoğrafı böyle gördükten sonra. Bu çıkmazda yürümenin cazibesine kapılmıştım birçok kez, bildiğiniz gibi. O ilişkilere dair yanıtsız sorularım, korkularım ve çaresizliklerim vardı. Onun o uzak adaya gittiği günlerdi... Hatırlıyorsunuz değil mi?.. Bu korkuya, Emre’yle yaptığımız o uzun sohbette de kıyısından köşesinden bulaşmıştık... Emre, hem muhtemelen mesleki deneyiminin kazandırdıkları, hem de pek az insanda gördüğüm güçlü sezgisiyle, sohbetimizin bir yerinde, gördüklerimizin ardında bir başka gerçeğin gizlendiğini hissetmişti. Bu duygusunu paylaşırken, zihninde böyle bir olasılığa da yer vermiş miydi? Bilmiyorum. Bazı gerçekleri taşımak zordu, hem de çok zordu. Gelgelelim insan zamanla “alışamam” dediği gerçeklere de alışıyor, kaldıramayacağını sandığı gerçekleri de kaldırabiliyor... Şimdi, bazı gerçekleri biraz daha rahat nefes alarak taşıyabildiğim bu zamanımda, İnci’yi bize daha iyi anlatabilecek bir yere geldiğimi de hissediyorum. Şimdi... Şimdi ne düşünürsünüz bilmem, ama ben bu gerçeklerin üzerine, hem İnci hem de kendim için gitmek istiyorum artık...

Bana gelen İnci, çok genç yaşında evlenmeyi göze aldığı Arkın’ın dışında, yenilgilere yazgılı ilişkileri seçmişti hep, evet. Basit bir tesadüf müydü bu? Arkın’la bu kadar gençken, henüz yirmili yaşlarının başındayken evlenmek isteyişinde, o çok sıradan, bildik hayat hikâyelerinden biri yazılıyordu kuşkusuz. Kendisini onarabileceği yeni bir aileye ihtiyacı vardı onun da. Kendisini onarabileceği ve tüm benliğiyle verebileceği yeni bir aileye... O ailelerden sürgün edilme duygusunu farklı şekillerde yaşamış birçok çocuk gibi... Duygularını saklamayı çok erkenden öğrenmek zorunda kalan birçok çocuk gibi... Bu çocuklar kaçmak, sürekli kaçmak isterler... Bu çocuklar arkalarına hiç bakmayacaklarına inanmak isterler... Ama o evin duvarları içlerinde kalır hep. Çünkü aslında... Aslında hep geriye bakarlar, orayı gerçekten terk etmek istemezler. Orasıyla, orası neresiyse, görülmesi gereken, bir türlü kapatılamamış bir hesapları vardır çünkü... Ödeşme zamanı gelecek midir?.. Bunu onlar da bilemez, onlara bu duyguları istemeden yaşatanlar da... Kimi ilişkiler o ödeşmeler göze alınamadan da yaşanır gider, günü geldiğinde de ölümlerle biter, bir sonsuzluğa gömülür çünkü. İnci, bir başka çocuğun elini tutarak unutmak istemişti. Ne var ki böyle bir hayali paylaşmayı umut ettiği çocuk, kendisini son anda, üstelik başka bir aile yüzünden terk etmiş ve istememişti. Kimi çocukların tekinsizliği seçmesi o kadar kolay değildi sonuçta. Onun hayatındaki ikinci kırılma noktasıydı bu. Hayatında, kendisini böyle bir umuttan ve

çocuktan koparan, ilerleyen yıllarında hep karşısına çıkaracağı bir kadın vardı artık. Bu kadın, o ilişki için, Arkın'ın annesiydi. Bu kadın, kendisini hep korumaya alan o ailenin, hiçbir zaman yaşayamadığı o ailenin kadınıydı. Bu kadın bir bekçiydi. Onu, o kapıların birinde her zaman durdurmaya hazır, tehditkâr bir bekçi... Savaş, bir başka hayatta kalma savaşıydı. Savaş, hayali bir savaştı ve belki de bu yüzden hiç bitmeyecekti, dahası, sürekli kaybedilecekti. Bu savaşın silahları bile gereğince bulunamamıştı. Ya da silahlar yanlış silahlardı hep, kalkan aslında çok yumuşak, kolay delinmeye çok açık ve çok hazır bir kalkandı... Bu savaş öncelikle bir yüzleşmeyi bekliyordu çünkü. Oysa o, bu yüzleşmeyi göze almaya hiçbir zaman yanaşmamıştı. Bu savaşı böyle yaşadığı ve algıladığı, böyle yaşattığı ve benimsetmeye çalıştığı için ona öfkelenmiyorum şimdi. Nasıl, neden, kim için öfkelenebilirim ki?.. Bizim bir savaşımız yok ki artık... Ancak, böyle bir gerçekle yaşamak zorunda kalmasaydım da onu anlardım herhalde. Kim olsa böyle bir kötülüğün etkilerinden bucak bucak kaçmak ister sonuçta. İnci bu yolda neden böyle ısrarla yürüdüğünü daha iyi bilmeliydi belki ama, ne yapılır, her insan, her hayatta, içindeki asıl insanı bulamıyor, yaşayamıyor. Onun, Arkın'la yaşadığı bu ikinci kırılma noktasından sonra, neler yaşayıp kendisini nasıl kırdığını size şimdi bir daha anlatmama gerek yok. Sadece biraz hatırlamaya çalışın. Hayatına giren erkeklerin en görünür ortak yanı neydi?.. Bir başka kadına ait olmaları değil mi?.. O kadınlar, hayalini kurduğu o hayatı, elinden her zaman almaya hazır rakibeler değil miydi?.. Onun o kadınların aileleriyle de bir hesabı vardı. Tutkusu, bir ilişkiyi yıkmanın hizmetindeydi; gücünü, şiddetini bu yıkıcılıktan alıyordu aynı zamanda. Gelgelelim, bu yolda attığı her adım da, onun yıkılışını hazırlıyordu... Bunları sadece ben mi gördüm peki?.. Ya o?.. Bu ilişkileri yaşarken, bu gördüklerimi hiç mi görmüyordu?.. Kim bilir... Görüyor ve yaşıyordu, bile bile yaşıyordu belki de... Bile bile... Aslında yıllar önce o banyo küvetinde öldüğünü sürekli hatırlayarak... İntiharını yavaş yavaş hazırlayarak...

Emre'yi bu duygularla aradım o gece. Haberi telefondan veremedim ama kendisiyle mutlaka görüşmem gerektiğini söyledim. Ona sesimdeki kederi duyurabilmiştim sanırım. Hemen gelebileceğini söyledi. Ancak o gece yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Sadece sesini duymak istemiştim. Ertesi sabah erkenden geldi. Kanepede uyuyakalmıştım. Kapıdan girerken yüzüme baktı.

"Dayak yemiş gibisin" dedi.

Gülümsedim. Cevap vermedim.

Salona geçtik. Oturduk. Hemen konuya girdim. Sesim titriyordu. Haberi vermenin tek bir yolu vardı.

"İnci öldü... İntihar etmiş..."

Hiçbir yorum yapmadan mektubu okudum. Tuhaftı, yine ağlayamıyordum. Mektubu herhangi bir mektubu, ya da hikâyeyi okur gibi okumuştum. Gerçek duygumu kendimden saklıyordum belki. Okumam bittikten sonra sustum. O alışıldık sorularından birini sordu. O anda sorulması gereken tek soru da buydu zaten. Ne hissediyordum?.. Söyleyebileceklerimi söyledim.

"Ağlamak istiyorum... Sadece ağlamak... Onun için, yaşadıklarımız için, kendim için, bizim için ağlamak istiyorum, ama ağlayamıyorum..."

Düşünceli düşünceli, anlamaya çalışan gözlerle baktı.

"Belki de asıl yaşaman gerekenleri yaşayamıyorsun."

Karşılık vermedim. Gülümsemeye çalışarak, onu, o can alıcı yere döndürmek istedim.

"Hatırlıyor musun?.. O akşam konuşurken bir ara, adını koyamadığın başka bir şeyi de gördüğünü söylemiştin..."

Başını önüne eğdi.

"Hatırlıyorum, bunu gerçekten hissetmiştim..."

Tüm çaresizliğimle sordum.

“Peki, şimdi ne yapacağız?..”

Baktı. Gözleri dolmuştu.

“İnci’yi yaşatacağız... Ona hayatımız süresince veremediğimizi vermeyi çalışacağız...”

Bunu nasıl verecektik?.. Geriye yapılacak ne kalmıştı?.. Gülümsedi. Cevabı bana verdirmek istiyordu, anlamıştım.

“Bunu biliyorsun.”

Anlamıştım, ama içimde yine de bir tereddüde yer bırakmamam gerekiyordu.

“Roman mı?”

Hem bana hem de kendisine cesaret verme çabasındaydı sanki.

“Evet... Ama sadece romanla değil, bundan sonra yaşayacaklarımızla da... Bizim de hayatımızdan böyle bir insan geçti işte... Bu matemi taşımayı öğrenmeliyiz...”

Bir kıpırtı duymuştum içimde. Konuşamıyordum. Bir sevinç miydi duyduğum, derin, çok derin bir keder mi?.. Susuyordum, sadece susuyordum, hissettiklerimi kendime bile anlatamıyordum. O da sustu biraz. Sonra konuşmasını, bir güvene ihtiyaç duyduğumu anlamışçasına sürdürdü.

“Ama yine de bu mateme sığınmamamız gerekiyor... Bu mateme, bu kedere sığınmamalıyız anlıyor musun?.. Öğreneceğiz, bakalım daha başka neler öğreneceğiz...”

İçim titriyordu artık. Bu titreyişi duyurmalıydım.

“Çok üşüyorum... Kendimi çok korunmasız hissediyorum...”

Ayağa kalktı, omzuma dokundu, yine gülümsedi. Bu dokunuş birçok sözden daha anlamlıydı.

“Ben şimdi gitmeliyim... Sana şu anda ne desem boş... Beni istediğin zaman ara... Kendine bir meyve çayı yap... Kendin için, onun için özel bir şey yap... Bugünler de böyle yaşanacak...”

Pencereye doğru ilerledi, karşısındaki görüntüye daldı bir süre. İnci’nin verdiği o ayakta kalma savaşını o da düşünüyor olmalıydı... Sonra, kalkmamamı işaret ederek kapıya doğru yöneldi. Kalkmadım ben de. Kalkacak halim yoktu zaten. Kapının açılıp kapandığını duyduğumda gittiğini anladım. Yeniden kendimle baş başa kalmıştım. Sohbetimizin bu kadar kısa sürmesini yadırgadınız mı?.. Ben yadırgamamıştım doğrusunu söylemem gerekirse. Konuşulanlar konuşulmuştu. Kendimiz için en doğru yolu, yine tek başımıza, kendimizi daha çok tanıyarak bulabilirdik ancak... Hayatı ve birbirimizi, en azından bu gerçeği bilecek kadar tanımıştık artık. Biraz öyle kaldım. Sonra kalktım, kendime ıhlamur kaynattım. O ıhlamur kokusunun da beni çağırdığı birçok yer ve zaman vardı. Günü geldiğinde, belki o anların hikâyelerini de anlatabilecektim... Buruk bir sevinç daha geçti o anda içimden. Anlatma olasılığım beni yeniden ayakta tutacaktı, biliyordum. Anlatma olasılığıma böyle bir zamanda bile inanabiliyordum... Bir talih miydi bu, bir talihsizlik mi?.. Hayatı tutuyor muydum, bir kez daha ıskalıyor muydum?.. Bu soruyu o anlarda elbette sormamıştım. Bana o anlarda bu olasılığın doğurduğu sevinç yetebilirdi... Mutfaktan salona bu duyguyla döndüm. Sayısız dokunuşlarla yıllar boyunca biriktirdiğim ve bir arada tutmaya çalıştığım plaklarıma doğru yürüdüm. Elim yıllardır ellerimi değdiremediğim bir plağa gitti. Bir ses, birkaç eski cümle, beni bir daha çok uzak bir yere çağırıyordu... Seninle Mahler’i bile dinleyememiştik... Artık dinlemedik diyemeyeceksin... Plağa baktım. “Ölmüş Çocuklar İçin Şarkılar”ın hikâyesini hatırlamaya çalıştım. İnci, bu şarkıları dinlemeye başladığım günlerde, hayatıma henüz girmemişti. O zamanlarda böyle bir

çocuk ölümünü yaşayabileceğimi düşünemezdim. Plağı aldım, pikaba koydum. İğne plağın üzerine, o eski ayrıntıların arasından yavaş yavaş geldi, o anda yaşadıklarıma değdi. Uzaklardan bir el, yanağıma dokunmuştu sanki... O derin sesin büyüsüne yeniden iniyordum.

Bu havada bunca gürültü patırtı arasında
Çocukları asla dışarı göndermezdim
Onları götürdüler
Ben bir şey diyemeden
Bu havada, bunca kargaşa arasında
Hastalanacaklarından korkardım
Ama bunlar artık boş düşünceler
Bu havada, bu dehşetli havada
Çocukları asla dışarı göndermezdim
Yarın ölürler diye endişe ederdim
Ama şimdi tüm bu kaygılar boş
Bu havada, bu kargaşada, bunca gürültü arasında
Sanki annelerinin kucağında dinleniyorlar
Onları hiçbir fırtına korkutamaz artık
Onları artık Tanrı'nın eli korur....

Eski, çok eski bir ezginin saçlarına dokunuyordum sanki, evet... Bu benim matemimdi, hiç kimseyle paylaşamayacağım özel cenaze törenimdi. İnci'yle, hiçbir zaman dinleyemediğim bir ezgide yürüyordum... İşte o anda, o anda birdenbire ağlamaya başladım, hüngür hüngür ağlamaya başladım... Kendimi tutamıyodum... Ağlıyordum, en nihayet ağlayabiliyordum... Çocuklar, dışarıya salıverilen çocuklar, o kötülüklere dayanamamıştı. Çocuklar dışarıda, o gecelerde, çok, ama çok üşüyordu... Ağladım, o sabah çok ağladım... İnci bunu da bilmeyecekti. Ona kendisi için ne kadar ağladığımı da gösteremeyecektim... Beni ağlatan bu yalnızlıktı, içimdeki bu sürgündü. O anlarda, tıpkı o yakınlarımızın cenaze törenlerindeki gibi, İnci'nin ölümüne olduğu kadar, kendi ölümüme de ağlıyordum elbet. Birbirimizden ne kadar çok insanımızı, sevgimizi ve sesimizi paylaşamadan kopmuştuk... Yorgundum, çok yorgundum artık... Bu yorgunluğun etkisiyle dinlenmek istedim biraz. Gözlerimi kapadım, onu yeniden görmeye çalıştım. Hayatım çok değişecekti artık, hissediyordum... Sonra kalktım, kendime gelmek için bir duş aldım, giyindim. Yeni bir zamana hazırlandım... Saat on biri bulmuştu... Beni o gün de, artık çoktan kanıksadığım o kaçış bekliyordu...

İnsan, hayatını, anlarını, hep aynı yerlerde tekrarlarken bile, başka yerlere, farkına varmaksızın yavaş yavaş hazırlanabiliyor... O sabah ajansa giderken, yeni bir yere doğru yol aldığımı henüz bilmiyordum örneğin. İçimde tanımlamakta zorlandığım, nicedir duymadığım bir kıpırtı vardı ama. O duygusal yorgunluğumu bana farklı bir sesle yaşatan bir kıpırtıydı bu. Bu sesin ardından gitmek istiyordum. "Yaşamam gerek" diyordum kendi kendime, "İnci için, İnci'nin bende bıraktıkları için yaşamam gerek..."

Bu sesin kaynağına, odama girdiğimde inmeye başladım. Masama oturdum, bilgisayarımı açtım. Önümde yine yapılması gereken birçok iş duruyordu... Bir annenin, o margarinle ne mucizeler yaratabileceğini ve çocuklarına nasıl bir şefkat verebileceğini anlatan bir kampanya da hazırlamamız gerekiyordu.... Kahvemi içerken, bir önümdeki bu işlere, bir odama, bir de dışarıya baktım... Yıllardır bu işi yapıyordum, birilerine mutluluk ve güzellik reçeteleri, olasılıkları dağıtıyordum... Kimi yalanlardan rahatsızlık duymadığımız günlere de gelmiştik... Bu mutlulukları oynayanların, inşa edenlerin, aslında hangi mutsuzluklarla savaştıklarıysa hiç kimsenin umurunda değildi sanki. Oyun içinden çıkılamaz bir hale gelmişti. Herkes bir şekilde ayakta kalmaya çalışmalıydı çünkü... Dışarıda güneşli bir hava vardı... Hayat akıyordu... Başka yerlerde, böyle odaların dışında, bir başka türlü akıyor ve geçiyordu... O anda Beyoğlu'nda gezmek, gündüz gözüyle kitapçılara girmek, bir yerlerde oturup kahve içmek de vardı... Moda Burnu'nda denizin kokusunu almak, Kadıköy Çarşısı'ndan

alışveriş yapmak vardı. Vapura binip Kavaklar'a gitmek, bir ızgara lüfer yemek vardı... Beylerbeyi'nin, Çengelköy'ün, Anadoluhisarı'nın, Kandilli'nin, Kanlıca'nın kıyılarında sadece dolaşmak için dolaşmak vardı... Bir sinemaya gitmek vardı... Bunları yıllardır hafta arası bir günde yapmıyordum. Yıllardır bir odada, hayatın dışarıda böyle aktığını düşünmeksizin, bana hep uzak, rötuşlanmış mutlulukların ve güzelliklerin resmini çizmiştim... Ajans her zamanki gibi hareketli günlerinden birini yaşıyordu. Birçok insan, yine anlaşılması zor bir telaş içindeydi. Hayatlarımız hep böyle mi geçecekti?.. Böyle olasılıkları durmaksızın ıskalayan o kadar çok tutsakla doluydu ki çevremiz. Kendilerini işlerinde bu uzaklıklar yüzünden, küçük hesapları adına bile bile köleleştiren, mutsuz eden ne çok insanla birlikte yaşıyorduk... Giderek kalabalıklaşan bu yalnızlıklarla ne kadar, nereye kadar yüzleşilebiliyordu?.. O resimlerdeki mutluluklara, o yan çizmeleri örtmek için mi bu kadar bağlanılıyordu yoksa?.. O resimlerdeki mutluluklar kime hizmet ediyordu, hangi adı konmamış suç ortaklıklarımızın eseriydiler?.. Bize bu dünyayı veren kimdi?.. Bizden yaşamamız gereken dünyaları, hayatları alan, koparan kimdi?.. Cuma akşamları bu kadar "mutlu", pazartesi sabahlarıysa bu kadar "mutsuz" olan insanlar, hangi dünyanın insanlarıydı?.. Uygarlıklarımız vardı işte, teknolojik harikalarımız, ışıltılı şehirlerimiz, mesleklerimiz, birbirinden güzel giysilerimiz bile vardı. Yanlış neredeydi o zaman?.. Biz neredeydik?.. Kimliklerimiz neredeydi?.. Buralara neden, nasıl, kimlerle gelmiştik?.. İşlerinde istediklerini bulanlara ve yaşayanlara hiçbir lafım yoktu. İçinde yıllardır bulunduğum dünyanın "doğru"larına da bir lafım yoktu. Ama görüyordum, hem kendimi hem de çevremdekileri görüyordum. Tatiller hep iple çekiliyordu, hafta sonları iple çekiliyordu. Hayaller biriktiriliyor, ya da erteleniyordu. Bu "başka günler"in beklendiği, yalnızca beklendiği günlerde hayat adına ortaya konan ve yaşanan neydi, gerçekten yaşatılan neydi ama?.. Yaşanan günler sürekli "başka günler"i bekliyordu, evet. Hoş, o "başka günler"in aslında ne kadar gereğince yaşandığı da şüpheliydi, ama bu oyun için böyle bir ısrar vardı yine de. Sonuç?.. Sonuçta bu oyunu oynayanlar, hep birilerinin yazdığı bir oyunu oynuyordu. Tıpkı benim yıllarca, böyle bir odada, böyle oyuncularla, böyle bir ekranın başında, o ekranlar için oynadığım gibi... Işıklar, spotlar, renkler, parlak sözler ve "photoshop"lar hizmetimizdeydi... Rötuşlanmış mutluluklarımız ve güzelliklerimiz bize sinsice "Siz hiçbir yere gidemezdiniz, gidemeyeceksiniz" diyordu. Siz hiçbir yere gidemezdiniz, siz hiçbir yere gidemeyeceksiniz... Durağınız ihtiyari bir duraktı esasında. Ancak siz o durakta hep kalmayı ve beklemeyi seçmiştiniz. Siz o sahneyi hep aynasız bilmek ve sevmek istemiştiniz. Daha iyi giysilerle kendinizi örtmek zorundaydınız çünkü, daha iyi yemeklerle beslenerek ruhunuzun nasıl gereğince beslenemediğini unutmak, daha iyi arabalarla hiçbir zaman gidemeyeceğiniz o yerlere gittiğinizi sanmak zorundaydınız. Evlerinizi önerilen ve uygun görülen renklerle yaşamalıydınız. Çocuklarınız, aykırılıkların nerede, nasıl öldürüldüğünü hiçbir zaman söylemeyecek daha iyi okullarda okumak ve beklenen başarılara göre eğitilmek zorundaydı. Anlatılacak ve gıpta edilecek tatiller, paketlenmiş, güvenli yolculuklar sizi bekliyordu. Bu dekorun matematiğine uygun müzikler de raflara, kurallara en uygun biçimleriyle, tıpkı yine öğretildiği gibi, en gözle görülebilir ve ulaşılabilir yerlerine konmuştu. Neden mi?.. Gizlemek istediğiniz o korkularınızın tutsağıydınız çünkü. Siz başkalarının bunları sizden istediğine ve hep isteyeceğine inanmıştınız çünkü. İnşa ettiğiniz bu yeryüzü de sizin yeryüzünüzdü. Sizi, kendinizi böyle özlemlere kaptırdığınız için hiç kimse kınayamazdı bu durumda. Hiç kimse size, duymaya yanaşmayacağınız soruları sorma hakkına sahip değildi. Daha iyiyi yaşamak herkesin, hepimizin tercihiydi... Sorun burada değildi zaten. Sorun tüm bunları yaşamak için ödediğimiz bedeldeydi. Bu cilalanmış hayatlar adına, kendimizi bile bile kıstırdığımız kapanda ödediğimiz bedelde... Bu uzun tutsaklık, sadece titrek, cılız birkaç isyanla taşınıyordu... Yarınlara bırakacağımız uygarlık böyle bir uygarlıktı işte... Biz kendimizi, ışıltılarımıza hapsetmiştik... Sormaya cesaret edemediğimiz sorular, bizim sorularımızdı. Bu makyaj bizim elimizden çıkmıştı. Hepimiz bu oyunun içindeydik. Hepimiz bu oyunda büyüyor, ama aynı zamanda da küçülüyorduk...

O sabah güneşliydi... Dışarıdaki güneş sahte değil, sahiciydi... Sahici... En azından o anlar için, o anların şiiri için... Yürek atışlarımın hızlandığını, içime nicedir duymadığım bir sevincin yayıldığını hissettim birden... Hayatın, kendimi yaşadıklarıma çok yabancı bulduğum bir yerindeydim, biliyordum... O adımı atmak gerekiyordu ama artık.... O anlarda o adımı atmak zorundaydım... O anlar, o anlardı işte... Masamdan kalktım, ajansın çıkışına doğru, etrafıma gülümseyerek bakarak, yavaş yavaş yürüdüm. Bu

gülümsemeyi hiç kimse görmedi, fark etmedi elbette. Sekreter kıza, hiçbir açıklama yapmaksızın, dışarı çıkmam gerektiğini söyledim, çıktım. O işler beni bekleyebilirdi, daha çok bekleyebilirdi. O fotoğraflar da bekleyebilirdi, o boşluktaki sözler de... Çalıştığım ajans Nişantaşı'ndaydı. Oraları çok iyi biliyordum. Çocukluğumun, ilkgençliğimin heyecanları, umutları, sevinç ve kederleri oralarda geçmişti. Rumeli Caddesi'nde, Teşvikiye'de bu duyguyla yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Taşlık Bahçesi çoktan görkemli bir otele dönüşmüştü. Tan, Site, Konak sinemaları, Sander Kitabevi ile kumbaramı heyecanla götürdüğüm banka da yoktu artık, o köşe başındaki seyyar kokoreççi de... Ama kimi maçlarda, yer bulmak için sabahın çok erken saatlerinde gittiğim stad yerinde duruyordu. Stada bakan banklar da duruyordu... Bir simit aldım, o banklara oturdum. Simidimi orada gezinen güvercinlerle paylaştım. Kendimi o kadar hafiflemiş hissediyordum ki...

Ajansa döndüğümde vakit çoktan öğleyi bulmuştu. O bekleyen işler için birçok kez aranmıştım. Genel müdürümüz beni çağırıyordu. Gülümsedim, yanına gittim. Kızgındı.

"Nerdeydin sen bunca saat?"

"Gezdim" dedim gülümseyerek "Uzun bir yürüyüş yaptım. Dışarıda hava çok güzeldi..."

Kızgınlığı daha da arttı. Söylediklerime pek bir anlam veremiyormuş gibi baktı.

"Tam da bu işi yapacak zamanı buldun! Yarın prezantasyon var, beyefendi hâlâ bir şey getirmedi!.."

Gülümsemeye devam ediyordum.

"Getirmeyeceğim... Artık hiçbir senaryo, hiçbir reklam getirmeyeceğim..."

Sesindeki tehdidi duymamak mümkün değildi.

"Anlayamadım?.."

Yüzüne baktım. Bacak bacak üstüne atıp keyifle oturduğum koltuğa sırtımı iyice yasladım.

"Bence çok iyi anladın... Ben gidiyorum... İstifa ediyorum..."

Çok zekiydi, beklenmedik durumlara hemen uyum sağlayabilecek bir yapıya sahipti. Onun bu yönünü çok severdim. Ayağa kalktı, odasının kapısını kapattı, sekreter kıza bize iki kahve getirmesini ve odaya telefon bağlamamasını söyledi. Sonra da yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Neler oluyor?.. Meselemiz nedir?.."

Çekineceğim, işim adına kaybedeceğim bir şey kalmamıştı artık. Söyleyeceklerimle o çok güvendiği iktidarını sarsacağımı biliyordum.

"Pek anlatabileceğimi sanmıyorum, ama söyleyeyim. Ben artık gitmeye, reklamcılığa da son vermeye karar verdim. Hepinizden sıkıldım. Kendime yeni bir hayat kurmak istiyorum..."

Anlamaya çalışır bir hali vardı. Sakin sakin, bu kararımın nedenini sordu. Dolambaçlı yollardan gitmek istemiyordum. Ne hissediyorsam söyledim.

"Dedim ya, nedenini anlatamam. Artık kendime daha fazla yalan söylemek istemiyorum galiba..."

Masasındaki işlere baktı. Hafiften küçümser, kışkırtıcı bir soruyla karşılık verdi.

"Sen de mi reklamcılığı bir yalan olarak görmeye başladın?"

Ne demek istediğimi anlamıştı aslında, bundan emindim. İstediği sadece beni köşeye

sıkıştırmaktı. Oyununa gelmedim.

“Ya, bunu tartışmayalım istersen... Ben artık yaptıklarımı anlamsız bulmaya başladım, hepsi bu...”

Anladığını belirtmek istercesine başını salladı. Ne yapmayı düşündüğümü sordu. Birçok insan benim yerimde olmak isterdi. İyi bir iş, iyi bir maaş... Bunların farkında olduğumu, ama yine de gideceğimi, ne yapacağımıysa bilmediğimi söyledim. Bilmiyordum, ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Ben gitmek, bir an önce gitmek istiyordum sadece. Kollarını masasına dayadı, başını önüne düşünceli düşünceli eğdi. Aklından nelerin geçtiğini bilemezdim. Ancak o anda aniden, kimi sorumluluklarımdan kaçmamam gerektiğini de fark ettim. Bunu bilmesi gerekiyordu.

“Merak etme, az önce abarttım biraz. Elimdeki işlerin hepsini bitireceğim. Yarınki sunuma da yetişiriz, kafaya takma. Benim yerime bir başkasını bulduğunuzda da giderim. On beş gün, yirmi gün, bir ay, ne kadarsa artık... Sayılı günler çabuk geçer, değil mi?..”

Söylediklerimden etkilendiğini hissettim. Bunları onu etkilemek için söylememiştim oysa. Ben sadece, onca yıllık bir beraberlikten sonra, onu böyle birdenbire yarı yolda bırakmayı kendime yakıştıramamıştım. Kararımı almıştım ya, bu karar artık bana yetebilirdi. Hem benim sözlüğümde kolay ayrılma kavramı hiçbir zaman yer almamıştı. Maaşımla ilgili bir sorunum olup olmadığını sordu sonra. Bu konuda da bir açıklama yapmam gerektiğini hissettim.

“Yok, gerçekten yok.. Bunca yıllık bir emeğim var burada... Farkındaysan, bir tazminat ödememeniz için, kendimi kovdurmaya çalışmıyorum. Öderseniz itiraz etmem tabii!.. O da sizin vicdanınıza kalmış artık, ne yaparsanız kabulüm...”

Başını masasından kaldırdı. Gıptayla bakıyor gibiydi.

“Bunu yapacağını sanmazdım.”

Ne demek istediği anlamıştım. İşleri bırakmamı değil, alıp başımı böyle gitmemi kastediyordu. Benim de sesim yumuşamıştı.

“Seni rahatsız eden ne?”

Odasına baktı. Gözlerini kaçırdı.

“Birçok insanın yapmak isteyip de bir türlü yapamadığını yapıyorsun...”

Bunu neden söylediğini anlamak da zor değildi.

“Belki senin de yapmak istediğin budur...”

Cevap vermedi. Cevap vermeyişi, ya da veremeyişi de bir cevaptı ama o anda benim için. Kısa bir süre sustu.

“Biz o kadar da kötü insanlar değiliz...” dedi sonra.

Sustum. Önümdeki sehpanın üzerinde duran o parlak dergilere baktım. Kimi ülkelerde bu oyun, çok daha acımasız kurallarla oynanıyordu, biliyordum. Sustuğumu görünce söylemek istediklerinin arkasını getirdi.

“Tazminatının ödenmesi için talimat vereceğim. Ay sonuna kadar yirmi gün var. Ajansla ilişkini o zaman keseriz. Bu süreyi kendine yeni bir iş bulmak için değerlendirebilirsin istersen.”

Yapmak istediği o kadar açıktı ki... Beni mahcup etmeyi deniyordu. Yasal hiçbir zorunluluğu olmadığı halde, tazminatımı ödeyeceğini söyleyerek, kimlerle çalıştığımı gösterip beni son anda kararımdan döndürmeye çalışıyordu. Bunu ajansta doldurulamaz bir yere sahip olduğumu düşünerek yapmıyordu tabii. Kim, nerede, ne yaparsa yapsın, herkesin yeri bir şekilde doldurulabilirdi. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Dahası, ben kendi adıma, hiçbir zaman böyle bir iddianın peşinden koşmamıştım, en azından böyle bir yalanla kendimi kandırmaya yeltenmemiştim. Böyle görülmek istenmiştim belki bazen, ama gerçekleri de kabul etmek zorundaydım sonuçta. Ancak o, teslimiyetimizdeki kader birliğimizin devam etmesini istiyordu aynı zamanda. O aslında, bu farklı adımı atışımı kabullenemiyordu. İnsan ilişkilerinde de buna benzer durumlarla karşı karşıya kalmaz mıyız?.. Örneğin çok mutsuz bir evlilik yaşadığı halde, hayatını bir türlü değiştiremeyen bir arkadaşınız, evliliğinize son vereceğinizi söylediğinizde, sizi, inanmadığı, ama inanmak istediği bahanelere sığınarak caydırmaya çalışmaz mı?.. Sizi bilmem ama, benim bu duruşla ilgili, günün birinde, başka bir zamanda anlatabileceğim, yaşanmış bir hikâyem bile var... İlişkilerdeki tüm aykırı, ya da aykırı görülen adımlar, o adımları atamayanların duvarlarınca durdurulmak istenmez mi?.. Sıradan aileleriyle sıradan hayatlarını sürdüren kadınlar, tek başlarına yaşamayı seçip birey olma mücadelesi veren kadınları dışlayıp, bir “kötülükle” damgalamaz mı örneğin?.. Herkesin hayranlık duyduğu ünlülerin başlarına gelen felaketler, yine o sıradanlıklara tutunarak yaşayanları için için mutlu etmez, hayata daha çok bağlamaz mı?.. O aykırı adımlar, onların hiçbir zaman konuşulamayan ve konuşulamayacak yenilgi duygularını daha da pekiştirir sonuçta. Onlar, o aykırı adımları atanların ne bedeller ödediklerini akıllarına getirmek bile istemezler. Onlar, o aykırılıkları seçenlerin mutlu olmalarını hazmedemezler. O evlerde mutluluklar, o aykırıların mutsuzluklarıyla beslenir biraz da. Çünkü mutsuzlukların kalın bir toprakla örtülmesi gerekir. Kalın, el ele verilerek taşınan bir toprakla... Bu toprağın bir başka ölü toprağı olduğu fark edilmeksizin... Bunlar elbette itiraf edilmez, yüksek sesle konuşulmaz. Böyle düşünmek “ahlaklı” değildir çünkü. Hiç kimsenin rolünü içtenlikle oynamadığı, sadece ezberini iyi yaptığı oyunlardandır bu da. Böyle oyunları belki de hepimiz, sahne alma sıramız geldiğinde, kendimize göre oynarız. İnci’nin o uzak adada hayallerini gerçekleştirememesini ben de istememiş miydim örneğin?.. İstemiştim, artık rahatlıkla itiraf edebilirim, ben istemiştim, hem de çok istemiştim. O, uzak adaya gidişiyle, “gitmeyi” başarmıştı çünkü... “Gitmeyi”, evet... “Gitmeyi” ve hayatına yeniden, belki de bir başka sıfırdan başlamayı... Ben de o günlerde bu seyirciliği hazmedememiştim. Onu çok özlemiştim, kollarıma bir daha almak istemiştim kuşkusuz. Ona sarılmak istemiştim, onun eksikliğini duymuştum, çok, çok, çok duymuştum. O çağrıyı bu hasret doğurmuştu öncelikle... Gelgelelim, bu gerçeğimi de yadsıyamazdım. Benim de içimde bir kötülük vardı çünkü... Bu kötülük de benim doğrularımdan biriydi... Onun da kendi doğrularının izinden gittiğini, dahası kurtulamadığı ve kurtulamayacağı o gerçeğine doğru, umutlarına rağmen adım adım sürüklendiğini nerden bilebilirdim ki?.. O fırtınanın sesini nasıl duyabilirdim ki?..

Neyse, bunları da bir yerlerimizde bırakalım şimdi, bırakabileceğimiz kadar bırakalım... Genel müdürümün yaşadıkları, bana kalırsa, böyle bir durdurma isteğinin izlerini taşıyordu... O, o adımı atamadığı için, bana o adımı attırmak istemiyordu. Hikâyeyi biliyordum, bu oyunu daha önce de görmüştüm. Onun bana karşı bu kadar iyi davranmasında, tazminatımın ödeneceğini, geriye kalan yirmi günü yeni bir iş bulmak için değerlendirebileceğimi söylemesinde profesyonelce bir kurnazlık da vardı sanki. Yeni bir iş arıyor, ya da başka bir ajansla anlaşmaya çalışıyor olabilirdim... Böyle bir niyetim yoktu oysa. Bunu söylemeliydim, bilmesini sağlamalıydım.

“Başka bir yer aramıyorum... En azından şimdilik... Sadece hayatımı başka türlü yaşamak istiyorum, inan... Reklamcılık defterini bir daha açılmamak üzere kapatıyorum...”

Bu sözler yeterince durdurucuydu. O da orada durdu zaten. Konuşmayı daha can alıcı bir yere getirdi.

“Romanın nasıl gidiyor?”

Rahatlatıcı bir soruydu. Çekişmeyi gereksiz kılan, daha samimi bir soru. Cevap da ona göre olmalıydı o halde.

“Şu sıralar hızlandı... Ne yapacağımı ve ne yazmam gerektiğini çok iyi biliyorum artık... En çok istediğim de bu romanı yazmak... Yani gidiyorsam...”

O da beni orada durdurdu. Paylaşır, anlar görünmeye çalışıyordu sanki.

“Biliyor musun?.. Benim bu roman hakkında çok olumlu bir önyargım var. Nedenini bilmiyorum, ne yazdığını da bilmiyorum, ama çok iyi bir roman yazacağına inanıyorum işte...”

İnanıyor muydu gerçekten?.. Bilemezdim. Gülümsemekle yetindim bu yüzden. Bu sözleri de farklı bir şekilde dinlemek ve yorumlamak mümkündü. O, bu inancını dile getirirken, gizli bir endişeyi de farkına varmaksızın açığa vuruyor olabilirdi örneğin. Attığım adımı onun gözünde daha anlamlı kılabilecek bir endişeydi bu. Kendim için, hayatım adına bir başarıyı inşa ettiğimi görmekten, ya da görmeye mecbur kalmaktan kaynaklanan bir endişe... Seyretmek, sadece seyretmek, insana bazen çok ağır gelirdi. Seyretmek, insana sık sık kaybettiklerini ve yapamadıklarını hatırlatabilirdi böyle durumlarda. Böyle seyirciliklerimizde, işte bu nedenle, hep başka insanları oynardık. Asıl insanlar, o gösterebildiğimiz insanların arkasında beklerdi. Sahne de beklerdi, gerçek tiradlar da. Ne var ki o sahne, hiç de göründüğü kadar yakın değildi. Savaş da bu uzaklığın hissedilmesindeydi zaten, yenilgi duygusu, haset, seven insanı oynamak, bu uzaklığın kendisini sürekli hissettirmesindeydi...

Onun bu sözlerini böyle de duyabilirdim, evet. Ancak sonuçta, yaptığım işin, hayalimin böyle görülmesi, ne gizleyeyim, bu olasılığa rağmen, yine de hoşuma gitmişti. Romanıma, hele hele böyle bir ölüm ve yalnızlık karşısında kaldığım bir zamanda, ben de sonuna kadar inanmalıydım çünkü. Yaşadıklarımı, beni, bu adımı atmaya, hiç beklemediğim bir zamanda, kendimden ummayacağım bir kararlılıkla atmaya çağıran tarihi, ona o gün anlatamazdım ama. O günlerde, hiç kimseye, asıl duyduklarımı anlatamazdım. Bu inanma konusunda tek yapabileceğim, zaaflarımıza, pişmanlıklarımıza ve güçsüzlüklerimize hafiften dokunmaktı o anda.

“Keşke tüm inandıklarımızı gerçekleştirebilseydik...”

Bir şeylere çok üzüldüğümü sezmiş gibiydi. Ancak o anda çok ileriye gidemezdik. Kimi özel anlarımızı paylaşmada, yeterince cömert olma olanağını birbirimize hiçbir zaman tanıyamamıştık zaten. İş hayatı buna benzer boşluklarla da yaşanır, bilirsiniz. Biz de yıllar süresince, çizginin dışına çıkmaksızın, öyle yaşayıp gitmiştik... Söyledikleri yine de yüreklendirici, yerini bulan sözlerdi.

“Sen yapacağını yapıyorsun işte.”

Yapıyor muydum, gerçekten yapabiliyor muydum?.. Konuşmayı daha fazla sürdürmek istemedim. Böyle bir yerde kalmak daha doğru görünüyordu.

“İzin verirsen, ben bugün gitmek istiyorum. Merak etme, bu gece evde çalışır, yarın kampanyayı getiririm.”

Başını dostça ve durumu onaylarcasına salladı.

“İyi git... Ben de prezantasyonu bir gün erteletirim. Beklesinler artık, ölüm yok ya işin ucunda... Ama yarın gel ha!.. Oturur konuşuruz...”

İyi ve olgun insan rolünü oynamak... Bu gereksinim onun gereksinimiydi. Bu zorunluluk da onun zorunluluğuydu... Bir karşılık vermeden kalktım. İyi günler diledim, kapıya doğru yavaş yavaş yürüdüm. Tam çıkarken arkama döndüm. Pencereden dışarıya bakıyordu. İçimden sıcak bir ses geçti.

“Hoşça kal... Çok güzel bir konuşmaydı, sağol...”

Bu da benim gereksinimimdi. Tıpkı onu böyle, size anlatmaya çalıştığım haliyle görmek istememdeki gibi... Küçük zaferlerine farklı görüntüler yakıştırmak da bir gereksinimdi, kendine güveni bir yerlerde sarsılmış bir insan için, hep iyi ve doğru görünmek de... Baktı, eliyle güle güle dercesine karşılık verdi. Gülümsüyordu. O sesin izinden gitmeye devam ettim.

“Beni anladığına inanmak istiyorum. Seni durduk yerde zor durumda bıraktım, kusura bakma. Ama başka türlüsünü yapamazdım artık. Bugünlerde yaşadıklarımı bilseydin bana hak verirdin. Ama böyle işte...”

Gülümsemeye devam ediyordu.

“Yarın sabah buraya geldiğinde ilk ne diyeceksin?”

Ben de gülümsemeye çalıştım.

“Ne diyeceğim?..”

İki kolunu havaya kaldırdı, sesini biraz yükseltti.

“Şafak yirmi!..”

Zekice bir yaklaşımdı. Bu sefer gerçekten gülümsedim. İçimi bir burukluk da kapladı ama o anda doğrusunu söylemem gerekirse. Yıllarımı geçirdiğim bir yerden ayrılıyordum. Reklam yazarlığını başarmak için mücadele verdiğim yerdi, İnci’yi bana bir şekilde getiren, romanımın birçok sayfasını yazdığım yerdi yirmi gün sonra kopacağım. Burukluğum buradan mı kaynaklanıyordu, her şeyin bu kadar kolay ve çabuk bitmesinden mi?.. Kalmam için daha ısrarlı olunmasını da istemiş miydim?.. Belki... Ama bu soruyu sormanın da bir anlamı yoktu artık. Ok yaydan çıkmıştı bir kez. Ben de başımı hafiften, ne demek istediğini anladığımı belirtircesine salladım.

“Şafak yirmi... Tamam...”

Odama gittim. Artık dışarı çıkabiliyordum, kendimden beklediğim birçok olasılık adına çıkabiliyordum. Ne var ki hiçbir yere gitmek de istemiyordu canım. Ajanstan çıkıp eve döndüm. Gün ortasında sayılırdık. Hava henüz kararmamıştı. Böyle bir zamanda eve dönmek de farklıydı. Bir hikâye daha başlıyordu işte... Kampanya için yanıma aldığım notları masaya bıraktım, kanepeye uzandım. Ne kadardır almak isteyip de bir türlü alamadığım, hep ertelediğim kararı birdenbire alıvermiştim işte. Yirmi gün sonra bir kampanya hazırlama sıkıntısıyla uyanmayacaktım. Kendime yeni bir yol çizecektim. Ne yapacaktım peki?.. Bilmiyordum, hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, doğru bir karar aldığımdı. “Nasılsa bir şeyler yaparım” diyordum. Kendime inanıyordum, farklı bir şeyler yapabileceğime inanmak istiyordum. Kıyıda köşede birikmiş birkaç kuruş param vardı. Bu para beni yaklaşık bir yıl idare edebilirdi. Bu süre içinde de yeni bir şeyler bulunurdu elbet... Bu süre içinde... Bu süre içinde romanımı yazabilecek miydim peki?.. Çalışacaktım, elimden geleni yapacaktım. Hikâye kendini çoktan göstermişti. Hikâyenin nasıl başlayacağı, süreceği, hatta nerede, hangi duygularla biteceği bile belliydi. Ama yine tedirgindim, kendimden kuşkuluydum. Yine de... Yine de korkuyordum işte... Ancak yaşadığım günleri daha anlamlı kılmak ve daha iyi görebilmek için, bu hayalden vazgeçmemem gerekiyordu. Sesimi hem kendime hem de birilerine duyurabilmek için, gidebileceğim yere kadar gitmem gerekiyordu...

Bu hayallerle biraz daha vakit geçirdim. Saate baktım. Altıya geliyordu. Ada’yı hatırladım birden. “Okuldan dönmüştür artık” diye düşündüm. İçimden onunla konuşmak geldi, aradım. Derslerinden de, okuldan da sıkılmış görünüyordu yine. Hafif bir burukluk duydum. Okul günlerimi ben de çok kötü yaşamıştım... Sonra konuşma sırasını devraldım ve ona çok yakında ajanstan ayrılacağımı söyledim. Artık istersek, hafta arasında da rahatça görüşebilecektik... Bunu neden yapmıştım?.. Kendimi, yeni hayatıma, yaşadıklarımı anlatarak alıştırmak istiyordum herhalde. Ajanstan ayrılma haberimle, hafta arası görüşme ihtimalimizden daha çok ilgilendi. Yeni “filmler” yapmayacak mıydım artık?.. Senaryolarını yazdığım reklam filmlerini seyretmekten ve bu filmleri babasının yaptığını arkadaşlarına söylemekten her zaman hoşlanmıştı. Şimdi elinden bu küçük eğlence de alınıyordu sanki. Doğruyu söylemekten başka çarem de yoktu ama.

“Hayır kızım, yapmayacağım... Ama onun yerine bir roman yazıyorum ya işte...”

Romanın ne zaman biteceğini sordu bunun üzerine. Yakında, hem de çok yakında biteceğini söyledim. Bu romanın ne önemi vardı onun gözünde?.. Kim bilir... Zamanla bu sorunun da yanıtını verebilecektim belki... Telefonu, biraz daha konuştuktan sonra kapattık... Bizi çok farklı bir hafta sonunun beklediğini o anda fark ettim. İnci’yi bir daha göremeyeceğimizi hangi kelimelerle dile getirebilecektim?.. Gerçek kelimeleri bulmakta yine zorlanacaktım, biliyordum. Ancak bu düğümü de çözmeliydim, bir

şekilde çözmeliydim sonuçta. Bu düğümden de, ne yapıp edip kurtulmalıydım. Birçok düğüm, zamanın akışında, kendiliğinden çözülmemiş miydi?.. Dedemin yanında geçirdiğim göçmenlik günleri de geçmişin bir yerlerinde kalmıştı. Kızımla aynı evi, üstelik daha çok kendimin bildiğim bir evi, yeniden paylaşabiliyordum. Hayatımızda yeni bir sayfa açılmış gibiydi. Ben buna inanıyordum, onun da inanması için elimden geleni yapıyordum... Çözecektim evet, bu düğümü de mutlaka çözecektim.

Sonra o hafta sonu geldi... Sıradan bir cumartesi akşamıydı sanki. Bir kebapçıya gittik. Kebapçılara İnci'yle de birçok kez gitmiştik... Haberi yemeğin tam ortasında, tahmin edebileceğiniz gibi, çok zorlanarak verdim. Sakin olmaya, içimdeki kederi elimden geldiğince dışa vurmamaya çalıştım. Başka türlüsünü yapamazdım.

"Sana kötü bir haberim var... Birkaç gün önce bir mektup aldım. İnci çok... Çok hasta..."

Söyleyeceklerime sadece kendisini değil, kendimi de alıştırmak istiyordum. Merakla baktı. Biraz şaşırmış gibiydi.

"Nesi varmış?"

Bu konuyu konuşmayı beklemiyordu elbette. Hayatımızın son zamanlardaki en büyük kahramanını bir süre için derin bir sessizliğe gömmüştük. O da, size daha önce söylediğim gibi, sormak istediği halde sormayanlardandı, soramayanlardandı sonuçta. Ben konuyu açmayınca, o da açmamıştı. Onun dışa kapanan bu yanını biliyordum. Bu kapanmanın bir kendini savunma, koruma anlamına geldiğini de biliyordum, yaşadıklarından kaçmayı tercih etme anlamına da... O kapağı açmaya bu nedenle çalışmamıştım. Ne var ki artık... Artık o derin uykudan bir şekilde uyanmak da gerekiyordu. Gülümsemeyi denedim, başaramadım. Başımı önüme eğdim.

"O, bir daha dönmeyecek..."

Nedenini sordu. Artık söylemem gerekiyordu. An o andı.

"İnci... İnci öldü..."

Boğazımda yine bir şeyler düğümlenmişti. Tüm çabama rağmen, sesimin çatlamasını engelleyemedim. Onun bu çatlamayı duymamasını o kadar istemiştim ki... Sesim o anın gerçeğinde çatlıyorsa, en doğru sesti; ağlamak istiyor ve ağlayabiliyorsam, en doğru yerdeydim. Bu güçlü görünme isteğine hiç gerek yoktu, biliyorum. Ancak insan, ne yaparsa yapsın, kendisiyle her zaman gerektiğince konuşamıyor, barışık olamıyor. Üstelik o anda, böyle bir iç savaşın neresinde kaldığımı hiç bilemezdim. Güçsüzdüm, zayıftım, eski, unutamadığım bir şarkının dizelerindeki gibi, dermansız ve korunmasızdım aslında...

Söylediklerimi duyunca hafiften gülümsedi. Hüzünlü, çok hüzünlü bir gülümsemeydi bu, görebiliyordum. Gözleri dolmuştu. Böyle durumlarda gülümsenir bazen bilirsiniz. Bir felaket haberi aldığınızda, dudaklarınızdan gizlemek, engellemek istediğiniz, mahcup, sessiz bir gülüş geçer... Bu gülüşün farklı fotoğrafları vardır... Bu gülüşler, daha çok acı çeken insanların gülüşleridir... Onun o andaki gülüşü, hangi gülüşlerdendi peki?.. Bilemezdim... Hayat, bizi zaman zaman öyle farklı yerlere koyabiliyordu ki... Bu gülüş, beni ve kendisini avutmak içindi belki de... Tek görebildiğim, çok üzüldüğüydü. Bu üzüntüsünü, istediğince dışa vuramayacağını biliyordum ama. Fazla üstelemedim bu yüzden, ne hissettiğini sormadım. Sorsaydım da doğruyu söylemeyeceğinden emindim çünkü. Ben o anda ancak bir kapıyı aralamayı deneyebilirdim. Ne kadar üzgün olduğumu söyleyerek... Söylediklerime bir karşılık vereceğine, konuyu birden değiştirmek ister göründü.

"Ben bu akşam kadayıf yemek istiyorum."

Böyle durumlarda konuyu değiştirmeye, yaşananları yok saymaya, daha da doğrusu, sayar görünmeye çalışırdı hep. Bu tavrı, pek belli etmeye çalışmazdım, ama beni bazen çok sinirlendirirdi. Ancak bu kez yaşananlar başka bir tarihindi. Bu istekte hem bir özlem hem de bir matem yatıyordu... Ona kadayıfı ilk sevdiren ve tattırandı çünkü İnci.

O pazar günlerimizin birinde, yakınımızdaki kebapçıdan yemek getirtmiştik. Siparişlerimizin arasında kadayıf da vardı. Ada, daha önce kadayıf yememiş ve yine yemek istememişti. Onun, kendisini yeni tatlara kapalı tutan bir yanı da vardı. İnci de o gün, bu durumu bildiği halde, kızgın bir abla gibi, tüm sevimliliğiyle diretmiş, Ada'ya kadayıfı "hiç şansın yok" diyerek tattırmaya kalkışmıştı. Bu yemekler boşuna gelmemişti, gerekirse bu kadayıfı "burnundan fitil fitil sokabilirdi!"... Tansiyon yükseliyordu!.. Ancak o kadar gülünç ve sevimliydiler ki, onları seyretmekten başka türlüsünü de yapamıyordum. İnci bir deyimi daha yanlış kullanmıştı, ama ne yalan söyleyeyim, bu yanlışlık da onda o anda çok iyi durmuştu. Ama Ada'nın inadı da inattı doğrusu. Dudaklarını sıkı sıkı kapatıp, başını iki yana sallayarak karşı koyuyordu. İnci de aynı tehditkâr sevimliliğiyle, "Şansını zorlama istersen" demiş, buna karşılık olarak da "Yemeyeceğim işte manyak!" cevabını alınca yerinden fırlayıp Ada'nın üzerine, eline bir parça kadayıf alarak çullanmıştı. Ada yerde, İnci'nin iki bacağı arasında debeleniyor, burnunun sıkılmasına gülmesini tutamayarak direnmeye çalışıyordu. İşte tam da böyle gülerken o kocaman kadayıf parçasını bir anda ağzında bulmuştu. İnci de gülüyordu. Sonra da Ada'nın çenesini sık sıkı kavramıştı. "Çiğne, çiğne diyorum!" diye bağırarak... Ada da, çaresizlik içinde, kadayıfı çiğnemeye başlamıştı. Yediğinin tadından hoşlandığı anlaşılıyordu. İnci, "Sevdin değil mi eşşek, sevdin değil mi itiraf et!" diyordu. Ada sevmediğini belirtmek istercesine başını iki yana sallıyordu yine. Sonra da yerden kalkmışlardı. İnci, masadaki kadayıfı göstererek gözleriyle Ada'nın devam etmesini istemişti. Yine bir direnmeyle karşılaştığını görünce de bir daha yerinden kalkmaya yeltenmiş, ancak tehdit bu sefer etkisini hemen göstermişti. Koca bir kadayıfı birlikte yemişlerdi o gün. Daha sonraki günlerde de bunu yapmışlar, bu paylaşmayı zamanla, vazgeçemedikleri bir alışkanlığa dönüştürmüşlerdi. Ada'nın bu isteğinin, bir tarihi anlatması, bize durduk yerde bir matem gibi gelmesi bundandı. O akşam bir kadayıfı ilk kez tek başına yemişti. Yediği her lokmanın tadına varmaya çalışıyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu sanki...

O akşam eve fazla konuşmadan döndük. Zamanla konuşacaktık nasılsa, biliyordum. Eve vardığımızda, Ada odasında, defalarca seyrettiği o köpekli aile filmlerinden birini yeniden seyretmek için televizyonun karşısına geçti. Ben de, biraz yalnız kalmak istediğimi söyleyerek, salona gittim. Işıkları yakmadan dışarıya, o uzağa baktım bir süre. Sonra içimden yine biraz Mahler dinledim. Yeni bir gidişin, bir özgürlüğün yoluna çıkmak istiyordum. Bu özgürlüğün bedelinin çok ağır olacağını bilsem de... Dinlediğim, *Yeniden Doğuş Senfonisi*'nin tekrar tekrar döndüğüm o beş dakikalık bölümüydü bu kez...

> Ah küçük kırmızı gül
> İnsan en büyük sefalette yaşar
> İnsan en büyük kederde yaşar
> Nasıl da isterdim şimdi gökyüzünde olmayı
> Uzun bir yoldaydım ben
> Ama bir melek yanıma geldi
> Ve benim yolumu değiştirmek istedi
> Ama ben yolumu değiştirmeyeceğim
> Tanrı'dan geldim ve Tanrı'ya gideceğim
> Tanrım bana nurunu gösterdi
> Bu nur beni sonsuz hayata taşıyacak...

diyordu şarkı... Bu nur beni sonsuz hayata taşıyacak... Nur nasıl bir nurdu?.. O küçük anahtarı elimde tutuyordum... Kendimi daha çok görecek ve tanıyacaktım... Bir yolumuz vardı. Aslında hep tek başımıza çıktığımız ve tüm insanlarımıza rağmen, belki de hep tek başımıza aldığımız bir yolumuz... O yolda yürüyecektik, gidebildiğimiz yere kadar gidecektik... Kendimizi ancak böyle tanıyabilirdik, karanlıklarımızdaki ışığa ancak böyle yaklaşabilirdik...

O gece benim bunları yeniden duyma ve kendime duyurma gecemdi... Şarkıyı dinledim, bir sigara içtim, biraz oturdum. Sonra Ada'nın yanına gittim. Pijamalarını giymiş, uyukluyordu... Televizyonu kapattım, yatağına yatırdım, üstünü örttüm.

"Bir köpeğimiz olsaydı birlikte uyurduk..." dedi.

Birlikte uyurduk... Bu cümle de öyle çok yere gidebilirdi ki... Gözlerim doldu yine. Cevap veremedim. Yanına oturdum, saçlarını okşadım. Birden, yerinden doğrulup boynuma sarıldı. Yüzümü okşadı. Gözyaşlarımı tutamamıştım yine. Yanaklarımdaki ıslaklığı fark edince daha sıkı sarıldı. Sesi hem koruma hem de korunmasızlık doluydu sanki.

“Ağlamışsın sen...”

Kendimi gizlemek istemiyordum artık.

“Ağladım...” dedim.

Nedenini sormaya gerek görmedi. O da kendisini gizleyemezdi çünkü böyle bir anda. Kısa bir süreliğine öyle sarılı kaldık... O anlarda aynı insan için, çok farklı fotoğraflar görüyorduk, emindim. Farklı fotoğraflar, farklı hikâyelerdi... Sorusu, kimi hikâyeleri nasıl yaşadığını o kadar iyi gösteriyordu ki...

“Yarın treni kurar mısın?..”

Kurabilirdim elbette. Bizi, yeniden doğacak bir günde, başka anlar ve sahneler bekleyecekti. Bunu da neden istediğimiz belliydi elbet...

O gece de öyle geçti. O gece ayrı odalarımızda, başka İnci’ler için uyuduk. Ertesi gün, sıradan bir pazar günü gibi başladı. Kahvaltı ettik. Ben biraz gazete okudum, o biraz televizyon seyretti. Hava kapalıydı. İçimizden dışarı çıkmak gelmemişti. Sonra onu, uzun süredir bir köşede duran trenimizle oynamaya çağırdım. Sevinçle gülümsedi. Bu çağrıyı beklediğini anladım o an. Treni birlikte kurduk, çalıştırdık. Ayrıldığımız akşam, bu treni verirken, yeni bir üçlü beraberliği bir daha yaşayamayacağımızı biliyor muydu İnci?.. Ben, kolumun altında bu tren, o geceki uzun yürüyüşümü yaparken, böyle bir zamanı yaşayacağımı bilebilir miydim?.. Hayat bazen, bizi hiç beklemediğimiz yerlere böyle sürüklüyordu işte... Bir ayrıntı, hem de çok önemli bir ayrıntı birdenbire ilgimi çekti o anda. Bu ayrıntıyı da sizinle paylaşmadan edemeyeceğim. Kurduğumuz trenin yolu bir daireden, büyük bir daireden ibaretti sadece... İnci’nin treni bir daire boyunca ilerliyordu... Bir daire boyunca... Hep aynı daire boyunca... Bu daireyi yeni yollar ve raylarla geliştirmeye de vakit bulamamıştık... Ancak birden, kendimi bu görüntüye de çok yabancı hissettim... Tren bizim dışımızda bir yerlerde, başka bir yerde dönüyordu sanki... Büyü bozulmuş, eğlence bitmişti... O trene renk veren ses, aramızdan bir daha dönmemesiye ayrılmıştı... Benim için, o treni de terk ettiğimiz andı bu... O treni de terk ettiğimiz, ya da o trenin bizi terk ettiği an... O treni... O treni bir daha kurmayacaktık... Bunu ikimiz de, hiçbir şey söylemeye gerek duymadan hissetmiştik galiba... Eğlence bitmişti, evet... İçimizde bir yer daha yıkılmıştı... Ada’nın İnci’ye gitmeyi bir lunaparka gitmek olarak algıladığını da hatırladım o anda. Biz kendimize bile, İnci’ye giderken, “Lunaparka gidiyoruz” demiştik... Bu yalan, bizim en çok sevdiğimiz yalanımızdı... Yaşananlar bu kadar yalın ve çocukçaydı işte... Bu kadar yalın ve çocukça... İçimden gelen ses, bana artık sadece bir kaybı, derin bir kaybı söyletebilirdi...

“Lunapark kapandı kızım... Lunapark kapandı...”

Lunaparkımız kapanmıştı, evet... Baktı... Anladı...

“Kapandı...” dedi trene bakmaya devam ederek.

Hiçbir tepki vermedi önce. Sonra da... Sonra da bana sıkı sıkı sarılıp ağlamaya başladı...

“Onu çok özledim... Onu çok özledim...”

Kollarımı daha da sıktım. Kimi kime sarılıyordu, belli değildi artık.

“Ben de... Ben de çok özledim kızım...”

Bir süre öyle kaldık. İnci’yi içimizde, çok derinlerimizde bir yere gömüyorduk...

O gün biraz evde oturduktan ve televizyon seyrettikten sonra sinemaya gittik. O dalmaçyalı köpeklerin hikâyesini ikimiz de çok sevdik. Lunaparkımız kapamıştı ama, sinemalarımız hâlâ vardı. Sinemalarımıza kimse dokunamayacaktı. Biz o günlerde bu hayale de çok inanmıştık... Bu hayale de.. Sessizce ve gülümseyerek... Gülümsemelerimizde paylaşamadığımız hüzünlerimizi gizleyerek... Bazı duygular konuşulmaz, sadece yaşanır çünkü, bilirsiniz... Hayat bizi hep sınayacaktı... Ölümü, ölümlerimizi anlamlı kılmak ve taşımayı öğrenmek için, bu sınavlara da ihtiyacımız vardı ama...

İşte böyle... O pazar günü başka pazar günlerini, başka pazar günleri de başka günleri ve geceleri izledi. Size bu akışta, nelerin, nasıl yaşandığını pek fazla anlatmak gelmiyor şimdi içimden. Anlatmak istediğim sadece İnci'nin hikâyesiydi sonuçta. Hikâyeye ister istemez, başka hikâyeleri de karıştırmadım değil, biliyorum. Ne yapalım... Romanda bu sorunu elimden geldiğince çözmeye çalışırım artık... Uzun romanları okumak isteyecek o kadar az insan kaldı ki günümüzde... Ama insan bir kere anlatmak istemeyegörsün. Hikâyeler bazen, beklenmedik zamanlarda, beklenmedik hikâyeleri doğuruyor. Tıpkı anlar gibi... Duygular gibi... İlişkiler gibi... Neyse... İlişkiler, anlar, duygular derken, iki yılı geride bırakmış bulunuyorum... İki yılı, evet... Çok hızlı bir geçiş oldu değil mi?.. Farkındayım. Ancak dediğim gibi, aradan geçen bu iki yılı da anlatmak istemiyorum şimdilik. Bu iki yılda ne yaşandıysa yaşandı. Bırakın o da benim karanlığımda kalsın. Bu iki yılı çok zor geçirdiğimi bilin, yeter. İki koca yıl... Dile kolay... İnci bu dünyadan iki yıl kadar önce kendi isteğiyle ayrılmıştı... Bu süre içinde sınırlarımın elverdiğince ayakta kalmaya çalıştım ben de. Merak ediyorsanız söyleyeyim. Kendime bir reklamcı olarak o günlerde verdiğim sözü tuttum. Ajanstan ayrıldıktan sonra o dünyaya bir daha dönmedim. Hayatımın en önemli dönemeçlerinden birini geçtiğime inanıyorum bu kararımla... Kendimi yeniden inşa etmem hiç kolay olmadı tabii. Ne kadar iyi inşa edip etmediğimi de bilmiyorum zaten...

Ama ne derseniz deyin, savaş çetin bir savaştı doğrusu. Bu savaştan derin yaralar almadan çıkmak da mümkün değildi haliyle. Arada sırada, buraya da geldikten sonra, yıllar boyunca kendimi o hapishaneye kıstırdığım için kendime çok kızasım da geliyor... O günlerin de böyle yaşanması gerekiyormuş demek ki... Işıltılı dünyalarımızın bedeliydi bu. Işıltılı dünyalarımız, işlerini sevmeden yapmak zorunda kalan, doğalarından, asıllarından sürgün edilmiş, bir "uygar" askerler ordusu istiyor... Siz de öyle düşünmüyor musunuz?.. Siz de herkesin kendi güneşine giden bir bireysel devrime ihtiyaç duyabileceğine inanmıyor musunuz bunları aklınıza getirdiğinizde?.. Bizi bir yerlerde hep tutacak zorunluluklarımız da var elbette, anlaşılabilir, hatta bazen savunulabilir korkarlıklarımız da, kimi tecihlerimizi rüyalarımıza rağmen yapamayışlarımız da... Biliyorum, bunların hepsini biliyorum. Bunları, zaaflarından, açmazlarından hiçbir zaman bütünüyle kurtulamayacağını çoktan kabul etmiş bir insan olarak da biliyorum, kimi yanılsamaların ışıltısına kapılmaktan hâlâ kurtulamamış bir insan olarak da... Nasıl da eğmiştik boynumuzu çocuklarımız için... Böyle miydi o şiir?.. Hatırlayamadım şimdi. Ama duygu buydu, paylaştığımız hikâye buydu en azından... Çocuklarımıza gelince... Görebildiğimiz ve görmek istemediğimiz, dokunabildiğimiz ve dokunamadığımız o kadar çok çocuk vardı ki hayatımızda... O sürekli devrimlere inanmamızın engeli değil ama yine de bu tutsaklıklarımız... Çünkü hayat, geç kalanları bazen hiç affetmiyor. Çünkü kimi gidenler, beraberlerinde gerçekten çok değerli bir şeyi götürebiliyor. Çünkü insan bazen, sadece yaptıklarıyla değil, yapamadıklarıyla da kendisini tanımak ve taşımak zorunda kalıyor... Bugünlere gelebilmek için ben de kendime göre bir bedel, hem de bence çok ağır bir bedel ödemek zorunda kaldım. Dahası, yaşadıklarımdan sonra hâlâ nasıl ayakta kalabildiğime zaman zaman şaşıyorum doğrusu. Beni, kötülüklerin her geçen gün biraz daha çok yönettiği bir dünyadan, her anlamdaki cinayetlerin giderek kanıksandığı beraberliklerden bütünüyle kopmamı engelleyen güçlü güvenlik supaplarım varmış demek ki... Biraz düşündüğümde bunları da bir nebze görebiliyorum. İnci'yi kaybettikten, bir aileyi yıktıktan sonra, daha çok bağlandığım ve konuşabildiğim bir kızım vardı örneğin, yazmayı hayal ettiğim bir romanım vardı... Hayatımı renklendiren uğraşlarım, küçük çıkış kapılarım vardı, yemek yapmak gibi, yeni şarkıları keşfetmeyi istemek gibi... Kendimi odama belki de bu yüzden arada sırada, en zor zamanlarımda kilitleyebildim.

Selin, on yıl süresince paylaştığımız o evde, Ada'yla birlikte oturmaya devam ediyor. O da kendine göre bir şeyler yaşıyor, yaşadığını söylüyor. Görüşüyoruz tabii, başka türlüsünü yapmamız imkânsız. Bu görüşmelerden kendimce sevinçler çıkarmaya çalışıyorum. Günün birinde gerçek bir dostluğu da yakalar mıyız, bilmiyorum artık. Ben, kendi payıma, bu olasılığa da inanmak istiyorum. O fırtınada hepimiz,

yaşayabileceklerimizi yaşamıştık... O zamanlarımız, insanlarımızı bize böyle getirmişti, böyle yaşatmış ve göstermişti... O zamanlarımız olmasaydı, biz bugün, kendimizi bu kadar bulamayacaktık belki. Bunu şimdi daha iyi görüyorum. Bir ermiş değilim yine de. Size hep söylediğim gibi, burada da zaaflarımla yaşamaya devam ediyorum. Son nefesime kadar da böyle yaşamaya devam edeceğim galiba.

Geriye, tüm bunlar görüldükten ve yaşandıktan sonra en çok, insanın kendi olma savaşı kalıyor. En anlamlı, anlatılmaya ve anlaşılmaya değer savaş bu galiba. Cephede yaşananlar, yeni doğumlar kadar, yeni ölümleri getirse de... Ben artık, kendisini yaşamayan insanın, bir başkasını da yaşayamayacağına inanıyorum çünkü. Böyle bir yolda, terk edilmek, verip almama duygusunu yalnızlıklarımızla beslemek de olası, kimi sorularımıza istediğimiz yanıtları alamamak da. Gerçek yanıtların bizde gizlendiğini bir daha hatırlamak gerekecek o zaman da. O karanlıkların da kendi ışıklarını gizlediğini size daha önce söylememiş miydim?.. O ışıkların çıplaklıklarımızda gizlendiğini bilmiyor muyuz artık?.. Hem, o aşklarda, içimizden çok değerli bir şeyi bir başkasına verebildikten sonra kaybettiğimizi kim söylüyor, bana, size, başkalarına kim söyletiyor ki?.. Verdikten sonra alamamak bir kayıp mı, bir yenilgi mi gerçekten?.. Bir yenilgi mi, bir küçük zafer mi?.. Yenilgi ne peki?.. Zafer ne?.. Bu sınırları çizen kim?.. Bir insana hayat adına bir şeyler verebilmek, hiçbir zaman bir kayıp değil oysa... Çünkü asıl kazanma verme cesaretinde. Yaşadığımız günlerin en büyük eksikliği de bu bana sorarsanız... Bizi kendimizi vermekten, gerçekten vermekten birileri alıkoyuyor... Denemek gerekiyor, ama gerçekten denemek... Çünkü o zaman kendinize daha çok inanabiliyorsunuz, o ayrılığın içinizden kopardıklarını o insana daha kolay bırakabiliyorsunuz, koparılanın sızısını bile daha kolay taşıyabiliyorsunuz... Yaptıklarınız o insanda, bir şekilde yürümeye devam ediyor üstelik. Siz o insanda yürümeye devam ediyorsunuz...

Böyle bir yere, İnci'yle yaşadığım bu ilişkinin fırtınasında varabilseydim, hayatım başka bir yön kazanır mıydı?.. Kim bilir... O zamanın gerçeği, o zamanın gerçeğiydi, bu zamanın gerçeği de bu... Başka bir zamanın gerçeği de bugünkünden çok farklı olabilir. İnsana hayat boyunca yetecek bir gerçek yok sonuçta. İnci'nin bu söylediklerimi de duymasını isterdim. Onun böyle bir yere gelmemde çok büyük bir payı var çünkü. Bu ilişkiyi böyle yaşamasaydım, bu soruları ve karanlıkları içimden hiç çıkaramayacaktım belki. Bunlar da onun bana verdikleri, ya da bende uyandırdıkları oldu... Pek fena sayılmaz değil mi?..

İlişkilere bu bakışımı, vakit buldukça öğrencilerimle de paylaşmaya çalışıyorum. Ha bu arada, söylemeyi unuttum. Ben neredeyse iki yıldır, bir üniversitede ders veriyorum!.. Üstelik reklamcılık dersi!.. Şaşırdınız değil mi?.. "Şu reklamlardan da bir türlü kurtulamadın" diyeceksiniz. Öyle görünebilir. Ancak durum burada çok farklı, inanın. Zamanı geldiğinde, kim bilir, belki de romanımda, hangi rastlantıların beni üniversiteye attığını anlatırım. Şimdilik lafı fazla uzatmaya gerek yok... Sonuçta istediğimi yapıyorum. Artık o pazartesi sendromlarını hiç yaşamıyorum örneğin. Bu sorunu yaşayanları gördükçe, içimi buruk bir sevinç kaplıyor sadece. O anlarda, artık çok uzakta kalmış gibi görünen geçmişimi hatırlıyorum çünkü... O kadar çok çalışmak ve kendimle çatışmak zorunda kaldım ki... Hoş, kendimi şimdi de ara ara kimi çatışmaların ortasında buluyorum, ama artık tüm yaşananları ve yaşanabilecekleri çok farklı bir yerden görebiliyorum... Neyse... Boşta gezmiyorum anlayacağınız. Zaman zaman kimi boşluklarda gezdiğim duygusuna kapılmıyor değilim, ama en azından boşta gezmiyorum. Çalışıyorum ama, dışarıya eskisi kadar uzak tutmuyorum kendimi. İşimle en nihayet barışığım artık. Ama size anlattığım o sessiz sedasız devrimi yapmasaydım, bir başka deyişle de o günlerde, çevremdeki birçok insanın söylediği şekliyle, reklamcılığı bırakarak, hayatımla bir çeşit kumar oynamasaydım, böyle bir duruşla karşınıza çıkamayacaktım kuşkusuz... Kimi ağır bedellerin karşılığı da böyle alınıyor işte...

Aşkla ilişkime gelince... Hayatımda, neredeyse bir yıldır, bir kadın var... Onunla yeni bir yolda ilerlediğimizi görüyorum. İkimiz de başka yerlerde, başka dönemeçleri geçmiş insanlarız. Yaşıyor ve yaşadığımız günlerin hakkını vermeye çalışıyoruz...

Romanımı yazmaya devam ediyorum. Ne zaman biter, bilmiyorum artık. Sonra da kendime bir yayınevi bulmam gerekecek elbet. Kolay değil, biliyorum. Ama nedense,

bu yayımlanma olasılığına pek bağlandım artık ben. Bugüne kadar, birçok olasılığa bağlanarak yürüdüm zaten. Hayalim beni daha çok ayakta tutuyor. Kimi zamanlarımda kendime, "Artık benim de bir kitabım olacak" diyorum, "artık ben de kendimi duyuracağım..." Romanda, bu hikâyeye karışmış insanların kimi mahremiyetlerine girmemek ve kendimi, o zırhların sertliğine uygun bir şekilde, fazla çıplak göstermemek için, size anlattıklarımın tümünü anlatmıyorum. Hatta, son anda yapabileceğim kimi değişikliklerle, böyle bir aşk hikâyesini daha anlamlı kılmak için, İnci'yi bir ressam, kendimi de birkaç kitabı yayımlanmış bir yazar olarak göstermeyi bile düşünüyorum. Sanatçıların aşkı daha etkili olur umuduyla... İnci'yi çok iyi yemek yapan bir üniversite hocası olarak da göstermeyi düşünmüştüm bir ara, hatırlıyor musunuz?.. Ona amma da çok kimlik yakıştırmışım. Neyse, siz bunu benim kafamın karışıklığına verin... İnci, kimi ilişkilerinde, örneğin benimle, Kadri'yle, Turgut'la, Mike'la ilişkisinde yaşanamamış bir babayı da aramış mıydı?.. Bunu okurun yorumuna bırakmak daha doğru olacak galiba. Böyle bir konuya değinmemeyi daha doğru buluyorum. Ancak, şimdiye kadar değinmediğim, çok önemli bir ayrıntı var. Bu ayrıntıdan da romanın bir yerinde mutlaka söz etmeliyim. İnci'nin uzun süre dudaktan öpüşememesinin nedeni üzerine hiç düşündünüz mü?.. Bana bir ara, böyle öpüşürken tıkandığını, kendisini nefes alamayacakmış gibi hissettiğini söylemişti, hatırlıyor musunuz?.. Bu sorunu o talihsiz olaya bağlamak mümkün değil mi, sizce?.. Babası, bağırmaması için ağzını sıkı sıkı kapamıştı... O, o zaman da kendisini nefes alamayacakmış gibi hissetmişti... Bilmiyorum, bir türlü karar veremiyorum. En iyisi bunu Emre'ye sormak... Bu bağlantıyı o da tutarlı bulur belki... Bu arada, hazır sözünü etmişken, Emre'nin, romanda yaşadıklarımın bir bölümünü, size de söylediğim gibi, gizlemeyi tercih edişimi pek doğru bulmadığını söylemeliyim. Artık yazarlıkta da daha savunmasız olmam ve kendimi açmam gerekiyormuş... Söylediklerini dinler, anlar ve dikkate alır gibi yapıyorum... Yazının gerçeğini nasıl yaşadığımı, yazı masamda, kimi bakışların kalemimi nasıl tuttuğunu, dahası beni hâlâ nasıl tehdit ettiğini ona anlatmam mümkün değil çünkü. Roman başka, bu yaptığımız sohbet başka... Size, yaşadıklarımın bende neleri uyandırdığını tüm açıklığıyla söyleyebildim. Gelgelelim yazıda, yazdıklarınızla kalıcı olma tehlikesi var; geriye dönme, dahası yaşadıklarınızı inkâr etme olanağınız yok... Bunu, bu zamanımda bile kaldıramıyorum şimdi...

Ancak, neresinden bakarsanız bakın, anlatabileceklerimi anlatacağım, sınırlarımı zorlayabildiğimce zorlayacağım, inanın. Ödediğimiz bedelleri, en çok böyle anlamlı kılabileceğim çünkü, biliyorum. İnci, ne yazık ki, hepimizden çok daha ağır bir bedel ödedi. Onun anlatma imkânı yok şimdi... Ben bu romanı, ne gizleyeyim, biraz da bu yüzden yazmak istiyorum artık. Gördüklerim ve görebildiklerim onu anlatmama yetiyor... Daha fazlasını bulmaya çalışmayacağım...

Şimdi düşünüyorum da, asıl bedelleri, gitmeyi, gerçekten gitmeyi göze alanlar ödüyor galiba... Ben de kendime göre, gidebildiğim yere kadar gitmeye çalıştım... Bundan sonra nereye gideceğim, daha doğru bir deyişle de, nereye kadar gidebileceğim?.. Gerçeklerinin her an değişebileceğini düşünen bir insan, nereye gideceğini nasıl bilebilir ki?.. İki farklı insan var ama, bunu artık biliyorum en azından. İki farklı insan... Gidenler ve hiçbir zaman gidemeyecekler... Gidenler, gitmeyi göze alanlar ve oldukları yerde kalanlar... Sadece kalanlar... Hepsi bu kadar işte... Kalmanın da bir bedeli var elbet... Ama sizce kim kendini daha çok yaşıyor?.. Siz hangi insanlardansınız peki?.. İnci bu sorunun yanıtını vermişti... Ben bu yanıtı da görmeye ve taşımaya mecburum... Bu arada küçük bir itiraf: Bu hikâyede ben de intihar etmeyi düşündüm bir kez, biliyor musunuz?.. O günlerde o kadar yıkılmış, kendimi terk edilmiş hissetmiştim ki... Ancak, doğrusunu söylemem gerekirse, son anda vazgeçtim. Hikâye çok sıradan, bildik bir hikâye olacaktı o zaman... Dahası bu durumda, yaşadıklarımızın bir gazetenin üçüncü sayfa haberi olma tehlikesi bile vardı. Amatör dalgıçlık ve balıkçılık hayalimi gerçekleştirememek, Fenerbahçe'nin yeni şampiyonluklarını bir daha görememek, tutkuyla bağlanabileceğim bir kadınla mantarlı makarna yiyememek de cabasıydı... Yaşamak ve kendine göre inandırıcı bir roman yazmak için hâlâ birçok nedenim var anlayacağınız... Bu arada yaşamak ve yazmak demişken, İnci, kendisini, bir apartmandan, son kez uçma umuduyla atmak yerine, bir akşam vakti, çırılçıplak soyunup bir daha dönmemek üzere azgın dalgalara bıraksaydı, hikâyenin sonu daha "şiirsel" olmaz mıydı?.. Düşünün bir kere... Suya dönüş... İstiridye bir daha açılmamak üzere kapanıyor... Ve... Ve beden ruhunu ancak böyle özgür bırakabiliyor... Bakalım...

Ancak artık böyle konuşmak, gevezelik yapmak değil de, yazmak gerekiyor... Asıl anlatmak istediklerimi size anlattım en azından... Şimdi susuyorum... Romanı bitirene kadar da bu konuyu bir daha açmayacağım, söz...

DOĞAN KİTAP

"Sen sadece duydukların karşısında sağır kalarak değil, bir başkasını seçerek ve aramıza bir başka odayı koyarak, benden o kadar değerli bir şeyi koparıp oralara götürdün ki, yıllardır acısını duymadığım bir yarayı öylesine kanattın ki! (...) İçimden götürdüğün ve bana artık asla geri veremeyeceğin parçam, benim zaferimdi, en nihayet yaşayabildiğim zaferimdi İnci. Bu zafer gücünü, bir kadının bana tutkuyla bağlanmasından alıyordu."

Hayalleri, masalları ve yenilgileri olmayan insan, yaşadığını söyleyebilir mi? Ya o tutku ilişkileri? Bizi bir yerlere götüreceğine hep inanmak istediğimiz o aşklar, o sevgililer? İlişkilerimizde duvarlar ören ve bunu bize hissettiren kimdir aslında? Kendini kazanmanın bedeli, birilerini kaybetmeyi göze almak mı?
O hayalleri yolun neresinde yitiriyoruz?

Lunapark Kapandı, bu sorulara yanıtlar arayanların, bir yandan da gidenlerin, gitmeyi bilenlerin ve hep aynı yerde kalanların, kendilerini bir odaya tutsak edenlerin öyküsü...